

Hoa Tư Dẫn

Contents

Hoa Tư Dẫn	7
1. Chương 1	8
2. Chương 2	11
3. Chương 3	11
4. Chương 4	12
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	20
21. Chương 21	21
22. Chương 22	21
23. Chương 23	22
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	23
27. Chương 27	24
28. Chương 28	25
29. Chương 29	25
30. Chương 30	25
31. Chương 31	26
32. Chương 32	26
33. Chương 33	27
34. Chương 34	27
35. Chương 30	28
36. Chương 31	28
37. Chương 32	29
38. Chương 33	29
39. Chương 34	30
40. Chương 35	30
41. Chương 36	31

42. Chương 37	32
43. Chương 38	32
44. Chương 39	32
45. Chương 40	33
46. Chương 41	34
47. Chương 42	34
48. Chương 43	34
49. Chương 44	35
50. Chương 45	36
51. Chương 46	36
52. Chương 47	37
53. Chương 48	37
54. Chương 49	38
55. Chương 50	38
56. Chương 51	39
57. Chương 52	39
58. Chương 53	40
59. Chương 54	41
60. Chương 55	42
61. Chương 56	43
62. Chương 57	44
63. Chương 58	44
64. Chương 59	45
65. Chương 60	46
66. Chương 61	47
67. Chương 62	48
68. Chương 63	48
69. Chương 64	49
70. Chương 65	50
71. Chương 66	51
72. Chương 67	52
73. Chương 68	52
74. Chương 69	53
75. Chương 70	54
76. Chương 71	55
77. Chương 72	56
78. Chương 73	57
79. Chương 74	58
80. Chương 75	58
81. Chương 76	59
82. Chương 77	60
83. Chương 78	60
84. Chương 79	61
85. Chương 80	62
86. Chương 81	63
87. Chương 82	64
88. Chương 83	64
89. Chương 84	65
90. Chương 85	66
91. Chương 86	67
92. Chương 87	68
93. Chương 88	69
94. Chương 89	69
95. Chương 90	71

96. Chương 91	72
97. Chương 92	72
98. Chương 93	73
99. Chương 94	73
100. Chương 95	74
101. Chương 96	75
102. Chương 97	76
103. Chương 98	77
104. Chương 99	78
105. Chương 100	78
106. Chương 101	79
107. Chương 102	80
108. Chương 103	81
109. Chương 104	82
110. Chương 105	83
111. Chương 106	83
112. Chương 107	84
113. Chương 108	85
114. Chương 109	86
115. Chương 110	87
116. Chương 111	88
117. Chương 112	89
118. Chương 113	90
119. Chương 114	91
120. Chương 115	92
121. Chương 116	92
122. Chương 117	93
123. Chương 118	94
124. Chương 119	95
125. Chương 120	96
126. Chương 121	97
127. Chương 122	97
128. Chương 123	98
129. Chương 124	99
130. Chương 125	100
131. Chương 126	100
132. Chương 127	101
133. Chương 128	102
134. Chương 129	103
135. Chương 130	104
136. Chương 131	105
137. Chương 132	106
138. Chương 133	107
139. Chương 134	108
140. Chương 135	109
141. Chương 136	109
142. Chương 137	110
143. Chương 138	111
144. Chương 139	112
145. Chương 140	113
146. Chương 141	113
147. Chương 142	114
148. Chương 143	115
149. Chương 144	116

150. Chương 145	117
151. Chương 146	117
152. Chương 147	118
153. Chương 148	119
154. Chương 149	119
155. Chương 150	120
156. Chương 151	121
157. Chương 152	122
158. Chương 153	123
159. Chương 154	123
160. Chương 155	124
161. Chương 156	125
162. Chương 157	126
163. Chương 158	127
164. Chương 159	128
165. Chương 160	128
166. Chương 161	129
167. Chương 162	130
168. Chương 163	131
169. Chương 164	132
170. Chương 165	132
171. Chương 166	133
172. Chương 167	134
173. Chương 168	135
174. Chương 169	136
175. Chương 170	137
176. Chương 171	137
177. Chương 172	138
178. Chương 173	139
179. Chương 174	140
180. Chương 175	141
181. Chương 176	141
182. Chương 177	142
183. Chương 178	143
184. Chương 179	144
185. Chương 180	145
186. Chương 181	145
187. Chương 182	146
188. Chương 183	147
189. Chương 184	148
190. Chương 185	149
191. Chương 186	149
192. Chương 187	150
193. Chương 188	151
194. Chương 189	152
195. Chương 190	152
196. Chương 191	153
197. Chương 192	154
198. Chương 193	155
199. Chương 194	155
200. Chương 195	156
201. Chương 196	157
202. Chương 197	158
203. Chương 198	159

204. Chương 199	159
205. Chương 200	160
206. Chương 201	161
207. Chương 202	162
208. Chương 203	163
209. Chương 204	163
210. Chương 205	164
211. Chương 206	165
212. Chương 207	166
213. Chương 208	166
214. Chương 209	167
215. Chương 210	168
216. Chương 211	169
217. Chương 212	169
218. Chương 213	170
219. Chương 214	171
220. Chương 215	172
221. Chương 216	173
222. Chương 217	174
223. Chương 218	174
224. Chương 219	175
225. Chương 220	176
226. Chương 221	177
227. Chương 222	178
228. Chương 223	178
229. Chương 224	179
230. Chương 225	180
231. Chương 226	181
232. Chương 227	182
233. Chương 228	183
234. Chương 229	183
235. Chương 230	184
236. Chương 231	185
237. Chương 232	186
238. Chương 233	187
239. Chương 234	187
240. Chương 235	188
241. Chương 236	189
242. Chương 237	190
243. Chương 238	191
244. Chương 239	191
245. Chương 240	192
246. Chương 241	193
247. Chương 242	194
248. Chương 243	195
249. Chương 244	196
250. Chương 245	196
251. Chương 246	197
252. Chương 247	198
253. Chương 248	199
254. Chương 249	200
255. Chương 250	200
256. Chương 251	201
257. Chương 252	202

258. Chương 253	203
259. Chương 254	204
260. Chương 255	204
261. Chương 256	205
262. Chương 257	206
263. Chương 258	207
264. Chương 259	208
265. Chương 260	209
266. Chương 261	209
267. Chương 262	210
268. Chương 263	211
269. Chương 264	212
270. Chương 265	212
271. Chương 266	213
272. Chương 267	214
273. Chương 268	215
274. Chương 269	215
275. Chương 270	216
276. Chương 271	217
277. Chương 272	218
278. Chương 273	219
279. Chương 274	219
280. Chương 275	220
281. Chương 276	221
282. Chương 277	222
283. Chương 278	222
284. Chương 279	223
285. Chương 280	224
286. Chương 281	225
287. Chương 282	226
288. Chương 283	227
289. Chương 284	228
290. Chương 285	228
291. Chương 286	229
292. Chương 287	230
293. Chương 288	231
294. Chương 289	232
295. Chương 290	232
296. Chương 291	233
297. Chương 292	234
298. Chương 293	235
299. Chương 294	236
300. Chương 290	236
301. Chương 291	237
302. Chương 292	238
303. Chương 293	239
304. Chương 294	240
305. Chương 295	240
306. Chương 296	241
307. Chương 297	242
308. Chương 298	243
309. Chương 299	243
310. Chương 300	244
311. Chương 301	245

312. Chương 302	246
313. Chương 303	247
314. Chương 304	248
315. Chương 305	249
316. Chương 306	249
317. Chương 307	250
318. Chương 308	252
319. Chương 309	252
320. Chương 310	254
321. Chương 311	254
322. Chương 312	255
323. Chương 313	256
324. Chương 314	257
325. Chương 315	258
326. Chương 316	258
327. Chương 317	259
328. Chương 318	260
329. Chương 319	261
330. Chương 315	262
331. Chương 316	263
332. Chương 317	263
333. Chương 318	264
334. Chương 319	265
335. Chương 320	266
336. Chương 321	267
337. Chương 322	267
338. Chương 323	268
339. Chương 324	269
340. Chương 325	270
341. Chương 326	271
342. Chương 327	271
343. Chương 328	272
344. Chương 329	273
345. Chương 330	274
346. Chương 331	275
347. Chương 332	276
348. Chương 333	277
349. Chương 334	278
350. Chương 335	278
351. Chương 336	279
352. Chương 337	280
353. Chương 338	281
354. Chương 339	282
355. Chương 340	282
356. Chương 341	283
357. Chương 342	284
358. Chương 343	285
359. Chương 344	286

Hoa Tư Dẫn

Giới thiệu

Tóm tắt truyện:(Diêu Khiêm)Tôi rất ít viết lời tựa cho tác phẩm, bởi tôi biết tôi không đủ tư cách, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tu-dan>

1. Chương 1

Giới thiệu sơ lược:

Diệp Trần là một công chúa của Vệ Quốc nổi tiếng kỳ tài, giỏi nhất là tiếng đàn, nhưng từ nhỏ nàng ko được có cuộc sống như những nàng công chúa khác nên tính của nàng cũng rất đặc biệt. Một lần nàng bị răn cấm và gặp một người mang mặt nạ tên là Mộ Ngôn, anh ta cứu nàng rồi bỏ đi, nàng đã tìm kiếm người đó suốt 3 năm vì tình yêu của nàng đã dành cho Mộ Ngôn. Ngày Vệ quốc thất thủ, Trần quốc công thành, Diệp Trần đã nhảy từ tường thành xuống để tuần tiết cho đất nước, lúc nàng hấp hối nằm dưới chân thành nàng đã ngửi được mùi hương mai của Mộ Ngôn như ngày xưa và nàng mất. Một Diệp Trần mất đi, một A Phát được tái sinh,

Diệp Trần được cứu sống lại với vết sẹo trên trán và một cuộc sống không có hơi thở, không cảm giác được mùi vị, nàng đổi tên thành A Phát, nàng sống nhờ một viên linh châu chứa năng lực tạo ra giấc mộng hoa tư. Hoa tư mộng là giấc mộng thể hiện những điều gì người ta mong muốn nhất, nếu người ta đồng ý ở lại trong giấc mộng ấy thì bên ngoài cuộc sống thật người đó sẽ chết và nàng sẽ lấy được 3 năm cuộc sống của họ để nàng có thể sống tiếp 3 năm! Nàng theo lời của Quân sư phụ, người cứu sống mình, đi gặp những người nàng gọi là khách hàng vì họ mong muốn có một giấc mộng đẹp để sửa lại những sai lầm trong cuộc sống thực của mình và dĩ nhiên họ luôn biết kết quả cái giá phải trả, qua những người khách đó nàng thấy được tình yêu, nỗi đau và tâm tư của họ, nàng cũng gặp lại được Mộ Ngôn và mối tình của họ giờ phút ấy mới thực sự bắt đầu!

Cảm nhận sau khi đọc tác phẩm:

Chuyện của Tống Ngưng và Thẩm Ngạn thì chẳng qua chỉ một chữ “bỏ lỡ”: Tống Ngưng đã không thể có mặt lúc Thẩm Ngạn tỉnh dậy, tình yêu của Tống Ngạn quả thật rất chung thủy, chàng chung thủy với người con gái cứu mình, nhưng tất cả đều là “nhầm” như A Phát nói trách gì đây chỉ trách Thẩm Ngạn quá chung tình chẳng?. Vì tình yêu chàng mù quáng, chàng không nhìn thấy được sự thật, không thấy được Tống Ngưng. Tất cả đã bỏ lỡ, đến cuối cùng khi sự thật vỡ lẽ thì Tống Ngưng đã không còn trông chờ gì ở chàng nữa, tình yêu tuyệt vọng! Đến khi chàng nhận ra sự thật thì cũng là lúc mọi chuyện không thể giãn hồi, nhưng Tống Ngưng trong giấc mơ nàng đã có được tình yêu mà nàng trông chờ, Thẩm Ngạn mà nàng yêu thương, còn Thẩm Ngạn được những gì, chàng phải trả giá cho những gì mình gây ra? trả giá cho tình yêu chung thủy của mình? Chàng chọn cái chết, chọn nơi chôn cất ngay tại nơi bắt đầu tất cả, với tro cốt của nàng, có lẽ chàng đã hy vọng nếu mọi chuyện bắt đầu lại nàng sẽ không cứu được chàng có lẽ nàng sẽ hạnh phúc hơn. Có lẽ cũng vì như A phát nói chàng nên chết từ rất lâu rồi vì người thật sự yêu chàng quan tâm đến chàng đã chết, có lẽ chàng cũng nghĩ như vậy mới lựa chọn điều đó. Câu chuyện này để lại cho mình rất nhiều cảm xúc, có lẽ như bạn nói vì nó đan xen giữa yêu và hận, đối với mình còn có thêm “nuối tiếc”

Thật ra ta thích Dung Viên hơn, đối với ta câu truyện thứ 2 là kết thúc có hậu với Oanh Ca, mặc dù có chút nuối tiếc cuộc tình của Dung Viên và Oanh Ca không được dài lâu nhưng cả 2 vẫn toại nguyện, cả 2 đều

yêu nhau, có những năm tháng hạnh phúc bên nhau, Oanh Ca cuối cùng cũng được chôn cùng Dung Viên coi như nàng đã mãn nguyện vì nàng tìm được người thật sự yêu mình, không hề toan tính! Mình rất thích câu hỏi của Dung Viên: “nàng có biết tình yêu của quân vương là như thế nào không?” Oanh Ca nói “Ân trạch ban khắp muôn dân” Bàn tay Dung Viên vuốt tóc nàng “Ta không giống bọn họ”. Nhưng khi nàng bị bắt đến núi Đình Hoa nàng qua trở về tìm Dung Viên, nàng đau lòng khi thấy xác xắc mình tặng chàng đã bị chàng bóp nát “Sao thiếp có thể tin chàng như vậy, những người trong vương thất đâu có hiểu được sự quý giá của nhân tâm”. Nhưng nàng sau này mới biết rằng đến khi chết chàng vẫn nắm viên xác xắc đó trong tay, chàng chăm chú nhìn nó, đôi mắt đen dường như lấp lánh xuân tình, ngọt ngào êm lã, một lúc lâu sau chàng nắm chặt tay, nhắm mắt mỉm cười. Có lẽ chàng đã mãn nguyện vì chàng đã tìm thấy tình yêu của đời mình, và hi vọng nàng luôn sống tốt, tấm chân tình ấy luôn giấu kín, nếu không phải qua giấc mộng hoa tư nào ai biết được, một người có thể yêu một người sâu kín, chân thành như vậy, tình cảm của chàng luôn khác với những bậc đế vương khác, mãi luôn trao trọn cho Oanh Ca. Còn Oanh Ca nàng bị tình cảm chân thành ấy chinh phục, trái tim của nàng lại sống lại một lần nữa dù ngăn ngủi nhưng tình cảm ấy là vẹn toàn, nàng vẫn ko tin phu quân của mình đã chết luôn đi tìm kiếm sự thật đến cuối cùng hết hi vọng nàng chỉ còn nguyện ước đổi cho muội muội sống lại nhưng cũng không thành, nhưng khi tỉnh táo lại nàng biết mình nên làm gì, bởi vì người thực sự yêu thương trân trọng nàng và người mà nàng yêu thương nhất đã không còn nàng biết mình phải đến bên chàng, nàng trở về nằm cùng quan tài với chàng!

Về phần Dung Tầm “Nguyệt Nương, vì ta hãy trở thành sát thủ giỏi nhất của Dung gia!” Chàng đã lựa chọn nàng là sát thủ. từ chối tình yêu mà từ lâu chàng dành cho nàng để nàng trở thành công cụ, một kiệt tác mà chàng tạo thành, chàng đã sai lầm, đã bỏ lỡ, tới cuối cùng vẫn mất tất cả Oanh Ca cũng không, tấm chân tình của Cẩm Tước cũng không, có trách chỉ trách sự lựa chọn ban đầu của chàng!

Đối với Công Nghi Phỉ và Khanh Tửu Tửu, mình biết có rất nhiều bạn thông cảm nuối tiếc cho cặp này. Nhưng nhìn chung đó giống như trò đùa của số phận, nàng bị chính người cha nuôi mình từ nhỏ tới lớn lừa gạt để nàng mang một mối hận thù vốn không phải của nàng. Nàng tìm đủ mọi cách để vào Công Nghi gia trả thù, làm cho sự nghiệp Công Nghi gia tiêu tan, nhưng cũng dần dần nàng rơi vào cái bẫy do chính mình tạo ra, nàng yêu chàng, người nàng luôn nghĩ đó là em trai mình. Còn Công Nghi Phỉ, chàng yêu nàng, dành tất cả tình cảm, dù sau này biết hai người là tỷ đệ, chàng luôn làm theo những điều nàng muốn cũng là lợi dụng nàng để làm cho Công Nghi gia đổ vỡ hoàn toàn. Thật sự đối với mình đây là cuộc tình đan xen rất nhiều yêu có, hận có, thù gia tộc có, nhưng nó đọng lại vẫn là sai lầm và muộn màng. Nếu như Khanh Tửu Tửu không tin mình là vị tỷ tỷ bị bỏ rơi của Công Nghi Phỉ, thì có lẽ họ gặp nhau sẽ trở thành cuộc tình viên mãn. Nếu như nàng không chết thì khi họ phát hiện ra mình không phải tỷ đệ thì họ có thể làm lại từ đầu, nếu như Công Nghi Phỉ không uống Thiên Nhật Túy thì chàng sẽ đối xử với nàng tốt hơn. Nhưng tất cả chỉ là “nếu như”. Đến cuối cùng, cả 2 lần nàng cũng đều vì chàng mà chết, có lẽ nàng đã nợ tình cảm của chàng quá nhiều, cũng có lẽ nàng đã yêu chàng sâu đậm “A phỉ, chàng hãy sống cho thật vui” đây là điều nàng hi vọng trước lúc chết? Nàng hoàn toàn toại nguyện với việc mình làm sau cùng vì chàng. Nhưng nàng không biết rằng chàng sẽ không làm được. Mình thật sự xúc động khi cảnh cuối cùng A Phất gặp chàng thì chàng đang khắc bức tượng nàng, máu của chàng từ giọt rơi xuống đất, chàng nói “Chiếc vòng này có phải của cô nương?”, “Hình như tại hạ đã gặp cô nương ở đâu?” “Tại hạ Công Nghi Phỉ ở Bối Trung, dám hỏi quý danh cô nương” Cảnh xưa một lần nữa tái hiện lại nhưng bây giờ câu nói của nàng “Vĩnh An, Khanh Tửu Tửu” như văng vẳng bên tai nhưng cũng đã xa, A Phất từ từ khép cửa như đóng lại một câu chuyện tình dang dở, đây là lần duy nhất nàng rơi nước mắt vì khách hàng của mình!

Đối với mối tình của Tô Hoàn và Mộ Dung An ta không có ấn tượng mấy, chàng vất vả có được trái tim nàng, nhưng khi có được thì chàng lại vì Vương quyền mà từ bỏ tình yêu đó, cũng như nàng đã nói “Cuối cùng chàng vẫn yêu ta, ta không thua ai, chỉ thua vương vị của chàng” Câu nói đầy đau lòng! Chàng là người đầu tiên và duy nhất khiến cho con tim nàng rung động, cũng là người làm nàng đau khổ, nhưng khi chàng gặp nguy hiểm nàng vẫn bất chấp tất cả cứu chàng cho dù có tan biến, tình yêu nàng dành cho chàng quá nhiều! Khi chàng thì thầm “Sư phụ hãy trở về bên đồ đệ!” thì đã quá muộn màng “Trở về ư” “không về được nữa, ta sắp chết!” . Nhìn nàng tan biến, chàng biết là mình sai rồi, sai thật rồi, vương vị không đổi lại được những ngày hạnh phúc cùng nàng, vương vị không thể lấp đầy khoảng trống trong trái tim chàng, chàng chịu đau khổ tiếp tục sống hai mươi mấy năm, sống trong giày vò, trong sự trách cứ bản thân mình, khi có cơ hội làm lại, cho dù là giấc mơ, cho dù là phải đổi bằng mạng sống của mình chàng vẫn muốn một lần nữa ở cạnh bên nàng “Ta sẽ không bao giờ xa nàng nữa. Ta đã sai một lần, không thể sai lầm lần nữa.”

Tô Dự và Diệp Trần! Ta thích tên Mộ Ngôn và A Phát hơn thì theo ta tình yêu của họ thật sự nảy nở khi Diệp Trần trở thành A Phát. Nếu như mỗi tình đơn phương của Diệp Trần đã chết cùng nàng lúc nàng nhảy xuống từ thành cao đó cũng chính là điểm bắt đầu cho mối tình giữa A Phát

và Mộ Ngôn.

Đầu tiên, Diệp Trần yêu Mộ Ngôn tìm kiếm chàng suốt 3 năm, đó là mối tình sâu nặng vì trong mấy ngày ngắn ngủi chàng đã cứu sống nàng hai lần, nhưng nó có lẽ thật mờ nhạt vì chàng thật sự chỉ xem nàng như đứa trẻ nhỏ, khi nhìn thấy bức họa của nàng, chàng biết Văn Xương công chúa chính là cô gái nhỏ chàng gặp trên núi năm xưa, nhưng đó chỉ là chú ý mà thôi, khi thấy nàng tuấn tiết cho quốc gia, tình cảm của chàng đối với Diệp Trần chỉ là ngưỡng mộ, tình yêu của chàng thật sự chưa bắt đầu.

Tình yêu của Mộ Ngôn thật sự bắt đầu khi chàng gặp A Phát được nàng gọi với cái tên thân mật Tiểu Lam. Chàng theo nàng cùng nàng dệt mộng, bảo vệ nàng, cùng nàng chứng kiến những nỗi đau khổ vì tình của khách hàng của nàng, có lẽ chàng chợt nhận ra nàng rất thú vị, nàng có những suy nghĩ không giống như người bình thường, có lúc thông minh, lại có khi ngây thơ khờ dại, chàng phải luôn bảo vệ nàng. Nhưng lúc đó chàng không nhận ra nàng quan trọng đối với chàng như thế nào, chỉ khi nàng mất tích, chàng thật sự sợ hãi. Khi mang được nàng trở về quán trọ, khi Chấp Túc muốn đỡ lấy nàng, chàng đã ôm nàng thật chặt hơn, có lẽ bây giờ chàng nhận ra rằng nàng quan trọng như thế nào trong tim chàng. Chàng hỏi nàng tại sao người ta sợ hãi, A Phát nói "Bởi vì có những thứ muốn bảo vệ" đúng đối với chàng hoàn toàn đúng, trước đây chàng chưa bao giờ sợ hãi nhưng khi gặp nàng, khi mất đi nàng chàng thật sự sợ vì nàng vì chàng muốn bảo vệ nàng, muốn giữ lấy nàng. Chàng thú thật với nàng "Tôi thích em" cho dù nàng không còn sống, chàng vẫn muốn lấy nàng, trước đây chàng nói chàng không muốn âm hôn, nhưng chàng đã làm vậy vì nàng, chỉ lấy mình nàng!

Khi nhất kiếm của chàng đâm vào viên châu của nàng, khi nàng té xuống vực chàng đã nhảy theo nàng không hề tiếc mạng sống "Nếu không muốn cùng tôi ở cõi trần, hãy để tôi đi cùng em có được không?", chàng cứ ngỡ nàng đã chết, chàng mang bài vị của nàng đặt lên ngôi vị Vương hậu, chàng không thể dùng kiếm nữa bởi vì chính tay chàng đã cầm kiếm đâm nàng, chàng ngồi đàn suốt một ngày, một đêm trong hang động nơi họ lần đầu gặp mặt, đàn tất cả những khúc nhạc mà chàng biết, chàng xưa nay rất sáng suốt lại có thể nói ra những lời kì lạ "Nhìn những cô gái giống nàng ấy, ta không nén nổi ý nghĩ tại sao người chết không phải là bọn họ là lại là A Phát. Một mình nàng ấy sẽ rất cô đơn, ta lại không thể ở bên nàng ấy, nếu đưa những cô gái đó đến bên nàng ấy để bầu bạn, không biết A Phát có vui".

Nếu như cuộc tình của họ viên mãn thì thật tốt, nếu như giấc mộng Tỷ Ngộ đó là sự thật thì hay quá, trong giấc mộng cuối cùng nàng dệt, nàng dệt vì chàng, làm cho chàng lãng quên nàng, chàng lại yêu nàng lần nữa, có lẽ trên thực tế, nếu nàng tìm thấy chàng sớm hơn khi nàng còn là Diệp Trần thì chuyện tình của họ sẽ tròn vẹn như giấc mộng, không có ngăn cách sinh tử, không có nuối tiếc muộn màng. Nhưng chàng đã quá thông minh, chàng biết đó chỉ là giấc mộng, chàng rời khỏi giấc mộng ấy để tìm nàng, chàng không muốn quên nàng "Nếu quên nàng, người đó chỉ là Tô Dự, không phải là Mộ Ngôn, nếu tôi đã không còn là tôi nữa, theo nàng tôi có hạnh phúc".

Nhưng không giống như 4 câu chuyện trước đều kết thúc trong bi thảm tác giả đã để cho A Phát và Mộ Ngôn một tia sáng, một niềm hy vọng, kết thúc truyện nàng nói "em biết nấu cháo yến xào về nhà sẽ nấu cho chàng ăn". Khóe miệng nhếch lên chàng cầm lấy tay nàng áp lên má mình "Có thể ăn được thật sao". (Đó là kết thúc trong sách xuất bản)

Hai người họ thật giống một gia đình nhỏ hạnh phúc biết bao khiến người ta có thêm hy vọng "sau cơn mưa trời lại sáng" có lẽ câu chuyện của họ không hoàn toàn viên mãn, không rõ ràng nàng sẽ như thế nào, nhưng trong thực tại họ thật sự hạnh phúc vì được yêu và được đáp lại!

Còn kết thúc trên mạng thì mình vẫn cho là HE bởi vì nàng đã có cuộc sống thật sự suốt 15 năm trong sự yêu thương của Mộ Ngôn và ra đi cũng không hối tiếc. "“Nếu không nhìn thấy, tuy là em... rời xa chàng rồi, chàng vẫn có thể làm như em chỉ đi du ngoạn nơi nào đó mà thôi”, “Dù em có đi đâu, Mộ Ngôn, em vẫn luôn ở bên chàng.” Và bảy năm sau khi nàng ra đi chàng cũng được chôn chung một mộ cùng nàng, chàng đã hi vọng -có ai vì chàng tấu khúc cầm ca, nàng vẫn đang đợi chàng, chàng muốn sớm được gặp nàng, được nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của nàng nhào vào lòng chàng, nói “Mộ Ngôn, cuối cùng chàng đã đến gặp em.”- và chàng đã được toại nguyện.

Có lẽ bạn cảm thấy câu chuyện buồn khi nghe spoil về tác phẩm nhưng qua lời kể của nhân vật A Phất bạn sẽ thấy nó tươi sáng, vui vẻ hơn nhiều, phải nói mình rất khâm phục Đường Thất Công Tử về khoản này. Chúc bạn vui khi cầm được quyển sách ưng ý trên tay

2. Chương 2

“Hoa tư dẫn”- một trang sử kỳ ảo bằng tranh

(Phương Văn Sơn)

“Cửu Châu” là tên cũng Trung Quốc cổ đại gọi theo phân chia khu vực địa lý hành chính thiên hạ tất cả chín châu, đất Cửu Châu là chỉ lãnh thổ Trung Quốc, cửu tộc hướng triều, vạn dân đều phục.

Còn theo ghi chép trong “Liệt tử – Hoàng đế”, vua Hoàng buồn phiền vì quốc gia đại loạn, “đêm chiêm bao chu du đến vương quốc Hoa Tư” nhìn thấy một vương quốc lý tưởng, khi tỉnh giấc trị vì đất nước theo những gì nhìn thấy trong mộng, khiến tứ hải thái bình, thiên hạ phồn vinh, về sau vua Hoàng dựa vào mộng cảnh đó phổ thành khúc nhạc gồm ba trường đoạn gọi là “Hoa Tư điệu”, tương truyền nếu hợp tấu cả ba trường đoạn thì diên đảo mê ly, có thể nhìn thấy vạn cảnh chúng sinh, mọi ước nguyện đều trở thành hiện thực, cuốn Hoa Tư dẫn của Đường Thất Công Tử có điển tích từ đó.

Có thể thấy với trí tưởng tượng siêu việt của Đường Thất Công Tử, thiên truyện không phải là tưởng tượng sáng tạo hư không, mà có nền tảng văn học cổ điển vô cùng thâm hậu, đây cũng là điều nhiều tác giả ngày nay còn thiếu.

Bốn phần trong thiên truyện đều bội phần tinh tế, trí tưởng tượng phong phú bay bổng, mỗi phần đều giống như một khúc cổ ca đậm màu cổ phong Trung Quốc. Ngôn từ như thơ như họa, lúc mềm mại như nét bút lông, uyển chuyển hàm xúc đẹp như thơ, lúc phóng khoáng như cuồng thảo, phác họa lịch sử nước nhà. Mỗi dòng mỗi đoạn đều như họa, lại thêm sự tinh tế truyền thần tài hoa trong đặc tả, các tình tiết của câu chuyện dung hòa cuốn hút ma mị, khiến độc giả cảm giác đang được xem một bộ phim trên giấy, đang nhìn thấy những trang sử bằng tranh. Đối với tôi, Hoa Tư dẫn là một thiên truyện gối đầu đầu giường, chỉ cần tiện tay giở một trang là nhìn thấy những bức tranh hiện ra trước mắt.

3. Chương 3

Mỗi người đều cần một lần cải tử hoàn sinh

(Hứa Thường Đức)

Có lẽ chỉ có kinh qua cái chết mới thấu hiểu ý nghĩa sự sống.

Có lẽ lịch sử cần trải qua thời gian mới có thể tìm thấy giá trị đích thực của mình.

Trước lời đồn năm 2012 là ngày tận thế, Hoa Tư dẫn của Đường Thất Công Tử đã cho nữ nhân vật chính của thiên truyện một cơ hội tái sinh, nữ nhân vật qua đời trong một bối cảnh lịch sử phong ba bi tráng, từ đó bắt đầu những câu chuyện huyền diệu thông qua một bí thuật gọi là Hoa Tư dẫn có thể khiến mộng tưởng trở thành hiện thực, bắt đầu những chuyến phiêu lưu mạo hiểm diệu kỳ!

Khi Hoa Tư điệu được tấu lên, cả người đánh đàn và người có ước nguyện đều rơi vào mộng cảnh do bí thuật tạo ra.

Trong mộng cảnh, những hiểu lầm có thể được làm sáng tỏ, sai lầm có thể cứu vãn, những lời muốn nói cuối cùng cũng có thể nói ra, một cuộc gặp gỡ mong muốn có thể không bị lỡ, vậy là tất cả đều hoàn hảo, người người hạnh phúc, cái giá phải trả là một tính mạng, từ đó người được tạc nguyện mãi mãi đắm mình n mộng cảnh hạnh phúc đó.

Nếu là bạn, bạn có muốn không?

Bạn có sai lầm gì cần dùng tính mạng để đổi lại.

Nếu không xin chúc mừng, không phạm sai lầm, không làm tổn thương người khác, không làm tổn thương chính mình.

Nếu có cũng xin chúc mừng, không phải ai cũng dám dung tính mạng để chuộc lại sai lầm, cũng không phải mọi người phạm sai lầm đều muốn đem tính mạng đi đổi, dám đổi nghĩa là vẫn có thể cứu vãn.

Có lẽ là chỉ khi không xuất phát từ lợi ích bản thân, người ta mới có thể nhìn nhân và xử thế công bằng, đọc xong cuốn sách này, cái bạn cần chính là khả năng gạt bỏ cái tôi để bản thân trở nên mới mẻ.

4. Chương 4

Lời tựa

(Diêu Khiêm)

Tôi rất ít viết lời tựa cho tác phẩm, bởi tôi biết tôi không đủ tư cách, trong sang tác văn học, tôi chẳng qua là một độc giả, một học trò nhỏ, trong mắt tôi, có thể viết ra một câu chuyện, một áng văn gây xúc động lòng người đều là thành tựu phi phàm, tôi hâm mộ những người tài năng như thế, tôi vui long để họ dẫn dắt vào những áng văn, những câu chuyện xúc động đó. Nếu bảo tôi nói ra cảm nghĩ sau khi đọc, tôi có thể nói thao thao bất tuyệt, nhưng lần này thì hơi khác, bởi vì đã kế hoạch sau khi về hưu sẽ viết nhiều một chút nên mới làm quen với một số nhà xuất bản, vì vậy có cơ duyên được xem trước sáng tác mới Hoa Tư dẫn của Đường Thất Công Tử, do may mắn được đọc trước, nên không nén nổi nói vài câu tâm đắc.

Trước đó tôi chưa hề đọc tác phẩm của Đường Thất Công Tử, nhưng từng đọc bình luận thấy có người đánh giá như sau: “Những câu chuyện xúc động với văn phong lưu loát, tình tiết, ngôn ngữ đậm chất hài của Đường Thất Công Tử đã làm rung động bao con tim nam thanh nữ tú, được vinh danh là bạo chúa của trái tim”.Bây giờ do hiếu kỳ mà đọc hết Hoa Tư dẫn, quả nhiên danh bất hư truyền! Những câu chuyện của chị có cấu tứ của điện ảnh, cho dù đây là truyện cổ trang, nhưng có tình tiết giống tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Góc nhìn và tình cảm đượm màu cổ kim đến nỗi dường như vượt qua giới hạn thời không, khiến trí tưởng tượng của người đọc càng thỏa sức tung hoành. Đọc xong Hoa Tư dẫn tôi có một sự hiểu kỳ từ góc độ của độc giả đối với bản thân Đường Thất Công Tử, qua sắp xếp của nhà xuất bản, tôi có cơ hội nói chuyện điện thoại với chị, giọng nữ trẻ trung trong trẻo ở đầu dây bên kia khác hẳn một tác giả thâm trầm trong hình dung của tôi. Tôi đặc biệt hiếu kỳ hỏi chị có xem bộ phim Inception, chị trả lời, những người đã xem tiểu thuyết này đều hỏi chị như vậy, chị quả thực có xem, nhưng là sau khi viết xong tiểu thuyết này, điều đó khiến tôi bội phần khâm phục trí tưởng tượng siêu phàm của chị.

Tôi nghĩ chỉ có người trong giới cầm bút, mới có thể bay bổng trong một không gian tràn đầy sáng tạo như vậy cùng với cây bút của mình, giống như cậu bé Harry Potter cười trên chiếc chổi của cậu ta. Từ đáy lòng tôi hy vọng chị tiếp tục khiến những người yêu thích văn tài của chị có thêm những chuyến du lịch kỳ thú vượt thời không cùng với ngòi bút tài hoa của chị.

5. Chương 5

» MỞ ĐẦU «

” Trên tường thành, tay áo dài chấm đất của Diệp Trần phát phơ trong gió, thân ảnh nhỏ bé yếu ớt bổng nhiên không chút báo trước ẩn vào hư không, một mạch lao nhanh xuống đất, tượng như bạch sắc đại điêu, lúc chạm đất, xiêm y trắng sáng, máu đỏ tươi.”

1.Công chúa tuần tiết

Các vị tiên sinh kể chuyện trong trà lầu, phàm những người luống tuổi chắc hẳn đều từng nghe nói một câu chuyện xảy ra ở quốc đô nước Vệ sáu mươi năm trước.

Câu chuyện tình tiết thế nào ngày nay không ai nói rõ được, tuy nhiên hết thảy bình luận cho dù nội dung khác nhau, nhưng phần luận về nhân quả sự việc lại hoàn toàn thống nhất.

Đều nói, Vệ vương những năm trước đắc tội với Trần vương, bốn năm sau Trần quốc tìm cơ hội thôn tính Vệ quốc. Trần thế tử Tô Dữ đích thân xuất chinh, đánh thắng vào Vệ vương đô. Vệ vương yếu hèn lựa chọn quy hàng, công chúa út Diệp Trần quyết không chịu nhục, trang điểm đẹp đẽ, đứng trên tường thành đánh thép chỉ trích, trên chỉ trích quốc chủ, dưới chỉ trích ba quân, sau đó hướng về vương cung bái biệt ba vãi, rồi mình ngọc nhảy từ trên tường thành cao trăm trượng xuống, tuấn tiết cùng Vệ quốc.

Các sử quan gọi cổ sự này là truyền kỳ, về sau nhiều bậc đế vương hậu thế đã phê ngụy bút bên lề sách sử, rằng Vệ công chúa Diệp Trần bộc lộ chút hào khí cuối cùng của Vệ quốc, xứng là liệt nữ.

6. Chương 6

Sáu mươi bảy năm Cửu Châu phân phân hợp hợp, hợp hợp phân phân, truyện xưa lùi vào dĩ vãng, bá tính hồi tưởng lại giống như hồi tưởng giai thoại truyền kỳ. Còn nghĩa cử tuấn tiết của Diệp Trần công chúa mặc dù gây xúc động mãnh liệt, sau khi lược bỏ sắc màu thần thánh và truyền kỳ, lại không khiến thiên hạ nhớ lâu bằng thiên diễm tình ngang trái của nàng với Trần thế tử Tô Dữ, mặc dù không ai biết thực hư thế nào.

Sử sách Cửu Châu cũng viết về mối tình Tô – Diệp, nhưng không nhiều, chỉ ghi lại một chuyện nhỏ, kể rằng khi Trần thế tử Tô Dữ tiếp nhận quốc ấn quy hàng của Vệ vương triều đường Vệ quốc, đã hỏi lão Vệ vương: “Nghe đồn Văn Xương công chúa của quý quốc là đệ nhất tài nữ trong thiên hạ, cầm kỳ thi họa rất mực tinh thông, nhất là tài vẽ tranh sơn thủy, Vệ công từng so sánh quốc ấn này với công chúa, không biết hôm nay bản cung có được vinh hạnh thỉnh cầu Văn Xương công chúa họa cho một bức chân dung?”, Văn Xương công chúa chính là phong hiệu của Diệp Trần đã tuấn tiết, với hàm ý văn đức phồn thịnh.

Sử sách chỉ sơ lược vài nét như vậy, những người biết chuyện năm xưa đã sớm về với cát bụi trong thế tình điên đảo sáu mươi bảy năm. Thiên tình sử truyền kỳ bị tráng đố cũng bị phủ bụi thời gian. Dân gian tuy truyền miệng, cũng chẳng qua như đuổi theo cái bóng, không biết thực hư thế nào. Muốn lần lại câu chuyện này, phải quay về mùa xuân sáu mươi bảy năm trước.

7. Chương 7

2. Mất nước

Mùa xuân sáu mươi bảy năm trước, khắp dải đất phía bắc Trường Gian Cửu Châu, suốt nửa năm ròng, ông trời không ban cho nửa giọt mưa. Vệ quốc, một trong những chư hầu của đấng Cửu Châu mặc dù ở ngay bên bờ Đao Hà, nước cũng chỉ đủ cho muôn dân khỏi chết khát, toàn bộ hoa màu nuôi sống muôn dân đều chết khô. Không quá hai mùa, nạn đói hoành hành trên toàn lãnh thổ đại Vệ, quang cảnh vô cùng thê thảm.

Vệ vương nửa đời vô dụng, kinh động bởi trận thiên tai ác hiểm, lần đầu tiên từ trong đồng sơn phần hiểu ra, nhanh chóng hạ lệnh quan phủ các nơi mở kho lương thực, cứu tế muôn dân. Quân vương mặc dù nhất thời anh minh, nhưng tệ nạn hủ bại thâm căn cố đế từ lâu nhất thời không có cách nào dẹp được, từng đạo chiếu chỉ đã ban, kho lương đã mở, lương thực đã chia, vạn thạch lương thực kìn kìn chuyển ra, nhưng đến tay dân chỉ còn miếng cháo loãng. Muôn dân giương mắt nhìn quan phủ bố thí cho miếng cháo, không ngờ miếng cháo quả nhiên chỉ được một miếng, không dư một hạt để làm giống cho vụ sau.

Mắt thấy đã bị tuyệt đường sống, trăm họ đành phải vùng lên. Trăm hộ nổi loạn bất chấp đạo vua tôi, tất phải có cớ, họ nói ông trời đã lâu không ban mưa là do Vệ vương vô đức, khiến ông trời phẫn nộ, để dẹp nộ khí của đấng cao xanh rất phải đuổi Vệ vương vô đức ra khỏi ngôi báu.

Lời đồn lan tới thâm cung vương đô nhanh như gió, Vệ vương choáng váng bang hoàng bởi lời kết tội của muôn dân, tức tốc thiết triều lệnh cho quần thần bàn kế dẹp phản. Quần thần quen đạo làm quan, nói vài câu giả dối, ca tụng thánh chúa anh minh, coi như xong bốn phần.

Chỉ có một cát sĩ (kẻ sĩ tốt) mới tiếp quản chức vụ của thân phụ, chưa có kinh nghiệm làm quan, thật thà tâu lên: “Thiên hạ đều nói Huệ Nhất tiên sinh ở Thanh Ngô tông trên núi Nhan Hồi là bậc đại trí, nếu mời được tiên sinh xuống núi, có lẽ sẽ có kế hay, không cần động binh.” Thanh Ngôn tông là quốc tông của Vệ quốc, cầu phúc cho Vệ quốc, phù hộ cho quốc mệnh, tông chủ thế hệ này là Huệ Nhất tiên sinh.

8. Chương 8

Có lẽ số phận đã định khí số của Vệ quốc đã tận, chính trong đêm Vệ vương phái sứ giả đến quốc tông mời Huệ Nhất tiên sinh, lão tông chủ tuổi hạc bất tuần đã trút hơi thở cuối cùng. Trước khi tạ thế, Huệ Nhất tiên sinh đã lưu lại một cảm nang, trong cảm nang là một tờ giấy trắng, viết tám chữ theo lối bạch thoại: “Hội minh phương dĩ, đại hoa đông lại” (*) Vệ vương cầm cảm nang nghiền ngẫm suốt một đêm trong thư phòng. Cung nhân ngủ gật bên ngoài loáng thoáng nghe thấy tiếng nức nở từ thư phòng văng ra.

Huệ Nhất phán đoán như thần, vừa qua mồng chín tháng chính, Trần Quốc, láng giềng phía đông đẩy binh công phạt Vệ quốc. Lý do là năm trước vào dịp chư hầu hội minh, Vệ hầu vương lúc đi săn đã cố ý bắn rách một nửa góc áo của Trần hầu vương. Vệ hầu ngang nhiên coi thường quân uy Trần hầu, hạ nhục Trần quốc. Mười vạn đại quân Trần thế như gió bão, nhất lộ thẳng tiến, hầu như không gặp trở ngại, chưa đầy hai tháng đại quân đã tràn hàng bên ngoài vương thành Vệ quốc.

Toàn thiên hạ nhìn nhận cuộc chiến này như một trò cười, mấy mưu sĩ của Trần hầu thậm chí còn đánh cuộc sau lưng xem lão Vệ hầu vô dụng có thể trụ được mấy ngày, Trần thế tử Tô Dự đúng lúc đi ngang qua, phe phẩy chiếc quạt bạch ngọc trong tay: “Muộn nhất là giờ Ngọ ngày mai”.

Chính Ngọ hôm sau, mặt trời lười biếng trốn sau mây đen, hé ra một vòng sáng trắng, vương đô Vệ quốc giống như chiếc hộp đựng để chơi lơ lửng trên không.

Giờ Ngọ ba khắc, lá cờ hàng trắng quả nhiên kéo lên ở phía đầu thành, từ khi được thiên tử phong hầu, phúc trạch của Vệ quốc kéo dài tám mươi sáu năm, cuối cùng chấm dứt trong năm đó. Lão quốc vương thân hành rước Tô Dự vào cung, tông thất, quân thần lớn bé nhất loạt quỳ phục trước triều đường, họ đều là những thần tử thông tỏ sách thánh hiền, rất hiểu thời cuộc, chim khôn luôn biết tìm cây tốt nương đậu.

Sau giờ ngo, mặt trời trốn hẳn sau tầng mây, hoàn toàn không thấy ánh sáng, ông trời hạn hán đã lâu, nay dường như mới mở mắt, đột nhiên rớt mấy giọt mưa. Trần thế tử Tô Dự mình khoác áo lông hạc, tay cầm chiếc quạt ngà mười hai nan, đường đường đứng bên vương tọa triều đường, tiếp nhận quốc ấn do lão Vệ vương trình lên, hỏi vài điều về Văn Xương công chúa, không khác một chữ so với ghi chép của sử quan.

9. Chương 9

Có điều, thế tử Tô Dự không vinh hạnh có được bút tích của Diệp Trăn, khi chàng nói câu đó với lão Vệ vương trước triều đường, Diệp Trăn đã treo lên tường thành vương cung. Cuộc hội ngộ đầu tiên của Tô Dự và Diệp Trăn có sử liệu để tra cứu là trong buổi chiều đúng ngày Vệ quốc diệt vong, cách bức thành cao trăm trượng, giữa hai đầu sinh tử.

Chàng thậm chí không nhìn rõ dung nhan khuynh thành của Diệp Trăn như lời đồn đại, mặc dù chàng nghe đồn từ lâu. Nghe nói một trăm ngày sau khi Diệp Trăn ra đời, Vệ vương chiêm bao thấy một trưởng tăng điên điên khùng khùng, trưởng tăng phán rằng, mặc dù xuất thân hoàng tộc, nhưng công chúa là người bạc mệnh vô phúc, vương cung phế khí quá nặng, nếu nuôi dưỡng trong cung nhất định không thể sống qua mười sáu tuổi.

Nghe đồn Vệ vương tin lời trưởng tăng, ngay từ nhỏ đã gửi nuôi cô trong Thanh Ngôn tông, quốc tông của Vệ quốc để cầu bình an, thế không gặp lại trước khi công chúa mười sáu tuổi. Lại nghe đồn hai năm trước, vào ngày mừng thọ Vệ vương, Diệp Trăn đã vẽ bức “Sơn cư đồ” làm quà mừng thọ phụ thân, được tân khách trăm trổ thần phục, Vệ vương cả mừng.

Trong màn mưa mệnh mang, Tô Dự tay cầm quạt đứng dưới lầu, chợt nhớ tới lời nói của vương muội Tô Nghi trước lúc chàng xuất chinh: “Nghe đồn Văn Xương công chúa Vệ quốc vô cùng xinh đẹp, lại trí tuệ tài hoa, là một giai nhân tài mạo vẹn toàn, huynh xuất chinh lần này khi giương cờ chiến thắng, liệu có đón được Văn Xương công chúa về cung, làm chị dâu của muội?”. Chiếc váy dài của Diệp Trăn bay phấp phới trên tường thành, đột nhiên bóng người mảnh dẻ từ trên thành cao trăm trượng lao xuống như một con chim trắng, chiếc váy nhuộm đỏ khi nàng nằm trên đất, trong hàng quân bên dưới ào lên tiếng khóc than của tướng sĩ Vệ quốc.

Tô Dự nhìn thân hình nhuốm máu phía xa, thần thờ hồi lâu mới gập chiếc quạt trong tay, nói: “Hậu táng theo chế lễ dành cho công chúa”.

(*)Hội minh phương dĩ, đại hoa đông lại: nghĩa là, cần liên minh với các chư hầu, đại họa đến từ phía đông

10. Chương 10

Phần 1: Tận kiếp phù du

Cô hôn mắt chàng, run rẩy chống tay ngồi dậy, ôm mặt chàng,

“Em sẽ cứu chàng, cho dù phải chết, em cũng cứu chàng”.

Chương 1.1

Tháng tư, sắc xuân ngập tràn núi rừng, Quân sư phụ cuối cùng đã trở về sau sáu tháng biệt tăm. Có nghĩa là những vết khâu trên cơ thể tôi không lâu nữa có thể cắt chỉ.

Sáu tháng nay, toàn thân tôi bị băng bó kín. Ban đầu, tôi còn có hứng thú nhảy ra ngoài dọa đồng môn. Nhưng không lâu sau, tôi phát hiện chẳng môn sinh nào sợ hãi khi họ đã bị dọa một lần. Mà tôi lại không thể nhận ra những ai đã từng bị dọa, những ai chưa. Vậy là tôi mất hứng đi trêu mọi người.

Hai tháng trôi qua, tôi đã thấy hơi khó chịu.

Nhiều đồng môn tưởng tôi không chịu đựng nổi hàng ngày mang cơ thể quần đầy băng, đi ngâm bốn canh giờ trong bể thuốc. Thực ra, ngâm thuốc như vậy dưỡng thương rất tốt. Chỉ có điều, sau khi ngâm, phải giữ nguyên những lớp băng ướt sũng như vậy ngồi chờ cho đến lúc khô, điều này khiến tôi vô cùng khó chịu. Sự khó chịu càng tăng khi thời tiết lạnh dần.

Về sau, tôi nghĩ phạm những anh hùng cái thế, đều phải chấp nhận những thử thách rèn luyện đặc biệt hà khắc của sư phụ. Quân sư phụ ắt là muốn giúp tôi rèn luyện bản lĩnh, nghị lực. Vì vậy, dầu trong những ngày tháng chập buốt giá căm căm, tôi cũng cắn răng chịu đựng, quyết không bỏ cuộc, cho dù có thể bị nhiễm thương hàn.

Kiên trì được nửa năm, qua mấy lần cảm thương hàn, quả nhiên khả năng kháng chàn của tôi tăng lên rõ rệt. Tôi nói chuyện đó với Quân sư phụ, sư phụ trầm tư giây lát, rồi hóm hỉnh trả lời: “À... ta quên không bảo con, cạnh nhà tắm có một cái lò có thể giúp vải băng trên người khô nhanh, ha ha...”.

Quân sư phụ chính là tông chủ Quân Vu giáo. Quân Vu giáo lập nghiệp trên núi Quân Vu, thuộc địa phận nước Trần. Nghe nói, ông tổ khai sơn lập giáo không phải họ Quân mà là họ Vương, xuất thân nghèo khó, cha mẹ đặt tên là Vương Tiểu Nhị(*).

Về sau, Vương Tiểu Nhị được một bậc cao nhân truyền võ, sau khi thành tài, lập ra giáo phái trên núi Quân Vu. Nhưng không chiêu mộ được đệ tử tốt, hỏi ra mới biết, khi nghe danh giáo chủ Quân Vu là Vương Tiểu Nhị, mọi người đều cho rằng đó là lớp dạy nghề phụ việc, đệ tử học xong sẽ phục vụ trong các quán ăn trên khắp nước.

11. Chương 11

Wương Tiểu Nhị đành mời một ông thầy đồ gần đó đổi tên cho. Ông thầy xem xét đại thể thiên hạ, rồi phán, các họ lớn như Đông Phương, Tây Môn, Nam Quan, Bắc Đường, Thượng Quan, Mộ Dung đều đã lập giáo phái riêng; Hai họ Đông Quách và Nam Quách mặc dù chưa lập giáo, song nếu lấy họ này sẽ khó khăn trong việc giải thích lai lịch, chi bằng lấy ngay tên địa danh, lập giáo phái trên núi Quân Vu, vậy lấy họ Quân Vu, coi như sáng tạo ra một họ kép mới, họ Quân Vu.

Nhưng lại nghĩ, tạo ra họ kép phải lập hồ sơ trình quan phủ, thủ tục phức tạp, lại không có người tiến cử, chi bằng tốt nhất dùng ngay họ “Quân”, vả lại họ này nghe rất khí thế, rất “quân tử”. Vương Tiểu Nhị thấy có lý, bèn đổi thành họ “Quân” và nghe theo đề nghị của ông thầy, dựa theo âm cổ dịch trực tiếp hai chữ “Tiểu Nhị” thành Thiếu Song, tên đầy đủ là Quân Thiếu Song.

Sau khi Vương Tiểu Nhị đổi tên thành Quân Thiệu Song quả nhiên chiêu mộ được rất nhiều đồ đệ. Từ đó thanh thế của Quân Vu giáo mạnh dần Quân sư phụ chính là cháu bảy đời của sư tổ Quân Thiệu Song.

Từ nhỏ tôi đã biết Quân sư phụ. Lúc đó tôi còn sống trong Thanh Ngôn tông – quốc tông của nước Vệ. Sư phụ đầu tiên của tôi là Huệ Nhất, tuổi tuy cao nhưng vẫn trắng kiện, ăn uống cũng tốt, đến món đậu phộng rang vẫn còn nhai được Quân sư phụ đưa con trai đến sống gần Thanh Ngôn tông, ở trong một căn nhà tranh cách núi Nhạn Hồi hai dặm, thường đến chơi cờ với sư phụ tôi.

Lúc sư phụ đưa tôi lên núi ngắm mặt trời mọc, thường nghỉ lại ở căn nhà đó của Quân sư phụ. Trong nhà chỉ có một chiếc giường. Mỗi lần tôi và sư phụ đến, bao giờ tôi cũng được dành cho chiếc giường đó. Ba người còn lại trải chiếu nằm dưới đất. Điều đó khiến tôi rất khoái trá, vì mỗi lần tới đó, tôi trở thành người đặc biệt.

12. Chương 12

Sau này, tôi nói chuyện đó với Quân Vỹ, con trai của Quân sư phụ. Quân Vỹ nói: “Như thế chứng tỏ có lẽ muội là một công chúa bẩm sinh, chỉ có công chúa mới thích khác người.” Nhưng tôi không đồng ý với lý giải của Quân Vỹ, công chúa không phải là thích khác người, mà là quen với sự khác người. Chủ yếu là do không ai dám giống công chúa. Giữa thích và quen rất khác nhau. Điều này nhiều năm sau khi phải đối diện với cái chết, tôi mới thấu hiểu sâu sắc.

Quân Vỹ là người am tường kim cổ, danh ta biết rất rành về lai lịch những thế thiếp của hoàng đế các triều đại, thậm chí cả những người được hoàng đế ân sủng một đêm, chưa kịp rước về.

Quân Vỹ cho rằng, gia sự ảnh hưởng quốc sự, quốc sự là việc lớn của thiên hạ, mà gia sự của các bậc đế vương hầu hết là do hậu cung gây ra. Thực ra, chỉ cần các vị hoàng đế không quá ham mê nữ sắc, không nạp nhiều phi tần là sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng không nạp thêm phi tần thì quả là tàn nhẫn đối với hoàng đế, hoàng đế cảm thấy không thể tàn nhẫn với bản thân, thế là họ lựa chọn tàn nhẫn với thiên hạ.

Quan điểm của Quân Vỹ là hòa hợp hậu cung của hoàng đế chính là hòa hợp toàn thiên hạ. Từ đó, cả đời anh ta tập trung suy nghĩ, làm thế nào để hòa hợp hậu cung của hoàng đế.

Ngoài đại sự cả đời đó, Quân Vỹ còn có một niềm đam mê khác. Đam mê viết tiểu thuyết. Nhưng Quân sư phụ rất không tán thành. Bởi lẽ, sư phụ mong muốn con trai sẽ trở thành một kiếm khách nổi tiếng thiên hạ. Hễ thấy anh ta viết tiểu thuyết là tịch thu bản thảo, phạt chép kiếm pháp. Thế là anh ta đành vẽ vô kết hợp, lén viết tiểu thuyết trong quá trình chép phạt kiếm pháp.

Trong những bản kiếm pháp Quân Vỹ chép phạt, thỉnh thoảng có đoạn đại loại như: “Mỗi ngày khi mặt trời chiếu sáng, nàng dùng đôi tay trần cởi từng lớp xiêm y, để tắm thân như men sứ tỏa tỏa dưới ánh mặt trời. Đó là nơi cực lạnh, nàng ngồi trên chiếc giường băng lạnh, phát ra tia sáng trắng lạnh người, lạnh, rất lạnh, vô cùng lạnh, nàng cứ ngồi khoanh chân như thế, mặt hướng về bắc, lưng quay về nam. Hơi khí vận hành đủ một vòng viên mãn. Nàng không hề biết, xa xa cách đó mười trượng, phía sau lớp lớp giậu tường vì mùa đông đang có một đôi mắt đen thẫm lần theo từng tác da thịt nàng”.

13. Chương 13

Thực ra không phải nghĩ, đó là bốn câu luận về tâm thái trong kiếm pháp: “Lúc trời lạnh nhất, ngồi trên giường băng, tỏa thể mặt hướng về bắc, vận khí đủ một vòng”. Sau này, Quân Vỹ trở thành kiếm khách giỏi viết tiểu thuyết nhất và tiểu thuyết gia kiếm pháp cao cường nhất.

Bản thân tôi vì lớn lên trong Thanh Ngôn tông phải, tông phái quy định đàn ông không được để tóc. Cả tông môn gần hai ngàn người, trừ tôi tất cả đều là đàn ông. Vì vậy, toàn tông môn chỉ có mình tôi để tóc dài. Điều này khiến tôi có những lệch lạc trong nhận thức đầu tiên về giới tính, trong một thời gian dài tôi cho là sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và đàn bà là đàn bà thì để tóc dài, đàn ông thì đầu trọc. Thế là đương nhiên tôi cho rằng Quân sư phụ và Quân Vỹ đều là đàn bà. Cảm giác tương đồng giới tính khiến tôi trở nên thân thiết với họ.

Rất tự nhiên, sau này tôi cuối cùng cũng vỡ lẽ, cha con họ đều là đàn ông. Nhưng ý nghĩ họ là đàn bà đã thâm căn cố đế trong tôi, khiến sau này tôi không thể nào đối xử với Quân Vỹ theo tình cảm nam nữ. Luôn coi anh ta là chị em của tôi, quan hệ vốn là thanh mai trúc mã, bị tôi biến thành chỉ thuần thanh mai.

Lúc ba tuổi, vì một cơ duyên ngẫu nhiên tôi biết mình là công chúa nước Vệ, nhưng tôi thấy chuyện này cũng rất bình thường. Chủ yếu là do lúc đó tôi chẳng hiểu “công chúa” là gì. Quân Vỹ lớn hơn tôi một tuổi. Biết hơn tôi một chút, anh ta nói: “Công chúa thực ra là một tầng lớp đặc quyền”. Tôi hỏi: “Đặc quyền nghĩa là gì?”. Quân Vỹ trả lời: “Là mọi điều muốn đều có thể làm, những điều không thích có thể không làm”. Nghe Quân Vỹ nói vậy, trưa hôm đó tôi dứt khoát không chịu rửa bát, buổi tối cũng không giặt quần áo, kết quả tôi bị sư phụ phạt quỳ tới nửa đêm.

Từ đó về sau, tôi thực sự quên mình là công chúa. Cũng an tâm đó, sư phụ thấy tôi cũng đã lớn liền dạy tôi cầm kỳ thi họa. Sư phụ cho rằng, con người ta sống trên đời nên có gì đó để gửi gắm nỗi lòng.

14. Chương 14

Nếu cầm kỳ thi họa tôi đều tinh thông đương nhiên là tốt nhất, coi như đã thành nhân tài. Hoặc nếu chỉ giỏi một trong tứ tài đó cũng tốt, ít nhất cũng là một chuyên gia. Tôi hỏi sư phụ: “Ngộ nhớ sau này con không những không giỏi mà còn hoài nghi ý nghĩa những thứ phải học đó thì sao?”. Sư phụ trầm ngâm rồi trả lời: “Triết gia, dù gì cũng là một nhà gì đó...”.

Không biết tại sao, Quân Vỹ không bái sư phụ tôi làm thầy nhưng lại có thể cùng học với tôi. Sư phụ giải thích là học thuật vốn không biên giới, không phân biệt sư môn. Quân Vỹ lại bí mật tiết lộ với tôi, đó là do cha anh ta đã tặng sư phụ mười cây nhân sâm nghìn tuổi.

Quả nhiên, học thuật là không biên giới, biên giới quốc gia cũng có thể mua được. Học cùng với Quân Vỹ, lúc tập viết chữ còn có thể chịu được, nhưng lúc học đàn thì tôi thực sự khó chịu. Lúc đầu, chúng tôi mỗi người một cây đàn, ngồi đối diện ở hai đầu phòng, cùng chơi đàn. Hậu quả trực tiếp là ở cái tuổi tôi còn chưa hiểu tại sao dư âm của nó có thể dai dẳng ba ngày không dứt, điều đầu tiên tôi hiểu là tại sao tiếng đàn như quỷ ám đó có thể khiến người ta như bị cắn xé, tan nát cõi lòng.

(*) Tiểu Nhị: Người phụ việc trong các nhà hàng, quán trọ.

15. Chương 15

Chương 1.2

Chúng tôi mỗi người đều cảm thấy người kia chơi quá tuyệt, làm cho mình đau khổ, lại càng cố tạo ra âm thanh diệu kỳ khiến người kia càng đau khổ để trả thù. Cây đàn trong ấn tượng của tôi là một hung khí, không phải nhạc cụ. Điều đó cũng lý giải vì sao tôi học được cách giết người bằng tiếng đàn mà mãi mãi không học được cách dùng tiếng đàn để cứu người, đó hoàn toàn là ám ảnh tâm lý Quân Vỹ tạo cho tôi. Nhưng sau khi tôi học được cách giết người bằng tiếng đàn, muốn dùng tiếng đàn để cứu người thì tất cả đã chết.

Lúc mười tuổi, tôi nhặt được một con hổ con vừa mở mắt. Con hổ đó theo tôi suốt đời, thể hiện lòng trung thành tột bậc của một con dã thú. Mặc dù nghĩ lại hồi đó, tôi và Quân Vỹ nhặt con hổ đó chẳng qua chỉ vì định giết thịt nó. Đúng lúc cha Quân Vỹ bị sư phụ tôi thuyết phục, quyết làm một người bảo vệ động vật, khiến Quân Vỹ ba tháng liền không biết tới mùi thịt. Còn tôi sống trong tông phái cũng ít ăn thịt, đúng lúc chúng tôi thèm thịt nhất.

Sau này, không ăn thịt con hổ đó hoàn toàn là do chúng tôi thấy có thể nuôi nó lớn hơn chút nữa, như vậy thịt mới có thể làm được nhiều món khác nhau. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó tôi có thể kìm chế cơn thèm, không giết Tiểu Hoàng đúng là một việc đáng khâm phục. Tiểu Hoàng là tên con hổ đó. Sau này, khi đã tìm hiểu kỹ tôi phát hiện con hổ đó thuộc loài hổ quý. Tôi và Quân Vỹ đều rất vui, bởi vì bán nó có thể kiếm được món tiền to. Nhưng khổ nỗi không tìm được người mua, đành giữ nó lại.

Đến khi chúng tôi tìm được người mua, thì cả hai đã lớn, chúng tôi cũng dần dần có tiền, không cần phải trông vào tiền bán hổ nữa. Điều đó khiến chúng tôi không khỏi than thở, đời người là vậy, con đường phát tài sao mà gian khổ.

Số mệnh đã an bài mỗi lần tôi gặp chuyện lớn đều chỉ có một mình, hơn nữa còn bị thương. Sư phụ nói, “Con đã nghe nói chưa, ông trời đặt trọng trách lên vai người nào, trước tiên cũng đều thử gân cốt người đó...”. Tôi có thể tưởng tượng, trọng trách lớn nhất mà ông trời có thể đặt lên vai tôi chắc chắn không ngoài khả năng sau khi sư phụ qua đời, tiếp nhận tông y, trở thành tông chủ. Nhưng về sau, Quân Vỹ lên lấy tông quy cho tôi xem, trong đó quy định rõ, nữ nhi và phù thủy không được đảm nhận chức vụ trong quốc tông, thế là giấc mộng của tôi tan thành mây khói.

Nhiều người sau khi vỡ mộng thường đi vào tà đạo. Dưới chân núi cũng có một thích khách do mưu việc lớn không hành mà lưu lạc giang hồ, sau chuyển nghề mổ lợn. Lại có nho sinh do hỏng thi mà chuyển sang viết tiểu thuyết dâm ô, vẽ tranh khiêu dâm. Nhưng trước sau tôi vẫn cho rằng, mơ mộng và lấy vợ cũng gần như nhau, cái cũ chưa qua, cái mới sao đến được, hơn nữa cái mới thường tốt hơn cái cũ, mộng cũ tan vỡ là để xây mộng mới. Đó là việc đáng mừng, có gì đáng chán nản.

Tôi chia sẻ suy nghĩ này với Quân Vỹ, anh ta cũng cho là có lý. Thế là buổi chiều anh ta hăm hở xuống núi an ủi Vương Mục Tượng, người đàn ông vừa mất vợ: “Vợ mất thì sớm muộn cũng có người đàn bà mới đến với anh. Vợ mới chắc chắn tốt hơn vợ cũ. Đó là một việc đáng mừng. Anh cứ vui lên, việc gì phải đau lòng”. Hậu quả là bị Vương Mục Tượng vác chổi đuổi đánh, Quân Vỹ không thể giải thích được gì, thậm chí còn thấy bị tổn thương. Tôi đành an ủi anh ta: “Người đời thường tỏ ra tức giận khi chân tướng bị bại lộ để che đậy nỗi xấu hổ trong lòng”.

Trong cái đêm giấc mộng trở thành tông chủ tan vỡ, tôi dự định lúc trời sẩm tối sẽ ra ngoài, vào rừng bẫy chim để thay đổi tâm trạng, tìm cảm giác mới mẻ, dệt giấc mơ mới, lấy lại niềm tin. Có thể thấy, tôi thực sự là một người theo chủ nghĩa tích cực.

Ngoài ra, tính cách tích cực đó còn thể hiện trong cuộc sống riêng tư của tôi. Ví dụ, tôi không bao giờ hoài nghi, một ngày nào sau này tôi có chồng, chẳng may anh ta mất sớm, tôi sẽ không ngần ngại thu dọn hành trang ra đi ngay trong đêm anh ta tắt thở, đi tìm người chồng mới.

16. Chương 16

Nhưng cho tới cái đêm tôi bị lây cảm cúm từ Quân sư phụ, vẫn quen cho rằng người chồng tương lai của mình là Quân Vỹ, thấy anh ta vô tư nhảy nhót trước mặt mình, tôi thầm nghĩ: Ôi trời, sao mình có thể lập tức đi tìm hạnh phúc mới khi con người này vừa tắt thở?

May mà suy nghĩ đó chỉ kéo dài đến cái đêm giữa hạ khi tôi mười bốn tuổi, đêm dự định xây lại giấc mơ đó.

Về cái đêm giữa hạ đó, có bao nhiêu mỹ tự để mô tả, nhưng chân thực nhất chính là ba chữ: quá tàn nhẫn. Nghe nói trong đêm giữa hạ, rắn độc đặc biệt trở nên hung dữ. Trong tông môn đã có ba người bị rắn độc cắn khi đi ra ngoài vào ban đêm, mong những người khác cảnh giác, phải cẩn thận hơn khi ra ngoài.

Khi còn nhỏ, tôi luôn tin rằng mình là người đặc biệt, sẽ không giống ba người bất hạnh kia, lần ra ngoài đó không mang theo hùng hoàng (*).Bây giờ nghĩ lại, ba người trong tông môn chết vì bị rắn độc cắn cũng nghĩ rằng mình đặc biệt. Con người ta ai cũng cho rằng mình đặc biệt, thực ra trong mắt người khác chẳng có gì đặc biệt, trong mắt rắn độc lại càng không có gì đặc biệt.

Có lẽ đối với loài rắn độc, chỉ có người mang theo hùng hoàng thì mới đặc biệt. Lúc còn nhỏ, chúng ta thường muốn tỏ ra khác người, lúc trưởng thành lại muốn giống mọi người. Nếu có thể ngược lại, chẳng phải quá tốt hay sao, chỉ ít tính mạng của ba người trong môn phái cũng được bảo toàn, cho dù trở thành người thực vật. Nhưng tôi lại không mang theo hùng hoàng, rõ ràng rắn độc thấy tôi chẳng có gì đặc biệt

Một con rắn xanh, đuôi nhỏ, mồm có viền trắng dớp vào chân tôi một cái, chất độc ngấm vào máu truyền khắp cơ thể. Tôi lao đảo một lúc, dần dần ngã gục, vào lúc ý thức mơ hồ, cuối cùng tôi hiểu ra đạo lý tôi đã nói ở trên. Tôi lại còn nhớ đến hai bức tranh vẽ ngôi cổ tự trong núi mà tôi phải vẽ hai ngày mới xong,

không biết đã được bồi dần chưa, sau khi nhớ lại, cảm thấy chẳng có gì lưu luyến, có thể yên tâm nhắm mắt, tôi dần dần thanh thản nhắm mắt, rồi không mở ra được nữa .

(*) Hùng hoàng là một loại đá mà rắn rất sợ.

17. Chương 17

Chương 1.3

Đúng lúc đó, có tiếng giày đạp trên lá khô lạo xạo vang lại mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại bên tôi, ôm lấy tôi, thoáng ngửi thấy mùi hương mai thanh lạnh, có thể hình dung ra trong đêm thanh vắng dưới muôn ánh sao sáng lạn, hoa mai thắm hai nở đầy các triền núi.

Lúc tỉnh dậy, cảm thấy huyết dịch sôi sục trong người, chảy xuống tụ ở vùng bụng, tay lên bụng, từng trận đau âm ỉ. Gót chân chỗ bị rắn cắn tê cứng, chạm vào vật gì mềm mềm âm ẩm, đầu gối hơi co, bắp chân như bị treo trên không. Toàn thân cảm giác kỳ dị như vậy, tôi không chịu được, muốn mở mắt xem có chuyện gì. Vừa mở ra, thấy ngay một cảnh tượng khủng khiếp. Đó là cảnh trong hang núi, tôi nằm trên chiếc giường đá, dưới ánh trăng bàng bạc, chân phải bị một người đàn ông nắm chặt. Ngón tay mảnh khảnh, trắng muốt, miệng anh ta ngậm chặt vết thương ở gót chân tôi. Tôi chỉ nhìn được phía đó, phía bên kia đã bị món tóc xoắn che khuất, khiến tôi chỉ muốn vén tóc anh ta để nhìn cho kỹ. Anh ta không biết tôi đã tỉnh, toàn thân anh ta y phục đen tuyền, lẳng lẽ ngồi cạnh mép giường, miệng vẫn ngậm chặt gót chân tôi. Ông tay áo dài rộng trùm trên chân tôi, cúi đầu, có thể nhìn thấy những đường viền hoa văn cùng màu ở cổ tay.

Mọi vật xung quanh mờ mờ, không thể nhìn rõ. Món tóc đen mượt xoắn xuống, chạm vào chân tôi. Trộm nghĩ nếu cả hai không ở tư thế kỳ quái như vậy, sự hội ngộ giữa một thiếu nữ xinh đẹp và một chàng công tử hào hoa sẽ bay bổng lãng mạn như nét chữ thảo của nhà đại thư pháp. Tự nhiên, tôi cảm thấy đang bị người ta cột nhả, liền thuận thế đạp cho anh ta một cái. Cú đạp quá mạnh, khiến máu ở chỗ kín trong người ục ra.

Tôi và người đó lần đầu gặp nhau, tôi đạp anh ta một cái, hậu quả là bật ra máu tháng đầu tiên.

Anh ta đương nhiên không bị đạp ngã, nhìn thấy tôi ra chân, anh ta lập tức lùi về sau, có thể thấy anh ta phản ứng rất nhanh. Còn tôi hoàn toàn không nhận ra rút cục anh ta làm thế nào đang từ tư thế ngồi chuyển sang tư thế đứng. Tôi nheo mắt nhìn anh ta, dưới ánh trăng màu bạc rọi vào cửa hang, dáng người anh ta to cao thẳng tắp, một chiếc mặt nạ màu bạc che nửa khuôn mặt bắt đầu từ sống mũi tới trán, phía dưới là đôi môi mỏng lạnh lùng, hàm dưới là một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Một thoáng yên lặng.

18. Chương 18

Anh ta lau vết máu dính trên môi, nhếch mép: “Gheớm thật, tôi cứu cô, vậy mà cô lấy oán trả ơn”.

Nhưng cơ thể ra quá nhiều máu khiến tôi hoảng sợ, không thể giải thích được gì, đột nhiên òa khóc. Trong khi khóc, vùng bụng vận động quá mạnh, khiến váy tôi dần dần ướt hết, máu trào từng đợt, càng lúc càng nghiêm trọng. Nhưng tồi tệ nhất là, hôm đó tôi mặc váy trắng. Ánh mắt anh ta bắt đầu hướng vào chiếc váy của tôi, ngập ngừng một lát, anh ta hỏi: “Nước hồi à?”.

Tôi nức nở: “Cám ơn, tôi không khát. Nhưng có lẽ tôi bị xuất huyết, sắp chết rồi”.

Anh ta tiếp tục chú ý tới chiếc váy của tôi, chặc lưỡi một tiếng: “Cô không chết đâu, chỉ là thấy nước hồi mà thôi”.

Tôi không hiểu: “Nước hồi là gì?”.

Anh ta lưỡng lự một lát: “Chuyện này mẹ cô nên nói với cô chứ”.

Tôi nói: “Anh à, tôi không có mẹ, anh hãy nói với tôi đi”.

Thật khó tưởng tượng, tôi nhận được toàn bộ kiến thức về “nước hồi” từ một người đàn ông xa lạ. Nhưng càng khó tưởng tượng nếu sư phụ đích thân nói với tôi là, “Nước hồi chính là tử cung xuất huyết có quy luật, theo chu kỳ...”. Ngay ông trời cũng cảm thấy như vậy là làm khó cho một công lão bảy mươi chín tuổi, nên đã không để cho ông phải nói.

Anh ta bảo tên danh ta là Mộ Ngôn. Đương nhiên đó không phải là tên thật. Nếu một người đeo mặt nạ, thì cái tên tất nhiên cũng sẽ là tên giả, nếu không sẽ mất đi ý nghĩa của việc giấu mặt.

Tôi nói với anh ta tôi tên là Quân Phú Quý, hoàn toàn chỉ là do lo sợ, biết đâu con người này là kẻ thù của cha tôi. Một khi biết tôi là con gái của ông rất có thể hắn sẽ giết tôi để rửa hận. Trong lịch sử đã có những bi kịch như vậy, rất nhiều công chúa bị liên lụy, mất mạng, nếu không cũng bị ép gả cho người nào đó, để rồi sống trong hôn nhân bất hạnh.

Vậy là, chúng tôi ở bốn, năm ngày trong hang núi, uống nước suối bên ngoài, ăn các loài cá dưới suối. Tôi không thể về nhà ngay được vì chất độc còn chưa giải hết, bởi vì Mộ Ngôn cho rằng, đã cứu người phải cứu tới cùng, cũng như tiền Phật phải tiền đến tận Tây Thiên, làm nửa vời không phải là tính cách của anh ta.

19. Chương 19

Hằng ngày tôi đều phải uống một loại thuốc, sau đó chích cổ tay lấy ra nửa cốc máu. Khi tôi chích máu, Mộ Ngôn thường ngồi trên phiến đá trước giường chơi đàn. Đó là một loại đàn bảy dây, dây được làm bằng tơ tằm, mỗi lần gảy phát ra những âm thanh tròn mượt. Mỗi lần Mộ Ngôn chơi đàn đều khiến tôi nhớ tới Quân Vỹ và tiếng đàn khiến người ta chỉ muốn chết ngay cho xong của anh ta. Rồi lại thấy tiếc là anh ta không được nghe tiếng đàn tuyệt diệu của người ngồi trước mặt tôi, để anh ta xấu hổ mà tự sát, không dám đầu độc tôi bằng tiếng đàn của mình nữa.

Trong năm ngày, tôi thực sự rất muốn lật mặt nạ của Mộ Ngôn, để xem rốt cuộc mặt mũi anh ta thế nào. Nhưng cứ nghĩ tới làm vậy có thể bị anh ta chém chết, lại không dám động dấy. Cũng chỉ hiểu kỳ mà thôi, có lúc chuyện chẳng liên quan đến mình, nhưng vẫn muốn làm cho rõ, đúng là bởi việc ra làm.

20. Chương 20

Chương 1.4

Buổi chiều ngày thứ sáu, vết thương ở chân tôi cũng đã khá hơn nhiều, có thể đi lại được. Mộ Ngôn dặn tôi: “Không cần phải chích máu nữa, sáng sớm mai tôi sẽ đưa cô về”.

Không ngờ lại chia tay nhanh như vậy, quan trọng là tôi vẫn chưa lật được mặt nạ của anh ta, tôi nhất thời không chịu được, đứng chôn chân tại chỗ. Anh ta hỏi: “Sao, chưa muốn đi hả?”.

Tôi lắc đầu trả lời: “Không phải, không phải. Nhưng mà, anh không đi với tôi sao? Cái hang núi này làm gì có nhiều đồ, anh cũng đâu phải sẽ sống mãi ở đây”.

Anh ta trầm ngâm trả lời: “Tôi không đi được, tôi phải ở lại đây”.

Tôi nói: “Nhưng anh ở lại đây làm gì? Anh có một mình, ở lại đây chẳng có ai nói chuyện với anh, chẳng có ai nghe anh đàn”.

Anh ta gục đầu trên cây đàn: “Tôi phải đợi một người, là nếu tôi đi, người tôi cần đợi sẽ không tìm thấy tôi”.

Tôi lập tức cảm thấy bối rối, nếu tiếp tục hỏi sợ rằng can thiệp quá sâu vào chuyện riêng tư của anh ta, nhưng nếu không hỏi sẽ mãi mãi không biết câu trả lời. Tôi nói: “Chuyện này...”.

Anh ta đứng dậy, cười: “Nói đến là đến, hôm nay có thể là ngày may mắn”.

Tôi ngẩng đầu nhìn, cửa hang có tiếng động. Không biết từ lúc nào, một toán người áo đen, bịt mặt đã đứng ở đó. Lúc tôi ngược nhìn, họ đã nhất loạt rút binh khí. Động tác cũng đều tằm tấp như trang phục của họ, có thể thấy đây là một toán quân có kỷ luật. Điều lạ lùng là động tác của họ giống hệt nhau, từng

binh khí sáng loáng rút ra đều tăm tắp. Đương nhiên, sau này tôi mới biết binh khí của họ mặc dù trông tựa như lưỡi chái, thực ra gọi là dao quắm. Chỉ khác một chút dthôi, lưỡi chái dùng để cắt lúa, dao quắm dùng để chặt đầu.

Bởi tôi ít khi xuống núi, chưa từng trải, vừa trông thấy mười mấy lưỡi dao trong tay toán người đứng thành hàng phía trước đã sợ chết khiếp, Mộ Ngôn đứng chắn đằng trước, tôi lo lắng hỏi anh ta: “Anh có đệ tử nào không?”.

21. Chương 21

Anh ta chưa kịp trả lời, mười mấy con dao đã vung lên. Anh ta đẩy tôi ra, vọt người lên, chỉ thấy bóng áo choàng đen tung hoành giữa ánh dao sáng loáng, khiến tôi hoa mắt.

Động tác của anh ta nhanh như chớp, tôi không dám chớp mắt, cũng chỉ thỉnh thoảng nhìn rõ một hai động tác. Ví như, từ đằng sau chộp cổ tay một người áo đen, kéo người đó quay nửa vòng, thanh đao trên tay lập ftức chém đứt cổ người áo đen phía sau định đâm anh ta, máu tươi phun ra. Anh ta còn kịp né sang một bên tránh tia máu vọt.

Trong chớp lát, toán áo đen gần chục người, bị anh ta giải quyết chỉ còn hai, ba. Cuối cùng khi cảnh tượng khủng khiếp sắp trôi qua thì một lưỡi dao phi thẳng về phía tôi.

Sư phụ tôi cả đời ghét nhất ầu đả, chưa bao giờ dạy tôi những miếng võ hộ thân. Mắt thấy con dao đang vù vù lao tới, sắp cắm vào cổ họng mình, tôi kinh hãi đứng im. Quả là một tình huống ghê rợn. Thử tưởng tượng, nếu lúc đó tôi sợ nhũn người, đổ sụp xuống, lưỡi dao thẳng đường phi tới bay qua đầu tôi, vậy là tôi có thể tránh được. Nhưng toàn thân tôi cứng đờ, mặc dù sợ đứng tim, chân tôi cũng không khụy xuống, trở thành tấm bia sống.

Đúng lúc tôi tưởng mình chết chắc, bất chợt một màu đen tuyền trùm lên tôi, giống như mây tan, trời nắng sau cơn mưa, bầu trời từ trên cao ép xuống, chân tôi cuối cùng mềm nhũn khụy xuống dưới bóng đen ấy.

Mộ Ngôn kéo tôi vào lòng, tung người vọt lên không đá nhẹ, lưỡi dao kia bay vút trở lại. “Phập!”. Tiếng dao cắm gọn vào da thịt, một người áo đen kinh hoàng lao về phía tôi, phía dưới, chỗ bụng anh ta một chuôi dao thò ra, con dao vừa rồi đã cắm trúng bụng anh ta, sâu lút tới chuôi. Anh ta từ từ quỵ xuống. Thiện ác cuối cùng đã được trả, thiên đạo luân hồi, người áo đen đó rõ ràng không thể tin thiên đạo có thể luân hồi nhanh như vậy.

22. Chương 22

Một cảnh chết chóc, Mộ Ngôn nói: “Không hiểu tiểu đệ bất tài của ta hàng ngày dạy các người thế nào. Nếu là người, ta sẽ giết cô gái ngay khi vừa bước vào hang này, trước tiên phải khiến đối phương bối rối. Cũng may cuối cùng người cũng tỉnh ngộ, nhưng đã muộn. Người áo đen đó chưa chết hẳn, đồng tử giãn dần, lú lú nói: “Người...”.

Mộ Ngôn cười nhạt: “Hắn tưởng ta không biết gì sao, e là hắn quá coi thường đại ca này rồi!”.

Người đó không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, tay run run giơ lên, xem ra anh ta muốn rút con dao khỏi bụng. Mộ Ngôn lấy tay bịt mắt tôi, trong động vang lên một tiếng rên khủng khiếp, tôi hỏi: “Anh ta làm gì vậy?”.

Mộ Ngôn trả lời: “Nước Trần có truyền thuyết, người chết nếu mang hung khí trong người, kiếp sau sẽ vẫn phải theo nghề võ”.

Tôi nói: “Vậy có phải anh ta thích làm văn nhân?”.

Mộ Ngôn buông tay nói: “Có thể người ta chỉ thích làm dân thường”.

23. Chương 23

Chương 1.5

Rất nhiều năm trước, tôi luôn tin rằng, con người ta không thể vô duyên cớ làm việc gì đó, mọi việc phải hỏi rõ nguyên do. Ví dụ, đầu bếp nấu cho tôi món ăn tôi không thích, tôi sẽ chạy đi hỏi đầu bếp, tại sao không làm món khoai tây chiên, tại sao, tại sao, tại sao??? Hỏi một hồi như vậy, thông thường, ngay ngày hôm sau trên bàn ăn của tôi sẽ xuất hiện món khoai tây chiên. Điều này dạy cho tôi tầm quan trọng của hiểu biết, phải có hiểu biết mới hạnh phúc và ngược lại. Từ lúc mười bốn tuổi đến mười bảy tuổi, trong ba năm, tôi đã nhiều lần hỏi tưởng suy nghĩ tại sao mình lại thích Mộ Ngôn. Kết luận là bởi vì chàng đã cứu tôi hai lần trong vòng bảy ngày, khi chúng tôi chẳng quen biết nhau.

Quân Vỹ cho rằng, không phải tôi thích thật sự, chỉ là tôi tưởng vậy thôi, còn nếu thích thực sự không cần lý do, không phải hỏi tại sao. Nhưng tôi lại thấy, lý do thích một người, giống như móng của ngói lầu, trên đời không có ngói lầu nào không có móng, cũng không có yêu thích không có nguyên do.

Tình cảm của tôi đối với Mộ Ngôn được xây dựng trên nền móng hai lần chàng cứu tính mạng tôi, cũng có thể nói, trên đời này ngoài tính mệnh của tôi, không có gì quan trọng, thuần túy hơn. Quân Vỹ không thể hiểu logic của tôi, chủ yếu là vì bản thân anh ta không có logic.

Chịu ơn người ta một, báo đáp người ta mười, giờ chịu ơn người ta mười rồi thì không gì có thể báo đáp được, mà đạo lý ở đời, nếu không có gì để báo đáp, người ta thường đem thân báo đáp. Nếu lúc ấy tôi ý thức được rằng, tình cảm của mình đã mạnh mẽ, tôi đã thầm thích chàng ngay từ khi chàng ra tay cứu mạng, nhất định tôi sẽ hứa trao gửi thân mình cho chàng. Nhưng chính lúc bàn tay chàng rời khỏi mắt tôi, trái tim tôi đã đập thành thạch, nhưng tôi không hiểu tại sao.

Tôi hỏi chàng: “Tại sao vừa rồi anh cứu tôi?”.

Chàng nói: “Cô mới chỉ là đứa trẻ, phạm là nam nhi không thể thấy chết không cứu”.

Tôi nói: “Nếu tôi đã lớn rồi thì sao?”.

Chàng quay người kéo tôi vào trong hang, cười: “Vậy thì càng không thể không cứu”.

Tôi vốn có cơ hội tuyệt vời nhưng tôi lại không nắm lấy, khổ khổ hơn, lúc sắp mất cơ hội, tôi vẫn không biết, tôi chỉ ngây ra nhìn nụ cười nửa miệng của chàng. Tôi bảo chàng: “Tôi chẳng biết trả ơn anh thế nào, tôi tặng anh một bức tranh được không, tôi vẽ cũng được, anh muốn tôi vẽ gì tặng anh?”.

Lúc đó, ánh sáng trong hang đang đẹp, chàng nghiêng đầu nhìn tôi: “Sao?”.

Dáng nghiêng đầu và giọng nói mới tuyệt làm sao.

24. Chương 24

Tôi bất ngờ bị mê hoặc, không nén nổi ý nghĩ muốn thể hiện một chút với chàng. Tôi tìm khắp nơi, nhưng trong hang chẳng có cái bút nào. Mặc dù có thể đốt cây, lấy than để vẽ, có thể vẽ tranh than trên giấy bồi. Nhưng trước đó mấy ngày, để tiện tôi đã cắt chúng thành những mảnh bằng bàn tay, cùng lắm chỉ có thể vẽ trứng gà, muốn vẽ người e rất khó.

Mộ Ngôn thấy tôi lúi húi tìm kiếm mãi, tay cầm nắm giấy nhỏ không biết làm gì, hình như hiểu ra, chàng đưa cho tôi một cành cây, nói: “Dùng cái này đi, nếu cô thực sự muốn vẽ tranh tặng tôi, vẽ trên đất cũng được”.

Tôi cầm cành cây ngẫm nghĩ một lát, run run bắt đầu nét đầu tiên. Nhưng giống như một nghệ nhân điêu tạc hoa, dù khéo léo đến mấy cũng không thể dùng que sắt tạo ra hoa văn trên vải, tôi cũng bối rối như họ.

Tôi vốn định vẽ tư phong thác việt của Mộ Ngôn khi tung người vọt lên, tay không quật ngã hai tên áo đen. Vẽ xong, chàng ngẩng ngửa hồi lâu rồi nói: “Cô vẽ gì vậy? Trông như con khỉ treo cây hái đào, lại giống

như con gấu chó đang cố với tổ ong...”. Ấn tượng lúc đó tôi để lại cho Mộ Ngôn là như vậy, một cô gái tự cho là mình vẽ rất được, lại vẽ chàng giống hệt như một con khỉ hái quả và con gấu chó trèo cây.

Bây giờ tôi đã có thể dùng cây vẽ lên đất những nhân vật sinh động như thật, nhưng cuối cùng chẳng có cách nào sửa lại ấn tượng của Mộ Ngôn đối với tôi. Quân Vỹ nói: “Có thể người ta cảm thấy muội vẽ một vật có thể giống bất cứ vật gì, như vậy là rất có tài”.

Quân Vỹ có suy nghĩ như vậy cho thấy anh ta có tư duy của một kiếm khách. Nhưng vẽ tranh và dụng kiếm khác nhau ở chỗ, khi anh dụng kiếm, trong mắt mọi người, có thể là bất kỳ chiêu nào, đó chính là kiếm thuật xuất chúng. Còn vẽ tranh, nếu vẽ một vật mà người xem lại nhìn thành vật khác thì bức tranh đó chắc chắn không bán được.

Tôi và Mộ Ngôn do số phận run rủi, sống cùng nhau gần sáu ngày. Đêm thứ sáu, trong khi tôi ngủ, chàng rời hang núi. Tôi đợi chàng bốn ngày trong hang. Nhưng chàng không quay lại. Bốn ngày sau tôi buộc phải ra đi, chỉ vì lúc đó đang là mùa hạ, thì thể những người áo đen đang bắt đầu phân hủy, ruồi nhặng bu đầy, bốc mùi hôi thối khủng khiếp.

25. Chương 25

Nếu tôi và chàng gặp nhau vào mùa đông, lúc tôi vẫn mơ hồ không hiểu thế sự, nhất định tôi sẽ tiếp tục chờ đợi cho tới khi tôi tìm ra nguyên do tôi đợi chàng. Tìm ra rồi, tôi lại có lý do đợi tiếp, đợi cho tới ngày chàng quay trở lại, hoặc vĩnh viễn không trở lại, nhưng đó lại là chuyện khác.

Nhưng thực tế, tôi đã sớm bỏ đi, mang theo nỗi buồn vô tận. Lúc đi tôi vẫn nghĩ đợi chàng bốn ngày là để chính thức cáo biệt chàng. Hiển nhiên, đó là một cách nghĩ quá đơn thuần, tôi đã sớm giải phóng tâm hồn để yêu Mộ Ngôn, nhưng lại không thể đồng thời giải phóng trí tuệ để nhận thức rằng mình đang yêu chàng. Đó chính là nguyên nhân tôi để mất chàng.

26. Chương 26

Chương 1.6

Lúc tôi ra khỏi hang núi, đi được một đoạn xa, quay đầu nhìn lại mới phát hiện, hang này ở phía sau núi Nhạn Hồi.

Hai năm sau đó, núi Nhạn Hồi trở thành nơi tôi thường lui tới. Mà sau khi bị Quân Vỹ bắt đọc cuốn tiểu thuyết diễm tình anh ta mới sáng tác, cuối cùng tôi đã hiểu ra tại sao thỉnh thoảng tôi lại nhớ về Mộ Ngôn, tại sao khi chẳng có việc gì cũng đi ra sau núi lang thang một mình. Thì ra tôi giống nhân vật nữ trong tiểu thuyết, tình yêu đã mạnh mẽ. Điểm khác nhau duy nhất giữa nhân vật nữ trong truyện và tôi ở chỗ, khi tình cảm nảy nở, cô gái ấy rất hiểu tình lang. Còn tôi khi tôi âm thầm thích Mộ Ngôn, tôi không hề biết chàng ở đâu, chàng bao nhiêu tuổi, có nhà, có ngựa không, nhà và ngựa là trả góp hay trả một lần, song thân có còn, chàng có sống chung với họ...

Từ khi biết mình yêu Mộ Ngôn, tôi vẫn tìm chàng, nhưng bất vô âm tín, dường như trên đời chưa hề tồn tại con người này, thậm chí tôi còn dựa vào quan hệ của gia tộc để tìm, nhưng cũng không thấy.

Tôi vẫn nghĩ chàng là người nước Trần, nhưng vào thời đại mà thay đổi quốc tịch còn dễ hơn thay đổi đàn bà thì có thể hôm nay chàng là người nước Trần, ngày mai có thể là thần dân nước Vệ của tôi. Tóm lại, ý nghĩ tìm kiếm chàng từ quốc tịch là không thể thực hiện được. Nhưng ngoài thông tin chàng là người nước Trần, tôi không có bất kỳ manh mối nào khác. Bây giờ nghĩ lại thời thiếu nữ tuổi mười lăm, mười sáu đẹp nhất của tôi đều nhanh chóng trôi qua trong bốn ba tìm kiếm, nhưng vẫn vô vọng, khiến tôi đến lúc chết vẫn khắc khoải tiếc nuối.

Rừng phong sau núi đã hai lần ngả vàng sắc thu, tôi sống đến năm mười sáu tuổi. Tương truyền trước mười sáu tuổi tôi không được phép sống trong cảnh xa hoa nhung lụa, nếu không sẽ bị chết yểu. Do đó, phụ vương gửi tôi tới Thanh Ngôn tông, hy vọng có thể tránh được kiếp họa đó. Tôi có thể yên ổn sống qua tuổi

mười sáu, mọi người đều rất phấn khởi, cảm thấy từ nay không phải lo lắng nữa. Ngày hôm sau, lập tức có sứ giả tới đón tôi trở về vương cung.

Lúc sắp ra đi, tôi và Quân Vỹ đều rơi lệ, tôi giao chú hổ Tiểu Hoàng cho anh ta chăm sóc. Vì Tiểu Hoàng cần rừng núi, mà Vệ vương cung là một cái lồng son. Lúc đó, Quân sư phụ không biết tại sao lại rời Quân Vu giáo đến ẩn cư ở gần Thanh Ngôn tông, đã đưa Quân Vỹ bái tổ quy tông, và tiếp nhận ngôi vị Quân Vu giáo tông chủ, có nghĩa là với địa vị đó Quân Vỹ đã có đủ tiền có thể nuôi được Tiểu Hoàng. Tôi và Quân Vỹ hẹn nhau, mỗi tháng anh ta sẽ đưa Tiểu Hoàng đến thăm tôi, lộ phí anh ta tự lo.

Phụ vương phong cho tôi là Văn Xương công chúa, để chứng tỏ tôi là vị công chúa có học thức nhất Vệ vương cung. Nhưng thường ngày sư phụ vẫn chê tôi, mặc dù tôi đã theo học mười bốn năm nhưng mới chỉ học được một phần năm học vấn của sư phụ. Xem ra, trình độ văn hóa của tôi như vậy đã được coi là tương đối cao, chứng tỏ người xung quanh hầu như không có văn hóa.

27. Chương 27

Trên tôi còn có ba ca ca và mười bốn tỷ tỷ. Bọn họ đều là con của những phi tần trong hậu cung của phụ vương. Ba ca ca rất có hứng thú, đại ca hứng thú với thơ phú, nhị ca hứng thú với mỹ nhân, tam ca hứng thú với đàn ông. Tóm lại không một ai có hứng thú trị quốc bình thiên hạ.

Phụ vương mỗi lần nhìn thấy họ đều ngao ngán, chỉ có những lúc trở về hậu cung vui đùa với tân phi mới cảm thấy được an ủi. Lúc mới về vương cung, cảm giác duy nhất của tôi là, trong thời đại loạn, chư hầu phân tranh, quần hùng tranh bá, một quốc gia đã mục rỗng từ trong ra ngoài lại có thể tồn tại đến hôm nay thật đáng kinh ngạc.

Giả sử tôi không phải người nước Vệ, tôi sẽ khuyên bản triều thôn tính nước Vệ, bởi thực sự nước Vệ rất dễ thôn tính.

Trước nay tôi không tin vào giấc mơ của phụ vương và vị trưởng tăng trong giấc mơ mơ đó. Giả sử sinh mệnh con người bị chi phối bởi một thể lực hư vô, thì thể lực hư vô đó ít nhất cũng có sức mạnh thể hiện ra một cách cụ thể, ví như tín ngưỡng, quyền lực, chứ không phải là một giấc mơ. Số mệnh đã định tôi phải chết yểu, chuyện này quả thật muốn tránh cũng không thể.

Tôi chết vào một ngày đông hàn năm mười bảy tuổi.

Năm đó, nước Vệ xảy ra đại hạn, từ thành Hàn Hà phía bắc tới thành Ân Kê phía nam, người chết đói đầy đồng, dân không có gì ăn, cả vương quốc như chiếc bánh nướng vàng khè để trên bờ Đao Hà chờ có người nhận ra đến lấy đi. Ngày hôm đó, mười vạn đại quân Trần đã đứng ngoài kinh đô, chiến giáp đen sì, binh đao sáng loáng, họ đến thôn tính nước Vệ, kết thúc nền thống trị tám mươi sáu năm của họ Diệp trên đất Vệ.

Sư phụ tạ thế hai tháng trước đó, lúc lâm chung sư phụ cũng không nghĩ ra cách nào cứu nước Vệ. Tôi là đệ tử đích truyền của ông, điều này có nghĩa, tư duy của thầy trò cùng một mạch, sư phụ đã không có cách gì, tôi càng không có.

Lúc mới trở về vương cung, tự nghĩ đó là bổn phận của mình, tôi dành thời gian viết tờ biểu “Gián Vệ công thư”, trình lên triều đình, bày tỏ suy nghĩ của mình đối với chính thể hiện tại, phản hồi duy nhất nhận được là, phụ vương xoa đầu tôi nói, chữ con rất đẹp, sau đó ra lệnh giam lỏng tôi.

Chỉ vì nước Vệ là một quốc gia nằm ở bên rìa đại lục, làn gió chính trị ở vương đô của thiên tử thổi trên miền trên mảnh đất khai phá hàng trăm năm, nhưng dẫu thổi tám mươi sáu năm cũng không tới được nước Vệ, mặc dù ở vương đô đã có phụ nữ làm quan, nhưng phụ nữ nước Vệ chưa bao giờ được tham chính, hơn nữa đất nước chúng tôi có phân công rõ ràng đàn ông cày ruộng, đàn bà dệt vải, khiến phụ nữ chỉ có hai chức năng, dệt vải và sinh con.

28. Chương 28

Khi đã sắp mất nước, cuối cùng phụ vương cũng muốn nghe kiến nghị của tôi, nhưng lúc đó tôi đã chẳng còn kiến nghị gì hết, chỉ có một kiến nghị duy nhất là mọi người nên tranh thủ ăn nhiều đồ ăn ngon, đến khi mất nước, tất cả cùng tuân tiết, thế là tôi lại bị phụ vương giam lỏng.

Ông vuốt râu, run run trách tôi: “Tuy lớn lên ở nơi sơn dã, nhưng thân là công chúa, con không có chút tình cảm nào với xã tắc ư?”.

Sau lần răn dạy ấy, tin đồn tôi là người vô cảm lan truyền khắp vương thất. Các ca ca, tỷ tỷ đều than thở: “Trần Nhi, muội đọc nhiều sách như vậy, nhưng lại không hiểu đạo lý sách răn dạy, muội lạnh lùng, vô cảm. Phụ vương đã thương nhầm muội rồi”.

Điều này đúng là khó tưởng tượng, khi cần nghiêm túc họ lại không nghiêm túc, đến khi xảy ra kết cục tất yếu, họ lại giả bộ nghiêm túc, nếu có thể duy trì sự nghiêm túc giả dối đó đến phút cuối cùng, cũng coi như đáng khốc, đáng ca ngợi. Nhưng rõ ràng họ không làm được bổn phận của vương tộc. Theo tôi, vương tộc và đất nước là một, khi nước mất, vương tộc cũng tiêu vong.

29. Chương 29

Chương 1.7

“Xã tắc mất, Diệp Trần cũng chết, đó vốn là tín ngưỡng của một công chúa”-Diệp Trần

Mùng bảy tháng mười một, bầu trời ảm đạm thê lương.

Chưa đến ba ngày bị quân Trần vây thành, phụ vương đã quyết định đầu hàng, chưa có nước nào sự diệt vong lại diễn ra lặng lẽ như nước Vệ. Những ghi chép trong thư tịch cổ về cảnh tượng ngày tàn của các quốc gia cổ đại như hoàng đế tự thiêu, quần thần treo cổ, vương tử, công chúa bỏ trốn, tất cả đều không xảy ra. Chỉ có phụ nữ tỏ ra hoảng loạn nhất thời, bởi vì sau khi mất nước, họ không thể sống cuộc sống vương giả như trước, nhưng nếu bỏ trốn khỏi vương cung, nếu không bỏn ba vách thì không thể sinh tồn, huống hồ vương cung hoàn toàn không hỗn loạn. Tất cả vẫn bình yên quy củ, hoàn toàn không cần thiết bỏ trốn. Họ đắn đo cân nhắc, cuối cùng quyết định chờ đợi.

Sau khi nội giám truyền tin mới nhất, tôi mặc bộ quần áo đẹp nhất từ trước tới nay. Tương truyền đó là bộ áo lông được dệt từ lông của tám mươi một con hạc, trắng muốt, nhược điểm duy nhất là quá giống tang phục, cho nên bình thường khó có cơ hội mặc nó.

Giờ Ngọ ba khắc, lá cờ hàng màu trắng rủ trên nóc thành lâu, trời có mưa nhỏ.

Nước Vệ hạn hán đã lâu, cơn hạn chấm ngòi cho cái chết của vương quốc này, khi vương quốc diệt vong lại có mưa tổng tiền.

30. Chương 30

Tôi bước lên thành lâu mà không gặp trở ngại nào. Ba vạn tướng sĩ trong thành đều cúi giáp buông giáo, màu sắc của binh khí xem ra ảm đạm hơn vài phần so với quân Trần. Binh khí là sự tiếp nối của sĩ khí, nước mất nhà tan, lại không thể quyết chiến một trận, khiến tướng sĩ sống dở chết dở, mà gươm đao thì đã chết hẳn. Bức tường thành cao sừng sững như vậy, quốc vương cho rằng, tường thành cao mang ấn tượng kiên cố chắc chắn, cao là biểu tượng của sức mạnh. Nhưng sức mạnh đầy ấn tượng như vậy không địch nổi một câu nói, không địch nổi lời nói của đương kim hoàng thượng Vệ quốc: “Chúng ta đầu hàng”.

Phóng tầm mắt ra xa, đất đai Vệ quốc mênh mông, từ đường chân trời mây đen ùn ùn kéo đến, mưa nhỏ như sợi tơ uốn éo trong gió vương trên mặt binh sĩ nước Trần trong hàng quân nghiêm chỉnh đứng ngoài thành. Tôi nhìn lần cuối quốc thổ dưới chân mình, đó vốn là vùng đất phì nhiêu, nơi thần dân nước Vệ bao đời an cư lạc nghiệp.

Có tiếng bước chân loạng choạng phía sau, giọng phụ vương khản đặc: “Trần Nhi, con định làm gì?”.

Chỉ sau một đêm, phụ vương đã già đi trông thấy. Tuy đã có tuổi nhưng do bồi bổ tốt, trước đây chúng tôi vẫn giả bộ cho rằng ông vẫn còn rất trẻ. Nhưng lúc này, cũng không thể giả bộ được nữa.

Thực ra tôi không có gì để nói, sự thể đã như vậy, nói cũng vô ích. Phụ vương được một thái giám dìu đi, suy sụp như sắp đổ quy. Tôi thăm sắp xếp ý nghĩ trong đầu, nói với phụ vương: “Phụ vương còn nhớ Thanh Ngôn tông chủ, sư phụ Huệ Nhất của con chứ?”.

Ông chậm chậm gật đầu.

31. Chương 31

Gió thổi ù ù, vạt áo bay phấp phật, chỉ cần hơi phân tâm là không thể nào nghe rõ, buộc phải nói to. Người bó chặt trong áo choàng lông hạc trắng muốt, tôi trịnh trọng nói: “Sư phụ đã dạy Diệp Trần đại nghĩa của vương tộc, thường răn rằng vương tộc là tôn nghiêm của xã tắc, tôn nghiêm của vương tộc chính là tôn nghiêm của xã tắc, không thể bị chà đạp. Nhưng khi dâng biểu đầu hàng, phụ vương có coi mình là tôn nghiêm của xã tắc? Nếu Diệp Trần là vua một nước, chắc chắn sẽ không đầu hàng, khiến xã tắc chịu đại nhục. Phụ vương có thể cho rằng làm như vậy là tránh cho trăm họ nước Vệ thoát khỏi họa binh đao, nhưng hôm nay quân Trần đã ở ngoài kinh đô, suốt dọc đường từ bờ Đao Hà đến kinh đô, quân Trần đã giẫm lên xương cốt thân dân nước Vệ chúng ta, ba vạn quân sĩ trong thành nhất tề cỡi giáp đầu hàng, làm sao xứng với muôn dân đã bỏ mạng vì xã tắc? Bây giờ, những người ở đây đều không phải là nam nhi của nước Vệ, những người đó đã yên nghỉ nơi chín suối. Mặc dù Diệp Trần từ nhỏ sống trên núi nhưng vẫn mang trong người dòng máu hoàng tộc, đại biểu cho tôn nghiêm của xã tắc, phụ vương dẫn cả tông thất đầu hàng nước Trần, nhưng Diệp Trần quyết không thể. Nếu Diệp Trần chỉ là một thảo dân, hôm nay dưới vó ngựa quân Trần đành chịu nhục, nhưng Diệp Trần lại là công chúa...”.

Tiếng sấm chớp ầm ầm, mưa trút xuống. Tôi quay người nhìn xuống dưới thành, một công tử y phục hoa lệ không biết đứng đó từ lúc nào, trông rất giống Mộ Ngôn, vừa chớp mắt, lại nhìn như đã biến mất trong màn mưa.

Tiếng phụ vương giục giã: “Con là công chúa thì sao? Con xuống đi...”. Trận mưa thật sự đã xối rửa sạch sẽ tất cả, nửa năm nay chưa có trận mưa nào như vậy. Nước Vệ diệt vong nhanh chóng như vậy ư? Phải chăng đây là ý trời? Tôi vuốt nước mưa trên mặt, ngẩng nhìn bầu trời cao vút, lòng chột lảng lảng niềm cảm khái, có thể khái quát bằng một câu: “Xã tắc mất, Diệp Trần cũng chết, đó vốn là tín ngưỡng của một công chúa”.

Tôi nhảy từ trên thành xuống, nghĩ tới sư phụ vẫn mong mỗi bồi dưỡng tôi trở thành một triết gia. Đúng là lo sợ điều gì, điều đó sẽ đến, cuối cùng tôi vẫn trở thành một triết gia, nhảy vào vòng xoáy do mình tạo ra, cuối cùng kết thúc bằng cái chết. Điều duy nhất đáng tiếc trên đời là không được gặp lại Mộ Ngôn. Đêm đó, ánh sao vàng vạc, chàng ôm tôi, trong tay áo có mùi hương mai thoang thoảng.

32. Chương 32

Chàng nói: “Ghe gớm thật, tôi đã cứu cô, cô lại trả ơn tôi như vậy...”.

Chàng nói: “Nước hồi chính là huyết xuất ở tử cung có quy luật, có chu kỳ...”.

Chàng nói: “Cô vẫn còn là đứa trẻ, phạm là nam nhi đều không thể thấy chết không cứu”.

Chàng nói: “Cô vẽ gì vậy? Vừa giống con khỉ treo cây hái quả, vừa giống con gấu chó đang với tổ ong...”.

Có thể chàng đã quên tôi từ lâu, đã thê thiếp hàng đàn, con cái đẻ huê, nhưng không hề biết có một cô gái nhỏ vẫn đang tìm chàng, lúc sắp chết còn nhớ tới chàng.

Tiếng gió dội lại tiếng nước nở của tướng sĩ, hòa với tiếng mưa sầm sập. Tôi nghe thấy một bài quân ca mà các tướng sĩ thường hát, giai điệu thâm trầm, tiếng mưa náo nê khiến tiếng hát càng bi thương. Tôi nằm trên mặt đất, mắt nhắm nghiền, cảm nhận rất rõ sinh mệnh đang từ bỏ mình. Có tiếng chân dừng ngay

bên cạnh, một bàn tay vuốt lên má tôi, có mùi hương mai thoảng trong gió, nhưng rất khó phân biệt rốt cuộc đây có phải là ảo giác, tôi gắng mở miệng: “Chàng... chàng...”. Bàn tay run run trên má.

Tôi không được nuôi lớn như một công chúa nhưng lại chết như một công chúa. Tôi chết vào mùng bảy tháng mười một, trong tiếng ai ca tống tiễn nước Vệ: “Trăng thanh sao lặn, cổ hương xa xăm, khi hoa mai rụng hãy đưa tôi về...”.

Hết chương 1

33. Chương 33

Chương 2.1

Sau khi tôi chết, nghe nói thế tử Trần quốc là Tô Dự đã hạ lệnh hậu táng tôi theo lễ chế dành cho công chúa. Phụ vương và mẫu phi vốn dĩ ngày hôm sau sẽ bị áp giải về Hạo thành, kinh đô nước Trần, nhưng vì tang lễ của tôi nên hoãn lại một ngày. Lúc khâm liệm, tôn thất vương tộc bắt buộc phải đến xem lễ, để khi về sẽ viết một bài phú, không ai được vắng mặt. Những người dân ở kinh thành còn sống cũng đổ ra đường tiễn biệt công chúa, khiến quãng đường từ vương cung tới vương lăng ngày hôm đó xảy ra một cảnh tượng tắc nghẽn chưa từng có trong cả trăm năm qua. Dân chúng ở bên này đường muốn chạy sang bên kia đường ăn bát mì cũng không có cách nào sang được, mọi người đành bất lực.

Đương nhiên những chuyện đó tôi hoàn toàn không biết, tất cả do Quân sư phụ sau này kể lại. Lúc hay tin kinh thành nước Vệ bị bao vây, ông đã cùng Quân Vỹ đến nước Vệ định đưa tôi đi, nhưng không ngờ tôi đã chết cùng Vệ quốc. Từ nước Trần cách xa vạn dặm tới kinh thành nước Vệ, khi họ đến nơi cũng là lúc tôi được nhập quan. Lúc đó, tôi nằm trong chiếc quan tài bằng gỗ mun, đã là một người chết, phía sau là tiếng kèn thê lương, dưới bầu trời âm đạm những năm tiền giấy bay lả tả.

Quân sư phụ nói: “Trong tám mươi sáu năm nước Vệ được phong hầu, đây là lần đầu tiên ta thấy cảnh tượng tang lễ công chúa long trọng như vậy”. Nhưng tôi nghĩ, đó không phải là cảnh tượng tang lễ của tôi mà là cảnh tượng diệt vong của một quốc gia, mà cái chết của một quốc gia, cho dù long trọng thế nào cũng xứng đáng.

Quân sư phụ là một cao nhân ngoại thế, từ việc ông ẩn cư trên núi Nhạn Hồi lâu năm như vậy cũng không bị dã thú ăn thịt, chúng ta có thể nhận ra điều đó. Núi Nhạn Hồi là một khu bảo tồn động vật hoang dã đã được đại triều(*) công nhận, nên ở đây thường xuyên bắt gặp xuất hiện dã thú tấn công con người.

Từ khi tôi quen biết Quân sư phụ, tôi chỉ coi ông là một cao nhân bình thường, không ngờ ông cao siêu tới mức có thể cải tử hoàn sinh. Điều đó trái lại với quy luật tự nhiên. Thử hình dung, kẻ thù ta khó khăn lắm mới giết được, vậy mà hắn có thể sống lại làm ta phải tìm cách giết hắn lần nữa. Nhưng chuyện thần kỳ đó cuối cùng lại xảy ra với tôi. Nên đành phải ngừng bình luận về khả năng kỳ lạ đó của Quân sư phụ, vì phủ nhận nó tức là phủ nhận sinh mệnh của tôi.

Cái ngày tôi được cải tử hoàn sinh, tôi cảm thấy mình ngủ sâu rất lâu, tôi mở mắt tỉnh lại vào một đêm đông mịt mù.

34. Chương 34

Từ cửa sổ nhìn ra, ánh trăng treo trên đầu cành cây, chỉ một màu vàng nhạt, bốn bề tĩnh mịch, thỉnh thoảng có tiếng chim kêu lạc lõng. Tôi nhớ lại lúc mình nhảy từ trên tường thành xuống, cao như vậy mà có thể cứu sống, quả là y thuật cao siêu. Quân sư phụ ngồi trước mặt tôi, đang lật giở một quyển sách cổ, Quân Vỹ gục đầu ngủ trên bàn, ánh đèn mờ ảo, họ dường như không chú ý tới tôi.

Ngước mắt nhìn hình bông hoa sen trắng trên đỉnh màn, tôi nói: “Con vẫn còn sống ư?”.

Một thoáng im lặng, Quân sư phụ lật tức để cuốn sách xuống án thư, hỏi: “A Trần, là con nói phải không?”. Quân Vỹ cũng bị đánh thức, dụi mắt tỉnh dậy. Tôi mở miệng, nói một tiếng: “Vâng”.

Tay Quân Vỹ vẫn đang dụi mắt, sững người nhìn tôi: “A Trần hả?”.

Tôi không có thời gian để ý tới anh ta, vì Quân sư phụ đã bước ngay đến bên tôi, ông đặt ngón tay trước mũi tôi, cầm tay tôi bắt mạch.

Khá lâu, ông thốt lên: “Viên giao châu đó quả nhiên là thần kỳ, A Trần, con có đau không?”.

Tôi lắc đầu: “Không đau”.

Ông cười đau khổ: “Vết thương nặng thế này mà nói không đau, là ta đã mang con về, nhưng con đã chết. Con sẽ không đau nữa, ta đã tự ý làm vậy, con có muốn tỉnh lại không?”.

Tôi nhìn ông, nhoẻn cười, gật đầu: “Con muốn”.

35. Chương 30

Tôi bước lên thành lầu mà không gặp trở ngại nào. Ba vạn tướng sĩ trong thành đều cỡi giáp buông giáo, màu sắc của binh khí xem ra ảm đạm hơn vài phần so với quân Trần. Binh khí là sự tiếp nối của sĩ khí, nước mất nhà tan, lại không thể quyết chiến một trận, khiến tướng sĩ sống dở chết dở, mà gươm đao thì đã chết hẳn. Bức tường thành cao sừng sững như vậy, quốc vương cho rằng, tường thành cao mang ấn tượng kiên cố chắc chắn, cao là biểu tượng của sức mạnh. Nhưng sức mạnh đây ấn tượng như vậy không địch nổi một câu nói, không địch nổi lời nói của đương kim hoàng thượng Vệ quốc: “Chúng ta đầu hàng”.

Phóng tầm mắt ra xa, đất đai Vệ quốc mệnh mông, từ đường chân trời mây đen ùn ùn kéo đến, mưa nhỏ như sợi tơ uốn éo trong gió vương trên mặt binh sĩ nước Trần trong hàng quân nghiêm chỉnh đứng ngoài thành. Tôi nhìn lần cuối quốc thổ dưới chân mình, đó vốn là vùng đất phì nhiêu, nơi thân dân nước Vệ bao đời an cư lạc nghiệp.

Có tiếng bước chân loạng choạng phía sau, giọng phụ vương khản đặc: “Trần Nhi, con định làm gì?”.

Chỉ sau một đêm, phụ vương đã già đi trông thấy. Tuy đã có tuổi nhưng do bồi bổ tốt, trước đây chúng tôi vẫn giả bộ cho rằng ông vẫn còn rất trẻ. Nhưng lúc này, cũng không thể giả bộ được nữa.

Thực ra tôi không có gì để nói, sự thể đã như vậy, nói cũng vô ích. Phụ vương được một thái giám dìu đi, suy sụp như sắp đổ quy. Tôi thẳm sắp xếp ý nghĩ trong đầu, nói với phụ vương: “Phụ vương còn nhớ Thanh Ngôn tông chủ, sư phụ Huệ Nhất của con chứ?”.

Ông chậm chậm gật đầu.

36. Chương 31

Gió thổi ù ù, vạt áo bay phấp phật, chỉ cần hơi phân tâm là không thể nào nghe rõ, buộc phải nói to. Người bó chặt trong áo choàng lông hạc trắng muốt, tôi trịnh trọng nói: “Sư phụ đã dạy Diệp Trần đại nghĩa của vương tộc, thường răn rằng vương tộc là tôn nghiêm của xã tắc, tôn nghiêm của vương tộc chính là tôn nghiêm của xã tắc, không thể bị chà đạp. Nhưng khi dâng biểu đầu hàng, phụ vương có coi mình là tôn nghiêm của xã tắc? Nếu Diệp Trần là vua một nước, chắc chắn sẽ không đầu hàng, khiến xã tắc chịu đại nhục. Phụ vương có thể cho rằng làm như vậy là tránh cho trăm họ nước Vệ thoát khỏi họa binh đao, nhưng hôm nay quân Trần đã ở ngoài kinh đô, suốt dọc đường từ bờ Đoan Hà đến kinh đô, quân Trần đã giẫm lên xương cốt thân dân nước Vệ chúng ta, ba vạn quân sĩ trong thành nhất tề cỡi giáp đầu hàng, làm sao xứng với muôn dân đã bỏ mạng vì xã tắc? Bây giờ, những người ở đây đều không phải là nam nhi của nước Vệ, những người đó đã yên nghỉ nơi chín suối. Mặc dù Diệp Trần từ nhỏ sống trên núi nhưng vẫn mang trong người dòng máu hoàng tộc, đại biểu cho tôn nghiêm của xã tắc, phụ vương dẫn cả tông thất đầu hàng nước Trần, nhưng Diệp Trần quyết không thể. Nếu Diệp Trần chỉ là một thảo dân, hôm nay dưới vó ngựa quân Trần đành chịu nhục, nhưng Diệp Trần lại là công chúa...”.

Tiếng sấm chớp ầm ầm, mưa trút xuống. Tôi quay người nhìn xuống dưới thành, một công tử y phục hoa lệ không biết đứng đó từ lúc nào, trông rất giống Mộ Ngôn, vừa chớp mắt, lại nhìn như đã biến mất trong màn mưa.

Tiếng phụ vương giục giã: “Con là công chúa thì sao? Con xuống đi...”. Trận mưa thật sự đã xối rửa sạch sẽ tất cả, nửa năm nay chưa có trận mưa nào như vậy. Nước Vệ diệt vong nhanh chóng như vậy ư? Phải chăng đây là ý trời? Tôi vượt nước mưa trên mặt, ngẩng nhìn bầu trời cao vút, lòng chợt lâng lâng niềm cảm khái, có thể khái quát bằng một câu: “Xã tắc mất, Diệp Trần cũng chết, đó vốn là tín ngưỡng của một công chúa”.

Tôi nhảy từ trên thành xuống, nghĩ tới sự phụ vẫn mong mỗi bồi dưỡng tôi trở thành một triết gia. Đúng là lo sợ điều gì, điều đó sẽ đến, cuối cùng tôi vẫn trở thành một triết gia, nhảy vào vòng xoáy do mình tạo ra, cuối cùng kết thúc bằng cái chết. Điều duy nhất đáng tiếc trên đời là không được gặp lại Mộ Ngôn. Đêm đó, ánh sao vàng vạc, chàng ôm tôi, trong tay áo có mùi hương mai thoang thoảng.

37. Chương 32

Chàng nói: “Ghê gớm thật, tôi đã cứu cô, cô lại trả ơn tôi như vậy...”.

Chàng nói: “Nước hồi chính là huyết xuất ở tử cung có quy luật, có chu kỳ...”.

Chàng nói: “Cô vẫn còn là đứa trẻ, phàm là nam nhi đều không thể thấy chết không cứu”.

Chàng nói: “Cô vẽ gì vậy? Vừa giống con khỉ trèo cây hái quả, vừa giống con gấu chó đang vớ tổ ong...”.

Có thể chàng đã quên tôi từ lâu, đã thê thiếp hàng đàn, con cái đề huề, nhưng không hề biết có một cô gái nhỏ vẫn đang tìm chàng, lúc sắp chết còn nhớ tới chàng.

Tiếng gió dội lại tiếng nước nở của tướng sĩ, hòa với tiếng mưa sầm sập. Tôi nghe thấy một bài quân ca mà các tướng sĩ thường hát, giai điệu thâm trầm, tiếng mưa nào nề khiến tiếng hát càng bi thương. Tôi nằm trên mặt đất, mắt nhắm nghiền, cảm nhận rất rõ sinh mệnh đang từ bỏ mình. Có tiếng chân dừng ngay bên cạnh, một bàn tay vuốt lên má tôi, có mùi hương mai thoang thoảng trong gió, nhưng rất khó phân biệt rốt cuộc đây có phải là ảo giác, tôi gắng mở miệng: “Chàng... chàng...”. Bàn tay run run trên má.

Tôi không được nuôi lớn như một công chúa nhưng lại chết như một công chúa. Tôi chết vào mùa xuân tháng mười một, trong tiếng ai ca tống tiễn nước Vệ: “Trăng thanh sao lặn, cố hương xa xăm, khi hoa mai rụng hãy đưa tôi về...”.

Hết chương 1

38. Chương 33

Chương 2.1

Sau khi tôi chết, nghe nói thế tử Trần quốc là Tô Dự đã hạ lệnh hậu táng tôi theo lễ chế dành cho công chúa. Phụ vương và mẫu phi vốn dĩ ngày hôm sau sẽ bị áp giải về Hạo thành, kinh đô nước Trần, nhưng vì tang lễ của tôi nên hoãn lại một ngày. Lúc khâm liệm, tôn thất vương tộc bắt buộc phải đến xem lễ, để khi về sẽ viết một bài phú, không ai được vắng mặt. Những người dân ở kinh thành còn sống cũng đổ ra đường tiễn biệt công chúa, khiến quãng đường từ vương cung tới vương lăng ngày hôm đó xảy ra một cảnh tượng tắc nghẽn chưa từng có trong cả trăm năm qua. Dân chúng ở bên này đường muốn chạy sang bên kia đường ăn bát mì cũng không có cách nào sang được, mọi người đành bất lực.

Đương nhiên những chuyện đó tôi hoàn toàn không biết, tất cả do Quân sư phụ sau này kể lại. Lúc hay tin kinh thành nước Vệ bị bao vây, ông đã cùng Quân Vỹ đến nước Vệ định đưa tôi đi, nhưng không ngờ tôi đã chết cùng Vệ quốc. Từ nước Trần cách xa vạn dặm tới kinh thành nước Vệ, khi họ đến nơi cũng là lúc tôi được nhập quan. Lúc đó, tôi nằm trong chiếc quan tài bằng gỗ mun, đã là một người chết, phía sau là tiếng kèn thê lương, dưới bầu trời âm đạm những năm tiền giấy bay lả tả.

Quân sư phụ nói: “Trong tám mươi sáu năm nước Vệ được phong hầu, đây là lần đầu tiên ta thấy cảnh tượng tang lễ công chúa long trọng như vậy”. Nhưng tôi nghĩ, đó không phải là cảnh tượng tang lễ của tôi mà là cảnh tượng diệt vong của một quốc gia, mà cái chết của một quốc gia, cho dù long trọng thế nào cũng xứng đáng.

Quân sư phụ là một cao nhân ngoại thể, từ việc ông ẩn cư trên núi Nhạn Hồi lâu năm như vậy cũng không bị dã thú ăn thịt, chúng ta có thể nhận ra điều đó. Núi Nhạn Hồi là một khu bảo tồn động vật hoang dã đã được đại triều(*) công nhận, nên ở đây thường xuyên bắt gặp xuất hiện dã thú tấn công con người.

Từ khi tôi quen biết Quân sư phụ, tôi chỉ coi ông là một cao nhân bình thường, không ngờ ông cao siêu tới mức có thể cải tử hoàn sinh. Điều đó trái lại với quy luật tự nhiên. Thử hình dung, kẻ thù ta khó khăn lắm mới giết được, vậy mà hắn có thể sống lại làm ta phải tìm cách giết hắn lần nữa. Nhưng chuyện thần kỳ đó cuối cùng lại xảy ra với tôi. Nên đành phải ngừng bình luận về khả năng kỳ lạ đó của Quân sư phụ, vì phủ nhận nó tức là phủ nhận sinh mệnh của tôi.

Cái ngày tôi được cải tử hoàn sinh, tôi cảm thấy mình ngủ sâu rất lâu, tôi mở mắt tỉnh lại vào một đêm đông mịt mù.

39. Chương 34

Từ cửa sổ nhìn ra, ánh trăng treo trên đầu cành cây, chỉ một màu vàng nhạt, bốn bề tĩnh mịch, thỉnh thoảng có tiếng chim kêu lạc lõng. Tôi nhớ lại lúc mình nhảy từ trên tường thành xuống, cao như vậy mà có thể cứu sống, quả là y thuật cao siêu. Quân sư phụ ngồi trước mặt tôi, đang lật giở một quyển sách cổ, Quân Vỹ gục đầu ngủ trên bàn, ánh đèn mờ ảo, họ dường như không chú ý tới tôi.

Ngước mắt nhìn hình bông hoa sen trắng trên đỉnh màn, tôi nói: “Con vẫn còn sống ư?”

Một thoáng im lặng, Quân sư phụ lật tức để cuốn sách xuống án thư, hỏi: “A Trăn, là con nói phải không?”. Quân Vỹ cũng bị đánh thức, dụi mắt tỉnh dậy. Tôi mở miệng, nói một tiếng: “Vâng”.

Tay Quân Vỹ vẫn đang dụi mắt, sững người nhìn tôi: “A Trăn hả?”.

Tôi không có thời gian để ý tới anh ta, vì Quân sư phụ đã bước ngay đến bên tôi, ông đặt ngón tay trước mũi tôi, cảm tay tôi bắt mạch.

Khá lâu, ông thốt lên: “Viên giao châu đó quả nhiên là thần kỳ, A Trăn, con có đau không?”.

Tôi lắc đầu: “Không đau”.

Ông cười đau khổ: “Vết thương nặng thế này mà nói không đau, là ta đã mang con về, nhưng con đã chết. Con sẽ không đau nữa, ta đã tự ý làm vậy, con có muốn tỉnh lại không?”.

Tôi nhìn ông, nhướn cười, gật đầu: “Con muốn”.

40. Chương 35

Chương 2.2

Đó không phải là cải tử hoàn sinh, Diệp Trăn đã chết.

Vạn sự đều có nhân quả, đây chính là nhân quả của tôi.

Người ta sau khi chết, ý thức dần dần phân tán, cuối cùng tan biến, đó là truyền thuyết của Cửu Châu. Trước đây, tôi vẫn tưởng đó là truyền thuyết, cho tới khi bản thân nếm trải cái chết mới biết truyền thuyết cũng đáng tin cậy.

Ba ngày sau khi tôi được an táng, nhân lúc đêm khuya, Quân sư phụ lén vào vương lăng, mang thi thể tôi về núi Quân Vu. Lúc đó, phần hồn chưa thoát hẳn, vẫn lưu lại trong cơ thể tôi. Ông đưa thần dược của giáo phái vào cơ thể dập nát của tôi, đó là một viên giao châu sáng chói, dùng để giữ phần ý thức còn sót lại, để nó mãi mãi không thể rời khỏi cơ thể. Về cơ bản, đó chẳng qua là thay đổi trạng thái tử vong, ngoài có thể cử động và suy nghĩ, tôi chẳng khác gì người chết.

Cơ thể đó không thể lớn thêm được nữa, tôi không thể thở, mất hẳn khứu giác và vị giác, cũng không cần phải ăn để sống, không có cảm giác đau đớn. Bên ngực trái, nhịp đập không phải là của trái tim nóng hổi

mà chỉ là của một viên ngọc lạnh lẽ nằm đó, rất sáng nhưng lạnh ngắt như một khối băng, khiến tôi rất lạnh. Nhưng rút cục, tôi có thể mở mắt ngắm nhìn thế gian đã là sung sướng lắm rồi.

Bây giờ tôi không còn là công chúa gì nữa, cũng không phải gánh vác bổn phận gì hết. Quân sư phụ đặt cho tôi một cái tên mới, Quân Phát. Có nghĩa là, cuộc đời tôi nhẹ như hạt bụi, phôi một cái là tan. Tôi nghĩ, đúng là một cái tên bi thương mà ý nghĩa.

Lần tuần tiết đó, tôi đã phải trả giá đắt, mất mạng đã đành, quan trọng là xương sọ bị vỡ, nội tạng cái xô lệch, cái giáp nát, chảy rất nhiều máu. Điều đó có nghĩa từ nay về sau, cơ thể sẽ rất yếu, mặc dù không có cảm giác đau đớn, nhưng thường xuyên nôn ra máu.

Quân sư phụ dùng giao tở chỉnh sửa dung mạo cho tôi, chỉnh xong xinh đẹp hơn trước nhiều, chỉ có điều, vết nứt trên sọ quả rất lớn, giao tở cũng không vá được, để lại một vết sẹo dài từ giữa lông mày, qua trán xuống tai trái. Lúc đầu nhìn thấy mặt tôi, Quân Vỹ mãi không nói nên lời, lúc lâu sau mới nói: “Yêu quái, như thế này quá giống yêu quái, thanh thoát như cũ không tốt hơn sao?”. Tôi nói: “Tôi đã nhìn kỹ rồi, ngũ quan thì không có gì thay đổi, chỉ là nhìn hơi kỳ lạ, yêu ma hơn trước một chút thôi, không sao cả, cứ coi như tôi chỉnh hình thất bại đi”.

Nhưng những vết sẹo ấy cuối cùng lại rất chứng mắt, Quân sư phụ dùng giấy bạc làm chiếc mặt nạ, che nửa khuôn mặt tôi. Tôi định đề nghị dùng mặt nạ da người, như vậy nhìn sẽ tự nhiên hơn, nhưng thấy mặt nạ da người thông hơi rất kém, nên cuối cùng lại thôi.

Tôi đã tưởng sau đó, có thể sống những tháng ngày thoải mái tự tại nhưng thực tế không như thế. Chỉ là lúc đó không nghĩ ra, lại cho là người chết rồi thì vô lo vô nghĩ, nhưng ưu phiền đến từ tâm tưởng, tâm tưởng vẫn còn sao có thể vô ưu. Quân sư phụ đã bỏ bao tâm huyết để tôi sống lại. Sư phụ muốn hoàn thành một việc, việc này rất khó, chỉ dễ hơn việc bắt Quân Vỹ sinh cho tôi một đứa con mà thôi.

Ông muốn tôi đi hành thích Trần vương.

41. Chương 36

Chương 2.3

Ông cấy viên giao châu vào người tôi, đánh thức tâm thức tôi từ hư không trở về. Viên giao châu được thối vào Hoa Tư dẫn thần bí nhất trong mật la thuật, bí thuật này được đưa vào cơ thể tôi cùng với viên giao châu.

Nếu có người uống vài giọt máu của tôi, sẽ bị nhiễm hơi khí của giao châu trong cơ thể tôi, dù chỉ một giọt, cũng khiến tôi lập tức nhìn thấy Hoa Tư điệu của họ. Tấu ra khúc nhạc này là có thể diệt mộng cảnh cho người đó. Mộng cảnh này tái hiện một thời đoạn của quá khứ, có thể ra khỏi mộng cảnh hay không, phải xem người đó có thoát khỏi ước vọng trầm luân của mình hay không. Nhưng trên đời rất hiếm người thoát khỏi ước vọng trầm luân của chính mình.

Quân sư phụ muốn tôi giết chết Trần vương bằng cách đó.

Về góc độ cá nhân, cho dù nước Trần đã thôn tính nước Vệ, tôi cũng không oán hận Trần vương. Trong thời đại mạng người như cỏ rác, thắng làm vua thua làm giặc, chuyện đó cũng là thường tình. Nhưng tính mạng Trần vương đối lấy nửa cuộc đời tôi trên nhân thế, tôi cho rằng rất đáng. Tôi muốn đi giết ông ta không phải vì tôi từng là công chúa nước Vệ, mà chỉ vì tôi còn lưu luyến thế gian.

Quân sư phụ nói: “Chưa vội hành thích Trần vương. Hoa Tư dẫn mới cấy vào cơ thể con chưa lâu, vận dụng chưa thành thục, con cần có thời gian thích nghi”.

Tôi nghĩ việc này đúng là không nên vội.

Quân sư phụ nhìn thần sắc, dường như đoán được suy nghĩ của tôi. Lại nói thêm: “Nhưng con cũng không nên quá ung dung, Trần vương bệnh trọng, quy thiên cũng là chuyện hai, ba năm tới. Con vẫn nên chớp thời cơ, nếu ông ta chết trước khi con đến hành thích, thì không hay”.

Tôi nói: “Vậy thì tốt quá!”.

Sư phụ nhìn ra dãy núi phía xa, sắc mặt thâm trầm khó đoán: “Như thế không được, vậy báo thù còn có ý nghĩa gì”.

42. Chương 37

Thực ra tôi rất muốn thức tỉnh sư phụ, nếu Trần vương bị bệnh tật đau đớn giày vò, rất cần ai đó cho một nhát dao, một liều độc được kết thúc mọi đau đớn, tôi đi giết ông ta lại hóa ra giúp ông ta, như vậy càng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng nghĩ lại, giúp người là tốt, cũng là giúp Quân sư phụ tích đức, tôi liền im lặng.

Nửa tháng sau, Quân sư phụ đưa Quân Vỹ xuống núi, tìm một loại cây thuốc để giúp tôi mau liền các vết thương trên người. Lúc sắp đi, Quân Vỹ an ủi tôi: “Bây giờ muội thành ra thể này chắc chắn là không ai lấy, không sao, không ai lấy thì huynh sẽ lấy. Muội tuyệt đối không nên buồn phiền mà lấy viên giao châu ra khỏi người, phụ lòng sư phụ và huynh”.

Tôi nói: “Nhưng lấy muội thì họ Quân tuyệt hậu mất”.

Anh ta lại an ủi: “Sao lại tuyệt hậu? Lấy muội rồi, huynh vẫn phải cưới thêm vài vợ bé nữa chứ. Ha ha ha!”. Kết quả anh ta bị tôi vác gậy đuổi đánh.

Thấm thoát đã sáu tháng trôi qua, những cành cây khẳng khiu đã nhú mầm non. Tôi đào được một hũ rượu hoa mai dưới gốc cây mơ già trước sân. Quân sư phụ cùng Quân Vỹ trở về, theo sau là Tiểu Hoàng. Trước đó, Tiểu Hoàng ăn nhầm phải con thỏ trắng Quân sư phụ nuôi để dưỡng độc. Con thỏ trắng đó có lẽ là con thỏ độc nhất đại lục này, trong người hội tụ cả trăm loại độc. Ngay Quân sư phụ cũng đành bó tay, đành phải đưa Tiểu Hoàng tới chỗ Thánh dược Bách Lý Việt nhờ giúp đỡ. Mất hơn nửa năm mới giải hết độc trong cơ thể nó.

Lúc đầu, Tiểu Hoàng nhìn dung nhan kỳ dị của tôi, nó không nhận ra, há mồm nhe nanh rất lâu. Tôi lấy thịt thỏ cho nó ăn nó cũng không vui. Quân Vỹ vuốt ve tai nó, nhẹ nhàng vỗ về: “Đây là mẹ con đấy, con không thể ở với cha mãi mà không nhận ra mẹ, dù sao con cũng là do cô ấy hoài thai mười tháng sinh ra”. Tiểu Hoàng quả nhiên chạy lại dụi đầu vào tôi rất thân thiết.

Tôi nói: “Huynh mới hoài thai mười tháng sinh ra nó, huynh hoài thai mười tháng sinh ra cả họ nhà nó”.

Quân Vỹ dứ nắm đấm về phía tôi: “Huynh vẫn còn lòng tốt muốn lấy muội đấy”.

Tôi nói: “Huynh có thể sinh cho muội một chú hỏ nữa để chơi không? Nếu sinh được thì muội sẽ xem xét có nên lấy huynh không”.

43. Chương 38

Anh ta ngây ra một lúc, xấu hổ quay sang Tiểu Hoàng: “Con trai, cắn cô ta đi”.

Dường như biết là đùa, Tiểu Hoàng càng dụi vào tay tôi mạnh hơn.

Thuốc Quân sư phụ mang về quả nhiên có tác dụng kỳ diệu, nghiền thành bột bôi lên người, một ngày bôi ba lần. Năm ngày sau, vết sẹo trên người đều liền hết. Điều này khiến tôi rất mãn nguyện, tôi liền bôi khắp lên người, cả vết sẹo ở trán. Nhưng vết thương do nứt hộp sọ, cho nên không liền lại được, vẫn nhìn rất rõ. Tôi ngẩng mình trong chiếc gương đồng, nghĩ tới tám chữ “Kim ngọc kỳ ngoại, bại tự kỳ trung”. Có nghĩa là, có ai ngờ bên trong diện mạo bồng bồng sức sống đó lại là một cơ thể mục nát, nếu lấy ra viên giao châu, chưa đầy nửa khắc cả cơ thể lập tức biến thành tro bụi. Nghĩ tới cảnh đó, quả thật cũng thấy sợ.

44. Chương 39

Chương 2.4

Sáng sớm ngày thứ sáu, Quân sư phụ tới thăm tôi. Theo sau là Tiểu Hoàng. Hai cây đào trước hiên nhà ra hoa thật đẹp, đầu cành hoa rực rỡ, trên lá vẫn còn đọng sương long lanh như ngọc. Quân sư phụ dắt Tiểu Hoàng ra sân chơi, cho nó bắt bướm rồi quay đầu hỏi tôi: “Nửa năm nay, Hoa Tư dẫn thế nào?”.

Tôi thực thà trả lời: “Không được thực hành, sao có thể thành thực”.

Quân sư phụ trầm ngâm một hồi, rồi nói: “A Trần, con cũng biết viên giao châu này với công lực tự thân của nó chỉ giữ được tính mạng cho con trong ba năm. Công lực của nó được tu luyện do hút giấc mộng đẹp của con người, nếu con muốn sống lâu hơn, chỉ có thể lợi dụng Hoa Tư dẫn dẹt ra mộng cảnh hút lấy giấc mộng đẹp của người khác. Con là một đứa trẻ lương thiện, e là không làm được điều đó, nhưng ta phải nghĩ trăm phương nghìn kế để cứu con, quyết không muốn con chỉ sống được thêm ba năm. Ta nói vậy, con có hiểu không?”.

Sư phụ sợ tôi không hiểu nhưng tôi đã hiểu ngay từ đầu. Tôi không thể chỉ sống ba năm, cũng không thể tùy tiện lạm sát, lấy đi sinh mệnh người khác. Nhưng trên đời có bao nhiêu người hối hận đau khổ vì những người thân đã khuất, vì những lỗi lầm của mình. Hoa Tư dẫn chỉ có thể dẹt ảo mộng tái hiện quá khứ, khiến cho con người có thể sửa chữa lỗi lầm đã qua, nếu người đó chìm đắm trong ảo mộng không muốn thoát ra, cam tâm tình nguyện hiến cho tôi tính mệnh nơi trần thế của họ, như vậy đôi bên đều có thể tu nhân tích đức.

Tôi hỏi: “Sư phụ đã tìm giúp con được mối nào rồi sao?”.

Quân sư phụ mỉm cười gật đầu: “Đúng, sắp tới, con đi Khương quốc một chuyến”.

Năm ngày sau, tôi mang theo cây đàn thất huyền, cùng Quân Vỹ và Tiểu Hoàng xuất hiện tại một trấn nhỏ gần biên giới nước Trần. Thực ra, núi Quân Vu cách biên giới hai nước Khương, Trần không xa, đi bộ ba ngày là tới. Lần đó phải kéo dài thêm hai ngày, chủ yếu là do chúng tôi chỉ có một con ngựa. Nếu chỉ thế cũng không có vấn đề gì, nhưng phải liên tục canh chừng Tiểu Hoàng kéo nó ăn thịt con ngựa, chuyện này quả rất vất vả và mất thời gian. Cuối cùng, chúng tôi quyết định làm thịt con ngựa nướng ăn dần, cùng đi bộ với Tiểu Hoàng. Tất cả được một bữa no nê, hành trình trở nên nhanh hơn rất nhiều.

45. Chương 40

nhANH HƠN RẤT NHIỀU. Biên giới hai nước Khương, Trần là một mạch núi chạy dài. Vì dân bản địa thường đào được ngọc bích trong núi nên gọi là Bích sơn. Chúng tôi nghĩ, nếu là nguyên nhân đó tại sao không gọi là Ngọc sơn? Hỏi những cư dân trong trấn, mọi người đều đoán là có thể vì chữ “Bích” nhiều nét hơn, nghe có vẻ rất văn hoa.

Chúng tôi đến đúng vào mùa đông, cả dãy Bích sơn phủ tuyết trắng xóa, ở đây thường xuyên có tuyết lở. Ngoài những thợ săn có kinh nghiệm, hầu như không ai dám vượt núi vào mùa đông. Lúc này, chúng tôi men theo những con đường nhỏ trên núi, vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp hai bên đường, thực là vui tai vui mắt. Trên núi có những con suối nhỏ chảy róc rách, tôi dùng ống bương đang cúi xuống định mức nước, chợt dừng lại. Quân Vỹ ngồi bên cạnh vực nước suối rửa mặt, lấy tay áo lau xong, nhìn thần sắc của tôi, thấy lạ hỏi: “Sao thế?”.

Tôi chỉ tay về phía trước, sau bụi tường vi đại: “Kia kìa, huynh nhìn đi, nhìn kỹ đi, xem người ta hoa nguyệt thế nào, tích lấy ít tư liệu mà viết tiểu thuyết”. Quân Vỹ nhíu mày nhìn theo hướng tay tôi.

Đó là một đôi trai thanh gái tú đang yêu đương nồng nàn. Nam vận áo chùng gấm, nữ diện váy vân mây. Vì khoảng cách khá xa, nên không nhìn rõ mặt, chỉ thấy dáng hình, nam mạnh mẽ như cây trong gió, nữ yếu điệu như liễu dưới trăng. Phía sau họ là một rừng hoa không rõ tên, một con ngựa béo tốt buộc dưới gốc cây cổ thụ bên cạnh. Chúng tôi phải để mắt trông chừng Tiểu Hoàng, hai mắt nó sáng quắc, hau háu nhìn con ngựa, quả nhiên nó đã thềm rỏ dãi, Quân Vỹ chộp gậy nó ấn xuống, nó đành đứng yên. Chàng trai cúi xuống hái một bông tường vi, cài lên tóc cô gái. Cô gái vươn tay ôm lấy chàng, hai người dán vào nhau...

46. Chương 41

Quân Vỹ quay đầu, giơ tay che mắt tôi: “Nhìn nhiều mắt sẽ mọc gai”. Mắt vẫn không rời phía trước, tôi vừa hất tay anh ta vừa nói: “Muội cũng phải học hỏi kinh nghiệm chứ”. Anh ta vẫn không nhúc nhích, xem ra chưa chắn được tầm mắt tôi thì quyết không thôi, cuối cùng tôi bực mình, đá anh ta một cái.

Đúng lúc đó, phía trước đột nhiên có biển, tôi hốt hoảng. Quân Vỹ ngoái lại, trố mắt ngạc nhiên: “Sao nhoáng cái anh chàng đã bị cô nàng đè xuống? Ái chà cô ta cũng quá chủ động, ối, ối, sao thế, sao vừa mới hôn, cô ta đã nhảy lên ngựa chạy mất? Yêu đương kiểu gì thế?”.

Tôi nói: “Yêu đương cái đầu huynh ấy. Huynh không thấy cô ta đâm anh ta một nhát từ phía sau à. Người ta sợ tội chạy trốn rồi”.

Quân Vỹ nói: “Sao? Vừa rồi họ còn ôm ôm ấp ấp cơ mà?”.

Chung quy chỉ là tôi tự tìm rắc rối, tôi và Quân Vỹ khoanh tay đứng nhìn cũng chẳng sao nhưng bóng chàng trai gục xuống như ngọn Bích sơn sụp đổ, đột nhiên khiến tôi nhớ tới một người, Mộ Ngôn. Từ sau khi tỉnh lại, lâu lắm rồi tôi không nghĩ tới chàng, không phải vì tình trong lòng đã phai, mà chỉ là giả sử lúc này gặp lại, không biết sẽ thế nào.

Trước đây tôi rất đổi kiên cường, bởi vì tôi là người sống, nhưng giờ đây tôi đã là người chết, không hít thở, không cảm giác, không làm chàng sợ đã khó rồi, nói chi những chuyện khác. Thà không gặp còn hơn.

Quân Vỹ xem vết thương của anh ta, mặc dù nhát dao đâm khá sâu nhưng không trúng chỗ hiểm. May mà chúng tôi cứu kịp thời mới giữ được tính mệnh anh ta. Tôi ngắm nhìn dung mạo con người đó, lông mày đen rậm, sống mũi rất thẳng, đôi môi mỏng nhạt nhạt, một khuôn mặt đẹp hiếm có. Máu vẫn chảy chẳng mấy chốc đã thấm đầm đấm cỏ bên dưới. Quân Vỹ giúp anh ta cầm máu, cuối cùng quay lại hỏi tôi: “Rốt cuộc, tại sao chúng ta phải cứu anh ta?”.

47. Chương 42

Tôi nói: “Huynh xem anh ta đẹp thế kia, chúng ta chữa khỏi cho anh ta rồi bán đi, chẳng phải sẽ kiếm được khoản tiền ư?”. Quân Vỹ bực mình, vẫy tay gọi Tiểu Hoàng: “Con trai, qua đây giúp cha công người này”. Tiểu Hoàng ngoẹo đầu. Quân Vỹ lại dỗ dành: “Đến thị trấn, cha sẽ mua gà rán cho mà ăn”. Tiểu Hoàng vui sướng chạy đến.

Chàng công tử đẹp trai đó nằm hai ngày trong y quán của thị trấn thì tỉnh lại. Ngoài hai tiếng “Tử Yên” gọi trong lúc mê sảng, anh ta không nói gì khác. Tôi đoán Tử Yên là tên một cô gái, chưa biết chừng chính là người đã đâm anh ta nhát dao đó. Nghĩ lại, từ cổ chí kim đều như vậy, anh hùng đều khó qua ải mỹ nhân. Quân Vỹ nói: “Người này sao thế nhỉ, dù gì chúng ta cũng cứu anh ta. Từ lúc tỉnh lại tới giờ, nửa câu cảm ơn cũng không thấy”.

Tôi nói: “Đẹp trai thế cơ mà, tùy tiện một chút cũng dễ hiểu thôi”.

Quân Vỹ trợn mắt nhìn tôi: “Đẹp trai thì có thể uống thuốc không trả tiền? Đẹp trai thì có thể mắc nợ ân tình cũng không cảm ơn?”.

Tôi nói: “Ừ”.

Quân Vỹ ôm ngực, tức tới suýt té xỉu.

48. Chương 43

Chương 2.5

Chúng tôi vẫn nghĩ sẽ nhận được chút gì báo đáp khi cứu anh ta. Nếu nhà anh ta gần đây, chúng tôi sẽ đưa anh ta về rồi mới tiếp tục hành trình. Nhưng sự đời luôn không như ý, ai ngờ, một công tử ăn vận phong lưu như vậy mà trong người lại không có một cắc bạc.

Tôi bối rối phân trần: “Đưa huynh từ Bích sơn về đây coi như chúng tôi làm việc thiện trên đường, nhưng vết thương của huynh không nhẹ, phải dùng rất nhiều loại thuốc tốt, đều do chúng tôi chi trả. Hành trình của chúng tôi còn dài, lại còn mang theo một con hổ, chi phí rất nhiều, lưng vốn cũng chẳng có bao nhiêu, huynh xem...”.

Tôi nghĩ, nếu anh ta vẫn không có phản ứng, tôi sẽ cho anh ta một trận.

Nhưng người đó không cho tôi có cơ hội đánh anh ta.

Tôi còn chưa nói xong, anh ta đã cướp lời: “Đường xa ư?”. Hàng lông mày rất đẹp hơi nhướn lên, nụ cười thoáng trên miệng.

Anh ta tiếp tục: “Nếu đường xa, lại đèo dốc hiểm trở, ắt nhiều nguy hiểm. Tại hạ bất tài, may mắn từng học vài năm kiếm thuật, cô nương nếu không chê, tại hạ xin được hộ tống bảo vệ cô nương, cũng là để trả ơn cứu mạng”.

Tôi ngập ngừng: “Nhưng còn tiền thuốc...”.

Anh ta lập tức rút chiếc nhẫn ngọc lớn trên tay đưa cho tôi: “Đem cầm chiếc nhẫn này cũng được gần một lượng vàng, không những đủ tiền thuốc mà còn đủ tiền lộ phí cho tại hạ đi theo cô nương”.

Tôi đón chiếc nhẫn ngọc, nhìn anh ta: “Huynh không cần phải bảo vệ tôi, gần một lượng vàng này đã đủ trả ơn cứu mạng rồi”.

Anh ta cười nhạt: “Mạng của tại hạ không đến nỗi rẻ như vậy”.

Tôi đắn đo một hồi: “Nhưng ngày mai chúng tôi đã phải lên đường, huynh có đi được không?”.

Anh ta khẽ cười một tiếng: “Ngày mai ư? Không hề gì”.

Quân Vỹ không rõ tại sao chàng công tử áo lam đó nhất quyết muốn đi theo chúng tôi. Nghĩ mãi, cảm thấy chỉ có một lý do, chính là anh ta thích tôi. Tôi vốn lòng nở hoa một lúc, nhưng chợt liếc vào gương, thấy dung mạo mình giờ đây đã khác. Trừ phi anh ta là người trọng tình nghĩa hiếm có, nếu không với nửa khuôn mặt bị bọc chặt trong lớp giấy bạc, tôi có gì đáng quý.

Quân Vỹ nghe tôi nói, trầm ngâm: “Nếu không phải thế thì chẳng có lý do nào khác”.

Tôi giải thích thêm: “Sự đời đâu phải mọi việc đều có lý, ví như Tiểu Lam, rõ ràng ngồi ngồi là bậc anh tài, chắc đã khiến không ít ông bướm si mê. Nhưng kết cục, huynh thấy đó, cô gái anh ta thích lại không ngần ngại đâm anh ta một nhát. Nếu không gặp chúng ta, thì đã bỏ xác ở chốn rừng hoang. Lúc chọn bạn đời anh ta không có mắt, khiến bản thân sống dở chết dở, nếu theo đạo lý sao có thể xảy ra chuyện đó”.

Quân Vỹ nghĩ một lúc, cũng gật gù, lại hỏi tôi: “Tiểu Lam là ai?”.

49. Chương 44

Tôi nói: “Chẳng phải là cái người mặc áo lam chúng ta cứu mấy ngày trước đó thôi?”. Nói rồi, tôi quay người, định xuống bếp xem ẩm thuốc sắc. Vừa ngẩng đầu, bắt gặp Tiểu Lam trang phục gọn gàng đang nhàn tản tì tay vào khung cửa, mắt lạnh lùng nhìn về phía chúng tôi. Bàn tán chuyện riêng của người khác sau lưng họ, quả là khiếm nhã, bị người ta bắt quả tang, tôi rất bối rối, một lúc sau mới cười gượng một tiếng. Anh ta cũng cười, nhưng ánh mắt nghiêm lạnh, trở gót đi vào trong.

Tôi nói: “Chẳng phải là cái người mặc áo lam chúng ta cứu mấy ngày trước đó thôi?”. Nói rồi, tôi quay người, định xuống bếp xem ẩm thuốc sắc. Vừa ngẩng đầu, bắt gặp Tiểu Lam trang phục gọn gàng đang nhàn tản tì tay vào khung cửa, mắt lạnh lùng nhìn về phía chúng tôi. Bàn tán chuyện riêng của người khác sau lưng họ, quả là khiếm nhã, bị người ta bắt quả tang, tôi rất bối rối, một lúc sau mới cười gượng một tiếng. Anh ta cũng cười, nhưng ánh mắt nghiêm lạnh, trở gót đi vào trong.

Quân Vỹ đi đến nói: “Huynh không tin là anh ta thích muội”.

Tôi quay đầu lại hỏi Quân Vỹ: “Huynh xem, liệu có khả năng anh ta thích huynh không?”.

Vừa lúc Tiểu Hoàng đi qua trước phòng, Quân Vỹ nghiêng răng, chỉ vào tôi nói: “Tiểu Hoàng, cần cô ta đi”.

50. Chương 45

Chương 2.6

Mười ngày sau, chúng tôi đã đến Nhạc thành, kinh đô Khương quốc.

Tiểu Lam nói, đường đi núi non hiểm trở, ắt nhiều hiểm nguy. Tôi ngẫm nghĩ, thấy anh ta có vẻ nhiều kinh nghiệm hơn chúng tôi, hoàn toàn tin lời anh ta, luôn sẵn sàng đón đợi hiểm nguy. Nhưng đi suốt mười ngày đều bình an, không gặp một tên sơn tặc, thổ phỉ nào hết. Quân Vỹ hỏi tôi: “Muội nói xem khi nào chúng ta sẽ gặp thổ phỉ?”. Tôi trả lời: “Không biết, cứ đợi xem”. Nhưng đợi mãi, vẫn chẳng thấy tên cướp nào xông ra, khiến chúng tôi rất bức.

Đêm trước khi vào Nhạc thành, đoàn chúng tôi lại thêm một cô gái, nói là hầu nữ kiêm thị vệ của Tiểu Lam, tên là Cháp Túc. Chúng tôi gặp cô ta khi đang mua bánh nướng bên đường. Trong ánh chiều tà đỏ rực, cô ta cười một con tuấn mã trắng phi tới.

Quân Vỹ kéo tôi tránh sang bên đường, cô ta nhảy xuống ngựa, tay áo trắng phất qua mặt tôi. Tôi và Quân Vỹ còn chưa hiểu có chuyện gì, cô ta đã quỳ sụp trước mặt Tiểu Lam. Mắt đỏ hoe nhìn anh ta nghẹn ngào: “Công tử, cuối cùng Cháp Túc đã tìm thấy công tử”.

Cháp Túc có khuôn mặt vô cùng thanh tú, giữa trán có một nốt ruồi son. Việc cô ta khẳng khái đòi đi theo chúng tôi, thái độ của Tiểu Lam không rõ ràng. Quân Vỹ gạt đầu, tỏ ra phản khởi. Chắc vì Cháp Túc quả là một cô gái xinh đẹp, khiến anh ta động lòng trắc ẩn. Nhưng trong khi động lòng bởi Cháp Túc, Quân Vỹ lại rất không hài lòng với Tiểu Lam, anh ta ghé tai tôi nói: “Anh chàng này đến là phong lưu, ngay hộ vệ cũng là nữ”. Nhưng tôi nghĩ, không thể nói như vậy, khi chúng tôi rời khỏi núi Quân Vu, Quân sư phụ đã dặn Quân Vỹ phải chăm sóc cho tôi, cũng có thể coi là hộ vệ của tôi, theo lý lẽ đó, chẳng phải tôi cũng rất phong lưu?

Buổi tối hôm đó, chúng tôi trọ ở một quán nhỏ. Nửa đêm, Tiểu Hoàng cắn tay áo đánh thức tôi, nhờ ánh trăng tôi nhìn kỹ nó, dường như nó muốn tôi đi với nó. Chúng tôi đi xuyên qua hành lang dài, một chú hổ và một người đã chết, bước chân nhẹ như bay. Vừa lúc sắp bước vào hậu viên, bất chợt nghe thấy tiếng Cháp Túc: “Cô gái đó chẳng có gì đặc biệt, tại sao công tử không chịu cùng Cháp Túc về phủ? Công tử có biết, khi công tử đi vắng, nhị công tử đã làm bao nhiêu việc rồi không? Cháp Túc biết, Tử Yên cô nương đã làm công tử bị tổn thương sâu sắc, nhưng công tử, mong công tử lấy đại sự làm trọng”.

Tôi nghĩ, chuyện riêng của họ tôi có nên nghe lén? Cuối cùng đạo đức đã chiến thắng tính hiếu kỳ, tôi quyết định không nghe tiếp nữa. Nhưng tôi chưa kịp bỏ đi, Tiểu Lam đã nói, tiếng rất nhỏ, theo gió truyền đến tai tôi, giọng nghe rất quen, “Các người...”, ngừng một lát “... tìm được Tử Yên rồi?”.

51. Chương 46

Tôi kéo Tiểu Hoàng lùi về phía cánh cửa hình bán nguyệt, nghe thấy giọng Cháp Túc: “Công tử đối với Tử Yên cô nương tình sâu nghĩa nặng, nhưng cô ta là gian tế của nước Triệu, cô ta rắp tâm hành thích công tử, cô ta...”.

Tiếng nói dần biến mất sau lưng tôi và Tiểu Hoàng.

Dưới mái hiên, tôi sực nhớ cảm giác quen thuộc vừa rồi, ngẩn ngơ nhớ lại cái hang núi ba năm trước, Mộ Ngôn ngồi đối diện với tôi, những ngón tay trắng như ngọc gầy cây cổ cầm, dây bằng tơ tằm, nụ cười trên môi. Đã ba năm, tôi thực sự không thể nhớ tiếng nói của chàng, chỉ có âm thanh từ cây cổ cầm đó thỉnh thoảng lại văng bên tai, trầm bổng du dương, là khúc ca ngân mãi trong tôi.

Ánh trăng trong sáng vàng vạc, tôi đưa tay bịt mắt mình, như chàng đã từng làm vậy. Nhưng đôi mắt đó bây giờ đã chết.

Chuyện này thực không biết làm sao.

52. Chương 47

Tôi gật đầu: “Nếu phu nhân lựa chọn thoát ra khỏi giấc mơ, tôi không cần một xu tiền công, nhưng nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong mơ...”.

Cô hơi nheo mắt: “Nếu tôi chọn ở lại trong mơ, Quân cô nương, cô sẽ thế nào?”.

Tôi nhìn vào mắt cô: “Nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong giấc mơ, hãy trả thù lao cho tôi bằng tính mệnh của phu nhân trên trần thế, phu nhân thấy thế nào?”.

Chương 3.1

Ba ngày sau, tôi gặp vị khách Quân sư phụ đã thu xếp cho tôi, Thẩm Tổng Thị Tổng Ngưng, phu nhân của Khương quốc tướng quân Thẩm Ngạn đồn trấn biên ải. Nói là “khách” cũng chưa thỏa đáng, bởi vì rút cục không biết cô mua một giấc mộng đẹp từ tôi, hay tôi mua một sinh mệnh từ cô.

Đó là một biệt viện ở ngoại thành, nghe đồn Thẩm Ngạn tướng quân bất hòa với phu nhân, hai năm trước, Tổng Ngưng đã chuyển tới tỉnh dưỡng ở biệt viện này, sau không quay về phủ tướng quân nữa. Trong hai năm, đã xảy ra khá nhiều biến cố như, Thẩm Ngạn nạp thiếp, Tổng Ngưng bị bệnh. Tóm lại, sức khỏe của Tổng Ngưng càng tỉnh dưỡng lại càng suy yếu, bây giờ gần như sắp chết.

Lão bộc ra đón chúng tôi cho biết, phu nhân muốn gặp riêng tôi, ba người Tiểu Lam, Quân Vỹ và Cháp Túc được đưa về nghỉ ở nhà ngang. Tiểu Lam không ý kiến gì, Quân Vỹ rất không hài lòng, tôi hiểu, anh ta lo cho sự an toàn của tôi. Nhưng tôi không hiểu, với tình trạng một người đã chết như tôi, như thế nào là bảo đảm an toàn. Mọi người thảo luận rất lâu, quyết định để Tiểu Hoàng đi cùng tôi. Quân Vỹ xoa đầu Tiểu Hoàng, căn dặn: “Con trai, cố gắng bảo vệ mẹ nuôi thật tốt”.

Tôi cũng xoa đầu Tiểu Hoàng, vừa ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt của Tiểu Lam, không biết anh ta có ý gì, lại nhìn tôi cười: “Quân cô nương đi sớm về sớm”.

Lão bộc dẫn tôi qua hai dãy hành lang, qua những khu vườn hoa lá tốt tươi, vừa đi vừa giới thiệu, những loài cây, giống hoa này được chuyển từ đâu tới, có mùi kỳ hương thế nào nhưng tôi chẳng nghĩ thấy gì. Vòng qua một hồ sen rộng, bước lên ngôi thủy tạ trên hồ sen đó, bốn bề có rèm chắn gió. Người phụ nữ nằm trên chiếc giường mây đọc sách ngẩng đầu nhìn tôi.

53. Chương 48

Tôi nhìn khuôn mặt của cô như được in ra từ bức họa. Mặc dù gắng tỏ ra vui vẻ nhưng vẫn trắng bợt, ủ rũ. Cho dù tôi không lấy đi tính mạng của cô, thì cô cũng chẳng sống được bao lâu. Điều này không có nghĩa là tôi biết xem tướng mà chỉ là vì trong chuyện này không ai có kinh nghiệm bằng tôi, đó là khuôn mặt của một người sắp chết.

Huống hồ, tôi đến đây là để lấy tính mạng của cô. Trong một thời gian ngắn, nếu cô không chết tự nhiên, tôi cũng phải làm cho cô chết bất ngờ.

Gió lay nhẹ bức rèm, bây giờ đã là tháng năm. Thẩm phu nhân đặt cuốn sách xuống, ho nhẹ, lặng lẽ nhìn Tiểu Hoàng đang nằm phục trên đất, một hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Một chú hổ thật hiền, lúc chưa xuất giá, ở quê nhà ta cũng nuôi một con sói nhỏ”. Cô giơ tay, “To bằng ngón này”. Ngón tay cô như bông hoa lan phác ra một hình trên không, dừng lại, khẽ lắc đầu mỉm cười, rồi nhìn tôi, ánh mắt kỳ dị: “Cô nương chính là Quân Phất? Người mà Quân sư phụ nói có thể giúp tôi thực hiện tâm nguyện bấy lâu?”.

Tôi trả lời: “Dạ phải”. Lúc trả lời như vậy, thực sự tôi chưa nhớ ra Quân Phất là ai. Điều đó chứng tỏ tôi không phải là người có mối nối cũ. Tôi đã là Diệp Trần được mười bảy năm, tràn đầy tình cảm với cái tên đó, mặc dù đổi tên đã lâu, cũng không thể dễ dàng quên được.

Cô đặt tay lên mép giường mây, khe khẽ gật đầu, sắc mặt trắng xanh trầm lại dần dần ửng hồng, nhìn rõ lúm đồng tiền rất sâu trên má. Một lúc lâu sau, cô cười: “Quân Phất, tôi muốn có một giấc mơ, cô có biết tôi muốn có giấc mơ thế nào không?”. Tôi ngồi trên lưng Tiểu Hoàng, trang nghiêm nhìn cô: “Tôi không biết, nhưng phu nhân cần nói cho tôi biết”. Nghĩ một lát lại thêm: “Tuy vậy, không phải tôi tới giúp phu

nhân, chỉ là đến làm một cuộc trao đổi. Tôi không cần núi vàng núi bạc, mấy ngày lưu ở Nhạc thành này chỉ xin phu nhân bữa cơm. Tôi có thể cho phu nhân một giấc mơ đẹp, phu nhân muốn một giấc mơ thế nào, tôi sẽ cho phu nhân giấc mơ như thế. Phu nhân có thể tự lựa chọn, ở lại trong giấc mơ đó, hay thoát ra ngoài”.

Cô tỏ ra rất ngạc nhiên: “Sao?”.

Tôi gật đầu: “Nếu phu nhân lựa chọn thoát ra khỏi giấc mơ, tôi không cần một xu tiền công, nhưng nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong mơ...”.

Cô hơi nheo mắt: “Nếu tôi chọn ở lại trong mơ, Quân cô nương, cô sẽ thế nào?”.

Tôi nhìn vào mắt cô: “Nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong giấc mơ, hãy trả thù lao cho tôi bằng tính mệnh của phu nhân trên trần thế, phu nhân thấy thế nào?”.

Hàng lông mày thanh tú khẽ nhướn, rồi ngoảnh nhìn bầu trời bên ngoài thủy đình, trầm ngâm hồi lâu, cô đột nhiên mỉm cười: “Được”.

Ngày hôm đó, tôi không đi sớm về sớm như lời dặn của Tiểu Lam, ngồi trong thủy đình rất lâu. Bởi vì Tống Ngưng kể chuyện cho tôi nghe, đó là tâm nguyện của cô. Cô muốn sửa lại câu chuyện đó, dấu chỉ trong mơ. Đương nhiên chỉ là tự dối mình. Nhưng cô không hiểu điều đó, nên mới khao khát một giấc mơ như vậy.

54. Chương 49

Rèm ở bốn phía được kéo lên, phía xa là mặt hồ đầy nắng. Cô uống vài giọt máu của tôi pha với nước trà, huyết dịch kích thích sinh khí trong người tụt lại, hóa thành những nốt nhạc nhảy múa, xếp hàng trước mặt tôi. Tôi ghi nhớ từng nốt một, đó là Hoa Tư điệu của Tống Ngưng.

Trong ánh sáng từ mặt hồ hắt lên, cô dần dần nhớ lại. Còn tôi đã nhập tâm Hoa Tư điệu đang nhảy múa trước mặt, nhìn thấy từng cảnh, từng cảnh quá khứ của cô. Cô chậm rãi: “Quân cô nương chắc từng nghe nói, tuy tôi là phu nhân Khương quốc tướng quân, nhưng lại không phải là người nước Khương. Bảy năm trước, tôi mười bảy, cũng bằng cô bây giờ, được gả tới nước Khương, lòng tràn trề tình yêu mãn nguyện, thực là những ngày đẹp như hoa...”.

55. Chương 50

Chương 3.2

Trong những ngày đẹp như hoa đó, Tống Ngưng, em gái Tống Diễn đại tướng quân nước Lê tình cờ gặp Thẩm Ngạn trên chiến trường cuộc chiến giữa hai nước Khương, Lê. Lúc đó, Thẩm Ngạn tướng quân là viên tướng trẻ nhất nước Khương, có cặp mày uy nghiêm, tài năng trác việt, uy danh lẫy lừng bách chiến bách thắng.

Tống Ngưng xuất thân trong một gia đình võ tướng danh giá, từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc như một cậu con trai, lúc còn bé tí đã ngơ ngẩn ngẩn nhìn thanh kiếm chuôi có dải lụa hồng, mười bốn tuổi đã theo huynh trưởng chinh chiến bốn phương.

Tuổi mười sáu, mười bảy, là lúc các khuê nữ bận rộn chuẩn bị đồ thêu cho ngày xuất giá, còn Tống Ngưng với cây kiếm mang dải lụa hồng lại lập công xuất sắc ngoài trận mạc. Nước Lê từ cổ nhiều nam ít nữ, các cô gái vô cùng đắt giá. Mùa xuân năm Lê Trang Công thứ mười bảy, những gia đình danh giá phàm có con gái đến tuổi cập kê, đều bị các đám đám hỏi giẫm mòn bậc cửa. Nhưng phủ đệ đại tướng quân danh giá như vậy lại vắng vẻ đìu hiu, không vị công tử quý tộc nào dám lấy Tống Ngưng.

Mọi người đều sợ, cưới cô vợ như Tống Ngưng, nếu nạt thiếp, với dòng máu con nhà võ sẽ bị cô đánh chết. Lê Trang Công có thiện ý đích thân đứng ra làm mối gả Tống Ngưng cho nhị công tử ở phủ thừa tướng. Nhị công tử vừa nghe chuyện sợ đến nỗi ngã từ lưng ngựa xuống.

Tổng Ngưng đang ở chiến trường nghe tin đó, đứng trầm ngâm rất lâu bên bờ suối. Tổng Diễn tìm thấy cô, cau mày, nói: “Muội đừng lo, đó chỉ là những kẻ nhất gan, huynh sẽ có cách để hấn nhất định phải lấy muội”.

Tổng Ngưng mỉm cười: “Huynh đừng giận, bọn chúng là những gã công tử ham chơi trối gà không chặt, chúng không thích muội, huynh tưởng muội thích chúng sao? Tổng Ngưng nếu lấy chồng, cũng phải lấy anh hùng hào kiệt”.

Vốn tưởng nói vậy để chứng tỏ Tổng Ngưng không bận tâm chuyện bị nhị công tử ruồng bỏ. Nhưng sau đó không lâu, quả nhiên gặp được vị anh hùng của đời mình. Chính vào mùa đông năm đó, vị anh hùng cười con hắc mã, tay cầm thanh kiếm nặng bốn chục cân, họ Thẩm tên Ngạn, tự Bạc Đan.

56. Chương 51

Mùa đông năm Lê Trang Công thứ mười bảy, tiết trời giá lạnh khác thường, tuyết phủ trắng khắp nơi, ở biên giới hai nước Lê, Khương bỗng xuất hiện một đàn ngựa hoang, hai nước đều muốn nhận là của mình, không bên nào nhường bên nào, dẫn tới xích mích, hận thù, cuối cùng gây nên đại chiến. Tổng Ngưng từ lâu đã nghe nói chiến công hiển hách của Thẩm Ngạn, nhưng thâm tâm không phục, luôn muốn tìm cơ hội so tài với chàng.

Cuối cùng vào một ngày, tuyết rơi dày đặc, hai nước giao tranh trước ải Ngọc Lang. Thời cơ hiếm hoi đã đến, Tổng Ngưng, một người vốn điềm đạm cẩn trọng, lại bất chấp ánh mắt cảnh báo của đại huynh, quát ngựa xông lên, hét tên mình và gọi: “Tử Vi thương Tổng Ngưng đến linh giáo cao chiêu của Thẩm Ngạn Thẩm tướng quân”. Gió lạnh ù ù truyền tiếng nói như vỡ họng của Tổng Ngưng tới trận địa quân Trần. Lá cờ bay phấp phật, một vị tướng trẻ mình vận bạch bào cưỡi ngựa khoan thai đi tới. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, thanh kiếm lạnh như nước trong tay lóe sáng.

Trong trận thách đấu đơn phương đó, kiếm pháp của Tổng Ngưng chưa bao giờ vụng về đến vậy, chưa đầy năm chiêu, cô đã bị ngã ngựa, suốt ngần ấy năm chinh chiến chưa bao giờ thất bại nhanh như vậy, thậm chí như vậy. Nhưng đối phương vẫn không đổi sắc mặt, chỉ khi dùng mũi kiếm hất mũ giáp trên đầu cô, mới ngạc nhiên thốt lên: “Thì ra là một tiểu thư”.

Tổng Ngưng yêu Thẩm Ngạn vì chàng đánh bại cô. Đó cũng là nguyên nhân tục đấu võ kén chồng rất thịnh hành sau đó, các cô gái mạnh mẽ ngày càng nhiều, các cô gái mạnh mẽ khi lựa chọn lang quân đều mang một trái tim của Độc Cô Cầu Bại(*).

(*) nhân vật trong tiểu thuyết của Kim Dung

Muốn có được cô, trước hết phải đánh bại cô. Chỉ cần đánh bại cô, tất sẽ có được cô. Nếu đánh bại cô, lại không muốn có cô, sẽ bắt đầu một cuộc tình bi thảm.

Tóm lại, cây thương buộc dải lụa hồng bị thanh trường kiếm trong tay Thẩm Ngạn đánh bật ra cách đó hai trượng. Chàng ngồi trên lưng ngựa, hơi cúi xuống, mũi kiếm chớp mắt đã hất lên cây thương dài trên đất, tung lên rồi cắm phập bên cạnh Tổng Ngưng, giọng dừng dừng: “Cây thương của tiểu thư”. Gió lạnh mang theo tuyết lộng lộn tung hoành, trong mắt chàng là ba vạn hùng binh phía sau cô, môi cô ửng nụ cười, trong mắt cô có chỉ hình bóng chàng.

57. Chương 52

Thẩm Ngạn từng từng uy nghiêm như trái núi trong lòng Tổng Ngưng. Con chiến mã đen tuyền, bộ chiến bào lóng lánh như ánh trăng bạc, đường kiếm mau lẹ, chuẩn xác, quyết không chịu đòn hèn trong vòng tay đàn bà. Cô nghĩ, đó mới là vị anh hùng của lòng mình, đáng tiếc, đó lại là vị anh hùng của phía địch quân.

Nhưng anh hùng cũng có lúc thất bại, hơn nữa rồi sẽ thất bại. Các bậc hào kiệt trong lịch sử xúng danh hai chữ “danh tướng” đều như vậy, không phải đã thất bại, thì cũng sắp thất bại.

Thế là, Thẩm Ngạn gặp Tống Ngưng, từ đó chàng dần dần thất bại... Thực ra, thì cũng không nói như thế được, nói như vậy không đúng, nói như thế có vẻ Tống Ngưng quá ưu thế. Thẩm Ngạn bị thua trong trận chiến trên cánh đồng hoang Thương Lộc quả thật không liên quan đến cô, các nhà quân sự phân tích rất lâu, tìm ra lý do đáng tin cậy nhất có lẽ là sao chiếu mệnh của Thẩm Ngạn chỉ ra ngày hôm đó chàng không nên xuất hành.

Trong trận chiến trên cánh đồng hoang Thương Lộc, Thẩm Ngạn bị thua dưới tay đại tướng quân Lê quốc Tống Diễn, năm vạn tinh binh đi theo bị tiêu diệt, bản thân chàng cũng trúng mấy mũi tên, suýt mất mạng. Lúc trời vừa rạng, con chim ưng của Tống Diễn bay qua sa mạc, nghiêng cánh chao liệng, rồi đậu xuống tay Tống Ngưng. Tống Ngưng lấy ra ống tre nhỏ buộc ở chân chim, trong đựng mảnh thư lụa báo tin chiến thắng, tay run run, mảnh thư lụa nhỏ bằng bàn tay rơi xuống, con chữ nhập nhòa nghiêng ngả. Tống Ngưng không thể tin Thẩm Ngạn đã chết, bởi thâm tâm cô đã coi Thẩm Ngạn là vị anh hùng bất khả chiến bại. Chưa đầy ba ngày, vị anh hùng đã bại trận, cô không thể chấp nhận điều đó.

Tống Ngưng mang theo thuốc, phi ngựa ra khỏi quân doanh. Cô nghĩ, nếu Thẩm Ngạn chưa chết, bất luận thế nào cô cũng cứu sống chàng. Còn nếu Thẩm Ngạn đã chết, cô phải tìm được thi thể, tự tay chôn cất chàng. Thẩm Ngạn không thể trở thành bộ xương vô chủ.

Thẩm Ngạn là người đầu tiên khiến cô rung động, chàng là người đàn ông đích thực, khác hẳn những gã công tử nhà giàu tầm thường ở nước Lê. Kỳ thực làm sao cô biết chàng có phải là người đàn ông đích thực hay không. Cô cũng chưa từng thử, tất cả đều là tưởng tượng, và trong tưởng tượng cô lại càng yêu chàng.

58. Chương 53

Hoa Từ Dẫn

Tác giả: Đường Thất Công Tử

Thể loại: Ngôn tình Trung Quốc

Năm xuất bản: 2012

Tạo và hiệu chỉnh ebook: Hoàng Nghĩa Hạnh

Nguồn: Elyse van

Ngày hoàn thành: 08-04-2012

Một ngày trời âm u, gió sa mạc sắc như dao, gió xoáy mang theo đá vụn quất vào mình ngựa, làm nó đau đớn hí vang, Tống Ngưng cúi rạp mình trên lưng ngựa, giữa sa mạc bao la, cô dùng dải sa trắng quấn ngang che mắt, cổ bảo vệ số thuốc quần trong người, nghiêng rằng phi ngược chiều gió, tay và mặt bị gió cát quất bóng rắt. Cô liếm vết thương trên tay, tiếp tục phi ngựa trong gió.

Cô thầm nghĩ, Thẩm Ngạn đang đợi cô ở phía trước. Niềm tin này giúp cô vượt qua quãng đường rất dài trong thời gian ngắn nhất, trên đường còn phải tránh đại quân của đại huynh thắng trận trở về quân doanh. Chung quy có lẽ chỉ mình cô nghĩ như vậy, thực ra, Thẩm Ngạn sao có thể đợi cô? Thậm chí chàng chưa hẳn còn nhớ cô.

Cánh đồng hoang Thương Lộc đã ở phía trước, những vũng máu bị gió cát phủ lấp quá nửa, giống như chiến trường bị bỏ quên lâu ngày, chỉ có mùi máu tanh vẫn nồng nặc trong không khí nhắc người ta cảnh địa ngục Tu La vừa mới diễn ra. Xác binh sĩ Khương quốc đen ngòm phủ kín cánh đồng Thương Lộc, vừa xuống ngựa đi vài bước, đã vấp phải xác người. Tống Ngưng tay không lật hơn hai ngàn xác chết. Điều đó có vẻ như cô và Thẩm Ngạn không có duyên với nhau. Nếu có duyên, thì xác đầu tiên lật thấy sẽ là Thẩm Ngạn. Nhưng cô vẫn kiên trì quyết không bỏ cuộc. Có lẽ quyết tâm của cô cuối cùng đã động đến trời xanh, khi lật đến xác thứ hai ngàn bảy trăm hai mươi tám, lau hết máu trên mặt một người, nhìn thấy đôi mắt vị anh hùng, cô ôm chặt chàng nghẹn ngào: “Thẩm Ngạn”.

Tống Ngưng đã không đoán nhầm, những bậc anh hùng thường cao số, Thẩm Ngạn vẫn còn sống. Cô ôm xác chàng nghe thấy tiếng rên vô thức của chàng khi bị chạm vào vết thương, lòng như trút được gánh nặng ngàn cân, nước mắt trào ra, chảy dài trên má: “Em biết mà, em phải đến”. Lúc này, chỉ có hai người giữa

ngổn ngang xác chết, Thẩm Ngạn hoàn toàn không biết gì. Mặc dù giữa cảnh địa ngục, Tống Ngưng cũng nở nụ cười, cô ôm mặt khóc, nước mắt đầm đìa.

Tống Ngưng đã cứu sống Thẩm Ngạn. Thuở nhỏ, trong phủ cô đã từng học y, chỉ tiếc cô không có năng khiếu về mặt này, khi thành nghề cũng chỉ chữa được bệnh thương hàn nhẹ. Vết thương của Thẩm Ngạn lại rất nghiêm trọng, có lẽ ngay cả thần y Bách Lý Việt cũng chưa chắc chữa được. Trong tình hình thuốc thang thiếu thốn như vậy, Tống Ngưng lại không làm Thẩm Ngạn chết, ngược lại khiến chàng khá dần lên, chỉ có thể nói, tấm lòng cô một lần nữa thấu tận trời xanh.

59. Chương 54

Nhưng đôi mắt Thẩm Ngạn bị gió cát làm tổn thương, tạm thời chưa thể hồi phục. Chàng ngồi trong hang núi tuyết gần cánh đồng hoang Thương Lộc nhẹ nhàng vuốt thanh kiếm, lạnh lùng nói với Tống Ngưng: “Xin hỏi, ân nhân cứu mạng là một cô nương hay một vị công tử?”.

Nhưng cuối cùng Tống Ngưng không cho Thẩm Ngạn biết cô là ai. Đại quân nước Lê dẹp bằng cánh đồng Thương Lộc, tiêu diệt năm vạn tinh binh của Thẩm Ngạn, chắc chắn chàng cảm hận người Lê đến tận xương tủy, cho nên sao cô có thể cho chàng biết mình là Tống Ngưng của nước Lê?

Nhưng ý trời khó đoán, đêm hôm đó, vết thương của Thẩm Ngạn phát tác, chàng sốt rất cao, rét run cầm cập, trong hang đốt bao nhiêu lửa cũng không đủ. Tống Ngưng lo lắng bồn chồn, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng đành dùng một cách được ghi trong sách cổ, cô cởi bỏ xiêm y, ép người sát vào chàng, ôm chàng thật chặt.

Trong động bốn bề là lửa, nóng rực, làm tan cả lớp băng trên vách động, nước theo kẽ nứt tí tách nhỏ giọt. Thẩm Ngạn bỗng bừng tỉnh, đẩy mạnh cô ra, cô lại ôm chàng chặt hơn, chàng bất lực nói: “Cô nương, không cần hủy hoại sự trong trắng vì tại hạ”.

Cô cười thầm, tay viết lên ngực chàng: “Lương tâm thầy thuốc mà, chớ bận lòng”. Kỳ thực, không phải lương tâm nào hết, chỉ là bởi vì đó là người cô yêu, là vị anh hùng của cô, dùng cách gì cứu được chàng cũng rất đáng, dầu phải đổi mạng cũng cam lòng, huống hồ chỉ là sự đụng chạm da thịt. Thẩm Ngạn không cự tuyệt nữa, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Nếu cô nương không chê, khi tại hạ khỏi bệnh, xin đến quý gia cầu hôn cô nương”. Tống Ngưng run rẩy, gục đầu vào ngực chàng.

Từ sau đêm đó, tình trạng của Thẩm Ngạn vẫn rất nguy kịch, đêm ngày mê man. Chỗ thuốc đem theo cuối cùng cũng hết, không còn cách nào khác, cô định cống Thẩm Ngạn vượt qua núi tuyết vào trong trấn tìm lang y. Việc này thực sự vô cùng nguy hiểm, đầu tiên phải nghĩ tới tình hình thời tiết giá lạnh trên núi, họ có thể bị chết cóng trên đường đi, tiếp nữa, có thể gặp tuyết lở, có thể bị tuyết vùi, cuối cùng là có thể bị chết đói do lạc đường trên núi. Tóm lại, thực sự rất gian nan. Nhưng Tống Ngưng nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định cứ đi. Mặc dù ra khỏi hang núi đồng nghĩa với tự tìm cái chết, nhưng ở mãi trong hang cũng là tự tìm cái chết, mạo hiểm để may ra còn tia hy vọng sống. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện để lại Thẩm Ngạn, một mình trở về quân doanh.

Ba ngày liên tiếp không nghỉ, cô cống Thẩm Ngạn vượt qua núi tuyết. Khi đến được một y quán trong thị trấn, cũng là lúc sức cùng lực kiệt, chân tay trắng xước rớm máu, đặt Thẩm Ngạn xuống rất lâu nhưng Tống Ngưng vẫn không thể nào đứng thẳng lên được.

Thẩm Ngạn vẫn mê man.

Gần mười ngày cô không trở về quân doanh, Tống Diễn vô cùng lo lắng, phái thuộc hạ đi tìm khắp nơi. Cô vừa tới thị trấn, liền nhìn thấy thuộc hạ của đại huynh, biết là không thể ở lại lâu hơn, liền đập miếng ngọc bội của mình thành hai mảnh. Một nửa dùng sợi tơ đỏ xuyên qua đeo lên cổ Thẩm Ngạn, một nửa mình giữ, coi đó là tín vật về sau. Cô gửi gắm Thẩm Ngạn cho hai ông cháu vị đại phu ở y quán, để lại năm lượng vàng, dặn dò: “Đây là Khương quốc tướng quân của các vị, hãy chữa khỏi cho chàng, nhất định sẽ được hậu thưởng xứng đáng”. Vị đại phu có tuổi quý sụp trước mặt cô, đứa cháu gái bị cầm đứng bên đỡ lấy ông, giơ tay ra hiệu điều gì mà Tống Ngưng không hiểu.

60. Chương 55

Bàn tay cô vuốt nhẹ mắt Thắm Ngạn, khuôn mặt chàng trắng bệch, vẫn hôn mê sâu, chàng không hay biết cô sắp phải rời đi.

Tổng phu nhân kể cho tôi nghe câu chuyện đó, còn những chuyện không có trong ký ức của cô tôi lại nhìn thấy.

Ngày thứ ba sau khi Tổng Ngưng rời đi, Thắm Ngạn tỉnh lại trong một đêm mưa, đôi mắt chàng được rửa và tra thuốc, đã sáng trở lại. Đứa cháu gái bị cầm của vị đại phu ngồi cạnh giường chàng. Chàng chăm chú nhìn cô, mỉm cười: “Thì ra trông cô như thế này, những ngày qua chắc lo cho tôi lắm? Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”.

Khuôn mặt thanh tú của cô gái chợt ửng đỏ, cắn môi, không dám nhìn chàng.

Chàng nhìn quanh hỏi: “Đây là y quán ư? Cô ngồi lại gần đây”.

Cô gái cảm nhích lại gần chàng. Chàng cau mày: “Cô không nói được ư?”.

Cô gái bên lên gật đầu. Chàng nắm lấy tay cô: “Chả trách trước giờ tôi chưa nghe thấy cô nói, thì ra cô không nói được”.

Cô gái khẽ ngược nhìn chàng, lại bối rối cúi đầu, tay vẫn để yên trong tay chàng.

Năm Lê Trang Công thứ mười tám, nước Khương thua trận, dâng hai thành ấp biên ải cầu hòa. Lê, Khương kết đồng minh. Đồng minh mới kết chưa lâu, Lê Trang Công nhận Tổng Ngưng em gái Khương quốc đại tướng quân làm nghĩa muội, phong là Kính Võ công chúa, phái sứ giả tới nước Khương yết kiến Khương vương, ngõ ý muốn tác thành hôn sự cho Tổng Ngưng và Thắm Ngạn để thắt chặt mối bang giao hữu hảo giữa hai nước.

Trước đây Tổng Ngưng không để Thắm Ngạn biết cô là ai, do mối quốc thù, cô sợ Thắm Ngạn thù chết cũng không nhận ân nghĩa của người nước Lê, không chịu để cô cứu sống. Thực ra, chỉ là cô cả nghĩ, anh hùng không cần biết xuất xứ, nghĩa là khi nhận ơn huệ, anh hùng thường không hỏi xuất xứ của ân nhân.

Nhưng bây giờ cô sắp được gả sang nước Khương, gả cho người anh hùng của lòng mình. Cô còn nhớ, Thắm Ngạn nói sẽ cầu hôn cô, không cần biết chàng có yêu cô không, cô muốn chàng thực hiện lời hứa. Đó chính là lý do đàn ông không thích hứa hẹn với phụ nữ. Bởi trí nhớ của phụ nữ quá tốt, hơn nữa họ luôn có cách buộc người hứa giữ lời. Tổng Ngưng viết một bức thư dài, lại đính kèm nửa miếng ngọc bội ngày trước, đưa cho sứ giả nhờ chuyển riêng đến tay Thắm Ngạn.

Mãi đến khi đoàn đưa dâu sắp khởi hành, Tổng Ngưng vẫn không nhận được thư hồi âm của Thắm Ngạn. Nhưng chuyện đó cũng không có gì quá thất lễ, cùng lắm chỉ là một lỗi nhỏ trong bản hòa ca mà thôi. Cuối cùng Thắm Ngạn cũng đồng ý hôn sự Lê Trang Công đưa ra. Tổng Ngưng thăm đoán, cảm thấy, thứ nhất, chính miệng Thắm Ngạn nói sẽ lấy cô. Thứ hai, chàng cũng đồng ý lấy cô theo đề nghị của Khương vương, dù chủ động hay bị động, chàng đều bằng lòng, việc này hầu như đã hoàn toàn viên mãn, không thể sai sót.

Không ngờ cuối cùng lại xảy ra sai sót, âu cũng là ý trời. Đó là sự huyền bí, nhưng nếu không huyền bí sao có thể chứng tỏ sự vô tình của số mệnh, giống như với Tổng Ngưng, giống như với tôi.

Đêm động phòng, vầng trăng tròn vành vạnh treo trên đầu ngọn cây, những áng mây lơ lửng trên trời, trong phòng ánh nến hi chập chùng in bóng hoa. Bao tình cảm ấp ủ trong lòng, Tổng Ngưng hồi hộp chờ đợi Thắm Ngạn lật khăn trùm đầu của cô, cô sẽ dành cho chàng nụ cười tươi thắm nhất. Cô rất xinh đẹp, các công tử quyền quý ở kinh đô nước Lê, mặc dù tất cả không muốn cưới cô làm vợ, nhưng tất thấy đều công nhận nhan sắc mỹ lệ của cô, điều đó thật ra không dễ, nhưng ở một khía cạnh khác có thể thấy trình độ thẩm mỹ của họ rất cao, lại khá thống nhất với nhau. Vì đã là một trang tuyệt sắc, mà trang tuyệt sắc đó lại mỉm cười, tất khiến thành khuyên. Khi Thắm Ngưng mở tấm khăn trùm đỏ thêu đôi chim uyên ương, nhìn thấy nụ cười khuyên thành đó, chàng bỗng sững người.

Tổng Ngưng nghiêng đầu nhìn chàng, nụ cười tươi rạng như hoa. Nhưng thần sắc chàng lạnh lùng đứng đưng, là bộ dạng cô đã quen thuộc. Cô nghĩ, hạnh phúc đời mình chính là đây. Nhũ mẫu ở nhà đã dặn cô, trong đêm tân hôn phải nói những lời yêu thương, đại loại như: “Phu quân, em trao Tổng Ngưng cho chàng,

trao hết cho chàng, chàng hãy trân trọng, vân vân...”. Cô đang định nói những lời đó, nhưng còn đang dẫn đo, chợt nghe thấy tiếng chàng lạnh lùng: “Chắc cô biết người ngồi trên chiếc giường này đêm nay vốn là ai chứ?”.

61. Chương 56

Cô không hiểu chàng nói gì, ngẩng đầu hỏi: “Sao?”.

Đôi mắt chàng vẫn lạnh băng: “Tôi nghe nói, đại huynh của cô thỉnh cầu Lê vương, muốn tôi cưới cô. Tại sao lại là tôi? Chỉ bởi một lần tôi từng thắng cô ở chiến trường ư? Tống Ngưng, lẽ nào trước đây cô chưa nghe nói, tôi đã có vị hôn thê?”.

Tống Ngưng lấp bắp: “Nhưng chàng đã nói muốn lấy tôi”.

Chàng cười lạnh lùng: “Rút cục tôi cũng chỉ là phận bề tôi, chủ lấy tính mạng ra để ép tôi. Sao tôi có thể không nghe. Có điều tôi không muốn được gì từ cô. Cũng phiền cô đừng yêu cầu gì ở tôi”.

Tống Ngưng ngược nhìn chàng: “Tôi không mong được gì từ chàng, chỉ là...”.

Chàng ngắt lời cô: “Vậy thì tốt”.

Chàng phẩy tay áo bước khỏi phòng tân hôn, mặt đất trước giường đầy ánh trăng vỡ vụn. Cô nhìn theo bóng chàng, trầm nghĩ, tuyệt đối không thể như thế. Cô gọi chàng: “Thẩm Ngạn” giống như khi trong địa ngục Tu La trên chiến trường Thương Lộc, cô ôm chàng nghẹn ngào, dịu dàng gọi tên chàng. Nhưng chàng không dừng bước, cô không khóc, lòng chỉ hoang mang.

Cả đời cô chỉ khóc một lần duy nhất. Đó là lúc tìm thấy chàng trên cánh đồng hoang Thương Lộc, phát hiện chàng vẫn sống. Cô cởi áo đồ đại hỉ, gấp gọn gàng, nằm ngay ngắn trên giường, hai mắt mở to nhìn đôi nến long phượng đã cháy gần hết, ngoài cửa sổ ánh trăng buồn vẫn lặng lẽ buông.

Ngày hôm sau, Tống Ngưng tới thỉnh an phu nhân lão tướng quân, nghe các hầu gái xì xào, tới qua tướng quân ngủ ở Hòa Phong viện. Hòa Phong viện là nơi ở của Liễu Thê Thê, Thê Thê cô nương. Tống Ngưng trầm nghĩ, Thê Thê vừa xanh tươi vừa tràn trề sinh khí, một cái tên hay.

Tống Ngưng nghe nói chiếc áo Thê Thê khâu cho tướng quân đường kim rất khéo, thêu hình cây trúc rất đẹp, sinh động như nghiêng trong gió. Lại nghe nói canh phù dung hạt sen Thê Thê hầm cho tướng quân là loại sen thượng hạng, món canh hầm tỏa hương thơm phức.

Lại nghe nói, mặc dù Thê Thê không nói được, nhưng luôn làm cho tướng quân vui lòng.

Tống Ngưng trầm nghĩ, Liễu Thê Thê nên là vợ của Thẩm Ngạn, mình xen vào nhân duyên của họ, tất trở thành người thừa, quả thật không nên so đo với cô ta. Sau ngày thành hôn, ngoài lần giáp mặt đêm tân hôn, Thẩm Ngạn hầu như không xuất hiện trước mặt cô. Có thể thấy chàng là người rất mực chung tình, quả đáng khâm phục. Cô nghĩ, mình yêu chàng, nhưng sự thể đã vậy, đành biến tình yêu thành niềm ngưỡng mộ mà thôi. Bởi chỉ có ngưỡng mộ mới không thấy tủi thân, chỉ có ngưỡng mộ mới không còn tham vọng.

Cô thường nghe nói Liễu Thê Thê thế này, Liễu Thê Thê thế kia.

Mặc dù đã suy nghĩ thông suốt, cố gắng tự an ủi “mình yêu chàng, chẳng liên quan đến chàng” nhưng thâm tâm vẫn muốn gặp mặt Liễu Thê Thê. Tuy nhiên, có những việc không phải cứ muốn là được. Ngay đến hoàng đế cũng không thể muốn có con trai là lập tức có ngay.

Sinh con trai, con gái hay sinh ra một kẻ ngu đần, dường như đã là số mệnh. Bao gồm cả Tống Ngưng chưa bao giờ có thói quen tản bộ vào mỗi buổi chiều, đột nhiên một chiều nọ lại ra tản bộ sau hoa viên. Thế là hôm đó trong hoa viên có chim hót, hoa nở, có liễu rủ ven hồ, thế là bất ngờ gặp Liễu Thê Thê như lời gia nhân đồn đại.

62. Chương 57

Mọi sự đều có nguyên do, khi Tống Ngưng nhặt được miếng ngọc bội trong hoa viên, miếng ngọc bội được viền vàng, rất hoàn hảo, ở giữa còn có một vết nứt khá rõ. Cô nhặt miếng ngọc bội, soi rất lâu dưới ánh mặt trời. Nhận ra đó chính là miếng ngọc bội cô đã bẻ đôi đưa cho Tống Ngưng vào dịp đông hàn năm ngoái, hai nửa đó đã được ghép lại, được viền bằng vàng. Bỗng một cô gái vội vã đi tới, một tay chỉ miếng ngọc bội, một tay chỉ vào ngực mình. Tống Ngưng ngẩng đầu, sau khi nhìn rõ mặt Tống Ngưng, sắc mặt cô gái đột nhiên trắng bệch. Tống Ngưng thầm nghĩ, mình đã từng gặp cô ta ở đâu. Trong làn gió nhẹ thoảng mùi thuốc thơm dịu, mùi thuốc này khiến cô chợt nhớ tới y quán nhỏ phía sau núi tuyết. Tống Ngưng cầm miếng ngọc bội, mỉm cười hỏi cô gái: “Cô cũng ở đây ư? Quả nhiên Thẩm Ngạn không phải là người vong ân bội nghĩa, ông cô đâu rồi?”.

Cô gái run lập cập, quay người định bỏ đi. Tống Ngưng chau mày, nắm tay kéo cô lại: “Tôi đáng sợ lắm ư? Tại sao cô lại sợ như vậy?”.

Cô gái cố vùng ra, lùi lại phía sau, đột nhiên sau lưng có tiếng Thẩm Ngạn: “Thê Thê”.

Thê Thê. Cô kinh ngạc, cô gái trong tay cô đã bị Thẩm Ngạn giằng mất. Chàng đứng chắn trước cô ta, như một cây cổ thụ cao ngất che chở cho thân leo yếu ớt bên cạnh, nét mặt cúi xuống dịu dàng, vẻ âu yếm. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn Tống Ngưng, khuôn mặt lại như băng giá, chàng hỏi sảng: “Cô làm gì ở đây?”.

Cô không trả lời câu hỏi của chàng, nhìn cô gái Thẩm Ngạn ôm trong lòng: “Thê Thê, cô chính là Thê Thê?”. Cô gái không dám ngẩng đầu.

Thẩm Ngạn cau mày, ánh mắt dừng lại trên tay Tống Ngưng, lát sau lạnh lùng hỏi: “Miếng ngọc bội của Thê Thê, tại sao cô lại có?”.

Cô sững người, kinh ngạc nhìn chàng: “Của Thê Thê? Cái gì của Thê Thê? Sao lại của Thê Thê?”. Cô bước lên, chìa miếng ngọc bội trước mặt chàng: “Chàng không đọc lá thư tôi gửi ư? Chàng đã quên đó là tín vật tôi trao cho chàng sao? Chàng đã quên ở trong hang núi gần cánh đồng Thương Lộc, chúng ta đã...”.

Cô đang định nói tiếp, Liễu Thê Thê bất chợt nắm tay áo chàng lắc đầu. Mắt chàng đột nhiên lóe sáng, ngắt lời Tống Ngưng: “Trận chiến ở cánh đồng hoang Thương Lộc, năm vạn quân Khương đã phải bỏ mạng dưới lưỡi đao của quân Lê các người, mặc dù hai nước Khương, Lê đã có hòa ước, nhưng mối thù đó, ta mãi mãi không quên”.

Chàng cười khẩy: “Trong hang núi tuyết gần Thương Lộc nếu không phải Thê Thê đã cứu ta thì Thẩm Ngạn hôm nay chỉ còn là một hồn ma lang thang trên chiến trường, sao có thể lấy công chúa Tống Ngưng của nước Lê các người?”.

Liễu Thê Thê vẫn lắc đầu, nắm tay Thẩm Ngạn, nước mắt tuôn như suối, ướt đầm hai má, làm loang lổ phần hồng trên mặt.

Tống Ngưng không tin vào tai mình, cô hét to: “Sao có thể là cô ta cứu chàng? Người cứu chàng... rõ ràng là tôi”. Cô tưởng mình nói rõ ràng, chàng sẽ hiểu ra, thực ra cô đã đánh giá quá cao khả năng lí giải của chàng. Vì lẽ đời thường không như vậy, không phải cứ nói là người khác sẽ nghe ra.

Thẩm Ngạn nhìn vào mắt Tống Ngưng, giọng giễu cợt: “Cô nói vớ vẩn gì thế? Cô đã cứu tôi? Tống Ngưng, tôi chưa từng nghe nói là cô am hiểu y thuật, người cứu tôi có y thuật rất cao, cô ấy không biết nói, đó chính là Thê Thê. Cô tưởng rằng Thê Thê không nói được là tôi sẽ tin những lời bịa đặt của cô, giả họa cho cô ấy ư?”.

63. Chương 58

Tống Ngưng không biết làm gì để chứng minh, bởi vì ban đầu khi cô cứu được chàng hoàn toàn là do ông trời đoái thương. Vậy mà hôm nay, rõ ràng ông trời đã đổi ý, chuyển sang thương Liễu Thê Thê.

Cô nghĩ, chàng chưa đọc lá thư đó, lá thư thực ra được đưa tới đâu, cô đã biết, bây giờ nhắc lại chuyện này cũng chẳng ích gì, chỉ thấy tủi thân, cho dù Thẩm Ngạn không yêu cô, nhưng chuyện này, cô vẫn phải nói

rõ với chàng, khổ nỗi bây giờ cô nói gì chàng cũng không tin, cô đã rất cố gắng nhưng Thẩm Ngạn không cho cô cơ hội. Đúng là một người cố chấp, cố chấp đến cực độ.

Cô không giải thích thêm nữa. Ánh mắt chàng nhìn cô hoàn toàn băng giá. Lúc đầu Tống Ngưng rất buồn, nhưng không khóc được, đêm đêm cô thường ôm chăn, ngồi đến sáng. Trong những đêm dài, cô thường hồi nhớ lúc chàng đặt tay lên vai cô, dịu dàng nói: “Nếu cô nương không chê, đợi tại hạ khỏi bệnh, sẽ đến quý gia cầu hôn cô nương”. Đó là hồi ức đẹp đẽ duy nhất. Bề ngoài cô có vẻ cương nghị, nhưng chung quy vẫn là nữ nhi, nữ nhi càng cương nghị càng muốn được trân trọng, quá cương để gãy chính là như vậy.

64. Chương 59

Chỉ không ngờ, thành hôn chưa được ba tháng, Thẩm Ngạn đã nạp thiếp.

Chuyện này cũng không có gì lạ, một phong tục hết sức bình thường, thậm chí đàn ông không nạp nhiều thiếp còn bị coi thường, cũng như các đế vương, quan lại đều mê thiếp bấy đàn. Người này lấy, người kia cũng phải lấy, không lấy không được. Quân Võ thích nghiên cứu chuyện hậu cung các hoàng đế đã phân tích như vậy, cho rằng hoàng đế lấy thêm thiếp chủ yếu vì hoàng hậu là quốc mẫu, mẫu nghi thiên hạ, là hóa thân của vạn vật thần dân.

Thử nghĩ, khi chăn gối cùng quốc mẫu, nhìn khuôn mặt từ bi của bà, lòng rối loạn, ngay cả lúc trên giường cũng gọi nhớ chính sự, làm sao chịu nổi, đành phải nạp thiếp.

Nhưng rút cục thế nào, làm sao chúng ta biết được, có lẽ là do đàn ông ham nữ sắc nên mới không ngừng nạp thiếp.

Có điều Thẩm Ngạn nạp người thiếp này là vì cái gọi là tình yêu, hơn nữa lại là chuyện duy nhất khiến người ta không thể chịu được. Người đầu tiên không thể chịu được chính là Tống Ngưng.

Tống Ngưng nhờ một vị thân vương của Lê Trang Công ngăn chặn chuyện này. Cô ngồi trong một ngôi thủy đình giữa hồ sen, đây gió và nắng, ven hồ có những cây to không rõ tên, một màu xanh mát quen thuộc, như trong tranh. Thẩm Ngạn đứng trước mặt cô, đó là lần gặp mặt thứ ba sau hôn lễ, chàng cau mày cúi nhìn Tống Ngưng hỏi: “Cố tình phá hôn sự của tôi với Thê Thê, rốt cuộc cô muốn gì?”

Cô đặt cuốn sách trên tay xuống, ngược nhìn chàng, một Tống Ngưng từng luôn mỉm cười trên sa trường ác liệt, giọng nói trầm trầm, hai má ẩn hiện lúm đồng tiền mê hồn: “Tôi muốn gì ư? Câu hỏi khéo thật, tôi chẳng muốn gì hết, chỉ là có một vài thứ Liễu Thê Thê không xứng đáng có”.

Chàng lạnh lùng: “Cô không chịu nổi Thê Thê, còn tôi không chịu nổi cô”.

Lúm đồng tiền trên má Tống Ngưng càng sâu: “Thẩm Ngạn, chàng không thể không chấp nhận tôi, bởi hôn ước của chúng ta là minh ước giữa hai nước Lê, Khương”.

Mặt chàng lộ vẻ phần nộ cố nén: “Đêm tân hôn chúng ta đã giao ước, tôi và cô không liên quan đến nhau”.

Cô nhìn bàn tay mình, giọng nói dừng dừng: “Thực ra vốn cũng chẳng có gì, chỉ là thấy hai người ân ái như vậy, mà tôi được gả tới đây, cô đơn một mình, nên rất chạnh lòng”.

Chàng thấy tay áo cười khẩy: “Tống Ngưng, cô còn nhớ ban đầu ai đề nghị hôn sự này không?”.

Bóng chàng biến mất ở chỗ rẽ, một lúc sau, cô cúi đầu gỡ cuốn sách trên tay, gió lại thổi, những giọt nước mắt rơi trên sách, ướt nhòe con chữ. Cô gỡ tay áo lau nước mắt, lại cúi đầu đọc tiếp, như không có chuyện gì.

Không lâu sau, ở nước Hạ cách Khương một con sông, quốc vương băng hà, công tử Trang Nghi lên ngôi. Hai tháng sau, Hạ Trang Nghi tân đế nước Hạ xuất binh chinh phạt nước Khương. Khương vương lệnh cho Thẩm Ngạn xuất chiến.

Tháng tư, cỏ héo hoa tàn, trên bầu trời một vầng trăng hoang lạnh, Tống Ngưng ngồi tựa bên song, lặng ngắm vầng trăng lùi dần phía cuối trời. Rút cục cô không thể để Thẩm Ngạn ra đi bỏ mạng ở chiến trường, chàng không phải là đáng phụ quân như ý, nhưng nửa năm trước vừa gặp, cô đã thầm yêu chàng, chàng là

vị anh hùng của lòng cô. Có những người chưa từng trải, lãng mạn, yêu một lần là nhớ suốt trăm năm, đó chính là Tống Ngưng.

65. Chương 60

Giờ Dần, cô lục trong hòm lấy ra bộ chiến giáp mang theo khi xuất giá, tháo tấm bảo vệ trước ngực, vấy lê quét đất, một mình băng qua hoa viên đến thẳng Chỉ Lan Viện, nơi ở của Thẩm Ngạn. Đám hầu nữ của Chỉ Lan Viện ấp úng hồi lâu, nói: “Tướng quân, tướng quân... không ở trong phòng”.

Sắc mặt Tống Ngưng nhợt nhạt: “Ở Hà Phong Viện ư?”.

Đám người hầu cúi gằm không dám trả lời. Cô nhét tấm giáp bọc trong mảnh lụa vào tay một hầu nữ, nói: “Chàng không có ở đây, vật này nhờ cô...”.

Chưa nói xong, đám người hầu đột nhiên ngẩng đầu vui sướng: “Tướng quân!”.

Thẩm Ngạn bước vào cửa viện, trời còn chưa sáng, những chiếc đèn lồng trong sân lơ lửng tỏa sáng, ánh sáng vàng vọt bao trùm bóng chàng. Cô nghe thấy tiếng chàng, ở ngay sau lưng, cứng nhắc: “Cô làm gì ở đây?”.

Cô quay lại, đứng sững ra đó, nhìn chàng một hồi từ đầu đến chân, mỉm cười. Nụ cười chưa hiện lên mắt, đó chỉ là thói quen của cô.

Cô đưa cho chàng bọc lụa trong tay: “Không có gì, nghe nói chàng sắp xuất chinh, tôi đến đưa chàng tấm giáp bảo vệ bằng đá Thanh Tùng, chắc chắn hơn nhiều so với tấm giáp thông thường, nó đã không ít lần cứu tôi thoát chết. Bây giờ tôi không ra trận nữa, phiền chàng mang theo ra chiến trường dùng khi cần thiết”.

Chàng khẽ nhún mày, nhìn cô, lúc sau nói: “Nghe nói, tấm giáp này là báu vật huynh trưởng tặng cô”.

Cô ngược mắt, nụ cười thoáng hiện: “Ồ, chàng cũng biết? Nói là báu vật bởi vì nó có thể bảo vệ được tính mạng, không bảo vệ được cũng chẳng là gì. Cho chàng mượn không phải có ý để chàng nợ nần gì tôi. Chàng nói đúng, chúng ta vốn chẳng liên quan đến nhau, nhưng danh phận đã định, nếu chàng chết nơi chiến trường, đại gia đình trong Thẩm phủ này sẽ do tôi gánh vác, thực là vất vả, trách nhiệm của ai do người đó gánh, chàng thấy có đúng không?”.

Chàng ngắm kỹ tấm giáp màu ngọc bích trong tay, giống như màu xanh của thảm lá sen đang trải trước mắt. Cô gạt đầu định đi, chàng kéo lại: “Cô có thể tái giá”.

Cô nhìn bàn tay nắm ống tay áo mình, ánh mắt nhích lên, dừng lại ở hình cây trúc thêu sống động như nghiêng trong gió trên vạt áo chàng, cười tươi như hoa: “Sao cơ?”.

Chàng buông tay áo cô nói: “Nếu tôi chết cô có thể tái giá”.

Cô cúi đầu, trầm tư, lúc sau nói: “À, đúng”.

Cô ngẩng đầu, hai lúm đồng tiền mê hồn lại hiện trên má: “Vậy chàng nên chết ngoài chiến trường, đừng trở về nữa, mãi mãi không nên trở về nữa”.

Đám người hầu đứng bên sợ run, nhưng cô lại mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng. Đúng là không thể đoán được tâm tư đàn bà, đoán già đoán non, cuối cùng cũng không đoán ra.

Trên đời có kiểu đàn bà không câu nói nào khiến người khác bận tâm, cũng có kiểu đàn bà mỗi câu nói đều khiến người ta không thể không suy nghĩ.

Cô đi vội vã, cuối cùng để lại cho chàng một hình bóng đoan trang, duyên dáng, cũng đầy ngạo mạn thách thức. Chàng nắm chặt tấm giáp màu ngọc, nhìn mãi về phía bóng người vừa khuất, ánh mắt thâm trầm.

Thẩm Ngưng ra đi đã hai tháng.

66. Chương 61

Tháng tám, hương quế ngào ngạt, tin vui từ Hà Phong Viện truyền ra, Thê Thê cô nương đã có thai, lão tướng quân và phu nhân vui mừng khôn xiết. Liễu Thê Thê có thể coi là khách của Thẩm phủ, khách trong nhà có thai, cũng là hạt giống nhà mình, điều này cũng phải thôi, nhưng khách lại có thai ngay trước mặt con dâu danh chín ngón thuận, thực tình cũng khiến lão tướng quân và phu nhân khó xử. Lúc Tống Ngưng đến thỉnh an, lão phu nhân mới ướm một câu: “Rút cục để cho cốt nhục họ Thẩm lưu lạc bên ngoài cũng không hay gì”. Tống Ngưng mỉm cười gật đầu: “Mẹ nói phải”.

Cuối tháng, hoa quế nở tràn lan trên núi Cù ở ngoại thành, Tống Ngưng nhìn về ngọn núi phía xa, nói với người hầu đem theo khi rời cố quốc: “Hãy mời Thê Thê cô nương ngày mai lên núi Cù thưởng ngoạn hoa quế”. Người hầu gửi thiệp tới Hà Phong Viện, Liễu Thê Thê nhận lời.

Ngày hôm sau, Tống Ngưng hành lý đơn giản, chỉ mang theo một người hầu. Người hầu một tay xách chiếc làn đựng ít đồ điểm tâm, một tay khoác bọc hành lý. Trái với Tống Ngưng, Liễu Thê Thê long trọng hơn nhiều, ngồi trên kiệu bốn người khiêng, lại thêm hai vú già, bốn hầu nữ.

Tống Ngưng cười: “Đi ngắm hoa lại mang theo nhiều người như vậy, thật mất hứng”.

Vú già cười nói: “Có lẽ phu nhân không biết, tướng quân vừa rồi có thư về, dặn dò chúng nô tỳ chăm sóc chu đáo Thê Thê cô nương, giờ Thê Thê cô nương đã mang cốt nhục của tướng quân, chúng nô tỳ không dám sơ suất”.

Tống Ngưng phe phẩy chiếc quạt, không nói gì. Người hầu của cô cười khẩy: “Nghe vú già nói vậy, không được sơ suất đối với Thê Thê cô nương, nghĩa là có thể sơ suất đối với công chúa của chúng tôi ư. Nói câu này hơi khó nghe, nhưng ở nước Lê chúng tôi, khi công chúa đứng thì kẻ dưới không dám ngồi, khi công chúa ngồi, kẻ dưới nếu chưa được công chúa cho phép vẫn phải quỳ. Đến nước Khương các vị thì ngược lại. Công chúa bộ hành lên núi ngắm hoa, vậy mà cô nương nhà các người lại ngồi kiệu, phải chăng lễ nghĩa của nước Khương là như vậy?”.

Vú già nghe thế, quỳ sụp xuống đất, tự tát vào mặt mình.

Rèm kiệu vén lên, Liễu Thê Thê bước xuống đỡ vú già, đôi tay có mùi thuốc thoang thoang giờ lên làm những động tác rất duyên dáng, đẹp mắt, vú già lo lắng giải thích: “Cô nương nói cô không ngồi kiệu nữa, vừa rồi là cô không hiểu lễ nghĩa, cô ấy sẽ đi bộ theo hầu phu nhân”.

Ngọn núi Cù cao sừng sững, đi suốt một ngày vất vả, một người mang thai đâu dễ kham nổi. Đêm đó về phủ, Liễu Thê Thê liên tục ra máu. Sáng hôm sau, có tin nói Liễu Thê Thê bị sảy thai. Người hầu của Tống Ngưng lo lắng: “Nếu tướng quân nổi giận thì làm thế nào”. Tống Ngưng ngồi đọc sách bên cửa sổ, hoa quế trong vườn nở rộ, hương quế ngào ngạt trong gió. Liễu Thê Thê bị sảy thai, suy cho cùng là do Tống Ngưng, nhưng đứa trẻ đó không danh chính ngôn thuận nên lão tướng quân và phu nhân mặc dù có thương xót cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể bù đắp vật chất cho Thê Thê, nhân sâm, yến sào, hạt sen... mọi thứ quý bổ đều sai người mang tới Hà Phong viện.

Chỉ có Liễu Thê Thê vẫn khóc ròng, không ăn uống gì. Để khỏi lãng phí đành phải để vú già, người hầu ăn giúp, kết quả là trong thời gian ngắn, ngoài Liễu Thê Thê vẫn giữ được thân hình thon thả, tất cả kẻ ăn người ở của Hà Phong viện đều béo tốt trông thấy, ngay cả hai con chim sẻ làm tổ trên hóc cửa đình viện cũng béo mẫm vì được hưởng lộc thừa.

Thời gian này, Tống Ngưng cáo bệnh, chỉ ở trong phòng rất ít ra ngoài, không gặp gỡ ai.

Cuối cùng có một người cô không thể không gặp. Đó là chòm sao ma quỷ trong số mệnh của cô. Cô đã vì chàng cỡi bỏ chiến giáp, cài hoa, khoác áo đồ tân nương, trái tim dịu dàng ấm áp yêu thương vượt đường trường vạn dặm theo chàng, vậy mà chàng không để mắt đến cô.

Tháng chín, tin thắng trận truyền về kinh đô, Thẩm Ngạn khai hoàn dẫn quân trở về triều.

Tống Ngưng ngồi bên hồ thả mồi cho cá, nghĩ ngợi một hồi, ngẩng đầu hỏi hầu nữ: “Chàng đã trở về, người nói xem, liệu chàng có giết ta?”.

67. Chương 62

Cốc trà trên tay hầu nữ rơi xuống đất.

Tống Ngưng cười: “Thân thủ của ta không bằng chàng, nhưng cũng không dễ để chàng lấy mạng, cùng lắm đánh một trận, người khỏi lo”.

Hầu nữ quỳ trước mặt: “Ở đây công chúa sống chẳng vui vẻ gì, nô tỳ cũng thấy người không vui. Sao chúng ta không trở về nước Lê? Công chúa, chúng ta về nước thôi”.

Tống Ngưng nhìn đàn cá đớp mồi dưới hồ sen, nói: “Đây là hôn sự giữa hai nước, người tưởng muốn đi là đi được hay sao?”.

Mọi sự không thể cứu vãn đều bắt đầu từ đêm đó. Tôi nói như vậy là bởi vì tôi nhìn thấy tất cả, nhìn thấy tính mạng Tống Ngưng bắt đầu từ đêm đó nhích dần đến cái chết. Đây cô tới cỗi chết chính là tình yêu của cô và bàn tay Thẩm Ngạn. Chàng lao đến như mang theo mưa gió, trên mình vẫn mặc bộ chiến bào màu bạc, giống như lần đầu họ gặp nhau, nhưng trong mắt chàng bừng bừng lửa giận, như một vị Tu La đến từ địa ngục.

Cuối cùng, cô không địch được chàng, chưa đầy hai chiêu, kiếm của chàng đã chẹn dưới họng cô. Cô vội vàng dùng tay nắm thanh kiếm, lưỡi kiếm vừa nhích, lướt qua năm ngón tay cô, sâu tới tận xương. Chắc chắn rất đau nhưng cô không để ý, chỉ nhìn xuống tay mình: “Chàng thực sự muốn giết tôi ư?”.

Giọng chàng lạnh lùng: “Tống Ngưng, cái thứ dính trên tay cô là tính mệnh con trai tôi. Cô ép Thê Thê lên núi, cô không nghĩ sẽ giết chết nó?”.

Cô ngẩng phắt đầu, lông mày giãn ra, tiếng rất nhỏ nhẹ: “Đó không phải là lỗi của tôi, tôi chưa từng sinh con làm sao biết được người có thai lại có thể xảy ra chuyện đó, leo núi là có thể bị sẩy thai. Chàng không có duyên với đứa bé đó lại đổ lỗi lên đầu tôi, Thẩm Ngạn, chàng làm vậy có phải quá vô lý không?”.

Cô nói ra những lời đó không phải là lời lòng cô muốn nói, chỉ là do bị chàng kích nộ. Cô nhìn khuôn mặt rắn đanh của chàng cảm thấy buồn cười, liền bật cười thành tiếng: “Thẩm Ngạn, chàng biết đấy, ngoài tôi ra, không ai đủ tư cách sinh đích tôn cho nhà họ Thẩm”. Cô nghĩ, tình yêu của mình gần như sắp chết, ngày trước cô nhìn Thẩm Ngạn, chỉ mong mọi việc với chàng đều suôn sẻ. Bây giờ, lúc nào cũng muốn chàng không vui. Nhưng chàng không vui, cô cũng không thấy vui, giống như con dao hai lưỡi, làm tổn thương người khác, cũng làm tổn thương chính mình.

Câu nói vui của cô lại khiến chàng kích động. Cô nhìn thấy cơn sóng phẫn nộ trong mắt chàng. Cô cảm thấy thanh kiếm của chàng sắp xuyên qua tay đâm vào họng mình. Nhưng phán đoán của cô đã sai. Thanh kiếm của Thẩm Ngạn không tiến thêm một phân nào nữa, mà rút khỏi tay cô, dính một vệt máu tươi, đầu thanh kiếm áp vào ngực áo cô, khẽ hắt, những chiếc khuy đứt tung.

Phu quân của cô đang đứng trước mặt cô, dùng một thanh kiếm nhuộm máu hắt toạc áo ngoài của cô, sóng hận trong mắt biến thành nụ cười khẩy lạnh lùng trên môi, giọng nói giễu cợt ghê người: “Tống Ngưng, tôi chưa gặp người đàn bà nào độc ác như cô”.

68. Chương 63

Lần động phòng chậm đúng chín tháng.

Cô vùng vẫy giãy giụa, nếu đối phương là một nho sinh, cô không những có thể vùng ra được mà còn đánh cho gã một trận. Nhưng đây lại là một tướng quân, võ nghệ vào bậc nhất nước Lê, lại có sở trường đánh giáp lá cà, cô đành bó tay.

Bức bình phong trước giường vẽ một đầm nước, trên có vàng trắng lạnh dưới có mấy con vịt trời giỡn nước. Cô lạnh run người, hai tay ôm chặt lưng Thẩm Ngạn. Máu rỉ ra từ vết thương trên ngón tay, nhuộm đỏ một vùng da màu kiêu mạch trên lưng chàng, giống như đóa hoa hồng nở trên kẻ đá trên cánh đồng hoang. Cuối cùng cô không thể giả bộ cười được nữa, nước mắt chảy dài xuống má. Tiếng cô bên tai chàng giống như tiếng rên của con thú nhỏ.

Từ nhỏ cô đã mồ côi cha mẹ, lớn lên nơi chiến trường, đại huynh cũng không có thời gian chăm sóc cô, ngã thì tự đứng dậy, đau quá thì dùng bàn tay nhỏ tự xoa vết thương, Tống Ngưng trên chiến trường luôn mỉm cười, bởi vì cô hiểu, không nên để đại huynh lo lắng, lâu dần thành quen, không biết khóc bao giờ.

Trong cuộc đời, đó là lần đầu tiên cô bật khóc, bản thân cô cảm thấy hoảng loạn bởi cô thực sự thấy đau, đau đến tận tim, mà không giống như hồi bé, xoa vài cái là hết. Cô nặng nề thở dốc, mũi đỏ ửng, không còn vẻ oai phong như trước, cũng không thể can trường như trước.

Cô mới mười bảy tuổi. Giọng cô suy sụp, van nài: “Thẩm Ngạn, chàng ghét tôi như vậy, chàng ghét tôi như vậy. Thẩm Ngạn, buông tôi ra, xin chàng buông tôi ra”.

Nhưng tiếng chàng vẫn ở bên tai cô: “Nỗi đau của cô có bằng nỗi đau mất cốt nhục của tôi không? Tống Ngưng cô muốn gì, tôi sẽ cho cô, chỉ cần chúng ta từ nay rõ ràng, cô có biết rõ ràng là thế nào không?”.

Trong không khí toàn mùi máu, tôi không nghĩ thấy, nhưng có thể nhìn thấy.

Móng tay cô ấn sâu vào lưng chàng, cô không khóc được nữa, giọng nói tắc nghẹn bay lên không, thê lương như lá mùa thu: “Thẩm Ngạn, chàng đối với tôi như vậy, chàng là kẻ vô tâm”.

Bàn tay phải Tống Ngưng trở nên tàn phế trong đêm đó, vốn là bàn tay cầm thương, tung ra bảy bảy bốn mươi chín chiêu thương pháp, duyên dáng đẹp như múa, khiến thiên hạ trầm trồ. Thanh kiếm đã làm bàn tay ấy bị thương, làm trái tim cô bị thương, đã hủy diệt tất cả nhiệt thành của cô đối với Thẩm Ngạn.

Cô tỉnh dậy, Thẩm Ngạn nằm bên cạnh cô, mắt cô lơ mơ nhận ra khuôn mặt tuần tú, cặp lông mày hơi chau. Cô nghĩ đó là người cô từng yêu, trong mệnh mông biển người cô lại chọn đúng chàng. Thanh kiếm của chàng rơi dưới đất, bàn tay phải của cô cũng không cầm lên được, cô nghiêng người, dùng tay trái lần tìm thanh đoản kiếm nặng gần bốn chục cân, làm kinh động chàng, ngay lúc chàng vừa mở mắt, cô nắm chắc chuôi kiếm đâm mạnh vào sườn chàng một nhát. Chàng rên một tiếng, nhìn thấy một giọt nước trào ra từ khóe mắt cô, lăn xuống, để lại một vệt dài trên má.

Ngày trước, cô đã tìm chàng giữa hàng ngàn thi thể, cô đã cống chàng vượt qua núi tuyết đi tìm lang y. Cô thức trắng ba ngày ba đêm, nhưng đều là quá khứ. Đã là quá khứ thì không nên nhắc lại. Cô nghiêng đầu nhìn chàng, cuối cùng hiện ra vẻ thơ ngây thiếu nữ, mặt đầy ngấn nước, nhưng môi lại nhếch lên nói ra những câu tuyệt tình: “Thẩm Ngạn, tại sao chàng còn trở về, sao chàng không chết ở chiến trường?”.

Chàng nắm chặt bàn tay trái cầm kiếm của cô, đột nhiên kéo mạnh cô vào lòng, thanh đoản kiếm sắc đâm càng sâu. Máu trào ra từ miệng, tiếng chàng lạnh lùng lại vang bên tai: “Đây chính là điều cô muốn? Cô muốn tôi phải chết?”.

Tống Ngưng kể lại với tôi chuyện đêm hôm đó, đã nhiều năm, trên cặp mày nhàn nhạt dường như vẫn hằn nỗi đau khổ, dường như không thể nhớ lại. Cô không biết, thực ra tôi đã nhìn thấy tất cả, đó nhất định là một đêm ma mộng. Mặc dù thực ra tôi không hiểu lắm ma mộng là gì, đó là một từ thường thấy trong tiểu thuyết của Quân Vỹ. Đại khái là từ viết tắt của giấc mộng ma quái gì đó.

Khung cảnh cuối cùng của hôm đó là một đêm tối mịt mùng, mưa thu tí tách, hoa nguyệt quế lặng lẽ tỏa hương trong mưa.

Thẩm Ngạn không chết, nhát kiếm đó mặc dù đâm khá sâu, đáng tiếc là không trúng chỗ hiểm, đại phu nói chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, chưa đầy ba tháng sẽ bình phục như thường.

Nhưng hai tháng sau, Tống Ngưng có tin vui. Liễu Thê Thê thu dọn quần áo, nửa đêm lặng lẽ rời Thẩm phủ. Ngày hôm sau hay tin, Thẩm Ngạn dù thân đang mang vết thương nặng cũng đi tìm khắp nơi, sau khi tìm được, đưa Liễu Thê Thê đến sống ở một biệt viện, bản thân chàng cũng rời khỏi Thẩm phủ, chuyển đến biệt viện sống cùng Liễu Thê Thê, không coi Thẩm phủ là nhà nữa.

Tháng sáu năm sau, Tống Ngưng sinh hạ một bé trai.

69. Chương 64

Thẩm Ngạn đưa tay đón đứa trẻ, giọng dừng dừng: “Cô hận tôi?”.

Chàng nhìn bức bình phong trước giường: “Tôi tưởng cô không muốn sinh nó ra”.

Tổng Ngưng nằm sau bức bình phong, cơ thể rất yếu, vẫn hít một hơi dài, khẽ cười: “Sao lại không sinh, đó là đích tôn nhà họ Thẩm. Sau này khi chàng chết đi, nó sẽ nối nghiệp nhà họ Thẩm”.

Trong mắt chàng lóe ra tia lạnh, trao đứa bé cho vú già bên cạnh, phẩy tay áo bỏ đi. Đứa bé oa oa khóc sau lưng, chàng dừng lại ở cửa nói: “Tổng Ngưng, thiên hạ có người đàn bà nào một lòng mong chồng chết ở chiến trường?”.

Giọng Tổng Ngưng yếu ớt vượt qua mấy bức rèm: “Sao?”.

Thẩm thoát đã bốn năm, thời gian không quay trở lại, hai nước Khương, Lê lại gây chiến, chiến tranh liên miên. Nhưng chuyện đó chẳng có gì quan trọng đối với vụ trao đổi của tôi, quan trọng là Liễu Thê Thê lại sinh cho họ Thẩm một sinh mạng mới, một bé gái. Chuyện này khiến cả biệt viện buồn bã trong một thời gian dài.

Vì tôi đứng về phía Tổng Ngưng, bất giác nghĩ Liễu Thê Thê buồn bã như vậy là do chỉ sinh được con gái, tài sản được chia sẽ không nhiều. Nhưng cũng chỉ đoán vậy thôi, rất có thể người ta buồn tiếc vì không sinh được con trai cho Thẩm Ngạn.

Vú già trong biệt viện lại động viên Liễu Thê Thê, rằng đối với Thẩm Ngạn chỉ cần cô sinh hạ bé gái, mẹ tròn con vuông là tốt rồi, vả lại không dễ dàng có được đứa bé này, động viên mãi cô mới nguôi nguôi, đồng thời sự yêu chiều của Thẩm Ngạn đối với đứa bé cũng kịp thời bù đắp an ủi cho cô.

Tôi bất giác lại nghĩ, Liễu Thê Thê có thể nhanh chóng chuyển buồn thành vui như vậy, có lẽ là do Thẩm Ngạn đã lặng lẽ chia lại tài sản, cho cô ta số tiền lớn. Nếu Quân Vỹ có ở đây thấy tôi nghĩ vậy, nhất định sẽ bảo tôi có tâm hồn đen tối, suy diễn sự việc theo hướng xấu. Nhưng tôi nghĩ, nếu chuyện đó xảy ra thật mà tôi vẫn còn suy nghĩ theo hướng trong sáng, thì e là tôi đã trở thành thánh mẫu rồi.

Con trai Tổng Ngưng càng lớn càng giống mẹ, được đặt tên là Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hai má cũng có lúm đồng tiền mờ mờ, ba tuổi đã học thuộc những câu rất cao thâm trong sách. Nếu gặp chữ khó, không đọc được cũng nhất định không muốn người khác nhắc, chỉ ngồi yên, chống hai bàn tay bụ bẫm dưới cằm, trầm ngâm cố nhớ lại.

Mùa đông, mặc áo bông dày, cử động khó khăn, nhưng tính būng bình, nó nhất định không chịu thay đổi tạo hình, cổ chống tay vào cằm, nhưng được cái nọ lại mất cái kia, mấy lần ngã nhào từ trên ghế, đau cũng không khóc, chỉ lấy tay xoa xoa, lại đứng dậy. Điểm này giống hệt Tổng Ngưng.

Thẩm Lạc thông minh lanh lợi, nhưng lại không nhận ra cha ruột, mỗi lần nhìn thấy Thẩm Ngạn, nó đều gọi bằng chú, không gọi cha. Chứng tỏ nó rất ít cơ hội gặp Thẩm Ngạn, nghĩa là mẹ nó và Thẩm Ngạn cũng rất ít gặp nhau. Nhưng một đứa trẻ thông minh, mới hai tuổi đã biết đọc những chữ rất phức tạp, thật sự không thể biết nó không nhận ra Thẩm Ngạn hay chỉ tỏ ra như thế. Nhưng một đứa trẻ đáng yêu như vậy không ngờ lại chết yếu.

70. Chương 65

Chuyện xảy ra rất sớm, vào một ngày đông lúc Thẩm Lạc bốn tuổi.

Hôm đó, Thẩm Ngạn đưa đứa con gái đến Thẩm phủ thăm lão tướng quân và lão phu nhân, cô con gái nhỏ trốn người hầu, một mình vào chơi ở hoa viên thì gặp Thẩm Lạc. Hai đứa trẻ không biết tại sao cãi nhau, giằng co, cả hai không may ngã xuống hồ sen. Lúc cứu lên bờ, cũng chưa việc gì, nhưng vì Thẩm Lạc đang mắc thương hàn, bị nhiễm nước lạnh, khiến bệnh lại càng nặng, sốt cao mấy ngày liền, đến ngày thứ ba, trời còn chưa sáng, đôi mắt to khép lại trên khuôn mặt đỏ ửng vì sốt, phút chốc Thẩm Lạc đã ra đi.

Sự việc khiến Tổng Ngưng gục hần.

Tôi nhìn thấy một vầng mặt trời mùa đông từ từ nhô lên phía cuối Nhạc thành, thân thể bé nhỏ của Thẩm Lạc nằm trong lòng Tổng Ngưng, sắc mặt vẫn hồng hào như đang ngủ. Cô ôm con ngồi trên bậc cửa hoa đình, rèm bốn phía cuốn cao, ánh mặt trời vàng vọt chiếu lên người Thẩm Lạc. Cô nâng thẳng bé lên cao

gọi: “Con trai, mặt trời lên rồi, chẳng phải con đã nói nửa tháng nay không thấy mặt trời, cái chần của con đã sắp mọc rồi sao? Hôm nay, cuối cùng đã có mặt trời, mau nào, mang chần của con ra phơi đi”.

Nhưng Thẩm Lạc không tỉnh dậy được nữa. Nước mắt giàn giụa chảy trên má Tống Ngưng, rơi xuống đôi mắt nhắm nghiền của đứa con, giống như nó đang còn sống, nhìn thấy mẹ đau khổ, nó cũng trào nước mắt.

Thẩm Ngạn cùng từng từng xuất hiện trong hoa viên, Tống Ngưng tay nắm thanh kiếm đi ra khỏi hoa đình, thanh kiếm sắc sáng loáng càng tôn chiếc váy dài màu bạc lóng lánh, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười không biểu cảm, như đóa sen hồng nở trên nền tuyết lạnh. Một cô gái đẹp như vậy!

Thanh kiếm lao vút về phía Thẩm Ngạn, tiếng xé gió làm rung cả cánh hoa. Cô đoán được vị trí chàng sẽ né tránh. Nhất kiếm này vung lên sẽ kết thúc mọi ân oán tình thù giữa hai người, chỉ có điều, không ngờ chàng vẫn đứng yên, mắt trừng trừng nhìn thanh kiếm lao tới.

Thanh kiếm bất lực, đành đâm chệch sang bên, chàng loạng choạng hai bước rồi đứng lại, nắm bàn tay cầm kiếm của cô: “A Ngưng”.

Cô ngẩng đầu nhìn chàng, như không hề quen biết: “Tại sao con trai tôi chết rồi, mà các người vẫn còn sống được, chàng và Liễu Thê Thê lại vẫn sống được”.

Suốt cả đời, tôi chưa từng nghe một giọng nào bi thương đến vậy.

Thanh kiếm sượt qua ống tay áo Thẩm Ngạn, thấm ra một vệt máu. Cô nhìn vết thương của chàng, muốn rút tay khỏi tay chàng, nhưng không được, cuối cùng, máu ứ đọng bấy lâu trong tim cô phun ra nhuộm đỏ chiếc áo trắng muốt của chàng. Chàng ôm chặt cô, còn cô khụy xuống trong vòng tay chàng.

Từ đó Tống Ngưng đổ bệnh.

Mọi chuyện về sau diễn ra như đã biết.

71. Chương 66

Câu chuyện là như vậy. Tống Ngưng hôm nay ngồi trên chiếc giường mây trong thủy đình, sắc diện đứng đưng, dường như mọi thứ trong mắt cô đều nhạt nhòa. Cô dùng một câu tổng kết mọi chuyện trong bảy năm qua. “Quân Phất, yêu một người dễ dàng như vậy, hận một người cũng dễ dàng như vậy”.

Tôi không dám dễ dàng đồng lòng với cô, giống như tôi yêu Mộ Ngôn. Tôi yêu chàng quả thực không dễ dàng. Nếu chàng không hai lần cứu mạng tôi, chúng tôi chỉ như khách qua đường. Khoan nói tôi chủ động yêu chàng, dù chàng chủ động yêu tôi, tôi cũng không cho chàng cơ hội.

Mà cho dù tôi yêu chàng, cuộc đời này cũng không thể cho chàng cơ hội để chàng làm tổn thương tôi, để tôi hận chàng. Đương nhiên, tất cả chuyện đó có thể xảy ra khi tôi là một người sống. Mà đời này tôi đã chết, bây giờ đã là người chết, ý nghĩ dù kiên định cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi, lúc rồi rãi nghĩ ngợi một chút, tự an ủi mình...

Thực ra, tôi thấy tất cả bi kịch đều do Thẩm Ngạn quá chung tình. Nếu chàng không chung tình như vậy thì hoàn toàn có thể có được sự hòa hợp viên mãn giữa ba người. Kết cục khiến người sống, kẻ chết, thật tang thương.

Lúc sắp chia tay, Tống Ngưng mệt mỏi nói: “Bây giờ nghĩ lại, từ đầu đến cuối, người tôi yêu e rằng chỉ là một ảo ảnh trong lòng”.

Tôi gật đầu đồng tình.

Cô nhẹ nhàng nói: “Quân Phất, cô có thể giúp tôi sống lại ảo ảnh đó không, trong mơ thôi?”.

Mặt trời lặn dần về tây, dư quang ánh lên mặt hồ sen. Tôi gật đầu: “Cho tôi thời gian hai ngày, phu nhân xem liệu có đủ để phu nhân lo liệu những việc còn lại trên trần thế. Hai ngày sau, chúng ta vẫn hẹn gặp trên hồ này, tôi sẽ đợi cho phu nhân một giấc mộng”.

72. Chương 67

Chương 4

Hai ngày sau, mọi người đang ngồi ăn sáng. Không khí thoảng thoáng, muối cũng ít. Tôi nhắc tới chuyện hôm nay phải đi vào giấc mộng của Tống Ngưng, sửa lại những điều tiếc nuối, xem Tiểu Lam có thể đi cùng tôi.

Vì đường đến nước Khương quá thuận lợi, nên anh ta không có cơ hội thể hiện bản lĩnh, thật đáng tiếc cho tấm lòng thành như vậy. Lần này cùng tôi vào giấc mộng ắt xảy ra rất nhiều chuyện khó lường, anh ta sẽ có cơ hội cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng, vừa có thể bù đắp những điều đáng tiếc anh ta chưa làm được đối với chúng tôi, cũng thực hiện lời anh ta hứa với tôi cách đây mười sáu ngày bốn canh giờ ba khắc.

Tôi nói xong câu đó, ba người đang ăn nhất loạt đánh rơi đũa, chỉ có Tiểu Lam phản ứng khá nhanh, đôi đũa mới rơi lưng chừng đã nhanh tay chop lại, còn Quân Vỹ và Cháp Túc đành phải gọi người hầu lấy cho đôi đũa khác. Quân Vỹ ngạc nhiên là bởi thay vì để anh ta cùng tôi đi vào giấc mộng, tôi lại mời Tiểu Lam, trong khi Quân Vỹ mới là người Quân sư phụ ủy thác bảo vệ tôi.

Nhưng sự lựa chọn của tôi quả thực cũng có nỗi khổ riêng. Bởi Quân Vỹ mặc dù được gọi là kiếm khách, nhưng thực chất vẫn là một tiểu thuyết gia, thường hay nảy sinh cảm hứng trong lúc đối phó với sự cố trên đường, những lúc đó, anh ta thường quyết định kết thúc cuộc đấu, tìm một nơi yên tĩnh để viết tiểu thuyết, bỏ quên bạn đường trong trận địa.

Đó là nguyên do tại sao Tiểu Hoàng vốn là con hổ đã được thuần dưỡng, có lúc còn hung hãn hơn hổ hoang dã. Tiểu Hoàng cũng không nhớ đã bao lần Quân Vỹ do cảm hứng phát tác đã bỏ quên tôi trong làn mưa tên bão giảo.

Có thể thấy, nếu mệnh không lớn, tìm một người hộ vệ như Quân Vỹ rủi ro cũng vô cùng lớn, bởi vì... cảm hứng khó nắm bắt như vậy, tai nạn... cũng khó nắm bắt như vậy, nếu lựa chọn, ngay Tiểu Hoàng cũng không lựa chọn Quân Vỹ, huống hồ tôi, một người thân thủ rất bình thường.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng tôi không thể làm tổn thương lòng tự trọng của Quân Vỹ, suy nghĩ một lát, tôi nói với anh ta: “Chủ yếu là huynh phải ở lại để bảo vệ cây đàn của muội. Huynh xem, nếu như mọi người đều đi vào giấc mộng của Tống Ngưng, ai đó thừa cơ đến phá đàn của muội thì làm thế nào?”

Quân Vỹ nghe xong mặt sa sầm, suy nghĩ một lát, ngoái đầu dặn Tiểu Lam: “Tuy chuyến đi lần này mục đích là để A Phát diệt giấc mộng cho Tống Ngưng. Nhưng cảnh trong mộng, anh và A Phát gặp phải lại là cảnh thật, bị thương là bị thương thật, chết cũng là chết thật. Mọi sự phải nhất nhất cẩn trọng, anh chết không sao, nhưng nhất thiết phải bảo vệ A Phát”.

73. Chương 68

Tiểu Lam không nói gì, đang dùng đũa gấp chiếc bánh chẻo nhân tôm bóng mỡ cuối cùng trong lồng hấp, tôi nhìn cái bánh nướng nước bọt. Đôi đũa dừng lại giữa chừng, đôi mắt đẹp của anh ta liếc về phía tôi, nửa cười nửa không: “Quân cô nương thích món này?”

Tôi nhìn theo miếng bánh trên đũa của anh ta, lắc đầu tiếc nuối. Đôi đũa chuyển hướng, trong nháy mắt chiếc bánh rơi trúng đĩa của tôi, màu xanh của đôi đũa tre lẫn với màu vỏ bánh xanh bóng. Cách cầm đũa của anh ta sao mà duyên dáng, nho nhã như một công tử quý tộc được giáo dưỡng nghiêm cẩn.

Tôi thực sự chẳng thèm thuồng gì cái bánh đó, chỉ là sở thích ngày trước, bây giờ nhìn thấy không khỏi lưu luyến, nhưng vì không có vị giác nên có ăn cũng như nhai nền mà thôi, đã vậy không nên lãng phí, thế là tôi gấp trả vào đĩa anh ta. Lúc đôi đũa của tôi đang ở phía trên bát canh, Quân Vỹ hét lên: “Các người làm gì vậy, không nghe thấy lời tôi nói sao?”

Tôi giật bắn người, chiếc bánh rơi tùm vào bát canh, Tiểu Lam nhanh tay kéo tôi về phía sau. Chỉ thấy “bụp” một tiếng, nước canh bắn tung tóe. Quân Vỹ giận dữ nhìn tôi, chiếc áo trắng muốt của anh ta bắn đầy nước canh.

Tiểu Lam cũng nhìn Quân Vỹ, nói giọng nghiêm túc: “Lời người anh em dặn dò, tại hạ xin ghi nhớ, tại hạ có chết cũng không hề gì, nhất định phải bảo vệ Quân cô nương”.

Quân Vỹ nghiêng rằng: “Không cần bảo vệ cô ta, bây giờ anh giết chết cô ta cũng được”.

Tôi nói: “Ấy, như thế không hay...”.

Tiểu Lam nhìn tôi nửa cười nửa không, đang định nói thì Cháp Túc này giờ im lặng chợt lên tiếng: “Cô nương lại biết mật la ảo thuật, đã lâu đông lục chưa có ai...”.

Chưa nói hết đã bị Quân Vỹ giận dữ ngắt lời: “Cô ấy gia cảnh bần hàn, học được chút ảo thuật để kiếm sống, có gì đáng lạ?”.

Mặt Cháp Túc đầy vẻ kinh ngạc.

Tiểu Lam mỉm cười nhìn tôi: “Gia cảnh bần hàn? Kiếm sống?”.

Tôi nhìn Quân Vỹ, xem xét vẻ mặt của anh ta, cảm thấy không nên phủ định những gì anh ta xây dựng về tôi, gật đầu: “Đúng...”.

Cháp Túc: “...”.

Tiểu Lam: “...”.

Ăn sáng xong, Quân Vỹ về phòng thay quần áo, Cháp Túc không biết chạy đi có việc gì, chỉ còn tôi và Tiểu Lam ngồi đợi. Tôi ngồi trên chiếc ghế gỗ tử đàn hương, suy nghĩ, làm thế nào để dẹt giấc mộng Thẩm Ngạn yêu Tống Ngưng. Giấc mộng do Hoa Tư diệu dẹt ra gọi là Hoa Tư mộng, Hoa Tư mộng chỉ là tái hiện quá khứ. Một Thẩm Ngạn trong tưởng tượng mà Tống Ngưng nói kỳ thực không tạo ra được.

Tôi và Tiểu Lam nhập vào Hoa Tư mộng của Tống Ngưng là để thay đổi quá khứ của cô, để ngăn những chuyện đau khổ xảy ra trong quá khứ, khiến trong giấc mộng cô được sung sướng hạnh phúc, không còn phiền muộn, có điều vui vẻ thế nào, không phiền muộn ra sao, nếu trong lòng vẫn còn tham vọng thì đó chính là nguồn gốc khổ đau.

Tôi nghĩ, có lẽ chúng tôi có thể bắt cóc Tống Ngưng trên chiến trận ở cánh đồng hoang Thương Lộc, không để cô ta đi cứu Thẩm Ngạn, Thẩm Ngạn lúc đó sẽ chết. Nhưng nếu vậy quá khác so với kỳ vọng của Tống Ngưng, tôi lại nghĩ, hay là đánh cược một phen?

Đúng lúc đang suy nghĩ miên man thì Tiểu Lam xen vào, cắt ngang luồng suy nghĩ của tôi. Anh ta ngắm nghía cây đàn thất huyền của tôi, một lúc lâu sau, nói: “Quân cô nương nói, có phải nếu cây đàn này bị hỏng sẽ phiền toái lớn?”.

Tôi trả lời: “Phải”.

74. Chương 69

Anh ta ngạc nhiên: “Thế nào là phiền toái lớn? Nếu cây đàn này hỏng nghĩa là Hoa Tư mộng tan vỡ?”.

Tôi lặng người một lúc, không hiểu tại sao anh ta lại có ý nghĩ đáng sợ như vậy, tôi lắc đầu: “Không phải, chỉ là nếu cây đàn bị hỏng thì tôi phải bỏ ra hai thù vàng(*) để mua cây đàn mới mà thôi”.

Anh ta nhìn tôi không nói gì.

Tôi cũng nhìn anh ta.

Không gian bỗng nhiên tĩnh lặng.

Đột nhiên đôi mắt đẹp của anh ta dâng lên nụ cười, nụ cười đẹp đến nỗi khiến lòng tôi đau nhói.

Anh ta cười: “Nhìn Quân cô nương thế này rất giống một người tôi từng quen”.

Tôi nghe nói vậy thực ra trong lòng không vui. Giống như hồi tôi ở Thanh Ngôn tông, nghe nói một người họ Lưu sống ở chân núi muốn vợ vui lòng, mới khen cô ta giống cô đào nổi tiếng Trương Bạch Chi, kết quả

là bị vợ vác xẻng đuổi đánh bảy dặm đường. Mặc dù Trương Bạch Chi đẹp khuynh quốc khuynh thành, trong khi Lưu phu nhân chỉ cao thước một, nặng gần sáu chục ký.

Thực ra lòng dạ nữ nhi trong thiên hạ phần lớn đều như nhau, họ thích độc nhất vô nhị không thích khuynh quốc khuynh thành. Tôi nghĩ, nếu phu quân tương lai của tôi cũng nói một câu như Tiểu Lam nói hôm nay, tôi nhất định bắt anh ta quỳ rách đầu gối. Nghĩ chán, tôi lại thấy ý nghĩ đó đúng là thừa, giả sử sau này tôi cũng có đấng phu quân, người đó chỉ có thể là Quân Vỹ, nhưng con người Quân Vỹ dù có quỳ rách đầu gối cũng không thể có trí nhớ tốt hơn.

Giờ Thìn, cả đoàn bốn người, cộng thêm tiểu hổ cùng đi đến thủy đình trên hồ như đã hẹn.

Khí sắc Tống Ngưng đã khác hơn nhiều so với hai hôm trước. Mái tóc vẫn cao, một dải lụa trắng buộc ngang trán ở giữa gắn mảnh ngọc bích hình trăng khuyết. Tôi mơ hồ cảm thấy đã gặp cô ở đâu đó, nghĩ mãi, cuối cùng nhớ ra, hai hôm trước qua Hoa Tư diệu tôi đã nhìn thấy cô như vậy trong đêm tân hôn, hôm nay cô cũng trang điểm như thế, chỉ khác là hồi đó cô mặc đại hỉ bào đỏ chói, còn hôm nay chỉ là chiếc váy dài trắng muốt giản dị, toàn thân không hề đeo trang sức.

Tôi nói: “Phu nhân như thế này...”.

Cô ta cười: “Nên sửa sang một chút mới đi gặp chàng”.

Tôi biết chàng mà cô nhắc tới là ai. Chỉ có thể là Thẩm Ngạn, người cô yêu. Năm Lê Trang Công thứ mười bảy, một ngày đông hàn có băng tuyết, trước cửa khẩu Ngọc Lang, Thẩm Ngạn chỉ cần năm chiêu đã khiến cô ngã ngựa. Trên núi tuyết cạnh cánh đồng hoang Thương Lộc, Thẩm Ngạn nói với cô: “Nếu cô nương không chê, đợi tại hạ lành vết thương, xin đến quý gia cầu hôn cô nương”.

Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Tống Ngưng là chỉ yêu duy nhất một người đàn ông là Thẩm Ngạn. Vì thế một khi mất chàng ta dường như mất tất cả, đến chết cũng không thể nguôi ngoai. Nhưng nếu cô có nhiều đàn ông cùng lúc theo đuổi, mất chàng ta bất quá cũng chỉ là giảm bớt gánh nặng. Lý trí kịp thời không cho phép tôi tiếp tục suy nghĩ lan man, cứ nghĩ tiếp thì câu chuyện này sẽ biến thành truyện nữ tôn(*) mất.

75. Chương 70

Tống Ngưng nói với tôi: “Quân Phất, nếu có thể được, tôi còn mong được đoàn viên với Lạc Nhi, có phải vậy là quá tham lam, nếu Lạc Nhi còn sống, tháng sau là sinh nhật tròn sáu tuổi, tôi không biết nếu còn sống đến giờ Lạc Nhi sẽ thế nào, ngày xưa nó đáng yêu vô cùng”.

Tôi liền gỡ dây đàn ra, an ủi cô: “Tôi đến đây là để giúp phu nhân thực hiện ước nguyện, tôi sẽ cho mẹ con phu nhân được đoàn viên. Chúng tôi đi đã, phu nhân hãy ngủ một giấc, khi phu nhân ngủ say, tôi sẽ trở lại dệt mộng cho phu nhân”.

Tống Ngưng nhắm mắt. Những lời nói cuối cùng của Tống Ngưng đã củng cố niềm tin cho tôi. Tôi nghĩ, tôi vẫn muốn đánh cược một lần.

Hồ sen bạt ngàn một màu lá xanh biếc, điểm xuyết vài bông sen mới hé, người hầu kẻ giá đàn ven hồ. Tôi thử dây đàn, nhìn thấy Quân Vỹ đang bịt tai, anh ta không biết tôi không còn như ngày xưa nữa, ngón đàn của tôi giờ đã khác.

Ngày trước tôi không thích chơi đàn vì không biết chơi cho ai nghe. Sư phụ đã có tuổi, mỗi lần nghe tôi đàn thường ngủ gật. Quân Vỹ mỗi lần thấy tôi đàn cũng mang đàn ra gảy, còn tôi mỗi khi nhìn thấy những ngón tay anh ta bấm dây đàn lại không ngăn nổi ý nghĩ muốn đập đàn vào đầu anh ta.

Sau này, Mộ Ngôn xuất hiện, dù tôi không biết hình dáng, không nhớ giọng nói của chàng, nhưng dáng chàng cúi đầu ôm cây đàn dưới ánh trăng tôi chưa bao giờ quên, cả những âm điệu du dương tôi chưa từng nghe. Nhớ đến câu thơ “gửi lòng vào tiếng đàn”, sau này tôi chăm chỉ học đàn, chỉ là mong được gảy cho chàng nghe.

Giờ Mão hai khắc, mặt trời ló khỏi đám mây, trải đầy ánh vàng trên mặt đất. Tôi gảy Hoa Tư diệu của Tống Ngưng. Vốn tưởng cô tính cách can trường như vậy, lại cưỡi ngựa chinh chiến mấy năm, Hoa Tư diệu

của cô tất sẽ như tiếng sắt tiếng vàng tiếng vó ngựa chen nhau, nhưng âm thanh tuôn ra dưới dây tơ lại âm thầm như nước chảy, dịu hùi hùi như lương xé gan xé ruột.

Hoa Tư điệu là hiện thân của cõi lòng, giai điệu là tính mệnh, từng tiếng đàn như huyết lệ khóc than, không biết trái tim Tống Ngưng đã tan nát thế nào. Dù can trường đến mấy, cô vẫn là nữ nhi, không chết ở chiến trường, lại chết trong tình yêu.

Gảy thanh âm cuối cùng, trên mặt hồ sen đã có sương mù bay lên, làn sương khói nhuốm hồng mê ly mờ ảo như ẩn như hiện, chỉ có người mang viên giao châu trong cơ thể mới có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ ảo đó.

Tiểu Lam trầm ngâm nhìn về dãy núi xa, không biết đang nghĩ gì. Tôi rời cây đàn đứng lên, bước tới kéo tay anh ta. Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi đang định giải thích, Quân Vỹ đã cao giọng: “Nam nữ thụ thụ bất thân...”.

Tôi nói: “Thụ thụ bất thân cái gì, không kéo anh ta, làm sao đưa anh ta vào giấc mộng của Tống Ngưng?”.

Tiểu Lam không nói gì.

76. Chương 71

Tôi vẫn nắm tay anh ta.

Vì tôi không còn là người trần thế nên nam hay nữ đối với tôi không còn ý nghĩa gì. Nhưng bị Quân Vỹ nhắc nhở nên cũng không thể không để ý đến suy nghĩ của Tiểu Lam và suy nghĩ của Cháp Túc, nữ hộ vệ của anh ta. Nhưng ngoài kéo anh ta, không có cách nào khác đưa anh ta vào Hoa Tư mộng của Tống Ngưng.

Mặt Cháp Túc lộ vẻ kinh ngạc, miệng đang há ra, rồi dần khép lại. Thấy Tiểu Lam không có ý phản đối, tôi thấy hay là hỏi thẳng anh ta, cân nhắc một hồi tôi nói: “Tôi kéo tay huynh một lúc, huynh không để tâm chứ?”.

Anh ta thần nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, cặp lông mày khẽ nhướn: “Nếu tôi để tâm thì sao?”.

Tôi cũng thần nhiên nhìn trả: “Vậy đành đợi khi chúng ta thoát khỏi giấc mộng của Tống Ngưng, huynh chỉ việc chặt phăng bàn tay huynh đi là xong”.

Quân Vỹ nói: “Nếu vậy thì tốt, thế mới là trang nam tử hảo hán”.

Tôi nói: “Tốt cái đầu huynh ấy”.

Tiểu Lam nhếch mép cười: “Nói đùa vậy thôi, Quân cô nương không để tâm, sao tôi lại để tâm?”.

Nụ cười nhếch mép của anh ta đột nhiên khiến tôi hơi ngơ ngẩn. Nhưng lúc này đang làm đại sự, không được nghĩ lung tung. Tôi kéo anh ta cùng nhảy vào quãng sáng màu vàng sương khói mịt mù trên hồ sen. Nếu có người đi qua, nhất định sẽ nghĩ chúng tôi nắm tay nhau tự vẫn vì tình, lại có Quân Vỹ, Cháp Túc, Tiểu Hoàng đứng trên bờ vẫy tay, chẳng khác gì tiễn biệt, thực không hiểu người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩ gì.

Phía sau quãng sáng chính là Hoa Tư mộng của Tống Ngưng. Đây là cảnh một thị trấn phồn hoa, trên không là vàng mặt trời mùa đông bạc màu. Xa hơn nữa có thể nhìn thấy đỉnh núi tuyết, tuyết đọng long lanh in hình trời xanh, giống như những hồ sữa dài trập trùng. Gió lạnh buốt xuyên qua chiếc váy mỏng lạnh thấu xương.

Viên giao châu có tính hàn, tôi vốn đã sợ lạnh, lại gặp gió buốt nên hắt hơi liên tục. Mọi việc đã chuẩn bị chu đáo, nhưng lại quên một điều bây giờ đang là tháng năm đầu mùa hạ, mà trong Hoa Tư mộng lại là mùa đông tháng chạp. Tôi run lập cập hỏi Tiểu Lam: “Huynh có mang tiền không, chúng ta đến hiệu quần áo đã”. Chưa nói xong đã thấy hai chiếc áo khoác chìa ra. Tôi không tin vào mắt mình, ngược nhìn Tiểu Lam. Anh ta dúm chiếc áo màu hồng vào tay tôi, còn mình mặc chiếc áo màu trắng. Thấy tôi tròn mắt anh ta nói: “Lúc ăn sáng thấy Quân cô nương nói, khi Thẩm phu nhân cứu Thẩm tướng quân là mùa đông tôi liền sai Cháp Túc đi chuẩn bị hai chiếc áo khoác, không ngờ lại đắc dụng”. Tôi ôm chiếc áo, không ngớt lời khen: “Tiểu Lam, huynh chu đáo quá”.

Anh ta đứng bên, đứng đưng nhìn tôi: “Chu đáo vừa thôi”. Lát sau lại nói: “Mặc ngược rồi”.

Mặc áo xong, tôi nói với Tiểu Lam ý nghĩ của mình. Khi chúng tôi tới đây vừa đúng lúc Tống Ngưng tìm thấy Thẩm Ngạn trên chiến trường đầy xác chết và đã đưa chàng vào hang núi tuyết. Thực ra tất cả đều do Thẩm Ngạn nhận nhầm người. Mặc dù không dám đảm bảo, sau khi tỉnh dậy, ánh mắt đầu tiên chàng ta nhìn thấy là Tống Ngưng chứ không phải là Liễu Thê Thê, liệu chàng có lập tức si mê Tống Ngưng như đã si mê Liễu Thê Thê. Nhưng phải thử thôi. Tôi phân tích: Thứ nhất, phải khiến thuộc hạ của đại huynh Tống Ngưng phải đi tìm cô rời khỏi thị trấn, Tống Ngưng mới yên tâm ở lại chăm sóc Thẩm Ngạn trong y quán. Thứ hai, phải khiến Thẩm Ngạn không gặp được cô gái câm Liễu Thê Thê trong y quán, mới loại bỏ được khả năng hai người đó đến với nhau.

Tiểu Lam cho rằng làm như thế rất đúng, giết chết thuộc hạ của đại huynh Tống Ngưng và Liễu Thê Thê là mọi việc sẽ thuận lợi. Nói ra ý nghĩ ác độc đó trên mặt anh ta vẫn thản nhiên như không, dường như giết người dễ dàng như giết kiến.

Thực ra tôi cũng thấy như vậy rất giản tiện. Chỉ có điều giấc mộng do viên giao châu dệt nên, pháp lực của viên giao châu được tu luyện dựa vào hấp thụ giấc mộng đẹp của con người. Giấc mộng phải đẹp mới có thể cám dỗ con người, nhưng quá trình cám dỗ đó nếu tùy tiện gây ra cảnh chết chóc lại bất lợi cho việc tu luyện của viên giao châu. Nói cách khác, giết Liễu Thê Thê và những người khác trong giấc mộng, sinh mệnh tôi lấy được của Tống Ngưng có thể giúp tôi sống thêm một năm rưỡi nữa, nhưng nếu không giết bọn họ, sinh mệnh tôi lấy được của Tống Ngưng có thể giúp tôi sống thêm ba năm. Vì thế tôi cảm thấy, chưa bắt đắc dĩ, không giết người vẫn hơn.

Có thể trong ảo mộng đó, để thực hiện lời hứa với Tống Ngưng, cuối cùng tôi vẫn phải giết một người nào đó. Nhưng cuộc trao đổi nào chẳng phải trả giá, chỉ là vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Tôi nói với Tiểu Lam: “Hay là chúng ta đừng chọn giải pháp tàn khốc như vậy, cứ dùng biện pháp mềm dẻo trước đã. Có thể giải quyết sự việc bằng thương lượng vẫn hơn phải động gươm đao”.

Tiểu Lam trầm tư: “Cô hành sự như vậy, không sợ lỡ việc sao?”.

Tiểu Lam bỏ mặc tôi, đi thẳng vào tửu quán bên cạnh. Tôi hỏi người đi đường, biết đó là tửu quán lớn nhất thị trấn.

77. Chương 72

Bước lên tầng hai, chỉ có cái bàn cạnh cửa sổ còn trống bèn ngồi xuống.

Xưa nay tôi luôn thích những cái bàn cạnh cửa sổ trong tửu quán, bởi vì trong truyền thuyết, khách lựa chọn ngồi ở vị trí đó thường là những nhân vật khác thường. Nếu là truyền thuyết tình yêu, khách ngồi ở đó không hoàng đế cũng vương gia, nếu là truyền thuyết giang hồ, khách ngồi ở đó không minh sư cũng giáo chủ.

Những nhân vật huyền bí đó đến tửu lầu dùng bữa hầu như chỉ ngồi bên cửa sổ, những ngón tay thanh tú nâng chung rượu trắng, để lại cho bàn dân thiên hạ xung quanh nửa khuôn mặt nhìn nghiêng, để họ tha hồ bàn tán suy diễn.

Tôi nhìn trước nhìn sau, hỏi Tiểu Lam, “Một tửu lầu lớn thế, sao chỉ có chỗ chúng ta còn trống?”.

Anh ta vừa rót trà vừa hất hất cằm.

Tôi không hiểu ý anh ta, thử đoán, “Lẽ nào đúng là vị trí trong truyền thuyết chỉ có thể để nhân vật trong truyền thuyết ngồi, mọi người đa số cảm thấy mình không phải là nhân vật đó, nên mới chủ động để lại vị trí? Ha, thiên hạ đúng là quá tự giác”. Nói xong tôi hất hơi.

Tiểu Lam gơ tay chỉ cửa sổ bên cạnh, “Cánh cửa hỏng, không đóng được”.

Tôi không tin, nhìn anh ta, “Hả?” rồi lại hất hơi lần nữa.

Anh ta trao cho tôi chén trà bốc hơi nghi ngút, chậm rãi nói, “Bên ngoài gió rất to, nếu còn chỗ khác tôi cũng không muốn ngồi ở chỗ đầu gió thế này”.

Tôi nói, “Cái này...” vừa nói đến đó, lại hất hơi lần nữa.

Tiểu nhị nhanh chóng mang thức ăn đến, Tiểu Lam gọi một hũ rượu hâm nóng, thêm mấy món gì đó tôi cũng không để ý, chỉ vô tình nghe thấy bánh chẻo nhân tôm vỏ phỉ thúy. Tôi vừa ngẫm nghĩ vừa xen lời: “Sáng đã ăn bánh chẻo nhân tôm phỉ thúy rồi, đổi món khác đi”.

Tiểu Lam nói: “Chẳng phải cô rất thích món này sao?”.

Tôi nói: “Tôi ăn gì cũng được, cái chính là huynh thôi, huynh thích gì cứ gọi”. Đẳng nào tôi ăn gì cũng chỉ có một vị, đó là chẳng có vị nào hết.

Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn tôi, tiểu nhị dẹo miệng chen vào: “Cô nương đúng là rất tâm lý”.

Tôi gật đầu tán đồng, tiếp tục suy nghĩ. Suy nghĩ làm sao dụ được thuộc hạ của Tổng Diễn đi mà không cần đổ máu, hơn nữa trong chuyện này việc đầu tiên cần làm là tìm ra thuộc hạ của Tổng Diễn trong trị trấn đông đúc này.

Mặc dù nhờ Hoa Tư diệu của Tổng Ngưng tôi có thể thoáng nhìn thấy bóng họ, chỉ có thể nhận ra mấy người đàn ông to khỏe vạm vạp, lưng hổ tay gấu, nhưng trong thị trấn này đàn ông như vậy rất nhiều, tôi không thể đến hỏi từng người, “Đại ca, đại ca có phải là binh sĩ nước Lê, mẹ đại ca gọi đại ca về ăn cơm”.

78. Chương 73

Làm như vậy đến bao giờ mới tìm được họ.

Rượu được nhanh chóng mang ra, Tiểu Lam đưa cho tôi, đang định đón lấy ủ tay cho ấm. Anh ta lại cầm chung rượu, vẫn không buông ra, tôi giơ tay lấy, mắt anh ta như đắm sâu tĩnh lặng: “Tôi chỉ đường cho cô gái kia, cô giận gì chứ?”.

Tôi ngớ ra, không hiểu: “Sao?”.

Anh ta cau mày lạnh lùng: “Lại giả bộ rồi, tôi ghét nhất cô giả bộ với tôi”.

Tôi chỉ vào mũi mình: “Huynh đang nói với tôi đấy à, huynh nói cô gái nào...”.

Anh ta ngắt lời tôi: “Cô gái cầm cây thương vừa rồi, dáng cao cao, áo tím. Từ lúc tôi khen cây thương của cô ta, giọng nói của cô với tôi bắt đầu lạnh nhạt, còn không thừa nhận mình đang giận, cô giận gì vậy?”.

Tôi không hiểu, “Giận ư? Tôi đâu có giận”.

Mấy người đàn ông ngồi cách đó vài cái bàn đột nhiên cười rộ, cùng nói: “Chai dấm ở đâu đó rồi, người anh em, cô ấy đang ghen đấy, ai bảo anh lại khen cô gái khác trước mặt cô ấy, ha ha ha...”.

Tôi vẫn không hiểu đầu đuôi thế nào, nhưng bị họ nói to như vậy, bao nhiêu thực khách trong tửu lầu đều dồn mắt về phía này.

Tôi lẩm bẩm: “Cô nương áo tím, dáng cao cao, cầm cây thương?”.

Anh ta không để ý đến lời tôi, chộp cánh tay tôi, ánh mắt vừa rời còn lạnh lùng đột nhiên vui như đang cười: “Ghen thật sao?”.

Mặt tôi vẫn đứng đưng, giặt tay về: “Quả thực tôi không ghen”.

Tiểu Lam buông tay tôi. Bởi vì bàn ăn bên cạnh không biết từ đâu xuất hiện một toán người. Toán người đó vận trang phục theo kiểu người Khương, nhưng giọng nói lại là khẩu âm vùng biên giới nước Lê, vừa nghe đã biết là trá hình. Một người có vẻ là toán trưởng hướng về phía Tiểu Lam: “Tiểu huynh đệ nói vừa gặp một cô gái áo tím, tay cầm cây thương, lại còn chỉ đường cho cô ấy, xin hỏi cô gái đó đi về hướng nào?”.

Kỳ thực, từ lúc phát hiện ra toán người này, tôi đã lập tức hiểu ý đồ của Tiểu Lam. Cô gái áo tím mà anh ta nói rất nổi bật. Chỉ cần có duyên gặp một lần, tôi không thể không nhận ra cô ta chính là Tổng Ngưng.

Nếu Tiểu Lam có thể đánh lừa được toán người đi tìm Tổng Ngưng, diệu họ rời khỏi thị trấn thì tốt. Đang nghĩ như vậy, quan sát biểu hiện của Tiểu Lam tôi hết sức ngạc nhiên. Lúc này mặt anh ta đầy cảnh giác, hỏi mấy người kia: “Cô gái áo tím đó có quan hệ thế nào với các vị? Các vị định làm gì?”. Giống như anh

ta quả đã từng gặp cô gái áo tím đó, tuy chỉ thoáng qua, nhưng vô cùng ngưỡng mộ cô, sợ những người đó có ý đồ gì với cô nên muốn bảo vệ cô.

79. Chương 74

Toán người nhìn nhau, toán trưởng nói về bối rối: “Quả thật không dám giấu, cô nương áo tím mà tiểu huynh đệ đã gặp chính là tiểu thư nhà chúng tôi bỏ nhà đi. Tiểu thư bỏ đi, thiếu gia chúng tôi rất lo lắng, phái mấy huynh đệ bọn tôi đi tìm. Tiểu thư đi về hướng nào, rất mong tiểu huynh đệ chỉ giúp”.

Lòng tôi thăm giục, nói đi, nói đi, nói, chỉ bữa một hướng nào đó để họ rời đi, nhưng mặt Tiểu Lam lộ vẻ phân vân. Nghĩ một lát, tôi lập tức hiểu ra, thâm tâm anh ta chắc cũng đang muốn nói một địa chỉ nào đó để bọn họ rời khỏi thị trấn, nhưng vẫn cố nén để họ khỏi nghi ngờ, để họ tin là anh ta nói thật. Kinh nghiệm ở đời cho thấy, bộ dạng càng thật thà càng dễ đánh lừa người khác.

Đối phương quả nhiên tin lời, trịnh trọng nói: “Mấy huynh đệ chúng tôi đến đây chỉ là để tìm tiểu thư, tiểu huynh đệ yên tâm, nếu cô nương áo tím đó không phải là tiểu thư nhà chúng tôi, chúng tôi cũng không làm khó cô ấy, nếu không giữ lời, chúng tôi sẽ bị sét đánh chết”.

Tiểu Lam nhìn người đó vẻ đắn đo, mãi sau mới nói: “Đã vậy, nếu cản trở các vị đi tìm người nhà, tại hạ cũng có lỗi... Một canh giờ trước, chúng tôi có gặp một cô nương áo tím ở chân núi Thạch Môn, cô ấy hỏi thăm một khách họ Kinh trên núi Thang, nói là cần đến thăm kiếm khách đó, hỏi đường lên núi Thang đi thế nào”.

Chỉ một câu ngắn ngủi nhưng đã bao hàm bao nội dung, phản ánh sự giằng co trong lòng, sự đắn đo giữa nói và không nói, trong đó có nỗi hoang mang bởi cuối cùng đã nói ra, còn cả sự bất lực khi nói ra không biết hậu quả sẽ thế nào. Anh ta thực hiện hoàn hảo vai diễn của mình, không được xem thật đáng tiếc.

Anh ta vừa nói xong, toán trưởng rên lên: “Đích thực là tác phong của tiểu thư”. Anh ta chấp tay cúi chào chúng tôi, cả toán người thì mắt hút ở cửa tầng hai từ lâu.

Nhìn bóng họ xa dần, Tiểu Lam ngồi lặng rất lâu, trong vẻ băn khoăn dường như phẳng phất nỗi buồn, mãi đến khi qua khung cửa sổ thấy họ đã biến mất ở phía chân trời. Tôi quay đầu, nhìn Tiểu Lam thần sắc đã trở lại bình thường, đang ung dung rót rượu ra chung.

Tôi cảm thấy mình có rất nhiều điều muốn hỏi, Tiểu Lam trước mặt khiến tôi hình như nhìn thấy một khuôn mặt khác của anh ta, tuyệt đối không phải là con người suy sụp chán chường nằm liệt hai ngày sau khi bị cô gái đâm trọng thương. Sự thay đổi của anh ta giống như trồng cây nho kết quả lại kết ra bưởi đào.

Tuy nhiên ngẫm nghĩ về con người anh ta lại cảm thấy mặc dù hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chẳng có gì không thỏa đáng, giống như cây nho kia kết ra bưởi đào chứ không phải là sầu riêng hoặc thanh long. Tôi ngồi đối diện với anh ta, giả vờ hỏi: “Núi Thạch Môn, núi Thang, hình như huynh rất thuộc địa hình ở đây?”. Tiểu nhị bưng lên món gà rượu gừng, anh ta vừa quan sát nước gừng chuyển màu vừa nói: “Bây năm trước tôi có nghe nói về trận chiến Thương Lộc, nhân lúc rảnh rỗi đến đó tham quan, cũng tìm hiểu tình hình xung quanh”. Tôi nói: “Vậy sao huynh biết thuộc hạ của Tổng Diễn nhất định ở tửu lầu?”. Anh ta nhắc chung rượu ung dung nói: “Họ đến đây làm việc công, lộ phí dùng bạc công, đứng vào bữa trưa, tất nhiên là sẽ đến tửu lầu nổi tiếng nhất thị trấn. Cô đã thấy ai đi làm việc công lại tiết kiệm tiền cho ngân khố triều đình chưa?”.

80. Chương 75

Tôi ngẫm nghĩ, đúng là như vậy.

Lúc tôi là công chúa nước Vệ, được phụ vương phong hiệu là Văn Xương, theo lời đồn đã trở thành người thông minh nhất trong Vệ vương thất. Mặc dù lời đồn đa phần không có thật, nhưng trong vương cung, so với mọi người tôi cũng có phần tự hào về trí thông minh của mình. Nhưng hôm nay so với Tiểu Lam, lập tức cảm thấy kém hơn nhiều, lẽ nào chứng tỏ nước Vệ diệt vong không phải là do thiên tai địch họa, tất cả đều do vương thất kém người tài?

Tiểu Lam nói: “Về mặt thể này, cô đang nghĩ gì vậy?”.

Tôi nói: “Đang nghĩ rất nhiều truyền thuyết thực ra không phải như vậy mà chỉ là do người ta đồn thổi, truyền khẩu rồi thành mà thôi. Truyền thuyết hoàn toàn không xảy ra trong hiện tại, chỉ xảy ra trong quá khứ hoặc tương lai, dưới dạng hư cấu, thực ra không có ý nghĩa, tất cả đều là giá trị ước đoán sai lầm. Nhưng càng sai lầm dường như giá trị càng lớn, mà thực tế giá trị quả nhiên càng lớn...”.

Tiểu Lam như không hiểu.

Tôi nói: “Thực ra là...”.

Anh ta ngắt lời tôi: “Ăn bánh chẻo đi đã, ăn rồi hãy nói”.

Thế là chúng tôi bắt đầu ăn bánh chẻo.

Nhưng ăn xong thì tôi lại quên mất định nói gì tiếp.

81. Chương 76

Chương 5

Gió mùa đông chuyển thành mưa, mưa như trút nước. Trời đất như hòa làm một, chỉ thấy đỉnh núi tuyết lơ mờ phía xa. Tuy tôi và Tiểu Lam không hiểu tại sao mùa đông lại có mưa to sấm chớp, nhưng ngoài mưa hai chiếc ô, chúng tôi cũng chẳng biết làm thế nào.

Nửa canh giờ trước, chuyện trò với bà chủ quán bánh rán, chúng tôi cũng thăm dò được tình hình của Liễu Thê Thê, được biết lúc này cô ta đang lên núi tuyết hái một loại tuyết liên tử có thể làm thuốc. Theo bà chủ quán nói, Liễu Thê Thê là cháu gái duy nhất của thần y Liễu Thời Nghĩa, tính dịu hiền, hay giúp đỡ mọi người, y thuật cao minh, người cũng xinh đẹp, chỉ có điều không may bị câm.

Nhưng tôi và Tiểu Lam lại chưa từng nghe danh thần y Liễu Thời Nghĩa, chỉ nghe nói có một xưởng ca nước ngoài tên dịch âm sang là Liễu Thời Nguyên.

Chỉ có một đường độc đạo lên núi tuyết, bà chủ quán chỉ cho chúng tôi con đường đó. Để cảm ơn, tôi bảo Tiểu Lam mua cho bà mười cái bánh rán làm lương thực đi đường. Nhưng núi tuyết phía trước quả rất gần, hoàn toàn không phải dùng đến chỗ lương thực đó. Vứt đi thì phí, vậy là chúng tôi vừa đi vừa ăn, để cho đỡ phải mang theo.

Đi được nửa đường, mưa nhỏ dần, tôi hỏi Tiểu Lam: “Sao huynh không hỏi tôi, sau khi tìm được Liễu Thê Thê sẽ làm gì?”. Anh ta không ngoái lại, thản nhiên nói: “Lẽ nào không phải là trời cô ta lại, cho đến khi vợ chồng Thẩm Ngạn rời khỏi đây mới thả ra?”.

Tôi gật đầu: “Lúc đầu thực sự tôi cũng nghĩ vậy, nhưng số mệnh thường rất oái oăm, tôi vẫn lo, nhờ ra một ngày nào đó Liễu Thê Thê gặp được Thẩm Ngạn, yêu anh ta, tình hình còn phức tạp hơn thì làm thế nào? Nếu vậy chuyến đi này của tôi chẳng phải uổng công sao”.

Giọng anh ta lơ đãng: “Thế à?”.

Tôi bước hai bước đuổi kịp Tiểu Lam, đi cạnh anh ta, nói: “Thực ra huynh nghĩ xem, nếu trước khi Liễu Thê Thê gặp Thẩm Ngạn trong lòng cô ta đã có người khác, hơn nữa tình cảm lại sâu đậm, cho dù sau này cuối cùng có ngày gặp Thẩm Ngạn thì giữa họ cũng khó xảy ra chuyện gì. Bất luận giữa Thẩm Ngạn và Tống Ngưng kết cục thế nào, cũng coi như giấc mộng của Tống Ngưng đã thành công một nửa, công việc của tôi cũng thành công một nửa”.

Cuối cùng anh ta cũng dừng bước, giơ cao chiếc ô, vẫn giọng lơ đãng: “Cho nên?”.

Chính trong thời khắc đó, trong mưa thoảng mùi hương mai, như thắm đẫm vạt áo, chứa đầy tay áo, có lẽ là ảo giác khó phai mờ trong ký ức.

82. Chương 77

Bởi vì hồi đó, trời cũng mưa thế này, những hạt mưa như hạt ngọc từ trên trời rơi xuống. Lúc sinh mệnh của tôi sắp trôi đi, tôi đã kịp nhìn thấy chàng trai trẻ cầm chiếc ô sáu mươi tư nan bước về phía tôi trong màn mưa nước Vệ. Chàng giơ cao ô, mắt tôi nhập nhòa nước mưa lẫn máu, nhìn không rõ mặt chàng. Tôi vẫn nghĩ đó là ảo giác của tôi trước lúc lìa đời, cho đến nay vẫn không biết đó có phải cảnh thực hay không.

Tôi trịnh trọng nói: “Tiểu Lam, tôi đã nghĩ ra một kế sách hết sức vẹn toàn, hãy làm cho Liễu Thê Thê nảy sinh tình cảm sâu đậm với huynh, huynh đồng ý giúp tôi không? Ấy, đương nhiên chuyện này là do huynh tự nguyện, nếu huynh không thích thì thôi”.

Anh ta nói: “Ồ, cho dù...”.

Hoa tuyết lẫn hạt mưa đọng trên mặt đất, đẹp như thơ. Tôi nói: “Đó mưa tuyết đấy, thời tiết này thật là! À, nghe nói thân thủ của huynh rất cừ, vậy không cần tôi dẫn cũng có thể thoát khỏi Hoa Tư mộng, đúng không? Thực ra không thoát ra được cũng không sao, nơi này huynh xem, cũng rất tuyệt. Trở lại chuyện vừa rồi, lúc trước huynh định nói gì?”.

Anh ta nhìn tôi rất lâu, tôi thản nhiên lấy ra chiếc bánh tiếp tục ăn.

Một hồi lâu sau, anh ta bình thản nói: “Tôi định nói, một việc nhỏ như vậy chẳng là gì hết, Quân cô nương đã có kế sách vẹn toàn thì cứ làm theo kế đó đi”.

Tôi gật đầu: “Được”.

Anh ta bổ sung: “Chỉ có điều...”.

Tôi tò mò hỏi: “Có điều gì...”.

Anh ta cười: “Tôi thì không sao, tôi và Liễu Thê Thê chung quy cũng chỉ là ảo mộng, chỉ có điều, cho dù Liễu Thê Thê yêu tôi, cũng khó đảm bảo khi gặp Thẩm Ngạn cô ta không thay lòng”.

Tôi đưa cho anh ta chiếc gương: “Nào, tự tin một chút về dung mạo của mình đi”.

“...”.

Đi vào núi tuyết, mưa tạnh, gió ngừng. Chúng tôi đi trên con đường Liễu Thê Thê chắc chắn đã đi qua. Không lâu, quả nhiên phía xa xuất hiện một bóng người loạng choạng. Tôi vội giục: “Làm theo kế hoạch”. Chúng tôi ra khỏi mô tuyết cao, chạy đến chỗ người đó. Khi nhìn rõ mặt, bỗng sững người. Cô gái đó mái tóc xòa tung, xiêm y mỏng manh, trên lưng còng một người đàn ông to cao bọc trong tấm nhung bào, cả người cô oằn xuống, hình như tất cả chỉ dựa vào cây thương chống trong tay mới không ngã khụy.

Tôi nhận ra cô, chính là Tống Ngưng bảy năm trước. Mặc dù dung nhan tuyệt sắc dính đầy đất và tuyết, hầu như không còn nhận ra chút tuyết sắc nào hết. Gặp nhau ở đây thực ra cũng là duyên phận, chỉ có điều cô không phải là người chúng tôi cần tìm. Tôi kìm chế nổi kinh ngạc, giả làm người đi đường, tôi lướt qua cô như không nhìn thấy. Tay cô vẫn nắm chặt cây thương, tôi liếc thấy những ngón tay trắng bột của cô, giọng nói khản đặc, khó nghe lại vang lên trong tầng không mênh mông tuyết: “Cô nương xin dừng bước, có phải cô nương sống trên núi này không? Nếu đúng xin cô chỉ cho làm thế nào ra khỏi núi tuyết, làm thế nào tìm được y quán, tôi... tính mệnh phu quân đang nguy cấp, ở lại núi này, e rằng...”.

Tôi nhìn trước ngó sau rồi ngắt lời cô: “Phía sau có người đàn ông mặc áo trắng lông chồn. Cô đi hỏi anh ta, tôi không thạo thông thổ vùng này”. Nói xong tôi chạy vụt về phía sau cô, nháy mắt đã biến mất. Thực ra không phải tôi không muốn giúp cô, mà đúng là đã quên mất đường, chạy nhanh như vậy là có lý do riêng, bởi vì vừa rồi phóng tầm mắt ra xa, phía cuối tầm mắt đã xuất hiện người tôi cần tìm, Liễu Thê Thê.

83. Chương 78

Đúng lúc Tống Ngưng đang nói tình trạng phu quân cô ta, thì Liễu Thê Thê từ một chỗ rẽ đi ra, từ phía sau nhìn thấy chiếc áo khoác dài màu trắng, to sụ, lưng khoác một cái gùi đựng thuốc. Tôi vừa đuổi theo cô ta vừa suy nghĩ miên man. So với cô ta thực ra Tống Ngưng ở gần cửa núi tuyết hơn, bảy năm trước sở

đi sau khi Liễu Thê Thê đã trở về y quán Tổng Ngưng mới công Thẩm Ngạn tìm thấy y quán có lẽ là do lúc ra cửa núi không để ý nên bị lạc đường.

Chỉ còn cách Liễu Thê Thê vài trượng, tôi suy nghĩ, cảm thấy đã có thể hành động, liền vừa rút dao găm ở thắt lưng, vừa thét to: “Cây này do ta trồng, núi này do ta mở, ai muốn qua đây phải đưa lộ phí”, vừa xông ra trước mặt Liễu Thê Thê mảnh mai như cây cỏ.

Tôi đã bàn tính với Tiểu Lam, anh ta sẽ làm một anh hùng cứu mỹ nhân, khi tôi chưa kịp lao đến trước Liễu Thê Thê, anh ta sẽ đột nhiên vọt ra từ chỗ nào đó, một tay gạt tôi sang một bên, một tay đỡ Liễu Thê Thê lúc này chắc chắn đang run lẩy bẩy ngã trên đất, mỉm cười dịu dàng: “Cô nương không sao chứ?”. Như vậy Liễu Thê Thê sẽ vô cùng cảm kích, bởi vì ngày trước tôi cũng cảm kích rồi yêu Mộ Ngôn như vậy. Tuy tôi đã suy tính kỹ, mọi chi tiết, từ lúc bắt đầu, quá trình diễn ra, ngay cả những tình huống có thể nảy sinh cũng đều liệu trước, chỉ có một điều tôi chưa tính tới, đó là con đường mòn này ở ngay sát bờ vực, tuyết dày, đường trơn, trong lúc chạy tôi làm văng một chiếc bánh rán, khi lao đến lại giẫm đúng vào nó, người tôi trượt đến hai trượng, kéo theo một đám tuyết lở, chính đám tuyết đó đã đẩy Liễu Thê Thê xuống vực, trong khi tôi vẫn bị mắc lại phía trên.

Tôi hốt hoảng đứng trên miệng vực nhìn xuống, Tiểu Lam xuất hiện từ lúc nào, cũng cúi nhìn, nhưng phía dưới chỉ thấy mờ mịt tuyết trắng, hôm nay Liễu Thê Thê lại mặc chiếc áo khoác trắng, lẫn vào tuyết, chúng tôi chẳng nhìn thấy gì hết.

Tôi hoảng hốt suýt khóc: “Sao huynh không xuất hiện sớm một chút? Huynh xem, tôi đã làm chết Liễu Thê Thê, vụ này không xong rồi, cô ấy không cần phải chết, tội nghiệp, cô ấy chết còn không kịp kêu một tiếng...”.

Tiểu Lam kéo tôi đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải quá tốt sao, bây giờ vậy là ổn rồi, chúng ta có thể về nhà ngủ một giấc”.

Tôi cuống quýt: “Không được, vừa rồi tôi không nghe thấy tiếng “ùych” nhờ Liễu Thê Thê vướng phải cây chưa chết thì sao? Đừng ngăn tôi, tôi phải đi xem thế nào”. Nói xong tôi định nhảy xuống.

Không ngờ, Tiểu Lam lại buông tay, vốn tưởng anh ta sẽ sống chết giữ tôi lại, nhưng anh ta lại buông tay, vào lúc tôi không đề phòng nhất. Thực ra cũng không thể nói như vậy, nói vậy có thể oan cho anh ta, thực tế chỉ là tôi chưa chuẩn bị tốt, còn anh ta dường như lại nhanh tay hơn tôi.

Kết quả anh ta vừa buông tay, cả người tôi đã bay xuống vực như con chim yến, chỉ nghe thấy tiếng anh ta hét lên A Phất. Tôi nhớ tới kiến thức ngày trước Quân sư phụ đã dạy tôi và Quân Vỹ, một quả cầu sắt nằm cân và một quả cầu sắt nằm lạng nếu đồng thời rơi ở cùng một độ cao, hai quả cầu đó cũng sẽ đồng thời chạm đất.

84. Chương 79

Tôi nhìn Tiểu Lam nhảy xuống ngay sau đó, cảm thấy quả là đáng buồn, theo định luật quả cầu sắt, làm sao anh ta có thể đuổi kịp tôi để kéo tôi lại?

Thực ra, chỉ cần viên giao châu trong ngực tôi không bị vỡ, tôi sẽ không chết, hoặc là có chết cũng chẳng chết thêm được nữa, cho nên tôi ngã xuống vực cũng chẳng sao. Nhưng Tiểu Lam là người phàm bằng xương bằng thịt, lại dám nhảy xuống vực sâu vạn trượng, quả thật không hiểu nổi, có lẽ chỉ có người điên mới làm vậy, như vậy chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Nghĩ đến đây, chỗ đặt viên giao châu đột nhiên lay động, tôi bất ngờ hoảng sợ. Tôi há miệng định hét, nhưng giọng dường như bị nuốt mất, không thể bật ra tiếng, trước mắt chỉ có một màu tuyết trắng xóa bao la, màu trắng đó lọt vào mắt tôi, lọt vào ngực tôi. Cơ thể bị giữ lại trên không, thanh kiếm văng ra đập vào vách đá đóng băng, phát ra âm thanh chói tai, tay phải Tiểu Lam cầm chuôi kiếm, tay trái ôm chặt tôi, đầu nghiêng một bên, má áp vào trán tôi.

Trong chớp mắt, chúng tôi treo lơ lửng giữa lưng chừng vách đá, người cứng đờ, giọng anh ta từ trên đầu tôi vọng xuống: “Quân cô nương quả to gan, lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc vẫn có thể bình tĩnh như vậy, nếu là tiểu thư khác đã sợ nhũn người rồi!”.

Tôi nói: “Tôi cũng run, nhưng âm thầm run trong lòng”. Để tăng độ tin cậy, tôi vòng hai tay ôm cổ anh ta. Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng mũi kiếm va vào lớp băng trên vách đá, Tiểu Lam đạp chân vào vách đá, dụng lực, vận công tung người, tay vẫn ôm chặt tôi như ôm con khỉ, mấy lần như thế, tôi chỉ thấy tiếng gió ù ù bên tai, tay áo trắng của anh ta lướt qua mặt tôi như áng mây cuối trời vào ngày nắng đẹp.

Tôi vẫn chưa phản ứng được thì đã thấy mình trở lại mặt đất, bị anh ta ôm bay lộn mấy vòng, choáng váng, tôi ngồi bên bờ vực bóp đầu, nhưng anh ta vẫn bình thường như không, giơ tay kéo tôi ra xa bờ vực, không biết nghĩ đến điều gì, anh ta ôm trán, nói: “Cô đã biết đây là ảo mộng, trong ảo mộng giết nhầm một người, định lấy mạng mình đền mạng hay sao, không biết cô quá ngốc hay là quá thật thà”.

Tôi biết đây là sự hiểu lầm tuyệt vời, nhưng cũng không tiện giải thích, bởi vì bí mật về viên giao châu duy trì mạng sống cho tôi không thể để người ngoài biết, vậy nên cứ để sự hiểu lầm tuyệt vời đó tiếp tục tuyệt vời.

Tôi vẫn bóp đầu.

Anh ta cúi xuống hỏi: “Sao thế?”.

Tôi không tiện nói vừa bị anh ta quay đảo nên choáng váng, đành nói: “Không sao, sợ quá bụng hơi đói thôi”.

Anh ta nói, “Còn bánh rán không? Ăn một chút đi”.

Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện quan trọng, vội kéo áo anh ta: “Huynh làm thế nào phá vỡ định luật quả cầu sắt để cứu tôi?”.

Chàng ngừng đầu: “Đó là cái gì?”.

85. Chương 80

Tôi nói: “Nói ra dài lắm, thực ra là... ”.

Anh ta ngắt lời tôi: “Ăn đi đã, ăn xong hãy nói”.

Vậy là chúng tôi bắt đầu ăn bánh.

Nhưng ăn xong tôi lại không nhớ vừa rồi định nói gì.

Chúng tôi ở lại hai ngày trong núi, bởi vì Tiểu Lam cho đây là thời cơ hiểm hoi, bình thường đâu dễ đến biên giới hai nước Khương, Lê du ngoạn, đã đến ít nhất cũng nên tìm hiểu địa hình mới không uống công, đó là tư duy của một nhà quân sự.

Nếu lần này đi cùng Quân Vỹ, anh ta chắc chắn bảo tôi lập tức rời khỏi núi, tìm một quán trọ ở hai ngày để anh ta viết tiểu thuyết. Đó là tư duy của một tiểu thuyết gia. Tôi cùng Tiểu Lam thăm dò địa hình, có những chỗ địa hình vô cùng phức tạp, dù đi mấy lần cũng vẫn cảm thấy rối ren như đầu, vậy mà anh ta có thể lập tức vẽ lại sơ đồ mà không hề nhầm lẫn. Tôi nhìn anh ta, cảm thấy có vẻ như không có việc gì trên đời anh ta không biết, nhưng lại xua ngay ý nghĩ đó, bởi vì có một điều chắc chắn anh ta không làm được, anh ta sao có thể mang thai sinh con.

Hai ngày sau, trời vừa nắng đẹp lại đổ mưa, chọn đúng giờ Thìn đêm Thảm Ngạn tỉnh lại, tôi và Tiểu Lam che ô, thông thả tìm đến y quán. Lần này đi chỉ để nhìn xem khi Thảm Ngạn tỉnh lại Tống Ngưng sẽ phản ứng thế nào. Thực ra trong lòng tôi không khỏi bồn chồn, không biết lần tự cá cược với chính mình này, rút cục tôi thắng hay thua.

Duyên phận hai người đó ngăn cách bởi nợ nước thù nhà, không biết Thảm Ngạn liệu có như tôi, nợ nước, tình riêng phân định rõ ràng.

Đêm khuya vắng vẻ, chúng tôi nhón chân áp sát cửa sổ gỗ chạm hoa văn của y quán, khe vạch lớp rèm mỏng, quan sát cảnh bên trong. Tiểu Lam đẩy tôi sang bên, kéo đến chỗ vắng: “Cô thế này là nhìn trộm đấy!”.

Tôi vùng khỏi tay anh ta: “Sao lại nhìn trộm, huynh không nên nói tôi xấu như vậy, chỉ là nhìn lên một chút thôi”.

Tiểu Lam buông tay nhìn tôi.

Tôi xoa mũi: “Huynh có muốn nhìn không, nhìn lên một mình không thích lắm, ta cùng nhìn đi?”.

Tiểu Lam bắt lực xoa trán: “Một mình cô nhìn thôi, cẩn thận, hai người trong phòng thân thủ cao cường, làm kinh động họ là cô xúi quẩy”.

Vậy là tôi vui vẻ quay lại nhìn lên.

Tay khẽ vạch rèm cửa sổ nhìn vào, trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ, tất cả đều là tái hiện quá khứ, chỉ có điều nhân vật nữ vốn là Liễu Thê Thê đã không may bị tôi đẩy xuống vực, người ở bên cạnh Thẩm Ngạn lúc này là Tống Ngưng.

86. Chương 81

Cô đắm đắm nhìn khuôn mặt Thẩm Ngạn trong giấc ngủ, cúi rất thấp, sống mũi cao cơ hồ chạm vào đôi môi mím chặt của chàng. Tôi nghĩ, nếu là tôi, tôi sẽ hôn chàng, vừa nghĩ vậy, quả nhiên đã thấy Tống Ngưng hôn vào môi chàng. Do nghiêng mặt, thị lực lại rất tốt, tôi nhìn rất rõ, Tống Ngưng nhắm mắt hàng mi rung nhẹ, khuôn mặt trắng đẹp như men sứ ửng hồng, đúng lúc đó Thẩm Ngạn mở mắt.

Mưa tí tách. Chàng giơ tay, ôm lấy lưng cô. Cô giật mình vùng ra nhưng bị chàng ôm chặt. Chàng lặng lẽ nhìn kỹ cô, ánh mắt lướt từ mái tóc đen buông xõa, qua cặp mày, đôi mắt cô, khuôn mặt tuấn lãng nhợt nhạt của chàng bất chợt hiện ra nụ cười, chàng nói: “Ta đã nhận ra nàng, Tống Ngưng”.

Ánh mắt Tống Ngưng thoáng sợ hãi nhưng lập tức trấn tĩnh, cô mỉm cười ngẩng đầu, không nói, chỉ cố nhích khỏi chàng, có lẽ đó là sự e thẹn của một cô gái. Tôi hiểu, cô vừa muốn Thẩm Ngạn biết cô là Tống Ngưng, vừa sợ Thẩm Ngạn biết cô chính là Tống Ngưng. Bởi vì Tống Ngưng không chỉ là Tống Ngưng mà còn là tiểu muội của đại tướng quân Lê quốc Tống Diên.

Thẩm Ngạn vẫn ôm chặt cô: “Tống Ngưng, tại sao lại cứu ta?”. Giọng nói không có sự vui mừng, nét mặt chàng hoàn toàn không có vẻ dịu dàng khoan dung khi nhìn Liễu Thê Thê năm xưa.

Lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, nghĩa là tôi đã thua cuộc, quả nhiên số phận đã định, đời này Thẩm Ngạn không thể yêu Tống Ngưng, cho dù trong ảo mộng.

Tống Ngưng muốn vùng ra: “Chàng đừng làm tưởng tôi muốn cứu chàng, chỉ vì bị chàng đánh bại, tôi không cam lòng, trước khi tôi đánh bại chàng, chàng không thể chết, tôi tuyệt đối không để chàng chết, chỉ là tôi không cam lòng mà thôi”.

Tôi không muốn nhìn tiếp, dựa vào tính cách của Thẩm Ngạn có thể đoán biết cảnh tiếp theo sẽ là gì. Tôi đang định chạy đi bàn với Tiểu Lam, đột nhiên thấy ánh nền chao đảo. Khi ngọn lửa đứng yên, trên giường đã biến thành cảnh Thẩm Ngạn nằm trên Tống Ngưng nằm dưới. Tôi ôm chặt lấy cảm không để nó rơi xuống, nhìn dáng Thẩm Ngạn ép chặt Tống Ngưng trên giường chẳng có vẻ là người bị trọng thương vừa hồi phục. Chàng mỉm cười: “Vậy vừa rồi nàng đã làm gì, Tống Ngưng? Nàng dùng đôi môi của mình bắt muỗi cho ta ư?”.

Mặt Tống Ngưng đỏ ửng, không nói được gì.

Chàng giơ tay vén tóc mai xõa trên mặt cô, vuốt ve tóc mái của cô, giọng dịu dàng: “Ta vẫn luôn nghĩ, cô gái cứu ta không biết dung mạo thế nào, thì ra là thế này. Tại sao nàng không nói, tại sao không nói với ta nàng là Tống Ngưng từng gặp ta trước ả Ngọc Lang?”.

Mặt Tống Ngưng ứa lệ, cô ôm chàng bật khóc: “Tại sao em phải nói với chàng, nhất định chàng không muốn em cứu, nhất định chàng ghét em, chàng không muốn gặp mặt em. Chàng tỉnh rồi, tỉnh rồi thì tốt, em sẽ trở về nước Lê, chàng nói chàng muốn lấy em, coi như chàng nói đùa, đằng nào em cũng chưa bao giờ coi đó là thật”.

Chàng nhìn cô, dở khóc dở cười, khẽ vỗ lưng cô: “Nàng tưởng nàng cứu ta dễ dàng sao? Nàng tưởng ta dễ dàng động lòng hay sao?”.

87. Chương 82

Cô càng khóc dữ hơn: “Chàng nói dối, vừa rồi chàng nhìn thấy em mới biết là em”.

Chàng hôn mắt cô, như khích lệ cô cứ khóc cho vơi nỗi lòng: “Nàng nói đúng, vừa rồi nhìn thấy nàng, ta mới biết đó là nàng, ta yêu người con gái cứu ta, nhưng không biết dung mạo cô ấy thế nào”.

Tổng Ngưng bảy năm sau dường như luôn cố gắng kìm nén tâm trạng, vốn tưởng là bản tính như vậy, hôm nay mới hiểu, thì ra là do người đàn ông mà cô muốn được yêu chiều, nũng nịu đó trong bảy năm trời chưa bao giờ để ý đến cô.

Cô cũng có lúc vui có lúc buồn, nhưng cô chỉ muốn ý trung nhân của mình nhìn thấy mình trong dáng điệu nũng nịu như vậy, đây mới là một Tổng Ngưng thơ ngây đích thực.

Tôi rời cửa sổ, Tiểu Lam cầm ô đứng trong sân, đang ngắm một cây tiên khách lai sắc hoa nhàn nhạt. Loại hoa này vốn không nên trồng ở vùng núi tuyết, nó sống được đã là hiếm hoi, lại còn ra hoa, thật là điềm lành trời báo.

Tôi vòng qua Tiểu Lam, vòng qua hàng giậu. Anh ta thông thả đi đến, giương ô che cho tôi: “Hai người đó thế nào?”.

Tôi nhún cười: “Tôi thắng rồi”.

Mưa rơi trên ô, phát ra những tiếng lộp bộp vui tai. Tiểu Lam liếc tôi: “Nhưng trông cô không được vui lắm”.

Tôi nói: “Thực ra không phải tôi không vui. Chỉ là hôm nay nhìn thấy chuyện xảy ra trong mộng, mới hiểu bảy năm trước nếu không có sự hiểu lầm đó, Tổng Ngưng và Thẩm Ngạn đã có thể sống rất hạnh phúc, không xảy ra cảnh ngộ như bây giờ, chỉ cảm thấy đáng tiếc mà thôi”.

“Cảm giác đó cũng giống như huynh đến thanh lâu tìm một cô gái, nhưng cô gái hình như không muốn tiếp huynh, huynh cứ tưởng dung mạo mình khó coi, khiến cô gái không thích, mấy năm sau đột nhiên hiểu ra, thì ra không phải cô gái đó không thích mình, thực ra cô ấy thấy dung mạo huynh rất tuần tú, rất muốn chia sẻ chăn gối với huynh, chỉ tiếc là huynh xúi quẩy, hôm đó cô ta thấy thán, không tiện gặp huynh”.

Anh ta nhìn tôi, nửa cười nửa không: “Quân cô nương...”.

Tôi ngắt lời anh ta: “Có phải huynh định nói, tôi nói năng sống sượng quá chứ gì? Thực ra thâm tâm tôi là người bảo thủ, bây giờ tôi có thể nói toạc ra chẳng e dè như vậy, chỉ là do mười bảy năm qua tôi quá cẩn trọng ý tứ. Bây giờ tôi chỉ có một mình, tự nhiên thích nói gì là cứ nói thẳng ra, chẳng có lý do gì nín nhịn khiến mình không vui”.

Anh ta trầm ngâm hồi lâu: “Tối nay Quân cô nương hình như có gì bất thường”.

Tôi nhìn bầu trời đen kịt phía xa, hỏi anh ta: “Tiểu Lam, huynh nói xem, ở đời cái gì là giả, cái gì là thật? Cảnh trong ảo mộng này xem ra vô cùng viên mãn, nhưng hiện thực lại hết sức thảm khốc. Tôi cảm thấy, tất cả chỉ là suy nghĩ trong lòng. Nếu không cho đó là ảo mộng, thì nó không phải là ảo mộng, trong thế giới ảo mộng tôi dệt cho họ, họ đều rất thật, khóc thật, tình thật, nghĩa thật, sự vô thường bất trắc cũng là thật, thay lòng đổi dạ cũng là thật. Hoa Tư mộng hiện thân của ước nguyện mặc dù hướng về cái tốt đẹp, nhưng bản thân con người lại vô tình, nếu không có một trái tim kiên cường, bất luận là hiện thực hay mộng ảo, đều không thể có niềm vui mãi mãi, nếu có trái tim kiên cường, hoàn toàn có thể sống tốt trong thế giới hiện thực, hà tất phải sống trong ảo mộng”.

Những lời đó xem ra rất có lý, rất logic, thực ra nói mãi, quay lại, tôi hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

88. Chương 83

Tiểu Lam trầm ngâm hồi lâu, hỏi tôi: “Vậy điều cô muốn nói là...”.

Tôi nói: “Tôi không muốn làm vụ này nữa, Thẩm Ngạn và Tống Ngưng cuối cùng vẫn không thể sống bên nhau không phải là ý trời muốn vậy, nếu cô ấy muốn, cô ấy có thể đấu tranh giành hạnh phúc cho mình, chết trong ảo mộng như vậy thực không đáng, thực xót xa”.

Thâm tâm tôi cũng giằng co không ít, bởi vì đưa ra quyết định như vậy là giúp Tống Ngưng nhìn thấu ảo mộng, như thế chuyển đi này của chúng tôi coi như uống công. Nhưng lại nghĩ, cảm thấy cuộc sống còn dài, có viên giao châu giúp, ít nhất tôi cũng sống được ba năm, ba năm, hơn một ngàn ngày, thời gian vẫn còn dài, biết đâu còn vụ khác hay hơn.

Tiểu Lam nhìn tôi hồi lâu không nói, lát sau hỏi, “Cô định thế nào?”.

Lòng đã quyết, tôi ngẩng đầu: “Tôi đang chờ đợi một trận đại chiến, một trận chiến đẫm máu, một trận chiến xương chất đầy đồng”.

Anh ta nhìn tôi vẻ suy tư, tôi thản nhiên nhìn lại, đột nhiên nghĩ ra một chuyện nên nói sớm với anh ta, “À phải rồi, ngày hôm nay cứ quên không nói, huynh xem, chiếc áo của tôi chỗ này hơi chật, huynh nhìn này, ở vai có một đoạn tuột chỉ, huynh vận năng như vậy chắc cũng biết nữ công, huynh khâu giúp tôi được không?”.

Anh ta kéo áo tôi nhìn kỹ, ngẩng đầu thản nhiên nói: “Tôi rất vận năng nhưng không biết nữ công, không thể khâu vá”.

“...”.

Tôi vừa nói với Tiểu Lam tôi đang chờ một cuộc đại chiến, điều này tôi không nói chơi, tôi đã nghĩ mình nên làm thế nào. Hoa Tư mộng là thế giới hư không, mỗi thanh âm của Hoa Tư diệu ứng với một thời điểm trong thế giới hư không. Chủ nhân của viên giao châu chỉ cần tấu lên Hoa Tư diệu là có thể đi đến một thời điểm bất kỳ trong Hoa Tư mộng, chỗ đi đến chính là chỗ ứng với thanh âm cuối cùng của khúc diệu đã tấu.

Khúc nhạc mãi mãi chỉ có thể tấu về quá khứ, nếu đi về tương lai, là không thể quay về quá khứ. Vì vậy tôi suy nghĩ rất lâu, tôi sẽ hoàn thành một việc cuối cùng để lương tâm khỏi áy náy, nhưng không biết rút cục tôi sẽ rơi vào thời điểm một năm trước hay ba năm trước. Tôi hỏi Tiểu Lam: “Theo kinh nghiệm của huynh, một đôi tình nhân yêu đương nồng nàn lưu luyến, có với nhau bao hồi ức đẹp, nhìn chung cần cho họ bao nhiêu thời gian?”.

Mưa đã tạnh, anh ta thu ô lại, thông thả nói: “Năm”.

Ngày hôm sau, chúng tôi mượn một cây đàn ở hiệu bán đàn trong thị trấn, trong ánh sáng thời gian, ngón tay rơi xuống thanh âm cuối cùng, gió nhẹ dần, mây tan dần, cây khô héo đã đâm chồi nảy lộc, đám hoa lau bên sông nghiêng mình trong gió, đó là quãng thời gian hơn nửa năm sau, chính là lúc quân đội nước Khương chiến thắng đang chuẩn bị hồi triều. Là thời điểm bảy năm trước, lúc Thẩm Ngạn và Tống Ngưng thành thân được chín tháng, nước Hạ động binh chinh phạt nước Khương, Tống Ngưng đã tặng Thẩm Ngạn bộ giáp quý bằng thạch ngọc, trước khi chàng ta cầm quân ra trận.

Một mình tôi lọt vào bãi lau, lấy ra chiếc mặt nạ da người giấu trong ống tay áo, lột nửa mặt nạ trên mặt, ngồi bên bờ sông, soi xuống nước, cẩn thận dán mặt nạ lên mặt. Quân sư phụ là thợ làm mặt nạ giỏi nhất nước, cách dán mặt nạ sao cho tự nhiên nhất, trông như mặt thật, tôi đều học được từ sư phụ, hôm nay nhìn dung mạo Tống Ngưng chấp chờ in bóng dưới nước, tôi đột nhiên có cảm giác, mình còn làm tốt hơn cả sư phụ...

89. Chương 84

Giọng Tiểu Lam vọng vào đám lau, “Quân cô nương, cô còn sống không?”.

Tôi vạch đám lau, giơ tay vẫy: “Tôi ở đây”.

Anh ta ngẩng ngó tôi qua đầu ngọn lau, “Cô hóa trang thế này, định làm gì?”.

Tôi nói: “Đi tìm Thẩm Ngạn, có một việc tôi nhất thiết phải làm, huynh đợi ở đây, xong việc tôi sẽ quay lại”.

Anh ta nhìn tôi một hồi, nói: “Mọi việc đều phải hết sức thận trọng!”.

Ánh nắng thu rạng rỡ, mây bay, gió thoảng. Tôi dùng khăn bịt mắt, vì tuyệt đối không thể để ai phát hiện Tống Ngưng xuất hiện ở đây. Một người lính gác trước cổng quân doanh cầm thư của tôi đi tìm Thẩm Ngạn. Trong thư Tống Ngưng hẹn gặp Thẩm Ngạn ở gò đất cao mọc đầy hoa cúc quỳ trên bờ sông Xích Độ.

Chàng ta nhất định sẽ đến.

Trên gò đất cao nở đầy hoa cúc quỳ, dịu mềm viên mãn, gió thu nhẹ làm mặt sông dấy lên những gợn sóng đuổi nhau xa tít. Trước đó mặc dù chưa đến đây, nhưng tôi đã nghe nhiều truyền thuyết về gò đất này. Truyền thuyết kể rằng, gò đất này là nơi chôn cất rất nhiều nghĩa sĩ của triều đại trước, hoa cúc quỳ ở đây tươi tốt, lan tràn là bởi vì đã tắm máu bao nghĩa sĩ, nhờ một bông hoa có thể nghe thấy tiếng thổ dài của tử sĩ. Tôi nghĩ, tôi đã tìm cho Thẩm Ngạn một chỗ rất tốt.

Có tiếng lá khô bị giẫm nát sau lưng, tiếng bước chân lại gần. Tôi quay người mỉm cười nhìn chàng ta, con người mà Tống Ngưng yêu đau đớn, yêu suốt cuộc đời, đến tận lúc chết. Đôi ủng đen lướt trên đám cúc quỳ dịu mềm, chàng ta ôm lấy tôi, ôm rất chặt, giọng nhỏ nhẹ, vang bên tai tôi như tiếng thổ dài: “A Ngưng, ta nhớ nàng”. Trong gió có mùi máu, mùi máu mỗi lúc mỗi đậm, tôi rút con dao găm khỏi lưng chàng ta, khẽ nói vào tai chàng ta: “Em cũng nhớ chàng!”.

Mùa thu năm Lê Trang Công thứ mười tám, ngày mùng bốn tháng chín, nước Khương mặc dù thắng trận, binh soái đã hồi triều, nhưng kinh đô không thấy vang khúc khải hoàn, bởi vì chủ tướng bị hành thích, lương tướng qua đời, cả nước đau thương.

Phủ tướng quân vang lên tiếng khóc bi ai, tôi và Tiểu Lam đứng lẫn vào đám người đến viếng, nhìn thấy trong linh đường, trên hương án cao đặt bài vị của Thẩm Ngạn, trong bình thủy tinh bên cạnh cắm đầy hoa lạ.

Dưới ngọn nến trắng, chiếc quan tài bằng gỗ mun đỏ bóng thê lương trên mặt đất, Tống Ngưng đứng cạnh quan tài, đôi mắt đen trống rỗng, kiên cường, nhìn chằm chằm người nằm trong đó. Thỉnh thoảng có khách viếng đến an ủi, cô không hề có phản ứng.

Tiểu Lam hỏi tôi: “Đây chính là giấc mộng đẹp cô dệt cho cô ta?”.

Tôi nói, “Huynh thấy đó là giấc mộng đẹp sao? Là ác mộng thì có!”.

90. Chương 85

Tôi phá giấc mộng đẹp để Tống Ngưng nhìn rõ hiện thực. Trên đời có một kiểu đẹp có thể lấy tính mạng con người, đại đa số người ta đều nghĩ ngay đến phụ nữ, nhưng phụ nữ sao phải làm khó chính mình, điều tôi nói không phải là phụ nữ, mà chính là Hoa Tư mộng.

Tôi vốn định giải thích với Tiểu Lam, nhưng anh ta nhanh chóng chuyển chủ đề, “Hôm đó cô giết nhầm Liễu Thê Thê, buồn phiền mãi, tôi thật không nghĩ cô có thể có gan tự tay giết một người”.

Tôi nói: “Bởi vì tôi đã khác rồi, huynh nên nhìn tôi bằng con mắt khác”.

Đêm buông xuống, khách viếng đã ra về, trên trời, một vầng trăng cô lẻ chơi vơi, thời khắc lựa chọn đã đến. Linh đường rộng lớn chỉ còn vợ chồng họ, một người sống, một người chết, âm dương cách biệt. Khuôn mặt tái nhợt của Tống Ngưng kề sát quan tài, giọng trầm thì tản trong gió đêm vang vọng trong linh đường, thấm vào ánh nến: “Cuối cùng chỉ còn hai ta”.

Ngón tay thon mảnh của cô vuốt ve mặt quan tài gỗ mun, giọng trầm thì như trong chốn khuê phòng: “Em vốn định đợi chàng khải hoàn trở về, sẽ đích thân báo với chàng tin đó, mọi người muốn viết thư, em đều ngăn lại, em chỉ muốn thấy chàng vui sướng thế nào. Chàng biết không, em chờ ngày này đã lâu, em muốn gặp chàng, em rất mong gặp chàng”.

Bên ngoài, một con chim trên cây đột nhiên kêu một tiếng, trong phòng ngọn nến chao đảo, cô dùng tay che mắt, giọng nghẹn ngào: “Thẩm Ngạn, chúng ta đã có con”. Nhưng cô không khóc, giọng dịu dàng, vô

cùng dịu dàng, ngân nga trong linh đường, giống một lời thổ lộ êm ái. Cô nói với chàng, nhưng chàng đã không còn nghe được nữa.

Đúng lúc đó tôi bước vào linh đường, những lá phướn trắng bay bay trên cao, cô ngẩng phát lên: “Thẩm Ngạn?”.

Tôi đi ra từ phía sau cờ phướn, bước ra chỗ ánh nến để cô nhìn rõ.

Đôi mắt như nước mùa thu của cô chiếu vào y phục màu đỏ của tôi, ánh sáng chợt lóe lên trong đó, rồi lập tức tắt lịm, nét mặt âm thầm, trống rỗng.

Gió trong phòng phất qua chân váy, tôi nhìn cô: “Tôi không phải là Thẩm Ngạn. Tống Ngưng, tôi đến để đưa cô ra khỏi ảo mộng”.

Mặt cô lộ vẻ hoang mang: “Ảo mộng?”. Nhưng chỉ một khắc lại tỉnh táo trở lại, “Tôi đã nhớ ra cô, trong núi tuyết bên cánh đồng hoang Thương Lộc tôi đã gặp cô, cô là...”.

Tôi bước đến gần cô hơn, cười nói: “Lần đầu tiên cô nhìn thấy tôi, không phải ở trên núi tuyết. Tống Ngưng, tất cả, tất cả chỉ là ảo mộng tôi dệt cho cô mà thôi”.

Tiểu Lam xuất hiện bên tôi không biết từ lúc nào, đang thông thả nhìn ngắm linh đường.

Tôi lại tiến đến gần cô hơn: “Trong ảo mộng phu quân của cô đã chết, tang lễ lớn như vậy nhưng trong thế giới hiện thực, chàng ta vẫn sống rất tốt, chàng ta đã phụ cô, thành thân với người đàn bà khác, đã sinh con. Cô đã dùng tính mệnh của mình trao đổi với tôi, để tôi giúp cô dệt giấc ảo mộng hai người yêu nhau đến bạc đầu. Cô xem, trong ảo mộng tôi dệt cho cô, quả nhiên chàng ta đã yêu cô. Nhưng tất cả chỉ là ước mơ của cô, thực ra đều là giả”.

Tôi nói ra những lời đó, nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt của cô xám dần, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, đây không phải là Tống Ngưng mà tôi quen bảy năm sau. Cô loạng choạng lùi mấy bước, làm đổ chiếc bình thủy tinh sau lưng, chiếc bình vỡ choang, người gục xuống, mảnh thủy tinh cửa vào những ngón tay xinh đẹp của cô.

91. Chương 86

Tôi hỏi: “Tống ngưng, cô không tin tôi sao?”.

Thời gian dừng lại, tôi đã nói trắng ra tất cả, cái chết của Thẩm Ngạn khiến Tống Ngưng đau lòng như vậy, cô sẽ không đồng ý ở lại trong ảo mộng vô vọng này. Không có gì đáng sợ hơn mất đi người yêu dấu, trải qua đau khổ như vậy, không có được tình yêu của Thẩm Ngạn trong hiện thực có là gì, bệnh của Tống Ngưng là tâm bệnh, chỉ cần cô nghĩ thoáng, rời khỏi giấc mộng này nhất định cô sẽ nhanh chóng bình phục.

Cô vội vàng nhặt những mảnh vỡ trên nền đất, tôi cúi xuống định nhặt giúp cô, bị Tiểu Lam ngăn lại, cô âm thầm nhặt những bông hoa rơi trên đất, cầm lên ngắm nhìn những bông hoa mùa thu bạc màu: “Cô có biết, bấy lâu nay tôi vẫn mơ một giấc mơ, một giấc mơ đáng sợ, mỗi lần tỉnh lại, tôi đều sợ run người, thì ra chính là giấc mơ đó, tất cả những cảnh đó”. Cô từ từ, rất từ từ ngẩng đầu, “Tất cả những cảnh đó đều là thật”.

Hai giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt, cô hỏi tôi: “Hiện thực mà cô không nói ra, có phải là còn có... con trai tôi. Tôi có một đứa con, tên là Thẩm Lạc, nó đã chết trong một trận cảm thương hàn?”.

Tôi không trả lời, cô đắm đắm nhìn tôi, trong đôi mắt ướt hiện ra nụ cười, cô nói: “Tôi muốn ở lại đây”. Trong đầu tôi “ù” một tiếng.

Cô cúi đầu nhìn ngón tay mình, nước mắt chảy xuống bàn tay, rất lâu sau lại quay đầu ngược nhìn linh vị Thẩm Ngạn: “Cô nói đây là ảo mộng cô dệt cho tôi, không phải sự thật, những gì tôi nhìn thấy trong mơ mới là thật, nhưng sự thực đó e là quá đau lòng. Hiện thực mà cô nói và ảo mộng tôi đang ở, rút cục chỗ nào đau khổ hơn? Hiện thực đó, tôi chỉ thấy trong mơ cũng đã run lên, không thể chịu nổi, càng khỏi nói đích thân trải qua, nếu đúng như cô nói, thật sự có bảy năm đó tôi làm sao chịu nổi? Nghĩ đến điều đó, tôi cảm thấy trong ảo mộng, Thẩm Ngạn dù đã ra đi, tôi cũng không khó chịu đựng như vậy, chúng tôi ít nhất cũng có hồi ức đẹp, tôi sẽ sinh con cho chàng, tôi nghĩ tôi còn có thể sống tiếp, phải rồi, tôi còn có thể sống

tiếp, chàng cũng muốn tôi sống tiếp. Nhưng cô để tôi cùng cô quay về cái gọi là hiện thực, một hiện thực bi đát như vậy, Thẩm Ngạn trong thế giới đó không hề yêu tôi, chàng không muốn tôi sống, vậy tôi còn sống làm gì?”.

Những lời đó của Tống Ngưng tôi không biết đối lại thế nào. Chỉ thấy gió ngoài linh đường thổi càng mạnh, lá cây bay rào rào.

Tôi muốn cứu cô, nhưng không cứu nổi.

Cô bấu vào quan tài đứng lên, đem chỗ hoa trong tay cắm ngay ngắn vào một bình hoa khác, quay lưng lại phía tôi, nên tôi không nhìn thấy sắc mặt cô lúc đó, chỉ nghe thấy tiếng nói hững hờ: “Nghe cô nương nói, tôi dùng tính mạng đổi lấy ảo mộng này, trong thế giới hiện thực đó có phải tôi đã chết? Nếu như vậy, phiền cô hãy hỏa thiêu xác tôi, sau đó mang tro của tôi... mang tro của tôi về nước Lê, trao cho đại huynh tôi”.

Tôi há miệng, hồi lâu sau mới phát ra một tiếng: “Được”.

92. Chương 87

Năm ngày sau tôi và Tiểu Lam rời khỏi Hoa Tư mộng của Tống Ngưng, trong thời gian đó chúng tôi lại qua núi tuyết cạnh cánh đồng hoang Thương Lộc một lần nữa, chỉ do thời gian quá gấp, Tiểu Lam vẫn còn hai nơi chưa thăm dò hết, vô tình được biết Liễu Thê Thê quả nhiên chưa chết, nghe nói bị ngã xuống vực, mắc vào một cây tùng bên vách núi, được một người đi săn cứu sống, để trả ơn cứu mạng, Liễu Thê Thê hứa lấy anh ta, cuối cùng hai người thành thân.

Ngay Liễu Thê Thê cũng có một mái ấm rất yên ổn.

Tôi nói với Tiểu Lam: “Thực ra không nên giết Thẩm Ngạn, chỉ không ngờ mặc dù như vậy, Tống Ngưng cũng không muốn thoát khỏi ảo mộng. Tôi muốn cứu cô ấy nên mới giết Thẩm Ngạn, nhưng lại thành ra hại cô ấy”.

Tiểu Lam nhìn tôi hồi lâu, trầm ngâm, “Đó mới là giấc mộng đẹp thật sự, Thẩm phu nhân khao khát một người yêu mình suốt đời, Thẩm tướng quân chết đi trong lúc yêu cô ấy nhất, cô ấy muốn sống tiếp với tình yêu chung thủy của anh ta, chỉ cần vượt qua những ngày đau buồn đó chính là sự yên lành vô lo mà cô ấy mơ ước suốt đời. Nếu không giết Thẩm Ngạn tướng quân, hậu họa sẽ khôn lường, cô sao có thể đảm bảo, trong ảo mộng này, anh ta có thể suốt đời chung thủy với Tống Ngưng?”.

Tôi tỏ vẻ kinh ngạc: “Huynh lại nói với tôi một đạo lý lớn như vậy, đàn ông các người chẳng phải không thích nói những chuyện tình ái tầm thường hay sao?”.

Anh ta nhìn tôi, “Có chuyện đó ư? Nếu đúng là vậy, thanh lâu trên đất nước này đã phải đóng cửa từ lâu”.

Tôi nghĩ, câu trả lời đó thật quá thẳng thắn.

Tôi nắm tay Tiểu Lam rời khỏi ảo mộng, anh ta lại nắm tay tôi, thản nhiên nói: “Ảo mộng là ảo mộng, cô đừng so sánh ảo mộng với hiện thực”.

Khi anh ta nói câu đó, có một đôi vân nhạn bay ngang trời.

Thời gian nửa năm trong Hoa Tư mộng chỉ ứng với một ngày ngắn ngủi trên trần thế.

Thoát khỏi mộng cảnh, một dòng nhiệt lưu đi thẳng vào ngực chỗ có viên giao châu, huyết dịch toàn thân tôi vụt nóng bừng. Đó là do giao châu đã hút tính mệnh của Tống Ngưng. Tống Ngưng đã chết, trong một chiều hoàng hôn đượm buồn, nhưng trong thế giới hiện thực không ai biết.

Gia nhân trong biệt viện vẫn ngay ngắn đứng hầu bên ngôi thủy đình, Quân Vỹ và Tiểu Hoàng ngủ gật cạnh cây đàn, ánh mặt trời nhàn nhạt tỏa xuống, tất cả vẫn bình yên tĩnh mịch, như không có chuyện gì xảy ra. Chấp Túc nhìn thấy Tiểu Lam, sung sướng reo lên: “Công tử!” khiến Tiểu Hoàng và Quân Vỹ giật mình tỉnh dậy, một người, một hổ vộ chạy ra đón tôi. Chính trong lúc đó, từ ngôi thủy đình phía xa một ngọn lửa bùng lên, chớp mắt đã bốc cao cả trượng.

Quân Vỹ sửng người: “Tống Ngưng vẫn còn trong đó?” rồi lập tức lao đi cứu, bị tôi ngăn lại.

Tiểu Lam nói nhỏ: “Hình như Thẩm phu nhân đã tiên liệu kết cục cuối cùng”.

93. Chương 88

Tôi nói với Quân Vỹ đầu đuôi sự việc, nhìn những bức rèm xung quanh ngôi thủy đình lộ ra hình thù kỳ dị trong ngọn lửa, sức nhớ tới lời Tống Ngưng trong mộng, nhờ tôi thiêu xác cô.

Tống Ngưng đến chết vẫn là người chu đáo, không phiền tôi động tay, trước khi vào ảo mộng, cô đã thu xếp hậu sự đầu vào đây. Cách nửa hồ sen, mấy nô bộc trung thành kinh sợ gào khóc, trùm những tấm chăn dày nhúng nước xông vào thủy đình, đều bị ngọn lửa rừng rực ngăn lại. Tống Ngưng quả nhiên đã thu xếp chu toàn, mỗi phân đất trong thủy đình đều bị lưỡi lửa liếm sạch, cô muốn thân xác mình thiêu thành tro, đứng trong một bình gốm đẹp, trở về cố quốc sau bảy năm xa cách.

Lửa được gió càng cháy mạnh, bốc cao, chiếu rực nửa bầu trời, chiếc xà ngang từ trên cao rơi xuống hồ sen bốc khói ngùn ngụt, bốn chiếc cột lớn ở bốn góc thủy đình từ từ sụp đổ, có thể nhìn thấy chiếc giường mây bị cháy, trong đó Tống Ngưng đã yên nghỉ, đang chìm trong ánh lửa mênh mông.

Trong truyền thuyết dân gian, một câu chuyện như vậy trong giờ phút đó luôn có một trận mưa lớn trút xuống đúng lúc, nhưng ngôi thủy đình cháy trụ đến khi không còn gì để cháy, ông trời cũng không đổ một giọt mưa, gió muộn đã mang hơi lạnh, ánh mặt trời tàn đỏ như máu. Ánh mặt trời tàn đỏ như máu phủ lên đồng hoang phế trên hồ sen, phía trước đồng hoang phế đó, một đám gia nhân vẫn quỳ sụp, không ai dám vào chuyển di cốt của Tống Ngưng.

Tôi nói với Tiểu Lam: “Đi thôi, chúng ta lượm xác cô ấy”.

Anh ta nhìn về phía sau lưng tôi, thông thả nói: “Không cần chúng ta, người lượm cô ấy đã đến”.

Tôi hiếu kỳ ngoài đầu, nhìn thấy dưới bóng cây liễu già bên con đường lát sỏi, người đến lượm di thể Tống Ngưng mà Tiểu Lam nói, người đã dồn Tống Ngưng vào chỗ chết.

Thẩm Ngạn, phu quân của Tống Ngưng.

Chàng ta vận áo chùng gấm trắng toát, vạt áo và cổ tay điểm những hoa văn chìm màu tối, trông như một chiếc áo tang sang trọng, bộ xiêm y thực là hợp cảnh. Chàng ta đi thẳng đến trước mặt chúng tôi, chiếc áo chùng gấm làm nổi bật gương mặt trắng bệch của chàng ta, nét mặt vẫn vẻ lạnh lùng đã thấy, giọng nói lại run run: “Cô ấy đâu, cô ấy ở đâu?”.

Tôi chỉ đồng hoang phế trên hồ sen: “Ngài nghe tin, đến để lượm xác cô ấy phải không? Tống Ngưng nói với tôi, cô ấy chỉ cần một bình đựng tro, một chiếc bình gốm màu xanh để trắng, ngài có mang đến không?”.

Chàng ta há mồm không nói, quay người bước vội đến chỗ tôi vừa chỉ, người loạng choạng chực ngã. Đám gia nhân quỳ trước thủy đình vội nhường đường. Tôi ôm cây đàn duỗi theo, nhìn thấy người chàng ta lao đảo, sụp xuống bên đồng hoang tàn, ánh mặt trời phía sau kéo bóng chàng ta đổ dài trên đó.

Qua vai chàng ta có thể nhìn thấy di hài Tống Ngưng, sáng nay khi gặp tôi, cô còn vấn tóc cao, trên má thoa phấn hồng, xinh đẹp rạng rỡ.

Sáng còn là hồng nhan, chiều đã là nấm xương tàn.

94. Chương 89

Ánh sáng và thời gian ngừng lại, tôi nhìn thấy Thẩm Ngạn lặng lẽ quỳ trong vầng sáng im lìm đó.

Một khúc gỗ đang cháy nổ bốp một tiếng, như đột nhiên sức tĩnh, chàng ta ôm chầm di hài cô, động tác mạnh đến nỗi đầu ngón tay trắng nhợt, giọng nói lại hết sức nhẹ nhàng: “Chẳng phải em đã nói, dù chết em cũng phải nhìn thấy ta tắt thở trước mặt em sao? Chẳng phải em nói, ta có lỗi với em, em phải nhìn thấy ông trời trừng phạt ta thế nào sao? Em hận ta như thế, ta còn chưa chết, sao em lại chết trước ta?”. Không có ai trả lời chàng ta.

Chàng ta ôm chặt cô, thận trọng như ôm báu vật, khuôn mặt trắng bệch dán vào mái đầu xưa là mái tóc dài óng ả, giờ đã cháy đen của cô, như thăm thì với người yêu: “A Ngưng, em nói đi”.

Đồng hoang phé đỏ rực trong ánh hoàng hôn, mịt mờ một bầu không khí ma quái, mặt đất cũng bị đốt nóng ran.

Tôi đứng nhìn tất cả cảnh tượng đó, đột nhiên cảm thấy sự mong manh của sinh mạng, mệt mỏi hỏi chàng ta: “Ngài muốn cô ấy nói gì? Bây giờ cô ấy không nói gì được nữa, cho dù ngài muốn nghe, cô ấy cũng không thể nói được nữa. Cô ấy đã bảo tôi đem tâm hồn cô ấy muốn nói những lời ngọt ngào với ngài. Cô ấy vừa được gả đến nước Khương, lạ cảnh lạ nhà, cô ấy thực lòng muốn thổ lộ với ngài, “Phu quân, em đã trao Tống Ngưng cho chàng, trao hết cho chàng, chàng nhất định phải trân trọng”, nhưng đáng tiếc ngài không cho cô ấy nói”.

Chàng ta ngẩng phắt đầu lên.

Tôi ngồi xuống nhìn vào mắt chàng ta, “Ngài nói Tống Ngưng hận ngài, thực ra chưa bao giờ cô ấy hận ngài, trên đời này chưa một cô gái nào yêu ngài như cô ấy”.

Chàng ta nhìn tôi đăm đăm, như bị vật gì đánh trúng, khuôn mặt trắng bệch không còn sắc máu, rất lâu sau lại phát ra tiếng cười nhỏ khô khan, nói dần từng chữ từng chữ: “Cô ấy yêu tôi? Sao cô dám nói thế. Cô ấy không hề yêu tôi. Cô ấy còn hận sao tôi không chết ở chiến trường”.

Tôi tìm một chỗ ngồi xuống, để cây đàn lên đầu gối: “Cô ấy nói trái lòng mình”.

Tôi ngẩng đầu nhìn chàng ta: “Thẩm tướng quân, nghe nói suốt hai năm qua ngài không hề gặp Tống Ngưng một lần nào, ngài còn nhớ hình bóng cô ấy không? Tôi cho ngài nhìn thấy hình bóng Tống Ngưng năm xưa, được chứ?”.

Không đợi chàng ta trả lời, tôi đã đánh thanh âm cuối cùng trên phím đàn. Đánh ngược Hoa Tư điệu để cho ảo mộng đã dệt cho Tống Ngưng có thể hiển hiện trên thế giới hiện thực. Tôi không đợi chàng ta trả lời, bất luận chàng ta có muốn hay không, có một số điều tôi cần cho chàng ta biết.

Trong cảnh hoàng hôn thê lương, trên đồng hoang phé mịt mờ khói trắng, từng cảnh cửa quá khứ lướt trên không trung, in hình xuống mặt nước hồ sen.

Trên sa mạc hoang vắng, bao la tuyết, Tống Ngưng rạp mình trên lưng ngựa, vượt qua sa mạc lớn nhồn đá, gió mang theo cát và đá vụn tấp vào mặt, vào cánh tay để lại những vết sây sát loang lổ, cô ôm cổ ngựa thúc giục con ngựa chiến đã gần kiệt sức: “Chạy nhanh hơn nữa đi, xin mây đẩy chạy nhanh lên, Thẩm Ngạn không đợi được nữa rồi”.

Trên địa ngục cánh đồng hoang Thương Lộc, cô xuống ngựa, loạng choạng lao vào chiến trận đầy xác chết, cánh tay và mặt bị gió tấp thâm tím vết thương, y phục dính đầy máu, môi mím chặt, người cứng đờ đi lật từng xác chết, từ lúc bình minh đến đêm khuya, cuối cùng tìm được người cần tìm. Cô dùng tay áo lau máu trên mặt người đó, ôm chặt chàng: “Thẩm Ngạn, em biết mà, em cần đến đây”. Nói xong ôm mặt, lệ tuôn như mưa.

Trong hang núi tuyết gần chiến trường, chàng nằm bất động, trên người đắp tấm nhung bào, cô ngậm từng ngụm nước mớm cho chàng, kiên trì ép chàng uống từng ngụm. Bên ngoài, trên trời sao còn chưa mọc, gió lạnh buốt rít ù ù, cô co người run rẩy phục trên ngực chàng: “Bao giờ chàng tỉnh lại, có phải chàng không bao giờ tỉnh lại không? Thẩm Ngạn, em sợ lắm”.

Cô ép sát vào người chàng, ôm thật chặt. Suốt ba ngày cô cõng chàng, mấy lần ngã lăn trên dốc núi, cô đứng không vững nhưng vẫn cố gượng dậy, hôn mắt chàng, ôm mặt chàng: “Em sẽ cứu chàng, cho dù phải chết, em cũng cứu chàng”.

Hoa Tư điệu đột ngột dừng lại, tôi hỏi chàng ta: “Ngài đã từng nhìn thấy một Tống Ngưng như vậy chưa?”.

95. Chương 90

Lời chưa dứt, chàng ta đã cắt ngang: “Không phải, tôi không tin”. Thấm Ngạn một tay ôm ngực, trán toát mồ hôi, người run lấy bầy, nhưng lại nhìn tôi nói ra những lời tàn nhẫn, “Những cái đó không đúng, tôi không tin!”.

Tôi cảm thấy buồn cười, bật cười thành tiếng: “Thấm tướng quân, rút cục là giả hay thật, trong lòng ngài rõ nhất. Tống Ngưng luôn muốn nói với ngài tất cả câu chuyện đó, nhưng ngài chưa bao giờ cho cô ấy cơ hội”.

Tôi nói: “Thấm tướng quân, ngài có biết Tống Ngưng chết thế nào không? Chết trong ảo mộng. Cô ấy chìm đắm trong ảo mộng, từ bỏ tính mạng của mình. Bởi vì trong ảo mộng đó, cuối cùng ngài đã yêu cô ấy, hai người thề sống bên nhau trọn đời. Tống Ngưng chìm đắm trong ảo mộng hư không đó. Nhưng về sau ngài chết ngoài chiến trường, mặc dù ngài đã chết, cô ấy cũng không muốn ra khỏi ảo mộng đó. Cô ấy nghĩ đến nỗi đau ngài đã gây ra cho cô ấy trong cuộc sống hiện thực, còn đau đớn gấp vạn lần nỗi đau vĩnh viễn mất ngài trong ảo mộng. Tống Ngưng đã lệnh cho gia nhân thiêu di hài cô ấy, không muốn lưu lại cho ngài bất cứ thứ gì. Thấm tướng quân, ngài không hề biết, cô ấy đã yêu ngài, luôn yêu ngài suốt bảy năm qua”.

Tôi nói xong những lời đó, nhìn thấy ngón tay run run của chàng ta vuốt ve chiếc vòng ngọc ở chỗ xương cổ tay cô, rồi nắm chặt lấy, các khớp ngón tay trắng bệch, toàn thân đột nhiên đổ về phía trước, thổ ra máu, máu tươi vẩy trên di hài Tống Ngưng, trong ánh hoàng hôn ánh lên một màu yêu ma quái dị. Chàng ta thét gọi một cái tên, như đau đớn không sao chịu nổi, miệng há ra mấy lần, vẫn không thốt lên lời: “A Ngưng”. Nhưng cô đã không thể trả lời.

Tôi ôm đàn đứng dậy: “Tống Ngưng bảo tôi đem tro của cô ấy mang về Lê quốc, từ nay về sau hai người không còn bất cứ quan hệ gì nữa, Thấm tướng quân, sau ba ngày nữa tôi đến lấy tro của Tống Ngưng”.

Chàng ta không để ý lời tôi, ôm di thể Tống Ngưng, từng bước ra khỏi thủy đình, bước chân xiêu vẹo.

Gia nhân phục trên đất khóc thảm thiết.

Tôi ngẩng người, nói: “Vây cũng được, phiền Thấm tướng quân hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của cô ấy, để cô ấy vào một bình gốm xanh để trắng đưa đến nước Lê trao tận tay đại huynh cô ấy”.

Lặng lẽ, lạnh như một thanh kiếm sắc, giọng chàng ta thẳng thốt vọng lên từ trong tiếng khóc than của đám gia nhân, “Trước khi chết cô ấy có gì muốn nói với tôi không?”.

Tôi nhìn theo bóng chàng ta: “Không, không một lời nào hết, cô ấy đã không còn mong muốn điều gì ở ngài nữa”.

Không lâu sau khi câu chuyện này trôi qua, nghe nói hai nước Khương, Lê lại xảy ra chiến tranh, quân đội nước Lê do đại tướng quân Tống Diễn chỉ huy, quân đội nước Khương do tướng quân trấn ải Thấm Ngạn thống lĩnh. Lúc này, chúng tôi đang du sơn ngoạn thủy ở biên giới hai nước.

Trong mưa đêm ngày mùng bảy tháng năm, Tiểu Lam mang đến một tin, Thấm Ngạn đã chết trên chiến trường Thương Lộc, trận này vốn dĩ chàng ta chiếm ưu thế, lẽ ra có thể toàn thắng, nhưng không hiểu sao lại bại trận thân vong. Nghe nói trước khi chết chàng ta dặn thuộc hạ chôn chàng ta ở cánh đồng hoang Thương Lộc, lúc hạ táng, họ phát hiện bên người chàng ta có một bình gốm xanh để trắng, bên trong bình đựng đầy tro xương của ai đó.

Thê thất của chàng ta ở phủ nghe tin chàng ta tử trận, tối đó tất cả thất cổ tự vẫn trong hoa đình.

Tiểu Lam hỏi tôi nghĩ gì, tôi cười nói với anh ta: “Nếu Kính Võ công chúa Tống Ngưng còn sống trên đời, có lẽ Thấm Ngạn sẽ không chết, trên đời chỉ có một người không tiếc tính mạng yêu chàng ta, cứu chàng ta, đáng tiếc người đó đã chết quá sớm”.

Tiểu Lam trầm ngâm hồi lâu, nói: “Có phải bởi Tống Ngưng đã chết, nên chàng ta không muốn sống?”.

Tôi nói: “Thế ư?”.

96. Chương 91

Anh ta không nói gì.

Tôi nhìn màn mưa rả rích bên ngoài, lơ đãng nói: “Tôi không tin”. Cúi đầu hỏi Tiểu Hoàng: “Mày có tin không?”. Tiểu Hoàng đang lẳng lặng gặm nửa con gà nướng, nghe tôi gọi liền ngẩng đầu bắn khoăn nhìn tôi một lát rồi lại cúi đầu gặm tiếp.

Hai chúng tôi ngồi đối diện, yên lặng rất lâu, tôi hỏi Tiểu Lam: “Sao dạo này không thấy huynh mặc màu lam?”.

Anh ta cười: “Tại sao tôi nhất định phải mặc màu lam?”.

Tôi đáp: “Bởi vì tôi gọi huynh là Tiểu Lam”.

Anh ta nhướn cặp lông mày đẹp như nét vẽ: “Tôi cũng thấy lạ, tại sao chưa bao giờ cô hỏi tên tôi, Tiểu Lam chẳng phải là...”.

Anh ta làm ra vẻ suy nghĩ, giống như đang tìm một từ phù hợp, hoa đèn bất chợt nổ “bép” một tiếng, Tiểu Lam nhìn tôi, nét mặt êm đềm như mặt nước thu, “ ... chẳng phải là tên thân mật cô đặt cho tôi sao?”.

Tôi nghĩ lại toàn bộ câu chuyện, nhận ra quả nhiên như vậy, vội cầm ấm trà rót thêm vào cốc: “À, huynh vốn cũng có một cái tên nào đó, chẳng qua tôi thấy tên cũng chỉ là một ký hiệu, gọi Tiểu Lam quen rồi, thành ra lại quên hỏi tên huynh, vậy huynh tên gì?”.

Anh ta nhẹ giọng: “Mộ Ngôn, Mộ trong nhớ nhưng ngưỡng mộ, Ngôn trong không còn lời nào để nói, đó là tên tôi”.

Tay tôi run bắn, trà trong cốc sánh đầy ra đất.

97. Chương 92

Phần 2: Thập Tam Nguyệt

Nhìn bóng cô khuất dần dưới ánh trăng, chàng muốn gọi tên cô, Oanh Ca, cái tên đó đã vang lên trong lòng cả trăm lần, chỉ là chưa bao giờ chàng thốt ra với cô, “Oanh Ca”, chàng thì thầm. Nhưng cô đã đi xa.

Chương 1

Hôm đó trời nắng đẹp, chúng tôi rời nước Khương, vượt qua dãy núi Thương Lan vào biên giới nước Trịnh.

Mộ Ngôn định hôm sau sẽ đi, chàng nói nhà có việc gấp gọi về, ân tình nợ tôi ngày sau chàng sẽ trả.

Thực ra, Mộ Ngôn không nợ nần gì tôi, nếu còn nhớ, chàng sẽ hiểu ra món nợ giữa chúng tôi là như thế này: Tôi nợ chàng trước, nợ hai tính mạng, vừa rồi cứu mạng chàng một lần, coi như đã đền được một tính mạng, vẫn còn nợ chàng một mạng nữa, là tôi phải trả chàng, chứ không phải chàng phải trả tôi, nhưng rõ ràng chàng không nhớ. Thực ra điều đó cũng chẳng có gì, nữ nhi mười tám biến, tôi hôm nay khác hẳn ba năm trước, lại luôn đeo mặt nạ, chàng không nhận ra cũng là chuyện thường.

Tôi nghĩ, tôi yêu chàng ba năm, không ngờ đời này lại được gặp chàng lần nữa, ông trời đã cho chúng tôi cơ hội trùng phùng, nhưng lại ở hai đầu sinh tử, thật quá đau lòng. Nhưng như thế cũng tốt, đối với chàng coi như không có chuyện gì xảy ra, cũng không có gì kết thúc, đối với tôi, tất cả đã xảy ra, tất cả đã kết thúc. Chút tình giữ trong lòng hôm nay chẳng qua là hoài niệm của vong hồn, không phải là thứ hiện hữu trên đời, lưu luyến mấy cũng chẳng ý nghĩa gì.

Chỉ có điều vẫn không thể nào quên, vừa nhắm mắt lại hiện ra trong đầu, chỉ toàn hình ảnh chàng cúi đầu ôm cây đàn trong hang núi Nhạn Hồi, mặt nạ màu bạc, áo dài đen, tay bấm dây tơ, tiếng đàn tuôn chảy dưới ánh trăng, nhạt khoan như tiếng suối lúc êm đềm lặng trôi, lúc ào ạt trút đổ.

Tôi nghĩ, tôi phải để chàng lưu lại gì đó cho tôi, gì cũng được, coi như là kỷ niệm.

Mùa hè ngày dài, mãi mới vào đêm. Tôi cầm một bình rượu, bồi hồi đi tìm chàng giả bộ chẳng có gì suy nghĩ vẫn vợ, đi tìm chàng là do muốn uống rượu ngắm trăng, còn chàng được lựa chọn, thuận tụy là vì có lẽ đêm nay chúng tôi tương đối có duyên.

98. Chương 93

Chàng ngồi hóng mát trong sân quán trọ, trên ghế đá có bình rượu, tự rót uống một mình. Tôi đi đến, để bình rượu trong tay sang một bên, nhìn chàng: “Uống một mình thật vô vị”.

Chàng ngẩng đầu: “Cô muốn uống cùng tôi?”.

Tôi nhìn chung rượu bằng gốm trắng trong tay chàng: “Mộ Ngôn, trước khi chia tay, huynh gảy một khúc đàn cho tôi nghe đi”.

Chàng ngạc nhiên nhìn tôi, không nói gì, để chung rượu xuống hỏi: “Muốn nghe khúc gì?”.

Tôi nghĩ một lát: “Cũng không có khúc nào đặc biệt muốn nghe”.

Chàng gơ tay vẫy Chấp Túc đứng phía xa, ngoài đầu nói với tôi: “Vậy thì...”.

Tôi ngồi xuống, ngắt lời: “Vậy thì cứ chơi khúc nào huynh biết”.

“...”.

Chấp Túc nhanh chóng mang đàn đến, để trong đình hóng mát.

Xung quanh đình, bà chủ quán trọ trồng đầy hoa thiên ngư, từng đám lớn tấm ánh trắng, từ màu trắng chuyển sang hồng, lan tràn như mây trắng nhuộm ánh hồng. Tôi cúi nhìn Mộ Ngôn, chàng ngồi giữa ánh mây hồng đó, khuôn mặt không đeo mặt nạ đẹp như thiên thần, ngón tay dài mảnh, nhàn tản đặt trên dây đàn, đầu hơi ngẩng lên nhìn tôi mỉm cười: “Nếu chơi hết các khúc tôi biết, e là đêm nay cô không ngủ được”.

Tôi không nói gì, lòng thầm nghĩ, em có thể suốt đời ngồi nghe chàng đàn.

Tiếng đàn vang lên, là một khúc tôi chưa từng nghe, tôi gục đầu trên chiếc bàn tròn ba chân bên cạnh, tay chống cằm hỏi: “Mộ Ngôn, huynh chưa lập gia thất chứ?”.

Khúc nhạc hơi ngừng, chàng khẽ nghiêng đầu, ậm ừ một tiếng, “Chưa”.

Tôi nói: “Huynh có muốn lấy một người đã chết làm vợ không?”.

Chàng dừng tay đàn, ánh trăng mờ tỏ chiếu lên khuôn mặt thiên thần, đẹp đến sững sờ.

Tôi lấy hết can đảm nói với chàng: “Cô gái đó cũng khá đẹp, tính tình cũng được, các vị trưởng bối đều thích cô ấy, cưới về nhà tuyệt đối không có chuyện bất hòa mẹ chồng nàng dâu, hơn nữa, cầm kỳ thi họa cũng biết ít nhiều, tuyệt đối không để huynh mất thể diện trước thiên hạ. Ngoài ra, nấu ăn tuy không giỏi lắm nhưng cũng biết làm vài món, chỉ có điều... chỉ có điều... đã chết...”.

Tôi tự khoe mình một hồi, thầm nghĩ sao mình có thể mặt dày như vậy, càng tự khen càng thấy không ổn, chàng chống cằm nhẩn nại ngồi nghe, một hồi lâu sau, dờ khóc dờ cười hỏi: “Cô định nói tới âm hôn(*) sao?”.

Tôi không biết, giả sử tôi và chàng thành hôn liệu có gọi là âm hôn, nhưng cũng không có định nghĩa nào chính xác hơn, đành ậm ừ gật đầu.

99. Chương 94

Chàng nhẩn nại nhìn tôi một lát, gơ tay đàn tiếp, lắc đầu nói: “Không hiểu cô nghĩ gì, không phải cô định mai mối tôi cho một cô gái đã chết nào đó chứ?”.

Tôi sáng mắt nói: “Chính là thế!”.

Dây tơ đàn phát ra thanh âm run run, chàng cười: “Đúng là giống chuyện cô thường làm, nhưng Mộ gia chúng tôi không thể tuyệt hậu, cảm ơn thịnh tình của cô”.

Tôi lại gục trên bàn, nhắm mắt lại, gió đêm ẩm áp là vậy, lại cảm thấy toàn thân lạnh toát. Mặc dù rất hiểu sinh tử khác nhau, âm dương cách biệt, hôn nhân là không thể, nhưng bất chợt có lúc không tránh khỏi hy vọng mong manh vào may mắn ngẫu nhiên nào đó, muốn thử một lần, biết đâu sẽ khác, nhưng cuối cùng chỉ khiến mình càng thêm thất vọng.

Tôi rất muốn nói với chàng, cô gái đeo mặt nạ chàng đi theo để trả ơn chính là cô bé suýt bị rắn độc cắn chết ở núi Nhạn Hồi năm xưa, bây giờ đã lớn thế này, luôn ước ao muốn lấy chàng, trên trời dưới đất tìm chàng, tìm suốt ba năm. Nhưng sao có thể nói ra, cô gái đeo mặt nạ này quả thực là đã chết.

Đêm đó tôi gục trên chiếc bàn ba chân, ngủ thiếp từ lúc nào trong tiếng đàn của Mộ Ngôn. Nghe Quân Vỹ nói, lúc canh tư, Mộ Ngôn bế tôi vào phòng. Nhưng khi tôi tỉnh dậy, chàng đã rời đi. Giống như cái đêm ở núi Nhạn Hồi ba năm trước, chúng tôi luôn chia tay trong lặng lẽ, bất ngờ. Nhưng cũng không có tình cảm đặc biệt gì, chỉ có nơi đặt viên giao châu đường như trở nên trống rỗng.

Nơi tôi định đến là thành Tứ Phương, quốc đô nước Trịnh.

Thoạt nghe tên đó, cứ nghĩ thành này có lẽ được xây dựng theo nguyên lý hình học không gian tinh thâm. Thực ra không phải tên thành là Tứ Phương, chỉ là do dân chúng trong thành đa phần rất thích chơi mặt chược. Bầu đoàn ba thành viên, tôi, Quân Vỹ và Tiểu Hoàng hân hoan nhằm thành Tứ Phương thắng tiến, bởi vì Quân sư phụ cho chim đưa thư báo, đã tìm được một vụ làm ăn cho tôi ở trong thành, khách lần này nhân thân tương đối đặc biệt, là một quý phụ sống trong vương cung Trịnh quốc.

Nội địa Trịnh quốc nhiều sông nhiều núi, có nghĩa phần lớn hành trình chúng tôi đều đi bằng thuyền, nhưng sự có mặt của Tiểu Hoàng khiến chúng tôi gặp rất nhiều rắc rối, ngày càng ít chủ đồ đồng ý chở chúng tôi, họa hoằn mới tìm được một chủ đồ hám tiền, nhưng thường đòi tiền công rất cao mới được bước lên con thuyền rách của họ. Nghĩ đến chuyện không thể làm thịt Tiểu Hoàng nướng ăn như đối với con ngựa, đành nghiêng rằng không còn cách nào khác.

Nhưng tiền mang theo mỗi ngày cạn một nhanh, như thế này khó lòng đến được thành Tứ Phương theo dự kiến. Vạn bất đắc dĩ, tôi và Quân Vỹ đành phải ép chủ đồ: “Tiền không có, nhưng mạng thì có, nếu ông không chở, chúng tôi sẽ thả con hổ, nó sẽ cắn ông chết tươi”.

Không ngờ biện pháp đó lại rất hiệu quả. Chúng tôi đi hoàn toàn thuận lợi, chỉ có điều, lúc gần đến thành có người báo quan, bị quan phủ địa phương phạt món tiền lớn, đó lại là khoản tiền lộ phí cuối cùng của chúng tôi.

100. Chương 95

Lúc này còn cách thành Tứ Phương năm mươi dặm, nhanh nhất cũng phải ba ngày mới tới, nhưng trong người chúng tôi đã không còn một cắc bạc. Quân Vỹ nói trên đường đi vừa rồi anh ta đã sáng tác xong một cuốn tiểu thuyết mới, nói về sự bạc tình đang rất ăn khách, có lẽ sẽ bán chạy, có thể thử bán cuốn tiểu thuyết này lấy ít tiền lộ phí. Tôi và Tiểu Hoàng đều rất vui, cảm thấy hết mưa là nắng, phần khởi bày sách bên đường rao bán, lòng đầy hy vọng.

Kết quả không bán được.

Về sau phân tích mới thấy, nguyên nhân chính là trong sách không có những chỗ mô tả chuyện gối chăn. Nhưng lúc đó chúng tôi chưa nhận ra điều ấy, chỉ thấy rất bế tắc. Suy nghĩ rất lung, cảm thấy biện pháp duy nhất... chỉ có để Tiểu Hoàng biểu diễn tài ăn cỏ, trái với bản tính của loài hổ.

Chính trong quá trình ép Tiểu Hoàng biểu diễn tài ăn cỏ, chúng tôi gặp được Bách Lý Tấn lên núi hái thuốc trở về, đây là nhân vật vô cùng quan trọng, mà lúc đó và rất lâu về sau, chúng tôi đều không biết anh ta thực ra xuất thân từ một gia tộc thánh được, là cháu ngoại duy nhất của thánh được Bách Lý Việt. Đương nhiên cũng có nguyên do, bởi vì anh ta xuất hiện với bộ dạng hoàn toàn không xứng với họ tộc trứ danh của mình, trên tay không phe phẩy chiếc quạt quý, thắt lưng cũng không đeo kiếm báu, chiếc áo dài trắng

mặc trên người lại loang lổ chỗ đen chỗ trắng, lưng lại khoác chiếc gùi cũ, không hề có dáng một công tử thế gia, khiến người ta vừa nhìn đã nhận ra là bậc cao nhân, hoặc là hậu duệ của bậc cao nhân.

Cảnh đó diễn ra vào đúng lúc mặt trời lặn, chim đang về tổ. Chúng tôi chuẩn bị đĩa bàn mãi nghệ, hái một bó lớn rau dại và cỏ để bên đường, Tiểu Hoàng đã được ý tứ buộc chặt vào chiếc cọc tre.

Nông dân đang lục tục vác nông cụ về nhà, đi qua nhìn thấy cảnh đó tò mò đứng lại, chẳng mấy chốc đã quây kín một vòng.

Mọi người chứng kiến Tiểu Hoàng dáng điệu khổ sở lép bép nhai một củ cà rốt, nông dân chắc lưỡi khen lạ.

Lúc đó Bách Lý Tấn vất vả chen vào trong, cúi xuống rất tự nhiên lấy một củ cải trắng to dùng trong đồng rau cỏ, ngẩng đầu nhìn Quân Vỹ: “Này, củ cải bán thế nào?”

Quân Vỹ ngây người.

Bách Lý Tấn ngấm nghĩa một hồi, không biết lý giải thế nào biểu hiện đó của Quân Vỹ, lại cúi đầu lựa chọn một hồi, lấy ra một củ cà rốt: “Này, tôi mua hai củ cải, anh có thể tặng thêm một củ cà rốt không?”

Tôi giương mắt nhìn Quân Vỹ nhướn mày hai cái, sau đó thản nhiên chỉ vào Tiểu Hoàng đang gặm cà rốt bên cạnh, tỏ ý chúng tôi đang biểu diễn, không phải bán củ cải.

Bách Lý Tấn nhìn Tiểu Hoàng, nhảy dựng lên: “Chao, mua củ cải còn được tặng hổ ư?”

Tôi giương mắt nhìn Quân Vỹ lại nhướn mày hai cái, nhếch mép: “Không tặng hổ, không tặng hổ”.

Bách Lý Tấn hiểu ý giờ củ cà rốt ở tay phải, “Ồ, không sao, không tặng hổ thì tặng tôi một củ cà rốt vậy”.

101. Chương 96

Quân Vỹ lại nhếch mép: “Cà rốt cũng không tặng!”.

Bách Lý Tấn ngạc nhiên giờ củ cải ở tay trái: “Tôi không để anh cho không đâu, tôi trả tiền, tôi mua nhiều không phải để anh kiếm tiền, mà là muốn anh cho thêm một củ cà rốt nhỏ...”.

Tôi đoán Quân Vỹ sắp không chịu nổi rồi, còn chưa nghĩ xong thì đã thấy một bóng trắng xám xám bay ra khỏi vòng người, Quân Vỹ nghiêm nghị nhìn Bách Lý Tấn vừa bị ném đi, phủ tay vài cái rồi lau lên áo tôi.

Đó là cuộc gặp đầu tiên của chúng tôi với người cháu trẻ nhất trong gia tộc Bách Lý, Quân Vỹ lần đầu tiên thể hiện rõ nhất dung khí nam nhi.

Hai ngày sau, chúng tôi tích đủ lộ phí đến thành Tứ Phương, tạm đủ tiền ăn ở dè sẻn. Tôi nghĩ, lúc này bắt buộc dĩ phải kiếm ít tiền còn được, không nên để Tiểu Hoàng mệt mỏi quá, chỉ cần đến thành phố là chỗ nào cũng đầy cơ hội kiếm tiền, chẳng hạn có thể để Quân Vỹ bán thân, nhưng lại một nữa bị báo quan.

Quan phủ sau khi tra xét thấy đúng, bởi chúng tôi hoàn toàn chẳng làm gì trái pháp luật, nên không thể ra tay, nhưng họ cũng không chịu tay trắng ra về, cuối cùng phạt tiền chúng tôi với tội danh bắt hổ mãi nghệ, ngược đãi động vật, số tiền phạt coi như vẫn còn nhân tính, vẫn để lại cho chúng tôi một ít bạc lẻ làm lộ phí.

Quân Vỹ nói: “Đây nhất định là việc hay họ do gã tiểu tử nói giọng đàn bà đó làm”. Anh ta đang nói tới Bách Lý Tấn, nhưng tôi thấy chuyện này chẳng liên quan tới anh chàng đó, bởi tôi thật sự cho rằng, thực ra anh chàng đó có thể cũng không biết hổ là loài thú hoang ăn thịt hay ăn cỏ, chưa biết chừng anh ta lại tưởng thiên tính của hổ là ăn củ cải.

Vốn tưởng Bách Lý Tấn chẳng qua là người qua đường, tôi và Quân Vỹ đều không chú ý, ai ngờ chập tối ngày thứ tư lại gặp nhau trong một quán trọ duy nhất ở ngoại ô thành Tứ Phương, hơn nữa Quân Vỹ lại nằm cùng giường với anh ta.

Có duyên như vậy kể cũng hiếm, bởi vì quán trọ đó quả thật rất nhỏ, khi chúng tôi đến chỉ còn một phòng trống duy nhất. Vì thanh danh của tôi, đương nhiên tôi và Quân Vỹ không thể ở cùng phòng, nhưng để anh ta nằm trong kho củi hoặc dưới gốc liễu bên ngoài cũng thật tàn nhẫn.

Nghĩ đến nếu hủy hoại danh dự của tôi nhất định sẽ bị Quân sư phụ đánh chết, Quân Vỹ mặc dù lòng vô cùng ám ức cũng đành ôm chần chiếu xuống kho củi ngủ tạm một đêm. Tôi và Tiểu Hoàng nhìn anh ta với con mắt cảm thông. Không ngờ vừa ôm chiếu đi qua cầu thang, một cái bóng trắng đột nhiên sấn đến: “Này? Cô không phải là người bán củi mấy hôm trước ư? Các người sao vậy?”. Chúng tôi nhìn kỹ, thì ra là Bách Lý Tấn.

Chủ quán trọ nép vào một góc tủ quần, vừa chú ý động tĩnh của Tiểu Hoàng vừa giải thích với anh ta. Bách Lý Tấn ngoài nhìn kỹ một hồi, vòng qua Quân Vỹ đến trước mặt tôi: “Thì ra là thiếu phòng? Phòng của tôi rất rộng, hay là cô ở tạm cùng tôi một đêm, tiền phòng chúng ta chia đôi, hi hi hi”. Tôi không kịp cười, Quân Vỹ không biết dùng thân pháp gì, đã lặng lẽ đứng chen giữa chúng tôi, hiền hậu mỉm cười với Bách Lý Tấn đang nhăn nhó: “Được, chúng ta chung phòng”.

102. Chương 97

Bách Lý Tấn thôi nhăn nhó.

Mọi người cùng ăn chung bữa cơm, vậy là quen nhau.

Ăn xong từng đôi về phòng.

Trước lúc ngủ, mí mắt tôi nháy liên tục, cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì. Từ nhỏ đến giờ linh cảm của tôi luôn rất hiệu nghiệm, nếu dự cảm có chuyện xấu xảy ra, bất luận thế nào cũng xảy ra chuyện gì đó thật.

Lòng tôi thấp thỏm, không thể ngủ được, mắt trừng trừng thức đến tận bình minh ngày hôm sau, nhưng cả đêm yên tĩnh, không hề xảy ra bất cứ chuyện gì đặc biệt, chỉ là khi dẫn Tiểu Hoàng xuống lầu ăn sáng, nhìn thấy Quân Vỹ và Bách Lý Tấn ngồi bên cửa sổ, cảm giác thần thái hai người hơi kỳ quái. Bách Lý Tấn tiểu đệ húp một miếng cháo ngẩng đầu nhìn Quân Vỹ mỉm cười, húp miếng nữa lại ngẩng đầu nhìn Quân Vỹ mỉm cười, còn Quân Vỹ ngoài sắc mặt hơi trầm, không có biểu hiện gì khác lạ.

Tiểu Hoàng vẫy đuôi quanh quẩn dưới chân tôi, ngẩng mặt nhìn nửa bát cháo trước mặt, lát sau chớp chớp mắt nhìn Quân Vỹ vẻ tội nghiệp.

Quân Vỹ sốt ruột: “Hôm nay không có gà nướng cho mày ăn đâu, chúng ta chẳng còn mấy đồng nữa”.

Tiểu Hoàng ngoẹo đầu không tin. Bách Lý Tấn cười hề hề ghé lại gần tôi: “Cô có biết A Trần là ai không?”.

Đôi đũa đang gấp dưa muối trong tay Quân Vỹ dừng lại, quay về phía Bách Lý Tấn, hất hàm với Tiểu Hoàng: “Con trai, nếu quả thực con muốn ăn thịt, ở đây đã có sẵn rồi đấy”.

Tiểu Hoàng đứng dậy liếm nanh thật, Bách Lý Tấn kêu thét một tiếng nhảy lên bàn, run cầm cập, tay chỉ Quân Vỹ: “Một đêm vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, Quân Vỹ huynh là kẻ vong ân bội nghĩa”.

Miếng cháo trong miệng tôi bắn đầy ra bàn, đôi đũa trong tay Quân Vỹ rắc một tiếng bị bẻ làm đôi.

Tôi nói: “Hai người...”.

Quân Vỹ thu đôi đũa gãy, lườm Bách Lý Tấn, nghiêng răng nói “Không có gì, đừng nghe hắn nói bậy”.

Bách Lý Tấn chắc chắc lưỡi, lắc đầu, ngồi xồm trên bàn, vẻ mặt mờ ám ghé lại gần, tôi hứng thú ghé sát lại.

Anh ta ghé gần tai tôi, “Cô không biết, người này tối qua nằm mơ, trong mơ huynh ấy...”. Lời chưa dứt bị một miếng bánh bao chạy nhét vào miệng.

Tôi giật mình, vội nhìn sang Quân Vỹ, “Huynh và Bách Lý tiểu đệ... không phải thấy người ta dung mạo đẹp như hoa mùa xuân, tối qua trắng lặn sao thừa, mới vô tình...”. Lời chưa dứt cũng bị miếng bánh bao nhét vào miệng. Quân Vỹ tức tối bảo Tiểu Hoàng: “Con trai, hai thứ giẻ rách này thuộc về con, bữa sáng của con đó”.

Đúng lúc mâu thuẫn nội bộ sắp gia tăng, thì từ vị trí cách chúng tôi mấy chiếc bàn vang lên tiếng cười khe khẽ, và một giọng không biết nói với ai: “Vị công tử phẩm tính hiền đức mà các người nói chính là Trần thể tử Tô Dự, Tô Tử Khác, người đã chém sạch những trung thần cuối cùng của Vệ vương thất, sau khi Vệ quốc diệt vong ư?”.

Thấy nhắc đến Vệ quốc, tôi và Quân Vỹ bất giác đều cùng ngoái đầu lại, phát hiện cách đó mấy bàn có mấy vị khách dậy sớm đang châu đầu bàn luận quốc sự, người vừa nói là một văn sĩ trung niên.

103. Chương 98

Văn sĩ vẫn muốn nói tiếp, bị một thanh niên áo trắng cùng bàn ngắt lời: “Lời huynh thậm sai, người chém đại thần nước Vệ không phải là thế tử Dụ. Khi nước Vệ bị diệt, thế tử được lệnh Trần vương thống lĩnh Trần quân giám hộ Vệ quốc, không may nhiễm bệnh, đành trở về Hạo thành dưỡng bệnh. Là tể tướng Doãn Từ đã tiến cử diên úy Công Dương Hạ làm thích sử, thay thế tử giám quốc. Công Dương Hạ vốn hiểm độc, muốn nhanh chóng lập công với Trần vương, vừa đến đất Vệ đã giết những cựu thần cuối cùng của Vệ vương thất có khả năng phản kháng, giết gà dọa khỉ, lại đuổi dân chúng ở Lịch thành và Yến thành ngay gần kinh đô, đưa dân nước Trần đến ở, khiến dân chúng hai thành lâm vào cảnh ly tán không nhà không cửa. Lại cho xây thích sử phủ nguy nga, thế tử lúc đó đang bệnh nặng, hoàn toàn không hay biết. Đến khi bình phục, thế tử chính đồn quốc sự, chẳng phải đã lập tức phi ngựa đến Vệ quốc, ra lệnh chém Công Dương Hạ trước thích sử phủ còn chưa kịp hoàn tất, bêu đầu trước môn thành kinh đô nước Vệ, lấy đó để tạ tội với dân chúng hay sao? Bây giờ dân chúng nước Vệ đều coi thế tử như phụ mẫu tái sinh, nước Vệ diệt vong chưa quá nửa năm, dân chúng đã cam tâm tình nguyện quy thuận nước Trần, hai chữ hiền đức, chẳng lẽ thế tử không xứng?”.

Văn sĩ kia nói: “Chẳng qua là mượn dao giết người, đầu tiên là mượn tay Công Dương Hạ, làm hết việc mình muốn nhưng không thể làm, sau đó trở mặt giết người ta mà thiên hạ vẫn phải cảm ơn đại ân đại đức, quả nhiên là thế tử hiền đức!”.

Mấy người cùng bàn với chàng trai trẻ đập bàn đứng dậy, “Ông...”. Chủ quán thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy đến can: “Xin đừng bàn quốc sự, xin đừng bàn quốc sự”.

Quân Vỹ gấp đưa muối vào bát tôi: “Nói suy nghĩ của muối xem?”.

Tôi nghĩ một hồi, cảm thấy chẳng có suy nghĩ gì, chỉ là thấy lạ về chuyện trong Vệ vương thất vẫn còn những người gọi là trung thần.

Quân Vỹ nhìn Bách Lý Tấn ngồi xồm trên ghế, mở miệng định nói, có lẽ cảm thấy một số chuyện không nên nói ra trước mặt người ngoài. Đắn đo một hồi, cuối cùng cúi đầu tiếp tục húp cháo. Tôi đoán Quân Vỹ lo lắng tôi vẫn nhớ mình là công chúa nước Vệ, sẽ dễ bụng, coi Tô Dụ là kẻ thù, định hành thích báo thù.

Nhưng quả thật tôi không có ý nghĩ đó, cảm thấy để Quân Vỹ yên lòng, tôi vừa khều một sợi củ cải trong dưa muối, vừa thông thả nói: “Nếu là Tô Dụ, chắc muối cũng làm như vậy, mình quân thánh chủ thời loạn phải là người xảo quyết hung bạo như hổ, hiền đức chỉ để cho thiên hạ xem, chỗ nào cần hiền đức thì tỏ ra hiền đức để thiên hạ nhìn thấy là được rồi”.

Bách Lý Tấn không biết từ lúc nào đã buông chân xuống, ngồi ngay ngắn trên ghế góp chuyện: “Theo cô nói, Tô Dụ làm nhiều việc như vậy chỉ là để tạo một hình ảnh hiền đức với thiên hạ?”.

Tôi lắc đầu: “Nếu đúng vậy, anh ta không phải là hiền đức, mà là rối việc. Chẳng phải Công Dương Hạ đã giết hết cựu thần của Vệ vương thất rồi sao? Sau đó nước Vệ đã không còn hy vọng phục quốc nữa, thật đáng chúc mừng. Công Dương Hạ đã di chuyển một bộ phận dân chúng nước Trần sang sinh sống ở hai thành Lịch, Yến ngay gần kinh đô nước Vệ. Những người đó bình thường làm ruộng sinh sống, khi nước Vệ xảy ra binh biến có thể trở thành lực lượng tại chỗ rất hữu hiệu, khỏi phải tốn kém điều binh từ nước Trần đến...”.

Bách Lý Tấn tỏ ra ngạc nhiên. Tôi nghĩ phải lấy ví dụ chứng minh để anh ta dễ hiểu, nghĩ một lát nói tiếp: “Cũng giống như các vị đến nước khác mở lâu xanh, mang rất nhiều cô gái đến, nhưng luật nước đó lại quy định chỉ vào dịp lễ tết mới được kinh doanh lâu xanh, như vậy các vị hàng ngày phải bỏ tiền nuôi các cô gái đó rất tốn kém, nếu chia cho họ ít ruộng, để họ tự trồng cấy, nuôi thân, vậy chẳng phải các vị sẽ giảm rất nhiều chi phí sao?”.

104. Chương 99

Bách Lý Tấn vò đầu: “Nhưng nếu nước đó chỉ cho phép vào dịp lễ tết mới được được kinh doanh lầu xanh, vậy chúng tôi tại sao phải đến một nước xa xôi như vậy để mở lầu xanh?”.

Tôi cảm thấy bất lực, không thể nào chia sẻ với anh ta được.

Mà lúc đó, văn sĩ trung niên kia hình như đã được chủ quán đưa ra chỗ khác khuyên giải, bàn bên đó đột nhiên vang lên tiếng nói, không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi chỉ nghe thấy câu sau: “... Nước Vệ diệt vong đúng là chuyện nực cười, chỉ tiếc cho công chúa Văn Xương tuần tiết, nghe nói công chúa từ nhỏ đã theo học thánh nhân Huệ Nhất tiên sinh, là nữ đệ tử duy nhất của Huệ Nhất tiên sinh, tài mạo song toàn, nhan sắc khuynh quốc, nguyệt thẹn hoa hờn, lại thông tuệ tuyệt đỉnh, mười sáu tuổi đã có bao nhiêu công tử các nước chư hầu đến cầu hôn...”.

Tiếng người khác lại tiếp: “Tại hạ từng nghe, vào sinh nhật lần thứ hai mươi hai thế tử Tô Dự được nhìn thấy một bức họa của công chúa Văn Xương, nhìn xong lại nói một câu rất lạ “Ồ, đây là Diệp Trần à, đã trở thành thiếu nữ rồi”. Chuyện bí mật lưu truyền trong cung đình không biết có đáng tin hay không, nhưng theo lời đồn công chúa Văn Xương phẩm hạnh đoan trang, chim sa cá lặn, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, thế tử...”.

Quân Vỹ hỏi tôi: “Sao muội run thế?”.

Tôi lẩm bẩm: “Không biết tại sao khắp người nổi da gà... không sao đâu, ăn đi ăn đi”.

Quân Vỹ ra hiệu bảo tôi im lặng: “Chuyện phong nguyệt họ nói hết rồi, bây giờ bắt đầu nói chuyện chư hầu phân tranh, muội yên lặng, để huynh nghe tiếp”.

Tôi ngạc nhiên: “Sao?”.

Quân Vỹ đáp: “Nói thế nào nhỉ, lúc thiên hạ đại loạn, thân là nam nhi nên có trách nhiệm”.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta: “Đâu phải huynh làm cho nó loạn, can hệ gì đến huynh? Thế sự loạn đến đâu chỉ liên quan đến hoàng đế và các vương hầu, một người ra sức không để nó loạn, một người ra sức muốn cho nó loạn. À, phải rồi, còn có một tông giáo không rõ có mục đích gì, họ chỉ mong thế sự đại loạn, nhưng đó thuộc phạm trù tôn giáo, thuộc về ý thức thần bí, chúng ta không cần quan tâm”.

Quân Vỹ lẩm bẩm: “Huynh quan tâm đến chính trị...”.

Tôi vỗ vai anh ta: “Người chính trực không làm chính trị được đâu, nghề đó không hợp với huynh, huynh quan tâm vũ trụ, viết tiểu thuyết vẫn hợp hơn. Nào, ăn đi, ăn đi”.

Bách Lý Tấn ghé lại gần tôi hỏi: “Tại sao người chính trực không thể làm chính trị?”.

Tôi giải thích: “Anh thấy đấy, trong thế giới đại loạn, bản thân chính trị là một sự lệch lạc, nếu anh không lệch lạc, anh không thể làm gì được nó, trái lại bị nó quật lại”.

Bách Lý Tấn hiểu ra: “Có nghĩa là nói con người ta nếu không lệch lạc không thể làm chính trị?”.

105. Chương 100

Tôi nói: “Cũng không phải thế, nhưng không thể quá lệch, phải vừa lệch vừa thẳng”. Nghĩ một lát, tôi tiếp: “Giống như Tô Dự...”.

Bách Lý Tấn chăm chăm nhìn tôi rất lâu về suy tư, sau đó trịnh trọng nói: “Đã có ai nói với cô rằng, cô sinh ra là phận nữ nhi thật đáng tiếc?”.

Quân Vỹ lạnh nhạt nói: “Chẳng có gì đáng tiếc, chẳng qua là được thầy giỏi truyền dạy mà thôi”.

Tôi chỉ vào Quân Vỹ nói với Bách Lý Tấn: “Có nhận ra tôi và huynh ấy đều do một thầy dạy không? Không nhận ra chứ gì? Hai chúng tôi khác biệt như bây giờ, chẳng liên quan gì tới nỗ lực cá nhân, hoàn toàn là do vấn đề tư chất”.

Quân Vỹ nhìn tôi vẻ tức tối, hình như đang âm thầm giở trò gì.

Tôi ngạc nhiên: “Huynh làm gì vậy?”.

Anh ta cũng ngạc nhiên: “Đạp chân muối, huynh đang đạp thật lực vào chân muối dưới gầm bàn, muối không thấy sao?”.

Tôi càng ngạc nhiên: “Hả? Không thấy”.

Bách Lý Tấn đột nhiên ôm chân nhảy dựng, miệng la: “Ồi ôi, ôi ôi, đau, đau, đau quá!”.

Trên đời chẳng có bữa tiệc nào không tàn, khi mặt trời lên được ba con sào, chúng tôi dùng xong bữa trà, thu xếp hành lý chia tay với Bách Lý Tấn. Bức tường thành màu vàng phía xa xa đã là kinh đô nước Trịnh, bức tường thành cao sừng sững lấp lánh dưới nắng hạ. Tôi nghĩ, nếu nó bằng vàng có phải tốt không, dỡ một hòn gạch là phát tài to, cái chính là không cần buộc Quân Vỹ bán thân kiếm tiền.

Bước năm bước khỏi quán trọ, Quân Vỹ đã liên tục ngoái đầu, tôi cũng ngoái lại liếc thấy Bách Lý Tấn khoác một cái bọc trên lưng đang đứng trước cửa quán trọ, liền thăm dò Quân Vỹ: “Bách Lý tiểu đệ đến là kháu trai”.

Quân Vỹ lạnh lùng nhìn tôi .

Tôi tiếp tục: “Tối qua huynh và Bách Lý tiểu đệ có phải đúng là đã...”.

Anh ta không trả lời, lại liếc tôi lần nữa, liếc xong, lại ngoái đầu .

Nhìn phản ứng đó của anh ta, tôi giật mình, che miệng khẽ hỏi: “Huynh thích người ta thật hả? Huynh lưu luyến người ta phải không?”.

Quân Vỹ không nghe rõ: “Cái gì?”.

Tôi nói to hơn: “Huynh thích người ta à? Huynh lưu luyến người ta phải không?”.

Quân Vỹ vẫn chưa nghe rõ: “Giọng to quá, muối nói to lên!”.

106. Chương 101

Tôi đành nói to: “Có phải huynh thích anh chàng Bách Lý Tấn kia ~ ~ ~. Huynh liên tục ngoái lại như thế là lưu luyến, không muốn xa anh ta ~ ~ ~”. Nói xong vẫn giữ cao độ đó nhắc nhở anh ta, “Nếu huynh làm vậy, Quân sư phụ sẽ cho huynh như đòn”.

Xung quanh đột nhiên yên lặng, người qua lại đều dồn mắt nhìn chúng tôi, mặt Quân Vỹ hết xanh lại trắng, lúc sau nghiêng răng nói từng chữ: “Quân Phất, muối đang ngứa da phải không?”.

Tôi theo phản xạ lùi về sau.

Bách Lý Tấn ở cách đó năm bước, sung sướng chạy lại, nheo mắt nhìn tôi và Quân Vỹ: “Hai người lưu luyến tôi ư? Không sao không sao, nhà tôi ở ngay cái sân lớn nhất trong ngõ Tâm Thủy thành Tứ Phương, lúc nào xong việc mời hai người ghé chơi”.

Tôi vui vẻ nói: “Nhất định, nhất định sẽ đến!”.

Quân Vỹ ôm trán không nói lời nào.

Nói xong mấy câu xã giao với tôi, Bách Lý Tấn quay sang buồn bã nhìn Quân Vỹ, tay bối rối vò nhàu vạt áo: “Không phải huynh thích tôi thật đấy chứ? Rõ ràng trong giấc mơ, huynh đã...”.

Quân Vỹ nghiêng răng: “Câm mồm, ông không thích mi”.

Bách Lý Tấn kinh ngạc: “Vừa rồi huynh liên tục ngoái đầu nhìn tôi”.

Thái Dương Quân Vỹ nổi gân xanh: “Ông không ngoái nhìn mi, ông ngoái nhìn con trai Tiểu Hoàng, nó vào bếp ăn trộm gà rán, chưa thấy quay ra”.

Bách Lý Tấn lạ lùng nhìn anh ta: “Tiểu Hoàng đang đi bên cạnh Quân cô nương đấy thôi!”.

Quân Vỹ ngoái đầu, bắt gặp đôi mắt to long lanh như nước của Tiểu Hoàng.

Dưới cái nhìn nghiêm khắc của Quân Vỹ, Tiểu Hoàng vừa ngầu ngẩn xong một suất gà rán, vội dùng vuốt chân hất xương đầu gà về phía sau, xong xuôi ngượng nghịu khẽ liếc Quân Vỹ một cái, thấy anh ta vẫn nhìn chăm chăm, hơi hoảng lùi về phía sau.

Quân Vỹ ngậy ra nhìn Tiểu Hoàng một lát, hỏi tôi: “Nó về lúc nào?”.

Tôi mới vỡ lẽ, thì ra tất cả là hiểu lầm, đang định nói với anh ta Tiểu Hoàng vừa chui ra từ bụi cây ven đường, Bách Lý Tấn bên cạnh lại lên tiếng: “Muốn kiếm cớ cũng nên kiếm cái cớ hay một chút, không cần giải thích, cũng không cần giấu giếm, huynh thích tôi...”.

Quân Vỹ im lặng hồi lâu, nhìn tôi, không biết nói sao.

Tôi hiểu cái nhìn ngăm cầu giúp đỡ của anh ta, lập tức xen lời: “Ha ha, Bách Lý Tấn, chuyện này chúng ta tạm thời không nói, tôi hỏi anh một chuyện”. Thực ra tôi cũng không biết muốn hỏi anh ta chuyện gì, chỉ là để chuyển chủ đề, nghĩ một lát, không nghĩ ra chuyện gì có thể nói với anh ta, đành lấy vụ làm ăn ở thành Tứ Phương Quân sư phụ giao cho tôi để chống chế: “Vây, anh, anh là người nước Trịnh, anh có nghe nói đến Thập Tam Nguyệt, phu nhân của Trịnh Bình vương?”.

Bách Lý Tấn đang yên lặng, ngẩng phắt đầu, trợn mắt nghĩ một lúc, nói: “Cô định nói là Nguyệt phu nhân?”.

Nghĩ một lát lại tiếp: “Phu nhân đã quy thiên rồi”.

Tôi ngớ ra: “Không thể, sư phụ tôi nói, mấy ngày trước còn nhận được thư của phu nhân...”.

Bách Lý Tấn nhú mày suy nghĩ, lát sau nói: “À, người cô nói là Nguyệt phu nhân của Bình hầu Dung Tầm, tôi lại tưởng cô nói...”.

Chưa hết câu, lại đổi ý: “... nhưng vừa rồi cô nói Thập Tam Nguyệt?”.

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi phân vân: “Nguyệt phu nhân mà cô nói đó không phải là Thập Tam Nguyệt, người đó và phu quân cô ta đều là giặc, Thập Tam Nguyệt thật sự...”. Anh ta dừng lại: “... Đã chết rồi”.

107. Chương 102

Chương 2

Bảy ngày trôi nhanh, đêm hai mươi lăm tháng năm trăng sáng sao thưa, tôi, Quân Vỹ và Tiểu Hoàng trốn khỏi thành Tứ Phương.

Cho đến hôm nay, tôi đã làm hai vụ, chưa tổng kết, nhưng không nén nổi khái quát một câu, trong sứ mệnh dệt ảo mộng của tôi có lẽ chẳng bao giờ thoải mái nhẹ nhàng như chuyến đi nước Trịnh lần này, chỉ cần đánh một khúc đàn, gửi một bức thư là xong, lại còn được cả một tính mạng. Đường nhiên đó là mặt tốt.

Mặt không tốt là Nguyệt phu nhân, vị khách trong vụ trao đổi này là người ăn chay. Chuyện này cũng chẳng sao, chỉ có điều không chỉ một mình ăn chay, phu nhân còn thích động viên mọi người cùng ăn, là khách của phu nhân, chúng tôi không thể chối từ, khiến Quân Vỹ và Tiểu Hoàng khổ sở một phen.

Vốn định trốn ra ngoài cung vào tửu quán chén một bữa đã miêng, nhưng vương cung, biểu tượng quyền lực thực ra cũng chẳng khác gì kỹ viện, sông bạc, đều là muốn vào phải chi tiền, muốn ra còn phải chi nhiều tiền hơn, chúng tôi mặc dù đã từng là người có tiền, nhưng bị quan địa phương bắt phạt mấy lần, tiền đã cạn, đây cũng là nỗi khổ chung của những người có tiền ở đất nước này.

Do quá thèm thịt, sau khi kết thúc vụ việc với Nguyệt phu nhân, ra khỏi Trịnh vương cung, mọi người đều phấn khởi. Để thể hiện niềm vui, Tiểu Hoàng mặt gầy hôm sau mấy ngày không được ăn thịt còn lăn mấy vòng trên đất, kết quả lăn quá đà, mãi không đứng lên được.

Tôi vỗ vai Quân Vỹ: “Ra đỡ con trai huynh dậy đi”.

Quân Vỹ tức giận: “Ai sinh ra thì đi mà đỡ!”.

Tôi nói: “Chẳng phải huynh và Bách Lý Tân sinh ra nó hay sao?”.

Quân Vỹ quay đầu, ngó sát mặt tôi: “Muội là đồ chết giẫm”.

Trăng lơ lửng giữa trời, tôi và Quân Vỹ quyết định tách làm hai ngả, anh ta cùng Tiểu Hoàng đi về hướng đông, tôi đi về hướng tây. Hai bên hẹn gặp ở hướng bắc.

Có nghĩa là chúng tôi nhất thiết phải chạy trốn theo lộ trình hình tam giác, cuối cùng gặp nhau ở giao điểm đường trung bình của tam giác đó, Quân Vỹ học toán không tốt, tôi đã có thể tưởng tượng kế hoạch này nhất định sẽ thất bại, cuối cùng anh ta sẽ lạc đường, sau đó bị người ta bắt được, đem bán cho hý viện, cả đời dùng thanh sắc phục vụ người ta, nếu may mắn sẽ gặp được một huyện lệnh nào đó chuộc về làm thiếp. Nghĩ đến đó tôi bất giác rung mình, cảm thấy trao Tiểu Hoàng cho anh ta đúng là hành động sáng suốt.

108. Chương 103

Bởi vì nếu gặp phải nguy hiểm, ít nhất cũng có Tiểu Hoàng bảo vệ. Mặc dù mục đích ban đầu vạch ra lộ trình chạy trốn đó là do Tiểu Hoàng quá gây chú ý, Trịnh hầu vương truy đuổi chúng tôi chắc chắn sẽ lấy đó làm mục tiêu, quả thật Tiểu Hoàng đi với ai cũng dễ.

Chúng tôi đoán Trịnh vương Dung Tầm nhất định sẽ cho quân truy đuổi gắt gao chúng tôi, bởi vì một canh giờ trước, chúng tôi đã kết thúc tính mạng Thập Tam Nguyệt, Nguyệt phu nhân, mỹ nhân ông ta sủng ái nhất vương cung, vị phu nhân mà thiên hạ vẫn đồn đại. Quan trọng hơn là trước khi bỏ chạy chúng tôi còn nhân thể mang đi bộ trang sức bằng vàng cài trên tóc của phu nhân.

Trước đây tôi có đọc một cuốn sách viết về một phụ nữ sống bằng nghề bói toán, biết một ảo thuật đặc biệt, những người được gặp bà không ai có thể nhớ được dung mạo bà. Thập Tam Nguyệt, Nguyệt phu nhân chúng tôi gặp trong Trịnh cung có cảm giác giống như người phụ nữ trong cuốn sách đó, khiến người gặp chỉ cần quay đi là quên.

Chúng tôi từng suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, cảm thấy nhất định có bí ẩn nào đó, cô nhất định có một tố chất đặc biệt về dung mạo, không phải là cô không đẹp, không nổi bật, chỉ là đường nét gương mặt quá nhạt, giống như vài nét vẽ trong tranh thủy mặc, không có cảm giác là người thật.

Thập Tam Nguyệt là một người kỳ lạ, uống vài giọt máu của tôi pha với trà, khiến tôi nhìn thấy Hoa Tư điệu của cô, nhưng lại không nói với tôi cô muốn gì, chỉ để vào tay tôi một bức thư, giọng nhẹ nhàng: “Quân sư phụ nói cô có thể tái hiện quá khứ trong ảo mộng, giúp tôi viên tròn ước nguyện. Có điều trong ảo mộng đó tôi sẽ không nhớ mọi chuyện trong hiện thực, vậy phiền cô nương dệt ảo mộng tái hiện quá khứ cho tôi, sau đó chuyển bức thư này tới tôi trong quá khứ đó”. Ngay giọng nói của cô cũng nhàn nhạt.

Tôi nắm chặt bức thư nhẹ tênh trong tay, hỏi cô: “Không cần tôi làm gì cho phu nhân sao? Phu nhân có biết trong vụ trao đổi này, phu nhân phải trả một giá thể nào không?”.

Cô ngẩng đầu: “Cái giá đó tôi cầu không được”.

Tất cả diễn ra như cô mong muốn, ba ngày sau, tôi tấu Hoa Tư điệu, chuyển bức thư niêm phong cẩn mật trao tận tay Thập Tam Nguyệt của quá khứ, bởi không được biết chuyện của cô, khi vào Hoa Tư mộng rất khó nhận biết thời gian, chỉ thấy trong ảo mộng nét mặt cô rất buồn phiền, tôi đoán quá khứ này thực ra không hoàn toàn là quá khứ, bởi trong vụ này từ hiện thực đến mộng ảo đều mang màu sắc kỳ lạ, hơn nữa đương sự hình như cố ý làm cho nó thêm thần bí, khiến tôi tò mò muốn tìm hiểu. Quả nhiên, sau khi đưa thư đến, tôi chưa rời đi, quyết định nằm phục trên xà ngang trong tư phòng Thập Tam Nguyệt cố chờ xem kết quả, tôi rất muốn biết ước nguyện của cô rút cục là gì.

Nằm phục hai ngày trên xà ngang tư phòng của Thập Tam Nguyệt, cuối cùng tôi cũng được chứng kiến một cảnh tượng bi thảm hơn bao giờ hết.

Những tia nắng sớm mỏng manh vừa hiện ra, ngoài cửa gió kèm bụi tuyết lùa vào tán lê, những cánh hoa lê trắng tan tác trong gió, phủ một lớp mỏng trong hoa viên. Người đàn ông tóc đen mượt, áo dài tím như mang theo hơi lạnh bước vào tầm mắt của Thập Tam Nguyệt, đó là một khuôn mặt anh tú sáng sủa.

Tôi nín thở, sợ bị phát hiện, nín thở hồi lâu mới sức nhớ mình vốn không có hơi thở, lại mặc toàn đồ đen lẫn vào bóng đêm, hoàn toàn không cần lo lắng.

Chính trong lúc tôi ngậy người nhìn người đàn ông đó, người đó đã bước đến trước tấm gương đồng, ánh sáng của tấm gương hắt lên mái tóc đen mượt của anh ta, khuôn mặt trang nghiêm ẩn nụ cười: “Vừa rồi ngang qua hoa viên, vướng vào cành lê làm sổ búi tóc, Nguyệt nương, lại đây buộc giúp ta”.

Thập Tam Nguyệt thông thả đi đến, từ chỗ nấp phía trên, tôi nhìn rất rõ con dao găm trong tay cô, vẻ mặt chất chứa u buồn, người run run. Người đàn ông không để ý, nhìn vào gương gỡ dải lụa màu tím cùng màu áo trên búi tóc sổ tung, tự búi rồi buộc lại. Mặc dù người đàn ông không nhận ra và đương nhiên không hề cảnh giác, nhưng theo tưởng tượng của tôi, tư thế của Thập Tam Nguyệt lúc này, muốn hành thích anh ta cũng rất khó thành, rất có thể khi ra tay, tay cô run như vậy, sẽ bị anh ta phát hiện giữ chặt lấy. Người đàn ông nói: “Nàng định giết ta?”. Thập Tam Nguyệt lắc đầu không nói, hai giọt nước mắt như hai hạt đậu lớn từ khóe mắt lăn xuống, sau đó hai người ôm nhau khóc. Tôi đang ngẩn ngơ suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy người đàn ông khẽ rên một tiếng, định thần nhìn kỹ, con dao trong tay Thập Tam Nguyệt đã thuận thế đâm xuống, xuyên từ lưng vào trúng tim anh ta, nhát dao vừa chuẩn xác vừa hung bạo.

109. Chương 104

Tôi đoán đúng kết quả, nhưng không đoán đúng quá trình. Thập Tam Nguyệt quả nhiên nước mắt lã chã, tiếp tục ấn con dao sâu hơn nữa.

Người đàn ông cúi đầu, nhìn mũi dao nhọn đâm xuyên từ lưng nhô ra trước ngực, chậm chậm ngừng đầu, trong gương hiện lên khuôn mặt nhìn nghiêng không biểu cảm của anh ta, máu đỏ tươi từ khóe mép chảy xuống,

Anh ta nghiêng đầu hỏi: “Tại sao?”.

Từ góc độ đó, anh ta không nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cô.

Còn cô bám vào chiếc ghế đàn hương chân cao từ từ sụp xuống, như thể cú đâm đó đã lấy hết sức lực trong người.

Cô vùi đầu vào cánh tay anh ta, bật khóc: “Chị thiếp đã chết rồi, chị đã bị chàng hại chết, không, cả thiếp nữa, chị ấy đã bị chúng ta hại chết, rõ ràng thiếp phải hận chàng, nhưng tại sao... tại sao...”. Cô túm chặt ống tay áo anh ta, như túm lấy sợi dây cứu mạng, “Dung Tầm, tại sao thiếp lại yêu chàng!”.

Tôi bất ngờ đến nỗi suýt tuột tay rơi xuống. Dung Tầm, quân vương Trịnh quốc, Trịnh Bình hầu.

Lúc đó mới nhớ ra cử chỉ của người đàn ông quả nhiên là phong độ quý tộc vương thất quen thuộc.

Gió lạnh thổi tung bức rèm hoa trên cửa, làm bay giấy tờ trên án thư, Dung Tầm cơ hồ không trụ được nữa, cả người dựa vào chiếc tràng kỷ rộng, nhắm mắt lại, nhẹ giọng, nói: “Cầm Tước”.

Bờ vai gầy của Thập Tam Nguyệt run run, đột nhiên cô bật khóc, “Dung Tầm, chúng ta có lỗi với chị ấy, có lỗi với Thập Tam Nguyệt...”. Nói xong tay run run rút con dao khỏi ngực anh ta ra, trở mũi dao đâm vào ngực mình, khuôn mặt nhợt nhạt đầm nước mắt, môi mím chặt, lại hơi hé mở, cuối cùng mỉm cười thở một hơi dài.

Máu tuôn ướt đầm lớp áo trắng, tôi nhắm mắt.

Thật không ngờ ước nguyện của Thập Tam Nguyệt lại như vậy.

Mặc dù không xem bức thư cô trao cho tôi, nhưng đã có thể hiểu nội dung thư, cô đã hiểu tất cả, viết ra tất cả những gì đã biết giao cho chính con người cô còn u mê trong quá khứ, bức thư đó là một mật lệnh hạ sát cô giao cho chính mình.

Điều đó chứng tỏ, cô vốn đã định tự vẫn, nhưng không muốn tất cả kết thúc như vậy, trước khi chết, muốn kéo Dung Tầm cùng đi, nhưng lòng lại không đành, vậy là tìm đến tôi từ vạn dặm xa xôi, kéo Dung Tầm cùng chết với mình trong ảo mộng.

Chung quy vẫn chỉ bởi cô yêu anh ta, muốn giết anh ta, nhưng lại không nỡ, đành giết anh ta trong tưởng tượng cho hả lòng.

Việc làm đó thật không thể tưởng tượng.

110. Chương 105

Đến khi đi ra khỏi ảo mộng của Thập Tam Nguyệt, tôi vẫn trầm ngâm băn khoăn về nguyên nhân cô lựa chọn hủy diệt như vậy. Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy có ba khả năng: Một là, chị gái cô yêu Dung Tâm, cô cũng yêu anh ta, chị gái cảm thấy không cạnh tranh được với cô, vậy là tự sát, cô thấy có lỗi với chị, liền mời Dung Tâm đến giết anh ta, rồi tự vẫn. Hai là, người chị gái rất yêu cô, nhưng cô lại yêu Dung Tâm, chị gái thấy không cạnh tranh được với Dung Tâm, vậy là tự sát, cô thấy có lỗi với chị, kết quả cũng như trên. Ba là, lúc nhỏ cô đã được mẹ dạy dỗ, con gái phải biết trân trọng bản thân mình, nhưng cô lại nghe nhầm thành con gái phải tàn nhẫn với bản thân, cho nên cuối cùng đã tàn nhẫn với bản thân.

Tôi nói với Quân Vỹ ba giả thiết đó, anh ta bảo, khả năng suy luận của tôi đã có tiến bộ lớn, chỉ có một điều, tại sao trong các giả thiết đó, Dung Tâm lại dường như là người vô tội. Tôi không muốn trả lời anh ta, đấu đá tranh giành trong cung vốn là chuyện của đàn bà với nhau, người đàn ông trong bối cảnh đó thực ra là đối tượng giành giật, để tiết kiệm giấy mực, không bàn chuyện đó.

Sau đó là chạy trốn.

Chia tay Quân Vỹ và Tiểu Hoàng, một mình một đường thật buồn tẻ.

Nhưng đó không phải là vấn đề chủ yếu nhất, vấn đề chủ yếu nhất là Quân Vỹ lúc đi quên không chia cho tôi một nửa số trang sức mang theo, khiến tôi không một xu dính túi, tài sản đáng tiền nhất trong tay là chiếc nhẫn ngọc Mộ Ngôn gán cho. Tôi lấy giấy cẩn thận bọc chiếc nhẫn để vào ngực, chỗ gần tim nhất, có lẽ đời này không gặp lại nữa, mà đó là vật duy nhất chàng trao tôi, tôi nhất định giữ gìn thật kỹ, cho dù kẻ cướp cầm dao kề cổ, tôi cũng không đem nó ra cầm cổ.

Tôi rất nhớ chàng.

Nhưng không có cách nào khác.

Trắng sáng vắng vặc, tôi để chiếc nhẫn vào ngực áo, tay khẽ vỗ lên đó. Nhớ nhưng, nhưng biết làm sao.

Chạy theo đúng lộ trình hình tam giác đã định, mười ngày sau đến biên giới nước Trần. Thực ra, ban đầu tôi không biết đây chính là đường về nhà, cuối cùng vẫn quay về Bích sơn, có thể thấy đó là định mệnh. Một tháng trước, tôi gặp lại Mộ Ngôn ở đây.

Lúc mười ba tuổi, sau khi bị rắn độc cắn, sư phụ đã dặn dò mỗi miệng, rằng cách sống ở vùng rừng núi hoang dã là nhất định không được ra khỏi nhà...

Do không có tiền ở nhà trọ, ban đêm tôi buộc phải ở bên ngoài, trong mười ngày chạy trốn đó, đêm nào tôi cũng tìm một cái cây cao, ngồi trên đó ít nhất cũng tránh được tầm mắt của dã thú tìm mồi.

Nhưng đêm nay tôi muốn đi dạo, muốn nhìn lại rừng hoa trên Bích sơn nơi tôi gặp lại Mộ Ngôn, thực ra việc này để ngày mai cũng được, chỉ là vừa nảy ra ý nghĩ đã không thể chờ đợi, hình như muốn đi gặp chính bản thân Mộ Ngôn. Rồi bất chợt lại nghĩ, biết đâu Mộ Ngôn quả thực đang chờ tôi ở đó, lòng thấy vui vui, rồi lại nghĩ ngộ nhỡ chàng chờ cô gái khác, lòng lại thấy buồn, cuối cùng không biết mình mong hay không mong chàng chờ ở đó.

111. Chương 106

Suốt dọc đường tôi cứ vẫn vương ý nghĩ như vậy, lúc vui lúc buồn, hoàn toàn không biết có mối nguy hiểm rình rập phía sau. Đang đi đột nhiên sau lưng có tiếng “hự”, hoảng hốt giật nảy mình, đang định ngoái nhìn thì bị kéo giật lại, cả người ngã bổ chửng về sau, thềm nghĩ hồng rồi, vậy là ngày mai phải giật bộ váy trắng này rồi, đúng lúc đó eo lại bị một bàn tay ôm chặt.

Lưng đập vào một vật cứng nào đó, không thể cảm nhận độ ấm của nó, chỉ biết đó là một bộ ngực rộng.

Tôi sưng người, cổ họng như thít lại.

Trên đầu vang lên giọng nói giễu cợt quen thuộc: “Nửa đêm ra đường, sao không cẩn thận một chút?”.

Tôi há miệng mấy lần, đều không nói ra được, Mộ Ngôn, rõ ràng cái tên đã thầm gọi cả ngàn lần trong lòng. Tôi sợ phát khóc, lần đầu trong đời cảm thấy buồn nẫu ruột vì không làm được điều mong muốn, vốn định nói một câu thật hay, gây cho chàng ấn tượng sâu sắc, nhưng ngay tên chàng lúc này cũng không gọi ra được.

Chàng buông bàn tay giữ eo tôi, để tôi đứng ngay ngắn, nhìn lướt từ trên xuống dưới, ánh mắt cười cười: “Một tháng không gặp, Quân cô nương không nhận ra tại hạ chăng?”. Nụ cười đó thờ ơ như muốn chọc tức tôi. Tôi rất vui, muốn vui hơn nữa, nhưng lại không biết nói thế nào, nhẩn nhẩn một lát mới nói: “Hai năm ngày”. Lại tiếp: “A Phất”.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt chàng vẫn thế, toàn thân áo chùng đen, tay cầm thanh nhuyễn kiếm, mũi kiếm dính máu đỏ, miếng ngọc bội đeo ở thắt lưng lóng lánh ánh lên màu xanh lam dịu dàng.

Tôi nhìn chàng, chàng công tử mã thượng, người của lòng tôi.

Một khắc trước bỗng chồn muốn gặp lại chàng, một khắc sau quả nhiên gặp lại, tôi vui lắm, nhưng cúi đầu nhìn đôi giày đen lấm đất và chiếc váy trắng đầy bụi lem nhem, lập tức lại muốn tỏ ra không quen biết.

Chàng nhướn mày: “Hai năm ngày, A Phất?”.

Tôi co chân giấu vào trong váy, trả lời: “Ý tôi là, chúng ta đã quen thuộc thế rồi, huynh không cần luôn mồm cô nương, cô nương. Gọi tôi là A Phất, còn nữa, chúng ta chia tay chưa đầy một tháng, mới có hai năm ngày”. Một lúc không thấy trả lời, tôi hơi ngắc đầu liếc chàng, không thấy chàng có biểu cảm gì đặc biệt, đoán là có lẽ chàng không tin, nghĩ một lát tôi xòe tay tính, “Huynh đi ngày mười tháng năm, hôm nay mỏng năm tháng sáu, huynh xem, chẳng hai năm ngày là gì...”.

Chàng lại ngắt lời tôi: “A Phất”.

Tôi nói: “Sao?”.

Chàng cười: “Có phải cô muốn tôi gọi cô như vậy?”.

Trên núi vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng chàng, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng, nhưng tôi bỏ qua tiếng côn trùng. Thầm nghĩ mặt mình nhất định rất đỏ, may có mặt nạ che. Nhưng lại nghĩ, có mặt nạ lại dở, bởi vì nếu không có mặt nạ, biết đâu chàng có thể đoán ra tâm tư của tôi. Mặc dù đã biết tình cảm của mình không có kết quả gì, nhưng nếu có cơ may để chàng biết cũng không hẳn không hay.

112. Chương 107

Chàng cúi đầu nhìn tôi, hình như chờ tôi trả lời, tôi ậm ừ bối rối nhìn về sau, đang định nói “phải”, nhưng mắt vừa ngước đã sợ nhũn người suýt ngã lăn ra đất.

Trên con đường núi tối hun hút, xác một con sói nằm chênh ềnh sau lưng tôi, đôi mắt đen sì mở trừng trừng, đã không còn ánh sáng, máu từ cổ tuôn ra thành vũng.

Nhìn sắc mặt tôi, Mộ Ngôn nửa cười nửa không: “Chắc cô không phát hiện sau lưng có con sói đi theo?”.

Tôi gật đầu xác nhận, đồng thời hai chân bắt đầu run, như thế này tôi hoàn toàn không tự nhích nhích được. Chàng kéo xác con sói lùi ra một chút: “Vây cô cũng không nghe thấy khi tôi đâm vào cổ con sói, nó găm lên ngay sát tai cô?”.

Tôi tưởng tượng có một con sói nuốt nước bọt đi theo tôi rất lâu, nếu không có Mộ Ngôn ra tay, bây giờ tôi đã nằm trong bụng sói, bất chợt người bủn nhủn, mắt đỏ hoe, hốt hoảng: “Tiếng to như vậy chắc chắn tôi nghe thấy, lúc ấy tôi đang định ngoái lại xem là con gì đang kêu...”.

Chàng vỗ vai tôi: “Đừng sợ, chẳng phải đã giết con sói rồi sao, cô sợ gì nữa?”. Nói đoạn cau mày, “Quân huynh đệ và con hổ đó đâu? Sao không đi cùng cô, sao để mình cô lang thang trên núi vào lúc muộn thế này?”.

Tôi lau nước mắt: “Họ bỏ trốn vì tình rồi”.

Mộ Ngôn: “...”.

Tôi gặp lại Mộ Ngôn như thế, dù trong lòng tràn đầy tình cảm lãng mạn, nhưng thực ra cũng hiểu, chàng xuất hiện trong thời khắc thần kỳ, ở một địa điểm khó hiểu như vậy tuyệt đối không thể lý giải bằng cơ duyên trời định kiểu như “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”.

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi chàng, nhân lúc chàng cúi nhìn con sói trong đầu đã chuẩn bị xong, đang định mở miệng đột nhiên thấy từ những bụi cây đen sì phía trước, mấy con chim bay vụt lên, kêu loạn xạ.

Bảy người áo đen xuất hiện trước mắt chúng tôi như từ dưới đất chui lên.

Tôi nghĩ có lẽ lịch sử lặp lại, chắc họ lại đến truy sát Mộ Ngôn, đang lảng lạng lùi sau một bước, rồi lại lùi bước nữa, một bước nữa. Còn chưa kịp trốn sau lưng Mộ Ngôn, đám người áo đen phía trước đã soàn soạt chống kiếm xuống đất quỳ một chân trước mặt chúng tôi: “Thuộc hạ đến muộn...”. Giọng nói đều rầm rập, hình như đã được tập dượt nhiều lần, đồng thời nét mặt ai nấy đều ngượng nghịu bối rối.

Tôi quay đầu nhìn Mộ Ngôn, chàng thu kiếm trong tay, vẻ hờ hững, không quan tâm đến bọn người đó, lại hỏi tôi: “Có tự đi được không?”.

Tôi băn khoăn nhìn chàng.

Chàng nhếch mép cười: “Chẳng phải cô đã sợ nhũn chân rồi ư?”.

Tôi lập tức phản bác: “Chân tôi chưa nhũn”.

113. Chương 108

Chàng lắc đầu: “Nói dối”.

Tôi cãi: “Tôi không nói dối”.

Chàng nhìn tôi có vẻ thú vị: “Vậy cô chạy hai bước thử xem”.

“...”.

Mộ Ngôn nói đúng, tôi đang nói dối.

Quả thật tôi đã sợ nhũn cả chân, mấy bước lùi lúc nguy cấp vừa rồi chỉ là khả năng tiềm ẩn được bất chợt phát huy. Ai cũng có điểm yếu, điểm yếu của tôi là chó sói và rắn. Chỉ là bị Mộ Ngôn nói thẳng ra như vậy, tôi thấy hơi ngượng.

Bởi vì chân nhũn ra không đi nổi chứng tỏ sự yếu đuối, mà tôi lại không muốn để chàng thấy tôi yếu đuối, nếu Quân Vỹ hỏi như vậy, tôi nhất định bướng bỉnh đắp lại anh ta: “Lão nương sợ nhũn chân thì sao, nhà ngươi định làm gì ta?”.

Nhưng với Mộ Ngôn thì khác, tôi chỉ muốn cho chàng nhìn thấy mặt tốt nhất của mình. Đạo lý này cũng đơn giản như không muốn để ý trung nhân biết thực ra mình cũng cần đi vệ sinh. Có điều, thú thực tôi quả thật không cần đi vệ sinh.

Đang mải suy tính, dẫn đo, hai tiếng “mạo phạm” vang ngay bên tai, người đột nhiên nhẹ bẫng, bị Mộ Ngôn bế bổng lên. Tôi không biết bị ai rút mất lưỡi, không nói được gì, bốn bề tĩnh mịch, lưỡi tôi rõ ràng đã bị rút mất, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy ánh trắng hòa với màu trời mênh mang. Mặc dù bế tôi đi như vậy, hình như chàng chẳng khó nhọc tí nào, vẫn nhàn tản bước, chỉ lúc đi qua bọn người đang quỳ dưới đất thì hơi dừng lại.

Mọi người lập tức cúi thấp hơn, giọng Mộ Ngôn văng trong không trung giữa triền núi: “Có biết thế nào là hộ vệ không? Kiếm của các ngươi phải rút ra trước ta thế mới là hộ vệ của ta”.

Giọng nói bình thường nhưng lại khiến đám người áo đen càng cúi thấp đầu hơn nữa. Đó là cái uy của người ở ngôi cao trong chốn cung đình nhiều năm, sở dĩ tôi không ngạc nhiên là bởi vì trong Vệ vương cung cũng thường xuyên chứng kiến, như phụ vương tôi, mặc dù không có tài trị quốc, nhưng có thể dùng cái uy đó để dọa mấy bà phu nhân của ông...

Đang mãi nghĩ, bất chợt ngẩng đầu phát hiện một người áo đen quỳ ở giữa đứng bật dậy, đưa tay lần theo đường viền chân tóc ở trán. Tôi đã trấn tĩnh trở lại, không biết là động thái gì, ngay người hỏi Mộ Ngôn: “Anh ta đang làm gì vậy?”.

Mộ Ngôn nhìn tôi: “Cô nói xem!”.

Tôi tự trả lời: “Hình như đang lột mặt nạ?”.

Chính lúc tôi nói câu đó, người áo đen quả nhiên lột ra chiếc mặt nạ da người mỏng dính, thở hai hơi: “Nóng chết được”. Tôi nhìn kỹ anh ta, kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt vừa lột đó là mặt con gái, một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

114. Chương 109

Mộ Ngôn nhướn mày, giọng hồ hững: “Ta đang nghĩ dạo này bọn họ chẳng ra gì, đã bí mật đến lại còn làm kinh động bầy chim, thì ra họ vì muối mà bị liên lụy”.

Cô ta làm ngơ, nhướn miệng cười ghé lại gần Mộ Ngôn: “Thực ra cũng không thể trách bọn muối được, phải rút kiếm trước huynh mới có tư cách bảo vệ huynh, đòi hỏi như vậy thiên hạ làm gì có ai làm được hộ vệ của huynh. Ồ, cho muối xem tay huynh ôm gì vậy. Muối tưởng huynh vẫn si mê Tần Tử Yên, người này là chị dâu tương lai của muối sao, cuối cùng huynh đã chịu buông Tử Yên rồi? Ồ, chị dâu? Tỷ là chị dâu tôi ư? Tôi là Mộ Nghi, tỷ tên là gì...”.

Tôi giật mình, mím môi, Mộ Ngôn cúi đầu ngắt lời cô ta: “A Phát vẫn còn nhỏ”.

Mộ Nghi ngượng nghịu: “Vậy còn Tử Yên, huynh với cô ấy...”.

Nghe họ nói với nhau như vậy, lòng tôi như chìm xuống, nhưng người tôi ép sát Mộ Ngôn, khi nhắc tới Tử Yên không thấy chàng có phản ứng nào đặc biệt, nhưng cũng có thể người ta có phản ứng mà tôi không nhận ra, suy cho cùng, sống nhờ viên giao châu, cảm giác của tôi đa phần đã mất, những gì còn lại quả thật không đủ nhạy cảm.

Mộ Ngôn không trả lời, chỉ liếc qua đám người áo đen quỳ dưới đất, nói: “Về bản doanh trước đi”.

Chàng bế tôi đi phía trước, những người khác theo sau. Được chàng bế suốt dọc đường như vậy, lẽ ra tôi thấy vui mới phải, nhưng lòng vẫn không kìm được nỗi buồn, cô gái tên Tử Yên đó tôi vẫn còn nhớ. Bỗng thấy tiếc nuối, sao mình không gặp Mộ Ngôn sớm hơn.

Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, chiếu khắp mặt đất, tạo những vệt sáng bạc gọn gàng như kéo cắt. Tôi im lặng hồi lâu, cảm thấy khoe mắt nóng lên, nhưng âm thanh phát ra chỉ như tiếng muỗi vo ve, tôi nói: “Cô gái đó không tốt, cô ấy muốn giết huynh, huynh không nên thích cô ấy”.

Mộ Ngôn hơi cúi đầu: “Cái gì?”.

Tôi hít một hơi, không có can đảm nói lại lần nữa, ngẩng nhìn trời: “Không có gì, huynh xem, đêm nay sao rất tròn”.

Lúc lâu sau, Mộ Ngôn đáp: “Cái cô nói... hình như là trăng...”.

Chim ngủ yên trong tổ, đêm lạnh như nước, tất cả vật sống đều biến mất, đi trên đường núi vắng nếu không nói chuyện thì vô cùng buồn tẻ. Sau khi chia tay với Mộ Ngôn, những chuyện xảy ra sau đó kỳ thực cũng không có gì đáng nói, đáng nói nhất chỉ có chuyện của Thập Tam Nguyệt tương đối bí ẩn, ly kỳ, có thể coi là mới mẻ, cuốn hút. Trên đường núi khúc khuỷu, tôi thông thả kể cho chàng nghe. Thực ra đến giờ tôi vẫn không hiểu, tại sao Thập Tam Nguyệt tự vẫn, hơn nữa càng tìm hiểu càng thấy ly kỳ, kể ra chuyện đó kết thúc có phần vội vàng, nhưng sự quan tâm của Mộ Ngôn rõ ràng không phải ở phần kết câu chuyện.

“Ý cô nói, chỉ cần chủ nhân lưu lại trong Hoa Tư mộng mà cô dệt cho họ, bắt luận trong ảo mộng họ sống hay chết, trong hiện thực họ đều không thoát khỏi cái chết?”. Chàng hơi cúi đầu về phía tôi, do đi ngược ánh trăng, nhìn không rõ vẻ mặt chàng, chỉ có những sợi tóc đen quệt qua má tôi, ngựa ngửa nhón nhột như quệt vào lá liễu.

Doanh trại mà Mộ Ngôn nói đóng trên một con đèo rộng, đoạn đường đến đó cũng khá dài, nhưng tôi lại thấy nó quá ngắn, vậy là một lần nữa nghiệm chứng thuyết tương đối không phải nói bừa, thử hình dung nếu đi cùng Quân Vỹ tôi nhất định cảm thấy đoạn đường rất xa, hơn nữa tôi sẽ vừa đi vừa ngủ gật.

Đêm nay, tôi ngủ cùng trưởng với Mộ Nghi, nhưng nhất thiết phải đợi cô ta ngủ say mới dám vào, bởi vì lo sợ bị cô ta phát hiện người nằm bên là một người chết. Nhưng Mộ Nghi không hiểu nỗi khổ của tôi, lại nhiệt tình cùng tôi ra ngồi trước trưởng ngắm sao.

Nói chuyện với cô ta tôi mới càng hiểu, tối nay có thể may mắn gặp Mộ Ngôn ở đây quả nhiên không phải là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, chỉ là chàng xử lý xong một số việc trong gia tộc, vòng qua Bích sơn trở về phủ đệ riêng cách nhà cả vạn dặm mà thôi. Tôi nghĩ, cảm thấy có chút an ủi, xem ra chàng không sống cùng cha mẹ, nếu cưới chồng mà không phải hầu hạ cha mẹ chồng thì sung sướng biết mấy. Nhưng lại thấy nực cười, mình đúng là hay suy nghĩ lung tung

115. Chương 110

Tôi do dự nhìn Mộ Nghi đang vui vẻ ngắm trăng, hỏi một câu xưa nay rất muốn hỏi nhưng không có ai giải đáp: “Đại ca của cô năm nay bao nhiêu tuổi? Đã lập gia thất chưa?”.

Mộ Nghi ngẩn người, đưa cốc lên miệng, tươi cười nhìn tôi: “Chuyện này...”.

Tôi cảm thấy cổ nghẹn lại.

Cô ta uống một ngụm trà, vẫn tươi cười nhìn tôi: “Chuyện này...”.

Tôi sốt ruột muốn bóp chết cô ta.

Trong thời gian đó cô ta lại uống hai ngụm trà nữa, chép miệng, lại uống tiếp hai ngụm, mới thông thả nói: “Chưa”.

Tôi lặng lẽ kìm chế nanh vuốt của mình, nhưng cô ta lại vẫn tươi cười, nhích lại gần tôi: “Tỷ hỏi chuyện đó để làm gì?”.

Tôi hắng giọng hai tiếng, ngồi lui về sau một chút: “Không có gì, tôi có một tiểu muội, định mai mối cho đại ca cô”.

Cô ta sáng mắt nhìn tôi.

Tôi che miệng hắng giọng: “Thật đấy”.

Cô ta chống cằm, nheo mắt nhìn tôi: “Huynh tôi rất thích tỷ, ở nước Trần chúng tôi, các cô gái đẹp si mê huynh ấy nếu nắm tay nhau đứng thành vòng có lẽ sẽ quây kín một vòng quanh Hạo thành, nhưng huynh ấy chưa bao giờ để mắt đến họ, hôm nay chân tỷ đau, huynh ấy lại chủ động giúp tỷ, nếu bị các cô gái tương tư Mộ Ngôn biết được, tỷ sẽ bị họ đánh chết”.

Tôi không tỏ ra yếu thế, thản nhiên nói: “Trước đây người tương tư tôi cũng rất nhiều, nếu họ xếp hàng từ đầu đường trước cửa nhà tôi có thể sẽ kéo dài đến tận cuối đường”. Đương nhiên, những người đó một nửa là vì tiền, còn nửa kia là vì quyền, chuyện đó khỏi cần nói.

Mộ Nghi chớp mắt: “Ồi, vậy tỷ và đại ca tôi quá tương xứng rồi”.

Nghe cô ta nói vậy, thâm tâm tôi rất vui nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên: “Đừng nói bừa, đại ca cô chẳng phải đã có ý trung nhân rồi sao, cô Tử Yên gì đó...”.

Nhưng Mộ Nghi đã lắc đầu, xua tay ngắt lời: “Cô ta không được, dạo trước cô ta dám hành thích đại ca tôi, đời này cô ta không có phúc làm chị dâu tôi rồi”.

Tôi nghi ngờ: “Chẳng lẽ họ bí mật hẹn hò”.

Mộ Nghi cười khúc khích, “Tỷ đừng đùa, nói thật nhé, đã xảy ra chuyện như vậy, phụ thân tôi nhất định không cho Mộ Ngôn lấy Tử Yên, hơn nữa, đối với những chuyện phong nguyệt, huynh ấy...”.

Chưa nói hết, Mộ Nghi như nhớ ra điều gì, “À, A Phát, nếu tỷ thật lòng với đại ca, có một cô gái tỷ phải cảnh giác hơn so với Tử Yên”.

116. Chương 111

Mộ Nghi thôi cười, nhìn tôi: “Có một người con gái duy nhất mà đại ca kính trọng ở đời, chắc tỷ cũng từng nghe tên, cô gái lòng danh thiên hạ tuần tiết theo nước Vệ, Văn Xương công chúa Diệp Trần.”

Chuyện Mộ Nghi nói chỉ mới xảy ra nửa năm trước, nhưng có cảm giác đã cách cả một cuộc đời, dưới ánh trăng ngập tràn, Mộ Nghi cầm cốc trà trên tay, nét mặt đắm chiêu, nhớ lại: “Tôi không chứng kiến cảnh đó, chỉ nghe nói nước Vệ đã lâu không có mưa, khi Diệp Trần tuần tiết trời lại đổ mưa âm ẩm, mọi người đều nói, đó là ông trời nhỏ lệ thương khóc Văn Xương công chúa. Họ nói bức tường thành cao trăm trượng, Diệp Trần không do dự nhảy từ trên thành xuống, ngay các tướng sĩ nước Trần cũng cảm phục lòng can trường của công chúa. Chính đại ca tôi từng nói Diệp Trần là độc nhất vô nhị, huynh ấy nói đại lục rộng lớn này bao đời hết hợp lại ly, chỉ có duy nhất một vị công chúa xả thân vì xã tắc như thế, còn nói nếu không phải sinh ra là phận nữ nhi, lại không nhỏ tuổi như vậy, có lẽ công chúa sẽ làm nên nghiệp lớn. Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc, người ta đồn Diệp Trần rất đẹp, lại có học vấn, lẽ ra có thể lưu danh sử xanh, vậy mà đã sớm qua đời, thật đáng tiếc, sinh ra trong hoàng tộc vương thất...”.

Tôi nói: “Cô nói nhiều như vậy, thực ra định nói...”.

Cô ta để cốc trà xuống, gãi đầu: “À, phải... vừa rồi tôi định nói gì nhỉ?”.

Tôi ôm ngực mình, không cảm thấy tiếng tim đập, lát sau nói: “Sinh trong hoàng tộc vương thất là thế, từ nhỏ đã được hưởng biết bao đặc ân, đặc quyền, tất cũng phải gánh vác trọng trách, Diệp Trần chết cũng đáng, với thân phận của cô ấy đương nhiên cần làm một việc gì đó cho phải đạo, đúng với bổn phận địa vị của mình. Khi cô ấy được muôn dân thiên hạ phụng dưỡng thì không hận mình sinh ra trong hoàng tộc vương thất, rồi khi cần gánh vác trách nhiệm với muôn dân xã tắc lại oán hận mình sinh ra trong hoàng tộc vương thất, nếu vậy quả thực đáng buồn”.

Nói xong, cảm thấy câu chuyện đang phát triển theo hướng luận đàm cao thâm, vội vàng hạ mã.

Tôi hỏi: “Chúng ta nói đến đâu rồi?”.

Mộ Nghi ngăn người nhìn tôi hỏi lâu: “Tôi cũng không biết...”.

Thực ra tôi có thể không ngủ, cũng giống như có thể không ăn, không uống, không đi vệ sinh, không mặc y phục, ồ mà y phục vẫn nên mặc. Sống được đến lúc này, tôi đã coi những cái đó là niềm vui, thấy vui là tìm cái gì ăn, là ngủ, là đi vệ sinh, mặc dù chắc chắn chẳng đi ra được.

Đằng nào chỉ cần có viên giao châu, tất cả đều bị tịnh hóa, bao gồm cả lúc này vốn nên buồn ngủ, bao gồm quả cà chua có vẻ rất chua nữa khắc trước do nể mặt Mộ Nghi mới ăn. Tóm lại, có viên giao châu, tất cả đều tiện lợi rất nhiều.

Hai chúng tôi ngồi mãi, cuối cùng Mộ Nghi thua trước, ngáp dài, vén rèm đi vào trong trướng. Tôi ôm ngực, vẫn không thấy có gì động đậy, nhưng cảm giác trong lòng rất ngọt ngào.

Mộ Nghi nói đại ca cô rất kính trọng tôi, những lời như vậy tôi nghe cũng đã nhiều, chỉ là từ trước tới giờ luôn cho rằng những người khâm phục hành động nhảy từ tường thành xuống của tôi quả là hồ đồ. Bởi vì việc đó đâu có gì là anh hùng, anh hùng thật sự phải là những người ngồi trên lưng ngựa xông pha ngoài trận mạc, lập đại công, danh lưu thiên thu. Trong thời loạn lạc, thắng làm vua, thua làm giặc, tôi chẳng qua là một kẻ thất bại, lấy cái chết để tạ tội với xã tắc, lòng không khỏi oán hận mình không đủ tài để vùng vẫy một phen, chung quy tâm có dư mà sức không đủ. Đương nhiên những huynh, tỷ của tôi, những hoàng tử công chúa của Vệ vương thất không tuần tiết vẫn sống đàng hoàng lại càng bắt tài, nhưng nhìn ra xung quanh ai cũng thế, mọi người đều bắt tài, cũng đủ tủi hổ, đâu có gì hay để đem ra cười nhạo nhau.

Núi trập trùng liên miên, không gian khoáng đạt, tôi đứng dậy vận động gân cốt, ngoái đầu lại nhìn thấy Mộ Ngôn đang ngồi trước một ngôi trường phía xa, cúi đầu chăm chú làm gì đó, trước mặt là một đồng lửa nhỏ, xung quanh màn đêm mênh mông, trong ánh lửa chập chờn mờ tỏ, cái đầu cúi xuống vô cùng chăm chú, hình như không hề buồn ngủ.

Tôi trầm nghĩ, đây là lúc rất thích hợp để hai chúng tôi ngồi riêng với nhau, mình có nên chạy ra đó không nhỉ?

Còn đang nghĩ như vậy chân đã bước nhanh tới đó. Việc này xem ra có phần xấu hổ. Quân Vỹ từng kể với tôi những chuyện như vậy, trong câu chuyện của anh ta những thiếu nữ sống nơi lầu son gác tía gặp đàn ông đều “bên lên thẹn thùng”, như vậy mới đáng yêu, nhưng tôi quả thực không thể lĩnh hội được cái gọi là “bên lên thẹn thùng” đó, hơn nữa chỉ cần gặp Mộ Ngôn, chân tay tôi luôn nhanh hơn đầu óc một bước.

117. Chương 112

Tôi sán lại hỏi: “Huynh làm gì vậy?”.

Con dao nhọn trong tay chàng dừng lại, “Tạc một đồ chơi, giết thời gian”. Nói xong ngẩng đầu nhìn tôi, cau mày: “Chưa ngủ sao? Muộn thế này?”.

Tôi vốn không buồn ngủ, nhìn thấy Mộ Ngôn càng không buồn ngủ, nhưng lại không thể nói thẳng ra như vậy, đành ậm ừ qua loa, ngồi xồm một bên, nhìn những ngón tay thanh mảnh rất đẹp của chàng cầm con dao nhọn tạc từng đường lên một khối ngọc.

Lát sau, Mộ Ngôn đột nhiên nói: “À, chiếc nhẫn ngọc của tôi vẫn còn ở chỗ cô chứ?”.

Tôi lắc đầu: “Đem đi cầm rồi?”.

Chàng dừng tay, “Cầm?”.

Tôi cúi đầu giả bộ chăm chú quan sát động tác của chàng, giọng nhỏ như tiếng muỗi, “Đúng”.

Chàng không nói, tiếp tục chăm chú vào khối ngọc đã định hình dưới mũi dao, một lúc lâu sau, một con hổ nhỏ xinh xắn, rất sinh động đã ở trong tay.

Tôi trầm trồ khen: “Đẹp quá!”.

Chàng xoay xoay con hổ: “Thật à? Vốn định dùng cái này để đổi chiếc nhẫn ngọc lần trước”.

Tôi nghĩ một lát, lặng lẽ lấy trong ngực áo chiếc nhẫn ngọc xâu bằng sợi chỉ đỏ để vào tay chàng, lại lặng lẽ cầm lên con hổ ngọc vừa tạc xong.

Mộ Ngôn ngó ra.

Tôi nói: “Con hổ này rõ ràng đắt hơn, tôi thích nó”.

Thực ra không phải thế, chỉ là tôi cảm thấy chiếc nhẫn đó là vật chết, nhưng con hổ này là do Mộ Ngôn tự tay tạc nên, mặc dù không phải chủ ý làm cho tôi, nhưng cả đại lục này chỉ có một, tôi coi như chàng tự tay làm để tặng tôi, sau này nghĩ đến sẽ thấy ấm lòng. Nhưng vẫn có chút không cam tâm, rụt rè ghé lại gần Mộ Ngôn, “Huynh, huynh có thể sửa lại một chút không, sửa con hổ này một chút?”.

Chàng ngẩng ngó con hổ tôi chìa ra: “Ồ, cần sửa chỗ nào? Mất hay tai?”.

Tôi ngồi ngay ngắn trước mặt chàng: “Huynh xem, huynh có thể sửa nó sao cho trông giống tôi không?”.

Mộ Ngôn: “...”.

Chung quy bởi vì chàng có đôi tay khéo, không chỉ giỏi đàn, tạc khắc cũng làm rất tốt, xung quanh chỗ chúng tôi ngồi, rất nhiều hoa bán chi liên đang nở rộ, dưới ánh lửa hồng trông càng thẩm sắc. Chàng ngược mi, khi ánh mắt chạm vào tôi, tôi cảm thấy một khoảng không êm đềm, có hoa mai trắng ngập tràn trên núi, nhưng tiếc là tôi lại không cảm nhận được hương mai đó.

Mộ Ngôn cười, “Muốn khắc giống cô, phiền cô bỏ mặt nạ ra, nếu không làm sao tôi khắc giống được”.

Lòng run run, cổ nghèn nghẹn, tôi lắc đầu.

Chàng nhẹ giọng: “Tại sao?”.

Tôi sờ lên mặt nạ, hơi lùi lại phía sau: “Tại vì... tại vì... mặt tôi rất xấu”.

Lần đầu gặp Mộ Ngôn, tôi mới mười bốn tuổi, trên mặt vẫn còn nét trẻ con, lúc mười bảy là tuổi đẹp nhất lại không gặp được nhau để chàng nhìn thấy một lần. Bây giờ, trên đầu có một vết sẹo lớn như vậy, bất luận thế nào cũng không thể để chàng nhìn thấy. Tôi cúi nhìn những ngón tay mình, lần đầu tiên buồn bã vì nhan sắc bị hủy hoại. Tôi muốn Mộ Ngôn nhìn thấy tôi trong dáng hình đẹp nhất, nhưng dáng hình đẹp nhất đó đã chết. Nước mắt âm thầm chảy dưới mặt nạ, tôi cúi đầu, khẽ hít, cũng may Mộ Ngôn không nhìn thấy.

Đêm đó tôi ôm con hổ ngọc Mộ Ngôn tạc cho, ngủ rất say. Mãi đến nửa đêm, không biết ai đó làm tôi thức giấc. Mơ hồ mở mắt, giơ tay dụi mắt, lại dụi tiếp.

Như hoa nở dưới trăng tàn, người tặng tôi con hổ ngọc mỉm cười dưới trăng: “Đừng dụi nữa”.

Mộ Ngôn giơ tay kéo tôi, ống tay áo rộng, trùm lên tay tôi, “Nào, chúng ta tranh thủ thời gian rời khỏi đây”.

Tôi nheo mắt nhìn chàng, giống như nhìn một thiên thần đột nhiên xuất hiện, nhìn kỹ, thấy cả nụ cười lấp lánh trong mắt chàng, tôi hỏi: “Đi đâu?”.

Chàng liếc nhìn Mộ Nghi nằm cạnh tôi, giọng ung dung: “Chẳng phải cô nói đến giờ vẫn mơ hồ câu chuyện của Nguyệt phu nhân sao? Chúng ta đến nước Trịnh tìm lời giải, chưa biết chừng dọc đường lại gặp Quân Vỹ và Tiểu Hoàng”. Dừng một lát, lại tiếp, “Yên tâm, toán hộ vệ của tôi một canh giờ rưỡi nữa vẫn chưa tỉnh đâu, để bọn họ đi theo rất phiền, chúng ta lên đi đêm, bỏ lại bọn họ nhẹ nhàng bao nhiêu”.

Tôi chìa tay cho chàng, nghĩ một lát nói: “Nhưng vẫn nên lưu lại bức thư, để họ khỏi lo lắng”.

Mộ Ngôn kéo tay tôi: “Không sao đâu, từ năm mười hai tuổi tôi đã thường xuyên một mình ra khỏi nhà, họ quen rồi”.

Tôi chỉnh lại váy trên người, lại hơi lo lắng: “Nhưng, tôi theo huynh thế này liệu có phải là trốn đi với nhau?”.

Mộ Ngôn: “...”.

118. Chương 113

Chương 3

Vượt qua Bích sơn đi vào miền trung nước Trần.

Chúng tôi từ bỏ ý định đi qua nước Khương, quyết định từ phía đông nước Trần vòng qua nước Triệu đến nước Trịnh để đánh lạc hướng Mộ Nghi và toán hộ vệ áo đen, cuối cùng thành công.

Suốt dọc đường bốn ba như vậy vốn rất mệt mỏi, nhưng do đi cùng Mộ Ngôn tôi chẳng thấy mệt chút nào. Trong thâm tâm tôi còn mong hành trình dài hơn chút nữa, nhưng không có Tiểu Hoàng vương chân, nguyện vọng đó không dễ thực hiện, tôi cũng cố tình dềnh dàng nhưng vẫn nhanh chóng đến biên giới hai nước Trịnh, Triệu.

Trăng treo giữa trời tỏa sắc vàng óng ánh, chúng tôi tìm một lữ quán, ai về phòng nấy ngủ. Tôi nằm trên giường vừa tính lộ trình đến thành Tứ Phương nước Trịnh, vừa âm thầm nhớ Tiểu Hoàng, trong lòng hơi oán thán, tại sao họa hoằn mới có lần cần đến nó thì nó lại không có mặt, đúng là một con hổ đáng ghét.

Sáng sớm hôm sau, rửa mặt súc miệng xong xuôi, xuống lầu ăn sáng đã thấy Mộ Ngôn đợi ở phòng lớn lữ quán. Chàng đã thay áo chùng gấm màu lam óng ánh, trong ánh sáng buổi sớm trong như ngọc bích, toàn thân chàng như phủ màn khói lam mờ. Tôi dừng chân thăm nghĩ, trên đời có lẽ không ai hợp với màu lam hơn chàng, ai dám mặc màu lam trước mặt chàng là tự biến mình thành kịch cớm.

Lại nghĩ, lần sau gặp Quân Vỹ nhất định phải khuyên anh ta nên kiên trì màu trắng hiệp sỹ, không nên thấy màu lam không dễ bắt bụi mà chuyển sang mặc màu lam. Ngắm nhìn lam y trên người Mộ Ngôn, lại nhìn lam y trên người Quân Vỹ, e sẽ thấy ngay sự khác biệt.

Nghĩ xong đi tiếp xuống lầu, nhân tiện chỉnh lại cái váy, ngẩng đầu nhìn thấy Mộ Ngôn vốn đang nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, không biết từ lúc nào đã chuyển sang nhìn tôi, khi ánh mắt gặp nhau, chàng mỉm cười với tôi, hậu quả trực tiếp là tôi ngã lộn xuống cầu thang.

Cho dù Mộ Ngôn thân thủ phi phàm, lần này cũng không giải cứu thành công, bởi vì không phải là khoảng cách từ tầng bảy xuống tầng một, chỉ là từ bậc cầu thang thứ bảy xuống mặt đất, khoảng cách của tôi với mặt đất quá gần, trong khi khoảng cách với chàng lại quá xa, ấy là chưa nói giữa đường còn có những vật cản như bàn ghế.

Điều đáng buồn là trong khoảnh khắc tiếp đất nhanh như tia chớp, đầu tôi đang nghĩ liệu cái váy có bị lấm bẩn, nhưng trong họa có phúc, trong đầu lóe lên ý nghĩ, cú ngã này hóa ra lại tốt, tôi sẽ có lý do giả bệnh, nấn ná ở lại thị trấn nhỏ vùng biên này là có thể, là có thể ở bên Mộ Ngôn lâu hơn nữa.

Chỉ bực từ trước không nghĩ ra biện pháp tự lực cánh sinh như vậy, một lòng gửi gắm hy vọng vào Tiểu Hoàng cách xa nghìn vạn dặm không biết giờ đang làm gì. Nhưng giả bộ đau đớn cũng không đơn giản, bởi vì bây giờ tôi đã không còn cảm giác đau đớn thể xác nữa, chỉ cố nhớ lại cảm giác ngày xưa, đang nghĩ như vậy thì bị Mộ Ngôn nâng dậy: “Đi cầu thang cũng ngã, cô bao nhiêu tuổi rồi?”.

Tôi giả bộ xuýt xoa rên rỉ, tỏ ra mình rất đau.

119. Chương 114

Chàng cau mày điều chỉnh tư thế ôm tôi: “Đau ở đâu?”.

Tôi khổ não nhìn chàng: “Chỗ nào cũng đau”.

Chàng dừng lại: “Vậy phải đến y quán gặp đại phu”.

Tôi hốt hoảng, thầm nghĩ trò đùa này hơi quá rồi, vội vã vùng khỏi lòng chàng, cười cười: “Chẳng đau ở đâu hết, không đi y quán, tôi đùa huynh đấy”.

Chàng nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi lau mồ hôi trên trán, vẫn cười cười: “Đến y quán thì to chuyện quá, huynh xem, tôi rất khỏe, đùa huynh tí thôi, hồi nhỏ tôi ngã liên tục, quen rồi, chẳng đau tẹo nào”.

Chàng cau mày: “Thật không?”.

Tôi gật lia lia: “Thật”.

Chàng vẫn cau mày, “Lúc nhỏ là thời kỳ cơ thể phát triển, nếu bị trật xương sau này sẽ rất phiền phức”.

Tôi trả lời: “Tôi mười bảy rồi”.

Chàng mỉm cười bất lực, lát sau đã chuyển chủ đề: “Không sao thì tốt, đi ăn sáng thôi”. Mới bước hai bước lại hỏi: “A Phất, bữa sáng cô muốn ăn gì?”.

Cuối cùng Mộ Ngôn không đưa tôi đến y quán khám bệnh, nhưng tôi vẫn phấp phồng, mặc dù tỏ ra hùng hổ mạnh mẽ, nhưng lúc bước đi quả thật cũng hơi tập tễnh, có điều nếu không tỏ ra hùng hổ mạnh mẽ sẽ bị đưa đến y quán, sau đó bị phát hiện là một người chết, rồi bị đưa đến một cơ quan nghiên cứu những sinh vật kỳ lạ thì phiền phức to.

Có lẽ tôi nhảy nhót quá mạnh, cứ như hồi quang phản chiếu ấy, Mộ Ngôn càng cho là tôi cần nghỉ ngơi, quyết định lưu lại một đêm ở thị trấn vùng biên này.

Thị trấn rất sầm uất, bán đủ thứ, có đồ chơi hình thiếu nữ bằng lông vũ, kết tóc kiểu như ý, có cả một chiếc khăn quàng nghe nói là của một người đàn ông phong lưu rất điển trai nào đó qua đời đã lâu, còn có cả

bạch trùng tử phơi khô, đặc sản của nước Triệu, nghe nói đem pha nước uống có thể chữa được bệnh tương tư.

Tôi rất hứng thú với bạch trùng tử đó, thầm nghĩ nếu đúng có công hiệu như vậy, có thể mua một ít nghiền nhỏ cho vào thức ăn của Mộ Ngôn, để chàng quên Tử Yên cô nương, để làm lại từ đầu.

Nhưng hỏi thăm tiểu nhị, phát hiện cái đó chỉ có thể pha nước uống, không thể đem một con bạch trùng tử đó pha nước, đổ vào bát cơm của Mộ Ngôn và nói với chàng: “Nào, cho huynh ăn món này, huynh xem, hình như trùng tử này... thực ra nó đúng là trùng tử, nhưng không phải là trùng tử thường...”.

Có lẽ tôi còn chưa nói hết, chàng đã đổ sạch cơm, như vậy e quá lãng phí.

120. Chương 115

Người biên giới rất giỏi nấu rượu, bữa trưa dùng rượu hoa mai pha tuyết, vẫn là Mộ Ngôn trả tiền, sau đó được chàng dẫn đi nghe kể chuyện ở một trà quán rất trang nhã gần khu chợ. Chúng tôi không đi dạo phố nữa.

Tôi còn nhớ Quân Vỹ có một quan điểm, anh ta cho là, đàn ông hầu hết đều không thích đưa các cô gái đi chơi, bởi vì nếu cô gái thích thứ gì nhất định đàn ông phải trả tiền, đàn ông chẳng qua chỉ là cái túi tiền mà thôi, còn giả sử cô gái không thích gì... điều này không bao giờ xảy ra, quả thực không bao giờ xảy ra. Đương nhiên quan điểm hẹp hòi đó không thể áp dụng đối với tôi và Mộ Ngôn, chúng tôi đến trà quán nghe kể chuyện chỉ là do lúc đó bên ngoài đang là nắng thẳng sáu, bóng rất dài.

Trong quán trà không còn chỗ trống, đành phải ngồi kế với một người khách ở chân cầu thang, Mộ Ngôn rút trong ống tay áo một cái quạt gấp, xòe ra đủ mười hai nan, quạt phe phẩy, hơi gió mát thoáng qua mặt. Lão tiên sinh kể chuyện ngồi ngay ngắn đang kể đến một trường đoạn rất thê lương: “Mười lăm tháng năm là một đêm trăng, nhị công tử Tô Tà nghe nội giám truyền mật báo, nói: ‘Trần hầu vương bệnh trọng đã lâu, hiện đã trút hơi thở cuối cùng, lúc tạ thế chỉ có tể tướng Doãn Từ phục hầu trước long sàng, nửa khắc trước, Doãn Từ đã sai tâm phúc đi đón thể tử Tô Dự đang ở cách xa tám trăm dặm về cung kế thừa vương vị, nhị công tử nếu muốn khởi sự, đêm nay là thời cơ tốt nhất, nếu để thể tử trở về, cục diện khó bề vận hồi’. Tô Tà bao năm khổ công chính là chờ đợi ngày này, phụ hoàng đã cưới hạc tây quy, huynh trưởng kế vị đang bị trọng thương, lang thang cách cả gần ngàn dặm chưa về, thời cơ thuận lợi hiếm có. Vậy là, đêm đó Tô Tà khởi sự bức cung, thế mạnh như chẻ tre, chém giết, xông thẳng vào vương cung, vệ úy Quang Lộc Huân trở giáo đầu hàng, Hạo thành bị đốt, lửa ngàn ngọn sáng rực suốt bảy chục dặm, cả vương đô mù mịt mùi khói lẫn mùi máu tanh. Trong vụ chính biến ở vương cung, do thể tử kế vị vắng mặt, ai cũng tưởng đại cục đã định, người kế vị Trần hầu vương đương nhiên là nhị công tử Tô Tà. Nhưng sự đời thay đổi khó lường, khi Tô Tà còn chưa kịp tra thanh bảo kiếm dính máu vào bao, cánh cổng vương cung đóng chặt đột nhiên từ từ mở ra...”.

Tôi nói: “Cánh cổng đó nhất định là nhiều năm không bảo dưỡng”. Vừa dứt lời, hoảng hốt nhận ra lão tiên sinh đã rất mệt mỏi đang uống nước lấy lại sức, trong khi mọi người xung quanh vẫn ngồi im phăng phắc, đắm chìm trong bầu không khí căng thẳng của cuộc binh biến trong cung, cả lâu hai trà quán im lặng rất lâu, lời nói của tôi nghe rõ mồn một.

Mộ Ngôn phe phẩy quạt, trong mắt hơi cười cười, nhưng không nói gì. Tôi lè lưỡi, cúi mặt xuống bàn, chấp nhận những ánh mắt bất bình của mọi người.

121. Chương 116

Bên ngoài, nắng vẫn gay gắt, lá liễu mỏng manh bị nắng đốt khô vàng, cong queo, tiếng ve trong tán lá dày khàn đặc như kiệt sức. Lão tiên sinh uống nước xong, tiếp tục kể: “Nghe đồn, Trần thể tử Tô Dự có một đội quân riêng gồm ba trăm thiết vệ, mỗi người là một thanh lợi kiếm vô cùng lợi hại, trở thành đội kỵ binh dũng mãnh không gì ngăn được. Trước đó, chuyện về đội quân bí mật của thể tử Tô Dự đa phần chỉ là đồn đại, nhưng chính lúc nhị công tử Tô Tà tạo biến, đại cục sắp ổn định, từ phía sau cổng cung mở rộng, ba trăm thiết vệ cưỡi ngựa vó bọc sắt lần đầu xuất hiện. Từ dưới vó sắt của đội kỵ binh quét ra một đường

máu thấm đậm, từ cổng chính đồ sộ màu nhạt của vương cung, một con hắc mã chân đạp tuyết thông thả đi vào, thế tử Tô Dự vốn tưởng đang ở cách vạn dặm lại đường hoàng cười trên lưng chiến mã, trong tay cầm thủ cấp đầm máu của trưởng cấm vệ quân Hình Vô Giai. Tình thế lập tức xoay chuyển, mấy phó cấm vệ quân phần lớn là do Tô Dự bí mật tiến cử giờ đã đứng về phía Tô Dự, Tô Tạ dù có là hổ mọc cánh thì lúc này cũng không thể khống chế cục diện”.

Tôi cảm thấy mình sắp ngủ gật đến nơi, tiếng kể chuyện như tiếng ru ngủ bên tai, tôi gắng chống đầu khẽ nói: “Câu chuyện này dài ghê”.

Mộ Ngôn vừa uống trà vừa hỏi: “Cô đã nghe đoạn kết chưa? Kết cục rất đơn giản, Trần hầu vương thực ra không chết, chỉ hôn mê một thời gian, khi tỉnh dậy thấy đứa con bất hiếu nhân lúc mình bệnh nặng làm phản, lập tức ban cho cái chết. Nhị công tử Tô Tạ bị xử tử chưa được mấy ngày, nước Đường, láng giềng của Trần bị nước Tấn xâm lấn, bèn cầu viện Trần. Trần hầu vương vừa ốm dậy, lại phiền não vì vụ binh biến của nhị công tử, hơn nữa thâm tâm cho rằng, trong cuộc chiến Đường - Tấn, tốt nhất Trần nên đứng ngoài cuộc, vì vậy không muốn xuất binh trợ Đường. Thế tử Tô Dự lại dâng biểu xin dẫn binh viện Đường, bàn luận mấy ngày, cuối cùng Trần - Đường liên thủ đánh bại Tấn”. Nói xong ngước nhìn tôi, “Những chuyện đánh nhau liên miên như vậy, cô còn nhớ chắc là không muốn nghe?”.

Tôi nhìn chàng suýt khóc: “Tôi chỉ cảm thấy câu chuyện hơi dài, đâu phải tôi không muốn nghe, tại sao huynh lại coi thường tôi thế, lại còn coi thường lộ liễu như vậy, tôi hận huynh muốn chết!!!”.

Mộ Ngôn: “...”.

Một ấm trà sắp uống hết, lão tiên sinh cũng sắp kể đến đoạn kết cuộc chiến Đường - Tấn, bên ngoài nắng đã nhạt, ánh nắng lọt qua kẽ lá liễu dịu dàng tỏa xuống, hắt bóng nhảy nhót lên tường. Sau khi bị Mộ Ngôn chọc tức, tôi không còn thấy buồn ngủ nữa, gục đầu trên bàn lơ đãng quan sát nhân tình thế thái.

Lát sau, Mộ Ngôn đột nhiên nói: “Chuyện kể ở đây rất hay, mặc dù đa phần là nói quá, coi như nghe câu chuyện ly kỳ, cũng thấy thú vị”.

Đang nói đến đây, một chàng trai có vẻ rất hăng máu hét lên: “Tô Dự chẳng qua cũng chỉ có thế, nếu là tôi, cuộc chiến Đường - Tấn, vũng nước đục đó nhất định tôi sẽ không đi, đợi khi cả hai đại bại mới nhảy vào kiếm chác, chẳng phải quá tốt sao?”.

Xung quanh có người phụ họa.

Tôi lắc đầu, giơ tay cầm ấm trà, tỏ vẻ không tán đồng quan điểm đó.

122. Chương 117

Mộ Ngôn thông thả gập cái quạt trong tay: “Cô định nói gì à?”.

Tôi liếc nhanh chàng một cái, cúi đầu ấp úng: “Thôi”.

Chàng vừa rót trà cho tôi, vừa gặng hỏi: “Sao thế?”.

Tôi nói, “Bởi vì nói ra dài lắm, sau đó huynh lại bắt tôi ăn bánh bao, bánh chẻo gì đó, ăn xong tôi lại quên mất định nói gì”.

Bàn tay rót trà của chàng hơi run, bật cười: “Lần này tôi không bắt cô ăn, cô muốn nói gì cứ nói”.

Tôi nói: “Ồ, mà cũng chẳng có gì, chỉ là muốn bộc bạch một chút, định nói là thực ra cuộc đời giống như chiếc đồng hồ quả lắc, có vẻ như chỉ có hai khả năng, bên phải và bên trái, thực ra đúng là chỉ có hai khả năng bên phải và bên trái... huynh có thể nói trong quá trình quả lắc dao động diễn ra bao nhiêu khả năng, nhưng đều không phải là khả năng, chỉ là con đường dẫn tới khả năng, cuối cùng không ở bên phải thì ở bên trái. Tất cả đều có khả năng, nhưng cái gọi là tất cả đó chẳng qua cũng chỉ có hai khả năng hoặc bên phải, hoặc bên trái, chỉ có sự bất biến trong đó là không thể có, trừ phi đồng hồ hỏng, đó là hình dáng của sự sống dừng lại”. Nói xong liếm môi, hỏi chàng: “Huynh có hiểu không?”.

Chàng lắc đầu.

Tôi nghĩ phải nói thế nào đây, nghĩ hồi lâu cuối cùng nghĩ ra một ví dụ để đơn giản hóa ý của mình: “Thực ra chính là nói, giống như thế gian này, thế gian này không là đàn bà thì là đàn ông, đương nhiên nhân yêu cũng không phải không có, nhưng nếu anh ung dung làm một nhân yêu, nhất định sẽ bị xã hội kỳ thị, hơn nữa rất khó tìm bạn đời”. Tôi liếm môi hỏi, “Huynh hiểu không?”.

Chàng nói không hiểu.

Tôi bực mình “Thực ra rất đơn giản, ý tôi muốn nói chuyện này rất giống cảnh ngộ của Tô Dữ, giả sử anh ta giữ thái độ trung dung, đứng ngoài cuộc, thì sau này anh ta sẽ rất khó tìm đồng minh trong các nước chư hầu. Những người kia đều suy nghĩ quá đơn giản, họ không biết thế sự rối loạn cũng giống như cuộc đời, không anh thì tôi, không tôi thì anh, nếu bản thân nước mình không đủ mạnh, về cơ bản không có tư cách trung dung, mình quân thánh chủ trong thời loạn thế lập trường phải rõ ràng. Đương nhiên nếu mình quân thánh chủ này đã là bá chủ một phương thì chẳng còn gì để nói”. Tôi nghiêng rằng: “Lần này huynh hiểu chưa?”.

Mắt chàng như cười, nhìn tôi: “Hay là chúng ta ăn chút gì đi, ăn xong hãy nói”.

“...”.

Nhớ lại thì đây là lần thứ hai tôi nghe thiên hạ bàn tán về Tô Dữ ở chỗ đông người.

Nửa năm trước, con người đó dẫn mười vạn thiết binh nhẹ nhàng đánh bại Vệ quốc trong nụ cười nhạt, chứng tỏ dụng binh hết sức cơ mưu lại rất ung dung, trong cuộc khảo thí tuyển chọn quan lại ở đế đô, anh ta đã ra đề thi liên hệ với tình hình thời cuộc rất hóc búa, khiến cho những người hồng thi vô cùng cảm hận, người đó vinh hạnh trở thành nhân vật hoàng tộc bị giới nhân sĩ trí thức không ưa nhất trong năm.

123. Chương 118

Từ đó có thể thấy con người Tô Dữ nhất định sau này sẽ làm nên nghiệp lớn, nhưng không phải là nói anh ta còn trẻ đã quyền cao chức trọng, hoặc có tài huấn luyện binh mã, chỉ có điều trong lịch sử, những người có thể ảnh hưởng đến tuyển lựa người làm quan cho triều đình đã chết sạch, anh ta là người sống duy nhất, khiến thiên hạ nhìn bằng con mắt khác. Hơn nữa có thể đồng thời bị nhiều người ghét như vậy cũng là một minh chứng, minh chứng anh ta hoặc là có ngoại hình xuất chúng, hoặc là nhà rất giàu sang, hoặc là rất có tài gì đó. Cho dù cả ba điều này đều không phải, ít nhất cũng chứng minh sự hiện hữu của con người anh ta rất nổi bật.

Nhưng bất luận thế nào, ngày hôm nay cũng là một ngày vô cùng viên mãn.

Đêm đen, gió vô tình khơi gợi tâm tư, tôi ngồi chong đèn viết những điều tâm đắc ngày hôm nay rồi thu xếp dọn dẹp chuẩn bị đi ngủ. Vừa tắt nến, ngoài cửa sổ cách giường hai bước đột nhiên có những tiếng động rất gấp, rồi có người rơi xuống đất, nền nhà bằng gỗ đàn hơi rung, tôi nghiêm giọng hỏi: “Ai?”.

Có vật gì lạnh ngắt chớp mắt đã kề cổ tôi, lúc này tay tôi đang mò tìm cái đánh lửa trong người. Về sau bao nhiêu lần nhớ lại cảnh đó, tôi cảm thấy mình đúng là đã thể hiện chí khí anh hùng, lúc nguy biến không hề sợ hãi. Nhưng thực ra chỉ là không biết vật kề cổ mình rút cục là vật gì. Sau đó xoẹt một cái, lửa lóe lên, tôi thận trọng cúi nhìn, một con dao găm sáng loáng.

Ánh lửa mờ mờ chiếu sáng một góc phòng, trên nền nhà là một đôi giày thêu có đường viền màu trắng, phía trên đôi giày là đường chân váy màu tím, cô gái kề dao vào cổ tôi khẽ cười: “Đao kiếm vô tình, cô nương xin chớ động đây kéo bị cửa đứt cổ”.

Tiếng cười gần trong gang tấc. Tôi liếc qua khóe mắt, quan sát người đó, ánh mắt vừa chạm mắt cô ta lại rung mình kinh ngạc. Đó là khuôn mặt tôi đã nhìn thấy ở Trịnh vương cung, một khuôn mặt như hiện ra từ tranh thủy mặc, hoàn toàn giống hệt! Thập Tam Nguyệt.

Nhưng Hoa Tư dẫn tuyệt đối không thể sai sót, không như độc dược Quân sư phụ chế ra, chỉ làm người ta tắt thở tạm thời, cơ bản không đầu độc chết người, mặc dù nhìn đúng là đã chết, nhưng lúc khâm liệm lại là người sống.

Tôi vẫn còn nhớ nửa tháng trước, đêm hai mươi lăm tháng năm trong Dự Cẩm viên của Trịnh vương cung, tôi chơi Hoa Tư diệu tự tay kết thúc tính mạng của Thập Tam Nguyệt. Lúc này cô ta có lẽ đã là cái xác mục nát dưới ba tấc đất, cho dù Dung Tầm có mặt được bảo quản tốt đến mấy cũng chỉ có thể như tôi, sắc mặt nhợt nhạt, người tỏa mùi tử khí, đương nhiên tử khí này người thường khó nhận ra, cho dù nhận ra cũng chỉ cảm thấy một khí chất khác thường. Nhưng Thập Tam Nguyệt trước mặt tôi sắc mặt hồng hào, còn đẹp hơn nhiều so với lần trước tôi gặp, quả thật không thể nào hình dung đó là người đã chết.

Tôi nhìn cô ta: “Tôi không biết cô, cô là ai?”.

Cô ta tiến gần tôi một chút, hơi cau mày, khóe miệng nhếch lên, từ từ nở nụ cười: “Là người qua đường thôi, muốn nhờ phòng cô nương một lát, trốn kẻ thù, băng bó vết thương”.

124. Chương 119

Con dao găm kề cổ tôi khe nhích, có lẽ muốn uy hiếp, nhưng cảm giác của tôi hết sức chậm chạp, thiếu nhạy cảm nên hiệu quả uy hiếp không như mong muốn. Nụ cười trong mắt cô ta càng rõ, mép lại nhếch cao hơn: “Cô nương bạo gan đấy”. Giọng nói đó giống như tiếng thở dài gió đêm mang đến. Sau đó cô ta ép tôi vào cánh cửa phòng, con dao găm sượt qua tóc tôi, cắm vào cánh cửa gỗ, nụ cười vẫn trong mắt, nhưng không biết cười thật hay cười giả, giọng nói lại cực nhẹ: “Đề nghị của tôi, cô nương có bằng lòng không?”.

Tôi vội gật đầu: “Bằng lòng, bằng lòng”. Kết quả một viên gì đó đột nhiên đã ở trong họng tôi, trượt xuống cổ, tôi mím môi suy nghĩ không biết viên giao châu trong người tôi liệu có thể giải độc.

Cô gái áo tím tự nói ra tên cô là Oanh Ca, nhưng tôi không tin, bởi vì ý nghĩa của cái tên chúng tôi đã tìm hiểu kỹ, kết luận rút ra là, phạm những kẻ lưu lạc giang hồ, ai chẳng có một nghề danh.

Sau khi đầu độc xong, Oanh Ca thản nhiên ngồi lên giường sai tôi: “Thuốc, băng, nước sạch, dao, nến”. Vừa sai bảo tôi vừa cau mày cời khuy áo, lộ ra vết thương ở bả vai, làn da trên bờ vai không bị râm nắng trắng lóa dưới ánh nến, máu thấm ra lớp vải băng trắng, trông như bông hoa đỏ quỳnh đỏ tươi, nở xòe trên bờ vai trắng như tuyết.

Những thứ cô cần hầu như đều có sẵn, tôi đưa cho cô thuốc cầm máu, nhìn vết kiếm thấu đến tận xương, tôi lè lưỡi ái ngại: “Đau lắm hả?”.

Cô nghiêng đầu nhìn tôi, răng cắn vào môi hằn lên mấy vết sâu nhợt nhạt, mặt vẫn gượng cười: “Cô thử đoán xem, trước khi lấy chồng tôi làm nghề gì?”.

Tôi lắc đầu, nói tôi vừa không biết cô đã lấy chồng, vừa không biết cô làm nghề gì.

Cô hơ con dao trên ngọn lửa, đột nhiên nhắm mắt, con dao cạo trên vết thương, lấy ra lớp thịt nát, trong phòng yên tĩnh, lát sau, nghe thấy một giọng khản, đứt quãng như từ dưới đất vọng lên: “Lúc đó tôi là một sát thủ, ngày nào dao cũng dính máu, giết người, bị giết, mấy lần đã đến quỷ môn quan, đau đớn mấy cũng đã trải qua”. Cô cười gằn, trong đêm tối có một vẻ ma quái, “Không ngờ nhàn rồi mấy năm, hôm nay chỉ đau thế này đã không chịu nổi”.

Nói xong nghỉ một lát, lại bôi thuốc vào vết thương, mồ hôi toát ra trên trán, mép lại nhếch lên, “Cô nương sợ phải không? Tôi chỉ quấy quả đêm nay, sáng mai sẽ đi, sự chăm sóc của cô nương đêm nay, tôi xin cảm tạ trước”.

Thâm tâm tôi thấy thực ra chuyện này chẳng có gì đáng sợ, cũng không hiểu sao cô lại hỏi như vậy. Huống hồ, nếu nói sợ, có lẽ cô mới là người sợ, thử tưởng tượng đêm khuy vắng, ở chung phòng với một xác chết, hơn nữa xác chết này có thể nói chuyện với mình, đảo vị trí cho nhau, quả thực cô sợ mới phải.

Còn tôi vừa nghĩ xong điều đó, lòng đột nhiên chấn động, cảm thấy mớ hỗn loạn trong đầu đột nhiên lóe ra tia sáng, tôi hỏi cô: “Oanh Ca là tên thật của cô chứ?”.

125. Chương 120

Cô ngoạo đầu trên thành giường, sắc mặt trắng xanh, trán lấm tấm mồ hôi, thật không thể tưởng tượng, lúc đau đớn như vậy cô vẫn có thể làm được bao động tác khó như thế, giọng nói vẫn ngắt quãng, nhưng đã có lực hơn: “Tên thật thì sao, tên giả thì sao, từ năm mười một tuổi đã không có ai gọi cái tên đó, Oanh Ca, Oanh Ca. Cô nói xem, thực ra cái tên đó hay đấy chứ. Ồ, cô đừng nhìn tôi lạ lùng như vậy, cũng không phải có gốc tích gì đặc biệt, khi sinh ra chị em tôi, cha tôi đã công cả một vại dưa muối đến nhờ ông giáo làng đặt giúp một cái tên sao cho vừa dễ nuôi vừa nho nhã. Tôi khóc to hơn cô em, tên là Oanh, nhưng hoàng oanh là loài chim quý yếu diệu, con nhà nghèo, lại là gái, sao có thể mang cái tên đó. Ông thầy nghĩ một lát, điền thêm một chữ Ca vào sau, ngụ ý để cho thần linh trên trời nhìn thấy tưởng rằng tôi là con trai, sẽ xứng đáng mang tên Oanh đó”.

Tôi chăm chăm nhìn cô, vẻ ngạc nhiên: “Thật thú vị!”. Lại hỏi tiếp: “Cô nói cô có một em gái? Vậy em cô tên gì?”.

Cô nheo mắt nhìn tôi từ đầu xuống chân, mỉm cười mơ hồ, “Quên rồi”.

Trên đời không thể có hai thứ giống hệt nhau, ngay quả trứng do một con gà mái đẻ ra cũng mỗi quả một vẻ, hướng hồ con người.

Tôi suy nghĩ rất lâu, thầm đặt giả thiết: Oanh Ca và Thập Tam Nguyệt thực ra là một người, nhưng lại lập tức gạt đi. Giả thiết khác, dung mạo này của Oanh Ca thực ra là giống hệt dung mạo của Thập Tam Nguyệt đã chết, nhưng tại sao cô ta phải đội lột Thập Tam Nguyệt lại trở thành một vấn đề mới. Còn một khả năng nữa, giả sử cô chị mà Thập Tam Nguyệt nói trong Hoa Tư mộng thực ra chưa chết, cô chị đã khiến Thập Tam Nguyệt đau khổ day dứt đến mức lấy cái chết để tạ tội liệu có phải chính là Oanh Ca?

Trong thuốc có chất gây mê, Oanh Ca sau khi bôi thuốc, băng bó xong, lập tức ngủ thiếp đi, điều đáng quý nữa là trước khi ngủ cô còn xé một mảnh vải trói tay chân tôi lại.

Tôi nằm bên mép giường ngắm nhìn khuôn mặt cô, hai mắt nhắm, lông mày vẫn hơi chau, tôi thầm nghĩ điều bí ẩn tôi và Mộ Ngôn đang bốn ba tìm kiếm có lẽ câu trả lời đã ở trước mắt, chỉ có điều đó là một thứ quả vô cùng, tạm thời chưa biết ra tay thế nào.

Trong lòng nhất thời bấn loạn, mãi không ngủ được, khoảng một canh giờ sau, trong ánh trăng rọi đầy phòng, có tiếng sột soạt vang lên. Một con chuột lặng lẽ bò lên giá nệm, định ăn trộm nệm, tôi mở to mắt quan sát, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng thút thít khe khẽ, con chuột sợ quá chui xuống bàn chuẩn mất, còn tôi lại lặn xuống đất.

Khó khăn ngồi dậy, Oanh Ca vẫn chưa tỉnh, trong giấc ngủ, khuôn mặt trắng nhợt đầy ngấn nước mắt, nước mắt vẫn đang tràn ra từ khóe mắt nhắm nghiền, một giọt to tròn rơi trên mặt chiếc gối gôm, nhưng không còn tiếng thút thít nữa, tôi quỳ trên nền đất, nhích lại gần một chút, nhìn kỹ mặt cô, thầm nghĩ có lẽ cô đang nằm mơ, không biết là giấc mơ như thế nào.

Cái quả vô cùng đó cuối cùng lộ ra kẽ nứt, muốn biết bí mật của cô lúc này chính là cơ hội tốt. Nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề đạo đức, nghĩa là không nên dùng công lực của viên giao châu để đi vào giấc mơ của người khác. Nghe đồn những người có Hoa Tư dẫn trăm nghìn năm nay đều từng đối diện sự lựa chọn khó khăn như vậy, vấn đề này một thời cùng với vấn đề “đàn bà hoang thai liệu có thể phá thai” của triều đại nào đó trở thành vấn đề luân lý được xã hội rất quan tâm, cuối cùng biện pháp giải quyết vấn đề sau là đàn bà hoang thai sẽ bị nhốt trong chuồng lợn.

Thực ra dưới sức mạnh của bạo lực, mọi vấn đề đều không phải là vấn đề, bởi vì bản thân bạo lực đã là vấn đề lớn nhất. Tóm lại, lúc này tôi đang do dự, cái cơ giúp tôi đưa ra lựa chọn là một cơn giãy giụa của Oanh Ca trong mơ, đó là dấu hiệu bị đè nén, muốn vùng vẫy thoát ra. Tôi tìm một lý do cho mình, tôi cần đi vào giấc mơ của cô để đưa cô trở lại.

126. Chương 121

Tôi nắm chặt tay Oanh Ca, tập trung tinh lực, cảm nhận thần trí của cô để đi vào giấc mộng đang đè nén cô, mặc dù đây là lần đầu tiên dùng giao châu làm chuyện này nhưng cũng không thấy mệt, đó là do tôi là người chết, ít ham muốn đối với cuộc đời hơn các bậc tiền bối từng tu luyện Hoa Tư dẫn.

Không gian trước mắt xuất hiện một con đường cổ tối om, có tiếng trống điểm canh vắng vắng, một chiếc cầu bắc qua sông, có lẽ đây chính là chiếc cầu đi vào giấc mơ của Oanh Ca, tôi hít một hơi, đang định bước vào thì tay đột nhiên bị ai nắm lấy, bên tai có tiếng nói nhỏ “A Phát,”. Tôi sửng người, định vùng khỏi bàn tay đó nhưng không kịp, tiếng trống điểm canh tan biến trong tận cùng bóng đêm, chớp mắt, tôi đã rơi vào giấc mơ của Oanh Ca.

Tôi đang ở một nơi xa lạ, ngẩng đầu nhìn thấy Mộ Ngôn đang nắm tay tôi, hỏi: “Sao cô lại vào đây?”.

Chàng hơi nhướn mày, mắt lại nhìn về phía trước, ở đó là một con ngõ sâu, hai bên là nhà dân tường đen ngói xanh, trên những mái hiên cong phủ lớp tuyết mỏng, trên trời trăng suông, bốn bề tĩnh mịch. Mộ Ngôn thôi không nhìn con ngõ, quay lại nói với tôi: “Nghe thấy phòng cô có tiếng động liền ghé qua, không ngờ...”. Chàng dừng lại: “Đây là đâu? Cô gái trong phòng cô là ai?”.

Tôi nói vắn tắt câu chuyện, người rét run cầm cập, đây chính là nỗi khổ của người đi xa không nắm được tình hình thời tiết. Mộ Ngôn vẫn giữ tay tôi, lát sau nói: “Sao tay cô lạnh thế?”.

Tôi thầm nghĩ, thật nực cười, tay người chết sao không lạnh, nhưng vẫn khinh suất rùng mình, định rút tay ra, Mộ Ngôn nhìn tôi, tôi nói khẽ: “Có thể là do... xương như ngọc, thịt như băng như truyền thuyết nói”.

Mộ Ngôn: “...”.

Trong con ngõ phía trước vắng đến tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn trên đường đá, tôi đi lên trước vài bước, loáng thoáng nhìn thấy một người ăn mày rách rưới ngồi co ro trên đường, Mộ Ngôn kéo tôi lại, tôi ngoái đầu giải thích với chàng: “Người đó không nhìn thấy chúng ta”.

Nghĩ một lát lại bổ sung, “Người trong giấc mơ này không nhìn thấy chúng ta”. Một chiếc xe ngựa có mui từ trong ngõ tối phóng nhanh ra, cảm tưởng như sắp nghiền qua người ăn xin, phu xe vội kéo giắt dây cương, con ngựa đen chồm hai vó trước, hí vang, trong xe có tiếng nói vọng ra: “Sao thế?”. Phu xe vội lùi xe ngựa về sau: “Có một người ăn xin ngáng đường”.

Rèm xe vén lên, lộ ra ống tay áo màu tím, phu xe nhảy xuống giữ con ngựa, kéo người ăn xin sang một bên, giọng nói nhỏ nhẹ, lạnh lùng trong xe lại vang lên sau bức rèm: “Đưa về phủ”. Phu xe nói: “Chúa thượng đây là...”.

Sau bức rèm vắng ra tiếng cười: “Chưa biết chừng cô bé chính là... sát thủ tốt nhất trời ban cho ta như thầy bói phán”.

Tiếng vó ngựa mất hút trong ngõ, cảnh trước mắt trở nên vắng lặng, ngay sau đó đã thấy một căn phòng rộng sáng choang, ánh nến trùng trùng, từ chiếc đỉnh đá trên hương án khói bốc nghi ngút, trên giường một cô gái nhỏ nằm co quắp, đoán là người ăn xin bị ngã trên đường mấy khắc trước, có vẻ đã được thu xếp ổn thỏa, chỉ có điều không nhìn thấy mặt, một thiếu niên áo chùng tím đứng chếch trước giường. Xiêm y sang trọng, dáng dong dỏng nho nhã, cậu ta hơi cúi đầu: “Tên cô là gì, nhà có những ai?”. Cô gái nhỏ mở mắt định ngồi dậy, bị cô hầu bên cạnh giữ lại, chỉ thấy dưới làn chăn lộ ra khuôn mặt nhỏ như bàn tay, vàng vồ, nhưng không hề sợ hãi: “Oanh Ca, nô tì lên là Oanh Ca, năm ngoái quê nhà bị lụt, cha mẹ nô tì đều qua đời, trong nhà chỉ còn bà nội và hai chị em nô tì”.

127. Chương 122

Tôi đi lại gần, mặt cô bé quả nhiên hơi nhang nhác Oanh Ca, không ngờ cô gái áo tím có nụ cười vừa dịu hiền vừa nghiêm khắc nửa thật nửa giả nhảy vào phòng trọ của tôi mất mũi lúc nhỏ lại như vậy. Nhưng nhìn vào đôi mắt đen láy của cô bé, cuối cùng tôi đã có cảm giác hòa nhập vào cô bé. Viên giao châu phát huy công lực khiến thần trí tôi hòa nhập vào thần trí chủ nhân giấc mơ, cái hay là tôi có thể hiểu được suy nghĩ của họ, cái dở là có hiểu cũng chẳng ích gì.

Bởi vì tôi muốn khách quan nhìn thấy toàn cảnh sự việc, bởi tư tưởng con người nhiều khi đầy định kiến.

“Oanh Ca?”. Thiếu niên áo tím mỉm cười, “VẬY em gái cô chắc là Oanh Vũ”.

Đôi mắt đen láy của cô bé mở to nhìn thiếu niên, không hiểu cậu ta nói gì. Thiếu niên lơ đãng liếc nhìn khuôn mặt xanh xao của cô bé, rồi quay người nhìn ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ, thông thả: “Cái tên Oanh Ca quả là rất tuyệt, đêm nay đúng vào đêm mười ba tháng Chạp, là lúc trăng sáng nhất, vậy từ nay gọi cô là Thập Tam Nguyệt, ta đưa cô về đây, từ nay cô hãy theo ta”.

Cùng với ánh nến, tôi nhìn rõ khuôn mặt tuấn lãng đoan nghiêm đó, vẫn còn vẻ non nớt thiếu niên, chiếc đai ngọc nổi bật giữ tà áo chùng tím, mặc dù đang cười, vẻ mặt lại lạnh như tuyết. Đó là... Trịnh hầu vương Dung Tầm thuở thiếu thời.

Tôi cúi nhìn tay mình, Thập Tam Nguyệt nửa tháng trước bị tôi chính tay giết chết thì ra đã bị tráo đổi sao?

Sau đó ánh nến trong phòng tan dần, cảnh trước mắt liên tục thay đổi, cảnh trí loang loáng chuyển động, tôi thăm nghĩ may mà mình không dễ say xe.

Lát sau cảnh trí dừng lại, một rừng trúc yên tĩnh mở ra trước mắt. Trên trời lác đác có những ngôi sao mọc sớm, giữa khoảng đất rộng đầy lá rụng có một đồng lửa cháy không đượm lắm, đôi ủng da giẫm lên lá khô, dừng lại bên đồng lửa, dọc theo đôi ủng nhìn lên trên, quả thật không thể tưởng tượng, người vừa đến chính là Dung Tầm.

Chàng nhìn quanh, khi liếc nhìn, trong ánh mắt lạnh như có ánh cười, nhưng nét mặt vẫn dừng đứng, giả bộ cúi nhìn đồng lửa trên mặt đất, chính lúc đó trên không đột nhiên truyền đến tiếng lá trúc rào rào, một bóng dáng màu tím từ trên trời rơi xuống, người chàng hơi dịch sang phải né tránh, một con dao găm sắc bén sượt qua giải lụa trên búi tóc chàng, cắm sâu vào một thân trúc to sau lưng chàng, chàng không hề né tránh, mắt mở to nhìn bóng tím từ trên trời rơi xuống mỗi lúc mỗi gần.

Sau đó tất cả xảy ra rất nhanh, mấy chiêu giao đấu trực diện cơ hồ kết thúc trong nháy mắt, khi tôi định thần, nhìn rõ đã thấy Dung Tầm bị cô gái áo tím ép chặt xuống mặt đất. Cô gái trẻ hơn Oanh Ca bây giờ một chút.

Đồng lửa cháy nổ lép bép, lửa hắt lên ánh trắng mờ tỏa xung quanh, vị công tử hào hoa bình thản nằm trên mặt đất trải đầy lá vàng khô, xung quanh trúc xanh lá lướt, cô gái áo tím đè trên ngực chàng, hai gối chống đất, mái tóc dài như dải lụa đen óng, tay trái nắm vạt áo chàng, nửa lưỡi dao găm dài sáng loáng cắm xuống đất.

128. Chương 123

Hai má cô đỏ hồng, động tác dứt khoát, tay trái dụng lực càng mạnh, ép càng chặt, chàng khẽ rên dưới thân cô, cô mở to đôi mắt đen láy nhìn chàng “Hôm nay, đao của em nhanh hơn hôm qua chứ?”.

Chàng gơ tay gối đầu, mỉm cười nhìn cô: “Nguyệt nương, em làm rất tốt, em có thể làm tốt hơn”.

Trên mặt cô lộ vẻ đắc ý, bàn tay nắm áo chàng hơi buông, khóe mắt chàng lóe ra tia lạnh, tay bắt chợt vung lên như tia chớp khống chế bàn tay còn lại của cô, người bất ngờ bật lên, xoay chuyển tình thế, đè cô xuống đất, cả người cô đã bị khống chế, mặt lộ vẻ phẫn nộ, chàng nhìn cô, tươi cười: “Ta nói bao lần, muốn làm một sát thủ giỏi, từ mai phục đến ra tay, kết thúc, khâu nào cũng phải hết sức thận trọng”.

Cô cắn chặt môi, mặt lộ vẻ tủi thân, không cam chịu, hai tay vùng vẫy. Chàng gơ tay vuốt môi cô, bật cười thành tiếng: “Sao cắn chặt thế, không nên được giận sao”.

Mặt cô càng đỏ, ánh mắt nhìn chàng càng long lanh giận dữ.

Mộ Ngôn bên cạnh đột nhiên nói: “Hình như sắp mưa”, lời vừa dứt, trên trời đột nhiên xuất hiện ánh chớp, tiếp đó là trận mưa ầm ầm trút xuống. Oanh Ca vẫn còn ảm ức, ngồi thẳng người, ngay sau đó nép vào lòng Dung Tầm. Chàng nhẹ nhàng vỗ lưng cô, như an ủi đứa trẻ: “Vẫn sợ sấm? Như thế này sao có thể trở thành sát thủ giỏi”.

Cô nghiêng rằng ôm chặt cổ chàng, vẻ mặt đầy quyết liệt, nhưng lời nói ra lại hết sức trẻ con, “Em sợ thêm lần này nữa thôi”.

Chàng ngồi thẳng người nhìn cô đắm đắm, tay vuốt má cô, thở dài: “Thật hết cách”.

Sắc đêm trong rừng trúc không ngớt lay động như muốn vỡ tung, mưa sắp ập xuống, khi hạt mưa rơi trên áo tôi, cảnh trí trước mặt lại thay đổi. Đây là một sự thần kỳ, tôi có thể nhìn rõ từng hạt mưa rơi, lại có thể mang hạt mưa đó di chuyển sang cảnh sau.

Mộng cảnh này thật vô lý, tôi vừa nghĩ như vậy, vừa thầm tiếc, vừa rồi trên trời rơi xuống sao không phải là vàng bạc châu báu, khi đầu óc tỉnh táo trở lại, phát hiện bị Mộ Ngôn kéo đến đứng trước một khung cảnh rất đẹp, xung quanh rất nhiều hoa, còn có một cô gái đẹp như hoa.

Không biết tại sao, tôi biết, có lẽ là do thần trí hòa nhập, giống như ai đó viết lên trên não, nói với tôi đây là sinh nhật lần thứ mười sáu của Oanh Ca, nửa tháng trước cô đã tự dựng lên cảnh ngộ, bán mình vào lầu xanh này, quỳ phục giữa những cô gái trẻ đẹp, hôm nay sẽ giết chết một người mà định mệnh đã định phải chết trong tay cô, chính thức trở thành sát thủ bí mật của Dung gia, hoàn tất lễ trưởng thành của một sát thủ.

Tôi còn nhớ quanh cảnh lễ trưởng thành mười sáu tuổi của tôi, tôi trói chân tay Quân Vỹ ép anh ta nghe tôi đánh đàn suốt một ngày, tôi rất khoái trá, chỉ có điều hơi tàn nhẫn với Quân Vỹ, còn lễ trưởng thành của Oanh Ca đối với bất kỳ ai cũng là tàn nhẫn.

Mộ Ngôn ở phía sau gập quạt giấy đập lên vai tôi: “Cô dáo dác ngó quanh là muốn tìm ai?”.

129. Chương 124

Tôi hất chiếc quạt của chàng: “Tìm Dung Tầm”.

Chàng tỏ vẻ hứng thú: “Sao? Cô cho là chàng ta nhất định đến?”.

Tôi không chắc chắn lắm: “Cũng phải”. Nghĩ một lát hỏi chàng, “Nếu là huynh, huynh có đến không?”.

Chàng gập cái quạt: “Nếu sát thủ dưới tay tôi là cô, tôi sẽ đến”.

Tôi ngó người, ngây ngây nhìn chàng.

Chàng liếc tôi, thông thả nói: “Cô ngọc thể, nếu tôi không đến, cô giết nhầm người thì sao?”.

Tôi tức giận: “Sao tôi có thể giết nhầm. Có lúc, có lúc tôi cũng hơi hồ đồ một chút, nhưng vào thời điểm quan trọng như vậy, tôi sẽ rất lợi hại”.

Chàng lại cười: “Thời điểm quan trọng? Lần trước gặp chó sói trong đêm, nếu tôi không đến kịp, cô sẽ thế nào?”.

Tôi nói: “... Được, coi như chưa có cuộc trò chuyện vừa rồi”.

Chàng vẫn không chịu: “Lần trước trong Hoa Tư mộng của Thẩm phu nhân Tống Ngưng, cô bị rơi xuống núi, nếu tôi không theo kịp, thì cô thế nào?”.

Tôi nhích xa chàng một chút: “Chuyện đã qua sở dĩ đẹp chính là vì nó đã trở thành quá khứ, quá khứ hãy để cho tan thành mây khói, nào, chúng ta suy nghĩ vấn đề hiện thực quan trọng hơn”.

Chàng phe phẩy cái quạt, dường như vẫn muốn nói tiếp, ánh mắt như cười, nhìn tôi không nói gì.

Tôi bảo chàng: “Huynh xem chuyện của Thập Tam Nguyệt, Thập Tam Nguyệt của Trịnh vương đã chết vì tình lúc còn sống luôn mồm nói có lỗi với chị gái, còn Oanh Ca còn sống lại giống hệt Thập Tam Nguyệt. Cô ấy có một cô em gái, chính cô ấy nói với tôi, cô ấy quên tên cô em đó rồi. Dung Tầm xem ra dường như rất có tình với Thập Tam Nguyệt trong Trịnh vương cung, nhưng rõ ràng cũng biết Thập Tam Nguyệt thật sự rút cục là ai, hơn nữa, cũng không có vẻ vô tình với Oanh Ca”.

Tôi vốn chỉ định chuyển chủ đề, nhưng cuối cùng lại bị cuốn hút bởi vấn đề vừa nêu, nghĩ một lát vẫn không tìm ra manh mối gì hơn, đành thở dài.

Tôi nói với Mộ Ngôn suy nghĩ của mình: “Dung Tầm kia cũng rất khó hiểu, cần tiếp xúc nhiều may ra biết thêm được gì. Ôi, nhưng cũng khó nói, phương ngôn có câu người trong cuộc thường mù quáng, có ý khuyên răn người đời cố gắng bình tĩnh trước những vấn đề nan giải, nhưng lại có câu không tìm hiểu, không có quyền phát ngôn. Ôi chao, tôi rất băn khoăn”.

Mộ Ngôn xoa tay: “Tôi cũng rất băn khoăn. Cô lạc đề rồi, cô vừa nói gì tôi nghe chẳng hiểu gì hết”.

Trong hoa đình, trên sân khấu cao các cô ca kỹ đang biểu diễn, có một cây to, cành lá tươi tốt cao vút sum suê, dưới gốc cây đàn sáo từng bừng, điệu múa lời ca dập dìu, làm như thiên hạ thái bình thịnh trị.

130. Chương 125

Chỉ có điều, tất cả đều là giả dối. Thật đáng buồn cho hoàng đế lúc vi hành thường thích đến chốn lầu xanh, bởi vì cho rằng nơi đây thượng vàng hạ cám hội tụ, có thể nghe thấy tiếng nói của muôn dân, nhưng rốt cuộc chỉ khiến cho hoàng đế càng thêm phong tình mà thôi.

Tôi kéo Mộ Ngôn vào một lầu nhỏ có rèm che màu hồng phía sau sân khấu, đi vòng qua một cái cửa gỗ chắc chắn, mở một cánh cửa, đứng lúc nhìn thấy Oanh Ca trang phục gọn gàng từ cửa sổ đối diện nhẹ nhàng nhảy vào. Có mấy cô gái cúi đầu đứng một bên, chờ được hầu hạ khách, hoàn toàn không hay biết gì, lập tức bị chuôi dao nhanh như cắt đập vào đầu, khụy xuống, bị kéo vào giấu dưới gầm giường, thời điểm chưa đến, Oanh Ca mười sáu tuổi bước đến trước đài gương, cầm lên chiếc quạt lụa có vẽ một khóm mẫu đơn mùa thu, kéo rèm cửa sổ, ngồi uống rượu một mình.

Tôi đã nhập được vào thần trí của Oanh Ca, tự nhiên biết cô ở đây, Mộ Ngôn cũng hiểu, chỉ hơi thán phục khung cảnh kỳ diệu của ảo mộng.

Không lâu sau, bên ngoài có tiếng bước chân, cánh cửa gỗ bị đẩy ra, một người đàn ông đi vào, mình mặc áo chùng lụa màu đen, khuôn mặt rất bình thường, hình như đã uống khá nhiều, bước chân lảo đảo.

Oanh Ca nhàn tản ngồi dựa mép giường, xòe chiếc quạt trong tay, miệng mỉm cười, đôi mắt đen láy động đưa. Trông rất là lướt phong tình, một vẻ phong nguyệt lão luyện, như người đàn bà lăn lộn đã lâu ở chốn nguyệt hoa.

Người đàn ông nheo mắt, đôi tay được chau chuốt kỹ càng âu yếm vuốt ve cái cổ thon nhỏ trắng bóc của cô: “Nghe nói nàng là người nước Lầu? Con gái nước Lầu da thịt trắng như mỡ, hôm nay phải cho ta xem...”. Tay anh ta hất tấm chăn mỏng phủ trên bụng cô, cúi đầu thô bạo cắn vào bờ vai trắng tuyết của cô: “... Xem có phải da nàng cũng trắng như mỡ”. Người đàn ông bắt đầu hôn từ bờ vai lên cổ, sắp phủ lên mặt cô, nhưng Oanh Ca vẫn không nhúc nhích.

Tôi thán phục nhìn con dao găm cắm vào lưng người đàn ông, hỏi Mộ Ngôn: “Huynh có nhìn rõ động tác rút dao vừa rồi của Oanh Ca không? Thật nhanh gọn”.

Người đàn ông chết trên người cô như vậy, cô lại chưa lập tức rút hung khí, mắt hoang mang nhìn đỉnh màn, không thấy nhanh nhẹn như khi cầm dao vào lưng người đàn ông. Lát sau, như sức nhớ ra điều gì, cô vội thu dọn hiện trường, xong xuôi ngoái lại nhìn khắp một vòng, rồi vội vã nhảy qua cửa sổ theo lối cũ.

Mộ Ngôn lập tức kéo tôi đuổi theo, phát hiện cô chưa ra khỏi đây, chỉ nhảy vào một gian phòng ở lầu dưới.

Mộ Ngôn khẽ cười bên tai tôi: “Đúng rồi, ai dám nghi ngờ cô gái ở bên cạnh Dung công tử lại là hung thủ giết người, cho dù có người nghi ngờ, Dung Tầm cũng sẽ đứng ra làm chứng, cô ta vẫn uống rượu, ngắm trăng họa vắn với chàng ta, làm gì có thời gian đi hành hung”.

131. Chương 126

Mộ Ngôn ôm eo tôi cùng nhảy vào căn phòng Oanh Ca vừa vào, nói: “Đây chẳng có gì đáng gọi là cao mưu, mà dựa vào thân phận của Dung Tầm nên không có sai sót gì, Oanh Ca cô nương lần đầu giết người coi như làm rất tốt”.

Không ngoài dự đoán của Mộ Ngôn, Dung Tầm quả nhiên ở trong phòng. Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ đàn màu tím viền đá vân hoa bày mấy món điểm tâm đơn giản, chiếc cốc bạc tinh xảo trong tay chàng ta, rượu chưa hết nửa. Bóng chàng ta đổ dài trong ánh nến, in lên tấm bình phong sau lưng vẽ cảnh đầm sen mùa thu dưới trăng. Ngoài cửa sổ, bắt đầu nổi gió lớn, những ánh nến chao đảo suýt tắt, gió vừa thổi qua là tiếng sấm đình tai, âm âm như ở chân trời có vị thần ra sức khua chiêng.

Tôi cảm thấy hơi lạnh, khẽ dựa vào Mộ Ngôn, chàng nhìn tôi, kéo tôi lại gần hơn.

Sấm chớp từng trận nổi nhau càng dày đặc, Dung Tầm thông thả đặt chiếc cốc bạc trong tay xuống bàn, cầm một đài nến vòng qua tấm bình phong đi đến bên giường. Ánh nến màu vàng chiếu lên Oanh Ca nằm thu mình trên giường. Người cô run run, mắt lại mở rất to, lông mày chau lại, răng cắn ngập vào môi.

Chàng để ngọn nến một bên, giơ bàn tay mảnh khảnh vuốt ve đuôi mắt cô, dường như muốn lau những giọt nước mắt vô hình, cô ngây ngây nhìn chàng: “Em giết người”. Cô giơ cánh tay phải trắng như tuyết, đặt lên bờ vai Dung Tầm đang cúi xuống, “... Chính bàn tay này”.

Một tiếng sấm xé tai, mưa âm âm dội trên mái nhà, cô co người run rẩy, Dung Tầm hơi chau mày, nắm hai tay cô, nằm nghiêng, đối mặt với cô, cái gối bằng gấm không đủ rộng, chàng dịch sát vào cô, kéo thẳng đôi chân co quắp của cô, ôm cô vào lòng. Hai người đều mặc áo tím, giống như hai con bướm tím ôm chặt nhau. Môi chàng kề sát mái tóc đen của cô: “Em đã làm rất tốt”.

Cô lại lắc đầu, ngược mắt nhìn chàng, nói khẽ: “Em dùng dao găm đâm một nhát trúng tim, lúc chết hẳn ta còn kinh ngạc trợn mắt nhìn em, máu hẳn ta vọt ra, bắn đầy ngực em, cả đời em sẽ không quên về mặt hẳn ta lúc đó, mạng sống con người mong manh như vậy, em cảm thấy rất sợ, em sợ làm sát thủ, em sợ giết người”.

Cô gái nói ra những lời yếu đuối như vậy, trên mặt lại không có bất kỳ biểu cảm nào, mắt vẫn mở rất to.

Nến cháy gần hết chảy thành dòng xuống giá, chỉ còn lại đoạn lõi cuối cùng vẫn đang cố sức vùng vẫy, phát ra ánh sáng yếu ớt. Chàng giơ tay vuốt tóc cô, lát sau cười nhẹ: “Năm xưa lúc ta nhặt được em, em vẫn còn rất nhỏ, ta hỏi em có muốn theo ta không, em mở đôi mắt to, trong veo gật đầu lia lịa, điệu bộ thật đáng yêu. Ta nghĩ em sẽ là tác phẩm hoàn mỹ nhất của ta”.

Chàng hôn trán cô, ôm chặt cô vào lòng, nói vào tai cô, “Nguyệt nương, vì ta, hãy trở thành sát thủ tốt nhất của Dung gia này”.

Ngoài cửa sổ, mưa lạnh heo hắt rơi trên những khóm trúc tháng hai, từng giọt từng giọt rơi vào lòng tôi.

Sau đó cảnh trí thay đổi rất nhanh.

132. Chương 127

Thế giới sát thủ vô tình, chỉ có ánh đao lóe như chớp, vết máu loang và sự vùng vẫy của sinh mệnh trong khoảnh khắc giữa sống và chết. Tôi nhìn thấy thế giới của Oanh Ca ngày càng chìm sâu trong đó, eo giắt thanh đoản đao, như một đóa anh túc nở dần, cánh hoa là ánh đao sắc lạnh, còn hàng lông mày rậm của cô lạnh dần trong những bóng đao. Cảnh trí liên tục thay đổi giống như tấm gương vỡ trái trước mắt tôi, có những tiếng nói lao xao không biết từ đâu truyền đến: “Cô nương áo tím lúc nào cũng đi theo đình úy đại nhân lai lịch thế nào? Chắc, một khuôn mặt đẹp như vậy”, “Hừ, một khuôn mặt đẹp như vậy, lại nghe nói giết người không chớp mắt, đó là đệ nhất cao thủ của đình úy phủ, hộ vệ thiết thân của đình úy đại nhân”.

Những mảnh nhỏ trong tấm gương vỡ đó cùng với tiếng người xa dần rồi mất hẳn, thay vào đó là một sân khấu cao, một cô ca kỹ trang điểm cực kỳ xinh đẹp uốn mình như bông hoa lan, mắt sáng sánh đong đưa, bội phần quyến rũ, giọng mềm như nước đang hát một ca từ trong vở kịch tư xuân, ánh mắt quyến rũ mời gọi luôn hướng về Dung Tầm đang nhàn tản dựa tay vào lan can trên đài cao. Khoảng cách hai người không xa, cũng không gần, khi ánh mắt giao nhau, Dung Tầm mơ hồ mỉm cười.

Chính lúc đó, một cô gái áo xanh bùng khay trà đi đến bên Dung Tầm, đột nhiên rút từ ống tay áo một con dao găm sáng loáng. Cô gái còn chưa kịp ra tay đoản đao của Oanh Ca bên cạnh phi ra cắm vào giữa mặt cô ta, thanh đao sắc lẹm cắm vào giữa hai hàng lông mày, nhanh như tia chớp, khuôn mặt khá đẹp của cô

gái bị xẻ làm hai nửa nhầy nhụa, máu phun vào khuôn mặt làn với da trắng tuyết của Oanh Ca. Cô cũng không hề chớp mắt. Trên đài cao chỗ Dung Tầm đang ngồi có tiếng kêu huyền ảo, Oanh Ca lại như không nghe thấy, rút đao về, lau vết máu vào vạt áo tím, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trầm tư của Dung Tầm, mỉm cười với chàng: “Không sao chứ?”.

Dung Tầm liếc nhìn cô gái áo xanh nằm gục trên đất, hai mắt vẫn mở trừng trừng, cau mày: “Nhát đao quá hiểm”.

Oanh Ca cúi xuống, nhìn ngắm vết đao trên mặt cô gái: “Như thế này không đẹp lắm, hơi làm người ta sợ, sau này nên cắt đứt cổ thì hơn”.

Dung Tầm chìa tay kéo cô đứng lên, chậm rãi nói: “Ta còn nhớ lần đầu tiên em giết người, sợ run nép vào lòng ta”.

Cô mỉm môi: “Cuối cùng em đã lớn”. Cô dựa người vào lan can chăm chú nhìn Dung Tầm, nói: “Em sẽ trở thành sát thủ tốt nhất của Dung gia”. Nói xong má ửng hồng, nổi bật trên làn da trắng đẹp mê hồn.

Dung Tầm lại không nhìn cô, ngoái nhìn ra xa, chỗ đó gió xuân đang vờn ngọn cây cao, bên dưới là thảm hoa đủ sắc màu, một đôi cò trắng cất tiếng kêu lạnh lạnh, bay về phía chân trời xanh xa tít.

Oanh Ca không thể trở thành sát thủ tốt nhất của Dung gia, cũng như Quân Vỹ không thể trở thành tiểu thuyết gia chuyên nghiệp, bởi vì hai người đều bị phân tâm. Một tiểu thuyết gia chuyên nghiệp nên một lòng một dạ chuyên tâm viết tiểu thuyết, nhưng Quân Vỹ ngoài viết tiểu thuyết còn phải làm một kiếm khách để an ủi người cha.

Cũng như vậy, sát thủ tốt nhất nên một lòng một dạ chuyên tâm giết người, nhưng Oanh Ca ngoài giết người còn phân tâm bởi chuyện yêu đương với Dung Tầm, sát thủ tuyệt nhiên không thể có tình yêu, bởi giả sử sát thủ có người yêu, sát thủ sẽ bối rối khi người yêu xuất hiện đúng lúc sát thủ sắp ra tay, vậy là công việc bị cản trở, mà một khi công việc không thành, sát thủ coi như cũng khó giữ tính mạng.

Vì Dung Tầm, Oanh Ca khiến lòng mình trở nên sắt đá, vì Dung Tầm cô mới giết người, nhưng trái tim cô rất cuộc vĩnh viễn không thể sắt đá đến mức một sát thủ cần có.

Đầu mùa hạ khi Oanh Ca mười chín tuổi, bà nội qua đời, cô lại đang bận một vụ việc ở xa, không thể về nhà nhìn mặt bà lần cuối, khi trở về Dung phủ, Dung Tầm đã cho người đón cô em gái của cô ở quê lên kinh thành.

Đó là một mùa hè mát mẻ, khắp đại viện của đình úy phủ nở đầy hoa tử dương, em gái vận đồ tang trắng toát, khuôn mặt giống hệt cô, hai hàng nước mắt đầm đìa đứng sau bụi hoa, tay ôm bình gốm đựng tro cốt bà nội.

Cô vội vàng trở về, vẫn màu áo tím trang nhã, dính đầy vết máu chưa kịp thay, gió thổi qua có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người cô. Cô em gái mỉm môi, điệu bộ giống hệt cô lúc mười lăm tuổi, vừa yếu đuối vừa kiên cường, lao vào tay cô, nghẹn ngào: “Bà rất muốn gặp chị, bà bảo nhất định phải gặp chị lần cuối mới nhắm mắt được”. Cô run run giơ tay đón bình tro, mặt không biểu cảm, hồi lâu sau mới nói: “Để bà yên tâm ra đi”.

133. Chương 128

Dung Tầm thông thả bước đến, nhìn hai chị em Oanh Ca ôm nhau, nói nhẹ nhàng: “Em mệt rồi, về nghỉ đi”.

Cô ngậy người, buông em gái ra, tay vẫn ôm bình tro, chàng chăm chú nhìn cô: “Nghe nói ba ngày nay em không chớp mắt, việc hậu sự của bà nội em, ta sẽ lo liệu”.

Nói xong, chậm chậm quay đầu nhìn em gái cô, lại quay sang nhìn cô, “Vẫn tưởng tên cô ấy là Oanh Vỹ, không ngờ lại là Cẩm Tước”. Cẩm Tước mặt vẫn còn nước mắt ngẩng phắt đầu, tròn mắt nhìn chàng, một đôi bướm trắng từ trong khóm hoa tử dương bay ra, bắt gặp ánh mắt đỏ của cô, Dung Tầm ngẩn người.

Hai con bướm trắng đùa giỡn trên khóm hoa bỗng chốc bốc cháy thành dải khói đen, lòng tôi đột nhiên trống rỗng, bỗng có một dự cảm chẳng lành, có lẽ cảnh ngộ này chính là nỗi khổ trong lòng Oanh Ca, còn đối với tôi phút nguy hiểm nhất cuối cùng đã đến.

Trong Hoa Tư mộng do tôi dệt ra, nơi hạnh phúc dừng chân chính là đau khổ, khi hy vọng tuyệt đỉnh chính là tuyệt vọng, tất cả vẫn rõ ràng như logic hiện thực. Nhưng trong cuộc sống, người ta thường dùng những phương thức cực đoan để chống lại sự bất lực của mình trước hiện thực.

Giống như tôi thích Mộ Ngôn, nhưng lại không có được chàng, vậy là tôi muốn giết chàng, chia cho chàng nửa viên giao châu để chúng tôi vĩnh viễn bên nhau, nhưng đây là ý nghĩ điên rồ. Chỉ cần còn lý trí, tôi sẽ không làm như vậy.

Nhưng hàng ngày tôi vẫn có ý nghĩ đó, đành thể hiện trong giấc mơ, sau đó trong giấc mơ tôi trở thành kẻ giết người, đó chính là dùng hành động cực đoan chống lại hiện thực. Hoặc là tôi phải độc ác hơn một chút, cảm thấy số phận mình quá thê thảm, muốn tất cả thiên hạ đều phải cùng chết với tôi, vậy là trong giấc mơ của tôi, xuất hiện cảnh trời long đất lở, biển cạn, đá mòn, đó chính là dùng phương thức cực đoan chống lại hiện thực... đây cũng là nguyên nhân Quân sư phụ khuyên tôi không nên tùy tiện nhập vào giấc mơ của người khác, giả sử tôi nhập vào giấc mơ của người nào đó, trong mơ người đó đang mơ cảnh trời long đất lở để xả thù hận trong lòng, tôi đột nhiên xuất hiện, không may bị đá lớn rơi trúng người, đè nát viên giao châu trong ngực, vậy là tôi chết chắc.

Giấc mơ của người sống đối với họ chỉ là mơ, nhưng với tôi lại vô cùng nguy hiểm. Giả sử tôi chết trong giấc mơ của họ, có nghĩa là sinh mệnh tôi chấm dứt thực sự.

Oanh Ca trong giấc mơ lúc này muốn hủy diệt tất cả, tôi không biết hy vọng và đau khổ của cô là gì, chỉ biết cô lựa chọn hủy hoại tất cả để kết thúc mọi hạnh phúc đau khổ của mình, còn tôi phải tìm cách nhanh chóng đưa cô ra khỏi giấc mơ trước khi cô làm việc đó.

Nhưng rõ ràng đã không kịp, chính lúc tôi giằng khỏi tay Mộ Ngôn chạy thực mạng về phía Oanh Ca, trời đất đột nhiên một dải trống không, không gian bao la trong chớp mắt đã nhấn chìm khóm hoa tử dương trắng, mây đen như mực cuộn cuộn phía chân trời, ào ạt tủa ra che kín bầu trời, đây chính là ảo mộng, một khắc trước vẫn còn là cuộc sống hồng trần tràn đầy sinh khí, một khắc sau trời đất đã đổi thay, chỉ còn một màu đen như mực.

134. Chương 129

Bóng Oanh Ca biến mất trong màu đen đó, tôi đột nhiên hoang mang, dừng lại không biết nên chạy hướng nào, bỗng cả người bị kéo giật về sau, cánh tay áo màu lam quàng vào cổ tôi, hơi thở của Mộ Ngôn đã sát bên tai, nặng nề đầy nộ khí: “Chạy nhanh thôi, không biết đang rất nguy hiểm sao?”.

Tôi nắm tay áo chàng chạy thực mạng, chỉ tay về phía trước: “Ồ, thần kỳ quá, huynh xem, đó là gì vậy?”.

Chàng dừng lại, nắm cánh tay tôi đi về phía ánh sáng đột nhiên hiện ra trong mây đen. Trong màn đêm đen hun hút trống vắng như cánh đồng hoang, chỉ nghe thấy tiếng bước chân chúng tôi bì bõm như đang giẫm lên nước.

Màn đêm đen kịt rạn dần, trên trời hiện ra một vầng trăng bạc rất tròn. Trong ánh trăng trắng lạnh, một cây anh đào lớn ngã nghiêng trong gió, từng cánh hoa phấn hồng bay lả tả như những bông hoa tuyết màu hồng.

Oanh Ca mình vận áo tím, tay cầm bình rượu nhàn tản ngồi dựa gốc cây, hơi ngẩng đầu nhìn người đàn ông áo trắng vẻ mặt nghiêm lạnh đứng trước mặt. Mộ Ngôn đã được coi là vô cùng tuần tú, nhưng người đàn ông này còn tuần tú hơn, cả thân mình như khoác ánh trăng bạc, sắc mặt càng lạnh lùng.

Gió lạnh thảng ba mang theo cánh hoa anh đào và giọng nói Oanh Ca truyền đến: “Nếu đường đao của bộ hạ nhanh hơn thiệp, ngoài chấp nhận những nghi thức cung đình phiền hà, thiệp cũng sẽ tình nguyện hầu bộ hạ chuyện gối chăn...”.

Lời cô chưa dứt, một đường đao dài đã vạch một đường vòng cung lóe sáng trong không trung, rồi nhanh chóng thu về, người đàn ông vẫn đứng bất động, dải lụa hồng trên búi tóc cuốn cao của cô đứt phụt cùng với âm thanh sắc gọn, mái tóc đen óng như tơ xõa xuống vai, mấy cánh hoa anh đào bị chém đứt, rơi tả tả bay trước ngực cô.

Cô sững người nhìn chàng một lát, cười khanh khách: “Hóa ra trường đao ở thất lưng chàng không phải đeo làm vì”.

Đôi mắt đen của chàng sáng sánh phong tình, nhưng vẫn trầm mặc không hề suồng sã. Chàng bước lên hai bước, hơi cúi người chìa tay cho cô: “Vụ cá cược vừa rồi của phu nhân, quả nhân đã thắng”.

Cô giơ tay, làm như định nắm tay chàng, nhưng lại chộp lấy vai chàng, tay vừa giơ lên, chớp mắt đã kéo tuột dải lụa trên búi tóc chàng. Cô cười nhạt, vỗ tay: “Như thế mới công bằng”.

Trong cánh hoa anh đào phơ phất, tay cầm bình rượu cô loạng choạng bước đi, nụ cười trên mặt như có như không. Chàng đi sau, sắc mặt lạnh lùng, nhìn thân người lảo đảo xiêu vẹo của cô cũng không diu dờ. Lớp mây dày tản ra, có tiếng hát du dương vọng ra sau đám mây: “Chuyện xưa như một tiếng than, mộng vàng tan vỡ hồng trần hư không, tình sơn nghĩa hải trăm luân, ngoài đầu phút chốc đã thành thiên thu...”.

Mộ Ngôn hỏi tôi: “Có nên đi theo không?”.

Tôi lắc đầu. Mộng cảnh này đã quá nguy hiểm, sau khi người đàn ông áo trắng xuất hiện tất cả cơ hồ đang phát triển theo hướng tốt. Tôi hỏi Mộ Ngôn: “Huynh có biết người đàn ông áo trắng là ai không?”.

Chàng dừng lại nói: “Trịnh quốc tiên vương, Cảnh hầu vương Dung Viên, thúc phụ cùng tuổi với Bình hầu vương Dung Tầm”.

Tôi còn chưa kịp đưa Oanh Ca thoát khỏi giấc mơ, giấc mơ đó của cô đã tự kết thúc trong hòa bình, bị ném ra khỏi giấc mơ quả thực khó chịu, điều này có thể đoán được qua cái cau mày của Mộ Ngôn, tôi quả không có cảm giác gì, nhưng để chàng khỏi nghi ngờ, cũng đành giả bộ khó chịu.

Khi Mộ Ngôn đã trở về phòng của mình, Oanh Ca mới tỉnh hoàn toàn, mắt mơ màng nhìn tôi: “Tài cỏi trời của cô cũng không tồi”. Tôi nghĩ quả thực không tồi, lúc nhỏ tôi và Quân Vỹ thường hay chơi trò đó, dù anh ta trời kiêu gì tôi cũng nhẹ nhàng thoát được, huống hồ cô chỉ trời sơ sài.

Tôi cầm đèn đi lại gần cô, hỏi: “Cô vừa mơ thấy gì?”.

Cô cau mày, trầm tư một lát, cười: “Phu quân của tôi”. Lúc sau, lại nói: “Người ta bảo chàng đã chết, nhưng tôi không tin”.

Trăng lạnh gió thanh, cô ngồi trên giường, co một chân gác vào đầu gối, lại mỉm cười như thật như ảo: “Còn mơ thấy rất nhiều chuyện cũ, miên man mãi, đột nhiên nhớ ra người ta bảo phu quân tôi đã chết, tôi liền nghĩ, nếu phu quân quả thực đã xa tôi mãi mãi, vậy tôi còn cần đến giấc mơ an ủi này làm gì? Chi bằng phá hủy cho xong”.

Cô ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô thấy đúng không?”.

Tôi gật đầu, “Đúng”. Quả thật trong lòng tôi đã nghĩ như vậy, nếu có ngày Mộ Ngôn rời xa tôi, và giả sử tôi có sức mạnh hủy diệt thế giới này, nhất định tôi sẽ hủy diệt tan tành, nhưng may cuối cùng không phải chàng rời xa tôi trước, mà chính tôi rời xa chàng trước.

Lần đầu tiên tôi thấy may mắn vì mình đã chết.

135. Chương 130

Chương 4

Ngày hôm sau trời nổi gió nam, gió thổi từ nước Triệu đến nước Trịnh, cũng chính là lộ trình chúng tôi định đi. Nếu đi bằng thuyền sẽ thuận chiều gió, nhanh hơn nhiều. Tôi và Mộ Ngôn đều cho rằng, so với đi tìm Thập Tam Nguyệt theo kế hoạch đã định thì thà lẳng lẳng đi theo Oanh Ca biết đâu lại tìm ra manh mối sớm hơn.

Nhưng Oanh Ca lại đi đường thủy ngược chiều gió từ Trịnh đến Triệu, lẽ ra có thể cười sóng đập gió lướt bằng băng cuối cùng lại chịu cảnh nhích từng bước. Lại còn một khó khăn khác, chính là lúc này chỉ có một chuyến thuyền đi nước Triệu, việc theo dõi Oanh Ca chắc chắn rất dễ bị phát hiện.

May có Mộ Ngôn thân thủ khá trên đường đi mới không bị mất mục tiêu. Oanh Ca đang lơ đãng đứng tựa lan can thuyền, đầu đội mũ sa rộng, từng lớp rèm sa mỏng dài, màu tím xung quanh vành mũ rủ xuống tận đầu gối, bao bọc khuôn dung và vóc dáng yêu kiều, chỉ lộ một đường chân váy màu tím bạc và suối tóc dài chấm gót chân.

Tôi hơi ngạc nhiên, đêm qua dưới ánh nến mờ, quả thật không nhận ra mái tóc cô lại dài như vậy. Hơn nữa hôm nay dáng điệu và trang phục của cô lại ung dung trang nhã đến thế, giống hệt tiểu thư quý tộc của một gia đình gia giáo nghiêm khắc, trang trọng đi du ngoạn, có lẽ ăn vận như vậy là để tránh kẻ thù. Nếu không theo sát suốt dọc đường, chắc tôi đã không thể tin cô tiểu thư kiều sa trước mặt chính là sát thủ áo tím đã kề dao vào cổ tôi đêm qua.

Lúc sắp xuống thuyền, Mộ Ngôn giữ tôi lại, nói là cần đi làm một việc quan trọng. Tôi đành đứng đợi, lúc thuyền sắp nhổ neo mới thấy chàng xách một cái lồng chim quay lại. Lồng chim bằng gỗ mun, trên chiếc cột đơn chạm trổ hoa văn rất tinh xảo, bên trong có một con chim màu đen thoát nhìn hơi giống quạ, nhưng hai bên mỏ có đường viền màu tím hồng, khác hẳn quạ.

Bước lên thuyền, để không bị Oanh Ca chú ý, chúng tôi tìm một góc vắng ngồi hóng mát. Cảm thấy buồn tẻ tôi ngồi trên ván thuyền bắt đầu ngắm nghía con chim đen trong lồng, ngắm một lúc, hỏi Mộ Ngôn: “Vừa rồi huynh đi mua con chim này phải không? Mua để làm gì?”

Chàng cúi đầu nhìn tôi, thông thả đáp: “Mua cho cô chơi, thích không?”

Lòng run run, tôi nắm chặt con hổ ngọc trong ống tay áo, sức nhớ lần trước chàng dùng con hổ này để đổi lấy cái nhẫn ngọc của tôi, do dự một hồi lâu, lại rụt rè hỏi: “Không phải huynh định dùng con chim quèn này để đổi con hổ ngọc chứ?”

Con chim quèn trong lồng mở to mắt, kêu éc một tiếng. Mộ Ngôn ngáy người, ánh mắt bắt gặp ánh mắt tôi, miệng nhoẻn cười.

136. Chương 131

Tôi lườm chàng, ngoảnh mặt đi: “Con chim quèn này chẳng đáng tiền”.

Lời vừa dứt, túm lông vũ trên đầu con chim dựng ngược, nó xồng về phía tôi kêu một tiếng. Tôi bực mình khề đẩy cái lồng ra xa, tay nắm chặt con hổ ngọc, không biết thái độ của Mộ Ngôn thế nào.

Thực ra con hổ này tôi đã gần như cưỡng đoạt của chàng, cho dù Mộ Ngôn đòi lại cũng đành chịu. Hơn nữa đây lại là món đồ quý, chàng có thể đòi lại bất cứ lúc nào. Nhưng tôi vẫn trợn mắt: “Tuyệt đối không đổi đâu, tôi không thích con chim quèn này tẹo nào”.

Con chim quèn kích động nhảy lên, đập cánh loạn xạ, kêu ầm ĩ, mọi người trên thuyền đổ mắt nhìn lại, Mộ Ngôn kéo tôi đứng lên, lúng túng: “Vừa cảm thấy trông cô ra dáng một cô gái giờ lại trở con rồi”.

Tôi nghĩ đây không phải là trò trẻ con, mà là quyến luyến, những bậc chân tu gọi là lòng tham, cho là xấu, nhưng lòng tham của tôi bé nhỏ như vậy, ngoài làm tổn thương chút tình cảm của con chim, thật sự chẳng hại đến ai, cho nên tuyệt đối chẳng có gì là xấu.

Tôi và Mộ Ngôn cuối cùng cũng sẽ xa nhau, tình cảm của tôi với con hổ ngọc chính là tình cảm với Mộ Ngôn, theo cách nói văn chương có thể gọi là gửi gắm tình cảm, nhưng có lẽ điều này không ai hiểu, chỉ có mình tôi biết.

Tôi nhìn Mộ Ngôn, tôi không biết chàng thích một cô gái như thế nào, tôi vẫn luôn muốn chàng nhìn thấy tôi trong dáng vẻ đẹp nhất, nhưng lúc nào cũng không như ý, khiến chàng cảm thấy tôi bướng bỉnh, cảm thấy tôi chỉ là đứa trẻ. Tuy là một người chết, không có tim tôi vẫn thấy đau lòng, quả là bất lực.

Phía xa xa là trời xanh nước biếc, Mộ Ngôn nhìn tôi, tôi sịt mũi tỏ vẻ phẩn khởi, định chuyển chủ đề câu chuyện, bỗng bị chàng kéo mạnh vào lòng. Má ép vào ngực chàng, Mộ Ngôn ôm rất chặt, khiến tôi muốn ngoái đầu cũng khó.

Lòng run run, ý nghĩ đầu tiên là Mộ Ngôn có lẽ cũng hiểu lòng tôi, còn chưa kịp nảy sinh ý nghĩ thứ hai, giọng chàng đã từ trên đầu vọng xuống: “Đừng động đây”. Tiếp đó là tiếng cười rất nhỏ: “A Phất, người cô muốn tránh cũng ở trên thuyền này”.

Tôi nép vào ngực chàng, vừa thất vọng thầm nghĩ mình đúng là khéo suy diễn, vừa lục tìm trong đầu xem gần đây người mình muốn tránh là ai, bất giác hỏi: “Huynh nói là ai?”.

Giọng chàng thản nhiên: “Bình hầu vương Dung Tầm”.

Tôi vội vàng chúm sâu hơn vào ngực chàng.

Trên sàn thuyền truyền đến những rung chấn mạnh mẽ, đều tăm tắp, chắc chắn phải là bốn người trở lên bước chân đều tăm tắp mới đạt hiệu quả như vậy, tiếng bước chân từ sau lưng vọng lại, lát sau, Mộ Ngôn kéo tôi ra, đoàn tùy tùng của Dung Tầm đã lên lầu.

Tôi vô thức nhìn về phía Oanh Ca ngồi tựa mạn thuyền phía xa, tưởng là lần này cố nhân tương phùng, có thể hé ra manh mối nào đó, nhưng cô vẫn ngồi ung dung, cơ hồ không thay đổi.

137. Chương 132

Điều thần tình là ánh mắt Mộ Ngôn cũng đánh về phía Oanh Ca, nhưng chỉ thoáng qua, cuối cùng quay lại nói về dừng dừng: “Đừng nhìn, Dung Tầm ở trên lầu, không chạm trán Oanh Ca cô nương”. Chàng hơi dừng, lại tiếp:

“Trước khi lên thuyền tôi nghe được một bí mật cung đình rất thú vị, có muốn nghe không?”.

Tôi vui vẻ gật đầu lia lịa.

Trong gió sông mang hơi lạnh, Mộ Ngôn kể cho tôi nghe bí mật cung đình thú vị đó, cũng như mọi bí mật khác, thực ra chẳng có gì là bí mật, cũng chẳng có gì thú vị, nhưng cái hay là do chuyện xảy ra đã lâu, tình tiết phức tạp, tôi vẫn hào hứng lắng nghe.

Bí mật này truy về Trịnh hầu vương hai đời trước, tức là cha của Cảnh hầu Dung Viên, ông nội của Bình hầu Dung Tầm.

Theo tổ chế xa xưa, Trịnh hầu vương lúc đầu lập con trưởng là người kế vị, chính là thế tử, cha của Dung Tầm, nhưng do lão Trịnh hầu vương là người phúc dày, lập thái tử đã ba mươi năm vẫn không thấy dấu hiệu cười hạc tây quy, khiến cha Dung Tầm vô cùng sốt ruột, mưu hoạch đã lâu, cuối cùng vào một đêm tối trời lặng gió quyết định phản loạn bức cung, kết cục tất yếu là bị giết, để lại đại gia đình thế tử bị lưu đày đến miền tây bắc xa xôi, bao gồm cả Dung Tầm mới mười bốn tuổi vẫn vô song toàn nước vương đô.

Lão Trịnh hầu vương một đời phong lưu, con cái rất nhiều, nhưng dòng đích đa phần là gái, chỉ có bốn trai, trong đó hai người đã chết yểu, chỉ còn con trưởng và con út. May con trưởng mặc dù phạm tội phản nghịch, nhưng con út Dung Viên xem ra có tài kinh bang trị quốc hơn con trưởng. Năm sau, lão Trịnh hầu vương bố cáo thiên hạ lập con út Dung Viên làm thế tử, trở thành người kế thừa vương vị sau này.

Năm đó, Dung Viên mười lăm tuổi, ngoài danh hiệu công tử đẹp nhất Trịnh quốc còn được mệnh danh là Trịnh quốc đệ nhất đao thủ. Sau chuyện con trưởng phản loạn bức cung, lão Trịnh hầu vương phiền mãi, trở thành mối tâm bệnh lớn, hai năm sau qua đời, Dung Viên mười bảy tuổi lên ngôi, trở thành Trịnh quốc Cảnh hầu vương.

Sau khi Cảnh hầu vương kế vị, rất thích tài năng của Dung Tầm, nhân lúc quốc gia cầu hiền, liền triệu đại gia đình huynh trưởng từ miền tây bắc trở về vương đô, vừa trấn áp, vừa trọng dụng. Dung Tầm quả không phụ lòng thúc phụ, chức đình úy làm rất tốt, quan hệ chú cháu vô cùng hòa hợp, sáu năm trước, Dung Tầm còn tặng thúc phụ một đại mỹ nhân, về sau được phong là Như phu nhân.

Nghe dân gian đồn, Dung Viên vốn lạnh tình quả dục lại tỏ ra rất mực sủng ái mỹ nhân mà người cháu tặng, mỹ nhân đó trong lúc thưởng hoa lâm nguyệt đã làm một câu thơ, “Cung hoàn thâm thâm nguyệt dung dung”(*). Dung Viên bèn đổi tên cung của mỹ nhân đó thành Dung Nguyệt cung.

Còn Trịnh sử lại ghi Dung Nguyệt cung phu nhân sau khi vào cung chưa đầy hai năm liền được phong chính cung phu nhân, phong hiệu Tử Nguyệt, mẫu nghi Trịnh quốc. Có vẻ là một giai thoại phong lưu của vương thất, nhưng chưa quá một năm sau, Tử Nguyệt phu nhân luôn được Cảnh hầu vương sủng ái lâm bệnh qua đời.

Sau khi Tử Nguyệt qua đời, Cảnh hầu phiền não bị thương, cuối năm đó bệnh nặng quyết định nhường ngôi, do không có con trai bèn truyền ngôi cho cháu ruột là Dung Tầm, năm sau tạ thế ở hành cung, tuổi mới hăm bảy.

Buổi tối hôm Cảnh hầu vương qua đời, hành cung Đông Sơn bốc cháy dữ dội, lửa ngút trời, không chỉ hành cung cháy trụi ngay cả anh đào trồng trên núi cũng cháy thành tro, lỵ kỳ hơn nữa là từ đó về sau anh đào ở đó không bao giờ ra hoa đỏ nữa.

Nghĩ lại cảnh trong mơ, Oanh Ca khuôn mặt xinh đẹp ứng hồng nói với Dung Tầm: “Em sẽ trở thành sát thủ tốt nhất của Dung gia”.

Nghĩ đến bóng cô loạng choạng dưới bầu trời lả tả cánh hoa anh đào, tôi hỏi Mộ Ngôn: “Mỹ nhân mà Dung Tầm tặng Dung Viên sau được phong Tử Nguyệt phu nhân chính là Oanh Ca phải không?”.

Chàng phe phẩy cái quạt gập đầu: “Rõ ràng”.

Tôi băn khoăn: “Vậy cái chết của Tử Nguyệt phu nhân sau này là thế nào?”.

Mộ Ngôn ngập ngừng: “Theo chiếu bố cáo với thiên hạ, Cảnh hầu vương chủ động nhường ngôi, nhưng trước kia có tin đồn chính Bình hầu ép Cảnh hầu thoái vị, nguyên do cũng vì một cô gái”. Chàng mím môi cười. Tôi rất thích cử chỉ đó của chàng.

“Cô gái đó chính là Tử Nguyệt phu nhân. Đây quả là một tin thú vị, nhưng không biết thật giả thế nào, nghe đồn Bình hầu đã kẻ kiếm vào cổ Cảnh hầu, hỏi một câu: ‘Tôi đã trao nàng nguyên vẹn cho thúc, tại sao thúc lại giày vò nàng tan nát’, thì ra ngày xưa vẫn cho là một đồ vật, hôm nay mới biết là một mỹ nhân”.

138. Chương 133

Tôi lẩm bẩm: “Nhưng chàng ta đã đem cô ấy tặng người khác, còn trách ai? Thật không thể hiểu, nếu có người bảo tôi đem người trong lòng tặng cho kẻ khác, đánh chết tôi cũng không chịu”.

Mộ Ngôn liếc tôi: “Sao? Không chịu đem ai đi tặng?”.

“Chàng chứ ai”, mấy chữ đó đã ở trong miệng, ngập ngừng một lát, dưới cái nhìn ý tứ mập mờ của chàng, tôi đổi giọng: “Tiểu Hoàng...”.

Cái quạt đập lên đầu tôi, “Lại nói bừa”.

Phía xa núi trập trùng nhấp nhô, sương khói vấn vít, khu rừng cây trên núi xanh ngắt thấp thoáng trong sương. Mộ Ngôn lơ đãng nói: “Con người ta thường có rất nhiều ước vọng, nhưng trở thành hiện thực không nhiều, cho nên cần phân ra cái gì cần nhất, cái gì tương đối cần, cái gì có thể có, có thể không...”.

Tôi nghĩ một lát, “Ý huynh là chỉ cần đạt được cái mình cần nhất?”.

Chàng cười: “Không, cái cần nhất và cái tương đối cần đều phải đạt được, ví như Bình hầu, lúc đầu đem Oanh Ca cô nương tặng cho người khác có lẽ cảm thấy Oanh Ca cô nương không quan trọng lắm”.

Tôi nhìn chàng: “Ý huynh nói nếu huynh là Dung Tầm sẽ không mang Oanh Ca đi tặng, nhưng Oanh Ca không phải là thứ quan trọng nhất của huynh cơ mà?”.

Chàng phe phẩy quạt như cười như không nhìn tôi: “Ai nói cái quan trọng nhất chỉ có một?”.

Tôi hiểu lơ mơ, nhưng chàng không nói gì nữa.

Nhìn lên phía mũi thuyền, Oanh Ca không biết đã đi đâu, thuyền ra giữa sông, gió mạnh dần, tôi tìm một chỗ vắng, lấy mặt nạ da người đeo lên mặt, Mộ Ngôn ngẩng ngó nói: “Đây là khuôn mặt thật của cô sao?”. Tôi nghĩ, nếu không có vết sẹo trên đầu đó, khuôn mặt tôi còn đẹp hơn nhiều, nhưng nghĩ lắm ích gì, quá khứ tốt đẹp nên quên hết thì hơn, để khỏi thêm buồn.

Tôi lắc đầu: “Không, tôi rất xấu, không muốn để ai nhìn thấy”.

Thực ra tôi chỉ không muốn để chàng nhìn thấy.

Bước lên lầu hai, nhìn thấy Dung Tầm toàn thân áo tím ngồi dựa lan can chạm trổ hoa văn, uống rượu một mình. Đây là quân vương Trịnh quốc, lúc này lại xuất hiện trên chiếc thuyền bình dân ở biên giới Trịnh, Triệu, thật là điều khó tưởng tượng. Cẩm Tước, Oanh Ca, Dung Tầm, tất cả lần lượt xuất hiện trước mắt tôi, giống như một lớp kịch đã diễn xong, lại giống như đóa hoa mùa thu chưa nở hết đã tàn, có gì đó khiến người ta muốn kêu lên, khiến người ta muốn dừng lại cũng không được, nhưng vẫn không tìm ra bất cứ manh mối nào.

Dung mạo của Dung Tầm phía trước vẫn tuấn lãng đoan nghiêm như trong giấc mơ của Oanh Ca, những ngón tay dài cầm chiếc cốc gốm Long Tuyền màu xanh trong thanh tao nho nhã như nét cọ trong tranh thủy mặc.

139. Chương 134

Tôi vẫn chưa tìm được chỗ ngồi, đột nhiên nghe thấy dưới lầu có tiếng ầm ỉ liền nhìn xuống, mặt nước sông bên ngoài thuyền đục ngầu, vọt cao cả trượng, khách trên thuyền kinh sợ tản ra tứ phía, dưới sông đột nhiên vọt lên mấy sát thủ áo đen bịt mặt. Thích khách áo đen thể hung mạnh, lưỡi kiếm lạnh lùng ép về phía cô gái áo tím đáng yêu kiêu trên thuyền.

Tôi đã nhìn thấy Oanh Ca giết người không chỉ một lần. Nhưng đây là lần đầu nhìn thấy cô giết người bằng trường đao, bóng thanh đao dài hẹp lóe như tia chớp từ không trung thu về, tư thế vẫn không đổi, nhưng đều là nhất đao chí mạng, chính là chiêu thức Dung Viên đã dùng dưới tán anh đào.

Ngọc thạch màu lam khảm trên chuôi đao lóe lên lóng lánh trong chùm tia nước trắng xóa bắn lên từ dưới sông, tương phản với màu đỏ tươi của máu vọt ra từ cổ người áo đen, tạo nên một vẻ đẹp yêu ma. Còn Oanh Ca toàn thân áo tím vẫn ung dung đứng trên mũi thuyền, trông tựa bức sa nhệ rử trên mũi thuyền, mũi trường đao chạm đất, giết chết sáu người, thanh đao sắc chỉ dính một vết máu nhạt, quả là thanh đao tốt.

Xung quanh sắc mùi máu tanh, nhưng trên người cô lại không một vết máu. Một thủ pháp giết người sạch tinh nhanh gọn.

Tìm được chỗ quan sát, tôi và Mộ Ngôn đều nhìn chăm chú, chỉ tội cho một số khách trên thuyền sợ run lập cập, trong gió đã có hơi lạnh, trời sắp mưa, trời nước tĩnh lặng. Trong cái tĩnh lặng mênh mông, tiếng cười của Oanh Ca đột nhiên vang lên lạnh như nước: “Tại hạ đã được giáo huấn sát nhân cũng là một nghệ thuật, phải nhanh và gọn, đó là chính cái đẹp của sát nhân. Hôm nay chúa thượng các người cử đến nhiều người như vậy để giết một tiểu nữ yếu đuối, tha lỗi cho tại hạ không chú ý tới vẻ đẹp của sát nhân”.

Một tiếng “choang” vang lên, tôi ngoái nhìn, thấy Dung Tầm bàn tay vẫn giữ ra như nắm cốc rượu, nhưng trong tay lại chẳng có gì, trên nền những mảnh gốm xanh vỡ nát, ánh mắt chàng ta theo dõi sát Oanh Ca chiến đấu với những người áo đen, khuôn mặt lạnh băng lộ vẻ thất kinh.

Oanh Ca đã phóng lên không, bóng trường đao lại lóe lên trong chùm tia nước vọt cao, dáng cô phóng lên giống như con bướm tím phá kén chui ra. Tôi đến gần Mộ Ngôn: “Cô ấy sẽ bị thương”, mối lo của tôi chưa bao lâu đã được giải tỏa khi mấy hộ vệ mặc thường phục bên cạnh Dung Tầm nhảy xuống tăng một tham chiến. Tôi chăm chú nhìn Oanh Ca, mặc dù đã thấy Dung Tầm tham chiến, tay vùng trường đao vào người áo đen vẫn không một chút bối rối. Cô quả là một sát thủ đầy bản lĩnh.

Khi người áo đen cuối cùng mất mạng rơi xuống nước dưới trường đao của Oanh Ca, trường kiếm trong tay Dung Tầm lại lật trở lại hướng vào mũi của cô, cự ly nửa cánh tay, vốn không thể sơ sẩy, nhưng cô đã khéo léo xoay người đứng trên mép thuyền, sau lớp mạng không nhìn rõ nhưng có lẽ cô đang quan sát người đàn ông trước mặt. Gió sông ừ ừ, rèm sa bay phấp phật, tựa như có một dải mây màu tím bồng hể ra ở đường chân trời lúc ngày tàn.

140. Chương 135

Trường đao trong tay cô kề cổ Dung Tầm, chàng ta tiến lại gần, chỗ lưỡi kiếm cứa vào da rỉ ra một vệt máu. Trong tiếng gió ừ ừ vị công tử phong lưu hơi cau mày, nói như than: “Là em sao, Nguyệt nương?”. Thanh đao trong tay cô thu lại, không trả lời, quay người nhảy xuống mặt sông sử dụng nước đục ngầu, Dung Tầm vội giơ tay kéo lại, nhưng chỉ tóm được một mảnh rèm sa. Một tiếng ầm vang lên, thị vệ bên cạnh kêu to: “Mau cứu lão gia, lão gia không biết bơi!”.

Tôi đứng ngây ra nhìn, tất cả cảnh tượng vừa diễn ra chỉ có thể mô tả bằng hai chữ “quá đẹp” rồi lập tức lại nghĩ hổng rồi, “Chúng ta đã mất dấu vết Oanh Ca”.

Mộ Ngôn đã ngồi xuống rót trà vào cốc, nói vẻ nghiêm túc: “Oanh Ca cô nương mặc dù là sát thủ cao cường, nhưng với trình độ theo dõi của tôi, có lẽ không thành vấn đề, vấn đề là vương cô, trình độ phải chia đôi, thực lực giảm không ít”.

Tôi buông chiếc cốc quay người đi xuống lầu: “Núi cao không đổi, sông dài vẫn chảy, hôm nay chia ly, sẽ là mãi mãi”. Bị chàng kéo lại, “Tôi không định theo cô ta suốt dọc đường, một sát thủ như vậy, chỉ cần cô ta hơi sinh nghi là lập tức thoát khỏi chúng ta, như vậy chẳng phải bao công sức vừa rồi đi tong, cho nên mới mua con chim này, cô có nghe nói thuật theo dõi bằng cách dùng bột hoa tây mộc chưa, giấu bột đó trong người kẻ bị theo dõi, dù người đó đến chân trời góc bể con chim này cũng sẽ theo mùi hoa mà tìm được”.

Tôi lắc đầu: “Chưa từng nghe nói”.

Chàng gật đầu: “À, cũng phải thôi, đó là thuật theo dõi do tổ tiên chúng tôi truyền lại, người ngoài làm sao biết”.

Tôi “...”.

Thuyền cập bến, chỉ thấy Dung Tầm, không thấy Oanh Ca.

Địa điểm đến là thành Tùy Viễn ở biên giới nước Triệu, chúng tôi đi vào thành, chờ Oanh Ca đến, nghe Mộ Ngôn nói, nếu Oanh Ca vào thành, con chim nhất định phát hiện được. Nhưng điều rắc rối là, nếu gặp chim mái con chim đục trong lồng cũng có phản ứng như vậy, thật hết cách, đành chờ xem sao, bởi vì loài chim hiếm này đâu dễ gặp.

Tôi cảm thấy nếu đi lâu dài với chúng tôi, nhất thiết phải đặt cho con chim một cái tên, nghĩ một lát, tôi hỏi Mộ Ngôn: “Huynh thấy gọi nói là Tiểu Hắc được không?”.

Chàng trợn mắt “Cô dám?”.

Mới sực nhớ ra, hồi đầu tôi đặt tên cho chàng là Tiểu Lam.

Sau đó không lâu, lại nhận được thư của Quân Vỹ do chim bồ câu đưa đến. Mộ Ngôn tỏ ra kinh ngạc khi thấy tôi có thể nhận được thư trên đường đi, nhưng cơ chế vận hành của con bồ câu thực ra cũng gần như con chim đen của chàng, như vậy cũng dễ giải thích. Tôi mở thư ra xem. Nét chữ rồng bay phượng múa, vẫn mở đầu như sau:

141. Chương 136

“A Phất tiểu muội của huynh, xa cách bấy lâu, huynh nhớ muội vô chừng, muội có nhớ huynh chăng?”

Ngủ trưa chiêm bao, mơ thời thơ ấu, huynh đến vương đô thăm muội, tay trái dắt Tiểu Hoàng tay phải cầm cây thương, tứ bề quanh quẽ, lệ rơi hàng ngàn. Buồn thay!

Mấy hôm trước ngủ trưa, vẫn vợ nhớ muối, từ mắt đến tim, nhớ nhưng chớ mấy thuyền cho đậu, đang lúc mơ màng túi tiền bị người ta lấy mất...

Huynh nghĩ rất nhiều, chuyện này muối tự làm, muối nên tự chịu...”.

Mộ Ngôn hỏi: “Viết gì vậy?”. Tôi nói: “Anh ta ngủ trưa, không cẩn thận bị kẻ trộm lấy mất tiền, sau đó Tiểu Hoàng không chịu mãi nghề, anh ta đành đem Tiểu Hoàng cầm cố cho một vườn thú, bảo tôi dùng con bồ câu này chuyển ngân phiếu cho anh ta”.

Mộ Ngôn lục hầu bao lấy ngân phiếu, tôi ngăn lại: “Không cần”. Tôi viết hồi âm cho Quân Vỹ: “Nội trong mười ngày nếu không chuộc Tiểu Hoàng ra, muối sẽ bán huynh cho kỹ viện, mong huynh sớm lo liệu”. Đợi thư khô mực, cuộn lại cho vào ống trúc nhỏ, buộc vào chân chim bồ câu thả cho bay, chuyện vậy là giải quyết xong.

Chúng tôi thu xếp chỗ ở trong thành Tùy Viễn, ở liền năm ngày. Chập tối ngày thứ sáu, con chim đen trong lồng bỗng hưng phấn khác thường, có thể quanh đây xuất hiện con chim mái, cũng có thể cuối cùng Oanh Ca đã vào thành, quả thật không biết thế nào.

Mộ Ngôn lặng lẽ quan sát màn đêm xung quanh, mở lồng chim, con chim đen lập tức xông ra, giương cánh bay vút lên, chúng tôi đuổi theo sau. Tôi thấp thỏm, không nén nổi hỏi Mộ Ngôn: “Huynh nói xem, sao nó hưng phấn thế? Có phải đã đánh hơi thấy bạn tình?”.

Mộ Ngôn không ngoái đầu: “Sao có thể”.

Tôi thở dốc chạy theo chàng: “Nhờ thật thì sao”.

Chàng thản nhiên: “Thì làm thịt nó hầm cho cô ăn”.

Con chim trên trời giật mình kêu oác một tiếng.

Một canh giờ sau, quả nhiên phát hiện Oanh Ca ngã gục trên đám cỏ ở ven sông, toàn thân ướt sũng, cũng không biết năm ngày vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi còn nhớ vết thương trên vai cô, vội mở lớp vải băng dính kết, thấy một vết thương rất đáng sợ đã trắng nhợt vì ngâm nước sông.

Đêm đó chúng tôi ở lại một y quán phía bắc thành.

142. Chương 137

Lão đại phu kiểm tra vết thương, lấy ra thuốc tốt nhất của y quán, đem sắc với nhân sâm dùng thìa bón từng miếng cho Oanh Ca. Bón được quá nửa bát thuốc, cô vẫn chưa tỉnh, cơn sốt vẫn chưa hạ, trong mê sảng miệng liên tục lắp bắp nói gì chúng tôi không hiểu, dường như đang rơi vào ác mộng khủng khiếp nào đó.

Lão đại phu nói đại ý rằng nếu sáng hôm sau cô nương này vẫn không tỉnh, thì chỉ còn cách ra cổng sau rẽ phải, bên hàng xóm có cửa hiệu bán quan tài, cũng kiếm luôn lo liệu tang sự.

Chúng tôi hiểu ý tốt của lão đại phu, nhưng Oanh Ca tuyệt đối không thể chết ở đây. Cô chết, trước hết chúng tôi phải mua quan tài, sau đó đi tìm mua chỗ chôn cất, thuê người đào huyệt... việc nào cũng phải bỏ tiền, thật hậu họa vô cùng. Kế sách hiện nay là vẫn dùng kế cũ, đi vào giấc mơ của Oanh Ca, đưa cô ra khỏi ác mộng trước bình minh.

Tôi cảm thấy yêu một người nhất thiết phải trân trọng người đó, có nghĩa là không thể để Mộ Ngôn gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng tôi vẫn không tìm được đưa chàng vào mộng cảnh đầy nguy hiểm, điều đó làm tôi sợ, tôi biết trong tiềm thức, tôi vẫn muốn để chàng chết, chỉ không ngờ lý trí đã bị tiềm thức đánh bại nhanh như thế.

Nói cách khác, lý trí con người xưa nay đa phần không thắng nổi tiềm thức. Thắng được tiềm thức họa chăng chỉ có những bậc tu hành.

Đã nghe thấy tiếng trống điểm canh, bước vào mộng kiều nhìn về xa, không như cảnh đồ nát chia ly lần trước, lần này giấc mộng của Oanh Ca rất liền mạch cũng rất rõ ràng.

Nhất định phải tìm ra bí ẩn trong nội tâm của cô, hóa giải bí ẩn đó, mới có thể đưa cô trở về thuận lợi, chúng tôi không thể không bỏ thời gian lần theo dấu vết câu chuyện. Trong lòng bao hồ nghi thắc mắc, có những điều đã được giải đáp, nhưng vẫn chưa thể làm rõ bí ẩn của Oanh Ca thực ra là gì, mỗi nút thắt của câu chuyện này xem ra đều có khả năng giúp tìm ra bí ẩn đó. Đó chính là số phận của một sát thủ, một số phận bi thảm như thế nhắc người đời quả thật không thể suốt đời sống bằng nghề sát thủ.

Câu chuyện bắt đầu từ năm thứ bảy sau khi Cảnh hầu lên ngôi.

Năm Cảnh hầu thứ bảy, mùa xuân đã đi được quá nửa, hoa trên cành đã rụng lác đác.

Oanh Ca hai mươi tuổi là sát thủ giỏi nhất đình úy phủ, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi lần đầu tiên giết người, bốn năm nay, bao người đã bỏ mạng dưới đoản đao của cô.

Những năm tháng đẹp nhất của đời con gái trôi qua trong màu đỏ choáng váng của máu tươi, trong mùi tanh và phé khí, dung mạo đẹp dần lên nhưng quanh năm làm bạn với đoản đao trường kiếm, chút yếu lòng cuối cùng trước phút sinh tử đã bị xóa sạch không còn dấu vết, từng cử chỉ, động tác, nụ cười đều lạnh toát như thanh lợi kiếm.

Những kẻ ăn người ở trong Dung phủ đều sợ cô, không ai dám nói chuyện với cô, cho nên cô thường xuyên vò võ một mình, không một ai lai vãng thăm hỏi, mọi việc đều tự làm. Có điều như thế cũng không hoàn toàn là không tốt, ít nhất lúc xem tiểu thuyết cũng không bị ai quấy rầy.

143. Chương 138

Trái ngược hoàn toàn, rõ ràng mặt mũi giống hệt nhau, Cẩm Tước được đón vào Dung phủ sau khi bà nội qua đời lại khiến người ta vừa nhìn đã yêu, nhân khí không mập mờ như Oanh Ca.

Tổng kết nguyên nhân, một là Cẩm Tước hay cười, lúc nói chuyện chưa nói đã cười, như một đóa hướng dương nở bừng trong ngày mưa, xinh đẹp, lại sạch sẽ. Hai là, Cẩm Tước thích giúp đỡ mọi người, nhỏ cỏ giúp thợ vườn, nấu cơm, giặt giũ giúp nhà bếp, lại còn nhiệt tình dạy các cô hầu thêu thùa vá may.

Cẩm Tước bình dị dễ mến, có tất cả những đức tính tốt đẹp của một thiếu nữ mười bảy tuổi. So với cô em, Oanh Ca không hề biết nữ công là gì, chỉ duy nhất biết giết người, mà giết người rõ ràng không được coi là nữ công, nếu cũng được lớn lên bình thường như các cô gái khác, như cô em mỗi tháng có tiền của chị gửi về, đương nhiên những việc nấu ăn thêu thùa cô đâu chịu kém ai.

Nhưng cô không bận lòng, chín năm trước Dung Tầm nhặt được cô, Dung Tầm là ân nhân của cô, chàng ta muốn cô trở thành như thế nào thì cô sẽ cố trở thành như thế. Ví dụ cô nhìn thấy máu là choáng, nhưng lại trở thành sát thủ. Ví dụ cô sợ sấm, nhưng lại có thể thần nhiên ra tay lấy mạng sống của người khác trong tiếng sấm ầm ầm.

Ngày mười bảy tháng tư, sinh nhật lần thứ hai mươi tư của Dung Tầm.

Mưa xuân dai dẳng. Oanh Ca bị thương trong khi đi làm một vụ việc ở nước Triệu, cánh tay bị trúng một nhát kiếm dài khá hiểm, lẽ ra nên nghỉ ngơi chữa trị, nhưng lại nhớ sinh nhật Dung Tầm, cô đi suốt ngày đêm, vội vàng gấp gấp trong bảy ngày kịp về thành Tứ Phương trước một ngày, ngày mười sáu tháng tư.

Nước Triệu có đặc sản đồ gốm trắng, cô muốn tự tay làm một món đồ gốm từ nước Triệu mang về tặng sinh nhật Dung Tầm, đáng tiếc là vết thương quá nặng, tay lỏng ngóng cử động đau đớn khó khăn, học theo sư phụ mấy ngày mới gắng làm ra một cái cốc trông là lạ, uống rượu thì hơi lớn, uống trà lại hơi nhỏ, không biết gọi là gì.

Nhưng màu sắc rất đẹp, nhẵn bóng sáng long lanh, thoát nhìn biết ngay không tầm thường. Cô dùng vải lụa bọc kỹ mấy lớp, đi bảy ngày đường mang về thành Tứ Phương, vừa bước vào Dung phủ đã nóng lòng chạy ngay đến phòng Dung Tầm muốn khoe với chàng.

Mọi người đều nói Oanh Ca lạnh tình, người lạnh tình khi bộc lộ tính trẻ thơ thực ra là đáng yêu vô cùng.

Mưa rất to, cây ngô đồng trước sân tán lá che kín cả khoảng trời, những trận sấm xuân ẩn sau tán lá sum suê, hoa ngô đồng run rẩy trong mưa. Người hầu đứng ở cửa đưa cho cô chiếc ô, cô cởi áo ngoài bọc lại chiếc cốc đã được bọc mấy lần vải lụa, miệng cười mẫn nguyện, tay giương ô đội mưa đi vào.

Không cho hầu nữ ở phòng ngoài bấm báo, cô muốn dành cho chàng một bất ngờ, đang thầm nghĩ chàng nhìn thấy cô lúc này sẽ như thế nào, hàng lông mày sẽ nhướn cao ra sao, môi giãn ra nụ cười nửa có nửa không thế nào, thậm chí nghĩ đến câu đầu tiên chàng nói khi nhìn thấy cô: “Sao về nhanh thế, đi đường có vất vả không?”.

144. Chương 139

Đường xa, ngựa phóng gấp, bụi đường còn bám trên áo choàng, cô cởi áo choàng, trao chiếc ô cho cô hầu, chỉ ôm chiếc cốc, nhanh nhẹn lách qua cánh cửa phòng khép hờ. Chân trời lóe lên một tia chớp, giống như cây kiếm bạc trong tay thần sấm vung lên trong màn đêm mênh mang. Trong ánh chớp, nhìn Dung Tầm đứng trong thư phòng sau án thư đang cúi đầu viết gì đó.

Ngoài ra, trong thư phòng của chàng vốn rất ít người được bước vào, cô em Cẩm Tước cũng chống cằm tư lự ngồi bên án thư.

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng ngòi bút lông cáo đi trên giấy, Dung Tầm chăm chú viết một hồi, ngẩng đầu nhìn Cẩm Tước, ánh mắt như cười: “Hai chữ này là Cẩm Tước, tên của nàng”.

Cẩm Tước tò mò đứng lên, ngẩng ngó tờ giấy: “Vậy hàng chữ nhỏ bên cạnh là gì...”. Lời chưa dứt đã hốt hoảng bịt tai, miệng hét lên cùng với tiếng sấm đột nhiên bùng nổ phía chân trời, người run run, ngồi sụp xuống đất.

Dung Tầm tay đang cầm bút, sững người nhìn cô, giờ tay kéo cô lên: “Lớn thế này vẫn sợ sấm ư?”. Chưa dứt lời, một tiếng sấm nữa lại nổ vang, Cẩm Tước vừa được kéo đứng lên, lại bịt tai lùi về sau, chân va vào án thư suýt ngã, chàng đã kịp thời giờ tay kéo cô vào lòng, tránh cho cô khỏi va vào góc án thư, cau mày: “Sao lại không cẩn thận thế”.

Hồi lâu sau, chàng vẫn không buông ra. Hai tay Cẩm Tước vẫn bịt tai.

Có những thứ càng cố giữ càng không giữ được, giống như tình yêu của Oanh Ca, giống như chiếc cốc gốm trong tay cô. Phòng ngoài một tiếng động nặng nề vang lên, Cẩm Tước đột nhiên mở mắt, ánh mắt dừng lại trên đường gấu vảy ở ngưỡng cửa thư phòng.

Trên giá nền đồng chỉ có một ngọn nến đang cháy, trong phòng ánh sáng lơ mơ. Trong ánh sáng lơ mơ đó, giọng Dung Tầm nhàn tản: “Ai?”.

Chân vảy tím di chuyển, xiêm y gấm sột soạt như tiếng lá ngô đồng trước sân vào một ngày nắng đẹp có gió, Oanh Ca toàn thân vẩy tím đứng ở cửa phòng, mái tóc rối dính nước mưa bết vào trán, vào hai má, sắc mặt lạnh như nước mưa tháng tư.

Lại một tiếng sấm bùng nổ, như chiếc búa khổng lồ đập nát bầu trời, Cẩm Tước run lập cập trong lòng Dung Tầm, vội đẩy mạnh chàng ra, loạng choạng ngã xuống đất, chàng lại nắm tay cô, lửa nền ánh lên ống tay áo tím thêu hoa mộc lan.

Sau khi dìu Cẩm Tước đứng lên, Dung Tầm ngẩng đầu nhìn Oanh Ca đứng ở cửa thư phòng, dường như bấy giờ mới phát hiện ra cô: “Sao về nhanh thế, đi đường có vất vả không?”. Câu nói đúng như cô đoán, một chữ không sai.

Cô nhìn chàng, trên khuôn mặt lạnh hiện ra nụ cười, nụ cười đó lan dần đến góc mắt, giống hệt một cây khô đang từ từ nở hoa. Về phong tình lộ trên khuôn mặt, giả dối như một gái lầu xanh lão luyện, khiến khách làng chơi nổi giận.

145. Chương 140

Nụ cười phong tình đó ẩn dưới hàng mi như cánh bướm, chưa lan đến đáy mắt: “Công việc xong sớm, nên trở về sớm”.

Trong phòng tĩnh mịch, Dung Tầm ngẩng đầu nhìn cô, lại cầm lên chiếc bút lông: “Vậy nghỉ ngơi đi”. Mắt liếc nhìn bọc vải trên đất, “Cái gì kia?”.

Cô quay người định đi, nghe vậy nhặt lên bọc vải vừa rồi đánh rơi, dừng một lát nói: “Không có gì, những thứ không quan trọng nên vứt đi”.

Công việc ở nước Triệu xử lý nhanh chóng, gọn gàng, Dung Tầm thưởng cho Oanh Ca ngôi nhà lớn bên đầm sen gọi là Thanh Đàm cư, món quà thưởng quả thực quá hậu, tự cổ chí kim mọi vật đều biến động thất thường, duy chỉ có nhà đất không ngừng tăng giá.

Trong Dung phủ, Thanh Trì cư chỉ đứng sau Thanh Ảnh cư nơi ở của Dung Tầm, có nghĩa là hai toà viện lớn như vậy để phù hợp đối xứng trong thẩm mỹ kiến trúc, nhất định phải thiết kế ở hai đầu đông tây hoặc nam bắc trong phủ đệ, tóm lại tuyệt nhiên không thể tọa lạc cạnh nhau. Oanh Ca chuyển khỏi Tập m các sát bên tẩm cư của Dung Tầm, chuyển đến Thanh Trì cư cách Dung Tầm mười vạn tám ngàn dặm.

Cô sống sáu năm trong Tập m các, từ năm mười bốn tuổi đến năm hai mươi tuổi, cuối cùng chuyển ra ngoài, còn vị khách chuyển đến Tập m các thế chỗ cô là cô em Cẩm Tước.

Có một đạo người trong Dung phủ xì xầm bàn tán đủ kiểu. Có người cho rằng Oanh Ca đã bị thất sủng hoàn toàn, nhưng lại thấy, nếu đã bị thất sủng như vậy Dung Tầm không thể thưởng cho cô một ngôi nhà lớn như thế, về sau lại có tin nói, căn nhà đó có thể là Dung Tầm bù đắp cho Oanh Ca để chia tay.

Lại có tin, Dung Tầm yêu Cẩm Tước, nhưng ở đời phàm một người đàn ông vì một người đàn bà mà bỏ một người đàn bà chỉ có thể có một nguyên nhân, người đàn bà thứ hai phải cực kỳ giàu có lại rất đẹp, nhưng Cẩm Tước và Oanh Ca giống hệt nhau, nếu Dung Tầm thật sự vì Cẩm Tước mà bỏ Oanh Ca thì quả khó lý giải.

Về sau người ta lại cho rằng tình cảm vốn là chuyện mơ hồ, thế giới tình cảm của đàn ông càng mơ hồ, nếu không là đàn ông có lẽ mãi mãi không thể lý giải. Có điều, theo cách nói đó, đàn ông và đàn bà ở với nhau vĩnh viễn không thể hòa hợp bằng đàn ông ở với đàn ông, bởi vì cơ hồ chỉ có đàn ông với nhau mới dễ hiểu nhau. Vậy là lý lẽ khi phát triển đến nước này, người ta đành bỏ cuộc.

Trong khi Dung phủ không ngớt bàn tán xung quanh sự việc này thì hai trong số ba người trong cuộc lại tỏ ra vô cùng điềm tĩnh.

Dung Tầm thân ở ngôi cao, xưa nay vốn điềm tĩnh. So sánh hai người, sự điềm tĩnh của Oanh Ca càng khó hiểu. Hầu như tôi chưa từng thấy cô tỏ ra bối rối, cho dù cái đêm lọt vào phòng tôi, trong khi mơ mắt đầy nước mắt, nhưng không hề khóc lóc thở than. Người duy nhất không thể bình tĩnh là Cẩm Tước.

Hôm Oanh Ca chuyển khỏi Tập m các, Cẩm Tước đứng đợi cô ở bên ngọn giả sơn trên con đường thông đến Thanh Trì cư, mặt tiêu tụy, đôi mắt hay khóc không một chút khí sắc, nhìn chị gái đăm đăm: “Sao chị không mắng em? Sao không trách em, có phải chị, có phải chị ghét em, ghét em...”.

146. Chương 141

Lời chưa dứt đã nước mắt chứa chan, ướt đầm vạt áo, phía trên những đám hải đường đỏ cháy như lửa. Cô lao vào lòng Oanh Ca, ép cô vào vách hòn giả sơn, núm lấy cổ cô, giống như hồi nhỏ, nước mắt đầm má.

Oanh Ca bị cô ôm riết, cuối cùng cúi đầu nhìn cô, trong tròng mắt đen thẳm in hình khuôn mặt cô em, như hai bông hải đường trên một cành. Cẩm Tước nghẹn ngào: “Chị, chúng ta hãy rời khỏi đây, Dung Tầm không phải là người tốt với chị đâu”.

Oanh Ca dựa lưng vào hòn giả sơn, trên chiếc váy dài gấm màu tím thêu những con bướm vờn hoa, một cảnh xuân sắc ngời ngời ở trên người cô lại trở nên lạnh lẽo đìu hiu. Cẩm Tước ôm chặt cô khóc nức nở.

Đầu cô gối lên một mỏm đá nhô ra trên hòn giả sơn, hơi hếch cằm, nhìn bầu trời xanh miên viễn trên cao, khẽ cười: “Em có biết, sát thủ được Dung gia nuôi nếu rời bỏ chủ, hậu quả sẽ thế nào? Năm năm qua vì Dung gia chị đã gây cho mình biết bao kẻ thù”.

Cô em nép chặt vào người chị ngẩng đầu: “Kiếm có, chị không muốn đi bởi chị thích Dung Tầm phải không?”.

Hơi lạnh tụ trong mắt Oanh Ca.

Cầm Tước vẫn ôm riết cô, răng đánh vào nhau lập cập: “Em sẽ chứng minh cho chị, chàng ta tuyệt đối không đối tốt với chị”.

Tay cô định đặt lên vai cô em, lại buông thông, vẫn hơi ngẩng đầu, trong mắt ánh lên sắc hoa hải đường đỏ chói, giọng dừng dừng: “Cầm Tước, bấy lâu nay chị không ở bên em, em buồn lắm phải không?”.

Sự chứng minh của Cầm Tước đến rất nhanh, nhanh như con dao trong tay Oanh Ca, giả sử trong những việc khác cũng hiệu quả như vậy thì Cầm Tước sớm đã thành một thiếu nữ tự cường.

Có điều, tiền đề là thích khách đêm mười sáu tháng năm đó chính là do cô em bố trí. Nhưng như vậy có vẻ như nghĩ về người khác quá xấu, có lẽ tất cả chỉ là ý trời, Cầm Tước chẳng qua mượn ý trời.

Ý trời để cho khóm hoa trong hoa viên Dung Phủ nở đúng đêm đó, ý trời để Dung Tầm đột nhiên nổi hứng đưa Cầm Tước đi dạo hoa viên ngắm trăng, ý trời để Oanh Ca không ngủ được, đang đêm chạy đến mài dao trên bậc cầu ao trước hoa viên, ý trời để thích khách đột ngột xuất hiện khi ba người họ không hẹn mà nên ánh mắt gặp nhau.

Phải nói, chức đình úy cai quản lao ngục Trịnh quốc của Dung Tầm khiến chàng ta luôn có thích khách viếng thăm, chuyện thích khách nhảy vào phủ mọi người đã quen, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, chỉ có điều mục tiêu lần này của thích khách không phải là Dung Tầm, dưới ánh trăng, bóng kiếm như một con rắn lao thẳng vào Oanh Ca đang cúi xuống cầu ao.

Nhát kiếm đó nhanh đến mức hầu như không thể tránh, nếu Oanh Ca không phải là sát thủ lão luyện, có thể đã mất mạng ở đây, may mà ngày ngày cô nghiên cứu cách giết người, cũng nghiên cứu cách tránh kẻ địch giữ mạng sống, theo bản năng cô lăn lên bờ ao, thoát được.

147. Chương 142

Đối với thích khách, sau nhát kiếm đó đã mất thể chủ động, không dễ lấy lại. Chính lúc Oanh Ca cầm dao kháng cự, một đường kiếm khác đã nhằm thẳng lưng Dung Tầm đâm tới.

Khi đó tôi mới phát hiện hóa ra có hai thích khách hành sự, người trước chỉ khống chế Oanh Ca, người sau mới là người ra tay thực sự. Nhưng điều tôi không biết là thân thủ của Dung Tầm vượt xa Oanh Ca.

Thích khách áo đen kinh hoàng cúi nhìn mũi trường kiếm xuyên qua ngực mình, dường như không tài nào hiểu nổi, tại sao đình úy đại nhân vừa rồi còn quay về phía mình túm lấy cô gái áo hồng, vậy mà trong nháy mắt đã lấy đi tính mạng của mình. Nhưng mắt lóe lên tia ác độc cuối cùng, lật thanh kiếm trong tay lao vào Oanh Ca đang đấu với thích khách kia. “Chị!”. Tiếng hét thất thanh xé màn đêm hoa viên, Cầm Tước vừa kêu vừa chạy vụt về phía thanh kiếm đang phi tới. Thanh kiếm đang đà đâm thẳng vào bụng phát ra một tiếng “bụp” nặng nề.

Cùng lúc đó, đoản đao của Oanh Ca đã xuyên qua cổ thích khách, đoản đao của thích khách cũng đồng thời đâm trúng hõm vai cô, ngập tới tận chuôi. Máu trào ra thấm xuống ngực, may trên người cô mặc màu áo tím sẫm nên cũng không rõ lắm, cô ngược nhìn về phía vừa phát ra tiếng kêu, thấy Dung Tầm hay tay run run ôm lấy Cầm Tước trong vũng máu.

Chưa bao giờ nhìn thấy chàng thất thần như vậy, thực ra mũi kiếm đó đâm vào bụng, nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng không trúng chỗ hiểm, năm mười tám tuổi cô cũng đã bị thương như vậy, nằm nghỉ mấy tháng là khỏi, chỉ có điều rất đau.

Cầm Tước rên rỉ như con mèo trong lòng chàng: “... Đau... em đau...”.

Mặt Dung Tầm ghé sát mặt cô, giọng khàn khàn, nhỏ nhẹ: “Đừng sợ, có ta ở đây, lập tức đưa em đến đại phu, ngoan nào, cố chịu một chút”. Rồi thận trọng bế cô lên.

Cầm Tước sục sùi: “Chị... chị”. Dung Tầm cau mày, lúc này mới ngoái nhìn Oanh Ca.

Oanh Ca mặt tái nhợt, gương cười, cố đi đến gần: “Chị đây”. Dừng lại một lát: “Chị không sao”.

Cầm Tước nghe vậy gật đầu yên tâm rồi ngắt đi, nhưng người Dung Tầm run run, nổi kinh hoàng như sắp mất báu vật quý nhất đột nhiên xuất hiện trong mắt.

Oanh Ca sững người, lơ đãng nhìn chàng, “Không nghiêm trọng đâu, cô ấy chỉ bị choáng do nhìn thấy máu thôi”. Nhưng Dung Tầm cơ hồ không nghe thấy, cũng không nhìn cô, quay người bế Cầm Tước đi thật nhanh.

Cô nhìn theo bóng chàng, cuối cùng kiệt sức, ngã khụy, sau đó một mình nằm trên bờ ao, gấu váy chấm mặt nước, trông như chiếc lá sen lớn màu tím, con dao găm lại cắm sâu hơn vào da thịt, khi cô ngã xuống, cuối cùng cô mới bật lên một tiếng, mắt mở to nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ đến lời nói của Dung Tầm trong sinh nhật lần thứ mười sáu của cô: “Nguyệt Nương, vì ta, hãy trở thành sát thủ tốt nhất của Dung gia”.

Cô cười thành tiếng: “Cuối cùng chàng đã không cần tôi nữa”.

148. Chương 143

Không có tiếng trả lời, chỉ thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu. Cô thôi cười, gơ tay, nhìn kỹ mười ngón tay dính máu: “Thực ra, mình rất ghét, rất ghét giết người”.

Dưới bầu trời sao, trên mặt ao đột nhiên có mấy bông hoa súng trắng hé nở, ánh trăng bạc màu trải trên mặt ao, những bông hoa súng thấm đẫm ánh trăng trông như hoa mùa thu làm từ băng tuyết. Oanh Ca nằm trên bờ cỏ, bên cạnh là mặt nước với mấy bông hoa súng trắng, từ từ nhắm mắt, gơ tay dè lên đó, nước mắt lặng lẽ rỉ ra từ kẽ ngón tay, lát sau tay vừa buông, mắt lại phẳng lặng như hồ thu, không chút xao động.

Đó là phút yếu mềm của một sát thủ, dấu yếu mềm, cũng yếu mềm ở nơi không ai nhìn thấy, ngay chính mình cũng không nhìn thấy.

Vết thương của Cầm Tước quả nhiên không nghiêm trọng, nhưng thể lực không bằng cô chị, vẫn phải nằm hơn một tháng, từ đó Dung Tầm ít gọi Oanh Ca theo hầu, giống như Dung phủ chưa từng có cô.

Nghe nói một số sát thủ khi đi làm nhiệm vụ muốn Oanh Ca cùng phối hợp, chủ động nói với Dung Tầm, mặt chàng lạnh lùng: “Dung phủ không có những hộ vệ không thể bảo vệ chủ, càng không có những hộ vệ phải nhờ người khác che chắn”. Chàng vứt bỏ cô như vậy, thậm chí còn không nói một tiếng.

Chàng là chủ, cô là tớ. Từ cái đêm chàng cứu cô, cô đã trao tính mạng cho chàng, chàng cũng chỉ coi như nắm trong tay một tính mạng, một thứ thuộc về mình, cần thì dùng, không cần thì vứt, không hề nghĩ đó là một trái tim chân thật độc nhất trên đời.

Tháng chín là mùa chim nhạn, vương thất tổ chức đi săn. Cầm Tước cuối cùng đã bình phục hẳn, Dung Tầm sợ cô ở lâu trong phủ buồn chán, đưa cô đi chơi cho khuây khỏa. Có lẽ là giờ xuất hành không tốt, ngay chuyến xuất phủ đầu tiên đã xảy ra chuyện. Tuy nhiên chuyện chẳng có gì lạ, chỉ trách Dung Tầm sơ suất, có tài không nên lộ ra, tài nữ cũng không nên lộ diện, huống hồ Cầm Tước lại đa tài như vậy.

Trong buổi đi săn, con báo gấm bé tí của Cảnh hầu vương Dung Viên không may bị trúng mũi tên vu vơ nào đó, đúng lúc gặp Cầm Tước đang lạc đường bắt gặp, cứu chữa, xem ra chỉ là người tốt việc tốt, nhưng ngày hôm sau, con báo gấm với chỉ trước băng bó cẩn thận được một người trong cung ôm đến Dung phủ.

Phụ thân của Cảnh hầu vương là Thanh hầu do một con báo gấm mà nên duyên với mẫu thân Cảnh hầu là Hạ Mạt phu nhân, đó là mối lương duyên đẹp đẽ truyền khắp Trịnh quốc, con báo gấm nhỏ xinh bên cạnh Dung Viên là cháu của con báo gấm năm xưa, đưa nó đến Dung phủ, ý tứ của Dung Viên thế nào, khỏi nói ai cũng rõ. Nói đơn giản nghĩa là Cảnh hầu vương thích Cầm Tước, ngầm ý bảo Dung Tầm đưa mỹ nhân đó vào cung.

Đang đêm, Oanh Ca nhận được mật thư của Dung Tầm, đó là lần đầu tiên trong ba tháng liền, thanh kiếm dài treo trên tường đã lâu không thấm máu, phần nào mất đi sát khí. Sắc mặt dừng dừng, ánh mắt đột nhiên sinh động, lóng lánh như thủy tinh. Bức thư run run trên tay, mãi mới mở được ra. Ánh nến chiếu sáng mực đen giấy trắng, Oanh Ca bình thường lạnh lùng, khó xúc động, khuôn mặt nhuận hồng đột nhiên không còn sắc máu, tia sáng long lanh trong mắt tắt ngấm, tay bám góc bàn lão đảo, rất lâu sau mới bật cười một tiếng, trong đôi mắt đen in một hàng chữ rồng bay phượng múa, thanh thoát mà cứng cáp: “Thay Cẩm Tước vào cung”.

Cô cầm bức thư rất lâu, rồi đưa nó lại gần ngọn nến, lưỡi lửa liếm một cái, nháy mắt biến thành tro.

Đêm đó trăng hiện ra trên nền trời sao mờ như bụi. Thanh Ảnh cư của Dung Tầm lại một lần nữa đón thích khách, chủ nhân Dung Tầm không hổ danh là đại thần bị ám sát nhiều nhất đương triều, điều đó cho thấy chức đình úy quả thật nguy hiểm. Ánh trăng nhảy múa trên tán cây ngô đồng, lá xào xạc ngân nga như hát. Dung Tầm lặng lẽ đứng bên án thư, trong tay vẫn cầm nghiên mực, nến bị gió quạt tắt, từ lõi vừa tắt bốc ra làn khói xanh, đao của Oanh Ca kề sát cổ chàng.

149. Chương 144

Chàng ngẩng đầu nhìn cô: “Không ngờ, đao của em lại có ngày kề vào cổ ta”.

Cô cười: “Tôi cũng không ngờ”.

Gió đập cánh cửa lách cách, cô khẽ nghiêng đầu, thần sắc trở nên u ám: “Chàng không sợ bởi vì chàng biết tôi sẽ không giết chàng, chàng không tin tôi sẽ giết chàng phải không?”.

Chàng không nói, chỉ nhìn cô.

Người cô áp lại gần, cơ hồ đầu sắp đặt lên vai chàng, nếu không kể thanh đoản đao kề vào cổ chàng vẫn không một chút lỏng tay thì đó chính là tư thế tình tự âu yếm. Giọng cô nhẹ nhàng: “Tôi cũng không tin”.

Giọng dịu dàng nhưng lời hung mãnh, trong chớp mắt cô đã ấn thanh đao vào tay Dung Tầm, cô nắm bàn tay chàng đang cầm chuôi đao, trở mũi hướng thẳng vào ngực mình. Mũi đao nhọn dừng lại trên ngực, máu tươi men theo năm ngón tay nắm chuôi đao của Dung Tầm tụ thành một dòng đỏ, chàng cau mày, trầm giọng phản nộ: “Em điên rồi”.

Cô nhìn chàng dường như không hiểu, một lát sau như tỉnh ngộ: “Tôi không điên, tôi rất tỉnh, chàng xem, tôi vẫn biết đây không phải là nhất đảm chí mạng”.

Giọng cô thanh nhẹ ôn tồn, vang trong đêm: “Dung Tầm, tôi không thể giết chàng. Chàng đã cứu tôi, cứu cả nhà chúng tôi, đại ân như vậy tôi không dám quên, vì chàng chuyện gì tôi cũng làm là để báo ơn, báo ơn cứu mạng, ơn nuôi dưỡng, nhưng chàng để tôi làm chuyện đó, để tôi thay Cẩm Tước vào cung lấy thúc phụ chàng, chỉ bởi chàng không thể xa Cẩm Tước”.

Cô dừng lại, nụ cười trên môi trong sáng như hồi mười lăm tuổi, nhưng chỉ trong chớp mắt nụ cười đó lan qua mắt, miên man như ngàn sợi tơ, không biết thật tâm hay giả ý, cô nhìn Dung Tầm, chậm chậm nhắm mắt, tay nắm bàn tay cầm đao của chàng nhắm vào ngực mình: “Giết tôi đi, tôi sẽ được tự do”.

Ánh trăng lốm đốm trên tán lá ngô đồng, cô muốn hủy hoại bản thân, tay chàng cũng nắm chặt mũi đao, máu trên năm ngón tay tụ thành dòng nhỏ xuống, giọng chàng vang lên tai cô: “Ta không cần mạng của em. Thay Cẩm Tước vào cung, em giúp ta làm nốt một việc cuối cùng, sau đó em tự do”.

Hai mắt cô đột nhiên mở ra, kinh ngạc nhìn thẳng vào đôi mắt mờ lung của chàng, cuối cùng nhòe ướt.

Tĩnh cô vốn không nhẫn nại, nhẫn nại lâu như vậy, chỉ là bởi vì có lý do không thể đau lòng. Một người như thế khóc cũng phải nén, không bật thành tiếng, chỉ có nước mắt lặng lẽ tuôn. Đoản đao rơi xuống đất “cạch” một tiếng, cô nhìn vũng máu nhỏ trên nền đất, khó nhọc ngẩng đầu: “Dung Tầm, có phải chàng cho rằng sát thủ là kẻ không tim?”.

Chàng im lặng.

Cô từ từ sụp xuống đất, như người kiệt sức, uy phong ngày xưa và vẻ dữ dằn nhất thời hoàn toàn tiêu tan, toàn thân co rúm, run rẩy như một đứa trẻ: “Sao có thể không có tim, tôi đã để nó ở chỗ chàng rồi, nhưng Dung Tầm, chàng để nó ở đâu?”. Lại như hỏi chính mình, “... vứt nó ở đâu?”.

150. Chương 145

Người chàng khẽ run. lát sau, đưa bàn tay không bị thương cho cô: “Hãy đứng lên đã”.

Cô ngẩng người, mặt lấm lem nước mắt, nhìn chàng nhưng không khóc, hơi cau mày: “Tôi vẫn muốn hỏi một câu, bao năm nay, tôi là gì trong lòng chàng?”.

lát sau, chàng chậm rãi đáp: “Nguyệt Nương, trước nay em làm rất tốt, là thanh đao tốt nhất của Dung gia”.

Cô từ từ ngẩng đầu, từ từ đứng lên, sự yếu đuối vừa rồi đã tiêu tan vô hình vô ảnh, hình như sự bi lụy vừa rồi chỉ là ảo giác. Giờ ồng tay áo lau nước mắt, xong xuôi lại là một Oanh Ca băng lạnh như xưa. Cô nhìn chàng, như đã quen chàng cả một cuộc đời, lại như chưa bao giờ quen, mắt hé ánh cười lạnh nhạt: “Tôi sẽ làm cho chàng nốt việc cuối cùng, sau đó tôi không nợ chàng gì nữa”.

Cô sải bước qua cửa phòng, đến bậc cửa hơi dừng lại: “Dung Tầm, nếu có ngày chàng không yêu Cẩm Tước nữa, xin hãy đối xử tốt với nó, đừng như đối với tôi, nó không giống tôi, không phải là sát thủ”.

Từ đó có thể thấy, lòng tin nên thận trọng, không thể tùy tiện đặt lung tung, giống như Oanh Ca mù quáng tin rằng mình là người đặc biệt nhất của Dung Tầm, bởi vì mình là sát thủ tốt nhất của Dung gia.

Tự cô đã đánh giá mình quá cao, đánh giá Dung Tầm quá thấp. Điều bất hạnh là từ năm mười một tuổi đến năm hai mươi tuổi, chần chừ năm cô mới hiểu đạo lý đó. May mắn là cuối cùng cô đã hiểu ra.

151. Chương 146

Chương 5

Một tháng sau, Thanh Trì cư bồng nhiên có rất nhiều đại phu ra vào, những lão đại phu đó đều bị bịt mắt, từng người thay nhau được cáng đưa vào phòng Oanh Ca, không lâu sau lại được cáng ra. Con lạch thoát nước chảy từ trong ra ngoài có màu bã thuốc, bã thuốc màu nâu mỗi ngày một đậm. Cả Thanh Trì cư vẫn tĩnh mịch như chết trong dòng đời cuộn chảy. Một tháng yên tĩnh như vậy, những vết thương cũ trên cơ thể Oanh Ca đã biến mất như kỳ tích, có thể thấy kỹ thuật chỉnh hình của Trịnh quốc thời đó quả rất cao siêu.

Có lẽ Dung Tầm muốn Oanh Ca biến thành Cẩm Tước từ trong ra ngoài. Về cốt cách thì không thể, nhưng ít nhất thân thể phải giống Cẩm Tước, nghĩa là tuyệt đối không thể có một vết sẹo. Cho dù có, cũng không thể là vết đao, vết kiếm, cùng lắm chỉ là vết đứt tay do dao gọt hoa quả gây ra mà thôi, như thế mới giống thiếu nữ xuất thân thanh bạch, đáng để Dung Viên vừa gặp đã yêu.

Dung Viên trị quốc xưa nay thái bình, hầu như không xảy ra cố sự. Oanh Ca vào cung trở thành đại sự của nước Trịnh năm đó, các sử quan rất phấn khởi, cũng phải thôi, thử nghĩ, nếu Oanh Ca không vào cung, năm đó họ biết viết gì vào Trịnh sử.

Có thể dẫn Mộ Ngôn bước qua mộng kiều vào giấc chiêm bao của Oanh Ca là do viên giao châu khiến tôi và cô thần trí tương thông ở mức độ nhất định, nhưng cho dù vậy, tôi cũng không thể đoán được cái đêm vào cung, Oanh Ca ngồi trong điện Chiêu Ninh phía tây vương cung thực ra trong lòng nghĩ gì.

Lúc đó rõ ràng là mùa thu tháng mười, tay cô vẫn cầm chiếc quạt ngà chỉ dùng trong mùa hạ. Đôi mắt nhắm sinh hơi lạnh giờ đây trở nên vừa nhu mì vừa e dè nhẵn nhụi, hoàn toàn không nhận ra bóng dáng sát thủ. Khi cô cầm cái quạt gỗ lên đầu con báo găm dưới chân, ý bảo nó nhích xa một chút, chúng tôi hiểu công dụng cụ thể của chiếc quạt đó, chỉ là chưa kịp nghiên cứu thêm đã thấy Dung Viên xuất hiện ở cửa tắm điện.

Thực ra, từ chỗ tôi và Mộ Ngôn đứng, quả khó có thể nhìn thấy Dung Viên xuất hiện, chỉ cảm thấy bầu không khí khác thường phủ đến, ngẩng đầu đã thấy thân hình dong dỏng của Trịnh hầu vương ở ngay trước mặt, làm lu mờ ánh nền trước điện.

Điều đó chứng tỏ Dung Viên là mệnh đế vương. Một người khí chất mạnh mẽ tự lộ phát như vậy chính là bậc đế vương, chiếc quạt gỗ trên đầu con báo hơi dừng lại, biến thành động tác vuốt ve âu yếm. Đối với Oanh Ca, những vật mềm mại được chia làm hai loại, có thể ăn được và không thể ăn được, nhưng lúc này, trước mặt Dung Viên, trong mắt Dung Viên cô là Cẩm Tước dịu hiền đã cứu con báo, một Cẩm Tước thân thiết ân cần với cả con kiến, còn bản thân cô ghét nhất những trò yếu điệu như cưng nựng vuốt ve động vật, tuy nhiên Dung Viên không biết cô không phải là Cẩm Tước.

152. Chương 147

Do ngược sáng, mặc dù khoảng cách gần mấy thước cũng không nhìn rõ biểu hiện trên mặt Dung Viên, chỉ thấy chiếc áo chùng màu trắng lóng lánh ánh sao, giống như một thân cây màu bạc, mỗi bước đi đều lóng lánh phát sáng trong ánh nền.

Oanh Ca miễn cưỡng ôm con báo gấm đang ư ử vùng vẫy trong lòng ngồi bên mép giường, đầu hơi cúi, vẻ như e thẹn, có lẽ vốn muốn tỏ vẻ e thẹn nhưng cố gắng lâu như vậy vẻ mặt cô lại không hiện ra nét ửng hồng e lệ như ý mà khuôn mặt xinh đẹp dưới làn tóc mai càng trắng xanh. Dung Viên đứng trước mặt, đôi mắt đen như đầm sâu lướt qua con báo gấm đang cố vùng vẫy trong lòng cô, lại lướt qua mái đầu cúi thấp của cô: “Hầu nữ đâu?”

Con báo cuối cùng thoát ra được, luồn qua đầu gối cô lên ra ngoài, cô ngậy người: “Đồng người khiến thiếp nhức đầu, thiếp cho bọn họ lui rồi”.

Chàng gật đầu, gơ tay kéo bức rèm trước giường, ánh nền từ giá nền cao hắt lên bức rèm in bóng hai người áp sát vào nhau, giọng chàng trầm trầm phía trên đầu cô: “Vay đêm nay nàng thay áo cho quả nhân”.

Ánh nền hồng mờ, những ngón tay thon thả của Oanh Ca từ từ nắm lấy dải đai áo của Dung Viên, tiếng ngọc bội rung nhẹ.

Chàng đột nhiên trở tay nắm tay cô, cô ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn chàng, môi chàng lướt trên má cô.

Trên bức rèm in bóng hai người giao vào nhau, xiêm áo Dung Viên vẫn còn trên người chàng, chiếc váy tím dài trên người Oanh Ca đã trượt từ vai xuống, lộ ra làn da trắng tuyết.

Rõ ràng đang hôn, nhưng mắt hai người vẫn mở to, chứng tỏ cả hai đều tỉnh táo. Hơn nữa ép vào nhau lâu như vậy, tư thế hai người vẫn không thay đổi, đối với cả hai đều là một đòn đau, buông ra giữa chừng, Oanh Ca thở gấp, đôi môi vốn hơi tái chuyển màu hồng rất đẹp, khóe mắt nhòe ướt. Ngón tay Dung Viên chạm vào đuôi mắt cô, hỏi nhỏ: “Khóc ư?”. Cô nhìn chàng không nói. Chàng chống tay bên gối, hơi cau mày: “Sợ hãi?”. Không chờ cô trả lời đã quay người nằm thẳng, gối lên chiếc gối khác. “Sợ thì ngủ đi”.

Tôi thất vọng thở dài, chưa thở hết một hơi, lại thấy Oanh Ca nửa người để trần ngồi trên bụng Dung Viên: “Bệ hạ để thiếp tự làm, thiếp sẽ không sợ”.

Mắt đỏ hoe, môi mím, thần sắc kiên định... nhìn không giống đang nói đùa...

Mặc dù Oanh Ca thuận theo lời Dung Viên thừa nhận mình sợ, nhưng tôi hiểu không phải cô khóc vì sợ, một người ngay sự sống chết cũng xem thường, thì cũng có thể xem thường trinh tiết, huống hồ Dung Viên là một người đàn ông ưu tú, dung mạo ngời ngời.

Thần trí của tôi và Oanh Ca lúc thông lúc không, khiến tôi hiểu cô chỉ đột nhiên nghĩ đến Dung Tầm, lòng thấy buồn. Nhưng cô buồn không phải do Dung Tầm thay lòng đổi dạ yêu Cẩm Tước, mà là do chàng biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, vô số đêm sau này sẽ xảy ra chuyện gì nhưng chàng vẫn đưa cô vào cung dâng cho Dung Viên, cô khóc vì lẽ đó.

153. Chương 148

Đôi mắt Dung Viên sâu thẳm, mở to nhìn cô. Cô vùi đầu vào vai chàng, mái tóc xõa theo sóng lưng, như dòng thác đen đổ xuống, một lúc sau, cô cười, “Nhất định có ngày cùng bệ hạ như vậy, chi bằng ngay đêm nay, bệ hạ thấy đúng không?”. Nói xong quả quyết, ngẩng đầu cởi áo chùng gấm không một nếp nhăn trên người chàng, bàn tay quen cầm đao run run, nhưng vẫn không dừng lại.

Thần sắc Dung Viên chìm trong bóng cô phủ lên người chàng, lát sau chàng hỏi: “Nàng có thể không?”.

Theo bản năng, thực lòng tôi muốn xem tiếp. Người luyện Hoa Tư dẫn nhất định không được sợ máu, sợ bạo lực, sợ chuyện phòng the, và bạo lực phòng the.

Luyện Hoa Tư dẫn thành bại quyết định ở chỗ phải biết quan sát nhận ra ẩn tình trong rất nhiều chi tiết của mộng cảnh. Nhưng lúc này có Mộ Ngôn bên cạnh, nhất định chàng sẽ cho rằng như vậy là đáng xấu hổ, từ khi Dung Viên hôn Oanh Ca tôi đã nghĩ chàng sắp kéo tôi ra khỏi điện Chiêu Ninh.

Và tôi cũng đã nghĩ xong câu ứng phó với chàng. Có thể chàng sẽ nói: “Cô còn nhỏ không nên nhìn cảnh người ta ân ái, đi theo tôi”. Tôi sẽ nói: “Mỗi người một khác, hôm nay họ động phòng, cái huynh nhìn thấy chỉ là chuyện ân ái hoan lạc hay sao? Xin lỗi, cái tôi nhìn hoàn toàn khác, tôi muốn nhìn để biết cái gì khiến Oanh Ca chìm mãi vào giấc mơ không tỉnh, nhìn thấy trăm mối tâm tư trong lòng cô ấy”. Chàng nhất định xấu hổ hỏi tôi: “Vậy tâm tư của cô ấy là gì?”. Tôi sẽ trả lời: “À, hiện chưa tìm hiểu toàn diện, để tôi xem hết đoạn này hăng hay”.

Lúc Oanh Ca ôm cổ Dung Viên, cuối cùng Mộ Ngôn lên tiếng, nhưng lời nói khác hẳn giả định của tôi. Chàng phe phẩy cái quạt, chậm rãi hỏi tôi: “Hay không?”.

Đương nhiên không tiện nói là hay, áp ứng một hồi, tôi trả lời, “Không, không hay”.

Chàng vẫn phe phẩy quạt: “Đã không hay, vậy sao còn xem tiếp?”.

Tôi nói: “Cũng tạm...”.

Chàng hỏi: “Sao, cô nói gì? Cô cảm thấy chuyện đó rất hay?”.

Tôi nói: “Không, không xem, cái đó rất khó coi, không hợp tuổi tôi chút nào”.

Chàng gật đầu: “Vậy ta đi thôi”.

Chàng đi mấy bước về phía cửa điện, ngoái đầu nhìn tôi nửa cười nửa không: “Sao còn chưa đi?”.

Tôi liếc nhìn bức rèm trước giường, bực mình chạy đuổi theo chàng: “Đi đây”.

Năm Dung Viên gặp Oanh Ca, chàng mới hai năm tuổi âm, hậu cung có tám vị phu nhân, năm trước một vị lâm bệnh qua đời, còn bảy vị, Oanh Ca vào cung, vừa may bổ sung chỗ trống trên bàn mặt chược, khiến hậu cung Trịnh quốc luôn vang tiếng cười, mọi người hòa hợp vui vẻ...

Tuy nhiên đây là hình dung của tôi, kỳ thực Oanh Ca không chơi mặt chược, bảy vị phu nhân cũng không chơi mặt chược.

154. Chương 149

Có thể hình dung, nếu Quân Vỹ hai năm tuổi, lấy tám bà vợ, anh ta sẽ chỉ còn là bộ xương, nhưng Dung Tầm hai năm tuổi có tám vị phu nhân, thiên hạ lại cảm thấy quân vương Trịnh quốc thật là thanh tâm quả dục, thích thanh tịnh. Có thể thấy yêu cầu của thiên hạ đối với quân vương quả là rất thấp.

Nhưng nói vậy, cho dù hậu cung chỉ có tám vị phu nhân, cạnh tranh vẫn vô cùng ác liệt, vị nào cũng bận chải chuốt, trang điểm, chăm sóc dung nhan, ngay lúc ngủ cũng không lơ là. Ai cũng muốn dùng diện mạo đẹp nhất hấp dẫn quân vương, cho dù có khi Dung Viên nửa đêm canh ba chạy đến cung nào đó cũng phải xinh đẹp rạng ngời trước mắt chàng ta, thậm chí cả khi chàng ta đến lúc họ đang bận đi vệ sinh.

Lâu dần họ trở thành những người đi vệ sinh nhanh nhất Trịnh quốc.

Tình trạng đó kéo dài đến khi Tâm Liễu phu nhân sau khi sinh hạ công chúa Hy Hòa lâm bệnh qua đời.

Tâm Liễu phu nhân lâm bệnh qua đời, để lại công chúa Hy Hòa năm tuổi, Hy Hòa công chúa Dung Đàm là tử tức duy nhất của Dung Viên.

Một bên là quân vương thanh tâm quả dục, để dạ khó dò, chiếm được lòng cũng không dễ. Một bên là tiểu công chúa còn nhỏ mất thân mẫu, không có bất kỳ uy hiếp nào, chỉ cần nuôi dưỡng công chúa, nhất định tương lai được đảm bảo.

Vậy là bảy vị phu nhân trong cung từ bỏ lối sống cũ, lao vào cuộc chiến tranh giành nuôi dưỡng tiểu công chúa. Nhưng sự đời nhiều khi tranh tức là không tranh, không tranh tức là tranh, kết quả cuộc đấu hậu cung là Dung Tầm thân chinh đưa tiểu công chúa đến điện Chiêu Ninh giao cho Oanh Ca mới vào cung vài tháng.

Tiểu công chúa mặt buồn bã ôm một con thỏ bị thương đứng trước Oanh Ca: “Phụ vương nói phu nhân có thể băng bó vết thương cho thỏ. Ở đây, ở đây, ở đây, con thỏ bị nô tài xấu đánh đau, một, hai, ba, ba vết thương. Phu nhân, mau băng cho nó đi”.

Hai cây anh đào trước điện Chiêu Ninh đã rụng hết lá, cô ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt Dung Viên đứng sau tiểu công chúa, dáng thanh tú như ngọc, dưới cây anh đào trụi lá, đôi mắt đen như đầm sâu bình thản khó dò. Chưa làm mẹ đã làm mẹ kế là một chuyện phiền phức.

Cũng may Oanh Ca không mơ hồ về cuộc sống như những cô gái đẹp thông thường, không ôm ảo tưởng lãng mạn về cuộc sống vương giả trong cung. Từ lúc bước vào hậu cung của Dung Viên, cô vẫn luôn chờ đợi thời cơ, một thời cơ để cô có thể bỏ trốn trốn lốt.

Nửa đời trước cô là sát thủ, sống vì Dung Tầm, nhưng Dung Tầm không dẫn đi đem cô vứt vào hậu cung hờn giận của Trịnh quốc. Cô mới hiểu mình sống bằng ấy năm thực ra chỉ là một công cụ, công cụ chỉ cần hoàn thành sứ mệnh của công cụ, một công cụ không nên yêu cầu chủ nhân suốt đời có trách nhiệm với mình, một công cụ tốt không cần báo đáp, chỉ một lòng hoàn thành tâm nguyện của chủ, lúc chết còn muốn hóa thành bùn bón cho cỏ cây trong hoa viên của chủ.

155. Chương 150

Lúc này, Oanh Ca cảm thấy cô đã làm đủ sứ mệnh của một công cụ, giờ rơi vào chiếc lồng khổng lồ này, không ai cứu cô, cô sẽ tự cứu mình, không ai tốt với cô, cô phải tự tốt với mình.

Trong ánh mặt trời ảm áp hiem hoi của mùa đông, trong điện Chiêu Ninh cô đưa ra một quyết định xem ra không tồi: Nếu có cơ hội rời khỏi thành Tứ Phương cô sẽ tìm một ngôi làng nhỏ có sông có suối, mua vài mẫu đất, học nghề dệt vải như những người đàn bà khác, tự nuôi sống mình mà không phải giết người.

Thời cơ đó đến rất nhanh.

Mùa đông tháng mười hai, vào ngày giỗ của Tâm Liễu phu nhân, mẫu thân tiểu công chúa, Oanh Ca dẫn công chúa lên linh sơn thấp hương tể bái, Dung Viên phái một toán cấm vệ quân đi theo. Chiếc kiệu đi đến lưng chừng núi bất thần gặp một toán thích khách không biết từ đâu ra, mặc dù được cấm vệ quân bảo vệ chu đáo, nhưng sơ sẩy vẫn khó lường, lại thêm thể núi hiểm trở, Oanh Ca ôm công chúa ngã lăn xuống núi.

Thực ra theo ý Oanh Ca không nên đem theo công chúa, nhưng không có cách nào khác, tất cả xảy ra quá nhanh, cô còn chưa kịp chớp đúng thời cơ, chuẩn bị chủ động lăn xuống núi, đã thấy Hy Hòa công chúa ôm con thỏ lăn xuống trước, nếu cô không cứu công chúa sẽ chết, làm mẹ kế hai tháng cô cũng không đành lòng.

Rơi thẳng từ sườn núi xuống, tay ôm đứa trẻ, thân thủ tốt đến mấy cũng không dễ làm gì để giảm nhẹ hậu quả. Nhưng may núi cũng không quá cao, trong khi lăn xuống cô đã cố một tay ôm công chúa, tay kia cõng thắt lưng quăng móc vào thân cây để làm chậm đà rơi, vì vậy khi tiếp đất chỉ có xương bàn chân phải bị gãy. Tiểu công chúa nằm trên người cô, tay vẫn ôm chặt con thỏ con bị thương hai tháng trước, công chúa không bị thương, chỉ sợ quá ngất đi.

Dưới chân núi bóng đêm đặc dần, cô chống người bò dậy, bế công chúa vào một cái hang gần đó, đốt lửa, làm thịt con thỏ, xiên cành cây nướng vàng ươm, xong xuôi bóc hết xương, chỉ còn thịt nạc để trên chiếc lá to đặt cạnh công chúa.

Rừng núi đêm đông, chim nấu trong tổ, mọi sinh vật sống đều đã ngủ, tiếc là giờ cô đã bị què chân, cho dù tứ chi vẹn toàn, trong cảnh ngộ thế này cũng khó tìm cái ăn, may khi gà công chúa vẫn ôm con thỏ, như vậy cho dù cô bỏ đi, thịt vụn của Dung Viên cũng chưa thể tìm được cô ngay, có chỗ thịt thỏ nướng, tiểu công chúa sẽ không bị đói, chắc chắn sáng ngày mai họ sẽ tìm thấy công chúa.

Khi lê được cái chân đau ra ngoài, Oanh Ca kiểm một cành cây to làm gậy chống, hình dung ra bộ dạng của mình, cô bất giác bật cười.

Nhưng chưa được hai bước nụ cười đã đông cứng trong mắt.

Phía trước, bên một cái đầm bốc khói mù mịt, đột nhiên hiện ra một bóng người như từ trên trời rơi xuống, áo chùng gấm màu bạc lóe sáng. Mấy con chim trên ngọn cây chỉ chóc cãi nhau, nửa vàng trắng ló khỏi đám mây, tỏa ánh sáng trắng mờ lạnh lẽo, xung quanh không có chỗ nào có thể trốn, cô nắm chặt cái gậy, mắt tối sầm, trân trân nhìn Dung Viên khoác ánh trăng bước đến. Ứng mềm đập trên cành lá khô, chàng dừng trước mặt cô cách hai bước, ống tay áo dính đất và vụn cỏ, nét mặt tư lự, dáng thanh tao, khuôn mặt đẹp của chàng dưới ánh trăng như dát bạc, đôi mắt đen trầm tư lướt qua cái gậy trong tay cô, lướt qua bàn chân đau của cô: “Sao lại ra nông nỗi này?”.

Cô ngẩng đầu, mắt lại nhìn về đầm nước bốc khói: “Hy Hòa không sao, chỉ bị kinh động vẫn đang ngủ, thiếp đi ra...”. Cô dừng lại: “... kiểm nước cho công chúa”.

Chàng nhìn cô không nói.

156. Chương 151

Cô ngậy người, gượng cười: “Chân thiếp... cũng không sao...”.

Đôi mắt đen bỗng lóe lên giận dữ, vừa trở tay đã ép cô vào vách núi bên cạnh, bàn chân gầy bị kéo đi đột ngột, đau xói đến tận óc, nhưng Oanh Ca chỉ nghiêng chặt răng, hơi cau mày.

Chàng khóa cô giữa hai cánh tay mình, “Đau không?”.

Cô cắn môi không đáp, chỉ có làn hơi lạnh lọt qua kẽ răng. Mắt chàng tối lại, bỗng giơ tay gạt dải lụa buộc trên búi tóc, nhét vào miệng cô, mái tóc xòa xuống, chàng cúi đầu, hai tay nắm chặt bàn chân gầy của cô: “Nếu đau cứ kêu lên”.

Một tiếng “rắc” nhẹ, chỗ xương gầy bị chệch đã được kéo về đúng vị trí, trán cô toát mồ hôi, cơn đau từ chỗ xương gầy như làn sóng lập tức lan ra toàn thân, đau ứa nước mắt, nhưng cô cắn môi không để bật ra tiếng rên, nộ khí trong mắt chàng càng tăng, nhìn cô đăm đăm: “Ai dạy nàng như thế, chân gầy cũng không nói, đau mấy cũng cố chịu?”.

Cô ngậy người nhìn chàng.

Chàng cau mày đón nhận ánh mắt đó, ngón tay đưa lên chạm vào đuôi mắt cô, nét mặt dịu dần, lại trở về là một Dung Viên thâm trầm, mắt cô vừa chớp, long lanh ngấn nước, cô vội ngẩng đầu.

Chàng giữ chặt đầu cô không cho động dậy, cứ vậy nhìn thẳng vào đôi mắt ngấn nước của cô, nhìn giọt nước lăn ra từ khóe mắt, áp trán vào trán cô, nhẹ nhàng nói: “Cấm Tước, hãy khóc đi”.

Tiếng khóc khi đã bật ra không thể kìm lại, sụt sùi, sau đó bật thành tiếng, nức nở, đau đớn, có lẽ Oanh Ca cũng không biết tại sao mình khóc, nhưng ít nhất cũng khiến chúng tôi hiểu, thì ra các cô gái trên đời không có ai sinh ra đã không biết khóc.

Chàng ôm chặt cô, dưới ánh trăng, bên mặt đầm khói phủ, giọng trầm trầm: “Được rồi, có ta ở đây”.

Oanh Ca khóc to như vậy, tôi nghĩ nguyên nhân một nửa là do khó khăn lắm mới tìm được cơ hội bỏ trốn, cuối cùng lại bị Dung Viên phá hỏng, niềm tiếc nuối cần được xả ra, khi tôi nói suy nghĩ đó với Mộ Ngôn, chàng phán một câu: “A Phất, cô là người rất thực tế”.

Chung quy tôi là người làm ăn, mặc dù tự biết vẫn là người đa sầu đa cảm. Nhưng khi thần trí bất tương thông, tôi hầu như không hiểu được suy nghĩ của Oanh Ca, đây là một cô gái rất thực tế, có ý thức cảnh giác cao nhất mà tôi từng gặp.

Bởi vì đây là giấc mơ của Oanh Ca trong lúc hôn mê, không phải là ảo mộng tôi dệt cho cô, đành chỉ có thể nhìn mọi cảnh trôi qua như là xem đèn kéo quân mà thôi, không thể tác động vào. Không biết sau lần ngã xuống núi đó tình cảm giữa Dung Viên và cô có gì tiến triển, điều đó quả khó phán đoán, nhưng dường như những gì cần tiến triển đều đã tiến triển hết. Bởi vì đêm đó, sau khi được kiệu đưa về Trịnh cung, Oanh Ca không ở điện Chiêu Ninh nữa, mà chuyển đến điện Thanh Lương, tẩm cung của Dung Viên.

157. Chương 152

Tẩm cung của Trịnh hầu vương Dung Viên có tên là Thanh Lương, bày trí trong cung rất trang nhã, đơn giản, cạnh giá nền cao có một chiếc bình gốm cắm hai cành anh đào trắng khô héo, giữa tiết đông hàn trông càng lạnh lẽo cô liêu. Vết thương ở chân Oanh Ca được các ngự y trong cung chăm sóc chu đáo, nhưng do bị giầy vò lâu, vừa vào đến giường đã mệt mỏi nhắm mắt ngã đầu xuống gối. Hầu nữ thấp thêm nền, Dung Viên đầu tựa thành giường, tay cầm cuốn sách, vẻ bồn chồn, cả hai đều im lặng.

Tôi cảm thấy chẳng có gì đáng xem, định kéo Mộ Ngôn đi ngắm sao, chưa kịp nắm ống tay áo Mộ Ngôn, đã nhìn thấy Dung Viên vừa gỡ sách vừa ngẩng nhìn Oanh Ca, rồi lại cúi xuống trang sách, giọng nhẹ nhàng: “Nằm lui lại đây”.

Mộ Ngôn nghiêng đầu nhìn tôi, tôi dừng bước. Oanh Ca lặng lẽ trở người, mắt vẫn nhắm, tấm chăn hơi phồng lên, có vẻ như thu hẹp khoảng cách giữa hai người, thực tế chỉ là thay đổi tư thế nằm, Dung Viên ngẩng đầu khỏi trang sách, cau mày đắn đo một hồi, lại cúi đầu đọc tiếp: “Ta sợ lạnh, lại gần hơn chút nữa”.

Lần này Oanh Ca không nhúc nhích, chắc là giả bộ ngủ. Thực tế đã nằm cùng một giường giả bộ ngủ hay không cũng thế. Quả nhiên, lát sau Oanh Ca bị Dung Viên kéo vào lòng. Cô hơi giãy giụa trong lòng chàng, điều này chỉ đoán ra thông qua chuyển động của tấm chăn, tiếng cọ xát của xiêm y và lời nói của Dung Viên.

Trong ánh nền hồng mờ ảo, giọng Dung Viên trầm lạnh vang lên: “Sao khó bảo thế, đã nói rồi, ta sợ lạnh”. Giọng Oanh Ca: “Bảo người đi lấy thêm...”. Lát sau, nghe thấy giọng Dung Viên vui vẻ, rõ ràng đang đùa nhưng nghiêm túc như một mệnh lệnh: “Nằm yên nào”.

Đàn ông muốn ngủ cùng phụ nữ là một chuyện, nhưng đắp chung chăn với phụ nữ thuần túy chỉ để nói chuyện lại là chuyện khác, từ đó có thể thấy Dung Viên là một minh quân, đương nhiên, nếu người khác phủ định tôi cũng chẳng nói gì. Nhưng tôi nghĩ, một người đàn ông có thể chuyện trò chia sẻ, lắng nghe ý kiến của người đàn bà của mình nhất định là người đàn ông tốt, hướng hồ người đàn ông đó lại là bậc quân vương.

Ngày hôm sau khi Oanh Ca thức dậy, nắng ấm tỏa trên cao. Ngoài cửa sổ có tiếng chim hót vang, ánh mặt trời hắt qua cửa sổ chạm hoa văn, chiếu lên chăn lụa óng ánh như dát vàng. Chân Oanh Ca vẫn đau, đang mơ màng ngơ ngẩn.

Vừa ra khỏi cung đã xảy ra chuyện lớn ngã xuống núi, là một người chồng có trách nhiệm, trong thời gian sau đó đương nhiên không nên để vợ ra khỏi cửa. Nhưng tư duy của những đệ nhất không thể dùng đạo lý thông thường để suy đoán, cho dù là đệ nhất gọt tảo, đệ nhất cần hạt dưa, hướng hồ Dung Viên lại là Trịnh quốc đệ nhất đao thủ.

Chỉ nửa tháng, vết thương của Oanh Ca đã lành hẳn, ban đêm Dung Viên đến điện Chiêu Ninh, ánh mắt dừng lại trên bàn chân nhỏ đã khỏi hẳn dưới gấu váy tím, lát sau chàng nói: “Vào cung đã ba tháng, chắc nàng buồn lắm, ngày mai quả nhân sẽ đưa nàng đi loanh quanh”.

158. Chương 153

Có lẽ đi loanh quanh mà Dung Viên nói chỉ là đi dạo trong vương cung, thật sự được đưa ra đường phố của thành Tứ Phương, vốn điềm tĩnh như Oanh Ca cũng nhất thời cơ hồ không dám tin. Còn tôi và Mộ Ngôn chỉ cảm thấy sự phồn hoa của phố phường kinh đô Trịnh quốc cũng chẳng khác hiện tại bao nhiêu.

Quý công tử dung sắc lạnh nhạt, nghiêng đầu hỏi tân nương mới cưới ba tháng: “Muốn đi đâu?”.

Cả người Oanh Ca bọc kín trong chiếc áo dài mềm bông dày, bên ngoài còn khoác thêm áo choàng gió bằng lụa tím viền lông cáo, dưới vành mũ lộ ra đôi mắt long lánh tuyệt đẹp: “Nếu bệ hạ để thần thiếp lựa chọn...”, nghĩ một lát, nói “... thiếp muốn đến Bích Phù lâu”.

Dung Viên hơi ngược mắt, vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua, rồi giơ tay phẩy chiếc lá vàng rơi trên mũ của cô.

Dung Viên ngạc nhiên là có nguyên do, bởi vì Bích Phù lâu mặc dù nghe tên rất phong nhã, giống như nơi bán hoa sen, nhưng thực tế là sòng bạc nổi tiếng ở thành Tứ Phương.

Thường xuyên có khách lân quốc vượt ngàn dặm đến đây đánh bạc, chuyện này vốn là phi pháp, nhưng khách láng giềng nhàn rỗi đến chơi, vô tình thúc đẩy du lịch địa phương phát triển, đây quả là vấn đề gay gắt.

Tông pháp tổ tiên vốn quý, nhưng nếu cản trở kiếm tiền thì cũng nên bỏ. Triều đình suy tính sao cho vẹn toàn cả hai, vậy là quyết định đưa đánh bạc trở thành một nghề. Các sòng bạc lớn nhỏ được chính quyền cổ vũ ra sức cạnh tranh tàn sát, ba năm sau chỉ còn lại Bích Phù lâu lớn nhất, ông chủ sòng những tưởng một mình làm vua một cõi, ai ngờ bị cưỡng chế bán cho nhà nước với giá gốc.

Có lẽ tôi hiểu tại sao Oanh Ca muốn đến Bích Phù lâu, khi còn là sát thủ của Dung gia, Dung Tầm chủ trương các sát thủ phải tu thân dưỡng tính, không kiêu ngạo, không nóng nảy, không mù quáng tham lam, đánh bạc là tham lam, hơn nữa đối tượng ám sát không ai mê cờ bạc, khiến Oanh Ca hai mươi năm sống trong chốn bụi hồng, chưa bao giờ bước chân đến sòng bạc, nơi hội tụ những người giàu tham vọng của thế gian.

Nhìn thân hình ung dung chậm bước phía trước, tôi nên không nổi hỏi Mộ Ngôn: “Dung Viên cũng biết Oanh Ca đã khỏe hẳn, mà vẫn cho cô ta mặc nhiều như vậy, bó chặt như cái bánh chưng, nếu có thích khách, làm sao ra tay? Hay là muốn cô ta lặn một vòng để chết thích khách?”.

Mộ Ngôn dừng bước, nhưng không phản bác như mọi lần, trái lại có vẻ suy nghĩ nghiêm túc: “Đàn ông đa phần như vậy, người con gái mình yêu dù mạnh mẽ đến mấy cũng vẫn là nhi nữ, không muốn để nàng chịu khổ hay lâm vào cảnh đáng sợ, phải tận mắt nhìn thấy nàng sống sung sướng đủ đầy mới yên tâm”.

Trong ngực có gì nẩy lên, tôi nhìn sang bên: “Huynh nghĩ như vậy, cô gái nào sau này lấy được huynh thật có phúc”. Nhưng số tôi không có phúc đó.

Nhưng chàng lại nghiêm trang gật đầu, ánh mắt hướng về tôi, như cười như không nhìn tôi: “Đúng, lấy tôi rất hời”.

159. Chương 154

Lòng càng buồn thêm, tôi không thể trở thành cô gái của chàng, cũng không hy vọng trở thành cô gái của bất kỳ ai. Chợt lại nẩy sinh ý nghĩ ác độc, chàng đã không thể yêu tôi, vậy nhất định không để chàng yêu cô gái khác, hoặc dứt khoát để chàng đi yêu đàn ông.

Bích Phù lâu trên đường Huyền Vũ, hiên cong mái lượn, tráng lệ lộng lẫy, kiến tạo mô phỏng dinh thự làm việc của quan lại trong triều, đối lập với tửu lâu bên trái và thanh lâu lớn nhất thành Tứ Phương bên phải.

Đi vào trong, chơi gà đấu chó, mặt chược, cờ vây, xúc xắc, rất nhiều trò chơi, cơ hồ mọi trò cờ bạc của thiên hạ ở đây đều có, chẳng trách những kẻ ham cờ bạc nhưng không có tiền chơi cũng đến xem cho thỏa.

Nhưng nghe đồn, Bích Phù lâu này không có con bạc, chỉ có khách đánh bạc.

Khách đánh bạc của Bích Phù lâu đều là những người giàu, một lần vung tay cả ngàn lạng, thắng thua đều tính bằng ngàn lạng, tôi thầm nghĩ hôm nay Oanh Ca đến đây là có ý đồ khác, không phải muốn đánh bạc, không ai mang theo ngân phiếu ngàn lạng đi dạo phố. Khách vây quanh bàn xúc xắc đông nhất, Oanh Ca bước đến bên bàn, Dung Viên đi sau.

Tiểu nhị thoáng nhìn đã biết chàng công tử áo trắng đi sau Oanh Ca rõ ràng ngồi ngồi phú quý, bèn tiến lại gần, khẽ nói, vị công tử áo trắng ngồi ở bàn kia là một cao thủ lục bát kỳ(*), cao thủ cao thủ đại cao thủ, chơi ở sòng bạc này đã ba năm chưa bao giờ thua, nếu Dung Viên có hứng, xin hãy thử so tài với anh ta một phen.

Nói mãi Dung Viên vẫn không động đây, tiểu nhị chưa hiểu thế nào, lại tiếp tục tán dương công tử áo trắng, nào là người đó rất bí hiểm, rằng không ai biết tên anh ta, càng không biết thân thế anh ta, chỉ biết đâu như là người Tân Lương nước Lầu, do mấy năm nay chỉ chơi lục bát kỳ, cho nên mọi người ở đây gọi anh ta là Tân Lương bát khách, một cách gọi vừa thân thiết lại không thất lễ.

Tiểu nhị nói một hồi, Dung Viên vẫn không động lòng, nhưng lại làm động lòng Oanh Ca đứng bên, đôi mắt đen liếc chàng: “Thật thú vị, bệ... à, phu quân chơi lục bát kỳ rất giỏi, sao không thử một ván, biết đâu có thể thắng anh ta?”.

Dung Viên nhìn cô: “Có thể ư?”, dừng một lát, “... Không mang tiền”.

Tiểu nhị: “...”.

Tân Lương bát khách đã ăn đứt của đối phương ba quân đen, thắng bại đã rõ ràng, khách đứng xem trầm trồ xuýt xoa. Dung Viên vừa mới nói không mang tiền, lại ngồi ngay vào ghế của người bị thua vừa đứng lên. Tân Lương bát khách ngồi đối diện ngẩn người, nói giọng lễ phép: “Hôm nay ngày mười lăm, số mười lăm tại hạ chỉ có thể chơi ba ván, ba ván đã mãn, thứ lỗi cho tại hạ không thể hầu các hạ”.

Dung Viên tung con bài trắng trong tay, dung sắc thản nhiên: “Nghe nói ba năm nay anh chưa từng thua. Ta nói có thể thắng anh, phu nhân ta không tin, hôm nay muốn thử một ván, anh muốn đánh bao nhiêu không thành vấn đề”.

160. Chương 155

Chàng trai trẻ được gọi là Tân Lương bát khách lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt dừng lại sau lưng Dung Viên, cất tiếng cười giòn tan: “Khẩu khí của các hạ thật lớn, đã vậy tại hạ sẽ phá lệ, hôm nay sẽ đánh thêm ván này, tại hạ xin đưa vợ mình ra cược, các hạ đưa vị phu nhân đứng sau các hạ ra cược, thế nào?”.

Khuôn mặt Oanh Ca vốn đỏ hồng bỗng trắng nhợt. Tôi biết là vì sao.

Bầu không khí im lặng bắt đầu từ bàn cờ lan ra, toàn nội đường im phăng phắc, quân cờ trắng trong tay Dung Viên “cạnh” một tiếng đập lên mặt bàn gỗ hoa, giọng dừng dừng: “Thay vật cược”.

Tân Lương bát khách lộ vẻ hứng thú: “Chẳng phải vừa rồi các hạ nói như đinh đóng cột ván này nhất định thắng tại hạ? Đã vậy tạm thời để quý phu nhân chịu tội một chút, được không?”.

Quân cờ bằng ngà trong tay Dung Viên bị bẻ làm bốn miếng không một tiếng động, chàng mặt không biểu cảm xòe bàn tay, hai vết đứt như bị dao cắt: “Một khắc trước ta còn muốn trân trọng nó, một khắc sau lại muốn bóp nát nó, có thể thấy trên đời không có gì là tuyệt đối. Mạo hiểm người mình yêu như thế...”. Chàng dừng lại “... thì quả là khinh suất”.

Oanh Ca còn đang chưa kịp định thần, ngẩng phắt đầu, tay đón cây trường đao Dung Viên ném cho, miếng ngọc thạch màu lam khảm trên chuôi cây đao lóe ra ánh sáng chói mắt, không biết phải phá bao nhiêu ngọn núi mới thu được một mẩu ngọc thạch quý đó, ánh mắt hai người thoáng gặp nhau, chàng quay người lại: “Hãy đưa thanh đao này cho ông chủ, bảo ông ta đổi mười vạn ngân bạc”.

Hai câu trước là nói với Oanh Ca, hai câu sau là nói với chàng trai trước mặt, “Nếu anh còn muốn đưa vợ ra đặt cược, tùy anh, nhưng cũng không để anh chịu thiệt, ván này ta đặt mười vạn thù vàng”.

Lời Dung Viên vừa dứt, Bích Phù lâu lập tức náo loạn, khách đổ dồn đến, không ai muốn bỏ qua canh bạc lớn chưa từng có kể từ khi khai trương Bích Phù lâu.

Chiếc bàn của Dung Viên và bác khách huynh đệ trong nháy mắt đã bị vây kín vòng trong vòng ngoài, trong khi khách chơi ở dưới lầu nghe tin vẫn đang ùn ùn kéo tới.

Không có vật gì bảo vệ che chắn tốt hơn đám đông, tôi nghĩ đây chính là thời cơ bỏ trốn tốt nhất, có lẽ Dung Viên cố tình cho Oanh Ca một cơ hội bỏ trốn, nhất định là thế. Bởi vì chàng vốn có thể trực tiếp đưa thanh đao quý đặt cược với phu nhân của bác khách, nhưng lại bảo Oanh Ca đem đi đổi, nếu không phải lý do đó, quả rất khó tìm ra lý do nào khác.

Bất luận thế nào Oanh Ca cũng nắm lấy cơ hội này. Cần phải tìm cho mình một người đồng hành tâm đầu ý hợp trong cuộc đời hỗn loạn này, có lẽ cuối cùng Dung Viên cũng nhận ra Oanh Ca không phải là người đó, cô đã chán cuộc sống tù túng trong cung, luôn muốn bỏ trốn, luôn luôn muốn.

Lầu hai rộng rãi, Mộ Ngôn tìm được một vị trí có thể quan sát ván bài của Dung Viên. lát sau ông chủ Bích Phù lâu cầm túi bạc run run rẽ đám người đến bên bàn, cúi gập người nâng túi bạc như nâng thánh vật dâng trước mặt Dung Viên.

161. Chương 156

Bàn tay Dung Viên cầm quân bài bằng ngà dừng lại trên không: “Phu nhân ta đâu?”. Ông chủ Bích Phù lâu lau mồ hôi hột trên trán không biết nói sao. Lúc sau, Dung Viên bất ngờ đặt quân bài xuống bàn: “Ta thua rồi”. Trên ván cờ hai bên đen trắng rõ ràng đang triển khai hết sức gay cấn, huynh đệ bác khách đối diện kinh ngạc tròn mắt, hồi lâu sau, nghiêng rằng: “Các hạ thế này... là ý gì?”.

Ông chủ sòng đứng bên hoảng hốt giật mình, vội đi đến bên bàn: “Vị công tử này không muốn chơi nữa thì thôi, anh được không mười vạn đồng, anh cũng là khách quen của chúng tôi, đều là chỗ thân tình, đừng làm khó lão hủ này”.

Tôi nghĩ điều Dung Viên muốn nói không chỉ là ván cờ, chàng cho Oanh Ca cơ hội, nhưng không muốn cô bỏ đi thật, giống như tôi biết rõ đi theo Mộ Ngôn thế này chỉ ngày càng quyến luyến chàng, một vong hồn lại dung thứ bản thân ngày càng lưu luyến thế gian, nỗi đau thế nào khi phải chia ly chỉ một mình mình biết, giống như ván cờ vô vọng kia, giống như tâm trạng Dung Viên lúc này.

Khách xem tản dần, có vẻ tiếc rẻ, thông thường họ có thể nài chơi tiếp, nhưng có lẽ đoán Dung Viên là một quan lớn nào đó đành thôi, vốn tưởng được chứng kiến một ván bài nảy lửa xứng với mười vạn thù vàng đặt cược, không ngờ lại kết thúc như vậy.

Vị quân vương trẻ tuổi trầm ngâm ngồi bên bàn tròn, quân cờ trắng trong tay đột nhiên bị bóp vụn, bụi trắng lọt qua ngón tay rơi xuống mặt bàn, một lúc lâu sau chàng đứng lên, thần sắc lại bình thường như chưa xảy ra chuyện gì, dường như hôm nay từ đầu đến cuối chỉ có một mình chàng bỗng đứng nổi hứng đến chỗ này, bỗng đứng nổi hứng tham gia một canh bạc, canh bạc chưa tàn vẫn mãi nguyện một mình hồi cung. Cảnh đường phố trước Bích Phù lâu vẫn sầm uất náo nhiệt, chàng đứng ngây ở bậc thềm rất lâu, dáng cô đơn, dường như trước giờ vẫn cô đơn như vậy, giữa cảnh phồn hoa trông không hề lạc lõng.

Một cậu bé rao bán kẹo hồ lô đi qua, chàng gọi lại, bạc đã móc ra, đột nhiên sực nhớ điều gì, lại thôi: “Không mua nữa”.

Sau lưng vang lên một giọng nữ dịu dàng: “Sao lại không mua? Thiếp muốn ăn”.

Dung Viên cứng người, vẫn giữ tư thế nhét tiền vào ống tay áo, mãi vẫn chưa hiểu ra, tôi cũng mãi chưa hiểu ra. Mộ Ngôn gập cái quạt, nhìn tôi, nói về đấng đó: “Dung Viên hồn xiêu phách lạc, không phát hiện Oanh Ca cô nương vẫn đứng ở lầu hai đã đành, nhưng đừng nói với tôi cô cũng không phát hiện ra. Cô ấy thậm chí... đứng ngay cạnh cô”.

Tôi quả thực không phát hiện ra.

Mộ Ngôn lại xòe cái quạt, mồm mỉm cười nói nhỏ: “Quả nhiên”.

Tôi tức điên vì nụ cười giấu cợt của chàng: “Tôi, tôi cũng hồn xiêu phách lạc”.

Mộ Ngôn: “...”.

Tôi nói thật, nhưng chàng không tin, tưởng là tôi biện hộ, nhìn Dung Viên dường như tôi nhìn thấy bản thân mình, nhưng Mộ Ngôn vĩnh viễn không biết, thực ra cũng không cần chàng biết. Tôi tự an ủi mình, A Trăn, đừng buồn, chàng không biết là tốt, ở đời có quy tắc vuông tròn không thể phé bỏ, người sống có thể giới của người sống, người chết có thể giới của người chết, chỉ cần được nhìn thấy chàng là tốt rồi, tham lam quá cũng không hay.

Oanh Ca mình khoác áo gió màu tím đứng sau Dung Viên năm bước, vừa thoáng ngoái nhìn, chàng lại dẫn đo không ngoái hẳn, tựa hồ như trên đường phố sầm uất đột nhiên hiện ra một khoảng trống, trong đó chỉ có hai người, khách qua đường là ngoại cảnh, thời gian ngừng lại. Cuối cùng là cậu bé bán hồ lô phá vỡ bầu không khí yên lặng, nhìn Oanh Ca lại nhìn Dung Viên: “Công tử có mua không?”.

Oanh Ca bước đến chọn hai chiếc to nhất: “Mua chứ, sao lại không mua”. Cậu bé lắc đầu: “Vậy ai trả tiền?”.

Đôi mắt đen lúng liếng nhìn Dung Viên đứng bên: “Sao còn đứng ngây ra thế, trả tiền đi”. Ánh mắt cô chứa muôn ngàn tia sáng, như thuở mười lăm đẹp nhất, bàn tay còn chưa dính máu, là một giai nhân tuyệt mỹ, nhất là đôi mắt, hơi cười là sóng sánh xuân tình.

Cậu bé được tiền thưởng sung sướng chạy biến, gió bắc lớn dần, Dung Viên cuối cùng ngoái đầu lại, khuôn mặt anh tú vẫn lạnh lùng, gờ tay gạt những sợi tóc mai xòa xuống mặt cô, cử chỉ vô cùng cẩn trọng, nhưng giọng nói vẫn không chút xao động: “Đi đâu vậy?”. Tôi nghĩ vị quân vương trẻ tuổi này quả rất giỏi kiềm chế.

Mắt Oanh Ca như cười: “Người đông, ngại chen vào, xem ở lầu trên. Tại sao giữa chừng đã nhận thua, lại thua nhiều như vậy, tiền đó thà thưởng cho thiếp”.

162. Chương 157

Tại Dung Viên hơi đỏ, nhưng mặt vẫn lạnh: “Không muốn chơi thì không chơi nữa, mà nàng cần nhiều tiền thế làm gì, tiền tiêu hàng tháng trong cung vẫn chưa đủ sao?”.

Cô nhìn chàng, hai người rẽ vào ngõ bên phải vắng người, nói giọng khổ não: “Thì ra bệ hạ cũng biết món tiền thua hôm nay rất lớn, trong các gia đình bình thường, người chồng thua bạc, vợ cầu nhàu vài câu là chuyện thường”. Đoạn quay đầu lườm chàng: “Huống hồ chàng thua nhiều như vậy”.

Tại Dung Viên càng đỏ, mặt cũng càng lạnh: “Vậy nàng muốn ta thắng, dẫn vợ người ta vào cung xưng hô tỷ muội với nàng?”.

Tôi gờ tay ôm trán, cảm thấy rất thú vị, quân vương trẻ này còn biết khiêu khích nữa, rõ ràng đã xúc động đỏ cả tai, nhưng câu nói khiêu khích đó đã đánh trúng tâm lý Oanh Ca.

Oanh Ca quả nhiên lạnh mặt, nói dối: “Nếu bệ hạ có ý đó, là phúc của cô ta...”.

Lời chưa hết đã bị Dung Viên ép vào góc tường. Ánh nắng rơi xuống, bị gió thổi tan ra, chàng cau mày nâng mặt cô lên: “Vậy còn nàng, ở bên ta nàng có cảm thấy đó là phúc phận?”.

Cô nhìn chàng, dường như muốn nặn ra nụ cười ở khóe mắt, như cô vẫn làm thế, nửa thật nửa giả, dường như không gì có thể làm cô tức giận. Môi chàng đã bất ngờ áp vào đôi mắt ấy: “Nàng có biết, tình yêu của quân vương là thế nào không?”.

Cô nói ngay: “n trạch ban khắp muôn dân”.

Môi chàng rời mắt cô, nhìn hai má cô dù cổ trần tĩnh vẫn ửng hồng, bàn tay lại vuốt tóc cô: “Ta không giống họ”.

Tôi không biết Oanh Ca có yêu Dung Viên, chỉ biết cơ hội chạy trốn hiếm có gần như được Dung Viên ngầm cho phép, cô đã bỏ qua.

Gió mùa đông thổi gấp, thành Tứ Phương như một con thú khổng lồ phủ phục ở nơi màu mỡ nhất Trịnh quốc.

Mấy ngày tốt cuối năm có liền mấy đám cưới, lão thừa tướng gả con gái, Hồ Phần tướng quân tục huyền, thiếu phủ Khanh nạp người thiếp thứ chín. Mấy việc tốt liền nhau, ngay đình úy đại nhân cũng cưới vợ, chuyện này không có gì lạ, Dung Tầm cưới vợ đương nhiên sẽ cưới Cẩm Tước, mỹ nhân chàng đã bỏ bao công sức giữ lại.

Đương nhiên Cẩm Tước lúc này không phải là Cẩm Tước mà là Oanh Ca, Thập Tam Nguyệt, vốn thân phận không xứng làm chính thất, nhưng trong triều đều biết Thập Tam Nguyệt có một cô em gái, mấy tháng trước đã vào cung được phong Như phu nhân.

Toàn thành Tứ Phương từng bừng hỉ khí, trong thời đại cười người nghèo không ai cười kẻ xướng ca, chỉ cần thân phận tương xứng mọi chuyện khác đều không thành vấn đề, ít nhất ngoài tôi, chưa thấy ai bận tâm chuyện Dung Viên và Dung Tầm là chú cháu, Oanh Ca và Cẩm Tước là chị em ruột, sau này gặp nhau mọi người sẽ xưng hô thế nào.

163. Chương 158

Em gái xuất giá, mặc dù chỉ từ Thanh Trì cư của đình úy phủ gả đến Thanh Ảnh cư của đình úy phủ, chị gái cũng nên đến dự. Do quan hệ nội tộc, không chỉ Oanh Ca đi dự, Dung Viên cũng đi.

Sảnh đường cao rộng, khắp nơi treo những chữ hỉ đồ to tướng, Dung Tầm toàn thân hỉ bào đỏ chói, mắt sáng mày thanh, thân hình tựa chi lan ngọc bội đứng một bên kính cẩn nghênh đón Dung Viên.

Triều thần quý phục hai bên sảnh đường, Dung Viên mình vận triều phục, màu ngọc thạch, đai ngọc lỏng lánh, ánh mắt thoảng dừng trên mặt Dung Tầm, rồi dắt Oanh Ca ngồi lên vị trí tôn quý dành sẵn cho mình, vừa yên vị đã khoan thai lên tiếng: “Sau khi thành hôn cũng nên để Thập Tam Nguyệt vào cung chơi với Cẩm Tước, một mình nàng trong cung cũng rất buồn”.

Dung Tầm ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào dung nhan trang điểm đoan nghiêm của Oanh Ca, chàng sững người. Không biết lúc này lòng chàng thế nào, có lẽ hoàn toàn không có cảm giác gì, giống như gặp lại một con mèo, con chó đã vứt đi, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại sau khi Oanh Ca vào cung, nhưng lại ở một nơi như vậy, trong hoàn cảnh như vậy.

Mười ngón tay thon thả của cô đón cốc trà từ tay hầu nữ, lòng bàn tay hơi ngứa, không hề tìm thấy dấu vết một thời cầm đao, cô cúi đầu thổi trà trong cốc, giọng dịu dàng. “Đã có Hy Hòa suốt ngày riu rít, thiếp đâu có buồn”.

Dung Viên hơi ghé mắt: “Nàng chỉ nói vậy thôi”.

Hai gò má mịn như ngọc ửng hồng vẻ giận dữ nhưng bị cốc trà che khuất, cô âu yếm lườm chàng.

Dung Tầm đứng cách hai bước, đôi mắt dài hẹp thoảng lộ vẻ băn khoăn, nhưng quan khách không ai để ý, họ đâu có như tôi lúc nào cũng chăm chú quan sát biểu hiện của Dung Tầm, có lẽ các thiếu nữ cũng muốn vậy, nhưng mấy ai dám làm như thế. Dung Tầm dường như bẩm sinh thích màu tím, thực ra chàng càng hợp màu đỏ thắm hơn máu.

Khi chàng ngẩng đầu nhìn cô lần nữa, thần sắc lại bình thường như không, xem ra có vẻ chăm chú, nhưng ít nhiều lạnh lùng xa cách. Chàng nhìn cô, chậm rãi nói: “Mấy ngày trước Nguyệt nương bị ốm, nên vẫn chưa vào cung thăm phu nhân, chưa đến giờ cát tường, nếu phu nhân không bận gì, có thể đến Thanh Trì cư chuyện trò với Nguyệt nương”.

Cô khoan thai đặt cốc trà xuống bàn, ánh mắt lướt qua hỉ bào đỏ chói của chàng, mỉm cười, giờ cô đã không còn là con người luôn dẫn vật đau đớn chỉ vì một câu nói của chàng ngày trước: “Bệ hạ mấy hôm nay bị thương hàn, kẻ dưới không hiểu biết, ta phải hầu bên người mới yên tâm, mấy ngày nữa nhân đại tiệc đêm trừ tịch tỷ muội hàn huyên cũng được”.

Mắt Dung Tầm lóe ra tia lạnh, môi lại cười vẻ chân thành: “Cũng được”.

Dung Viên ngồi bên hơi cau mày, đưa cốc trà cho Oanh Ca: “Trà nóng quá, ta đã bảo bọn họ thay cốc khác”.

164. Chương 159

Làm hoàng đế cũng khó, khó ở chỗ phải cư xử sao cho vẫn giữ được chủ ý của mình lại không làm mất lòng quần thần, ngoài ra còn phải chịu đựng mọi con mắt sấm soi, đánh giá của thuộc hạ, ngay đến tối nay ngủ với mỹ nhân nào trong hậu cung cũng bị thuộc hạ và thuộc hạ của thuộc hạ bàn luận suy đoán mãi, có khi ân sủng đã ban xong cho mỹ nhân, kẻ dưới vẫn chưa bàn luận xong.

Như đã nói, hôn lễ của Dung Tầm là một ngày đại cát, đó cũng là ngày Hồ Phần tướng quân tặc huyền, thiếu phủ Khanh nạp thiếp, để không làm mất lòng đại thần, Dung Viên đã đến hôn lễ của Dung Tầm thì không thể không đến mừng hôn lễ của Hồ Phần tướng quân và thiếu phủ Khanh. Oanh Ca lại không cần đi, được Dung Viên giao cho lưu lại đình úy phủ chủ trì hôn lễ, cho dù muốn rút lui sớm cũng không thể, để tránh bị quan khách chú ý, đành nhẫn nhịn tuân thủ.

Giống như tôi năm mười sáu tuổi được Đường quốc công tử đến cầu hôn, không ngờ lại là một đứa trẻ miệng còn hơi sữa, nhìn tiểu công tử ôm khư khư bức chân dung của tôi, tôi chỉ muốn đá cho cậu ta một nhát, nhưng nghĩ đến tình bang giao giữa hai nước nên đành nhẫn nhịn.

Theo tính cách dễ xúc động của Cẩm Tước, vốn tưởng giữa chừng sẽ xảy ra chuyện khó xử, đại loại đột nhiên hất bỏ khăn trùm đầu ôm lấy chân Oanh Ca khóc lóc, nhưng may không xảy ra chuyện gì.

Nhờ phúc của ngày tốt, mọi việc đều thuận lợi, tân lang phong lưu tuấn tú, tân nương xinh đẹp dịu hiền, cặp đôi tân nhân nắm chặt tay nhau trước mặt Oanh Ca, thực hiện mọi nghi thức, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê tương bái, trong tiếng hô đồng dục của chủ hôn.

Trịnh hầu vương phu nhân ngồi trên chiếc kỷ trang trọng cạnh chiếc kỷ bỏ trống của Dung Viên, trong tiếng chúc mừng của quan khách, nụ cười trong mắt như một đóa hướng dương mùa đông có đủ ánh mặt trời, không thể đoán lúc nào nở thật, lúc nào không, giống như cô sau năm mười một tuổi, trong ánh đao và sắc máu đã dần dần học được cách hành xử nửa thật lòng nửa giả dối. Ánh mắt Dung Tầm ngưng lại trên gương mặt kiều diễm đoan nghiêm của cô, dường như muốn tìm biết điều gì, tôi nhìn theo ánh mắt chàng ta, nhưng cũng chẳng biết gì hơn.

Trong yến tiệc đông vui náo nhiệt, chớp nhoáng gặp riêng cũng không khó lắm. Trên bầu trời, những bông hoa tuyết bay tới tả trong gió lạnh ừ ừ, đậu kín cành cây trụi lá, trong rừng mai phía xa nở rộ hoa trắng, chỉ chút trên cành, run rẩy trong gió lạnh.

Oanh Ca toàn thân áo tím, đứng dưới tán mai trắng, mái tóc đen dài chấm gót, vàng trán trắng ngần vương hoa tuyết trông như tuyết rơi trên bạch ngọc, môi hơi mím, cô ngoái đầu, ngay tôi đã quen nhìn mỹ nhân cũng không khỏi sững sờ, vội vàng nhìn sang Mộ Ngôn đang uống trà bên cạnh, sắc mặt chàng vẫn bình thường, không thấy tỏ ra xúc động. Có tiếng chân bước đến gần, trong rừng mai vang, giọng Oanh Ca chậm chậm vang lên: “Đại nhân mời Cẩm Tước ra đây không biết vì nguyên cớ gì?”.

Tiếng bước chân dừng lại, người đàn ông vận đại hỉ bào tay cầm chiếc ô màu nhạt, đứng yên trong khoảng trống đầy hoa tuyết: “Oanh Ca...”.

165. Chương 160

Khuôn mặt thanh thú của mỹ nhân áo tím lộ vẻ băn khoăn: “Đại nhân... đại nhân nhận nhầm người rồi!”.

Môi ép ra nụ cười: “Cẩm Tước, Cẩm là cẩm tú lương duyên, Tước là dương tước cầu hoàn, phu nhân thứ chín của Trịnh hầu vương. Oanh Ca mà đại nhân vừa nói đã chết từ bốn tháng trước, tôi không phải là Oanh Ca, người đại nhân cười hôm nay mới là Oanh Ca”.

Dãy núi phía xa uy nghi tĩnh mịch, tuyết lẫn trong gió, Dung Tầm đứng trước cô, cách năm bước, môi động đầy, nhưng không thành lời, lát sau, rút trong người ra một cái cốc gốm hình thù kỳ quái, thành sáng bóng nhưng đầy vết rạn, có vẻ như đã được ghép lại từ những mảnh vỡ.

Chàng nhìn cô, ánh mắt thâm sâu đặc như mực: “Ta thấy vật này ở Thanh Trì cư, nghe nói đó là món quà em định tặng ta?”. Cô giơ tay đón chiếc cốc, “Thế ư? Để tôi xem”. Cô buông tay, chiếc cốc rơi xuống vào hòn đá dưới chân, vỡ vụn.

Chàng nhìn cô, trầm ngâm: “Em hận ta?”.

Bất chấp uy nghi của phu nhân quân vương, cô ngồi xuống, cúi nhìn những mảnh gốm vỡ, lát sau đột nhiên bật cười: “Chiếc cốc này tôi từ nước Triệu phi ngựa trăm dặm học tốc mang về, định tặng chàng, chỉ sợ không kịp sinh nhật chàng, tay bị thương, lẽ ra phải đợi chữa trị xong quay về cũng không muộn, sao có thể muộn, lúc đó tôi quá ngốc, đã nghĩ là cả năm chàng chỉ có một ngày sinh, không ngờ tôi về sớm mà vẫn muộn, tôi đã đưa chàng lên quá cao, đến mức nhất định phải trân trọng, phải đối xử tinh tế chu toàn, kỳ thực chàng hoàn toàn không cần sự trân trọng và tinh tế chu toàn của tôi, trong mắt chàng tôi chỉ là một công cụ”.

Cô đưa tay vuốt món tóc mai ướt tuyết, môi vẫn cười, “Tôi giữ lời, giúp chàng nốt việc cuối cùng để hôm nay chàng có thể cưới Cẩm Tước như ý nguyện, tôi không nợ chàng nữa. Nhớ quá sâu sẽ bị tổn thương. Chàng thấy có phải không?”.

Chiếc ô màu nhạt hơi rung rung, rừng mai tĩnh mịch, chỉ có tiếng lạo xạo tuyết rơi, giống như ai đi chân trần trên lá khô mùa thu. Chàng giơ tay định kéo cô lên, nhưng cô đã tự đứng dậy.

Giọng chàng khe khẽ dưới tán ô: “Ta đã phụ em”.

Cô gật đầu: “Chàng đã phụ tôi. Chàng và Cẩm Tước, hai người đã phụ tôi”.

Chiếc ô rơi xuống đất, chàng không cúi nhặt, ánh mắt trở nên âu yếm dịu hiền, tôi nghĩ tôi không nhìn nhầm, nhưng tôi mong là tôi nhìn nhầm, thần sắc đó giống như cái buổi sáng lúc cô mười lăm tuổi, trong rừng trúc chàng luyện đao cho cô, lúc đó cô vẫn là đứa trẻ, sợ sấm sét, nhìn thấy máu là choáng, chàng thường cười cô, nét mặt cũng như bây giờ thật âu yếm thật dịu hiền.

“Ta đã phụ em, hận ta đi, như thế cũng tốt”.

Có những phụ nữ hâm mộ kẻ giết người, có vẻ vô lý, thực ra xuất phát từ ý nghĩ lãng mạn, cho rằng sát thủ rất mạnh mẽ yêng hùng, khi gần bó với anh ta mới biết thật thảm khốc.

166. Chương 161

Giết chết một sát thủ không khó, làm sát thủ động lòng mới khó, cuộc đời của họ giống như đi trên dây giữa hai bờ vực thẳm, chỉ có nguy hiểm, với xã hội họ luôn có thái độ thù địch chống đối.

Có một cách khiến sát thủ động lòng, chính là giao tính mệnh của mình cho họ. Điều này có cơ sở logic vững chắc, thử nghĩ, những người đó luôn phải đối mặt với hiểm nguy sinh tử, hiểu rõ nhất sự yếu đuối rất nhân tính trước cái chết, chỉ cần giữ được tính mạng, mọi thứ khác đều không quan trọng, dẫu là kẻ keo kiệt nhất hạng, khi kẻ dao vào cổ hỏi cần tiền hay cần mạng, nhất định kẻ đó cũng không nói tôi cần tiền, hãy giết tôi đi.

Nếu có thể trao tính mạng cho người khác, không nói một sát thủ, một thích khách, cho dù một phạm nhân cũng khiến họ cảm động đến có thể xả thân tương cứu. Tôi không biết Dung Viên có hiểu, nhưng bất luận có hiểu hay không, trong đêm trừ tịch ở vương cung, khi một con báo gầm to đã trưởng thành điên cuồng lao vào Oanh Ca, phản ứng đầu tiên của chàng không phải là trốn vào một góc mà là kéo Oanh Ca về phía sau.

Dung Viên là Trịnh quốc đệ nhất đao thủ, người trong thiên hạ hình dung đao thuật Trịnh hầu vương nhanh như chớp giật, hoàn toàn không thể nhìn ra chiêu thức, ánh dao vừa lóe, đao đã thu về cắm vào bao, người bị chém thậm chí chưa kịp nhận ra, người ra tay đã đi xa. Theo lý, đao pháp như vậy, chém hai con báo

là chuyện có thể, cái khó ở chỗ, trong bữa tiệc đêm trừ tịch đó Dung Viên lại không mang đao theo người, phản ứng của cơ thể nhanh đến vậy, trong tay ôm một người, né tránh cũng khó khăn.

Còn con báo gầm vồ mỗi vồn rất nhanh, khi thịnh nộ càng khủng khiếp.

Bộ vuốt sắc bất ngờ chồm lên vai trái Dung Viên, bảy vị phu nhân xung quanh đồng thanh hét lên, cùng lúc các thị vệ lao đến, một người kịp thời đâm kiếm trúng ngực con báo, con vật trúng thương gầm lên, lao đến ngoạm đứt nửa cánh tay thị vệ đó. Cả toán thị vệ lập tức quay vòng tròn quanh con thú, bảo vệ Dung Viên phía sau. Nhưng con báo trúng thương điên cuồng lồng lộn còn lao đến cắn xé làm mấy thị vệ bị thương nặng.

Oanh Ca mặt tái nhợt, tay giằng đao của thị vệ đứng gần, Dung Viên cau mày, nghiêng người khéo léo cướp thanh đao trong tay cô, trở tay đẩy cô vào lòng Dung Tầm lúc này vừa xông ra cứu.

Đèn lồng trong cung sáng suốt mười dặm trong màn đêm bằng lăng sương khói, hoa tươi khắp nơi, một cảnh đêm đông huy hoàng hiếm có, phút chốc ánh nến hồng đã loang loáng ánh đao, nhuộm sắc máu, Trịnh hầu vương trẻ tuổi ung dung thể hiện đao pháp nhanh như ánh sao băng, chỗ ánh đao lướt qua chùm tia máu vọt lên không trung tản mạn sương khói, con báo giãy giụa gục xuống, đầu lăn lông lốc mấy vòng như một quả cầu.

Trong hoa đình bất chợt im phăng phắc, môi Oanh Ca run run, một tay đẩy Dung Tầm ra, lê váy dài loạng choạng chạy về bên Dung Viên đang cầm trường đao, giờ tay vuốt bờ vai bị thương của chàng, chột tròn mắt thất kinh, máu đen đang thấm qua thường phục màu bạc, thần sắc chàng vẫn không thay đổi, hơi nhủu mày nhìn cô, vẻ không vui: “Cướp đao nhanh như thế để làm gì?”. Ngừng lại rồi tiếp, “Những lúc như thế này chỉ cần đứng sau ta là được”.

167. Chương 162

Cô không thể nói nên lời, mặt càng tái nhợt, môi run run, ôm chặt cánh tay chàng, dường như mọi nỗ lực của chàng đều là gượng gượng, quả nhiên chàng gục xuống ngay sau đó.

“Độc, vuốt con báo đó có độc”.

Sự thật là Dung Viên đã quá gắng sức, khi ngực y hốt hoảng đi đến, chàng vừa ngã ra, trường đao rơi xuống, Oanh Ca cố đỡ chàng, nhưng cả hai đều ngã ra đất. Cô nhổm dậy, quỳ trên nền tuyết nhuộm máu đỏ ôm lấy chàng, hoang mang nhìn vết thương vẫn đang tuôn máu trên vai chàng, nhìn đôi mắt nhắm nghiền và khuôn mặt đã trắng bệch của chàng, đôi môi tím ngắt ghé sát vành tai cứ xóc động là đồ ỉm của chàng, cô khẽ nói: “Nếu chàng chết, em sẽ đi theo chàng”.

Dung Tầm bên cạnh nghe vậy ngẩng phắt đầu, nhìn thẳng vào Oanh Ca đang ôm Dung Viên, nhìn sâu vào đôi mắt đen như nhân hạnh đào của cô, lúc này dù ánh trăng chiếu vào cũng không thấy ánh sáng.

Dung Viên đúng là bị trúng độc, mặc dù tôi tin là có nhiều người mong chàng ta chết, nhưng chung quy không phải là kịch độc có thể nôn ra máu chết ngay, cho dù cách thức đầu độc cao tay hơn nhiều so với dùng thuốc chuột.

Oanh Ca túc trực ở điện Thanh Lương suốt ba ngày đêm không ngủ, Dung Viên cuối cùng tỉnh lại, mặc dù vẫn suy yếu xanh xao, đôi mắt đen lại tràn đầy sinh khí khác thường. Chàng khoác áo choàng mỏng ngồi dựa đầu giường chăm chú nhìn Oanh Ca bê bát thuốc đi đến: “Lúc đó nàng đã nói gì?”.

Cô cúi đầu, múc một thìa thuốc đưa lên miệng thổi, đưa sát miệng chàng, “Uống thuốc đi đã, hết nóng rồi”.

Chàng cup mi mắt: “Không uống”.

Mặt cô lộ vẻ bất bình, đổ thìa thuốc vào bát, lặng lẽ nhìn chàng, từ từ lấy ra trong ống tay áo một con xúc xắc: “Vây, cái này tặng chàng”.

Chàng nhìn cô, cầm xúc xắc nhìn kỹ dưới đèn, miệng lẩm nhẩm: “Xúc xắc gán đậu tương tư...”. lát sau, cầm xúc xắc trong tay, ánh mắt như cười: “Tại sao tặng ta quân xúc xắc này?”.

Cô ngẩng đầu lườm chàng, “Chàng không biết ư?”.

Dung Viên lắc đầu: “Ta không biết”.

Cô nhao đến hai tay ôm mặt chàng, dụi mũi vào mũi chàng: “Chàng không biết thật ư?”.

Chàng nắm tay cô, ngẩng nhìn cô: “Không ai dám đối với ta như vậy, như thế là khi quân, đợi ta bình phục...”.

Cô nghiêng đầu nhìn chàng, má ửng đỏ như hoa mùa xuân lại nở sau tiết đông hàn. “Đợi chàng bình phục thì sao?”.

Chàng không nói, lặng lẽ nhìn cô.

168. Chương 163

Cô trượt xuống, gục trên đầu gối chàng, nói như tự an ủi: “Thiếp đợi chàng bình phục, nhanh bình phục nhé”.

Xúc xắc gần đầu tương tư, thiếp tương tư chàng, chàng hơi có hay.

Sau đó, mọi chuyện như Mộ Ngôn nói, Oanh Ca và Dung Tầm chung sống ba năm, được sủng ái nhất Trịnh cung, mùa xuân năm sau được phong đệ nhất phu nhân. Tôi không biết trên đời liệu có tình yêu vĩnh hằng, hoặc như Mộ Ngôn nói, một cuộc tình đang dở giữa lúc đẹp nhất mới có thể vĩnh hằng, như Thẩm Ngạn và Tống Ngưng ngày nào.

Sử Trịnh không thấy ghi chép chuyện này, đó là bí mật cung thất được giấu kín. Dung Viên bố cáo thiên hạ Tử Nguyệt phu nhân lâm bệnh qua đời, từ khi biết thân phận Oanh Ca chúng tôi đã biết nhất định có sự cố, nhưng không nghĩ sự cố chỉ là sự tự tôn của bậc quân vương. Năm Cảnh hầu thứ mười, chuyện Oanh Ca tráo đổi thân phận vào cung bị bại lộ. Dung Viên nổi giận. Oanh Ca bị phạt giam mười năm trong núi Đình Hoa để sám hối, mười năm không được xuống núi.

Núi Đình Hoa ở ngay sát biên giới Trịnh - Triệu, đó là ngọn núi thiêng của nước Trịnh, tương truyền là nơi hóa thân của một nữ thần được vương thất sùng bái, đàn ông không được đến, đàn bà nếu không được vương thất cho phép, cũng không được lui tới, ai trái lệnh sẽ bị chu di.

Năm đó Oanh Ca hai mươi ba tuổi, lứa đôi Dung Viên ba năm, chàng chôn vùi mười năm tuổi xuân của cô ở nơi núi sâu cách biệt thế gian. Thị vệ trời cô áp giải khỏi Dung Nguyệt cung, cô muốn gặp chàng lần cuối cũng không được.

Hai tháng đầu bị nhốt ở núi Đình Hoa, ngày đêm cô suy tính tìm cách phá trận pháp trong núi trốn ra, cuối cùng mình đầy thương tích, cô cũng thoát ra được, đi suốt ngày đêm trở về vương cung ở kinh thành, dọc đường nghe tin triều đình ra bố cáo mình bị bệnh qua đời, và vị phu nhân thứ sáu của Dung Viên, Như phu nhân Hồng Châu đã hoài thai cốt nhục của chàng.

Do mình đầy vết thương, cô đi rất chậm, mới đến nửa đường đã bị thị vệ truy đuổi bắt được. Đường trường hoang vắng, trên trời một mảnh trăng lưỡi liềm cùng mấy đốm sao tàn, Dung Viên tưởng là đang ở kinh thành xa ngàn dặm bỗng vén rèm kiệu, dưới ánh trăng nghiêng, hiện ra khuôn mặt ẩn phong sương.

Mũi dao dài kéo lê trên đất, cô khó nhọc lết từng bước đến trước mặt chàng, như một đóa hoa rơi, để lại vết máu dài sau lưng. Cô ngẩng đầu nhìn chàng, mắt ngấn lệ long lanh, giọng nghẹn ngào: “Lúc đó chàng đã nói với thiếp, chàng không như họ, chàng quên rồi ư?”.

Cô nắm ống tay áo chàng: “Xúc xắc thiếp tặng, chẳng phải ngày đêm chàng vẫn mang bên người đó sao, chàng...”.

Dung Viên ngắt lời cô, rút trong ống tay ra con xúc xắc, khê bốp, lớp bột trắng rơi xuống như cát: “Cô nói vật này?”.

169. Chương 164

Cô kinh ngạc nhìn chàng, ánh nước trong mắt càng dâng, nhưng trước khi tụ thành giọt đã bị ép tan đi, môi run run rất lâu, mới phát ra tiếng: “Kỳ thực chàng đã sớm biết thiếp không phải là Cẩm Tước đúng không? Cố tìm lý do để giam cầm thiếp”. Đột nhiên cô bật cười, “Chàng đã chán thiếp rồi chăng?”.

Cô giơ tay bịt mắt mình, giọng trầm buồn như nói với mình, hai má lại ngấn nước: “Sao thiếp có thể tin chàng như vậy, những người trong vương thất đâu có hiểu sự quý giá của nhân tâm”.

Xung quanh tĩnh lặng, cô từ từ buông tay, khóe mắt vẫn còn ánh nước, hai mắt lại mở to kiên cường, “Nghe nói Hồng Châu phu nhân đã hoài thai, chúc mừng chàng”. Những hạt bụi từ mảnh ngà bị bóp vụn bay theo gió, trong bóng đêm như dẹt ra một dải sa mỏng, tay Dung Viên chợt cứng đờ, ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt sâu hoang vắng, xa xăm như ánh sao cuối trời ngày xuân.

Ngày xưa khi tình vẫn nồng, Dung Viên thường dạy đao pháp cho Oanh Ca, chị đã từng là hộ vệ của Dung Tầm, em biết đao thuật cũng chẳng có gì lạ, nhưng dạy thì dạy, chưa bao giờ thực sự đấu với cô một lần. Trận duy nhất này lại là đêm nay sau khi đã chia lìa. Ngàn vạn đóa anh đào tan tác dưới ánh đao như bóng chớp của chàng, theo gió bay xa, chàng chộp tay cô giao cho thị vệ: “Không đưa được phu nhân về núi, hãy mang đầu đến gặp quả nhân”.

Đó là lần cuối cùng họ gặp nhau.

Núi Đình Hoa quanh năm hữu quạnh, mặc dù nhân gian khắp nơi khói tỏa, duy chỉ nơi này bị lãng quên, xuân về oanh ca lãnh lót, hạ đến cây xanh ngút ngàn, thu sang lá đỏ xao xác, đông tới tuyết trắng mênh mang. Oanh Ca không nhắc tới Dung Viên nữa, cũng không tìm cách trốn khỏi núi Đình Hoa. Trong ba năm Trịnh quốc đã xảy ra bao biến cố, nhưng không một tin tức nào lọt tới núi này.

Ba năm sau, vú già được lệnh chăm sóc Oanh Ca ốm nặng, lúc lâm chung bà nắm chặt tay cô, đôi mắt đục rơi lệ: “Bệ hạ lệnh cho lão nô hầu hạ phu nhân mười năm, hôm nay lão nô đành phụ ủy thác của bệ hạ, phu nhân oán giận bệ hạ, nhưng hai năm trước bệ hạ đã lâm bệnh quy thiên, người đã chết, mọi oán hận cũng nên hóa thành cát bụi, bệ hạ mong phu nhân được sống bình yên, câu này lẽ ra mười năm sau mới được nói với phu nhân, nhưng lão nô mệnh bạc, không được hầu hạ phu nhân thêm nữa, phu nhân đã suy ngẫm tội lỗi ba năm, thực ra chẳng có lỗi gì, nhưng ba năm, ba ngàn ngày, thế gian dâu bể, có lẽ phu nhân đã nghĩ thông rồi?”.

Gió thổi qua cửa làm tắt ngọn nến, một lúc sau giọng Oanh Ca vang vọng, tan trong gió: “Vừa rồi vú nói gì? Dung Viên, chàng, chàng làm sao?”.

Sự thực cho thấy Oanh Ca vẫn chưa nghĩ thông, nếu nghĩ thông thì đã suốt đời làm bạn với ngọn đèn xanh trong núi, chứ không bốn ba vượt núi truy tìm kết cục năm xưa. Có thể thấy vú già không hiểu cô, cả đời cô luôn sống rất tỉnh táo, đã quen như vậy, không biết rằng hồ đồ một chút chính là phúc, người ta không nên làm khó chính mình.

Nhưng xuống núi cũng không có tiền, chưa bao giờ nghe có chuyện người bị giam lỏng còn mang một đồng tài sản vàng bạc, cho dù xiêm y lụa là ngọc bội kim thoa do Dung Viên tặng cũng không thể tùy tiện đem cầm, đành quay lại nghề cũ, vừa giết người kiếm tiền vừa đi tìm Dung Viên.

170. Chương 165

Trên thế gian có bao nhiêu kẻ muốn giết người nhưng không có bản lĩnh ra tay, may họ có nhiều tiền, lần đầu tiên gặp Oanh Ca, cô nói cô không tin Dung Viên đã chết, xem ra cô không tin thật.

Đó chính là giấc mơ của cô, mơ đến chỗ này lại ngoảnh đầu, nghiền ngẫm lại những hồi ức đẹp đẽ của quá khứ, chìm đắm trong đó không thể thoát ra. Cuối cùng tôi đã hiểu cô muốn gì, cô muốn Dung Viên, cho dù Dung Viên đã nhốt cô trong núi, cô vẫn muốn chàng ta.

Nếu Dung Viên chưa chết, đối với cô chàng chỉ là người phụ bạc, ba năm, năm năm, bảy năm, nhất định có ngày cô sẽ quên, nhưng mọi người đều nói chàng đã chết, để lại bao mối hoài nghi, mà khi người đã chết,

sự chia ly cuối cùng lại biến thành hoài niệm, ngay cả những lời độc ác ngày xưa cố tình nói ra để làm đau lòng cả hai dường như cũng không làm người ta đau lòng nữa, giống như hồi ức về một cây xanh bị chặt, người ta chỉ còn nhớ hình ảnh huy hoàng cành lá sum suê, mà quên đi vẻ khô héo điêu tàn của nó khi đông về.

Nhưng càng sợ hãi càng không thể sợ hãi, bởi vì không có ai ở bên mình, cô nói không tin Dung Viên đã chết, nói chắc như đinh đóng cột nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi, vậy là ngày nghĩ đêm mơ. Giấc mơ phản ánh mong muốn trong lòng, người ta trong lúc yếu đuối điều khó nhất là chống lại dự vọng trong lòng, Oanh Ca mãi không tỉnh lại, bởi vì bản thân cô không muốn.

Mộ Ngôn đập cái quạt: “Làm thế nào đưa cô ta ra, đã nghĩ ra cách chưa?”.

Chàng hỏi rất đúng lúc, tôi đang định nói ra ý nghĩ đó, không trung đột nhiên bùng nổ những tiếng sấm ầm ầm, giống như sông ngân hà trên trời nổi sóng, chớp mắt đã mưa như trút nước, nước mưa theo tiếng sấm xé tầng mây dày xối xả trút xuống, màn mưa chọc thủng bầu trời lớp lớp bao vây thành Tứ Phương trong đêm.

Từ xa một âm thanh kinh hoàng truyền đến, cổng thành đóng chặt đột nhiên bật tung, một con sóng khổng lồ cao mấy trượng ồ ạt tràn vào thành, như con mãnh thú tham lam há mồm đầy máu. Đã tưởng giấc mơ này tương đối bình yên, không ngờ nguy hiểm ập tới trong chớp mắt. Nước lụt không ảnh hưởng đến tôi, tôi không cần hít thở, chỉ cần viên giao châu không bị tổn hại là không sao. Mộ Ngôn lại khác, chàng là người sống. Đầu tôi đột nhiên trống rỗng, tại sao tôi lại đưa chàng vào giấc mơ của Oanh Ca, để chàng gặp nguy hiểm. Nước lũ đục ngầu chớp mắt đã dâng lên tới cổ, viên giao châu trong ngực đập thình thịch, như một trái tim thực sự, một trái tim sống, tôi nghĩ nhất định là do Mộ Ngôn, không còn khả năng nào khác, giờ tay túm lấy Mộ Ngôn, tay vừa giờ lại bị chàng túm lấy, má chạm vật gì ẩm ướt, giờ cánh tay còn lại sờ soạng xung quanh, sờ đúng gò mũi thẳng và đôi môi mềm mềm ẩm ẩm của chàng. Đúng là Mộ Ngôn, chàng đang ở bên tôi.

Mộ Ngôn biết bơi, cho dù phải kéo tôi cũng bơi rất tốt, nhưng sóng từng trận lớn ập tới, dù bơi giỏi đến mấy cũng khó khăn.

Trong thế giới cảm lạnh trùng trùng sóng nước, mắt dần thích nghi ánh sáng, nhưng không có phản ứng gì nhất định sẽ khiến Mộ Ngôn lo lắng, tôi liền giơ tay ôm mặt chàng, cách làn nước cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của chàng, đây là ánh mắt tôi luôn muốn nhìn, là đôi môi tôi luôn muốn hôn.

171. Chương 166

Khi tôi hôn Mộ Ngôn, không biết về mặt chàng thế nào, khoảng cách quá gần đương nhiên không thể nhìn thấy. Tôi đang tiếp khí cho chàng trong nước, nhưng không biết làm thế nào để mở hàm răng, chuyện này sư phụ đã dạy tôi, Quân Vỹ cũng từng viết trong tiểu thuyết, dụng cụ cần sử dụng chỉ có thể là đầu lưỡi, nhưng phải vừa dán môi vào môi chàng để nước khỏi tràn vào, vừa phải dùng đầu lưỡi cạy răng chàng nên hơi khó khăn.

Chúng tôi duy trì tư thế môi dán môi, sóng nước cuộn dềnh rùng lắc từng cơn, một tay Mộ Ngôn quắp eo tôi, cơ thể càng ép sát, tôi nắm chắc vai Mộ Ngôn, dán môi càng chặt, đẩy khí trong ngực vào miệng chàng. Hai mắt Mộ Ngôn bất chợt mở to, không khí nhiều như vậy, thực ra đã đủ, nhưng tôi vẫn không muốn rời môi khỏi môi chàng, sau này có lẽ không còn cơ hội như thế nữa.

Trong nước thực ra cũng có cái hay, ai cũng nín thở, hôn nhau trong khoảng cách gần như vậy, Mộ Ngôn cũng sẽ không phát hiện ra tôi không có hơi thở. Mặc dù cơ bản không giống nụ hôn, nhưng tôi có thể giả vờ coi là thế.

Con người mà tôi yêu này thực sự rất mạnh mẽ, nhưng trong thời khắc này cũng cần tôi bảo vệ, tôi sẽ bảo vệ chàng thật tốt, không để chàng bị một vết thương nào, mặc dù nguy hiểm chàng lâm vào là do tôi gây ra...

Khi thế nước nhỏ dần, chúng tôi tóm được một khúc gỗ, Mộ Ngôn bế tôi lên đó, phóng mắt nhìn quanh, đúng là một vùng quê trong mơ, nhưng không nhìn thấy Oanh Ca ở đâu, cho dù muốn đưa cô ra khỏi giấc

mơ cũng không biết làm sao.

Nhưng lại nghĩ, đây là giấc mơ của Oanh Ca, mộng cảnh đều do tiềm ý thức của cô tạo ra, cô là tất cả trong giấc mơ đó, giống như Hoa Tư mộng tôi dệt cho khách, mặc dù không nhìn thấy họ, nhưng đâu đâu cũng có ý thức của họ...

Tôi trầm nghĩ, cuối cùng hiểu, cúi đầu nhìn dòng nước lũ cuộn cuộn bên dưới khúc gỗ, tôi nói ra một câu lẽ ra nên nói sớm hơn: “Dung Viên chưa chết, chàng đang đợi cô, tôi biết chàng ở đâu, cô có muốn đi cùng tôi?”.

Cơn lũ đột nhiên dừng lại. Tôi chỉ tia sáng phía trước, chính là mộng kiều để ra khỏi giấc mơ, nói tiếp: “Đi ra từ chỗ kia, cô sẽ tìm thấy chàng”.

Trong y quán, Oanh Ca cuối cùng mơ màng tỉnh lại, mắt mơ hồ nhìn chúng tôi, không nói một câu. Trong mơ cô sẽ chỉ nghe thấy tiếng tôi mà không nhìn thấy tôi. Do toàn thân ướt sũng tôi và Mộ Ngôn phải về phòng thay quần áo, đành gọi lão đại phu dậy chăm sóc Oanh Ca. Vầng đông đã hơi rạng, qua hàng giậu thấp bao quanh đình viện, có thể nhìn thấy cánh đồng lúa bát ngát phía xa. Mộ Ngôn cười: “Đi ra từ chỗ kia cô sẽ tìm thấy chàng là thế nào? Tôi cứ tưởng cô chưa bao giờ nói dối, chưa bao giờ đánh lừa người khác”.

Tôi khẽ thanh minh: “Không phải là đánh lừa, nếu trong mộng, suốt đời cô ấy cũng không thể tìm thấy Dung Viên, trong hiện thực, bất luận Dung Viên sống hay chết, nhất định có ngày cô ấy có thể tìm ra sự thật. Oanh Ca đầu óc luôn tỉnh táo, không tự dối mình, cũng không muốn dùng thứ khác đánh lừa bản thân, cho dù trong mơ”.

Chàng ngắt lời tôi: “Thế còn cô?”.

Tôi lắc đầu đi nhanh về phía trước: “Tôi chưa bao giờ nằm mơ”. Người chết không nằm mơ, ngủ tôi còn không cần, huống hồ là mơ.

Chàng dừng lại, thay đổi chủ đề khác hóc búa hơn: “Vậy vừa rồi trong nước lũ, cô làm gì vậy?”.

Tôi choáng váng, quay đầu giả bộ trấn tĩnh nhìn chàng: “Tôi tiếp khí cho huynh, huynh xem, mặc dù tôi biết Hoa Tư dẫn, nhưng vẫn cần có một số dị năng khác”.

Chàng mỉm cười nhìn tôi, nhưng không nói gì chỉ gật đầu: “Đi thay quần áo thôi”.

172. Chương 167

Chương 6

Oanh Ca ra đi không cáo biệt. Mặc dù lão đại phu của y quán vô cùng kinh ngạc, nhưng chuyện này thực ra cũng nằm trong dự liệu của tôi, hai ngày trước, vừa mới xuống giường được cô đã nóng ruột muốn đi, chỉ là cơ thể còn quá yếu, mới ra đến cổng gặp gió đã ngã gục.

Nhìn Oanh Ca lao đảo khuy xuống, tôi nghĩ, chỉ cần có sức để bước, cô ấy sẽ lập tức rời y quán, không đợi thêm một ngày. Cô nôn nóng muốn tìm câu trả lời, không thể chờ thêm một khắc. Quả nhiên, chưa đến hai ngày, cô để lại tiền thuốc, lặng lẽ ra đi.

Tôi không biết có nên tiếp tục đuổi theo Oanh Ca, bởi vì thân phận Thập Tam Nguyệt phu nhân thật giả thế nào hầu như đã biết, ngoài Dung Viên rốt cuộc đã chết hay chưa, thực ra không còn nghi vấn nào nữa, nhưng nếu chuyện này kết thúc ở đây, có nghĩa là ngày chia tay giữa tôi và Mộ Ngôn sắp đến.

Tôi không biết nên làm gì để cứu vãn, tôi muốn ở bên chàng thêm ít nữa, có thể do chàng không yên tâm để tôi đi một mình, ít nhất sẽ cùng tôi đi tìm Quân Vỹ và Tiểu Hoàng? Nếu thế, liệu có nên viết thư cho Quân Vỹ bảo anh ta hãy trốn thật xa, cả đời này đừng để cho chúng tôi tìm thấy?

Cho dù thế nào cũng nên thăm dò ý tứ Mộ Ngôn.

Đi thật nhanh đến tìm chàng, nhưng Mộ Ngôn không có trong phòng, mới sức nhớ nửa canh giờ trước nhìn thấy một con chim bồ câu đưa thư đậu vào cửa sổ phòng chàng, có lẽ Mộ Ngôn ra ngoài gặp khách. Tôi

vừa quay ra vừa suy nghĩ chuyện về Thập Tam Nguyệt, nếu Dung Viên quả thật đã chết, vậy lời đồn chàng ta bị bệnh qua đời liệu có đáng tin?

Trong lịch sử cũng có không ít những truyền thuyết như vậy, nhưng vương cung là nơi quy tụ những danh y giỏi nhất nước, một bậc quân vương khó có thể chết vì bệnh. Nếu đúng như Mộ Ngôn nói, Bình hầu vương Dung Tầm lên ngôi là do bức cung chứ không phải Cảnh hầu chủ động nhường ngôi, như vậy tin đồn cái chết vì bệnh của Cảnh hầu nửa năm sau rất đáng nghi ngờ.

Tôi nghĩ lại, tiền triều tông thất bạc nhược, xã tắc suy yếu, có nhiều chư hầu, công tử Tương Tuyên Mộ của Tây Tấn giết phụ thân và huynh đệ cướp ngôi, bị Tề hầu vương lên án, mới liên kết với chư hầu trong thiên hạ cùng thảo phạt Tây Tấn, không đầy hai tháng, Tây Tấn đại bại, quốc thổ chia năm xẻ bảy, phần lãnh thổ lớn nhất bị nhập vào nước Tề.

Nếu tôi là phạm nam nhi, biết Hoa Tư dẫn có thể thăm dò bí ẩn riêng tư của người khác, biết đâu nước Vệ sẽ không bị diệt.

Trí tưởng tượng của tôi từng bay bổng cho rằng mình không gặp thời. Ý nghĩ không thể nào gạt đi đó khiến tôi không khỏi bàng hoàng tiếc nuối, cuối cùng tôi hiểu tại sao các bậc tiền bối tu luyện Hoa Tư dẫn bằng cách lấy mạng sống của người khác không ai có kết cục tốt đẹp, bởi vì bản thân bí thuật đó đã là một tham vọng, dễ mê hoặc lòng người nhất, khi gieo mầm tham vọng, nếu không tự kiềm chế, cuối cùng sẽ có ngày sẽ bị chính bông hoa lớn nở ra từ mầm tham vọng đó đè chết.

Ngay bản thân tôi dù chỉ là người chết cũng không tìm nổi ảo tưởng có Hoa Tư dẫn tôi sẽ được những gì, nhưng chung quy, nếu nhìn nhận lại biến cố của Trịnh cung, ngoài có giá trị đối với các nước chư hầu trên mảnh đất đại lục sông gió này thì chẳng liên quan gì đến tôi.

173. Chương 168

Ra khỏi y quán, nhìn núi non trùng điệp phía xa, không biết nên đi đâu tìm Mộ Ngôn, bần khoản một hồi, quyết định đi dạo men theo con phố. Không có Tiểu Hoàng đi cùng, cảm thấy hơi buồn, nhưng lại nghĩ, nếu có Tiểu Hoàng, tìm thấy Mộ Ngôn, chẳng phải nó sẽ cản trở hai chúng tôi hay sao, vậy là lại không muốn có nó nữa.

Ngày đã tàn, nền trời xanh màu ngọc bích, mặt trời lặn hắt lên chòm hào quang sáng rực, gió văng đến tiếng hát từ những thuyền cá trên sông, thành trì nhỏ lúc hoàng hôn thực êm ả. Thông thả, lúc đi lúc dừng, ngẫu nhiên bước vào một cửa hiệu bán đồ cổ, thực ra tôi không mấy hứng thú với đồ cổ, nhưng lúc này mắt vừa liếc đến một nơi, hai chân đã không thể nhúc nhích, đó là một chiếc trâm bạch ngọc chạm khắc tinh xảo lóng lánh trong ánh chiều muộn.

Đứng ngây trước quầy hồi lâu, cảm thấy chưa đã, lay ông chủ đang ngủ gật bên cạnh lấy ra cho xem, cảm lên ngắm nghía, lại ngơ ngẩn một hồi.

Lão chủ quán nheo nheo hai mắt: “Chiếc trâm này có đến hai trăm năm tuổi, là ngọc thượng hạng, chế tác thượng hạng, vừa mới nhập hôm qua, cô nương vừa nhìn đã thích vậy là rất có duyên với nó, nếu cô nương thích, lão xin để lại cho cô ba với giá trăm thù vàng”.

Tôi lại thở dài, thẩn thờ hồi lâu, đừng nói ba trăm thù vàng, ngay một đồng tôi cũng không có. Nhưng chiếc trâm này quả thực rất hợp với Mộ Ngôn, khiến tôi không thể bỏ đi.

Chia tay với Mộ Ngôn là tất yếu, mà ngày tái ngộ lại xa vời vô định, hai mươi năm nay chàng gặp gỡ bao nhiêu cô gái, hai mươi năm sau, và hai mươi năm sau nữa chàng còn gặp bao nhiêu cô gái nữa, tôi chỉ là một trong những cô gái chàng đã gặp mà thôi, nhất định có ngày chàng sẽ quên.

Tôi vui đầu vào lòng bàn tay, hồi lâu, ngẩng đầu buồn bã nhìn ông chủ: “Tôi có thể dùng vật gì để đổi lấy cái này?”.

Ông ta bần khoản, lại hỏi sang chuyện khác: “Chiếc trâm này có can hệ gì với cô nương ư?”.

Tôi lắc đầu: “Không có can hệ gì, chỉ là tôi muốn có nó để tặng một người nhưng không có tiền, tôi nghĩ có lẽ người ấy sẽ thích vật này, sẽ suốt đời...”. Nói đến đây lại ngẩn ra, cảm thấy Mộ Ngôn sẽ không suốt đời dùng chiếc trâm này, lại miễn cưỡng nói chữa: “Đằng nào khi người ta giữ nó, có lẽ sẽ nhớ đến tôi”.

Chủ quán nhìn tôi hồi lâu: “Vậy cô nương định dùng vật gì để đổi?”.

Tôi ngẫm nghĩ: “Ồ đây ông có nhận nuôi hổ không, bốn chân, vẫn còn sống”.

174. Chương 169

“...”.

Cuối cùng tôi dùng một bức họa để đổi lấy chiếc trâm bạch ngọc đó, lão chủ quán còn trả lại tôi một trăm thỏi vàng, khi nhận bức họa còn cười nói: “Nếu không biết rõ lai lịch, lão cơ hồ còn tưởng bức họa này của cô nương là bút tích của Văn Xương công chúa”.

Tôi sửng sốt: “Bác thật uyên thâm, nếu là bút tích thật, bác bảo nó đáng giá bao nhiêu?”. Ông ta vuốt râu cười: “Không dưới một vạn đồng vàng”. Tôi kìm chế để khỏi xông vào lấy thêm vài món đồ cổ nữa. Lại thầm nghĩ, trên đời này ngoài tôi ra, còn ai biết bức sơn thủy vẽ thành Tuyền Viên này trị giá một vạn đồng tiền vàng, mà nếu như quả thật tôi còn sống, bức họa đó sao có thể có giá như vậy. Diệp Trần đã chết, bức họa của Diệp Trần cũng chết, cho dù tôi có vẽ tiếp, những gì vẽ ra cũng chỉ là phế phẩm mà thôi.

Khi ra khỏi hiệu đồ cổ, các nhà trên phố đã lên đèn, gặp lão đại phu của y quán đi mua rượu, qua ông ta được biết, Mộ Ngôn đến Trích Tiên lâu. Tôi tưởng đó là tửu lâu, đang định vào ăn tối, cầm cái trâm trong tay phần khởi hồi đường đến đó, vào đến cửa lâu mới biết đó là lầu xanh.

Nhất thời không biết cảm giác thế nào, chưa bao giờ nghĩ Mộ Ngôn có thể vào lầu xanh, nhưng coi như vẫn giữ được bình tĩnh, lót tay ít tiền cho một người làm công trong đó mới đến trước một cái đình hóng mát trên đài cao, nhìn thấy một cô gái tư dung xinh đẹp ngồi trước cây đàn thập huyền, còn Mộ Ngôn dáng ung dung nhàn nhã đang ngồi pha trà bên bộ ấm chén bằng đá mực ngư.

Trong đình có một chiếc lò sưởi nhỏ rất xinh xắn, trong lò than củi cháy đượm bốc ngọn lửa xanh, chắc là đốt bằng than gỗ trám, tôi nghĩ đến một cái tên, đã cảm thấy mặt mình trắng bệch, Tần Tử Yên. Nghĩ đến đây, sự phẫn nộ của người đến hỏi tội bỗng chốc tiêu tan, nếu cô gái kia là Tử Yên thật, lúc này tôi đến có thể làm được gì? Thử hình dung khi tôi đến Mộ Ngôn sẽ giới thiệu thế này: “Đây là Tử Yên, sang năm chúng tôi sẽ thành hôn, nhân tiện mời cô đến dự tiệc rượu”. Phản ứng kìm chế nhất mà tôi có thể nghĩ ra là xông đến bóp cổ chàng rồi cùng chết với chàng. Trở gót định quay ra, ngẩn đầu phát hiện ánh mắt hai người ngồi trong đình đã cùng lúc dừng trên người tôi, đây là một cái đài cao đơn độc ở hậu viên Trích Tiên lâu, có nghĩa xung quanh không có bất kỳ chỗ nào để trốn.

Tôi ngẩng đầu trợn mắt nhìn Mộ Ngôn, lát sau, đứng đĩnh đi đến, ngồi xuống một chỗ cách họ khá xa, Mộ Ngôn nhìn lướt tôi một cái, lại cúi đầu pha trà, chàng làm gì trông cũng rất duyên dáng.

Lúc này màn đêm đang lan tràn, bốn góc mái hiên cong của đình hóng mát đã treo đèn lồng, trong ngôi lầu chính phía trước vắng ra tiếng hát, có ngân lượng hậu hình thì sẽ có hưởng thụ âm nhạc đích thực, đây là nơi đơn giản nhất thế gian.

Nhưng vẫn còn một vấn đề cần giải quyết, tôi ghé đầu hỏi cô gái ngồi sau cây đàn: “Cô là Liên Tinh thật sao?”.

Cô gái không trả lời, người tiếp lời là Mộ Ngôn: “Liên Tinh cô nương hôm trước từ Kim thành kinh đô nước Triệu đến thành Tuyền Viên, sẽ lưu lại đây hai tháng, bá vũ sư ở Trích Tiên lâu học múa”.

Tôi liếc chàng: “Hai người quen nhau?”.

175. Chương 170

Chàng đang rót nước nóng tráng ấm chén, rót lên cả nắp ấm, cử chỉ rất duyên dáng đẹp mắt, như lưu thủy hành vân, “Không quen, sao?”.

Tôi nghiêm mặt: “Nói dối!”.

Cuối cùng chàng ngẩng đầu: “Ồ? Sao tôi lại nói dối?”.

Tôi nhìn mặt chàng, cảm thấy khuôn mặt đó quả thực rất đẹp, sao có thể lừa dối: “Huynh nói cô ấy mới đến hai ngày, huynh cũng lần đầu đến thành Tùy Viễn, sao có thể ngồi với nhau?”.

Liên Tinh nét mặt như cười như không, lên tiếng: “Nô gia trước đây quả thực chưa gặp Mộ công tử, hôm nay có thể cùng công tử hàn huyên, chẳng qua là cơ duyên, vả lại có những điều...”. Nói đoạn mỉm cười, liếc Mộ Ngôn “... khá hòa hợp với công tử mà thôi”.

Mộ Ngôn gật đầu tán đồng: “Chính là thế”. Nói xong vẫn tiếp tục tráng cốc chén, rồi như chợt nhớ ra: “Ăn tối chưa?”.

Cảm giác của tôi lúc này là tức muốn chết.

Chàng cười, quay đầu nói với Liên Tinh: “Bảo mang ít đồ ăn, xem ra cô ấy đói rồi”.

Tôi nghiêng rằng, đứng dậy bỏ đi: “Huynh mới đói, cả nhà huynh đói”.

Kết quả đứng lên quá vội, chân giẫm vào gấu váy, suýt ngã vào lò sưởi, bị chàng kéo lại: “Định đi đâu?”.

Tôi mím môi, ép nước mắt không cho chảy ra: “Đi dạo!”.

Chàng để tôi ngồi xuống: “Ăn xong hãy đi”.

Tôi hất tay chàng: “Không ăn, tôi quen đi dạo trước bữa tối”.

Chàng cau mày: “Có thói quen đó từ lúc nào? Sao tôi không biết?”.

Tôi nghiêng rằng: “Bắt đầu từ hôm nay”.

Đi khá xa, sau lưng truyền đến tiếng cười nhẹ của Liên Tinh: “Xem ra tiểu cô nương giận lắm”. Chỉ trách thánh giác tôi quá tốt, nhưng đồng thời lại muốn nghe phản ứng của Mộ Ngôn, đồng tai nghe, chỉ có một câu, “Kệ cô ấy”.

Nước mắt lập tức trào ra, thầm nghĩ, đáng ghét, con người đó thật đáng ghét.

Trên trời sao dần dần mọc đầy, giống như lăng hoa nở trong đêm, tôi ngồi trong cái lều tranh phía sau y quán suy nghĩ sự đời, gió hồ thổi qua, cảm thấy hơi lạnh, rút tay vào ống tay áo.

Cái gọi là nghĩ thì dễ làm thì khó, đúng là một đạo lý bất biến từ cổ chí kim, giống như tôi luôn mong mình suy nghĩ thông thoáng, cũng luôn cho là thực ra mình đã nghĩ thông, khi xảy ra sự việc mới thấy, nghĩ thông hay không chỉ là trong ý niệm, mà ý niệm này quả là đa biến. Ngửa nhìn bầu trời có những vệt sao rơi, tôi thở dài.

Chưa thở hết, sau lưng có tiếng chân bước, không cần ngoái đầu cũng biết là Mộ Ngôn, tôi vội ngậm miệng, giả bộ không phát hiện ra chàng, cũng tuyệt nhiên không mở miệng hỏi chàng. Mộ Ngôn mỉm cười, tự ý đến ngồi bên cạnh: “Vừa rồi biết được một tin rất thú vị, có muốn nghe không?”.

Tôi ngoảnh mặt đi: “Không!”.

Chàng để hộp thức ăn xuống: “Tôi lại tưởng cô sẽ vui”. Chàng dừng lại, “Là tin về Cảnh hầu vương Dung Viên”.

176. Chương 171

Tôi ngoảnh lại: “Sao? Vậy thì nghe tạm”.

Tôi tưởng sẽ được tin về tung tích của Dung Viên, nhưng chỉ thấy hơi ngạc nhiên khi được tin, sau khi Dung Viên thoát vị, luôn có thánh được Bách Lý Việt bí mật ở bên, Mộ Ngôn tay cầm cái quạt vẽ phần khởi: “Bách Lý Việt là người cuối cùng ở bên Cảnh hầu vương, Dung Viên sống hay chết, vụ hỏa hoạn ở hành cung Đông Sơn là thế nào, chỉ cần hỏi ông ta là biết”.

Ý nghĩ nào đó lóe lên trong đầu, tôi vội hỏi: “Có phải Oanh Ca đến thành Tùy Viễn là để tìm Bách Lý Việt? Ông ta bây giờ ở đâu?”. Mặc dù biết Quân sư phụ có qua lại với Bách Lý Việt, nhưng nghe nói, hành tung của thánh được luôn bất định, chắc là ẩn cư ở một nơi hoang vắng nào đó.

Mộ Ngôn mỉm cười gật đầu: “Đoán rất đúng, không chỉ có thế, Bình hầu vương Dung Tầm sở dĩ xuất hiện trên chiếc thuyền bình dân kia, có lẽ cũng là đến thành Tùy Viễn tìm Bách Lý Việt”.

Tôi hơi ngạc nhiên: “Chàng ta tìm Bách Lý Việt làm gì? Lẽ nào Cảnh hầu vương thực sự chưa chết, ngay chàng ta cũng không biết tung tích Dung Viên?”.

Mộ Ngôn đắm chiêu nhìn tôi: “Chuyện đó không nghe nói, theo tin tôi hỏi được, Nguyệt phu nhân được Bình hầu vương sủng ái trong cung không hiểu sao tự nhiên chết, lúc sắp an táng, một thầy bói thân tín nói Nguyệt phu nhân số chưa tận, còn có thể cứu, vậy là đi khắp nơi tìm danh y, mười mấy ngày trước đã hỏi thăm biết được Bách Lý Việt đang ẩn cư ở thành Tùy Viễn”.

Tôi không nén nổi, bật cười: “Chàng ta đúng là rất có lòng, thân là quân vương tôn quý lại thân chinh đi thỉnh cầu lang y, tình với Cẩm Tước quả là sâu nặng”. Vừa nói như vậy bỗng dưng nhớ ra, như thế này hóa ra đang nói chuyện tâm tình với Mộ Ngôn, vội vàng mỉm môi, làm bộ giận dữ, từ giờ bắt luận chàng nói gì, nhất định không chịu tiếp lời.

Chàng cau mày: “Vừa rồi còn tốt thế, lại sao rồi?”. Nhưng tôi vẫn làm thinh.

Lát sau, chàng thở dài: “Đói bụng nên phá quấy phải không? Ăn tối chưa?”. Hóa ra từ đầu chí cuối chàng đều tưởng tôi đói nên giận dỗi, tôi thở một hơi dài, ngoài đầu lườm chàng: “Đây không đói! Không ăn!”.

Bàn tay đang mở nắp hộp cơm dừng lại: “Cái gì?”.

Tôi đang định hùng hồn nhắc lại lần nữa, miệng đã bị chàng nhét một viên bánh chẻo to dùng, nheo mắt nhìn tôi: “Vừa rồi nói gì, nói lại xem”.

Miệng tôi bị nghẹn bởi cái bánh, lòng có dư, sức không đủ, cố sức định nhè cái bánh ra. Chàng lại tiếp: “Dám nhè ra thử xem”. Tôi vốn định thử nhè ra, nhưng sau lưng bỗng nhiên có con gì kêu “choác” một tiếng, giật nảy người, nuốt vội cái bánh, đang định mở miệng nói, đôi đũa gấp chiếc bánh khác đã đưa sát miệng tôi: “Vừa rồi đã mua cho cô bánh chẻo nhân tôm phỉ thúy trên phố, nào, ăn cái nữa”.

Mặc dù vừa rồi coi như bị thua, nhưng nhất quyết không chịu lép vế, tôi tức giận ngoảnh đầu sang bên: “Không ăn, đã nói là không ăn, huynh lắm chuyện quá”.

177. Chương 172

Đôi đũa dừng trên không, chàng thu đũa về, giọng thản nhiên: “Được, không ăn thì đem cho người khác”.

Tôi còn tưởng vừa rồi mình nói quá, nghe thấy chàng nói vậy, lại tức sôi người, vốn định kiềm chế, nhưng không kiềm được, cảm thấy mắt sắp đỏ lên, giả bộ tỏ ra lạnh lùng, chẳng biết làm gì nữa, đành cố nén khóc: “Mang đi thì mang đi, mang cho cái cô Liên Tinh kia ăn, cô ta nhất định cảm kích, ăn xong sẽ đánh đàn cho huynh nghe, đằng nào tôi cũng chẳng biết gì, miễn cưỡng đánh một khúc là lấy tính mạng người ta”.

Tôi như bị nghẹn, không nói được nữa, trong ống tay áo là chiếc trâm mua định tặng chàng, chiếc trâm bỏ bao nhiêu công sức mới có được, vậy mà chàng lại đầu mảy cuối mắt với cô gái khác. Lại còn cho là tôi giận dỗi vì đói bụng. Chàng không biết cả đời này tôi không biết đói là thế nào.

Mộ Ngôn nhìn tôi, ánh mắt lạ lùng, như có gì suy nghĩ, lại mông lung như mặt đầm sâu dưới trăng, lúc sau bỗng hạ giọng nói: “A Phát, cô...”.

Tôi ngắt lời chàng: “Tôi xấu xí, lại luôn quấy rầy huynh, đằng nào chuyện của Thập Tam Nguyệt cũng làm rõ rồi, ngày mai huynh đi đi, đi tìm cô Liên Tinh kia đi, đừng theo tôi nữa”.

Nói xong ngay tôi cũng giật mình, bất giác run run. Sao tôi lại muốn đuổi chàng, hơn nữa tôi cũng đâu thấy phiền phức gì, nhưng lời tiếp lời cứ thế nói ra, khiến lòng tôi đau nhói từng cơn, hình như Mộ Ngôn cũng buồn.

Chàng lại mỉm cười, thông thả phe phẩy cái quạt: “Đã đuổi tôi đi, vậy thanh toán hết tiền công cho tôi”.

Tôi cảm thấy lạ: “Tôi nợ huynh tiền công bao giờ?”.

Chàng chống đầu nhìn tôi: “Sau khi gặp lại ở Bích sơn tôi đã làm hộ vệ cho cô mười ngày, không nhanh quên như vậy chứ?”.

Tôi tức giận: “Tôi không nói thuê huynh làm hộ vệ, là huynh tự làm!”.

Chàng không nói, chỉ phe phẩy quạt.

Tôi cảm thấy bức mình, chủ yếu là không ngờ chàng đáng ghét như vậy, còn nhớ hôm nay dùng bức tranh đổi chiếc trâm, sau khi hồi lộ lão bộc ở Trích Tiên lâu còn lại hơn chín mươi thù vàng, vừa lần túi tiền trong ống tay vừa bức mình hơn, tôi còn chưa kịp móc tiền ra, chàng đã gấp quạt lại, lạnh lùng nói: “Một ngày một trăm thù vàng, chỉ tính nửa tháng thôi, vậy là một nghìn năm trăm thù, trả xong tiền công, sáng mai tôi lên đường, không làm phiền cô nữa”.

Bàn tay tôi dừng lại trong ống tay áo, kinh ngạc nhìn chàng: “Sao lại đắt thế?”.

Chàng đứng dừng nhìn tôi, đứng dừng phe phẩy quạt, đứng dừng mở miệng: “Con người tôi, so với những hộ vệ khác cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ khác một chữ thôi, đó là: đắt”.

Tôi bị chàng chọc tức muốn chết.

178. Chương 173

Buổi tối hôm đó kết thúc bằng việc tôi ném túi tiền vào đầu Mộ Ngôn.

Nhưng ngày hôm sau đã cảm thấy nên đi xin lỗi Mộ Ngôn. Nghĩ lại, nếu chàng cho tôi là người thất thường cũng chẳng có gì lạ, chàng không hề biết tôi thích chàng, giống như một lính hầu đi công cán với quan phủ, khi cần đi bộ lại nhất định cưỡi ngựa, còn đòi cưỡi chung ngựa với quan phủ, mà lại ập ứng không nói ra được nguyên do, quan phủ đó ngoài cảm thấy anh ta bị thần kinh cũng chẳng có ý nghĩ nào khác.

Từ trước tới giờ tôi chẳng qua chỉ mong một cái ngoái đầu của Mộ Ngôn, ôm hy vọng mong manh như vậy để quên thời gian, cuối cùng ngày chàng xa tôi càng tới gần, mỗi ngày càng gần, nhưng không hề khiến tôi thỏa mãn, trái lại càng muốn được nhiều hơn.

Luôn không muốn nghĩ, nhưng cuối cùng đã có thể bình tĩnh, suy nghĩ kỹ, mới nhận ra tình trạng như vậy thật đáng sợ. Tình cảm của tôi đối với Mộ Ngôn thực ra không thuần túy như tôi tưởng, cứ thế này nhất định không ổn, có lẽ thực sự cần suy nghĩ lại, chủ động rời xa chàng.

Chưa sắp xếp xong ý nghĩ trong đầu, chợt cửa phòng bị đẩy ra, tôi ngẩn người nhìn Mộ Ngôn nét mặt thản nhiên đứng ở cửa, nói theo phản xạ: “Chào...”. Chưa nói xong, không biết có phải do căng thẳng, đột nhiên cắn vào lưỡi.

Trong ấn tượng của tôi, tư thái Mộ Ngôn luôn phong nhã nhàn tản, rất ít khi thấy chàng nghiêm túc, lại còn có một cử chỉ thất lễ, tự đẩy cửa vào khi chưa được người ta cho phép. Một bức họa được mở ra trên bàn, tôi ghé lại nhìn, lại cắn vào lưỡi lần nữa, chính là bức họa tôi bán cho ông chủ hiệu đồ cổ hôm qua.

Ngẩng nhìn qua cửa sổ, trên bờ giậu tre, dây tơ hồng bò tràn lan, xen lẫn những bông hoa màu tím rất đẹp. Mộ Ngôn ngồi bên bàn, cánh tay nhàn tản chống mép bàn, ánh mắt lạ lùng hướng vào tôi vẻ thăm dò, lát sau mỉm cười, cúi đầu nhìn bức tranh sơn thủy mở rộng trên bàn, khẽ nói: “Vẽ khá lắm, nhưng từ nay đừng vẽ nữa”.

Tôi thấy lạ, hỏi: “Sao huynh có bức họa này?”.

Chàng không phủ nhận: “Cô kiếm được rất nhiều tiền, thành Tùy Viên bé tí, đột nhiên cô có nhiều tiền như vậy, hỏi loanh quanh là biết ngay”.

Tôi không nói gì, bụng nghĩ mình vẫn giận chàng, không nên tỏ ra thân mật, nhưng vừa rồi đã quyết định xin lỗi chàng, vậy là bỗng dưng không biết nên tỏ thái độ thế nào.

Chàng lại như chưa yên tâm, ngón tay gõ xuống bàn, vẻ mặt nghiêm túc, nhắc lại lần nữa: “A Phát, nhớ đấy, từ nay không được vẽ nữa”.

Tôi không hiểu: “Tại sao?”.

Chàng không trả lời, tiếp tục ngấm bức tranh: “Nghe ông chủ hiệu nói, bức tranh này đáng giá bốn trăm thù vàng, vậy cô gán nợ cho tôi, tính ra cô vẫn còn nợ tôi một ngàn thù vàng, ồ, nên tiếp tục cố gắng”.

Tôi bất lực, phản đối: “Huynh không thể vô lý như vậy”.

Chàng cười giễu tôi: “Với trẻ con lý lẽ làm gì, trước giờ lúc nào cô chẳng vô lý!”. Không đợi tôi phản ứng, chàng đã mang nghiên mực đến: “Tranh đẹp đấy, nhưng tiếc là chưa có đề từ, muốn một đề từ thế nào?”.

Ánh nắng chiếu xiên, tôi nhìn chàng trong ánh sáng vàng như mật đó, bỗng nghĩ tới cái đêm sao đầy trời năm xưa, tôi bị rắn độc cắn ngắt xiu, chàng bế tôi, xiêm áo thoảng mùi hương mai, đêm trường mệnh mang.

179. Chương 174

Mộ Ngôn lại giục: “A Phát?”.

Tôi lặng lẽ nhìn chàng: “Đổi hoa đổi tửu, lạc mai thành sầu, thập lý trường đình thủy du du”(*).

Vốn tưởng như vậy coi như hòa giải, hòa giải như vậy thực ra rất tốt, kết quả khi Mộ Ngôn vừa viết xong đề từ, thì đại phu đến tìm, sau lưng có một cô gái đi theo, tự xưng là nha đầu ở Trích Tiên lầu hầu hạ Liên Tinh cô nương, phụng mệnh cô nương đến mời Mộ công tử lại phủ hàn uyên.

Mộ Ngôn cuộn bức tranh, theo cô gái đi ra, đến cửa ngoái lại nói: “Tôi đi một lát về ngay”.

Tôi vốn đã nghĩ, cứ nhịn cho xong, bèn cố nhịn, nhưng một lần nữa không nhịn được: “Huynh đi luôn đi không cần quay lại nữa!”.

Cô gái đứng bên che miệng cười. Chàng dường như cảm thấy nực cười: “Lại giận gì thế, tôi đi làm chính sự, từ trước đến giờ chẳng phải rất...”, chàng nghĩ một lát, dùng từ “ngoan”, “... sao mấy ngày nay động tý là nổi cáu?”.

Tôi nghĩ, thì ra chàng đã bắt đầu chê bai tôi, quả nhiên vừa rồi quyết định chủ động rời xa chàng là đúng, nhưng trong lòng lại thấy tủi thân, buồn bã ngoảnh đầu đi.

Còn chàng dừng ở cửa một lát, không nói gì nữa, quả quyết đi theo cô gái. Người tôi thích thực ra chẳng hề quan tâm đến tôi, trước đây tôi nghĩ chỉ cần được ở bên chàng, chỉ cần được nhìn thấy chàng là vui rồi, bởi vì chàng không thích tôi, cũng không thích người khác ngay trước mặt tôi, nhưng bây giờ sự thể đã thế này, tôi ngấm nhìn bàn tay mình, mọi chuyện chẳng có ý nghĩa gì hết.

Tôi gục đầu xuống bàn, mặc cho nỗi buồn xâm lấn, lát sau cố nghĩ lại những chuyện vui để thay đổi tâm trạng, nửa canh giờ sau cảm thấy dễ chịu hơn.

Mộ Ngôn có cuộc sống riêng của chàng, tôi có cuộc sống riêng của tôi, còn tôi nên cùng với Quân Vỹ, thăm nghĩ, có nên đi tìm Quân Vỹ, vừa ngắm đầu, đã giật nảy người, ôm ngực rất lâu, mãi mới cất tiếng chào người vừa đi đến: “Oanh Ca cô nương, cô không sao chứ?”.

Từ sau khi cô bỏ đi, tôi đã nghĩ sau này sẽ khó gặp lại, không biết hôm nay cô chủ động đến đây là có việc gì, chỉ cảm thấy trông cô có gì rất khác so với cô gái áo tím gặp ban đầu, lúc đó trong mắt cô có ánh sáng, lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Cô nhìn tôi như thể không nghe thấy lời tôi, không biết bao lâu sau nói chậm rãi nói: “Tôi nghe nói thánh nhân không nói chơi, tôi đã gặp một thánh nhân, ông ta kể với tôi một số chuyện, nhưng tôi lại không tin những chuyện đó là thật. Ông ta nói cô là người duy nhất có thể giúp tôi, dùng ảo thuật của cô có thể nhìn thấy những gì người đời không nhìn thấy, những gì tôi muốn biết cô đều có thể giúp tôi nhìn thấy hết, ông ta bảo tôi đến tìm cô”.

Ánh mặt trời rọi qua cửa sổ, tôi đoán được điều cô muốn, nhưng không biết mình có đoán đúng, dừng lại một lát, tôi chống tay lên trán hỏi cô: “Cô muốn biết điều gì?”.

180. Chương 175

Môi cô động đậy: “Tôi muốn biết về phu quân của tôi”, lời chưa dứt đã nghẹn ngào, nhưng lập tức kiềm chế, “... muốn biết tại sao chàng bỏ tôi, bây giờ, chàng ở đâu?”.

Ngoài dẹt mộng cảnh, Hoa Tư dẫn còn có công năng đó, có thể nhìn thấy quá khứ của người khác khi người đó không có mặt, nhưng nhất định phải có một vật mà người đó rất yêu thích làm vật dẫn cùng với máu của tôi, như vậy đánh bất cứ khúc đàn nào cũng không quan trọng.

Có điều đầu phải dụng công như vậy, quá khứ nhìn thấy cũng chỉ là một ý nghĩ, một quá khứ của người đó liên quan tới vật dẫn. Giống như tôi muốn nhìn thấy quá khứ của Mộ Ngôn, lựa chọn dùng cây đàn của chàng làm vật dẫn, ngâm trong máu của tôi hai canh giờ, trong một không gian khép kín, dùng cây đàn đó đánh bất cứ khúc nào, trong không gian sẽ hiện ra cảnh tương tri, tương ngộ, và mọi cảnh liên quan của chàng với cây đàn kia, nhưng ngoài cái đó cũng không thể biết gì hơn.

Hơn nữa làm vậy rất hao tổn nguyên khí, lại không giống Hoa Tư mộng có thể giúp tu luyện viên giao châu, trái lại chỉ tiêu hao pháp lực của viên giao châu mà thôi, một lần tiêu hao pháp lực của viên giao châu tôi phải đổi hai năm sinh mạng của mình .

Chuyện này khiến tôi không thể không cân nhắc, thâm tâm tôi cũng thông cảm với cô, nhưng bản thân tôi cũng có nỗi khổ riêng, tôi đắn đo đưa ra đề nghị: “Cô muốn tôi dùng pháp thuật giúp cô, tôi không biết như thế có thể gọi là giúp hay không, bởi vì pháp thuật mà tôi làm được chỉ có thể là cô phải hiến thân mình cho tôi, tôi sẽ dùng xương cốt của cô làm thành cây cổ cầm, dùng cây cổ cầm đó đánh ra mộng cảnh, tái hiện quá khứ của cô và phu quân. Trong mộng cảnh đó cô sẽ nhìn thấy tất cả quá khứ của cô và phu quân liên quan tới cây cổ cầm, nếu phu quân cô hiện còn sống, tôi sẽ tặng chàng cổ cầm đó, nếu chàng đã chết, tôi sẽ táng cô cùng với chàng, để hai người mãi mãi bên nhau, nếu cô bằng lòng, tôi sẽ giúp”.

Khuôn mặt Oanh Ca vốn trắng bợt, lại càng trắng bợt hơn, đôi mắt đen đã hoàn toàn thất thần. Phải, có ai bằng lòng dùng tính mạng đi đổi lấy một kết cục chưa biết. Tôi đứng lên: “Oanh Ca cô nương, xin lỗi tôi không tiến...”.

Lời chưa dứt, cô đã cắt ngang: “Tôi bằng lòng”.

Tôi ngẩng lên: “Cô nói gì?”.

Hai tay cô ôm trán, giọng lạnh lùng cổ trần tĩnh nhưng vẫn run run: “Gần đây, tôi thường nghĩ mình giống một mầm cây cổ bật lên khỏi đất, muốn tìm một cây khác leo bám, nhưng không sao tìm được, lại không biết làm thế nào trồng lại mầm cây đó. Chỉ có thể cảm thấy rõ mình đang bắt đầu khô héo, dần dần khô héo từ thân tới lá, có lẽ sắp chết. Cô không biết cảm giác chết khô dần dần như thế nào đâu. Trước đây tôi cũng không biết”.

Cô dừng một lát, bình tĩnh lại, “Nếu quả thực có thể dùng thân tôi làm thành cây đàn thì quá tốt, sẽ tốt hơn chết khô dần dần, lại còn được ở bên chàng, cũng không cần chạy khắp nơi, chạy khắp nơi tìm chàng nữa”.

181. Chương 176

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Oanh Ca nói dài như thế, nhẹ nhàng hơn, nặng nề hơn bất cứ câu nào cô từng nói trước đây. Tôi lặng lẽ nhìn cô, lát sau, nói: “Tôi đùa cô đấy, tóc cô rất dài, rất đẹp, tôi không cần xương cốt của cô, chỉ cần đưa tôi mái tóc, tôi sẽ dùng nó làm dây đàn cũng có thể làm được cây đàn tôi muốn”.

Sau đó cần một gian mật thất, một chiếc đàn không dây, một cái bát, một con dao.

Hai canh giờ sau, tôi vớt tóc Oanh Ca khỏi bát máu, tẽ ra trên lòng bàn tay giống như dải lụa đỏ dùng để may áo cưới.

Những giọt máu li ti đậu chắc trên sợi tóc, dù đem giũ cũng không rơi, tôi se chúng thành bảy sợi dây đàn, lắp vào cây đàn gỗ phong, những dây đàn màu đỏ óng ánh dưới ánh nến.

Sở dĩ cần một gian mật thất là bởi vì nếu đang làm có người quấy rầy tất cả sẽ uổng công, làm lại từ đầu cũng không dễ bởi vì tôi vẫn còn máu, nhưng tóc Oanh Ca không thể mọc nhanh như vậy.

Đang lúng túng thì cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng, từ cách gõ cửa có thể đoán khách là ai, tôi lững thững ra mở cửa, đột nhiên sực nhớ vấn đề có thể giải quyết, vội bước nhanh ra mở then cửa, Mộ Ngôn đứng ngoài, ánh mắt dừng lại sau lưng tôi, nhìn một lượt rồi lại nhìn tôi: “Đang làm gì vậy?”. Tôi liếc chàng, căn môi ngoảnh mặt sang bên: “Cho chàng cơ hội lập công chuộc tội, được không?”.

Mộ Ngôn lắc đầu, “Không cần!”. Tôi chắc lưỡi, lườm chàng: “Người ta chủ động giảng hòa còn làm bộ!”. Chàng thở dài: “Thôi được!”.

Có Mộ Ngôn đứng canh, căn phòng tối đã thăng lên thành mật thất, tôi hoàn toàn yên tâm.

Vừa bấm phím đàn, đã thấy Oanh Ca chấn động, dây đàn dật bằng tóc Oanh Ca gửi gắm tất cả thần thức của Dung Viên về cô, những mảnh quá vãng cô không chỉ có thể nhìn thấy, còn hiểu được Dung Viên nghĩ gì, tôi là người đánh đàn đương nhiên cũng biết.

Trên tầng không dần xuất hiện cảnh trong điện Chiêu Ninh đêm tân hôn, bên ngoài điện những cánh hoa lê mỏng manh bay trong tuyết, anh đào y hệt cũng ra hoa. Lần trước chúng tôi cũng nhìn thấy cảnh này nhưng không biết Dung Viên nghĩ gì, lần này có thể hiểu ý nghĩ của Dung Viên từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Oanh Ca.

Lần đầu nhìn thấy Oanh Ca, Dung Viên không biết cô gái xiêm y màu tím ngồi bên mép giường cúi đầu vuốt ve con báo gấm không phải là người chàng muốn cưới. Chuyện đó cũng không có gì lạ, ấn tượng của chàng về Cẩm Tước thực ra rất mờ nhạt, trên bãi săn cũng không nhìn kỹ, chỉ nhớ khi đưa con báo gấm bị thương cho chàng tay cô run run. Bàn tay thon thả trắng ngần không có dấu vết đao kiếm, không phải thích khách.

Cho dù Oanh Ca và Cẩm Tước không giống nhau, chàng cũng chưa hẳn nhận ra, sở dĩ lấy Cẩm Tước là chẳng qua là do Vương thái hậu nghe một thầy bói thân tín nói, trong buổi đi săn hôm đó chàng sẽ gặp một người con gái trong định mệnh của chàng.

182. Chương 177

Còn mãi đến đêm tân hôn, từ khoảng cách nửa điện Chiêu Ninh chàng mới lần đầu nhìn kỹ cô gái sẽ trở thành phu nhân của mình. Cô có hàng lông mày thanh dài, đôi mắt đen thẳm, dưới ánh nến đầy vẻ ấm áp dịu hiền, nhưng lại ngấm ngầm tỏa ra hàn khí, giống như món bánh trắng miêng bằng kem trong yến tiệc, lớp nước mai chua hoa quế rưới bên ngoài khiến món bánh trông như bốc hơi nghi ngút, nhưng bên trong lại là lớp lớp kem lạnh.

Chàng nắm tay cô, nhìn thấy vẻ hoảng loạn vừa lóe lại tắt trong mắt cô, đoán là cô sợ, nhưng đó là vẻ sợ hãi có bản lĩnh, cơ thể cứng đờ là phản kháng, nhưng tay lại không có ý vùng ra, cố tỏ ra nhu mì phục tùng nhưng lại không biết nhu mì phục tùng thật sự không phải là trấn tĩnh chấp nhận, mà là hoàn toàn tự nhiên bộc lộ nỗi bất an trong lòng.

Thân là quân vương, chàng chưa gặp một cô gái nào mà vẻ ngoài và nội tâm lại mâu thuẫn như vậy. Khi chàng hôn, cô cũng vẫn mở to mắt, đó là một đôi mắt rất đẹp, đen thẳm khi chăm chú nhìn chàng. Sau đó chàng nhìn thấy ánh nước hiện ra trong đôi mắt đó, ngón tay chàng vuốt ve đuôi mắt cô, bỗng như vừa chạm vào nguồn nước, cô bật khóc.

Cô khóc cũng tốt, trong khoảnh khắc đó chàng cảm thấy thích bộ dạng này của cô hơn, giống như khuôn mặt mất đi lớp phấn son che phủ, mọi bi hoan lộ ra chân xác nhất.

Mắt cô đỏ hoe, như có nỗi tủi rất lớn, lòng căng thẳng lại cố làm ra vẻ ung dung, nhìn thật đáng thương. Chàng an ủi cô, “Nếu sợ thì ngủ đi”, lời vừa dứt, cô đã xiêm áo lộ nửa người ngồi lên người chàng.

Trong chuyện này, chàng chưa bao giờ ở thế hạ phong, bản năng muốn nhổm dậy lấy lại quyền chủ động, vì nghĩ cô gái trên người trời gà không chặt, lực khí đã giảm đi nhiều, nhưng cũng đủ đảo vị trí lật cô xuống dưới. Nhưng sự thực là chàng không dậy nổi, nhưng vẫn cảm nhận được tấm thân áp vào mình đang run rẩy thế nào. Chàng nghĩ cô nhất định rất căng thẳng, căng thẳng đến mức không nhận ra một nữ nhi yếu ớt sao có thể bạo phát lực khí lớn như vậy.

Tóc cô rất dài, bàn tay nuột nà, óng mịn không có bất kỳ dấu vết nào, ngay bảy vị phu nhân xuất thân quý tộc chính thống trong hậu cung cũng không bằng. Nhưng trừ hài nhi mới sinh, ai có thể có đôi bàn tay không dấu vết như vậy, huống hồ nghe nói ở Dung phủ cô rất thích làm việc nhà.

Tóc cô quệt vào tai chàng nhồn nhột, chàng nghe thấy giọng cô: “Nhất định có ngày như thế này với bộ hạ, chỉ bằng ngày đêm nay, bộ hạ thấy có đúng không?”. Chàng thầm nghĩ cô gái này thật yếu đuối cũng thật kiên cường, vừa âm thầm nhẫn nhịn vừa gan góc đương đầu.

Đội quân ngầm không phải nuôi chơi, chuyện này rốt cuộc thế nào lập tức được làm rõ. Kết quả như dự đoán, thì ra Cẩm Tước không phải là Cẩm Tước mà là Oanh Ca, sát thủ Thập Tam Nguyệt, chàng nghĩ đến người cháu của mình, xưa nay vốn hành xử tỉ mỉ cẩn trọng nhất lại có thể không hiểu một điều, giấy sao bọc được lửa. Thà mắc tội khi quân cũng không chịu đưa Cẩm Tước thật vào cung, tất là yêu quý vô chừng. Từ cổ chí kim, các bậc minh quân, thánh chủ tối kỵ tranh giành với hạ thần hai thứ, một là tài sản, hai là đàn bà.

Chàng chậm rãi ngừng đầu khỏi trang sách, liếc thị vệ đang quỳ dưới đất: “Hôm nay quả nhân không nghe thấy gì”. Thị vệ trẻ thật thà cúi đầu: “Bộ hạ nói phải, hôm nay thuộc hạ cũng không bẩm báo gì”.

183. Chương 178

Chàng gật đầu, ý bảo lui ra, khi thị vệ ra đến cửa chàng lại gọi: “Vừa rồi người nói, Dung Tầm làm thế nào xóa hết mọi vết sẹo trên người khi cô ta làm sát thủ?”.

Thị vệ ngập ngừng, mặt lộ vẻ xót xa: “Tâu bộ hạ, thay da”, nước trà trong cốc sánh ra rơi trên sách, chàng cúi đầu nhìn những dòng phê chú bằng mực đỏ ngấm nước trà lan ra, thầm nghĩ lúc đó nhất định cô ấy rất đau.

Đêm đó, phê xong chồng tấu chương trước án đã gần canh ba. Chàng không buồn ngủ, thông thả men theo Dụ Cảnh viên đi dạo, bất giác đi tới điện Chiêu Ninh lúc nào không hay, cả ngôi điện lớn phía đông hầu như không có bóng người, vắng vẻ cô quạnh, trước cửa điện có hai cây anh đào, một tiểu thái giám ngủ gật dưới gốc cây.

Trong điện có ánh đèn, chàng thông thả đến gần, cách năm bước liền dừng lại, tiểu thái giám thức giấc định hô báo, chàng ngăn lại. Từ chỗ đứng có thể nhìn qua ô cửa sổ chạm hoa văn quen chưa đóng, thấy cảnh trong phòng, Oanh Ca vẫn xiêm áo màu tím co gối ngồi trước ngọn đèn nhỏ, tay cầm quả cầu bằng lông khổng tước xoay xoay ngắm nghía dưới ánh đèn.

Một quả cầu như thế đứa trẻ nào hồi nhỏ chẳng được chơi, cho dù không phải làm bằng lông chim khổng tước nhưng niềm vui cũng như nhau. Chẳng có gì lạ, nhưng cô cầm quả cầu như cầm một vật quý, lặng lẽ nhìn hồi lâu, sau đó tung lên cao, óng tay áo phất lên làm ngọn đèn chao đảo, khi quả cầu rơi xuống cô đã đứng lên, khẽ nâng đuôi dưới chiếc váy sát đất, quả cầu ngũ sắc bay vọt từ dưới lên theo đường cánh cung, vút thẳng lên sà ngang, cô nghiêng đầu ngắm nghía, đột nhiên bật cười, trông rất đỗi thơ ngây.

Quả cầu lại từ từ rơi xuống trúng đầu gối, cô hất nhẹ, lại bay lên không, cô xoay người muốn đón bằng gót chân, nhưng “bốp” một tiếng, quả cầu đã rơi xuống đất. Chàng lặng lẽ nhìn, lúc này cô đang ngạc nhiên ngoài đầu, mắt mở to nhìn quả cầu trên nền đất, vẻ mặt nghiêm túc đến buồn cười, nhìn một lát mới mấp máy môi gọi hầu nữ, đứng dưới bóng cây bên ngoài chàng nghe thấy cô nói với người hầu: “Đem vứt cái này đi”.

Cô hầu ngạc nhiên: “Vứt đi, phu nhân nói không cần nữa sao?”. Cô trở gót đi vào trong: “Vứt đi, nó không thích ta, ta cũng không thích nó”.

Đền trong cung đã tắt, bên tai lại vẳng lên những lời thuộc hạ bẩm báo về quá khứ của Oanh Ca, cô được nuôi lớn, học giết người, sống đến hai mươi tuổi trong ánh đao ánh kiếm, bị thương, bị Dung Tầm vứt bỏ, cuối cùng bị coi là vật thể thân vào cung thay cô em thể nào, từng đoạn trường thuộc hạ đều nói rõ.

Chàng không sành đánh giá vẻ đẹp của phụ nữ, nhưng cảm thấy khi Oanh Ca đá cầu dưới ánh đèn vừa rồi nhẹ nhàng như con bướm tím chao lượn, duyên dáng như tiên nữ du xuân. Dận dò tiểu thái giám mấy câu, chàng trở bước, theo đường cũ quay về, gió thu hiu hắt, hải đường chớm nở hoa. Chàng thầm nghĩ Dung Tầm đã ngốc khi vứt bỏ cô, nhưng đưa cô vào cung hóa ra lại tác thành cho mình, đây quả là duyên phận.

184. Chương 179

Không phải vừa gặp đã yêu, từ thương xót đến yêu chỉ vẹn vẹn ba ngày, có thể người đời sẽ nghĩ ba ngày quá ngắn, nhưng có thể người ta chưa hẳn biết, đối với mỗi tình định mệnh, một cái nhìn cũng là dài, hưởng hồ ba ngày, hưởng hồ nhiều cái nhìn như vậy, chàng xót xa yêu.

Chuyện sau đó như đã nhìn thấy trong giấc mơ của Oanh Ca. Dung Viên hỏi cô có biết tình yêu của bậc quân vương là gì, cô trả lời, tình yêu của quân vương rộng lớn như hải hà, ân trạch ban khắp nơi, chàng không tán thành, như vậy sao có thể gọi là yêu, đó chỉ là bốn phận của quân vương đối với muôn dân.

Chàng không giống những bậc quân vương chỉ ban ơn mưa móc. Ở ngôi cao thường lạnh, hiểu cô, chàng muốn có cô bên mình, vị trí đó ba người quá chật, một người quá cô đơn, chàng chỉ muốn con người duy nhất đó, con người vừa yếu đuối vừa kiên cường, vừa âm thầm nhẫn nhịn, vừa gan góc đương đầu, từng là sát thủ, nhằm lẫn vấp vấp thể nào cuối cùng trở thành người của chàng.

Chàng biết cô muốn bỏ đi, tìm mọi cách giữ cô lại, ngoài tự do những gì cô muốn chàng đều có thể cho cô. Chàng cũng biết, con người cô đã phủ lớp băng dày, cho dù được tự do, cô cũng không thể sung sướng, quá khứ dồn đau khiến cô ngay cả khi khóc cũng không biết khóc thật lòng.

Chàng muốn trân trọng cô, muốn cô sung sướng vô lo, giống mọi cô gái nhỏ thơ ngây không bận tâm thế sự, để chàng nâng niu trong lòng bàn tay.

Chàng đã tính xong tất cả, nhưng lại sơ suất quên một điều, đó là số mệnh. Trong kế hoạch của chàng, cô sẽ chung sống lâu dài bên chàng, chàng sẽ bảo vệ cô, giống như bảo vệ mỗi tấc đất của lục địa dưới chân, khi trăm tuổi họ sẽ nằm trong một chiếc quan tài, dầu trong lăng tẩm lạnh lẽo, hai người cũng không cô đơn.

Nhưng khi số mệnh đến chàng mới thấy cuộc đời mình không dài như đã nghĩ, nói chi đến trăm năm.

Dung Viên sinh thiếu thốn, lúc nhỏ nhiều bệnh tật, phụ thân chàng đã mời danh y khắp nơi, đa phần dự đoán tiểu công tử nếu được chăm sóc chu đáo có thể sống qua tuổi mười tám, nếu muốn sống lâu hơn, chỉ có cầu xin ông trời.

Lão Trịnh hầu vương không còn cách nào khác, dứt khoát đưa chàng đi học đạo thuật, mong qua đó có thể bồi dưỡng tăng cường sức khỏe. Không biết cơ duyên thể nào, ở chỗ sư phụ dạy đạo thuật, chàng lại gặp thánh dược Bách Lý Việt người vốn thoát ẩn thoát hiện, không biết bằng cách nào vị thánh dược đó đã chữa khỏi mọi bệnh tật hồi nhỏ của chàng, từ đó cả Trịnh vương thất tôn Bách Lý Việt là thượng khách.

Từ khi lão Trịnh hầu qua đời, tám năm chàng không gặp lại Bách Lý Việt, lần gặp lại chính là vào dịp cuối năm khi Oanh Ca được phong Tử Nguyệt phu nhân. Bận vọng niên tái ngộ, câu đầu tiên Bách Lý Việt sắc mặt nghiêm trọng, hỏi: “Một năm trở lại đây bệ hạ có bị trúng độc gì không?”.

Đến nước này chàng mới hiểu, chất độc chàng bị ngấm từ móng vuốt con báo gấm khi chàng chế ngự nó trong đêm trừ tịch năm trước mặc dù không phải là chất kịch độc, nhưng với riêng chàng lại là đòn chí mạng. Thì ra, năm xưa Bách Lý Việt trị bệnh cho chàng dùng rất nhiều độc vật để luyện thuốc, vạn vật tương sinh tương khắc, một khi đã dùng những thuốc đó, cả đời tuyệt đối không thể chạm đến ba cây thuốc là, tử quỷ vân anh, tương mộ cúc, đông hoặc thảo. Nghe đồn trên đất Cửu Châu này đông hoặc thảo đã

tuyệt diệt, người thiên hạ không biết hình dạng thế nào, tính chất ra sao, nhưng chất độc bôi vào vuốt con báo lại chứa không ít đông hoặc thảo.

MAI ĐĂNG TIẾP NHA

185. Chương 180

Ngự Cẩm viên lạnh giá, mái hiên cong của Dung Nguyệt cung thấp thoáng dưới tán cổ thụ, chàng nhìn đầm đầm về hướng đó hồi lâu, thông thả hỏi Bách Lý Việt: “Quả nhân còn sống được bao lâu?”

“Khoảng ba tháng nữa bệ hạ bắt đầu thổ huyết, một năm sau...”

“Một năm sau?”

“... sẽ thổ huyết mà qua đời”.

Mặt chàng tái nhợt, giọng vẫn bình thản: “Ngay cả tiên sinh cũng bó tay sao?”

Bách Lý Việt là thánh dược, không phải là thần. Đông hoặc thảo vào cơ thể chàng đã gần một năm, không thể hóa giải. Lần đầu tiên chàng tự dối mình, hy vọng thánh dược Bách Lý Việt chưa bao giờ nhằm lần này sẽ nhằm, chàng chẳng trúng độc đông hoặc thảo, hạ hoặc thảo nào hết, chỉ là cơ thể hư yếu sau chấn động mà thôi.

Mãi đến ba tháng sau, trong khi chàng đang phê duyệt tấu chương, bất ngờ thổ ra huyết, chàng mới tin cái gọi là số mệnh, tính chàng vốn lạnh, xưa nay hỷ nộ không thể hiện ra ngoài, đêm hôm đó chàng đã nổi cơn thịnh nộ, đập nát mọi thứ trong ngự thư phòng. Nhưng sự đã thế, đành thu xếp hậu sự.

Mười ngày sau, chàng hạ lệnh giam Oanh Ca ở núi Đình Hoa với tội khi quân để ăn năn sám hối, ngày hôm sau ra chiếu bố cáo với thiên hạ Tử Nguyệt phu nhân lâm bệnh qua đời. Bách Lý Việt chơi cờ với chàng, cầm lên một quân trắng, nói: “Đến ngày cuối, nhớ lại hôm nay, nhất định bệ hạ sẽ hối hận”.

Nhưng không còn cách nào tốt hơn, chàng nghĩ, sau khi chàng quy thiên, Oanh Ca chỉ có hai con đường, một là tuần táng theo chàng, hai là cô quả một mình trong thâm cung. Nếu để cô lựa chọn, với tính cách của cô nhất định Oanh Ca sẽ tự đâm vào ngực mình trước long sàng của chàng. Con người cô tưởng chừng phức tạp nhưng thực ra rất đơn giản, yêu một người là sống chết cùng nhau, còn giả sử đêm đó khi nhìn thấy cô chàng không thích cô, liệu Oanh Ca có thể sống tốt hơn?

Chàng giam cô mười năm, Đình Hoa sơn cách biệt thế gian, mười năm sau cô sẽ quên chàng, mặc dù tuổi xuân không còn, cô vẫn có thể tự do sống cuộc sống ngày xưa cô muốn. Còn việc giao giang sơn này vào tay ai, bằng cách nào, chàng sẽ tự cân nhắc.

Mấy ngày sau trong cung có tin truyền ra, Hồng Châu phu nhân có tin vui, nói là Bách Lý Việt đích thân xem mạch, chẩn đoán là con trai.

Hồng Châu phu nhân có tin vui là thật, nhưng không phải cốt nhục của chàng, đã hơn hai năm chàng không gặp Hồng Châu phu nhân, đứa trẻ đó là của phu nhân với một thị vệ thân tín của cô ta. Bách Lý Việt xem mạch chẩn đoán là đúng, chàng đích thân đưa thánh dược đến am Phương Trúc, Hồng Châu phu nhân quỳ dưới đất run lấy bối, thị vệ đàn đúm với phu nhân bị xử tử ngay trước mặt cô ta.

Hai tin đầu trong lời đồn là thật, nhưng chẩn đoán hài nhi là trai lại đầy hồ nghi, đương nhiên cho dù Bách Lý Việt y thuật cao siêu, cũng tuyệt đối khó có thể biết đích xác hài nhi chưa thành hình rốt cuộc là trai hay gái, nhưng do chính miệng Bách Lý Việt nói ra mọi người ai cũng tin, mà như vậy là đủ. Chàng chỉ muốn quần thần đều hiểu, chàng sắp có một người nối dõi, sau khi chàng băng hà người thừa kế ngôi Trịnh hầu vương sẽ không phải là Dung Tầm, nhất là để cho Dung Tầm hiểu.

186. Chương 181

Bách Lý Việt dẫn do: “Đây vốn là đại sự của Trịnh quốc không liên quan đến hạ thần, nhưng bệ hạ đã định nhường ngôi cho Dung Tầm sao lại sắp đặt như vậy để ép ông ta soán vị cướp ngôi?”. Chàng nhắc chén trà

lên, dung sắc lạnh lùng: “Nếu quả nhân có thể thọ trăm tuổi, nếu Tử Nguyệt phu nhân có thể sinh cho quả nhân người nối dõi, ông cho là Dung Tầm sẽ nhẫn nhịn đến lúc nào mới chống lại quả nhân? Dung Tầm có tài trị quốc, nhưng quá dã tâm, nuôi hấn như nuôi mãnh hổ, quả nhân từng nghĩ có đủ thời gian mài bớt móng vuốt của hấn, hôm nay...”. Chàng cau mày, hừ một tiếng, đặt chiếc chén trà trở lại bàn, “Quả nhân đã nhường ngôi cho hấn, lẽ nào lại tặng hấn cả Tử Nguyệt?”.

Đây là thâm ý của chàng. Chàng biết Dung Tầm có tình với Oanh Ca, chuyện của mười năm sau chàng đã không thể nhìn thấy, nhưng chàng biết chỉ cần hôm nay Dung Tầm bức cung chống lại chàng, sau này Dung Tầm không thể có Oanh Ca.

Bách Lý Việt ngạc nhiên: “Bệ hạ đã không muốn Tử Nguyệt phu nhân tuần táng, muốn phu nhân được sống, cũng nên lường trước có ngày phu nhân lấy người khác”.

Chàng nhìn phía chân trời: “Lấy ai cũng được, Dung Tầm không được”.

Lần cuối cùng gặp Oanh Ca là trên đường trường hoang vắng vào một đêm có sao. Nghe tin cô trốn khỏi Đình Hoa sơn, chàng vô cùng lo lắng, không biết cô có bị thương, lấy có bị bệnh, chàng hủy bỏ mấy buổi thiết triều, mang theo thị vệ vội vã rời cung. Không biết đi bao nhiêu dặm, cuối cùng nhìn thấy Oanh Ca mình đầy thương tích đứng trước mặt chàng, tay cầm đao, mặt tái nhợt, gấu vấy loang lổ máu.

Chàng nghĩ, chàng nên bắt chấp tất cả kéo cô vào lòng, nhưng sao có thể. Cô đau đớn hỏi chàng: “Sao thiếp có thể tin chàng như vậy, những người trong vương thất đâu có hiểu sự quý giá của nhân tâm”.

Chàng nhìn mái tóc rối tung của cô, nước mắt tràn ra từ những ngón tay dè trên mắt, từng giọt lớn lăn xuống, răng cắn chặt vào môi, chàng muốn nói câu gì, nhưng máu đã ứ trong miệng, nỗi đau của cô là vũ khí lợi hại nhất có thể đối phó với chàng. Nhưng chàng vẫn đưa cô về núi.

Nhìn bóng cô đi xa dần dưới ánh trăng, chàng muốn gọi tên cô, Oanh Ca, Oanh Ca, cái tên đó đã vang trong lòng chàng cả trăm, cả ngàn lần, nhưng chưa một lần thốt ra trước mặt cô.

“Oanh Ca”. Chàng khẽ gọi. Nhưng cô đã đi xa.

Không lâu sau, Dung Tầm quả nhiên bức cung. Trận cung biến diễn ra lặng lẽ và mau lẹ, bởi vì chàng không định kháng cự. Như lời đồn, Dung Tầm hùng hổ áp trường kiếm vào cổ chàng, khàn giọng hỏi: “Tôi trao nàng nguyên vẹn cho thúc, tại sao thúc lại giày vò nàng tan nát?”.

Còn chàng hơi ngẩng đầu, lạnh lùng: “Dù có nát, Tử Nguyệt cũng nên nát trong lòng ta”. Kiếm của Dung Tầm rung rung, ép vào cổ chàng lộ ra vết máu nhỏ, chàng lại không để ý: “Bao nhiêu năm qua, những việc người làm có hai việc khiến ta hài lòng nhất, một là trao Tử Nguyệt cho ta hai năm trước, hai là bức cung hôm nay”.

Dung Tầm nhìn chàng rất lâu, toàn thân như rã rời, lát sau cay đắng nói: “Nàng ra đi thế nào, có phải chịu đau đớn không?”.

187. Chương 182

Chàng cười nhạt: “Cho dù đau đớn, cuộc đời này còn đau đớn nào nàng không chịu được”.

Sau đó Dung Viên nhường ngôi, Dung Tầm lên ngôi. Sau khi nhường ngôi, Dung Viên lánh về dưỡng bệnh ở hành cung Đông Sơn, đó là vào tháng năm khi mùa hoa anh đào đã tàn. Tất cả đều được chép vào sử, thời đại thuộc về Trịnh Cảnh hầu đã trôi qua, để lại cho hậu thế hai trang giấy mỏng.

Năm sau, khi hoa anh đào nở tràn trên núi, cái ngày cuối cùng mà Bách Lý Việt nói cuối cùng đã đến, tôi có thể biết bởi vì máu trên dây đàn từng giọt nhỏ xuống theo ngón tay tôi, chứng tỏ cảnh đã kết thúc.

Trước mắt là suối nước nóng màu ngọc bích bốc hơi ngùn ngụt, phía sau là một rừng hoa anh đào. Đông hoặc thảo cơ hồ không giày vò Dung Viên bao nhiêu, ít nhất thần sắc vị quân vương xem ra khá tốt, chỉ có thần hình hơi tiêu tụy, nhưng đây là ngày cuối cùng, khí sắc khác thường đó có lẽ là hồi quang phản chiếu.

Ánh nắng cuối cùng của ngày tàn hắt ra dệt thành dải lụa đỏ ối ở chân trời, cả rừng anh đào sau suối nước nóng sáng rực như tuyết đỏ.

Chàng lơ đãng sai tiểu đồng đằng sau: “Hôm nay ta khỏe ra nhiều, đi lấy cho ta cuốn sách, ta muốn tắm suối nước nóng”.

Tiểu đồng nhanh nhẹn chạy về phía thư phòng. Chàng khép tà áo bước xuống hồ nước, tựa vào bờ, lấy trong ống tay áo ướm một con xúc xắc xinh xắn. Con xúc xắc Oanh Ca tặng chàng vốn đã bị bóp vụn, lẫn vào gió đêm trên đường trường hoang vắng, giờ đây trong buổi hoàng hôn đỏ ối này lại lặng lẽ nằm trong bàn tay chàng.

Chàng chăm chú nhìn nó, đôi mắt đen dường như lấp lánh xuân tình, ngọt ngào êm lả, một lúc lâu sau, chàng nắm chặt tay, nhắm mắt mỉm cười. Một con chim đậu đó bỗng kêu một tiếng, rừng anh đào phía sau đột nhiên bốc cháy, thể lửa rừng rừng như mãnh hổ nhanh chóng lan ra, rừng cây cháy nổ lép bép, hoa anh đào màu đỏ nhảy múa trong biển lửa, giống như vô vàn con bướm hồng, lửa chiếu sáng khuôn mặt tuần lãm khác thường của Dung Viên, nhưng trong làn hơi nóng cuộn cuộn, đôi mắt chàng không mở ra nữa.

Khi Oanh Ca lao đến, cơ thể Dung Viên tựa bờ hồ trượt dần xuống nước, toàn thân run rẩy, cô muốn ôm chàng, không để chàng trượt xuống, nhưng lại quên rằng núi này, lửa này, hoa anh đào này, hồ nước này, bao gồm cả Dung Viên đều đã là quá khứ được tôi tái hiện bằng cây thất huyền cầm làm bằng tóc của cô.

Hàng lông mày đen như mực, đôi mắt nhắm nghiền, sống mũi cao, đôi môi mỏng, tất cả từ từ chìm xuống nước, mặt nước dềnh lên một chút rồi trở lại phẳng lặng, tịch mịch chỉ còn lại rừng anh đào trên núi cháy ngợp trời, còn Oanh Ca đứng lặng nhìn mặt hồ yên ả trước mắt, lát sau, vai rung rung, bật khóc đau đớn như một con thú nhỏ cô đơn.

Khung cảnh dần biến mất, Dung Viên quả thực đã chết.

Đó là toàn bộ câu chuyện, Oanh Ca ít nhiều đoán được nhưng vẫn không muốn tin.

188. Chương 183

Nhìn lại, mối thâm tình này tựa như một làn pháo hoa, nở bùng sáng rực rồi lập tức phai tàn, cuộc đời Dung Viên quá ngắn ngủi, chàng quyết dùng cách riêng của mình để bảo vệ cô, đó chính là tình yêu của bậc quân vương như chàng nói.

Trong thời loạn thế, trên đại lục rộng lớn này có bao nhiêu vương cung, trong đó âm thầm chôn vùi bao nắm xương khô của những bậc hồng nhan, vậy mà lại chứng kiến một mối thâm tình như vậy, giống một đóa hoa duy nhất nở trong đêm tối mệnh mông đột nhiên bị gót sắt của số mệnh giẫm đạp, vẫn kiên cường nảy mầm đâm rễ.

Oanh Ca ngất đi trong cảnh đêm tối tiêu tan, Mộ Ngôn đỡ cô lên chiếc giường nhỏ bên cạnh, cúi đầu nhìn tôi.

Những giọt máu từ phím đàn nhỏ xuống nhuộm đỏ cây đàn gỗ phong, tôi trở tay nhìn ngón tay mình, mới phát hiện ngón tay tôi cũng loang lổ máu. Giống như năm xưa nhảy từ trên tường thành xuống, cảm giác từng tắc từng tắc sinh mệnh mình mất đi, muốn đứng lên nhưng không còn sức lực. Đây là lần đầu tiên tôi nhận thức rõ không có tính mệnh viên giao châu ban cho, tôi chỉ là một cái xác tàn.

Giọng Mộ Ngôn từ trên vọng xuống: “Một vũng máu lớn thế này, làm sao đây?”.

Ngẩng đầu như vậy nhìn chàng hơi khó khăn, tôi mấp máy môi, ý bảo chàng ngồi xuống.

Chàng ngồi xuống bên tôi, sắc mặt đột nhiên rất khó coi: “Là máu của cô hay của Oanh Ca?”.

Tôi lắc đầu, nói nghiêm túc: “Là tiết gà”. Thấy chàng không nói gì, lại bổ sung: “Bắt đầu nghi thức này cần tế trời, cho nên chúng tôi giết một con gà”.

Mộ Ngôn cau mày: “Đừng nói đùa, nói thật đi. Hay là cô muốn tôi nhốt cả hai người vào y quán”.

Tôi vùng ra: “Tiết gà thật mà...”.

Chàng lườm tôi: “Thử nói dối nữa xem”.

Tôi cúi đầu: “Bởi vì trông huynh có vẻ lo lắng, muốn nói thực ra huynh không cần lo lắng, không có gì đâu, tôi có nhiều máu, hơn nữa vết thương cũng không đau, tôi không muốn đến y quán, tự băng bó cũng được”.

Chàng chống tay lên trán nhìn tôi hồi lâu, thở dài: “Cô đúng là luôn khiến tôi đau đầu”.

Tôi dè dặt nhìn chàng, đặt tay lên hai bên Thái Dương chàng, chàng ngẩn ra: “Làm gì vậy?”.

“Đừng giận nữa, tức giận dễ già đi đấy, nào để tôi xoa cho, còn đau đầu nữa không?”.

“...”.

Không biết sau này Oanh Ca sẽ đi đâu làm gì, nhưng bất luận cô lựa chọn thế nào, chúng tôi cũng không thể can thiệp.

189. Chương 184

Nhớ lại khi cô đến tìm tôi, ánh mắt ảm đạm và những lời quyết tuyệt lại thấy mũi lòng. May lúc đó một con bồ câu nhỏ màu nâu vừa đậu vào cửa sổ bay thẳng vào tay tôi.

Đây là bồ câu đưa thư của Quân sư phụ. Tôi ngây ra, không ngờ nhanh như vậy lại có một vụ khác.

Mở thư xem, không kìm nổi, giờ bức thư nói với Mộ Ngôn: “Huynh nói Dung Tầm đi khắp nơi trong thiên hạ tìm danh y có thể cứu sống Cẩm Tước quả nhiên không sai, lần này đã tìm đến sư phụ tôi”.

Chàng đang lau cây đàn, nghe vậy ngừng đầu: “Sao? Hoa Tư dẫn lại còn có cả công năng đó nữa sao, có thể làm người chết sống lại?”.

Tôi do dự: “Không hẳn làm người chết sống lại, chỉ là mạng đổi mạng”.

Nghĩ một lát bổ sung: “Đối với những người bình thường thì không cứu được, chỉ có thể cứu sống người đã mất tính mạng trong cuộc sống hiện thực do lựa chọn Hoa Tư mộng, nhưng với điều kiện có một người cùng huyết thống bằng lòng đổi mạng”.

Chàng trầm ngâm: “Cho nên, sư phụ cô gửi thư bảo cô dùng tính mạng của Oanh Ca cô nương đổi lấy tính mạng của Cẩm Tước cô nương?”.

Tôi gấp lá thư, lắc đầu: “Sư phụ hoàn toàn không biết Cẩm Tước còn một người chị gái đang sống trên đời, chỉ bảo tôi thử đi một chuyến, bởi vì Trịnh vương đích thân đến tìm, sư phụ quả thật khó chối từ”.

Nói xong đi tìm bút mực: “Phải hỏi âm cho sư phụ, ngày mai lên đường tìm Quân Vỹ và Tiểu Hoàng, làm gì có thời gian. Cẩm Tước đã một lòng muốn chết, hà tất phải khổ công tìm cách cứu sống như vậy, người được cứu chắc gì đã cảm kích chàng ta”.

Lúc đó đang đến gần chiếc giường thấp, khi chạm vào người Oanh Ca, đột nhiên bị một bàn tay nắm chặt. Tôi ngạc nhiên cúi đầu: “Cô tỉnh rồi sao?”.

Oanh Ca nhắm mắt, vẫn nắm tay tôi, lát sau nói, “Quân cô nương, nếu có thể cứu được em tôi, xin hãy cố cứu”.

Tôi nhìn cô: “Sao cô ngốc nghếch thế? Trừ phi dùng tính mạng của cô đem đổi. Nếu quả thật vừa nhìn thấy phu quân cô đã sung sướng muốn từ bỏ tính mạng, thà cho tôi tính mạng đó, tôi sẽ dệt giấc mộng cho cô để cô và Dung Viên mãi mãi bên nhau”.

Cuối cùng Oanh Ca cũng mở mắt, đôi mắt đen thẳm nhưng hoàn toàn trống rỗng, có lẽ là tim cô đã chết vì đau khổ, thoát nhìn còn giống người chết hơn tôi.

Một lúc lâu sau hình như mới hiểu lời tôi nói, cô nghiêng đầu nghi hoặc nhìn tôi, trong mắt vẫn một màu trống rỗng: “Điều đó phỏng có ích gì, là mộng đâu phải là thật”.

Tôi mới nghĩ ra xưa nay cô luôn là người sống thật, thà đau khổ rõ ràng còn hơn hạnh phúc lơ mơ, trong toàn bộ câu chuyện này, người tỉnh táo nhất là cô.

Còn tôi không biết nói sao.

190. Chương 185

Cô xoay người nhìn lên xà nhà, giọng bình thản: “Năm nay tôi hai mươi sáu tuổi, cảm thấy cuộc đời mình rất tốt, rất dài, không còn gì lưu luyến nữa”. Ngừng một lát, lại tiếp: “Chỉ có một nguyện vọng, sau khi tôi chết, hãy chôn tôi cùng với phu quân tôi”.

Tháng bảy, vài cánh hoa đỏ thưa thớt, trên cành cây, lá đã mọc sum suê.

Vội vàng trở về Trịnh quốc.

Nơi làm phép thuật được chọn là một gò đất cao phía đông thành Tứ Phương chuyên dùng để tế lễ. Tôi nghĩ có lẽ Oanh Ca không muốn gặp Dung Tầm, lấy cớ không thể bị quấy rầy khi thực hiện nghi thức, không cho ai đến gần trong vòng năm dặm, chỉ để lại Mộ Ngôn uống trà dưới chân đài.

Giờ Dậu, quan tài của Cẩm Tước được đưa đến tế đàn. Đã gần một tháng, nhưng cơ thể vẫn nguyên vẹn như xưa, chỉ có sắc mặt hơi nhợt nhạt, có thể thấy Dung Tầm đã bỏ không ít công sức.

Cuối giờ Dậu, Oanh Ca là người đến cuối cùng, tấm rèm sa vén lên, nhìn thấy mái tóc dài chấm thắt lưng, một gương mặt không thần sắc. Tôi đưa nước trà pha huyết cho cô: “Bây giờ hồi hận vẫn kịp”. Cô liền uống ngay. Tôi nhìn cốc trà đã uống cạn, vẫn muốn thuyết phục cô: “Chuyện này quả thật tôi cũng không chắc chắn”.

Tôi chỉ cho cô thấy hai cây đàn trên bàn: “Tôi phải đồng thời tấu Hoa Tư diệu của cả hai chị em cô, không được sai một nốt, còn phải khởi động viên giao châu dẫn dụ tinh thần cô...”. Cô ngắt lời tôi: “Nếu thất bại, liệu có gây hậu quả xấu gì đối với Quân cô nương?”. Tôi lắc đầu: “Không, chỉ là cho dù có thể cô không sống được, cũng không cứu được em cô”. Oanh Ca liếc Cẩm Tước trong quan tài, ánh mắt mơ màng: “Như vậy cũng không sao, Quân cô nương bắt đầu đi”.

Đứng trên đài cao, toàn bộ thành Tứ Phương đều thu vào tầm mắt, ánh nắng cuối ngày trải vàng trên những mái ngói nhấp nhô như vảy cá, đây đó đã có khói bếp bốc lên từ những mái nhà đó, hạnh phúc bình thường trong những ngôi nhà bình thường.

Tiếng đàn lạnh lạnh, gió lồng lộng trên đài cao, Oanh Ca nằm trên một tảng đá, từ từ nhắm mắt, mảnh sa tím trên chiếc váy dài bay phấp phới, giống như thân cây lớn dần, cuối cùng trùm lên người cô. Tạm biệt, Thập Tam Nguyệt.

Tôi nhắm mắt, đang tập trung tinh lực khởi động viên giao châu, khi mở mắt, một thanh kiếm đã cắm trên cây đàn thất huyền trước mặt, dây tơ đứt tung, gió lớn ù ù lập tức dừng lại. Tôi sững người, ngẩng đầu nhìn tế đài bằng đá phía trước, thấy thân hình rất thẳng của một người đàn ông vận áo chùng tím, hoa liễu phất phơ bay lả tả như ai cất lông ngỗng tung lên trời. Tôi ôm cây đàn đứt dây vội đi đến, người đàn ông cúi người mở tấm rèm sa trùm trên mặt Oanh Ca, những ngón tay dài run run vuốt ve mắt cô, giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: “Nàng ngủ rồi sao?”.

Tôi thì lễ, lại trùm tấm sa lên mặt cô, chèn chắc các góc, kéo ống tay phủ hết bàn tay lạnh của cô: “Hai vị phu nhân chỉ có thể một người sống, bệ hạ muốn cứu Nguyệt phu nhân, tôi đã tìm Tử Nguyệt phu nhân để đổi mạng. Tử Nguyệt phu nhân không chết, Nguyệt phu nhân không thể sống. Hai vị phu nhân chỉ có thể giữ lại một, xin bệ hạ suy xét”.

191. Chương 186

Tôi chờ Dung Tầm trả lời, nhưng chưa được bao lâu, tấm rèm khẽ lay, Oanh Ca dần dần tỉnh lại, vốn tưởng cô sẽ hôn mê, nhưng đôi mắt đen như nhân hạnh đào lại từ từ mở ra. Lúc sau, đôi mắt đó đột nhiên ánh lên ngàn tia sáng, cô nhìn người đàn ông áo tím nét mặt trầm tư đó, đột nhiên lao vào lòng chàng ta, giọng thơ ngây như trẻ nhỏ: “Cuối cùng chúng ta đã được bên nhau”. Chàng ta sững người, giơ tay ôm cô, cô vui đầu vào lòng chàng ta: “Cuối cùng chúng ta lại được bên nhau, Dung Viên”. Sắc mặt chàng ta đột nhiên trắng bệch.

Từ từ kéo cô ra, giữ cô trong tay, chàng ta mở to mắt nhìn cô: “Ta là ai?”.

Mắt cô đỏ hoe, long lanh nước, dăm dăm nhìn mặt chàng ta, rồi lại vòng tay ôm cổ chàng ta, gục đầu vào vai chàng ta nghẹn ngào: “Họ nói chàng đã chết, thiếp không tin, nếu chàng chết, thiếp sẽ ra sao?”.

Tay Dung Tầm cứng đờ, buông thông xuống, một lúc lâu sau, cất giọng khản đặc: “Nguyệt nương...”.

Tôi thông thả xen lời: “Bệ hạ đừng ngại, chắc là cô ấy bị điên, thuật huân mệnh tối kỳ gián đoạn, e là sẽ... nếu bệ hạ vẫn muốn cứu Nguyệt phu nhân, Tử Nguyệt phu nhân như thế này cũng không sao, chỉ phiền bệ hạ cho tôi một cây đàn khác”.

Dung Tầm như không nghe thấy lời tôi, trên dung sắc trắng bệch hiện ra nụ cười đau khổ: “Cho dù nàng bị điên, cuối cùng ta cũng có được nàng”.

Tôi nhìn chàng ta: “Nếu cô ấy tỉnh lại, việc đầu tiên cô ấy làm sẽ là tuần tiết cùng Cảnh hầu vương”.

Bông liễu rơi lả tả đầy trời như những bông hoa tuyết rơi trên tế đài, Dung Tầm ôm cô vào lòng, bước từng bậc đi xuống: “Vậy cứ để nàng mãi mãi không tỉnh lại”. Mũ sa của cô rơi xuống đất, gió cuốn bay đi, như một con bướm gãy cánh.

Tôi đứng mãi trên tế đài, băn khoăn không biết nên thế nào, bây giờ xem ra tất cả đều tốt, mọi người cầu được ước thấy, Dung Viên muốn Oanh Ca sống, cô ấy đã sống. Dung Tầm muốn có Oanh Ca, bây giờ họ đã ở bên nhau, Oanh Ca muốn có Dung Viên, trong ý thức của mình quả thực cô đã có được chàng. Giống như một giấc mộng Hoa Tư viên mãn hư ảo.

Đi xuống tế đài, nhìn thấy Mộ Ngôn đang ung dung đun trà, tôi bực mình nói: “Vừa rồi sao huynh không ngăn Dung Tầm?”.

Chàng ung dung nhìn tôi: “Tôi đã gọi chàng ta đến, sao lại ngăn chàng ta?”.

Tôi trợn mắt.

Mộ Ngôn đưa cốc trà nóng cho tôi: “Nên để mỗi người có cơ hội lựa chọn, cô thấy đúng không, A Phát”.

Tôi không biết có đúng hay không, chỉ biết bao nhiêu người chìm đắm trong Hoa Tư mộng hư ảo, đắm đuối trong tình yêu, muốn giữ mãi cho mình tình yêu đó, kỳ thực đều là những người yếu đuối.

Con người ta điều quý nhất là gì? Không phải là tình yêu, mà là lòng can đảm tiếp tục sống vì tình yêu. Nhưng những người tôi gặp không ai hiểu đạo lý này.

192. Chương 187

Ít lâu sau, chúng tôi rời khỏi thành Tứ Phương, nghe nói Cẩm Tước được hậu táng, vào giờ tốt ngày lành tháng này Oanh Ca sẽ thành hôn cùng Dung Tầm, khi nghe được những tin đó tôi lại không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng sáng ngày thứ chín, lại nghe nói Oanh Ca mất tích đúng đêm hôn lễ, Dung Tầm đi tìm khắp thành Tứ Phương không thấy. Mộ Ngôn hỏi tôi: “Theo cô, Oanh Ca sẽ đi đâu?”.

Lúc này tôi đang viết thư cho Quân Vỹ, hẹn rõ địa điểm gặp nhau, nghe Mộ Ngôn hỏi, lơ đãng trả lời: “Có lẽ đã tỉnh lại, đi hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình thôi”.

“Sau khi tôi chết, hãy chôn tôi cùng với phu quân tôi”. Tôi còn nhớ lúc đó Oanh Ca đã nói vậy, đó là ý nguyện cuối cùng của cô.

Mộ Ngôn trầm ngâm hồi lâu, đi đến tiện tay mài mực giúp tôi.

Đêm đó, Mộ Ngôn xưa nay vốn phong độ ngời ngời lại xuất hiện trong phòng tôi với bộ dạng hơi nhếch nhác. Gió đêm đập vào cánh cửa lạch cạch. Tôi vừa giơ tay đóng cửa vừa kinh ngạc hỏi chàng: “Ăn vận thế này, huynh vừa ở đâu về?”.

Chàng rút trong ống tay áo một mảnh sa tím, mỉm cười, thông thả nói: “Nhặt được ở lăng mộ Dung Viên”.

Tôi ngăn người, dừng tay rót trà, lát sau hỏi: “Oanh Ca ở trong lăng mộ Dung Viên sao?”.

Chàng cầm ấm trà trong tay tôi, tự rót cho mình: “Chính xác hơn là trong quan tài của Dung Viên”.

Tôi sững người hồi lâu: “Chẳng trách bọn họ không tìm thấy cô ấy”.

Mộ Ngôn cười: “Không ai dám động đến lăng mộ của Cảnh hầu vương, bọn họ mãi mãi không thể tìm thấy cô ấy”. Ngừng một lát, lại thêm một câu, “... trừ tôi”.

Tôi gật đầu tán đồng: “Đúng, trừ huynh”. Rồi chỉ ống tay áo chàng, “Hình như huynh bị thương”.

Chàng thần nhiên rút tay lại: “Không sao”.

Tôi kéo tay Mộ Ngôn, vén ống tay áo bôi thuốc vào vết trầy xước, phát hiện người chàng chợt cứng lại, tôi ngẩng đầu nhìn chàng, ngược ngệ: “Có những lúc tôi quá bướng phải không?”.

Chàng một tay chống lên trán nhìn tôi, mỉm mỉm cười: “Không, như thế là được”.

(Hết Tập 1)

193. Chương 188

Ngoại truyện: Khúc chia ly

“Suốt nửa đời ta mãi mê tìm kiếm, ngu muội vô tình làm mất báu vật trong tay. Nguyệt nương hỡi, ta nguyện dùng nửa đời còn lại, phổ khúc này mãi mãi nhớ về em”.

Chàng lại nghe thấy tiếng cô, dịu nhẹ nhưng quyết liệt vang bên tai: “Giết tôi đi, Dung Tâm, giết tôi đi, tôi sẽ được tự do”. Sau đó là tiếng thở dài, giống như ngọn lửa âm ỉ dưới lớp băng, ngấm ngấm thiêu đốt tâm can.

Chàng ôm ngực, đau đớn. Cùng một giấc mơ, mơ mãi bao lần, lần nào cũng đau.

Có những người đã chỉ cho chàng cách tránh cơn ác mộng, nhưng chàng không làm theo, bởi đây là cách duy nhất có thể lại được nhìn thấy cô. Trong suốt ba năm tưởng là cô đã chết, chưa bao giờ chàng chiêm bao thấy cô, còn hôm nay, cô vận hỉ bào đồ chói biệt tằm ba tháng, khi chàng tin cô vẫn còn sống trên đời, thì đêm đêm cô lại đi vào giấc mơ của chàng.

Kỳ thực, chàng đã nghĩ đến khả năng đó, nhưng không muốn tin. Nếu cô quả thực không còn trên đời, hồn phách cô đêm đêm sẽ quay về, cho dù giày vò chàng, chàng cũng được nhìn thấy cô, chứ không phải chỉ có những âm thanh hư vô bé nhỏ.

Mỗi mộng cảnh về cô, đều không nhìn thấy bóng cô, đó là lý do chàng dùng để thuyết phục bản thân cô vẫn còn sống. Thuyết phục bản thân tin rằng, những giấc mơ không lành đó chỉ là do chàng quá nhớ nhung, chứ không phải là có chuyện gì chẳng lành xảy ra.

Nhưng đêm nay lại khác.

Trong giấc chiêm bao khiến chàng nghệt thở đêm nay, chàng lại nghe thấy âm thanh đó, vốn tưởng vẫn như bao đêm trước, nỗi đau đớn sẽ khiến chàng sực tỉnh, nhưng lần này không hiểu sao chàng không thể nào tỉnh lại.

Chàng nhìn bàn tay mình, một vết đao dài, đường sinh mệnh bị cắt ngang, đường nhân duyên mờ mờ hiện ra một vết sâu.

Một đóa hoa không biết từ đâu bay đến rơi trên lòng bàn tay, sau đám mây mù vắng ra tiếng hát: “Tuyết trắng rơi trên núi, trăng thanh treo giữa trời, hay tin chàng đã thay lòng, thiếp ôm sầu gặt lệ ra đi...”.

Chàng ngẩng đầu, nhìn thấy vô vàn đóa hoa trắng từ trên trời rơi xuống như mưa. Trong màn mưa hoa đó, một bóng áo tím từ từ đi đến, cánh tay khoác một dải sa hồng, bờ vai mảnh, đôi mắt huyền như nhung, môi đỏ thắm. Phía xa xa hoa vẫn rơi không ngớt, từng cánh, từng cánh đẹp như hạt chu sa, chớp mắt cô đã ở bên chàng.

Chàng biết đó là mộng, nhưng không kìm được giờ tay định ôm cô vào lòng, nhưng cô lại như không nhìn thấy, chàng kinh ngạc nhìn quanh, cô đã biến mất.

194. Chương 189

Hoa dưới chân như tấm thảm đỏ, phía xa màn đêm đen thẫm, cô đi đến đâu, trên không lóe sáng đến đó. Cuối cùng chàng nhìn thấy điểm cuối con đường, ba chữ vàng Điện Chiêu Ninh lóng lánh dưới ánh đèn mờ trong đêm, hai cây anh đào trước cửa điện hoa nở đầy cành, sắc đỏ như lửa, cánh cửa lớn đỏ thẫm từ từ mở ra, bên trong rực rỡ ánh đèn lồng và những chữ hỉ đỏ chói.

Chàng nghĩ có lẽ đó là cảnh hôn lễ của cô và Dung Viên. Lúc đó chàng không biết cô quan trọng thế nào đối với chàng, cúi đầu trao cô vào tay người đàn ông khác, cảm giác day dứt dần vật tựa như đau khổ đó, chàng tưởng chỉ là do mình chưa quen.

Tình với Oanh Ca thật khó nói, cô là thanh đao do chính tay chàng đúc ra, là người thân thiết nhất của chàng. Không có ai có thể như cô, tất cả đều do chàng chỉ dẫn, dịu dặt từng bước, từng bước, lớn lên trở thành người như chàng mong muốn.

Nhìn vẻ ngây thơ và những nét con gái của cô mất dần từng ngày, từng ngày trở thành sát thủ máu lạnh vô tình, có lúc chàng cũng luyến tiếc vẻ nhút nhát đơn thuần của cô ngày trước, nhưng nếu phải lựa chọn, chàng vẫn muốn cô trở thành thanh đao tốt nhất của Dung gia, là tác phẩm hài lòng nhất của mình.

Tình của cô chàng không phải không biết, nhưng chàng không thể yêu cô, người chăn gối có thể rất nhiều, nhưng thanh đao tốt nhất của Dung gia chỉ có một, thanh đao này không dễ đúc, chàng không thể tùy tiện ném đi.

Chàng tự nhủ, lần sau, nếu lần sau cô lao vào lòng chàng, chàng nhất định sẽ đẩy cô ra. Chàng không nghĩ mình là người thiếu ý chí, nhưng khi cô giang tay ôm cổ chàng, mùi hương ngọt ngào trinh trắng dưới trăng khiến chàng không thể chối từ, chàng lại nhủ, lần sau, lần sau...

Cầm Tước xuất hiện đúng lúc đó. Một khuôn mặt giống hệt cô, mỗi khi cười trông thơ ngây vô hại, giống như cô trước năm mười sáu tuổi, khi chưa trở thành sát thủ, cũng đôi mắt tròn to khi nhìn chàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cầm Tước, chàng thở phào trước những dần vật bấy lâu trong lòng. Có những thứ con người ta có thể yêu, có những thứ không thể yêu, chàng nhìn Cầm Tước cau mày đứng bên khóm hoa tử dương, tự bảo mình đây là một cô gái ngây thơ an toàn, có thể yêu. Lúc đó chàng không nghĩ, chàng đã quen nhìn bao nhiêu cô gái ngây thơ an toàn, tại sao chỉ có Cầm Tước chàng thấy có thể yêu.

Oanh Ca không hiểu, tưởng là chàng thật lòng yêu Cầm Tước, ngay bản thân chàng cũng tưởng thế. Đây là một cuộc chuyển dời triệt để nhất, mọi tình cảm với Oanh Ca chàng dồn cho Cầm Tước, sau đó hết lần này đến lần khác tự nói với mình, cô gái này mới là người mình thật lòng yêu.

Nhưng nhìn thấy nụ cười nửa thật nửa giả của Oanh Ca, lòng chàng ngày càng bất loạn. Chàng luôn bắt gặp nỗi bi thương thoáng trong mắt cô, ánh mắt đó cửa vào tim chàng, ám ảnh giấc ngủ đêm đêm của chàng, gạt hình ảnh một người ra khỏi thế giới của mình khó khăn vậy sao?

195. Chương 190

Trước giờ chàng vẫn tin mình có trái tim cứng rắn. Người chàng yêu, người chàng muốn cưới là Cầm Tước, đó là cô gái khác hẳn Oanh Ca. Nụ cười của Oanh Ca quá giả, tính khí quá quật cường, lòng dạ quá độc ác, thủ đoạn quá tàn nhẫn, chàng ép mình ngày ngày chỉ nhìn thấy những cái xấu của cô, sự ám thị ngày này qua ngày khác khiến chàng ngày càng ghét đáng về cầm đao của cô.

Mãi đến một ngày, chính tay chàng đưa cô vào cung, đưa vào tay người đàn ông khác. Trước đây chàng kìm nén tình cảm của mình như vậy là do chàng coi trọng giá trị của cô với tư cách là thanh đao tốt nhất của Dung gia, nhưng thời gian lâu dần, sau bao nhiêu sự biến, chàng đã hoàn toàn quên, thanh đao tốt nhất của Dung gia không phải sinh ra để vào cung.

Chàng tưởng mình sẽ càng trân trọng Cầm Tước, nhưng không nhớ buổi đầu tiên vì sao chàng để Cầm Tước lọt vào mắt xanh.

Ngày chàng tỉnh ngộ là trước hôn lễ với Cầm Tước.

Hôm đó chàng đến Thanh Trì cư thăm Cẩm Tước, thấy cô đang ngắm những mảnh gốm vỡ, sáng bóng trên tay. Nghe tiếng chân chàng, cô chậm chậm ngẩng đầu, khuôn mặt giống hệt Oanh Ca trắng như tờ giấy, khóe mắt đỏ hoe.

Chàng đi đến gần, những ngón tay Cẩm Tước có vài vết rách do mảnh gốm cứa vào. Chàng hốt hoảng định lên tiếng, cô lại cười đau khổ, đưa cho chàng mảnh gốm dày nhất, có lẽ vốn là đế cốc: “Đây là quà sinh nhật chị tặng chàng”.

Nói xong đẩy cửa đi ra. Chàng sững người, cúi đầu, mắt nhìn vào đế cốc, là một hình tròn vẫn nhìn rõ những chữ khắc trên đó.

Tên chàng và ngày sinh. Bàn tay chàng run run giơ ra, chạm vào hàng chữ đó. Sinh nhật lần thứ hai mươi tư của chàng, chàng vẫn nhớ hôm đó cô vượt đường trường ngàn dặm từ nước Triệu trở về, đến trước thư phòng lại nhìn thấy chàng đang ôm Cẩm Tước, lúc đó cô dừng lại, chiếc bọc nhỏ màu đen trên tay rơi xuống đất... mỗi chi tiết chàng đều nhớ rõ.

Những chuyện trước đây không nghĩ, cũng không muốn nghĩ lại hiện lên trong đầu. Ký ức về cô bất luận đã cố phủ nhận chàng đều nhớ rõ, rõ đến giằng xé tâm can, cho nên chàng mới không muốn nhớ.

Nhưng ngược mắt nhìn Thanh Trì cư, nơi ngày trước cô ở, chiếc bàn chân thú bên cạnh giá nến là chỗ cô để dao, chiếc ghế bằng gỗ hoa lê trước bàn là chỗ cô thường ngồi đọc sách, chiếc giường sau bức bình phong quý phi là chỗ cô nằm, đâu đâu cũng có bóng hình cô.

Nhưng hôm nay, cô không còn nữa.

Chàng chưa bao giờ nghĩ, đối với chàng cô rốt cuộc là gì, trong một khắc đột nhiên bàng hoàng vỡ lẽ. Có lẽ từ khi chàng nhặt được cô, nuôi cô đến năm mười sáu tuổi, cô đã trở thành một phần của cơ thể chàng, giống như chân, tay chàng, khi cô ở bên, chàng không cảm thấy gì, khi cô rời đi, chàng, mới bỗng nhiên cảm thấy như bị chặt mất cánh tay.

196. Chương 191

Chàng nắm chặt những mảnh gốm vỡ, cạnh sắc của chúng cứa rách tay chàng, lòng bàn tay nhòe nhoẹt máu, tựa như điểm những bông mai đỏ. Chàng gục lên tay ghế ngày trước cô vẫn ngồi, như không còn sức lực. Nơi đây sẽ không còn bóng dáng cô, tiếng cười hơi lạnh dễ thương của cô, và cả ánh mắt cô đắm đắm nhìn chàng. Tất cả đều không còn.

Bây giờ trong giấc chiêm bao hoang đường, cô lướt trên thảm hoa đỏ, đi về phía điện Chiêu Ninh, không thêm ban cho chàng dù chỉ một ánh mắt, chàng muốn mở miệng, muốn gọi cô, thậm chí muốn đuổi theo cô, nhưng cổ họng như bị chẹn cứng, không thể nào cất tiếng.

Bóng Dung Viên vận thường y đứng trước cửa điện, chàng nhìn thấy cô hai tay nâng váy chạy vút về phía Dung Viên, chiếc khăn sa màu tím tuột khỏi cánh tay, bị gió cuốn đi, đèn trong cung tắt dần từng ngọn, hai người ôm chặt nhau trong sắc anh đào đỏ chói. Màu đỏ của đèn lồng, của những chữ hỉ như chích vào mắt chàng, chàng nhắm mắt thật chặt, bên tai có tiếng ai khẽ gọi: “Bệ hạ, bệ hạ!”.

Chàng tỉnh mộng, bên ngoài cung điện, một vắng trắng lạnh, cung nữ thấp thêm nến, một ngọn nến đơn độc trước long sàng in bóng chàng lên bức bình phong. Trong tòa điện vắng, bên dưới là long sàng Dung Viên từng nằm, chàng dựa chông gối cao, ý nghĩ vừa thoáng qua cứ bám riết trong đầu, chiếc giường này có phải là nơi họ từng ôm nhau như chàng nhìn thấy trong mơ.

Nỗi đau quen thuộc và cơn hận xoáy vào tim, suốt năm năm qua chúng không ngừng vò xé tâm can chàng, nhưng tất cả đều do chàng gây ra, hối hận ngàn vạn lần cũng không lấy lại được, sự quyết liệt của cô chàng hiểu nhất.

Không còn lý do gì để tự lừa dối mình hơn nữa, ba tháng trước, khi chàng đến tế đàn mang Oanh Ca đi, cô gái đeo mặt nạ đó nói với chàng, nếu Oanh Ca tỉnh lại, việc đầu tiên cô ấy làm là chết theo Cảnh hầu vương. Hai tay ôm đầu, chàng khẽ cười một tiếng: “Nguyệt nương, quả thực nàng không còn nữa”. Nước mắt chàng thấm ướt một mảng chăn.

Canh tư, có tiếng đàn âm thầm vọng ra từ cung điện vắng, ngày hôm sau, Bình hầu vương chuyển khỏi điện Thanh Lương, một chiếc khóa lớn khóa chặt cửa điện. Suốt những năm Bình hầu vương tại thế, điện Thanh Lương nơi ngự của các đời Trịnh vương cũng không bao giờ mở cửa, nghe đồn Bình hầu vương lưu lại chỗ ở cho cố nhân, nếu hồn phách cố nhân ban đêm có về không đến nỗi không tìm thấy nơi nương náu.

197. Chương 192

Phần 3: Tuyết ở Bối Trung

Bấy lâu, bấy lâu nay, tôi vẫn nghĩ, nếu tôi có một người trong lòng, tôi sẽ đem tất cả mọi sung sướng khổ đau của mình phổ thành khúc nhạc gảy cho chàng nghe, người của lòng tôi, lúc này, đang ở đây.

Chương 1

Vẫn không nhận được thư hồi âm của Quân Vỹ khiến tôi lo lắng. Mộ Ngôn cho rằng có Tiểu Hoàng bảo vệ, không có gì phải lo, thấy chàng lạc quan như vậy, tôi cũng không tiện nói ra, Tiểu Hoàng đã bị đem cầm cho vườn thú đến giờ cũng không biết đã chuộc về chưa. Theo hiểu biết của tôi về Quân Vỹ, chuyện này khó có hy vọng gì, rồi lại nghĩ tại sao trên đời có nhiều đàn ông thích nhau đến thế, tại sao Quân Vỹ có hình thể đẹp như vậy để làm kẻ mê, tâm trạng cứ ngổn ngang bấn loạn. Xem ra nhà họ Quân có cơ tuyện hậu thật rồi.

Năm trước anh ta còn hứa hẹn, nếu không có ai lấy tôi, anh ta sẽ lấy, số phận đã an bài như thế, thật ngao ngán. Nhưng biết làm sao, rút cục nước xa không cứu được lửa gần, hơn nữa bây giờ chúng tôi cũng không biết anh ta đang ở đâu, đành chờ xem sao.

Ý Mộ Ngôn là Quân Vỹ mãi không có hồi âm, vậy nhân chuyến đến Tiều đô, tiện thể chàng sẽ đưa tôi về núi Quân Vu. Mộ Ngôn phải đi một chuyến đến kinh đô của Thiên tử ở phía bắc Trung Châu(1), một việc dự định từ lâu cuối cùng mới có cơ hội thực hiện.

Trước giờ tôi vẫn nghĩ, Mộ Ngôn không rồi việc đến mức đưa tôi đi du sơn ngoạn thủy, tìm hiểu phong tục nơi này nơi kia, tôi vẫn đợi chàng nói lời từ biệt, cuối cùng ngày đó đã tới, lòng vừa buồn vừa thở phào nhẹ nhõm.

Đi qua vùng rừng núi hoang vu, qua bình nguyên rậm rạp, qua những con sông nước xiết, qua những làng bản hiu quạnh, tôi cảm nhận rất rõ thời gian trôi qua, mỗi khi mặt trời lặn tôi lại đếm ngón tay, tính thời gian chia tay với chàng, nhưng lại không thể chần chừ trì hoãn cuộc hành trình như lần trước. Mộ Ngôn cảm thấy buồn cười, hỏi: “Sao cô cứ luôn nhìn tôi như vậy, trên mặt tôi có vết gì chẳng?”.

Tôi mạnh dạn ghé lại gần: “Đúng, có vết, nào, lại đây tôi chỉ cho xem”.

Chàng hơi ghé lại, ánh mắt cười cười: “Vây nhìn kỹ đi”. Tôi nghĩ chàng đang giễu tôi, nhưng không sao, đành nào cũng chia tay, mặt dày một chút cũng chẳng hề chi.

Tôi gật đầu: “Huynh nhắm mắt lại”. Chàng lại ngoan ngoãn làm theo. Cúi trán trong lò đang cháy đượm, bốc lên ngọn lửa xanh, bên ngoài tiếng côn trùng nhặt thưa từng hồi, chàng ung dung ngồi đó, dáng vẻ như muốn nói thích làm gì tôi thì làm, khiến tôi bất giác muốn vuốt ve khuôn mặt gần trong gang tấc, đôi mắt gần trong gang tấc đó nhưng lại không dám.

Lòng bàn tay toát mồ hôi, từ từ gờ ngón tay đến gần đuôi mắt chàng, lấy hết can đảm chạm vào vầng trán trắng xanh, cảm giác và độ ẩm truyền đến ngón tay lúc đó tôi sẽ nhớ mãi. Tất cả chỉ do không thể tự rời xa chàng, bất luận thế nào, cũng không thể. Đôi mắt, hàng lông mày, sống mũi, bờ môi, khuôn mặt đẹp, biểu cảm trên mặt, tất cả đều khắc vào lòng tôi, dù chia ly nhưng tôi sẽ nhớ suốt đời.

Chàng hơi nghiêng đầu, Thái Dương áp sát ngón tay tôi, lặng lẽ mở mắt, “A Phát?”.

Tay tôi hơi run, vội rút về, củi cháy lép bép trong lò, lát sau, tôi chìa tay trước mặt chàng: “Nhìn này, trên trán có vật gì, lấy xuống cho huynh rồi”.

198. Chương 193

Ánh mắt chàng nhìn bàn tay trống không của tôi: “Đâu?”.

Tôi giả bộ ngạc nhiên, “Sao, không nhìn thấy à?”. Mắt chàng như cười, vẫn nhìn tôi, tay chống cằm không nói gì. Rất nhiều lúc, tôi không biết chàng nghĩ gì, lòng thấy hoang mang nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần tôi biết mình nghĩ gì là được.

Quân Vỹ nói thích một người là sẽ trở nên ưu tư, bởi vì luôn phải suy tính được mắt. Anh ta nói có lý, ở bên Mộ Ngôn, tôi luôn suy tính được mắt, nhưng mắt Mộ Ngôn thực ra tôi cũng chẳng có gì gọi là được, là mắt, cái còn lại chỉ là bóng dáng phong nhã tuyệt vời của chàng trong ký ức, lòng như nở một đóa hoa lớn quý báu, quý báu nhất.

Chim yến không về, hoa tử vi tắm ánh trăng, phía bắc hoa nở, phía nam hoa tàn. Suốt dọc đường đi gấp, đến biên giới Khương - Trần lại xảy ra một chuyện vốn tưởng sẽ xảy ra ngay từ khi câu chuyện bắt đầu, nhưng mãi chẳng thấy gì, đã tưởng tất cả đều suôn sẻ, cuối cùng lại bất ngờ xảy ra.

Một chuyện lớn.

Tôi bị bắt cóc.

Khi xuống núi, Quân sư phụ đã dặn dò Quân Vỹ bảo vệ tôi cẩn thận, ông lo nhất là chuyện đó. Sự huyền diệu của Hoa Tư dẫn tuy thiên hạ không mấy người biết, nhưng không phải hoàn toàn không ai biết, nó được lưu truyền một cách ly kỳ, rằng đó là phép thuật có thể làm người chết sống lại, đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ nên tu luyện như thế nào để đạt được công năng huyền diệu đó khiến ai được nghe đều không khỏi xiêu lòng.

Khi một thứ được nhiều người ngưỡng mộ, người sở hữu thứ đó đương nhiên dễ gặp nguy hiểm. Ghi chép thật sự về Hoa Tư dẫn lại vô cùng ít ỏi, do vậy mặc dù tồn tại mấy trăm năm nhưng đến nay vẫn huyền bí khôn lường. Vốn tưởng nó chỉ tồn tại mơ hồ trong dân gian, chưa chắc có ai tin, nên lúc đầu khi Quân sư phụ cho Quân Vỹ đi theo bảo vệ tôi, thâm tâm tôi ngầm ngầm phản đối, giờ mới thấy sự chu đáo của sư phụ quả không thừa.

Trời tối dần, do bị bắt cóc, chân tay đương nhiên bị trói, nhưng tôi vốn có tài cởi trói, nhanh chóng cởi nút dây thừng thoát ra, nhìn rõ ràng mình bị quán trong một tấm chắn, ngẩng đầu, thấy ánh vàng lóng lánh trên đỉnh trường, trước mắt, là bức bình phong sáu cánh.

Bức bình phong chắn trước giường có sáu cánh, trên mỗi cánh là một bức tranh kỳ lạ, có sông có núi và một cặp uyên ương, lúc sánh vai du ngoạn, lúc họa thơ đối ẩm dưới trăng, còn hai bức vẽ một chàng công tử ung dung ôm đàn bên cạnh bộ đồ uống trà, nhìn rất quen. Trong đầu thoáng nghĩ tới một chuyện nhưng lại lập tức gạt đi, bởi vì cảm thấy bút pháp của người đó không thể kém đến vậy.

Tôi nghĩ mặc dù kẻ bắt cóc tôi ra tay nhân lúc Mộ Ngôn đi ra ngoài, nhưng như trên đã nói, chắc chắn kẻ đó không biết cái gọi là bí thuật thượng cổ thần kỳ đó thực ra được phong ấn vào một hạt giao châu, đưa vào cơ thể tôi, hơn nữa nhất định không biết tôi là một người chết, cho dù tìm ra bí mật này, thiết nghĩ họ cũng không thể tin, dùng thân thể người chết tu luyện Hoa Tư dẫn, từ thời khai sơn lập địa, trên đất Cửu châu này chỉ có tôi là duy nhất.

199. Chương 194

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ kỹ hơn về tình hình trước mắt, bức bình phong đóng chặt “xoạch” một tiếng bị đẩy ra. Tôi vội vàng thu người vào trong chắn, hé mắt nhìn ra, thấy một ngọn đèn yếu ớt phía xa.

Người đẩy bức bình phong là một cô hầu, sau khi bước vào, cô cuốn cao bức rèm trường rồi đứng sang một bên, cả người như lặn vào màn đêm. Nhìn tương đối rõ là cô gái đối diện, không phải là dung mạo mà là hai ống tay áo rộng thùng thình của cô ta chiếm nhiều không gian như vậy, đập ngay vào mắt. Ánh nền nhỏ như hạt đậu chỉ chiếu sáng một khoảng nhỏ, quả thật không thể nhìn rõ mặt cô ta, chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của cô ta như xuyên thấu tận xương.

Ánh nền sáng dần, tôi nhìn thấy trên bàn trà có một chung rượu bằng đồng đen trong đựng đầy rượu màu ngọc bích. Cuối cùng nhìn rõ thân hình cô gái có ánh mắt tỏa ra hơi lạnh đó, một nửa khuôn mặt lộ ra dưới ánh nền, một nửa bị bóng cột nhà che khuất, khí chất lạnh lùng nhưng lại là một mỹ nhân hiếm thấy.

Miệng bị nhét khăn mùi xoa, không nói được. Tôi làm bộ vùng vẫy, cô gái hơi nhấc tay ra hiệu cho cô hầu, vừa giơ lên lại đột nhiên buông xuống, cười khẩy một mình: “Đúng là hồ đồ, cỏi trời cho cô làm gì, hôm nay cô chỉ cần có hai cái tai là được”.

Nói đoạn, cầm chung rượu trên bàn uống cạn, loạng choạng bước tới trước giường, né tránh bàn tay đỡ của cô hầu, một tay tóm lấy cằm tôi, sau khi lột chiếc mặt nạ của tôi, cô ta ngẩng phắt đầu, tôi không biết phản ứng thế nào, trầm nghĩ, chắc cô ta không đến nỗi cho là tôi giấu Hoa Tư dẫn trong mặt nạ này chứ?

Lúc sau, ngón tay thanh mảnh trắng ngần của cô ta lần trên vết sẹo ngoằn ngoèo trên trán tôi, ánh mắt lạnh lùng sa sầm, “Thì ra là một mỹ nhân, lẽ nào cô không biết, không được tự tiện động vào đồ của người khác?”.

Trong phòng rất yên tĩnh, tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt cô ta, không biết cô ta nói gì, nhưng không thể tỏ ra yếu thế, nhìn nhau rất lâu, cô ta cười khẩy một tiếng, giọng lạnh lùng: “Lại còn giả bộ thờ ơ, việc mới làm đã nhanh quên thế sao?”.

Tôi vẫn không hiểu cô ta nói gì, nhưng có cảm giác cô ta không phải bắt cóc tôi để đòi Hoa Tư dẫn, chẳng lẽ bắt nhầm người? Nhưng tôi vẫn ưỡn thẳng lưng, lúc này đầu cô ta đang ghé sát mặt tôi, mấy sợi tóc mai chạm vào trán tôi, hơi thở phả bên tai, giọng rất nhẹ: “Cô thích chàng, nhân lúc không có tôi, mon men đến bên chàng, cố tình gặp mặt, cố tình để chàng chú ý, mùa may như một con rối. Thật nực cười, lẽ nào cô không biết chàng đã có ý trung nhân, đã có hẹn ước?”.

Tôi sững ra một lát, như có một tia sáng lóe lên, đầu như vỡ tung, không thể tin nổi. Một cách bản năng, tôi lục tìm trong trí nhớ hình ảnh cô gái hành thích Mộ Ngôn ở Bích sơn, nhưng chỉ nhớ ra một biển hoa tường vi, đó là dịp cuối xuân tháng tư.

Cô gái nghiêng đầu nhìn bộ dạng ngây ngô của tôi, những ngón tay thanh mảnh của cô ta đặt lên tóc tôi. Lúc này tôi mới chú ý, giữa mái tóc đen mượt của cô ta cài một bông hoa tường vi kết bằng dải lụa tối màu.

200. Chương 195

Nếu cô ta chính là Tử Yên, nhất định cô ta chưa quên Mộ Ngôn.

Nhưng cô ta đã hành thích Mộ Ngôn.

Tôi không biết nên tỏ thái độ thế nào, cũng không biết tâm trạng mình bây giờ ra sao. Chỉ nghĩ nếu mình có thể sớm tìm thấy Mộ Ngôn, tìm thấy chàng trước khi chàng gặp cô ta, hôm nay sẽ thế nào?

Nhưng ba năm, bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm tôi không tìm thấy chàng, lúc sắp chết cũng không được gặp chàng một lần, ý trời là vậy.

Cô ta ngồi gằn lại, ngón tay rê trên trán, cau mày, có lẽ đã chênh choáng, khuôn mặt say rượu dưới ánh nền hồng toát ra một vẻ đẹp tuy hơi lạnh lùng nhưng thực sự say lòng, như nhìn tôi, lại như nhìn vào một điểm hư không nào đó, thoáng mím môi, lại tiếp: “Lúc đó tôi là nhạc sư trong Triệu cung, gặp chàng trong một đại yến, chiến công lừng lẫy của chàng ai không biết, cả Triệu vương cung, bao gồm mấy vị công chúa, không ai không ngưỡng mộ chàng”.

Ánh mắt cô ta dừng trên mặt tôi, miệng lại hơi nhếch: “Nhưng chàng chỉ đưa mình tôi về nước”. Ngừng một lát, mắt vẫn hướng vào tôi như cười, “Cô chỉ nhìn thấy tư phong nho nhã, trác việt của chàng, nhưng đã bao giờ nhìn thấy chàng nhẩn nại, ôn tồn dịu dàng âu yếm chưa?”.

Tôi lắc đầu. Cô khẽ cười: “Những gì chúng tôi có với nhau, cô không thể tưởng tượng được đâu”.

Lòng tôi nổi từng cơn sóng, lớp lớp dềnh lên, ép tới, nặng như đá tảng, nhưng lại không thể tỏ ra yếu thế, giống như gặp chó sói trên đồng hoang, dù sợ hãi đến mấy cũng phải ngẩng đầu nhìn nó, kẻ cúi đầu xuống trước là thua.

Cả cuộc đời, phụ vương không dạy được tôi điều gì hữu ích, ngoài một điều khi lòng càng hoảng loạn càng phải tỏ ra bình tĩnh. Thực ra tôi muốn hỏi cô ta, đã thích chàng như vậy, sao nỡ hại chàng, làm chàng bị thương nặng như thế, cũng không ngoái nhìn một lần. Chung quy chỉ tại tôi không hiểu, làm tổn thương người yêu cũng là một cách thể hiện tình yêu.

Ở đời người ta thường hay suy nghĩ không thông, trong tình cảm lại càng như thế, tất cả những suy nghĩ của tôi đều chỉ dựa vào kinh nghiệm cá nhân mà về mặt này rõ ràng tôi chưa từng trải.

Bên ngoài có tiếng bước chân, mặt cô ta biến sắc, đứng bật dậy, kéo xoạch bức bình phong, ánh sáng trước mắt lập tức mờ hẳn, chỉ lưu lại một ám ảnh nặng nề lan dần trong đầu mà trước đó tôi còn chưa biết là gì, bây giờ xem ra chính là những tưởng tượng mơ hồ về cảnh cô ta và Mộ Ngôn âu yếm bên nhau, lại thêm chiếc khăn mùi xoa nhét trong miệng, khiến tôi không thể cất lời.

Vẫn còn ôm một hy vọng mong manh, cố nhún lưng, mong được thấy cảnh tượng khác, có thể an ủi bản thân, lại nghe thấy ba tiếng gõ cửa quen thuộc, cánh cửa phòng từ từ mở ra. Một giọng nói vang lên, nhẹ mềm như một nhành tơ liễu ngày xuân, cùng với tiếng cười: “Tôi tìm em đã lâu, Tử Yên”. Đó là Mộ Ngôn. Cô gái ghen ngào: “Em vẫn đợi chàng, vẫn luôn đợi chàng đến tìm em”.

Vai và lưng đột nhiên như rũ xuống, không thể chịu đựng hơn nữa, bả hoải tựa vào tường, cái lạnh như khi sắp chết từ sống lưng lan ra, chỗ viên giao châu trong lồng ngực đột nhiên thấy đau. Quả rất kỳ lạ.

201. Chương 196

Đúng lúc đó, ván giường như bị lật nghiêng, khi trấn tĩnh được đã thấy bị ném vào chỗ nào đó, một tia sáng lơ mơ không biết từ đâu lọt ra, tôi đoán đây là một cái hang núi dài. May trước đó tôi đã cởi được dây trói, dù bị ném xuống hố sâu cũng không bị thương.

Ngồi tựa vách hang nhìn lên, không biết lúc này cảnh tượng trong phòng thế nào.

Có thể hình dung bên ngoài nhất định là một bầu trời sao sáng, chàng giẫm lên ánh trăng đẩy cửa đi vào, vẫn phong nhã du nhân như vốn dĩ. Có câu nói thế nào nhỉ, hình như là, “Bóng trăng lay động đầu cành, tường hoa in bóng vẫn nhân lại gần”. Nhưng không phải đến vì tôi.

Logic của tôi rất đơn giản, cho rằng Tử Yên đã đâm chàng, nhất định không còn là người của chàng, chàng sẽ không thích cô ta, tôi là một người chết, thực ra không có tư cách gì, nhưng mong chàng có thể tìm được người tốt hơn.

Thực ra, tôi đang nói dối, tôi không hề mong chàng tìm được cô gái tốt hơn. Nói trắng ra tôi ích kỷ, nhưng nếu nhất định phải lựa chọn, tôi thà thấy chàng yêu cô gái khác, nhất định không thể là Tử Yên, giống như suy nghĩ của Dung Viên. Nhưng họ vẫn gặp nhau, xem ra cả hai vẫn còn nhiều lưu luyến.

Tử Yên nói rất phải, tôi giống một con rối nực cười. Nhưng nếu đó chính là tình yêu của tuổi trưởng thành thì quả thực tôi không hiểu. Nhìn bàn tay mình, bàn tay phải đã mất đường sinh mệnh, càng nghĩ càng không hiểu, lòng buồn thấm thía nhưng không biết tự an ủi ra sao.

Tôi cầm lên chiếc mặt nạ dưới đất, lấy tay áo lau sạch, đeo vào mặt, còn có thể như thế nào nữa, vậy là chia tay. Tôi nhớ chàng, nghĩ tới sau này không bao giờ gặp lại, cuộc đời tôi kết thúc quá sớm, gặp chàng lúc còn nhỏ, không biết yêu là gì, khi hiểu được, chàng đã yêu người khác. Trong hang dài tịch mịch như vô tận, tôi từ từ khụy xuống, gục mặt vào hai đầu gối, bật khóc.

Khóc một lúc cũng thấy dễ chịu hơn, thực tế cho thấy, nỗi buồn có thể giải tỏa bằng nước mắt đều không phải là nỗi buồn. Những tiếng nức nở vang lên trong động, đập vào vách hang, vọng lại như có người đứng bên an ủi, lại cảm thấy có một chút can đảm.

Bám vách hang đứng lên, men theo vách đá tập tễnh đi ra, trên đường đụng phải rất nhiều xương khô, tôi bỗng thấy sợ hãi, trước kia không nhận ra, bây giờ rời xa Mộ Ngôn tôi mới hiểu chàng bảo vệ tôi quá kỹ, khiến tôi có cảm giác mình là cô gái bình thường, quên đi mình là người chết. Suy cho cùng không nên sợ hãi, bởi họ thực ra cũng như tôi, chỉ là bộ xương mục đen sì trong hang núi.

Vắt vả lần ra đến cửa hang, bên ngoài là đêm đen, không phải bầu trời sao như tưởng tượng, một trận mưa lớn trút xuống đầu.

Tôi đội mưa đi trong đêm. Lúc Tử Yên nhốt tôi trong hang núi, chắc không ngờ tôi có thể thoát ra, nhưng Mộ Ngôn thích cô ta, chàng không biết chính cô ta bắt cóc tôi, nghĩ đến những bộ xương vừa vấp phải trong hang, cô ta chủ tâm vút tôi vào đó nghĩ là tôi sẽ chết vì trúng độc chướng khí, đâu có biết tôi vốn là một người chết.

202. Chương 197

Ngọn núi như con thú nằm ngang trước mặt, há cái mồm khổng lồ đầy máu, bóng cây cao vút nhảy múa trong đêm tối, trong màn mưa tạo ra những hình thù kỳ dị. Gió réo bên tai, thổi bạt những sợi mưa, quất vào người, cái lạnh từng lớp thấm qua da thịt, thấm vào lòng, lạnh như băng.

Trời vẫn mưa như trút nước. Phía xa đỉnh viện thấp thoáng lọt ra ánh sáng nhưng lại chính là nơi nguy hiểm nhất với tôi. Tôi không biết đường đến núi Quân Vu, chỉ biết chạy thực mạng ngược hướng ánh sáng nguy hiểm đó. Đường núi trơn, dù đã quen nhìn trong bóng tối, cũng có lúc không nhìn kỹ, tôi vấp ngã liên tục, người lấm đất.

Cảm thấy đã chạy được khá xa, không sợ bị đuổi kịp tôi mới yên tâm, nhìn thấy một bụi cây thấp ven đường, tôi chạy vào định tránh mưa.

Viên giao châu khiến tôi lạnh hơn người thường, không cần phải vội, tôi trấn tĩnh tinh thần, cảm thấy nước mưa và đất nhão bám vào từng tác cơ thể, lạnh rúm người. Mưa tạnh thì sẽ ổn thôi, tôi nghiêng rằng, ôm gối tự an ủi. Mưa tạnh sẽ ổn thôi.

Trận mưa lớn nơi núi sâu đủ dài để xảy ra mọi chuyện, tôi đã nghĩ đến rất nhiều nguy hiểm, chỉ duy nhất quên một điều, có những loài mãnh thú quen tìm môi trong mưa.

Khi phát hiện ra, con báo đó đã đứng cách tôi mười trượng, hình như nó chưa trưởng thành, đôi mắt xanh lét như hai đốm lửa quái dị trong đêm, ánh lên lớp lông ướt đầm nước mưa, lộ những đường vân hoa. Con báo hình như vừa thôi bú chưa lâu, dè dặt nhìn tôi, có lẽ đang suy nghĩ cái thân hình lấm đất trong bụi cây là vật gì, liệu có thể cho vào bụng. Còn tôi trong người chỉ có một vật duy nhất có thể tự vệ là con dao găm chặt được trong hang núi.

Lúc này không nghĩ gì hết, cũng không nghĩ thơ tưởng tượng Quân Vỹ, Tiểu Hoàng từ trên trời rơi xuống, hoặc thần kỳ hơn, Mộ Ngôn từ trên trời rơi xuống. Nếu nghĩ vậy thì chết chắc.

Nhìn nhau một lát, con báo cuối cùng nhún hai chi sau lấy đà lao đến, còn tôi không biết lấy đâu ra can đảm, không né tránh, tay nắm chặt chuôi dao găm nhằm cổ con báo đón đợi.

Đương nhiên là không đâm trúng. Cho dù móng vuốt con báo cào lên người tôi cũng không đau, không hề gì. Không thể giương mắt nhìn nó ngoạm mình từng miếng, vẫn kiên trì dùng dao đâm vào cổ họng nó, dốc sức toàn thân, chỉ nghe thấy tiếng găm đau đớn của con thú, lòng thấp thỏm ý nghĩ phải giết nó thật nhanh, không để tiếng găm của nó lôi kéo mãnh thú khác đến.

Khi dao găm đâm trúng họng con báo như ý muốn, máu đỏ vọt ra như mưa, phun vào ngực tôi, nhanh chóng lan ra, đỏ ngầu một mảng. Bầu trời cao, mưa đêm vô tận, con dao trong tay cầm không chắc, suýt rơi, máu con báo lẫn nước mưa và đất nhão. Chỉ thấy tiếng gió mưa, không có tiếng thở của tôi, xung quanh không một vật sống.

Nỗi sợ cuối cùng cũng xâm chiếm từ chân lên đầu. Quân Vỹ luôn cho là tôi bạo gan, chẳng sợ gì, đó là lúc còn nhỏ, sau lớn lên cảm thấy rất nhiều thứ không thể bị mất, càng ngày gan càng bé đi, thái độ gan góc không sợ hãi chỉ là giả bộ trước mặt Quân Vỹ mà thôi.

203. Chương 198

Lấy tay che mắt, nghĩ đến cảnh tượng một tháng trước, trong đêm trăng gặp con sói, đêm đó ánh sao mờ mờ như dát bạc lên triền núi, có một người đứng trước mặt tôi mỉm cười: “Không nhận ra con sói đi theo hay sao?”, rồi vỗ lưng tôi an ủi: “Đừng sợ, con sói bị giết rồi, còn sợ gì nữa?”.

Rõ ràng biết nước mắt cũng chẳng ích gì, nhưng lại không kìm được, trong màn mưa lạnh cô đơn, một lần nữa tôi bật khóc, nước mắt chảy dài theo kẽ ngón tay, tôi nhớ chàng: “Mộ Ngôn, chàng ở đâu, em sợ lắm”.

Em sợ lắm.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mưa vẫn không có dấu hiệu ngớt, vẫn âm ỉ trút nước.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng gầm gào, hình như là tiếng hổ gầm.

Tôi khó nhọc đứng lên, thầm nghĩ, dùng đá ném liệu có được, kết quả là không được. Sức lực yếu ớt đâm chết một con báo chưa trưởng thành là do ông trời ngu gậy, lại còn muốn giết một con hổ trưởng thành có lẽ phải chờ ông trời ngu mãi không tỉnh.

Tôi không hy vọng lại gặp may lần nữa. Không biết viên giao châu bị con hổ nuốt chừng sẽ thế nào. Quân sư phụ nói viên giao châu được phong ấn Hoa Tư dẫn huyền bí, với công lực tự thân đã có thể làm cho người chết sống lại trong ba năm.

Tôi không biết nó sẽ khiến cho con hổ sống thêm bao nhiêu năm. Tình huống xấu nhất sẽ là sau tối nay trên đời sẽ xuất hiện một con hổ trưởng sinh bất lão, lại không phải là Tiểu Hoàng, không biết sẽ tác động thế nào đến cân bằng sinh thái. Tôi chạy thực mạng ngược hướng con hổ, thực ra thế nào cũng được, tôi chẳng có tài cán gì, có lẽ không thể sống qua đêm nay, nhưng dù không thể sống mà ra khỏi khu rừng này cũng không thể gây hại cho người khác.

Mặc dù hơi sợ, tôi vẫn nắm chặt con dao găm đã bị nước mưa xối rửa sạch sẽ, run run thử ướm vào ngực mình. Nếu bị con hổ phát hiện, phải đâm dao vào ngực, nhất định phải hủy viên giao châu.

Tôi căng thẳng chờ đợi, không nghe thấy tiếng hổ gầm nữa, chỉ có tiếng bước chân loạng choạng vang lên sau lưng. Trời mưa to như vậy nhưng tôi vẫn nghe thấy hơi thở gấp gáp của người đó.

“A Phát”. Tiếng gọi khàn đến mức không giống giọng của chàng. Tôi đang nghĩ người đứng đó, chờ đợi cả nghìn vạn năm nhưng không có can đảm ngoái đầu. Khóe mắt liếc thấy thanh kiếm trong tay chàng, miếng thạch ngọc khảm trên chuôi kiếm phát ra ánh sáng màu lam lóng lánh, ánh lên một góc tay áo đỏ như đoá yên chi, trông tuyệt vời nho nhỏ.

Đó chính là chàng. Có thể cảm thấy bàn tay chàng chậm chậm đặt lên vai tôi, hơi ngừng lại rồi kéo tôi vào lòng. Mưa trút xối xả nhưng tôi không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ cảm thấy thiên hoang địa lão, bể dâu cũng hóa thành tro bụi. Môi chàng áp sát vành tai tôi, tôi nghe thấy hơi thở dần bình ổn của chàng, một lúc lâu sau chàng khẽ nói: “Cô làm tôi sợ chết đi được”.

Đó chính là chàng, rõ ràng không ngủ được nhưng tôi lại cảm thấy hương hoa mai thoang thoảng quanh mình, hai tay run run ôm lấy cánh tay chàng tựa như nhìn thấy một vạt bông mai nở trên núi tuyết.

204. Chương 199

Đó chính là chàng, tôi nghe thấy giọng mình run rẩy: “Tôi tưởng không bao giờ được gặp huynh nữa”. Chàng ôm chặt hơn nhưng vẫn thận trọng né tránh vết thương ở bả vai do vuốt con báo gây ra, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve mắt tôi.

Một khắc trước còn cảm thấy không thể sống qua đêm nay, còn lúc này Mộ Ngôn đã ở đây, tất cả mọi bất an đã hóa thành tro bụi bay đi, nhưng nỗi buồn lại ứ đọng, vốn định tỏ vẻ bất cần, không muốn để chàng nhìn thấy sự yếu đuối bi lụy của mình nhưng không thể, nước mắt đã trào ra, tôi khóc nức nở, càng khóc càng không kìm được, Mộ Ngôn lặng lẽ ôm tôi, ngón tay dấn vào mặt nạ, lau nước mưa và nước mắt. Nhưng chỉ uống công, lát sau chàng áp má vào trán tôi, thở dài.

Bấy lâu nay, tôi luôn nghĩ nếu tôi có một người trong lòng, nhất định sẽ đem mọi sung sướng khổ đau của mình phổ thành khúc nhạc gảy cho chàng nghe. Người của lòng tôi, lúc này, đang ở đây.

Không nhìn rõ bóng chàng, chỉ cảm thấy người mình từ từ quay lại. Những ngón tay lành lạnh lướt qua mái tóc, dừng lại trên đuôi mắt tôi: “Có tự đi được không?”.

Tôi gật đầu, ngừng một lát, lại lắc. Người bị nhắc bỗng lên, giọng ai sát bên tai: “Không biết bị đau chỗ nào, nếu đau thì nói”.

Tôi lắc đầu, ngừng một lát, lại gật. Nhất định chàng thấy tôi rất đáng thương, sự xót thương một con chim sẽ bị bắn gãy cánh, rất hy vọng sẽ là tình yêu, ước gì được như thế. Tôi biết mình mù quáng, nhưng cho dù mù quáng, tôi cũng muốn mù quáng thêm lát nữa.

Tôi được Mộ Ngôn bế về quán trọ, suốt chặng đường không ai nói gì, mưa vẫn không ngớt. Trước cửa quán trọ, Chắp Túc xa cách đã lâu tay cầm chiếc ô đứng đợi. Không biết tại sao cô ấy đột nhiên xuất hiện, có lẽ hộ vệ của Mộ Ngôn vẫn bí mật bám theo suốt dọc đường, tuy không lộ diện nhưng vẫn theo dõi hành tung của chủ, khi chủ gặp nguy hiểm lập tức ra tay.

Chắp Túc thu cái ô lại, định đón tôi từ tay Mộ Ngôn, tôi đang do dự không biết có nên đứng xuống, lại cảm thấy bàn tay ôm khoeo chân và eo mình xiết chặt. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn lồng, tôi ngẩng đầu nhìn rõ bờ môi mím chặt, mái tóc ngấm mưa ướt đầm, sắc mặt trắng xanh của Mộ Ngôn.

Chưa bao giờ thấy chàng tỏ ra lạnh lùng như vậy, như lớp lớp băng đóng trên mặt sông mùa đông. Tôi giờ tay định bám vai chàng, tay vừa chạm vào cổ áo, bàn chân chàng trên sàn nhà trọ đã dừng lại: “Đau à?”.

Nước mưa nhỏ từ tóc xuống, từng trận gió lớn làm ngọn đèn lồng trong tay Chắp Túc chao đảo, cuối cùng tắt phụt. Trong bóng tối, tôi len lén ôm cổ chàng, không thấy có phản kháng, khẽ trả lời: “Không đau”, nghĩ một lát, lại hỏi chàng: “Tôi nặng lắm phải không, huynh vất vả quá!”.

Tôi biết chàng sẽ trả lời thế nào, nhất định là nửa cười nửa không châm biếm tôi: “Cũng nghĩ đến sự vất vả của tôi cơ đấy?”. Nhưng lần này chàng không nói như vậy. Có vật gì khẽ chạm vào đầu, phả hơi ấm ấm. Tôi nghĩ ra đó là gì, mặt chợt nóng bừng.

205. Chương 200

Hành lang ván gỗ của quán trọ kêu cọt két dưới chân. Cửa phòng mở ra, tôi thấy sau bức bình phong vẽ khóm hoa tử oanh thấp thoáng cái chậu gỗ to nước bốc hơi nghi ngút, khiến ba chiếc đèn lồng treo trên giá đồng đen loang loáng nhấp nhoe.

Mộ Ngôn đỡ tôi xuống, kiểm tra vết thương trên người tôi, phát hiện chỉ có mấy vết xước trên vai do vuốt con báo cào rách, gọi Chắp Túc lại dặn dò. Sau đó như muốn đi ra, tôi vội túm ống tay áo: “Huynh định đi đâu?”. Mặt chàng cuối cùng lộ ra nụ cười: “Đi thay quần áo, cô tắm đi, lát nữa tôi quay lại”.

Mặc dù nghe nói Chắp Túc rất giỏi băng bó vết thương cũng phải uyển chuyển từ chối, đành bịa ra một lý do, cô ấy bán tín bán nghi, nhưng có lẽ cảm thấy con người tôi đầy bí hiểm, nên vẫn đi ra để mặc tôi tự lo liệu.

May vẫn còn giữ được một lọ thuốc trị thương Quân sư phụ đưa cho lúc lên đường, tuy bị ngấm chút nước mưa nhưng vẫn dùng tốt. Bôi thuốc lên vết thương, thay quần áo sạch xong, tiếng gõ cửa của Mộ Ngôn vang lên, vẫn là kiểu gõ thông thả ba tiếng.

Cửa mở, Mộ Ngôn hiện ra trước ngưỡng cửa, toàn thân áo chùng đen, tay và cổ áo nổi những hoa văn thêu chỉ bạc, tay bê bát nước gừng kháng hàn. Tôi chờ chàng đến, lúc tắm đã nghĩ chàng đến làm gì, nghĩ mãi rồi cảm thấy chàng đến làm gì không quan trọng, chỉ cần được ở bên chàng thêm một khắc, cho dù chàng đến chỉ để đưa bát nước gừng uống cho ấm bụng.

Kết quả chàng quả nhiên đến đưa bát nước gừng, ý nghĩ đầu tiên của tôi là mình thật ngốc, sao vừa rồi không giả thiết chàng đến thổ lộ tình yêu với mình.

Sì sụp uống hết bát nước gừng vẫn không thấy chàng có ý đi ra, ngồi bên giường ngật ngật nhìn tôi uống cạn giọt nước gừng cuối cùng, lát sau nói: “Khi tôi mười hai tuổi lần đầu tiên theo phụ thân xuất chinh”.

Đây là câu chuyện kể tuyệt vời trước khi ngủ, tôi để cái bát không lên chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường, kéo cao chăn, tựa đầu giường nghe chàng kể.

“Lúc đó tuổi nhỏ khí hăng, trúng kế dụ binh của địch, bị kẹt ở giữa vùng núi sâu vắng vẻ. Cũng là một đêm mưa, một trăm tinh binh dưới tay bị thiệt mạng, xác ngổn ngang trên núi, khó khăn lắm họ mới bảo vệ được tôi, giấu vào một hang núi, trong hang tôi nghe thấy phía xa có tiếng mãnh thú gầm gừ tranh mồi, biết là chúng đang tranh nhau xác chết của binh sỹ mình. Lúc đó tôi cũng bị trúng tên, dù im lặng nằm một góc, mùi máu tanh cũng sẽ dụ chúng đến, biến thành bữa tiệc cho chúng. Nhưng nếu đốt đuốc đuổi thú dữ, sẽ bị địch phát hiện, cả hai đều là đường chết.

Chàng chống tay lên trán, tựa như suy nghĩ, dáng tư lự khác hẳn bộ dạng tôi thường thấy.

Xem ra chàng cũng không thường xuyên kể chuyện cho em gái nghe, bởi vì câu chuyện kể trước khi ngủ nên là những chuyện tình cảm nhẹ nhàng, không nên hồi hộp thót tim như vậy, tôi nắm chặt ống tay áo chàng, sốt ruột giục: “Sau đó thế nào?”.

Mộ Ngôn ngược nhìn tôi, dưới ánh đèn, mắt chàng đen thẳm như biển sâu: “Tôi sống đến bây giờ, tình huống gay go nhất đã gặp chỉ có lần đó, nhưng lúc đó tôi không hề thấy sợ”.

206. Chương 201

Tôi gật đầu: “Ồ, huynh rất dũng cảm, nhưng, nhưng, về sau thế nào, huynh làm sao thoát ra được?”.

Chàng cầm cốc trà lên, không trả lời câu hỏi của tôi, xoay xoay trong tay: “Vốn đã tưởng ngay tình huống đó cũng không thấy sợ, có lẽ trong cuộc đời này sẽ chẳng sợ gì nữa”.

Ngừng một lát, chàng ngược mắt nói: “Bao gồm cả lần tôi bị Tử Yên đâm trúng mà cô nhìn thấy”.

Thấy tôi ngạc nhiên, chàng cười rất nhẹ, vẫn xoay cốc trà bằng gôm thô trong tay: “Tôi đã tính rồi, dùng tư thế đó, cô ấy sẽ đâm trúng chỗ nào trên người tôi, tôi sẽ bị thương như thế nào, cần dưỡng thương bao lâu, có bao nhiêu thời gian để cho tiểu đệ của tôi thừa cơ phản loạn”.

Chiếc cốc trong tay chàng đã xoay một vòng, “Chuyện này rất nguy hiểm, chỉ cần sai sót một chút là có thể mất mạng, nhưng đến khi con dao đâm xuống theo dự đoán, tôi điều chỉnh tư thế cho dễ chịu hơn, cũng không cảm thấy sợ hãi bao nhiêu”.

Chiếc cốc gôm chuyển sang tay trái, chàng thản nhiên nói: “Hình như tôi sinh ra đã không biết sợ, bẩm sinh đã thiếu cảm giác đó”.

Tôi kinh ngạc không nói ra lời, một lát sau chỉ có thể nói một câu: “Ngộ nhỡ bị đâm chết thì sao?”. Nghĩ đến Tử Yên cô nương, nghĩ đến chàng, đến kế hoạch chu toàn đó của chàng, quan hệ giữa chàng và Tử Yên cô nương là thật hay giả, nhưng cũng không mấy bận tâm, điều bận tâm nhất vẫn là ngộ nhỡ thì sao? Ngộ nhỡ lúc đó chàng bị Tử Yên cô nương đâm chết, chết trước mặt tôi, tôi tìm chàng cả đời, cuối cùng chứng kiến chàng thân mình đầm máu nằm trước mặt, lại không biết chàng là ai. Tôi thở phào, may ông trời không để chuyện đó xảy ra.

Cốc trà được để lên bàn, ánh nến chao đảo, chàng khe khẽ lặp lại “ngộ nhỡ” nhưng lại khẽ cười: “Sẽ không có ngộ nhỡ nào hết. Giống như giải một đề toán, có một vạn bước, mỗi bước đều chính xác, nghĩa là một vạn trên một vạn. Sẽ không xảy ra sai sót một phần vạn nào hết, nếu có, chỉ là do khi giải, tính toán không cẩn thận...”.

Tôi ngắt lời chàng: “Nhưng sự đời không phải mọi chuyện đều như giải đề toán, con người có tình sẽ thấy sợ hãi, khi sợ hãi nhất định lo lắng đến tình huống ngộ nhỡ”.

Chàng chống tay lên trán: “Sao? Vậy cô nói xem, A Phát, tại sao người ta sợ?”.

Vấn đề này hoàn toàn không cần suy nghĩ, “Bởi vì có những thứ muốn giữ gìn bảo vệ”.

Chàng nhìn tôi rất lâu, chậm rãi nói: “Cô nói đúng, đó là nguyên nhân tôi nay lần đầu tiên tôi đã thấy sợ”.

Không biết thế nào, câu chuyện lại đột nhiên chuyển hướng như vậy, đầu óc phản ứng không kịp, lúc sau, tôi ngây ngây nhìn chàng: “Nhưng huynh nói chưa bao giờ huynh sợ...”.

Chàng giờ tay nắm tay tôi: “Tôi nay tôi rất sợ”.

Tôi sửng người, khi hiểu được chàng đang nói gì, toàn thân bỗng cứng đờ, tay hơi rụt lại một cách bản năng lại bị chàng nắm chặt: “Là tôi đã sai, không nên để em một mình trong quán trọ”.

207. Chương 202

Tôi bối rối: “Cũng không thể trách huynh...”.

Chàng bổ sung: “Biết rõ em ngốc như vậy, thân thủ không tốt, lại dễ tin người”.

“ ... Đủ rồi”, tôi bực mình nhìn chàng, “Thực ra là huynh...”.

Lại bị chàng ngắt lời: “Tôi thích em”.

Sự chuyển hướng quá đột ngột khiến người tôi bủn rủn.

Tay run run.

Những lời hay như vậy, chuyện tốt như vậy, đây nhất định là đang nằm mơ. Cơ hồ nhắm mắt theo bản năng, bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe tiếng mưa nhỏ dần bên ngoài.

Quả nhiên là mơ, chẳng phải thường nghe thấy những chuyện như thế sao, làm gì có bánh nướng từ trên trời rơi xuống.

Cánh cửa sổ “cách” một tiếng, tôi giật nảy mình, mở mắt, nhìn thấy một con chim sẻ ướm đầm bay vào, loạng choạng trong phòng. Căng thẳng nhìn lướt phía trước giường, vật đầu tiên lọt vào mắt là một đôi giày, nhích lên một chút, Mộ Ngôn nhăn nhó nhìn tôi: “Tôi đang chờ em trả lời, em nhắm mắt giả bộ ngủ là ý gì?”.

Hóa ra không phải chiêm bao.

Tôi lú lờ lấp bắp, hỏi lại: “Trả... trả lời gì kia?”.

Chàng cầm bàn tay tôi để bên ngoài chăn, nắm chặt trong tay mình, mỉm cười chăm chú nhìn vào mắt tôi: “Tôi thích em, A Phất, có phải em cũng thích tôi?”.

Tôi hoang mang nhìn chàng, đầu óc đột nhiên trống rỗng, nghe thấy giọng nói bình tĩnh của mình: “Thích mà huynh nói là như thích em gái sao? Nếu là thích như vậy, tôi cũng thích huynh như thích anh trai...”. Chẳng biết mình đang nói gì.

Chàng khẽ kéo tôi lại, hơi cúi đầu, như vậy có thể bốn mắt nhìn nhau. Chàng nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc xa lạ, nói từng tiếng: “Em nghĩ tình cảm của tôi với em là thế nào? Trước đây tôi đã nói, lấy tôi có nhiều cái hơi. Nếu cả đời tôi chỉ lấy một mình em, em có đồng ý lấy tôi?”.

Tôi nhìn thấy biển hoa mai trắng dâng lên, dệt thành một tấm thảm trắng, dâng dần dần trong màn mưa đêm, lạnh buốt, trải khắp phòng. Thực ra đều là hoang tưởng, như cái đêm sao sáng lần đầu tôi gặp chàng đó, cảm tưởng như nhìn thấy hoa mai trắng thắm hai nở đầy triền núi. Trên môi chàng nở nụ cười, lặng lẽ, lặng lẽ nhìn tôi, gió lạnh lùa qua cửa sổ, hoa tử vi bên ngoài chỉ chít đầy cành, rung rung trong gió, cánh hoa tím lặng lẽ khoe sắc trong đêm.

Ông trời để chúng tôi tái ngộ đã là phúc lớn, trong lòng tôi cũng thầm mơ ước chàng thích tôi, nhưng chưa bao giờ nghĩ điều đó sẽ thành hiện thực, chưa bao giờ, chàng hỏi tôi có bằng lòng không, sao có thể không bằng lòng. Nhưng tôi đâu có thể được gọi là con người.

208. Chương 203

Tôi như vậy, muốn ôm chàng cũng không dám.

Sống và chết là hai cõi khác nhau, chỉ là tôi quá quyến luyến. Đây là người tôi thích nhất, lòng âm thầm trân trọng chàng, muốn bảo vệ chàng, không bao giờ muốn hại chàng.

Gật đầu là chuyện dễ nhất, nhưng nếu có một ngày, chàng biết người chàng yêu thương là một người chết, chàng sẽ ra sao? Tôi sẽ ra sao?

Như qua cả một cuộc đời, tôi lấy hết can đảm nắm tay chàng, run run đặt lên mũi mình. Sắc mặt chàng có chút lạt lùng, tôi không dám nhìn biểu hiện tiếp theo của chàng, cổ kìm nổi cay đắng trong lòng: “Có cảm thấy gì không...? Mộ Ngôn, tôi không có hơi thở”.

Ngón tay chàng hơi dừng lại, đã nói ra được câu đó, dường như tôi có thể thẳng thắn nói ra tất cả: “Có phải rất nhiều lúc huynh ngạc nhiên tại sao tôi không thấy đau”. Tôi cắn môi, khó nhọc đẩy cái vật chắn trong họng, “Bởi vì tôi hoàn toàn không cảm thấy đau, cũng không ngửi thấy mùi hương hoa nồng nàn, cũng không ngửi thấy mùi cao lương mỹ vị của tửu lầu mà huynh ca ngợi. Tôi tỏ ra rất thích bánh chẻo nhân tôm, thực ra ăn nó không có vị gì, chỉ là trước đây, trước đây tôi từng thích món đó”.

Ngẩng đầu, hai tay che mắt, nước mắt bắt đầu tuôn, tất cả đã hết. Ép chặt vào đầu giường như bám vào khúc gỗ nổi giữa biển nước mênh mông: “Huynh nói huynh muốn lấy tôi, tôi cầu mong không được, nhưng tôi thế này, huynh còn dám lấy không?”. Tất cả đã hết.

Hồi lâu sau, ngón tay lạnh lạnh của chàng dừng trên tai tôi, men theo lớp mặt nạ bạc từ từ trượt lên trán. Với tâm trạng bát nước đã đổ, không thể cứu vãn, tôi đợi chàng lột mặt nạ của mình.

Khi mặt nạ được nhắc ra, tôi không dám mở mắt nhìn, chàng nhất định hoảng sợ khi thấy khuôn mặt trắng nhợt của tôi, nhất định nhìn thấy vết sẹo dài trên trán tôi, một khuôn mặt xấu xí chấp chới giữa sống và chết, cảm giác của chàng sẽ thế nào?

Tôi từng nghe một câu chuyện, một con rối bằng gỗ đem lòng yêu chủ nhân của mình, do nhân duyên ngẫu hợp thế nào bị một thuật sĩ làm bùa phép biến thành một cô gái, cuối cùng lấy được người mình yêu, nhưng đến ngày bùa phép hết công lực, chủ nhân đã sợ hãi ngắt xiêu khi con rối hiện nguyên hình, con rối với trái tim thiếu nữ gục ngã bên cạnh chủ, cuối cùng dùng thanh kiếm tự kết liễu đời mình.

Tôi lúc này giống như con rối đó, chủ nhân của cô hoảng sợ khi nhìn thấy cô, nhưng không biết cô còn sợ hơn anh ta vạn lần.

Ngón tay từ giữa hai hàng lông mày từ từ vòng qua trán, di chuyển về tai trái, chính là chỗ vết sẹo đó, là nơi tôi không muốn chàng chú ý nhất, nhưng ngón tay chàng thậm chí đã dừng ở đó, người run lên, tôi chờ câu nói của chàng, “Duyên phận đã hết, chúng ta đoạn tuyệt từ đây”, câu Quân Vỹ thường viết trong tiểu thuyết.

Tóc mai bị vén lên. Trong tiếng cánh cửa sổ bị gió thổi va lạch cạch, giọng chàng rất nhẹ: “A Phát, mở mắt nhìn tôi”.

209. Chương 204

Tôi căng thẳng nắm chặt ống tay áo, vừa cảm thấy không thể từ chối đề nghị đó vừa sợ mở mắt nhìn thấy cái không muốn nhìn. Cuối cùng tình cảm chiến thắng lý trí, tôi mở mắt ngược nhìn, thần sắc trên mặt Mộ Ngôn quả nhiên lạt lùng chưa từng thấy, nhưng không phải là vẻ kinh hoàng, khiếp sợ hay ghét bỏ, giống như đứng trước một trận chiến không biết thắng hay thua, điềm tĩnh đến mức tựa như trang nghiêm.

Tôi ngậy ngậy nhìn chàng.

Cặp mày hơi cau của chàng cuối cùng giãn ra, kéo tôi lại gần hơn: “Chuyện đó em có thể tự nói ra với tôi, tôi rất vui”.

Tôi gơ tay che vết sẹo trên trán: “Huynh, huynh không sợ sao?”.

Chàng lắc đầu, như nghe thấy chuyện buồn cười: “Tại sao lại sợ?”.

Sao có thể không sợ, có lúc ngủ mơ, nghĩ đến bản thân sống như chết, chính mình cũng thấy sợ, sao chàng lại bình tĩnh chấp nhận như vậy.

Đối diện với gương mặt bối rối phản chiếu trong chiếc gương đồng, tôi lùi vào bóng tối, cười đau khổ, “Tôi không giống một người sống thực sự, hơn nữa, huynh nhìn thấy rồi, tôi là một quái vật xấu xí”.

Chàng kéo tôi ra khỏi bóng tối, nhìn kỹ tôi, nơi ánh mắt chàng quét qua, da thịt tôi như bị lửa thiêu, rồi lại bị chìm trong băng lạnh. Tôi ngoảnh mặt sang bên, trong cái nhìn hai tầng băng hỏa tương khắc đó, chàng nghiêng người gỡ bàn tay tôi đang ôm trán, nắm trong tay mình: “Tại sao lại cho rằng mình xấu xí, nếu như ngay... danh chấn thiên hạ...”.

Nói đến đó, chàng cúi đầu cười, như tự nói với mình: “Tôi vốn nghĩ đó chỉ là... nhưng không ngờ lại đúng như vậy”. Khi ngẩng đầu chàng lại giơ tay vuốt ve vết sẹo trên trán tôi, “Nếu hồi đó tôi có thể đoán ra, chúng ta...”. Nhưng cuối cùng lại không nói hết. Tôi không biết chàng định nói gì, chỉ lờ mờ hiểu, đó là điều tôi không thể, cũng không cần tìm hiểu.

Bàn tay chàng dừng trên má tôi: “Vui lên đi, vết sẹo nhỏ đó không ảnh hưởng đến nhan sắc của em, em là cô gái đẹp nhất tôi từng gặp”. Ngón tay chàng lau nước mắt cho tôi, chăm chú nhìn mắt tôi, “Những chuyện đó đã có tôi, em chỉ cần cố sống đến khi tôi tìm ra cách, có làm được không?”. Ngoài gật đầu tôi không thể làm gì khác. Nếu đây là mệnh, cả đời này tốt nhất tôi không nên tỉnh lại.

Chính trong lúc tôi gật đầu lia lịa, một miếng ngọc bội vân mây xâu chỉ đỏ đã tròng vào cổ tôi. Bạch ngọc Dương Chi trước ngực sáng lóng lánh, chàng ngắm nghía kiệt tác trước ngực tôi, môi cười rất đẹp: “Đây là tín vật của tôi, tôi đưa cho em vật quan trọng nhất thân mẫu để lại cho tôi, em trao tôi vật gì?”.

Tôi không biết nên trao chàng vật gì, tìm khắp người, lục tung mọi thứ, gia tài của tôi gồm có lọ thuốc trị thương đã dùng hết nửa, con hổ ngọc của chàng đưa lần trước, một bức họa nhỏ vẽ trộm chân dung chàng, chiếc trâm bạch ngọc vân hoa mua cho chàng nhưng vẫn chưa đưa.

Chàng hiểu kỳ nhìn tôi: “Đây là...”.

210. Chương 205

Tôi đẩy những vật đó đến trước mặt chàng: “Tùy chàng chọn”. Tôi không có tiền, không mua được những thứ quý hiếm, chỉ mong những thứ lật vật đó có thể chàng sẽ thích.

Chàng nhìn tôi một lát, nhặt lên chiếc trâm bạch ngọc: “Em vẽ bức họa đó là để đổi lấy chiếc trâm này tặng tôi?”.

Tôi bối rối gật đầu, ngượng nghịu giải thích: “Nghe nói đó là loại ngọc cổ, đã có hai trăm tuổi, chế tác cũng khéo, do một thợ nổi tiếng nào đó làm ra, ông chủ nhất định đòi ba trăm thù vàng...”.

Lời chưa dứt bỗng thấy ánh nền hơi tối, chàng đã nghiêng người, bất ngờ hôn vào môi tôi. Có thể cảm thấy hơi thở ấm ấm bên má. Tôi sững người nhìn chàng, không biết rằng, trong tình huống như thế này hầu hết các cô gái sẽ nhắm mắt. Khuôn mặt đẹp kẻ sát, hàng mi dài, ánh mắt như cười. Tôi thật vô dụng, ngay hôn cũng không biết, chàng bèn nhấn nài chà xát, dụ dỗ, dùng môi tách môi tôi, để chàng ngọt ngào mút mát. Nghĩ đến con đường gập ghềnh đã qua, mắt cay cay, nước mắt bỗng trào ra.

Chàng áp trán vào trán tôi, lấy tay lau nước mắt không ngừng trào ra của tôi, mỉm cười chế giễu: “Đồ mau nước mắt”.

Tôi bám lấy chàng, ôm chặt cổ chàng nức nở: “Em không mau nước mắt”.

Tay chàng vò rối tóc tôi: “Sao? Có lý lẽ hay ho gì nói nghe nào?”.

Tôi nhích ra một chút: “Được, em mau nước mắt. Nhưng mau nước mắt không phải là xấu. Em cảm thấy nước mắt là thứ không cần kìm nén nhất trên đời, có lúc em cũng muốn kìm nén, để mọi người thấy em rất kiên cường, bởi vì về sau em hiểu rằng kiên cường chỉ là một phẩm chất của lý trí, mau nước mắt không phải không kiên cường, sau khi khóc xong vẫn có thể đứng dậy, có thể nhìn rõ nên đi con đường nào, làm

việc gì, em muốn là một người như thế. Chàng nghĩ coi, nếu như ngay nước mắt em cũng phải nén vào trong, những nỗi lo lắng, sợ hãi và cả hạnh phúc của em nên lấy gì để chứng minh, lấy gì chứng minh em vẫn còn sống”.

Ánh lửa chiếu lên đôi mắt sáng, sâu như biển của Mộ Ngôn, như có vì sao ở bên trong, ngoài cửa sổ mưa gió đã yên.

Lúc sau, chàng kéo tôi vào lòng: “A Phát, từ nay em có thể cứ khóc thoải mái cho tôi nghe”.

Tôi gục vào vai chàng, giống như một giấc mộng lớn, đây là điều lòng tôi hằng khao khát, là Hoa Tư mộng của tôi, tóc chàng chà vào mặt tôi, có một cái cây nhỏ đang lớn dần trong lòng tôi, nở đầy một tán hoa, bóng hai người ôm nhau in lên bức rèm màu tím ngập tràn trong mắt tôi.

Chú thích:

(1) Trung Quốc cổ đại có chín châu, Dự Châu ở giữa gọi là Trung Châu. Ngày nay chỉ khu vực tỉnh Hà Nam, thuộc vùng trung du sông Hoàng Hà.

211. Chương 206

Chương 2

Buổi sáng hôm nay, cuối cùng chúng tôi nhận được thư của Quân Vỹ, được biết anh ta đang ở cùng với Bách Lý Tấn. Thư viết, lúc này hai người đang ở Bối Trung tập trung nghiên cứu một bí thuật, bí thuật đó là làm thế nào dùng thuốc điều khiển chính xác sự chuyển biến từ người thành thú.

Những bí thuật lưu truyền xưa nay Quân Vỹ không hề biết, anh ta không nên nhúng tay vào những việc đó mới phải, có lẽ ngẫu nhiên gặp Bách Lý Tấn, bị anh ta lôi kéo đi làm những việc không công. Thư cho biết, nghiên cứu hiện đang ở giai đoạn sơ khai, muốn chuyển đổi thành công, trước hết phải tìm ra bí dược khiến người ăn xong biến thành dã thú, hỏi tôi có đề nghị nào hay.

Tôi cho là không có bí dược biến người thành thú, muốn biến thành thú, có thể mua ít xuân dược kích dục, con người sau khi dùng xuân dược đó sẽ trở nên giống cầm thú, càng dùng nhiều càng giống cầm thú, rồi sinh ra một đồng tiểu cầm thú...

Mộ Ngôn nghe vậy, suy nghĩ một lát, quyết định đổi ý đích thân đưa tôi đến Bối Trung. Chuyện này cảm giác giống như các bậc phụ huynh trước khi đi đâu đó làm việc lớn nhất định phải đưa con cái gửi gắm một nơi nào đó, kết quả những bậc phụ huynh đi làm việc lớn kia thường không hay trở về hoặc không thể trở về nữa, những đứa con để lại lần lượt trở thành trẻ hư... Tôi cảm thấy một cách bản năng nên đi theo Mộ Ngôn, nhưng chàng cho là tôi nên chờ đợi ở một nơi an toàn, Bối Trung là một nơi an toàn, tuyệt đối sẽ không có sơ sẩy gì.

Mặc dù lập tức bày tỏ có thể cùng chàng đồng cam cộng khổ nhưng lại bị phản bác: “Một số nơi rất nguy hiểm với phụ nữ, còn đối với đàn ông chỉ là hơi nhạy cảm một chút, em đến đó mới làm tôi lo lắng”.

Tôi cảm thấy nên tin tưởng chàng, nhưng vẫn phải dùng thủ thuật để chàng bỏ ý định đưa tôi đến chỗ Quân Vỹ: “Chàng không biết sao, Quân Vỹ từ lâu đã nói muốn lấy em, sao chàng ngốc thế, nhất định đưa em đến bên anh ta, như vậy không an toàn”. Nói câu đó xong, mới sực nhớ ra là chàng luôn thích khiêu chiến, lập tức tôi bị nhắc lên ấn vào xe ngựa: “Anh ta cứ thử xem”.

Đi đêm, đến thẳng Bối Trung.

Hai nước Vệ, Trần chung một con sông, đó là Đao Hà, Đao Hà bắt nguồn từ Bối Trung của nước Trần. Nhưng Bối Trung không nổi tiếng bởi con sông đó, mà nổi tiếng bởi có dòng họ Công Nghi làm nghề đúc kiếm lừng danh thiên hạ.

Nghe đồn dòng họ Công Nghi tồn tại từ xa xưa, tổ tiên từng tham gia cuộc quyết chiến giữa con người với sứ thần nhà trời ở bồn địa đá, sau đó buông kiếm chuyển sang buôn bán, lập nghiệp ở đất Bối Trung, nhiều đời làm nghề đúc kiếm, do từng lập công với Trần triều nên được hưởng nhiều đặc quyền, đến khi Trần quốc phong đất, gia sản đã giàu có vô địch thiên hạ. Mỗi đời Trần vương đều gả một vị công chúa sủng ái nhất

cho dòng họ đó, khiến dòng họ Công Nghi có những quan hệ chằng chéo về huyết thống hết sức phức tạp với vương thất Trần quốc.

212. Chương 207

Người trong thiên hạ cho rằng, mục đích nước cờ đó của Trần vương là hướng tới tài sản khổng lồ của dòng họ Công Nghi, nhưng tôi không nghĩ như vậy. Tuy nhiên bất luận thế nào, dòng họ Công Nghi có bảy trăm năm lịch sử được kể truyền hai mươi nhăm đời đã bị hủy diệt bởi một trận đại hỏa hoạn bảy năm trước.

Bảy năm trước quả thật đã xảy ra không ít biến cố, lúc đó tôi còn nhỏ không biết, sống trong Thanh Ngôn tông, tin đồn về một gia tộc ở xa xôi đâu đó bị hủy diệt bởi một trận đại hỏa hoạn lọt qua những bức tường sừng sững của quốc tông giáo truyền đến tai tôi, tôi cảm thấy chuyện đó chẳng liên quan đến mình.

Sư phụ nói: “Con là công chúa nước Vệ, cũng nên hiểu ít nhiều thế sự thiên hạ, dòng họ Công Nghi giàu có như thế, bị hủy diệt khác nào chặt mất một cánh tay của Trần vương, bất luận thế nào đối với nước Vệ cũng là chuyện tốt”.

Tôi trầm nghĩ, ai biết chuyện đó không phải do Trần vương gây ra?

Sư phụ trầm ngâm hồi lâu, sau đó lần đầu tiên tôi được nghe sư phụ kể về truyền thuyết hung thú Thiên Hà. Hung thú Thiên Hà, sau nghìn kiếp nạn máu chảy thành sông là thần hộ vệ của dòng họ Công Nghi, ngủ yên dưới đáy sông, bảo vệ dòng họ Công Nghi đời đời thái bình. Thực ra tôi hơi nghi ngờ, cảm thấy cái gọi là hung thú đó sao có thể gọi là Thiên Hà, giả sử nhất định phải có ngụ ý sau khi trải qua nghìn tai họa máu chảy thành sông, gọi là Hậu Hà cũng hay hơn Thiên Hà.

Nhưng đó không phải là vấn đề chủ yếu, vấn đề chủ yếu là, tại sao một gia tộc cường thịnh như vậy, lại có riêng một vị thần bảo hộ, lại có thể bỗng chốc bị hủy diệt tan tành, Trần vương không làm được, chỉ có một lý giải duy nhất, dòng họ Công Nghi bị chính vị thần bảo hộ đó hủy diệt.

Bài học tôi rút ra được từ câu chuyện này là nuôi thần hộ vệ cũng rất nguy hiểm, còn sư phụ lại nhìn xa hơn: “Rất nhiều việc có nhân mới có quả, có quả tất có nhân, dòng họ Công Nghi bị tai họa triệt diệt như vậy tất có nhân từ xa xưa, ví như một ngày nào đó Vệ quốc bị diệt, cũng do nguyên nhân từ xa xưa, con có thể không hiểu nhân quả, nhưng con phải nhìn thấy hậu quả, trước khi làm gì hãy nghĩ tới hậu quả”.

Ấn tượng của tôi về gia tộc Công Nghi sở dĩ rất sâu chính do những lời dạy đó của sư phụ, những lời đó đến giờ tôi vẫn nhớ, ngoài ra còn cảm thấy nhiều tiền như vậy bị lửa thiêu hết thật đáng tiếc. Đương nhiên một gia tộc lâu đời như thế có thật bị hỏa hoạn tàn phá như đồn đại hay không, đến nay vẫn còn là bí ẩn, nhưng lại có tin đồn, hai năm sau, Công Nghi Phỉ, trưởng tộc đời thứ hai nhăm của gia tộc Công Nghi đã tái dựng môn đình từ đồng đổ nát, chàng ta còn là một trang nam nhi tuấn kiệt, chỉ có điều gia tộc Công Nghi sau khi tái thiết không sinh sống bằng nghề đúc kiếm nữa, chuyển sang kinh doanh đất đai, châu báu. Đây là những tin sau này nghe được.

Bỗng dưng nhớ tới chuyện cũ chẳng qua là do lần này nơi Mộ Ngôn định đưa tôi đến chính là gia tộc Công Nghi ở đất Bối Trung. Trước khi chàng trở lại, tôi sẽ chờ ở đó. Suy cho cùng cũng là chuyện thường, người đời chẳng phải luôn ở trong trạng thái chờ đợi và được chờ đợi đó sao, thước đo khoảng cách giữa hai cái đó chính là lòng người. Khoảng cách gần trong gang tấc mà biến trời xa cách ngày xưa hy vọng sau này có thể trở thành xa cách cả biến trời mà gần trong gang tấc, nhưng tốt nhất là chỉ nên gần trong gang tấc thôi.

213. Chương 208

Chưa đầy một ngày đã tới chân núi Cô Trúc, thuộc địa phận Bối Trung.

Mộ Ngôn nói Phật Tang uyển, biệt cư của gia tộc Công Nghi tọa lạc trên lưng chừng núi Cô Trúc, ngày mai sẽ có người đến đón chúng tôi lên núi, nghĩ đến lúc này Quân Vỹ và Tiểu Hoàng đang ở gần đây, bất luận là nơi nào, một điều chắc chắn là sẽ gặp lại sau bao ngày xa cách, chắc chắn hơn nữa, khi gặp nhau Quân Vỹ nhất định hỏi thẳng tình hình của tôi từ ngày xa nhau, những vết thương trên vai tôi không thể giải thích với anh ta.

Tôi nằm trên giường trầm nghĩ, xa nhau đã lâu tôi cũng hơi nhớ Quân Vỹ, con người anh ta có lúc thần kinh nhập nhằng, nhưng ngoài lúc đó cũng là một người có tiền đồ, nhưng không muốn bị anh ta cần nhờ, chỉ có cách hoãn cuộc gặp thêm vài ngày. Nghĩ vẫn vợ mãi, đầu óc dần mơ màng, đó là dấu hiệu sắp ngủ.

Cái chết chỉ là bóng đêm, vạn vật trên đời rồi cũng đến lúc trở về bóng đêm, những người sống đang nhích từng bước đến bóng đêm đó, đây cũng chính là giấc ngủ của người chết. Khi bóng tối quen thuộc dần dần bao phủ, trước mắt tôi bỗng nhiên hé ra một luồng sáng. Luồng sáng bùng phát tỏa khắp nơi, lát sau dần dần biến mất, thay vào đó là một màn sương mù dày đặc cuộn cuộn lan tỏa, thêm đá màu xanh cao cả trầm bực ẩn hiện trong sương, cuối những bậc đá tít trên cao là một cái cổng lớn uy nghi.

Sương mù lan tràn, tầng tầng hoa Phật tạng màu vàng trải khắp nửa ngọn núi ẩn hiện trong mệnh mang sương khói. Sơn môn sừng sững, cột đá uy nghi, lầu gác trùng trùng, trước lầu môn treo một bức rèm châu ngũ sắc cực lớn, gió lay động bức rèm, tiếng ngọc châu va chạm lạnh canh.

Bên cạnh bức rèm châu có một cô gái đang đứng, tay giương chiếc ô lớn, cán trúc hơi cong, tán ô màu trắng toát, không có bất kỳ trang trí nào, giống như một món đồ tang, dưới tán ô lộ ra một vầng trán trắng ngần với một dải lụa đen đính ngọc buộc vắt ngang, hai hàng lông mày dài cong như mảnh trăng non, mắt băng lạnh, sống mũi thẳng, môi nhạt màu, hơi mím.

Toàn thân cô gái là một màu trắng toát, vật trang điểm duy nhất là mái tóc đen buông xõa tựa dòng thác đen từ trong sương mù đổ xuống, dài chấm gót chân. Một mỹ nhân như tạc từ băng.

Cách ba bậc thêm đá màu xanh trên có những vết nứt, một chàng trai áo trắng đang cúi người nhặt lên chiếc vòng tay bằng ngọc màu đen óng ánh, khi ngẩng đầu mới thấy đó là một khuôn mặt hao hao giống cô gái, chỉ có khác cặp lông mày không cong như mảnh trăng non, ánh mắt không lạnh như băng tuyết.

Mặc dù cũng xiêm áo trắng muốt như cô gái, nhưng cổ tay áo thêu hoa Phật tạng bằng chỉ tím, bàn tay cầm chiếc vòng ngọc màu đen lộ ra dưới ống tay áo: “Chiếc vòng này là của cô nương?”. Ánh mắt chàng trai long lanh như cười, “Hình như tại hạ đã gặp cô nương ở đâu?”.

Mưa lát phát, những đám rêu xanh trên bậc thêm đá ngấm nước mưa, màu sẫm dần, ở chóp mái hiên hai lớp cong vút nạm bạch ngọc treo tấm gương đồng cực lớn phản chiếu biến hoa màu vàng trên núi.

Chàng trai dung mạo tuấn tú, rạng ngời hơi ngẩng đầu nhìn cô gái, trong màn sương mù vẩn vù, cạnh tấm rèm ngũ sắc trên bậc thêm, cô giương ô bước từng bước, đôi giày thêu màu trắng ướt nước mưa lộ ra đường viền màu vàng chanh.

214. Chương 209

Dừng lại cách chàng một bậc cô đón chiếc vòng ngọc màu đen bóng loáng nước mưa trong tay chàng, những ngón tay trắng bóc chạm vào tay chàng, chàng nắm tay cô, cô ngược mắt nhìn về mặt hơi ngơ ngẩn của chàng: “Đa tạ”.

Cô chờ chàng buông tay, có tiếng sáo từ một nơi không xa nào đó từ từ vọng đến, chàng vẫn nắm tay cô: “Tại hạ là Công Nghi Phi ở Bối Trung, dám hỏi quý danh cô nương?”.

Cô hơi nâng chiếc ô, ngược nhìn chàng đăm đăm, lát sau, giọng nói trong như tiếng châu ngọc va nhau, lạnh như hoa Phật tạng nở trong tuyết vang lên: “Vĩnh An, Khanh Tửu Tửu”.

Vội mở bừng mắt, nếu có hơi thở tôi nhất định thở hỗn hển, bên ngoài một vầng trăng tròn treo cao, ánh trăng lạng lẽ lọt qua cửa sổ, soi trước giường lúc mờ lúc tỏ.

Đây không phải là mộng, mà là ý thức tàn dư mà Hoa Tư dẫn viên giao châu phong ấn bắt được, nó vẫn vương lơ lửng trên núi Cô Trúc, lẫn khuất trong sương mù, lạnh lùng và cao ngạo, trong suốt như ánh trăng dưới đáy nước giữa phồn hoa cuộc đời, lại như bức tranh thủy mặc đang dở có đơn đợi chờ ai đó vẽ nốt những nét cuối cùng.

Ý thức phiêu du giữa đất trời được Hoa Tư dẫn cảm tri chỉ có thể là ký ức của người chết đối với thế gian, là những ký ức đặc biệt được khắc ghi.

Một cánh cổng sơn môn, một bức rèm châu ngũ sắc, một khung trời mờ sương, một chiếc ô trúc, mùa hoa phật tang, một đôi nam nữ tương ngộ, tất cả hình ảnh này nhất định có ý nghĩa đặc biệt nào đó đối với người đã chết. Nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy trước sơn môn, tôi thầm nghĩ, người đã chết có thể là chàng trai áo trắng nắm mãi tay cô gái, bất giác thăm tiếc nuối.

Nhưng lại nghĩ đến hai cái tên nghe được vừa rồi, cảm thấy có lẽ không đúng, Công Nghi Phi ở Bối Trung, nếu không trùng tên, trưởng tộc đời thứ hai mươi lăm của gia tộc Công Nghi hẹn sáng mai xuống núi đón chúng tôi cũng mang tên đó. Nếu vậy... cảnh tôi nhìn thấy có phải là ý thức tàn dư của cô gái áo trắng kia?

Thì ra cô mới là người đã chết, Vĩnh An, Khanh Tửu Tửu.

Cả đêm không ngủ, tôi luôn cảm thấy có bóng hình ẩn hiện, nhưng lơ mờ không rõ.

Ngày hôm sau tỉnh giấc trong tiếng đàn dạt dào như nước, đầy một trời ánh nắng, mấy con chim lạ đậu trên cửa sổ hân hoan riu rít, là khung cảnh sáng sớm mùa hè.

Bước xuống giường vừa dụi mắt vừa mở cửa sổ, mấy con chim vỗ cánh bay vụt đi, ngẩng đầu nhìn ra chiếc sân rộng, thấy Mộ Ngôn đang ngồi khoanh chân dưới gốc cây hợp hoan cuối sân.

Hầu như mỗi lần chia tay chàng đều đánh đàn. Chấp Túc đứng bên cạnh, không xa có một chàng trai áo trắng đang đứng ngược chiều ánh sáng, nhìn không rõ mặt, đoán là người đến đón tôi, có lẽ là tùy tùng nào đó của Công Nghi Phi, nghĩ đến đây, cảm thấy không hài lòng.

215. Chương 210

Cây hợp hoan cao to rợp bóng, nở đầy những bông hoa trông như quả cầu nhung, ánh nắng sớm rạng ngời chiếu trên tán lá, lung linh nhảy múa trên cây đàn thất huyền, lóng lánh như hòa quang trên những ngón tay Mộ Ngôn.

Một giai điệu êm lắng, nhẹ như nước chảy, như gió lốc sa mạc thổi qua ốc đảo màu xanh, chỉ có chàng mới có thể đánh ra cảm âm như vậy, ấm áp khê khàng chậm chậm chảy vào lòng, tôi mở cửa chạy ra.

Tiếng đàn dừng đột ngột, đồng thời lúc đó tôi cảm thấy chân như vấp phải vật gì, người mất thăng bằng chúi đầu về phía trước, bị Mộ Ngôn bước vội tới kéo vào lòng: “Vừa sáng sớm đã được tặng một cái ôm, làm người ta hoảng hồn vì đặc sủng”. Tôi nghĩ, rõ ràng tôi hoảng hồn hơn chàng, thầm nghĩ được ôm chàng thêm chút nào hay chút đó, thừa cơ nép vào chàng, liếc xuống chân, thì ra là một bụi cỏ.

Đằng sau thoáng có tiếng đằng hắng, chắc là thấy tôi mãi không nói, giọng Mộ Ngôn ở ngay trên đầu: “Sao thế?”.

Tôi xoa mũi, hai tay ôm riết lưng chàng, khẽ nói: “Không có gì, cho chàng ôm thêm lát nữa, có vui không?”.

Tôi còn nhớ trong tiểu thuyết của Quân Vỹ những cảnh chia ly của cổ nhân luôn xảy ra trong màn mưa bụi ngợp trời, hay bên nắm tay nhau rơi lệ, uống cạn chén rượu chia ly, hái cành liễu tặng nhau. Nhưng lúc này là buổi sáng nắng chan hòa, mặt trời đang lên cao, nhìn quanh chẳng thấy bóng dáng nửa cây liễu, quả thật không biết làm sao tạo khung cảnh sầu bi.

Tôi lưu luyến Mộ Ngôn, lẽ ra phải buồn khi xa chàng, nhưng từ khi biết chàng thích tôi, ngưỡng mộ tôi gì đó như chàng nói, mọi nỗi buồn bã, quuyền luyến đều trở nên ngọt ngào, lòng thầm nhủ chàng sẽ quay về, sẽ đến tìm tôi, vậy là can đảm lại tăng gấp trăm lần, chẳng còn một chút sầu bi.

Nhưng dù sao lúc chia ly cũng nên thể hiện một chút, không có liễu, đành lấy cành cây khác thay thế. Tôi cố bẻ một cành hợp hoan để vào tay Mộ Ngôn.

Vừa định căn dặn chàng mấy câu, lại nghe thấy tiếng cười khúc khích, ngẩng đầu nhìn thấy chàng trai áo trắng đứng cách không xa. Vị trí của người này quả rất hiếm, ở khoảng cách gần như vậy lại không nhìn rõ mặt, chỉ thoáng thấy một vật hình tròn màu đen anh ta cầm trong tay. Tôi căng mắt nhìn về phía đó nhưng vẫn nhìn không rõ mặt anh ta, vừa ngoảnh đầu định tiếp tục dặn dò Mộ Ngôn, thấy chàng đắm đắm nhìn cành hợp hoan trong tay, ánh mắt khó dò.

Tôi ngạc nhiên nhìn chàng, không biết cành cây xoàng đó có gì đáng nhìn.

Lát sau, Mộ Ngôn nén cười ngược mắt: “Khi chia tay, người ta tặng nhau cành liễu, ngụ ý là lưu luyến không muốn xa, hôm nay chúng ta chia tay A Phát lại tặng cành hợp hoan, có phải là muốn...”.

Tôi càng ngạc nhiên nhìn chàng: “Muốn gì”.

Chàng cầm cành cây, giọng trang nghiêm: “Hợp hoan”.

“... Hợp cái con khỉ!”.

216. Chương 211

Trong khi chúng tôi nói chuyện, Chắp Túc đứng bên thềm sắc bình thường, chàng trai áo trắng lại luôn mỉm cười như kẻ ngẩn ngơ, lúc này cuối cùng không nhịn được, bật cười to: “Thế... công tử, công tử tìm đâu ra bảo bối này vậy?”.

Giọng nói hơi quen, Mộ Ngôn cúi đầu sửa lại cổ áo cho tôi, không nói gì, còn tôi thăm lục tìm trong trí nhớ, xem đã nghe thấy giọng nói này ở đâu. Còn chưa kịp tìm ra, qua tấm gương đồng phản chiếu, nhìn thấy chàng trai áo trắng thông thả bước tới.

Dưới ánh nắng sớm, tôi tròn mắt há miệng nhìn khuôn mặt rõ dần trước mắt, mái tóc như dao cắt, lông mày như vẽ, mắt như nước mùa thu sóng sánh đào hoa, bước chân nhàn tản ung dung, so với chàng trai đêm qua nhìn thấy trong mơ, ngoài vài nét phong sương hoàn toàn không có gì khác biệt. Công Nghi Phỉ ở Bối Trung. Ngoài ra, vật tròn tròn màu đen chàng ta vẫn cầm trong tay dưới tán cây cũng lọt vào mắt tôi. Tôi nhướn mày, không biết tại sao lại buột miệng hỏi một câu: “Chiếc vòng trong tay huynh là của ai?”.

Chàng ta sững người, lại giơ chiếc vòng ngọc màu đen ra trước ánh nắng ngắm nhìn: “Cô nương cũng thấy nó đẹp ư?”. Khóe mắt như cười có vẻ âu yếm, lời nói ra lại lạnh lùng: “Không biết, hình như sinh ra đã mang nó”. Không hề nhắc đến chủ nhân thực sự của chiếc vòng.

Mộ Ngôn gửi gắm tôi cho Công Nghi Phỉ, rõ ràng tôi đầy thắc mắc trước biểu hiện của chàng trai áo trắng vừa rồi, nhưng nghĩ đến triết học xử thế trong thời loạn mà sư phụ đã dạy, ví dụ, ở đời nên ít quan tâm những chuyện không đâu, trên đường thấy chuyện bất bình nên tránh xa, liền lặng lẽ xua đuổi ý nghĩ muốn làm rõ chuyện này, kiên nhẫn chờ Mộ Ngôn xong câu chuyện với Công Nghi Phỉ.

Không biết hai người nói những gì, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười ranh mãnh của Công Nghi Phỉ: “Nói ra e chẳng ai tin, Mộ công tử có tiếng là người cẩn trọng, mọi việc dự trù đủ đường lui, vậy mà lại có điểm yếu, chính là một cô gái yếu ớt ngây thơ, hai vị công chúa Đường quốc và Lâu quốc nếu biết chắc tức ói máu”.

Tôi đồng tai, ngẩn cổ nhìn phản ứng của Mộ Ngôn, thấy chàng phe phẩy quạt hơi liếc về phía tôi, lại lập tức quay đi, nghiêng đầu có thể nhìn thấy nụ cười thoáng trên miệng chàng, giọng dù cố hạ thấp, nhưng vẫn bị tôi nghe thấy: “Việc này chẳng phải huynh hiểu rõ nhất sao? Cái gọi là điểm yếu, hoặc là nên tự tay phá hủy, hoặc là giữ gìn cẩn mật. Mặc dù từ thượng cổ, phạm những kẻ làm việc lớn đều chọn phương án thứ nhất, nhưng con người tôi luôn cảm thấy đời người nơi trần thế tựa phù vân ngắn ngủi, nếu có điểm yếu cũng là chuyện tốt”.

Công Nghi Phỉ ngạc nhiên nhìn chàng, thú thực tôi cũng ngạc nhiên không kém, sững sờ nhìn chàng, có lẽ cảm thấy ánh mắt tôi, mắt chàng hơi liếc lại, tôi vội vàng khép áo ngồi ngay ngắn, giả bộ không nghe thấy gì, ngoẹo đầu thăm nghĩ mình phải đối xử thật tốt thật tốt với chàng.

Lát sau, hai người nói chuyện xong, Công Nghi Phỉ đi theo sau Mộ Ngôn, một trước một sau thông thả bước đến. Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, sắp đến giờ lên đường, thấy Mộ Ngôn như có gì muốn nói với tôi,

217. Chương 212

Nhưng tôi không cho chàng cơ hội, tranh nói trước, sợ không đủ thời gian, nắm tay áo chàng vội vàng nói ra những điều vẫn luôn muốn nói với chàng:

“Buổi tối nên đi ngủ sớm, không được thức khuya”. Có thể chàng sẽ cho là quá ấu trĩ.

“Lúc ngủ phải chèn chăn thật chặt, không được đạp chăn ra”. Nếu là các cô gái từng trải, lúc xa người yêu chắc sẽ có những cách thức từng trải hơn.

“Trời lạnh phải mặc nhiều áo, đừng nghĩ mình có sức khỏe mà bất chấp”. Nhưng những chuyện đó tôi không biết.

“Không nên kén ăn, rau xanh, thịt, đều phải ăn”. Nếu tôi ở bên, sẽ dần dần học cách chăm sóc chàng như vậy.

Cả khu nhà trúc bồng yên tĩnh, cũng không nghe thấy tiếng cười châm chọc của ai, còn một điều quan trọng nhất chưa nói ra, tôi liếm môi, phải lấy can đảm mới nói được, cổ hơi khô, đang định mở miệng, đột nhiên bị Mộ Ngôn cười ngắt lời: “Những điều đó tôi phải dặn em mới đúng...”.

Tôi lườm chàng: “Em nghiêm túc đấy”.

Chàng nhìn tôi một lát, không cười nữa, gập cái quạt trong tay, gật đầu: “Được tôi nhớ, còn gì nữa?”.

Khó khăn lắm mới lấy đủ can đảm nhưng lại bị ngắt lời, có cảm giác khó nói tiếp, ngẩng đầu liếc nhanh chàng một cái, đằng hắng một cái, nhìn xuống đất: “Còn, còn nữa chính là...”, tỏ ra dữ dằn: “Không được nhìn các cô gái đẹp, có cô gái đẹp nào làm quen cũng không được bắt chuyện!”.

Chàng khẽ cười, đặt tay lên vai tôi: “Ồ, còn gì nữa?”.

Đột nhiên hơi buồn, tôi cúi đầu ử rử nhìn mũi giày dưới chân: “Phải sớm quay về đón em”.

Đầu bị nâng lên, chàng chăm chú nhìn tôi một lát, môi ai chạm nhẹ vào trán: “Khi hoa Phật tạng tàn, tôi sẽ đến đón em”.

Trong một sớm mùa hè chói nắng, chúng tôi mỗi người mỗi ngã, người xuôi xuống núi, người lên núi, hai con đường trước mặt như vươn ra ngàn dặm, như số phận chia ly.

Tôi không thể biết trước, nhưng mơ hồ cảm thấy bất an, tự cổ đến nay, phàm những đôi khi chia tay lấy mùa hoa làm lời hứa hẹn, cơ hồ đều lỡ dở, vì lỡ mùa hoa nên không tìm lại, vì không tìm lại nên lỡ dở.

Cảnh vật rộn ràng lướt qua bên cạnh, suốt đường yển hót oanh ca, không lâu sau trước mặt tôi xuất hiện những bậc đá xanh trải dài, lốm đốm ánh nắng, bóng cây soi trên bậc đá phủ rêu xanh, giống như một mảnh gấm thêu chìm đường chỉ cùng màu trên mặt đá. Dừng chân ngẩng đầu nhìn lên, những chiếc cột sừng sững, lầu gác trùng trùng, chớp mái hiên cong viền bạch ngọc, rèm châu ngũ sắc lóng lánh hào quang, sơn môn uy nghi trước mặt, tất cả giống hệt cảnh nhìn thấy đêm qua.

Công Nghi Phỉ ngoái nhìn tôi: “Có lẽ Quân cô nương thấy mệt?”.

218. Chương 213

Thực ra, chỉ là do trong đầu hiện lên bóng người thướt tha cầm chiếc ô cán trúc. Tôi lắc đầu, đi theo chàng ta, bước lên những bậc đá cổ xưa, khi đến gần sơn môn, cuối cùng vẫn không tìm được, buột miệng hỏi: “Cô Trúc sơn này là sản nghiệp của Công Nghi gia?”.

Công Nghi Phỉ dừng chân, một chiếc gương đồng lớn treo trước lầu chính trên cao phản chiếu bóng áo trắng của chàng ta: “Trước đây không phải, Cô Trúc sơn là thánh địa của hoa Phật tạng, mỗi năm đến kỳ hoa nở, khách đến thưởng hoa đông như hội cho nên năm năm trước tôi đã mua lại, một nơi thanh tịnh thế này nên yên tĩnh thì hơn”.

Tôi bước hai bậc lại gần chàng ta, đến trước sơn môn, giơ tay chạm bức rèm châu lóng lánh: “Sơn môn trông khá cổ kính, bức rèm ngũ sắc này xem chừng lại rất mới”.

Công Nghi Phỉ nửa cười nửa không, xoay xoay chiếc vòng ngọc trong tay, “Quân cô nương, xin mời!”. Rèm châu rung lên, tiếng ngọc lanh canh.

Tôi giơ tay chạm một chuỗi ngọc: “Thực ra có thể tháo bức rèm này, luôn thay mới có phần lãng phí”.

Chàng ta cúi đầu, tư lự, “Nhưng nếu tháo đi sẽ cảm thấy thiếu thốn”.

Tôi nhìn chàng ta: “Thiếu gì cơ?”.

Chàng ta hơi sững lại, tay nắm một chuỗi ngọc trên bức rèm, giọng trầm tư: “Có lẽ là khoái cảm đốt tiền”.

“...”.

Tôi không biết sơn môn này có ý nghĩa thế nào đối với Công Nghi Phỉ, hình như chàng ta không bận tâm, cô lẽ đã quên một cô gái từng gặp thuở thiếu thời, cô gái tóc đen áo trắng cầm chiếc ô cán trúc, không biết đã chết ở đâu, từ bao giờ. Những cây cổ thụ chọc trời mọc hai bên đường, vừa bước vào đã cảm thấy có vô số đôi mắt ẩn giữa tán lá rậm rạp đang lạnh lùng nhìn tôi, cánh cổng sơn môn đồ sộ này là ký ức tàn dư không thể tiêu tan của cô gái đã chết.

Phía sau sơn môn lại là thềm đá trăm bậc, trên thềm đá, một đại viện đồ sộ uy nghi thấp thoáng bóng cây cổ thụ, quy mô có thể sánh với hành cung vương thất, thăm nghĩ Công Nghi Phỉ quả nhiên rất giàu có, giàu như thế, sau lưng không phải là thế lực nắm thóp triều đình, thì là thế lực phản triều đình.

Mộ Ngôn có quan hệ với gia tộc như thế thật đáng lo ngại.

Dọc đường không ai nói gì, đến gần biệt viện, thấy cửa biệt viện đóng chặt, trước cửa không có ai, tôi cảm thấy rất lạ, một thiếu niên có vẻ là người hầu cười một con ngựa gầy loạng choạng không biết từ đâu đến, hình như bị ngã ngựa, quỳ khóc trước mặt Công Nghi Phỉ: “Đại nhân, đại nhân đã về, phu nhân và đại tiểu thư đánh nhau, Tiêu Phong sắp chết rồi, Thúy Nhi tỷ tỷ bảo nô tài đi tìm đại nhân...”.

Lời chưa dứt, bóng trắng trước mắt vụt lóe, Công Nghi Phỉ thoát cái đã kéo tôi lên lưng con ngựa đang thở dốc, như một mũi tên vòng qua bức tường vây cao sừng sững của biệt viện, phóng vọt đi. Tôi ngồi trên ngựa chỉ kịp hỏi một câu: “Những ai vậy, phu nhân, đại tiểu thư nào?”.

219. Chương 214

Giọng Công Nghi Phỉ ngập ngừng phía trên: “Đại tỷ và phu nhân tôi bất hòa đã lâu, thỉnh thoảng lại xích mích, để Quân cô nương nhìn thấy, thật hổ thẹn”. Nhưng lại không thấy chàng ta có vẻ hổ thẹn chút nào.

Tiếng gió rít bên tai, tôi nói như ma xui quỷ khiến: “Đại tỷ có phải là song sinh với huynh?”.

Người phía sau chợt lặng thinh, lát sau khẽ cười, giọng bình thường, mạch lạc: “Phải”.

Bàn tay nắm bờm ngựa suýt tuột, tôi suýt lặn xuống đất, sao có thể, tôi lẩm nhẩm ba chữ đó trong đầu, cuối cùng cố nén không để bật ra miệng.

Chuyện Công Nghi Phỉ có chị gái song sinh còn sống trên đời cũng lạ lùng và khó tin như chuyện Quân Vỹ từ nhỏ đến giờ vẫn thầm yêu tôi. Nghe đồn, gia tộc Công Nghi sinh sống ở Bối Trung tuyệt nhiên không cho phép tồn tại trẻ song sinh, nếu sinh đôi nhất định giữ một bỏ một.

Chuyện này chủ yếu là do hung thú Thiên Hà, thần hộ vệ của gia tộc Công Nghi quá vô dụng. Trước nay, trưởng tộc Công Nghi xác lập quyền uy của mình chủ yếu dùng phép chiêu hồn hung thú, nhưng hung thú vô dụng đó không thể phân biệt được sự khác nhau giữa hai người song sinh, ví dụ trong họ có người sinh ra một cặp anh em song sinh, nếu có ngày người anh được kế thừa ngôi vị trưởng tộc, sau khi cắt máu tuyên thệ với Thiên Hà, có khả năng sai khiến Thiên Hà, người em trai có cùng huyết thống nếu mạo danh anh trai sai khiến Thiên Hà tạo phản thì quá dễ dàng.

Giống như một vị anh hùng vô địch, trên đời không ai địch nổi nhưng một khi vị anh hùng mắc bệnh hiểm nghèo thì cũng không sống nổi. Những cặp song sinh chính là nguyên nhân gây ra căn bệnh hiểm nghèo cho gia tộc Công Nghi, căn bệnh đó chính là nội loạn. Một gia tộc dù mạnh đến đâu cũng sẽ suy yếu nếu có nội loạn, đó là kinh nghiệm. Những bậc trưởng lão cơ mưu đã sớm nhìn ra điểm đó. Gia tộc Công Nghi kể truyền bảy trăm năm, có không ít người xúi quẩy sinh đôi, cho dù là thai long phượng cũng đều bị xử lý, người được lựa chọn là niềm tự hào của trời, từ đó được mọi người tôn sùng, người không được chọn thì nhỏ mọn như cây cỏ, lập tức mất mạng.

Điều thú vị là nhiều thế hệ trưởng tộc có thành tựu nhất lại hầu như đều xuất thân song sinh. Món nợ đầu tiên phải gánh chịu khi đặt chân đến thế gian chính là máu của huynh đệ cùng huyết thống, cảnh ngộ đó có lẽ khiến người ta trở nên vô tình.

Bảy năm trước, lúc gia tộc Công Nghi bị hủy diệt, hình như nghe nói trưởng tộc thế hệ này có một người chị song sinh, dạo đó nghe chuyện chỉ biết thờ dài. Bây giờ lại biết người chị đó vẫn sống, thật là chuyện kỳ lạ khó tin, chẳng phải người chị đó khi ra đời đã bị ném xuống Đoan Hà tế thần hộ vệ của dòng họ rồi sao?

Chuyện về sau chứng minh sự kinh ngạc của tôi là không đáng, điều kỳ diệu của sự việc không chỉ dừng ở đó, như một triết gia đã nói, cuộc sống luôn luôn có những chuyện đáng kinh ngạc, bạn không sắp kinh ngạc thì cũng đang kinh ngạc.

Con ngựa gầy hốc hển đưa chúng tôi tới một bãi cỏ xanh rộng lớn, đến một khoảnh đất đỏ trống không, tôi thấy một con tuần mã đen bóng hí lên rồi khụy xuống, đất đỏ bốc lên mù mịt.

220. Chương 215

Công Nghi Phỉ kéo tôi nhảy xuống ngựa, khi vừa chạm đất, mới nhìn thấy một cô gái áo hồng tay cầm kiếm, quỳ bên cạnh con ngựa, đang ôm cánh tay phải hình như bị thương, khuôn mặt như hoa tường vi đầy ảm ức, một vẻ đẹp phong mãn mơn mớn. Nô bộc hoảng hốt nhất tề nhường lối đi, Công Nghi Phỉ vội chạy đến đỡ cô gái dậy, có lẽ chạm vào vết thương, cô rên một tiếng, kiếm dài chống đất, cánh tay không bị thương giơ lên níu cánh tay chàng ta, giọng tử thần, nói như khóc: “Hãy đi xem Tiêu Phong thế nào, có phải bị người đàn bà điên đó đánh chết rồi không!”.

Công Nghi Phỉ vốn dĩ mặt luôn tươi cười, lúc này cau mày, nhần nạy dịu cô gái áo hồng đi đến kiểm tra con tuần mã vừa ngã. Còn mắt tôi lại đăm đăm nhìn cô gái áo trắng đứng bên cạnh chuồng ngựa phía xa. Mái tóc đen như thác nước, đôi mắt lạnh như đầm sâu, một dải lụa đen đính ngọc buộc ngang trán, trong tay là chiếc roi chín khúc màu bạc.

Vĩnh An, Khanh Tửu Tửu. Cô gái tôi vốn tưởng đã chết đứng dưới ánh sáng như một bức tượng ngọc tạc, bóng đổ dài dưới chân, một người sống thực sự. Tôi nhìn kỹ một lát, không tìm nổi muốn đi ra chỗ cô, bỗng nghe tiếng Công Nghi Phỉ trầm giọng hỏi: “Huân tử, đã xảy ra chuyện gì?”.

Chàng ta ngẩng đầu nhìn về phía cô, cô gái áo hồng đang cúi trong lòng chàng ta hai tay run run, đôi mắt phần nộ đầm nước, con ngựa đen bên cạnh gọi là Tiêu Phong sau khi thở hắt ra mấy hơi đã nằm im bất động.

Huân tử?

Giọng cô thanh như tiếng ngọc bội va nhau, lạnh lùng vang lên: “Tôi kiếm thuật kém, không cẩn thận bị tuột tay, làm cô ấy bị thương. Còn về con ngựa chẳng phải tối qua nó đã làm ngã đệ, một con ngựa tôi ngay chủ cũng không nhận ra giữ lại làm gì”.

Tôi nhìn kỹ cô gái áo trắng đang nói, ánh mắt cô lướt tới, lạnh như băng tuyết nghìn năm không tan trên núi, dừng một lát, thu lại cái roi, quay phắt người bỏ đi.

Cô gái áo hồng khóc to: “Cô ta đánh chết Tiêu Phong, lại còn làm thiếp bị thương vậy mà chàng vẫn để cô ta đi...”.

Công Nghi Phỉ lạnh lùng ngắt lời cô: “Nàng cũng quá bướng, đầu óc tỷ tỷ có vấn đề, bảo nàng hãy tránh xa, nàng lại đi chọc tức người ta”.

Cô gái áo hồng tròn mắt nhìn chàng: “Rốt cuộc chàng có phải là phu quân của thiếp không?”.

Công Nghi Phỉ dịu cô đứng dậy: “Hỏi hay lắm, ngoài ta, thử hỏi trên đời còn ai có thể dung túng cho nàng như thế”.

Cô gái áo hồng đẩy chàng ra đứng lên, mắt vẫn còn ánh nước, lại mím môi, nói cứng: “Trên đời này người thương thiếp nhất là cha thiếp, nhưng cha thiếp, cha thiếp...”. Chưa nói hết đã ngồi sụp xuống đất òa khóc.

Công Nghi Phỉ cũng ngồi xuống, lấy chiếc khăn mùi xoa từ trong ống tay áo đưa cho cô: “Đừng khóc, nhìn xem, trông nàng có ra dáng phu nhân không”.

221. Chương 216

Giọng có vẻ nghiêm khắc nhưng lời lại dịu dàng.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Khanh Tử Tử vừa đi, mặt trời di chuyển sau những đám mây nhỏ để lại những bóng râm di hình trên bãi cỏ, gió lại thổi tan đi, bồ công anh rung rinh mùa, hoa phật tang vàng rực nở ngập cánh đồng và triền núi, dập dờn đuổi nhau như sóng, bóng trắng đó đi xa dần, khuất hẳn ở phía cuối cánh đồng hoa phật tang.

Năm ngày sau đó tôi không gặp Khanh Tử Tử, nó bộc trong biệt viện nói, đó không phải là Khanh Tử Tử nào hết, mà là Công Nghi Huân, chị em song sinh của Công Nghi Phỉ, từ nhỏ lưu lạc bên ngoài, cảnh ngộ rất đáng thương, vào một đêm trăng hai năm trước được đưa tới biệt viện của Công Nghi gia, chia lìa nhiều năm cuối cùng trở về đoàn tụ với tiểu đệ song sinh.

Nghe nói đêm đó phu nhân của Công Nghi Phỉ không thể tin chuyện đó, cho rằng người đó mạo danh, hăm hăm đi đến hoa đình, nhưng lại sưng người khi nhìn thấy dung mạo của Công Nghi Huân. Tôi muốn hỏi dò phân kết câu chuyện, người nó bộc đang hào hứng kể bỗng dừng lại, sau đó mặc cho tôi gạn hỏi thế nào cũng nhất định không chịu mở miệng, tôi đoán có lẽ một đại tiểu thư đầu óc không bình thường, gia nhân cũng không tiện nói ra với người ngoài.

Tôi không biết đầu óc Công Nghi Huân có phải bất bình thường thật không, nhìn có vẻ không giống, nhưng Công Nghi Phỉ đã nói cô ta không bình thường, nghĩa là cô ta không bình thường thật, giống như khi phụ vương nói tôi là kẻ máu lạnh vô tình, cho dù tôi nhiệt huyết sục sôi cũng vô nghĩa, đây chính là sức mạnh của quyền lực.

Qua nhiều lần lần la hỏi chuyện gia nhân trong nhà, tôi được biết thêm, Công Nghi Phỉ có thái độ kỳ thị đối với người chị sinh song của mình. Nghe nói khi Công Nghi Huân mới trở về, cậu em trai mặc dù tình cảm không thật thân thiết nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, thực ra chị em thất lạc đã lâu, có những xa cách nhất định cũng là lẽ thường.

Nhưng bầu không khí có vẻ hòa hợp đó chỉ kéo dài trong hai tháng đầu, dần dần mọi người phát hiện, có những lúc, việc làm của Công Nghi Huân thật rất khó lý giải. Đương nhiên, hầu như cô ít làm việc, nhưng động làm việc gì hầu như đều xảy ra chuyện.

Tháng thứ ba sau khi Công Nghi Huân trở về Công Nghi gia, có người đến mời Công Nghi Phỉ tham dự cuộc thi đấu chim ưng, hai con chim ưng trên không hăm hở lao vào nhau, một con sau khi bị thương muốn chạy trốn, con kia hiểu thắng truy đuổi đến cùng, hai con xông thẳng về phía Công Nghi Phỉ ngồi xem trên đài cao, bị Công Nghi Huân ngồi bên cạnh dùng chiếc roi chín khúc quật chết trong chớp mắt, cuối cùng phải bồi thường không ít tiền cho vị khách chủ nhân của con chim.

Đó là lần thứ nhất, Công Nghi Huân luôn muốn bảo vệ Công Nghi Phỉ. Hai năm sau đó những việc tương tự xảy ra không biết bao nhiêu lần, Công Nghi gia do vậy phải bồi thường không biết bao nhiêu tiền. Đồng thời, thích khách hăm hại hoặc sắp hăm hại Công Nghi Phỉ bị chết dưới chiếc roi chín khúc của Công Nghi Huân cũng không ít.

Mặc dù tôi có nhiều anh chị, nhưng đều cùng cha khác mẹ, hơn nữa hầu như không đi lại với nhau, tôi không hiểu chính xác cái gọi là tình anh em, từ nhỏ thân thiết nhất có lẽ là Quân Vỹ, nhưng tôi hình dung ra một chuyện như sau, giả sử có một ngày, Quân Vỹ thích viết tiểu thuyết, hy vọng có được cuốn tiểu thuyết độc quyền của một tiểu thuyết gia danh tiếng nào đó, nhưng con trai tiểu thuyết gia đó lại ra điều kiện chỉ có gả tôi cho anh ta thì Quân Vỹ mới được độc quyền cuốn tiểu thuyết của cha anh ta. Tôi suy nghĩ một lát xem mình có vì Quân Vỹ mà nhận lời không, cuối cùng cảm thấy, cho dù Quân Vỹ đánh ngất tôi đem gả cho người ta, khi tỉnh dậy tôi cũng nhất định trốn về... Nhưng trước một hoàn cảnh tương tự, Công Nghi Huân lại chủ động nhận lời, chỉ vì một cuốn kỳ phổ quý hiếm, vì muốn người em song sinh có được món quà sinh nhật vừa ý nhất.

222. Chương 217

Theo lời đồn, khi đối phương mang sính lễ đến cửa Công Nghi Phỉ mới biết chuyện, một người trước nay cho dù núi Thái Sơn sụp đổ cũng không thay đổi sắc mặt, lần này lại nổi giận thực sự, đem một đội quân gia, người hầu cùng đồ sính lễ vứt ra khỏi cửa Công Nghi gia như vứt một món đồ.

Sau đó quan hệ chị em vốn không thân thiết dần dần xa cách, đến hôm nay, theo cách nói của gia nhân trong nhà, Công Nghi Phỉ hầu như không coi mình có người chị đó nữa.

Công Nghi Phỉ nói Công Nghi Huân đầu óc không bình thường, tôi nghĩ không phải chàng ta nói bừa, có lẽ trải qua những chuyện đó chàng ta thực sự cảm thấy đầu cô có vấn đề. Nhưng tôi biết một điều mà chàng ta không biết. Bất luận bọn họ cho là thế nào, tôi biết Công Nghi Huân chính là Khanh Tử Tử.

Đương nhiên Khanh Tử Tử cầm chiếc ô đứng trước sơn môn đã chết, trên thế gian có một dạng tồn tại, ý thức và tinh thần đã phân tán được nhập trở lại vào cơ thể, sau đó, họ quên hết con người trước đây của mình, sinh vật đó nếu đến thế gian được gọi là ma.

Tôi không tin Khanh Tử Tử là chị em song sinh với Công Nghi Phỉ, gia tộc Công Nghi xưa nay rất cương quyết trong chuyện xử trí trẻ song sinh. Nếu Khanh Tử Tử không phải là chị em song sinh của Công Nghi Phỉ, vậy thì Công Nghi Huân do hồn phách của Khanh Tử Tử nhập vào đương nhiên cũng không phải.

Nhưng suy đến cùng, đó chỉ là trực giác của tôi.

Quân sư phụ không muốn tôi ra ngoài gây chuyện. Lúc còn nhỏ tôi cho rằng biết nhiều mới hạnh phúc, không biết là bất hạnh, sau khi lớn lên bị dồn ép không còn lối thoát, mới cảm thấy nhiều lúc vô tri là phúc, hiểu biết nhân gian càng ít càng nhẹ nhõm thoải mái. Do vậy tôi kìm chế ý muốn tiếp cận Công Nghi Huân.

Nhưng tôi không đi tìm cô, cô lại chủ động đến tìm tôi.

Hôm đó có gió lạnh, trong tiểu viện dành cho khách, Hoa tử vi màu tím trong vườn đang đua trong tán lá xanh, cả một tấm thảm hoa lớn dềnh lên như sóng mỗi khi có gió thổi. Công Nghi Huân rẽ hoa đi vào, xiêm áo trắng muốt du nhàn như ẩn hiện, như một đóa hoa được sóng đẩy đến trước mặt tôi, chúng tôi đối diện qua song cửa sổ: “Thiên hạ thênh thang quả không hiếm sự lạ, tôi là một bóng ma, còn cô là một người chết hồi sinh do luyện Hoa Tư dẫn”.

Cô hơi sụp mắt, một đôi mắt không có thần, màu lam nhạt như dòng nước chảy qua nghìn núi in bóng trời xanh, trên trời dưới đất một màn tuyết mỏng.

Tôi chống tay vào má nhìn cô: “Vì sao cô đến tìm tôi? Muốn tôi dệt cho cô giấc mộng ư? Cô đã được nghe về Hoa Tư dẫn thì nhất định đã biết cái giá phải trả nếu muốn tôi dệt cho mộng cảnh?”. Tôi nhìn mắt cô: “Cái giá này cô không trả được, sinh mệnh của một con ma không có ý nghĩa với tôi”.

Cô ngược mắt, ánh mắt lướt qua thảm hoa tử vi nhấp nhô ngoài cửa sổ, “Dệt mộng ư? Thuật sỹ giúp tôi nhập vào cơ thể mới từng nói đến công dụng này của Hoa Tư dẫn. Nhưng tôi không muốn ảo mộng nào từ cô. Tôi không biết Hoa Tư dẫn dệt mộng cần một cái giá như thế nào, thiên hạ cũng chẳng mấy người biết, điều tôi muốn chân thực hơn rất nhiều. Cô nhìn tôi, “Cô nhất định có thể nhìn thấy phần ký ức của cuộc đời trước đây được phong ấn vào cơ thể tôi”.

223. Chương 218

Mặt tôi suýt đập xuống bàn, có thể thấy lời cô khiến tôi chấn động thế nào, nếu có tái sinh, bóng ma cơ hồ tương đương với chuyển kiếp của con người, giống như chúng ta sinh ra đều quên hết ký ức về tiền kiếp của mình, ma lại càng thế, làm sao có thể có cái gọi là ký ức của cuộc đời trước.

Có lẽ nhìn thấy bản khoản của tôi, ngón tay trắng như tuyết của cô đưa lên che mắt, đó là đôi đồng tử màu lam nhạt: “Ở đây phong ấn ký ức của tôi với tư cách là người.

Nghe nói sau khi tôi chết bảy năm trước, thuật sỹ dùng năm năm giúp tôi tái sinh, lấy ra phần ý thức tàn dư trước khi chết phong vào hai viên ngọc châu, đưa vào cơ thể tôi. Nhưng tôi bây giờ không phải là tôi trước đây, không có ký ức đó, tôi chẳng là gì hết”.

Tôi lạ lùng nhìn cô: “Vậy vì sao cô đến tìm tôi? Chỉ cần nhờ thuật sỹ kia mở phong ấn ra là được, như vậy cô sẽ là cô hoàn chỉnh”.

Gió lùa qua cửa sổ, trong mắt cô lóe lên bao điều, còn chưa kịp nắm bắt đã yên tĩnh trở lại: “Tử Khác nói đúng, trẻ như thế đã chết, không phải là một số phận tốt, những ký ức đó không cần cũng được. Chàng nhờ thuật sỹ tái sinh cho tôi, nghe nói tiền kiếp tôi nợ A Phỉ rất nhiều, tâm nguyện duy nhất là được trả ơn, mượn cơ duyên đó sống lại trở thành một sinh mệnh mới. Nhưng gần đây tôi nghĩ, một cuộc đời dù không tốt đến đâu cũng có những ký ức đẹp, khi Tử Khác đưa tôi đến Công Nghi gia đã nói A Phỉ vẫn nhớ nhung tôi. Nhưng bây giờ tôi lại hoài nghi những lời đó. Những ký ức được phong ấn vào cơ thể tôi thuật sỹ không có cách nào nhìn thấy, như cô nói, chỉ cần mở phong ấn, nhưng ký ức xấu khiến người ta đau khổ tôi không muốn biết, chỉ cần những ký ức đẹp. Hoa Tư dẫn có lẽ làm được điều đó, nếu cô đồng ý giúp tôi, cô muốn gì tôi sẽ cố làm cho cô. Còn ký ức của tôi, sau khi cô nhìn thấy, xin hãy kể cho tôi nghe những gì đẹp nhất”.

Cô nói phải, Hoa Tư dẫn quả thực có thể nhìn thấy ký ức được phong ấn, chuyện này giống như lên đi vào giấc mơ của người khác, chỉ là khi vào ký ức của cô phải chú ý giữ an toàn cho bản thân, ngoài ra không bị hao tổn gì.

Lát lâu sau, tôi khẽ nói: “Tử Khác? Tên tự của Trần thế tử Tô Dự?”.

Cô nhìn tôi khẽ gật đầu: “Phải, Tô Dự, Tô Tử Khác”.

Tôi cười: “Tôi có thể giúp cô, tôi không cần trả ơn gì hết”.

Quân sư phụ cứu sống tôi, mục đích là để tôi đi hành thích Trần vương, thẩm thoát ra đi đã kha khá thời gian, nhưng vẫn chưa có chuẩn bị nào cho việc đó, lần này vừa may có thể mượn ký ức của Công Nghi Huân để thăm dò. Cũng cần nói thêm, gia tộc Công Nghi bảy năm trước có thể coi là một cánh tay của nước Trần.

224. Chương 219

Chương 3

Công Nghi Huân nói cô chỉ muốn biết những phần đẹp để trong quá khứ, xem ra đây không phải là người hay suy nghĩ, thật tiếc là không thể giới thiệu cho Quân Vỹ.

Có một số người nghĩ nhiều làm ít, còn những người chỉ biết cầm cúi làm việc suy nghĩ thường đơn thuần. Nghe các gia nhân nói sau lưng, hai năm nay Công Nghi Huân làm khá nhiều, bất luận là việc gì chung quy là làm không ít việc, có thể thấy cô là người ít suy nghĩ. Thực ra con người ta sống trên đời, bất luận làm nhiều hay ít, chỉ cần cảm thấy niềm vui trong đó là được, khi người ta vui, thế giới của người đó sẽ vui, những người trong thế giới của họ cũng vui, mỗi người đều có thế giới của mình, những người có duyên với nhau, thế giới của họ mới có một phần trùng nhau. Tôi nghĩ, Công Nghi Huân đến tìm tôi nhờ giúp là muốn tìm phần thế giới trùng với thế giới của Công Nghi Phỉ.

Đêm trăng tròn, Công Nghi Huân vẫn y phục trắng muốt một lần nữa đến ngôi tiểu viện dành cho khách trong biệt viện của Công Nghi gia gặp tôi. Nghe nói đêm nay bên ngoài chính đường sẽ có yến tiệc mừng tiết hoà nguyệt, có lẽ sẽ không ai quấy rầy chúng tôi. Gia nhân để một chiếc giường dưới giàn nho trong sân, những chùm nho xanh trĩu quả lủng lẳng, tựa như vô số chiếc bình phỉ thúy màu xanh, ánh trăng lạnh êm đềm lọt qua kẽ lá nho chiếu trên chiếc giường trải tấm nệm mỏng và bức bình phong nhỏ vẽ cảnh hoa che phía trước.

Vừa sắp đặt xong, bóng áo trắng thanh nhã của Công Nghi Phỉ đã xuất hiện ở cổng viện. Chàng ta dừng lại nhìn Công Nghi Huân, không tỏ thái độ gì: “Tìm mãi, thì ra tỷ ở đây”.

Công Nghi Huân bước lên mấy bước lại dừng lại, bóng đổ dài dưới trăng.

Công Nghi Phỉ lạnh nhạt liếc nhìn cô, ánh mắt di chuyển đến tôi, đôi mắt đào hoa như nước mùa thu tươi cười: “Gia tỷ đã thân thiết với Quân cô nương, vậy tối nay xin nhờ cô nương chăm nom đêm, đừng để tỷ ấy ra khỏi nơi này”.

Tôi bần khoăn nhìn chàng ta, không biết là ý gì, còn chàng ta đã quay đi, được một đoạn lại dừng: “Chuyện năm trước tôi không muốn lại xảy ra”.

Công Nghi Huân này giờ không nói gì, quay người đi đến bên giường, tôi hiểu kỳ: “Năm trước đã xảy ra chuyện gì?”.

Cô khép áo nằm lên giường, lạnh nhạt: “Không có gì, các nhà quyền quý mời khách đến dự tiệc mừng tiết hoài nguyệt, có lẽ cô cũng nghe nói”.

Quả là tôi có nghe, các bậc công hầu khanh tướng, thế gia thường tổ chức yến tiệc trong đêm trăng tròn, nói một cách văn hoa nho nhã là ngắm trăng uống rượu hát ca, nhớ những ngày qua, vân vân, thực ra là một hình thức xã giao hưởng lạc, ca kỹ mua vui trong yến tiệc mọi người đều có thể tùy ý trêu đùa hành lạc. Cửu Châu tồn tại đến nay để lại không ít lễ thói phong lưu, tiết hoài nguyệt là một trong số đó.

Tôi ngồi lại gần giường, cô nhắm mắt, lạnh lùng nói tiếp: “Trong tiệc đó của Công Nghi gia năm ngoái, gia chủ các nơi đến dự rất đông, tôi đi dạo bên ngoài, gặp hai vị khách say, bị tưởng nhầm là ca kỹ mua vui trong yến tiệc”.

Tôi xê dịch bức bình phong che gió: “Sau đó thì sao?”.

Tay ôm trán, vẻ mệt mỏi, giọng cô lại bình thản rất mực: “Sau đó ư? Tôi lấy của mỗi người một cánh tay”.

225. Chương 220

Tôi tròn mắt: “Sao?”.

Cô nói: “A Phỉ rất giận, cơ hồ việc gì tôi làm cũng khiến đệ ấy giận, có lẽ tôi bị hai kẻ đó khinh bạc đệ ấy mới không giận?”.

Tôi nghĩ, nói: “Có lẽ, chàng ta giận là bởi vì họ dám khinh cô”.

Cô nhắc tay khỏi trán, mở mắt, lạnh lùng nhìn tôi: “Tôi không còn tin những lời như thế nữa”.

Mây che lấp mặt trăng, hoa rơi lả tả, trong tiếng đàn êm êm như tiếng nước, Công Nghi Huân dần dần thờ ơ, có lẽ đã ngủ. Tiếng đàn này không phải là Hoa Tư điệu, chỉ có tác dụng ru ngủ.

Bóng ma phiêu du bên ngoài quy luật thời gian thực ra không có Hoa Tư điệu lấy tính mạng làm nhạc phổ, tôi không cần mạng của một con ma, cô không trả được cái giá đắt như thế, thực ra tôi cũng không dặt được Hoa Tư mộng của cô. May có ký ức được phong ấn trong hai hạt trân châu chính là đôi đồng tử trong mắt, cũng may nguyện vọng của cô chỉ là muốn tôi nhìn giúp những ký ức được phong ấn trong đó. Đối với bóng ma, tinh thần có trước thân xác ký gửi, sự kết hợp giữa tinh thần và thân xác ký gửi cũng giống như sự kết hợp chặt chẽ giữa tinh thần và thể xác của con người, nhưng đối với bóng ma, tinh thần chứa những ký ức tàn dư không bị trói buộc bởi thân xác mà nó nương náu, dễ tách khỏi thân xác đó, cũng dễ bị nhìn trộm.

Năng lực dùng Hoa Tư dẫn thôi động ý thức tự thân của nó, nhìn thấu tinh thần đó của chủ nhân viên giao châu được gọi là ảo chi đồng. Trong điều kiện đối phương tinh thần bình ổn, khỏi nói chỉ bị phong ấn, cho dù ký ức được bảo mật đến đâu, ảo chi đồng cũng có thể đọc được.

Đương nhiên chuyện đó không hay lắm, nhìn chung tôi không đi đọc ký ức của một con ma. Chủ yếu là vì lớn bằng ngần này, tôi vẫn chưa từng gặp ma. Giả sử Mộ Ngôn là một con ma, hàng ngày nếu rồi rồi tôi đọc ký ức của chàng xem chơi.

Tôi nhắm mắt, trước mắt một dải ánh sáng luân lưu. Cát, sỏi mù mịt, cây xanh khô héo, phong cảnh thê lương loang loáng vút qua trước mắt. Trong khe suối lạnh quạ hoang lượn lờ, trong chớp mắt, một chùm tia sáng bùng phát như sao rơi. Bên tai có tiếng mưa lác rác, tầm mắt đột nhiên rộng mở. Nhìn thấy phía trước sơn môn huy hoàng một bức rèm châu ngũ sắc, mấy phiến đá xanh, cô gái áo trắng đón chiếc vòng

ngọc màu đen trong tay chàng trai áo trắng, chiếc ô hơi nâng lên, một khuôn mặt trắng như tuyết không thần sắc.

Đó là Khanh Tửu Tửu, cũng là Công Nghi Huân, thì ra quả nhiên đây là cảnh họ lần đầu quen nhau.

Hình ảnh nhìn thấy đêm đó lần lượt lướt qua trong đầu, thầm nghĩ, nên tiết kiệm thời gian, phẩy những giọt nước mưa bám trên người, quả quyết lướt qua chi tiết đó đi nắm bắt ý thức đoạn tiếp theo, vừa chớp mắt, mở ra, bâng hoàng bước vào một màn đêm mịt mù vô tận.

Tôi hơi sợ, nắm chặt ống tay áo, Mộ Ngôn không có ở đây, không có ai để bám vào.

226. Chương 221

Khi mắt đã nhìn thấy vạn vật trong bóng tối, tôi cũng không căng thẳng nữa, sau một tiếng động cực nhẹ, ánh đèn chớp lóe, cuối cùng nhìn thấy ánh sáng từ dưới đất từ từ dâng lên, bên tai có tiếng hát văng vẳng, trôi nổi, ngân nga, cảnh sắc hiện dần theo ánh sáng tựa bức tranh thủy mặc mở ra.

Đưa mắt nhìn quanh, bóng người trùng trùng. Ngẩng đầu, tôi thấy trên đỉnh treo một chiếc đèn cực lớn hình tán cây, chiếc trụ đèn bằng đồng đen tựa tháp ngọc chín tầng, lửa cháy rực trong mười mấy bát đèn, khiến tòa chính đường sáng như ban ngày.

Phía trên chính đường cao rộng là giếng trời có lan can bao quanh, chính giữa là một cái bục cao bằng đá nổi vân hoa, ba cô gái mình vận đại hỉ bào màu đỏ đứng trên đó, cô gái bên trái ôm cây tỷ bà cúi đầu vừa đàn vừa hát. Trên những hàng ghế xung quanh cách đó hai trượng nam nhân ngồi chật kín, từ thiếu niên mười ba, mười bốn đến ông già bảy, tám chục tuổi, nếu chiêu mộ quân dịch mọi người cũng hưởng ứng nhiệt tình như vậy, quốc gia này ắt hẳn có tiền đồ.

Lầu hai gồm những ô nhỏ trang trí vô cùng trang nhã, đằng sau những lan can hình vuông chạm trổ tinh xảo là những bức rèm che, đó là những phòng hoa phục vụ khách giàu sang. Tôi suy nghĩ một hồi, sau khi nhận ra mình đang ở đâu, bật mắt thở dài, cảm thấy sao mình có duyên với lầu xanh đến vậy. Mặc dù nhiều lúc cũng muốn thể hiện sự thoải mái phóng khoáng, nhưng quả thực không có ý nghĩ rằng đời này nhất định phải đến đó một lần mới bỏ công sống trong thế giới này.

Số phận lại hơi quá hiểu lòng người, trong vụ của Thập Tam Nguyệt tôi đã buộc phải đi dạo lầu xanh một lượt, lần này lại phải dạo qua lần nữa. Hơn nữa nhìn quang cảnh, xem ra, lần này lại còn gặp đúng dịp lầu xanh mở hội chọn tân hoa khôi và đấu giá đêm đầu tiên của hoa khôi.

Cô gái áo đỏ trên đài vừa đánh xong khúc nhạc, khách ở lầu trên lầu dưới đua nhau trả giá, bia báo giá liên tục giong lên, có thể thấy, đúng là cả đời phong lưu không bằng một đêm phong lưu.

Nhưng đêm đầu tiên của hoa khôi không phải ai cũng đủ ngân lượng để mua, làn sóng ồn ào qua đi, chỉ còn hai vị khách ở trong phòng hoa lầu hai tranh nhau ngả giá. Tôi thật không hiểu, những người đó bỏ nhiều tiền như thế mua một cô gái, chỉ được ngủ một đêm, sao không đem số tiền đó đi mua cô gái khác có thể ngủ suốt đời.

Bức rèm châu dài sát đất vây quanh che khuất vị khách bên trong, thân giá của cô gái áo đỏ tên gọi Ôn Liên đã lên tới ba ngàn lẻ năm đồng vàng. Sở dĩ có số tiền lẻ đó là bởi vì bất luận người khách ở phòng hoa trả giá thế nào, phòng hoa đối diện luôn thông thả trả thêm năm đồng.

Có lẽ là cảm thấy có gì bất thường, ca vũ ở lầu dưới đều ngừng lại, lầu trên lầu dưới im phăng phắc. Mọi người đang nóng lòng chờ xem kết cục cuộc mặc cả, phía cửa lớn đột nhiên có tiếng ồn ào. Từ xa nhìn lại, bóng áo trắng phấp phới phát ra ánh bạc, mấy gã trai tráng có vẻ là bảo vệ của lầu xanh bị chiếc roi bạc trong tay vị khách dồn vào chính đường. Chỉ riêng chiếc áo trắng toát trên người vị khách đã tỏa hơi lạnh, người đó chỉ có thể là Khanh Tửu Tửu. Mấy cô gái đứng dưới đang chờ đến lượt lên đài dự tuyển mặt sợ hãi biến sắc, các vị khách cũng hốt hoảng lắng đi, vị khách mới đến còn chưa kịp bước qua bậc cửa, cửa lớn này giờ vốn chật ních người, “ào” một tiếng chạy sạch không còn một mống. Cô gái áo trắng tay cầm roi bạc bước vào chính đường, mấy người áo đen có vẻ là tùy tùng xếp hàng hai theo vào.

227. Chương 222

Quả nhiên là Khanh Tửu Tửu. Chủ lầu vừa liếc mắt đã biết là khách đặc biệt, mặt tươi như hoa bước ra đón: “Tiểu thư chắc là vào nhầm chỗ, chúng tôi ở đây không kinh doanh các cô gái...”. Lời chưa dứt đã bị lạnh lùng cắt ngang: “Các người ở đây không kinh doanh các cô gái thật ư?”. Từ sau bức rèm châu ở phòng hoa bên phải bỗng vọng ra tiếng nói, giọng không to nhưng do không khí yên lặng nên nghe rất rõ, sau đó bức rèm được vén lên, hiện ra một người đàn ông dáng nho nhã. Thật trăm lần phán đoán cũng không ngờ người đó lại là Công Nghi Phỉ.

Công Nghi Phỉ vận áo chùng gấm từ trên cao nhìn thẳng vào Khanh Tửu Tửu, vẻ ngạc nhiên thoáng qua, mặt lại như cười, vén một cánh rèm vào chiếc móc vàng bên cạnh.

Dưới lầu một ca kỹ che miệng ỏn ẻn nói thầm: “A, người ở trong Ứng Mai hiên thì ra là Công Nghi công tử...”. Một giọng khác giản dị hơn hỏi: “Là ai thế?”. Cô ca kỹ giọng trầm trồ: “Trưởng tộc gia tộc Công Nghi ở Bối Trung, được đồn đại là tư phong lừng danh, văn tài nước tiếng, Công Nghi Phỉ”. Nghe một lát nói tiếp, “Ồn Liên đúng là có phúc”.

Hai cô gái nói chuyện gần trong gang tấc, tôi cũng nghe thấy, hướng hồ Khanh Tửu Tửu. Nhưng mắt cô chỉ thoáng liếc vào phòng hoa được gọi là Ứng Mai hiên ở lầu hai, thu lại chiếc roi, cúi đầu thong thả bước lên cầu thang gỗ trải thảm đỏ.

Chủ lầu đứng phía sau giậm chân: “Cô nương đã đến tham quan thanh lâu, ít ra cũng nên vận nam trang, kéo ảnh hưởng quy củ nghề chúng tôi...”, lập tức được mấy người áo đen đi sau cô gái cúi vàng lá bịt miệng.

Ánh mắt cả phòng dồn vào Khanh Tửu Tửu, nhưng cô dường như không nhận ra, đi thẳng tới phòng hoa đối diện Ứng Mai hiên.

Lát sau rèm vén lên, thấy một thiếu niên bảnh bao áo gấm đai ngọc vội vã đứng lên đón Khanh Tửu Tửu: “A Ninh không nên đến nơi này làm tỷ tỷ không vui, A Ninh...”.

Khanh Tửu Tửu thong thả ngắt lời, tay chống cằm, cúi đầu nhìn mấy cô gái trên đài còn chưa ngã giá: “Đệ thích cô nào?”.

Thiếu niên bối rối: “Gì cơ?”.

Công Nghi Phỉ đối diện này giờ im lặng, lắc chén rượu trong tay: “Vừa rồi tại hạ đã trả đến ba ngàn lẻ năm đồng vàng, xem ra ý huynh đài là muốn...”. Nói đến đó mỉm cười ngừng lại, nhìn đăm đăm Khanh Tửu Tửu ngồi cạnh rèm châu: “... muốn tác thành cho tại hạ chăng?”.

Chàng thiếu niên cúi đầu không dám nói, Khanh Tửu Tửu ngược mắt, lơ đãng nhìn vị khách, ánh mắt lại hướng vào chiếc bục cao bên dưới, ngón tay hơi ngừng trên mặt bàn gỗ đàn: “Hai vạn đồng vàng, tôi mua cả ba cô”.

Khách trên lầu dưới lầu đều trở mắt, tôi cũng trở mắt. Nhìn xung quanh chỉ thấy Công Nghi Phỉ một mình ung dung tự rót rượu uống, khỏe mắt cười cười. Chưa bao giờ thấy một cô gái mua gái lầu xanh ngang nhiên, hào phóng, bức ép đến thế. Khiến người ta không thể không thần phục.

228. Chương 223

Chủ lầu há mồm không nói được gì, không biết là kinh ngạc hay là vui mừng, hai vạn đồng vàng gọi ba cô, ngay những gã công tử phá gia nhất Cửu Châu này cũng không dám vùng tay như vậy.

Chàng thiếu niên tên A Ninh mặt hết trắng lại đỏ, bối rối: “Chẳng, chẳng phải tỷ đến bắt đệ về nhà sao, sao lại...”.

Khanh Tửu Tửu nhìn cậu ta từ đầu xuống chân, nhấc chén trà đang tỏa khói trên bàn lên: “Đã đến tranh giành mỹ nhân với người ta thì phải thắng, mọi ngày...”. Ánh mắt từ sau làn khói mờ mờ liếc qua, “... ta dạy đệ thế nào?”.

Chàng thiếu niên ngây người, cúi đầu rất thấp, cô uống hai ngụm trà rồi đứng dậy đi ra, khi rèm buông xuống, mắt liếc xuống lầu dưới một cái, “Ba cô đó nhan sắc cũng được, chọn một cô vừa ý nhất, đêm nay không cần về nhà”.

Không có ai nhìn thấy tôi, có nghĩa là từ khi Khanh Tử Tử xuất hiện, tôi có thể điều chỉnh góc độ, quan sát mỗi biểu hiện của cô. Đây quả là một đại mỹ nhân, nhưng lạnh như băng tạc, không thấy nụ cười, dù chỉ là cười khẩy, dường như không hứng thú với bất cứ thứ gì trên đời.

Nhưng trong ký ức này, tiểu đệ của cô lại là một thiếu niên có tên là Khanh Ninh kia. Mà lần thứ hai cô gặp Công Nghi Phỉ lại là lúc chàng ta tranh giành hoa khôi lầu xanh với tiểu đệ của cô. Áo chi đồng chỉ có thể nhìn thấy ký ức, nhưng không thể hiểu được tâm tư của chủ nhân, cho nên tôi cũng không hiểu.

Đi theo Khanh Tử Tử ra khỏi lầu xanh mới phát hiện lầu này bên một chiếc hồ, ven bờ liễu rủ như rèm buông. Trên hồ bóng trăng nhàn nhạt. Tùynh áo đen lẫn vào đêm tối, bị cô lưu lại tại chỗ, tay xách chiếc đèn nhỏ, một mình cô đi dạo quanh hồ.

Tôi đi theo sát, gần như đi một vòng quanh hồ. Đến một chỗ có bậc đá xuống hồ thì nhìn thấy một chiếc thuyền mộc neo sát mép nước, người đứng ở mũi thuyền lại là Công Nghi Phỉ vừa rồi còn uống rượu ở lầu xanh.

Công Nghi Phỉ vẽ đào hoa phóng túng, tay cầm một chung rượu bằng gốm xanh, đang cúi đầu rót rượu xuống hồ, nghe thấy tiếng động hơi ngẩng đầu, nhìn thấy người đến là Khanh Tử Tử, mỉm cười ra ý ngạc nhiên: “Khanh tiểu thư”.

Khanh Tử Tử khoan thai bước đến trước thuyền, dừng lại ngược nhìn chàng: “Trăng thanh nước biếc, Công Nghi công tử đồng ắm với hồ, thật phong nhã”.

Chàng thu lại chiếc chung, mắt tươi cười, giọng xem chừng đầy tửu thân: “Mấy giai nhân vừa ý lại bị tiểu thư cướp mất, không người đối ắm họa vãn, đành một mình tìm chút thú vui”. Dừng lại thở dài, “... Không may chèo thuyền không thạo, mới nghĩ ra hồi lộ thần hồ hai chung rượu nhạt, mong thần hồ không gây khó dễ”.

Ánh mắt nhìn Khanh Tử Tử, chàng hơi ngẩng đầu chìa tay cho cô, “Có điều, lần này tương ngộ cùng tiểu thư, xem ra ông trời đã đoái thương, không biết có thể cho Phỉ một vinh hạnh, mời tiểu thư cùng du thuyền thưởng ngoạn cảnh hồ”.

229. Chương 224

Giọng nói có vẻ tội nghiệp, nét mặt lại hân hoan khích lệ, tôi thầm nghĩ diễn như thế quá xoàng, không bằng sinh như Mộ Ngõn, với tính cách của Khanh Tử Tử có họa là uống nhầm thuốc mới nhận lời.

Nhưng không biết Khanh Tử Tử nghĩ thế nào.

Gió lay cành liễu, Khanh Tử Tử giơ bàn tay trắng ngà, cổ tay đeo chiếc vòng ngọc màu đen túm ống tay áo Công Nghi Phỉ, nghiêng người lấy đà nhảy lên thuyền.

Chiếc thuyền gỗ chòng chành, hai người đứng rất gần nhau, cô đưa chiếc đèn trong tay cho chàng, “Công Nghi công tử chèo thuyền nhất định phải cẩn trọng”.

Tôi nhân cơ hội cũng lên thuyền, đứng một góc, đương nhiên tôi không có trọng lượng, không ảnh hưởng gì tới cái gọi là trọng tải.

Mắt Công Nghi Phỉ lóe sáng, nhưng chỉ thoáng qua, khi thuyền đã chèo ra xa bờ mới khẽ cười: “Tiểu thư lên thuyền thế này thật khiến Phỉ kinh ngạc, lẽ nào không sợ Phỉ có dụng tâm, mạo phạm tiểu thư?”.

Trên chiếc bàn trà nhỏ trong thuyền có hai chiếc gối thủy tinh lóng lánh, Khanh Tử Tử đưa mắt ngắm nghía, chậm rãi nói: “Vây còn để xem Công Nghi công tử có đánh bại được Tử Tử không đã”.

Chiếc thuyền chầm chậm dừng lại giữa hồ, Công Nghi Phỉ tay ôm đầu, giả bộ phiền não, “Biết thế này, tại hạ đã không hồi lộ thần hồ hai chung rượu, để ông ta nổi sóng lật ngã cả hai ta có phải tốt không”.

Cô chống tay vào má, mắt nhìn mặt chàng: “Thế nào?”.

Chàng rời chỗ đến ngồi đối diện cô, chỉ cách chiếc bàn trà nhỏ, tay cầm chung rượu đã rót: “Tiểu thư có thật lòng muốn biết?”.

Hình như cô suy nghĩ thật, ngẩng nhìn chàng, hỏi lại: “Thế nào?”.

Ánh mắt chàng từ chung rượu gồm màu xanh di chuyển đến mặt cô, không cười nữa, trầm tĩnh nhìn cô: “Tiểu thư thân thủ cao cường, thăm nghĩ lúc này chỉ có như vậy mới có thể đến gần tiểu thư. Tâm nguyện của Phi rất bé nhỏ, sau khi chia tay ở núi Cô Trúc, bấy lâu chỉ mong có dịp đến gần tiểu thư một chút”.

Sự thổ lộ đường đột mà khéo léo, quá một chút là giống đùa cợt, bớt một chút là đối phương không hiểu mình nói gì, tôi thăm tán thưởng, Công Nghi Phi đúng là thiên tài về khoản này.

Theo tưởng tượng của tôi Khanh Tửu Tửu sắc mặt lúc nào cũng không biểu cảm có lẽ sẽ giả bộ không nghe thấy, vậy là Công Nghi Phi đã thổ lộ uống công.

Nhưng cũng may, chuyện trái với quy luật tiểu thuyết tình cảm đó không xảy ra.

Khanh Tửu Tửu này giờ chống má, bàn tay nghịch chiếc gối thủy tinh thoáng dừng, từ từ ngồi thẳng người, ánh mắt hơi ngạc nhiên, trầm tĩnh nhìn Công Nghi Phi, phía xa vẳng đến tiếng tiêu đồng, cô cầm cái gối nghiêng người nhích lại gần chàng, hai người gần nhau trong hơi thở, tư thế rất âu yếm nhưng giọng cô lạnh băng: “Chàng muốn cứu tôi một phen? Có phải chàng thực lòng muốn thế?”. Đôi mắt trong như nước mùa thu của chàng xao động.

Cô xích lại gần hơn, môi cơ hồ chạm vào tai chàng: “Nếu tôi nhảy xuống, chàng có cứu thật không?”. Cô hơi nghiêng đầu, né ra một chút, giọng rất thanh rất nhạt, không nhận ra cảm xúc: “Tôi không biết bơi, chàng không cứu, tôi sẽ chết”.

Một món tóc xoa trên trán cô, Công Nghi Phi nắm lấy, chàng cúi đầu, nhìn không rõ biểu cảm, giọng ôn tồn: “Lời nói ra như giễu cợt Phi mãi, tiểu thư cảm thấy tâm ý của Phi... quá nực cười? Hay là cảm thấy Phi không biết tự lượng sức...”.

230. Chương 225

Lời chưa dứt, món tóc tuột khỏi tay chàng, “ùm” một tiếng, nước như hoa bắn lên mạn thuyền, qua làn nước hoa vọt lên, thấy bóng trắng như đóa hoa sen đã chìm xuống hồ. Lại “ùm” một tiếng, nước trào lên, Công Nghi Phi đã ôm Khanh Tửu Tửu đang ho sặc sụa vì sặc nước lên thuyền, y phục hai người ướt sũng, mặt Công Nghi Phi tái nhợt: “Tiểu thư...”.

Khanh Tửu Tửu đang vuốt ngực, giờ tay nắm vạt áo Công Nghi Phi, trong đôi mắt lạnh có bóng trắng: “Tôi chưa bao giờ đùa ai”. Lại ho một tiếng, “Chàng cũng đừng đùa tôi”. Mặt áp lại gần chàng, hơi thở cách trong gang tấc, “Đã vậy, mười ngày sau đến Khanh gia cầu hôn tôi”.

Câu nói bất ngờ đáng kinh ngạc, nhưng dưới ánh trăng Khanh Tửu Tửu người ướt sũng nhìn chàng đắm đắm: “Chàng có bằng lòng?”.

Ánh mắt trong veo của chàng xao động, không trả lời ngay. Cô lạnh mặt đẩy chàng ra, giọng lạnh thấu tận xương: “Không bằng lòng ư? Những lời nhớ nhung chàng nói vừa rồi quả nhiên là dối trá. Nhưng Vĩnh An Khanh Tửu Tửu không phải là người chàng muốn giễu là giễu, Công Nghi công tử”.

Về sống sót của chàng cuối cùng trở lại bình thường, mặt hồ xanh sẫm dưới trăng, nụ cười dâng đầy trong mắt: “Sao có thể? Mười ngày sau, ta đến cưới nàng”.

Chàng nắm tay cô, miệng hơi nhếch, “Ta chưa thích một ai, nhưng Tửu Tửu, ta vừa nhìn thấy nàng đã cảm thấy nàng phải là của ta”.

Cô ngoảnh đầu, nhìn chiếc đảo nhỏ không xa trên mặt hồ, “Chàng nhìn thấy các cô gái thanh lâu, cũng cảm thấy họ phải là của chàng à?”.

Chàng bật cười: “Họ không phải là của ta, nàng thấy đấy, nàng thích ta cũng không tranh với nàng”.

Cô ngoảnh lại, vẽ trầm tư, lát sau lấy ra chiếc vòng ngọc đen trên cổ tay: “Đến ngày hẹn cha muốn thiệp ca vũ kén chồng. Chàng hãy đến xem thiệp múa, phổ một khúc hay hơn trình cho cha, như vậy chàng sẽ lấy được thiệp. Cha thiệp từng ca ngợi văn tài của chàng, đáng tiếc lần này kén chồng không phải là vịnh thơ gieo vần, về nhạc lý được cha khen hay, thiên hạ hiện chỉ có Trần thế tử Tô Dự”.

Chàng tươi cười nắm tay cô: “Ý nàng là muốn ta nhờ biểu đệ giúp?”. Lại giả bộ thở dài, “Ta bình sinh không thích đi với hần, vạn nhất lúc đó nàng lại thích hần, cha nàng thích hần, thì biết làm sao? Ta không muốn động thủ với hần”.

Cô để chiếc vòng vào tay chàng: “Hãy nhớ chàng đã nói gì, chàng nói thiệp là của chàng, vậy hãy giành thiệp về cho mình, đừng làm thiệp thất vọng”.

Gió thổi qua, con thuyền nhỏ đung đưa, chàng ôm cô: “Lúc nhảy múa nên mặc nhiều xiêm áo, đừng để kẻ khác được hời”. Hai tay cô buông thông từ từ giơ lên, ôm lấy tấm lưng thanh tú của chàng, chàng cơ hồ cứng người, ôm cô chặt hơn. Cầm cô tì vào bờ vai ướt của chàng, mắt mở to, nhìn lên vầng trăng xa xăm trên trời.

Đây là một đôi uyên ương quan hệ phát triển nhanh chóng nhất sau lần gặp đầu tiên mà tôi từng thấy, không hiểu tiếng sét ái tình là thế nào, làm sao biết người mình cần là người này chứ không phải người kia, không phải một người khác, lời hứa lúc này về sau quên hết? Tôi có ý nghĩ như vậy, chủ yếu là nhớ tới người vợ chính thức của Công Nghi Phỉ tám năm sau chính là Công Nghi San, con gái của nhị thúc chàng. Đã biết kết cục như vậy, cuộc cầu thân này sao có thể thuận buồm xuôi gió?

Nhưng bất luận thế nào, mười ngày cũng trôi qua rất nhanh.

231. Chương 226

Sáng sớm hôm đó, xung quanh chiếc đài cao tế thần của Khanh gia ở Vĩnh An tụ tập rất đông công tử các bậc thế gia trong thiên hạ, Khanh Tửu Tửu toàn thân áo trắng giản dị, mặt đứng đưng đứng trên đài cao trước một đỉnh hương lớn bốc khói.

Những chàng công tử bên dưới tế đàn có người đến đây vì tài sản của Khanh gia, có người vì nhan sắc của cô, duy nhất một người đến vì cô. Nhưng khi cô tìm thấy chàng trong đám đông lại không tỏ vẻ vui mừng, trái lại tay chống vào trán, đôi môi đỏ chỉ khe mấp máy, mặt mỗi nhắm mắt như bị kiệt sức. Nhạc sư bên cạnh bắt đầu tấu nhạc. Tôi nghe rất rõ, cô nói: “Vẫn đến sao?”.

Đồng thời tôi chợt nhớ đến một tin đồn từ mấy năm trước, rằng họ Khanh ở Trần quốc có một thiên kim có tài ca vũ nổi tiếng thiên hạ, thậm chí chắc là Khanh Tửu Tửu này. Chỉ là về sau không nghe thấy tin tức gì về tài ca vũ của cô, cho nên thiên hạ không bị chấn động hơn nữa, nhưng ca khúc phối với điệu múa của cô gọi là “Thanh hoa huyền tưởng” một thời rất nổi tiếng, ngay đến một vùng hẻo lánh như núi Quân Vu thỉnh thoảng cũng nghe thấy người ta ngân nga vài câu, có thể thấy nó vô cùng thịnh hành.

Điều bất ngờ là ca khúc được đồn thổi thần kỳ đó thực ra cũng bình thường, cơ hồ chỉ hơn các ca khúc của ca kỹ chút đỉnh, chỉ có vậy mà đã chấn động, có thể thấy thiên hạ quá dễ chấn động.

Càng bất ngờ hơn đó là hôn sự của hai người lại không hề gặp trở ngại, tất cả các thủ tục rườm rà như vấn danh, ăn hỏi, đều được giản lược loại bỏ, lập tức định ngày thành hôn, thuận lợi đến mức khó tưởng tượng. Nhưng tôi biết kết cục của câu chuyện, kết cục là Khanh Tửu Tửu chết.

Điểm lại một lượt, tôi cơ hồ nghĩ thấy hơi hướng của âm mưu nào đó, nhưng do bản tính tương đối thuần khiết, lại cho rằng qua do mình hay nghĩ lung tung.

Mặc dù ngày thành hôn đã định vào tháng sau, nhưng đêm đó, Công Nghi Phỉ không về ngay Bối Trung để chuẩn bị. Tôi từng đọc một cuốn tiểu thuyết của Quân Vỹ, kể về một vị công tử phong lưu, đang đêm khuya nhảy tường vào hậu viên của ý trung nhân, hái một cành mai trắng để trước cửa sổ phòng cô. Kết quả hái đúng cành dị mai, khiến ý trung nhân ngủ suốt ngàn đêm.

Khi nhìn thấy bóng áo trắng của Công Nghi Phỉ vọt qua tường cao nhảy vào hoa viên của Khanh phủ, gió tay hái cành phong linh màu tím trên tường, tôi cảm thấy hôm nay đã gặp được một độc giả nhiệt thành

của Quân Vỹ.

Đáng tiếc Khanh tiểu thư không yếu như cô gái trong truyện đó, dưới một gốc cây to trong hoa viên, tiểu thư đang một mình tập múa, giọng rất lạnh, ca từ đúng là ca khúc “Thanh hoa huyền tưởng”, nhưng nghe khang khác.

Đột nhiên cô cảm giác phía sau có người nhìn, khi quay lại, con dao nhỏ kẹp giữa hai ngón tay tức thì phi ra, lúc nhìn rõ là Công Nghi Phi, con dao đã ở cách chàng ba thốn(2), một cái né người rất đẹp, con dao sượt qua tóc, cô tái mặt, ngẩng đầu nhìn chàng: “Chàng làm gì ở đây?”.

Công Nghi Phi tư phong ngồi ngồi đứng trên bờ tường, trong tay là cành phong linh vừa hái, chỉ bị bay mất mấy sợi tóc: “Còn nàng đang làm gì?”. Hơi cúi xuống nhìn cô, “Ca khúc nàng hát dường như là ca khúc hôm nay ta trình lên nhạc phụ”. Ngừng lại, bổ sung thêm, “Đừng nói nàng không biết ca khúc đó do ai soạn”.

232. Chương 227

Vừa nói vừa nhảy từ trên tường xuống, nhẹ nhàng cài cành phong linh lên tóc cô, càng làm nổi bật mái tóc đen dài óng mượt của cô. Cô ngẩng đầu nhìn chàng, mắt long lanh, nhưng chỉ thoáng qua, tay chàng đặt lên vai cô, cô nghiêng đầu nhìn cảnh sắc trong vườn, “Do chàng soạn thì sao? Cha lại chọn khúc này, trình độ thưởng thức của cha quả đã giảm sút rồi”.

Chàng cười càng tươi, cúi đầu ghé sát tai cô: “Thế đêm khuya nàng hát ca khúc kém cỏi của ta, rồi biên ra điệu vũ phối hợp với nó, rồi tập múa một mình, rốt cuộc nàng đang đợi ai?”.

Cô hơi cau mày: “Chẳng đợi ai hết”.

Chàng lăm bắm: “Thì ra đúng là điệu múa soạn riêng cho ca khúc này.”.

Cô ngậy người, mặt lạnh lùng tỏ ra phần nộ, quay người định bỏ đi, bị chàng kéo lại, ngược ánh trăng nhìn ra, trong ánh sáng mờ mờ là một khuôn mặt dịu dàng thâm tình: “Ta muốn xem nàng múa, Tửu Tửu. Sáng nay là múa cho bọn họ xem, đêm nay ta muốn nàng múa cho mình ta xem”.

Những lời tình tứ thẳng thắn như thế có thể sẽ khiến các cô gái bình thường khó xử, nhưng Khanh Tửu Tửu không phải là cô gái bình thường, trên mặt không hề có vẻ ngượng ngùng, trái lại nhìn chàng đắm đắm, cất giọng thanh thanh: “Chàng nói phải, thiếp tập múa nhiều năm như vậy là muốn múa cho chàng xem, quả thực thiếp đang đợi chàng đến”.

Tôi cảm thấy mỗi lần Công Nghi Phi trêu chọc cô mục đích là muốn cô trêu chọc lại. Một cô gái như thế, trí tuệ tuyệt đối không kém ai, ngay cách trêu đùa cũng thật thông minh thú vị.

Những lời tình tứ thẳng thắn đó được cất lên bởi một giọng thanh lạnh như vậy, giống như băng tuyết tan khi xuân về, róc rách chảy ra từ khe núi, nghe thật sáng khoái dễ chịu.

Ngọn lửa cháy dần trong mắt Công Nghi Phi, nhưng cô không nhận ra, thản nhiên nhìn chàng: “Sau đêm nay thiếp sẽ không múa khúc này nữa”. Cô nhìn sâu vào mắt chàng, “Thực ra thiếp không hề thích múa. Những bước vũ này nhờ chàng nhớ giúp”.

m nhạc quen thuộc vang lên, rất nhiều chỗ khác, nhưng càng dạt dào viên mãn, nhạc điệu cơ bản vẫn là khúc Thanh hoa huyền tưởng, nhưng lúc này lại nhìn thấy một vũ điệu khác hẳn ban ngày.

Thân hình mảnh mai khẽ uốn mềm như sóng, tựa như có ba ngàn sợi tơ phiến muện vắn vít gót chân, tựa bị mười trượng hồng trần mềm mại trói chặt, những ngón tay lại như nở đóa hoa xuân, đây mới là điệu vũ xứng với bốn chữ “danh chấn thiên hạ”. Những ngón tay thanh tú của Công Nghi Phi không ngừng lướt trên dây đàn, mắt mơ màng phiêu lãng... âm điệu cuối cùng, cô đứng trước mặt chàng, trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt vốn trắng như tuyết giờ ửng hồng. Cô hơi ngẩng đầu nhìn chàng, “Đây là một đêm vui nhất của thiếp, sau này nhớ lại cũng sẽ rất vui”.

Chàng cười đứng lên, vuốt tóc cô, mũi chạm vào cành hoa phong linh trên tóc cô: “Đêm vui nhất phải là đêm nàng thành hôn với ta”.

233. Chương 228

Tôi đắm chìm trong vũ khúc “Thanh hoa huyền tưởng” đó, mãi không thoát ra được, cảm thấy đây là điệu múa có hồn duy nhất tôi từng xem. Từ nhỏ sư phụ dạy tôi mỗi môn nghệ thuật đều có linh hồn, nghệ không có linh hồn, nhưng nghệ thuật có linh hồn.

Một tháng trước hôn lễ, họ luôn bên nhau. Lúc này ngoài xã hội đang thịnh hành ca khúc “Trăng bên hiên”, nghe đồn đó là do Công Nghi Phi sáng tác trong lúc chênh choáng hơi men để tặng vị hôn thê của mình: “Trước hiên lạnh bóng cây lồng bóng nguyệt, hoa rụng đầy theo gió cuốn về đâu...”, được thanh niên nam nữ truyền nhau hát.

Tôi cảm thấy yêu nhau hà tất cứ phải ngồi ngoài hiên, nếu thật sự thích một người, người đó ở đâu, thiên đường ở đó, đừng nói ngắm sao, cho dù trong bóng tối dựa vào nhau cũng hạnh phúc... nhưng lập tức lại phát hiện so sánh như vậy không đúng lắm, so với ngắm sao đàn ông đương nhiên càng thích ngồi dựa vào cô gái trong bóng tối hơn.

Thực ra tôi vẫn đang chờ đợi, chờ đợi câu chuyện này lao thẳng xuống vực như xe ngựa đứt dây cương. Bởi vì kết quả đã biết là thảm khốc, quá trình càng suôn sẻ chỉ càng khiến người ta thêm hồi hộp thót tim.

May mà một tháng cũng không lâu, đoạn ký ức này giống như tia sáng vụt qua trước mặt.

Chiếc xe ngựa mất phanh cuối cùng dừng lại trước đêm thành thân, những chuyện không nên xảy ra lại lặng lẽ xảy ra như định mệnh.

Khi Công Nghi Phi toàn thân áo chùng tân lang đỏ chói, miệng mỉm cười ngũ quan rạng rỡ lật khăn trùm đỏ của tân nương, đúng lúc đó thần định mệnh trước nay vẫn ngủ gật đột nhiên mở mắt.

Dưới mũ phượng ánh vàng lóng lánh, Khanh Tửu Tửu làn da trắng như tuyết tóc không vấn, mặt không trang điểm, hơi nghiêng đầu không biết nghĩ gì. Ánh nến đột ngột chiếu vào mắt, cô giơ tay, nhắm mắt cơ hồ như vô thức, Công Nghi Phi bật cười, đưa chén rượu hợp cần đến trước mặt cô: “Mặc dù trước nay ta vẫn yêu vẻ tố nhã thanh đạm của nàng, nhưng nàng cũng không nên vì muốn chiều ý ta mà ngay ngày thành hôn cũng trang điểm giản dị như vậy”.

Cô ngậy người nhìn cốc rượu trước mặt, mắt dần dần trở nên hốt hoảng, lát sau không trả lời câu hỏi của chàng, mà lại gọi tên chàng, “A Phi”.

Cô hơi ngẩng đầu, lạnh băng nhìn vào đôi mắt tươi cười của chàng, “Đệ định uống rượu hợp cần này với chị ruột của mình sao?”.

Cặp nến long phượng đốt trên cao đúng lúc bùng ra một nắm hỏa tinh, chiếc cốc bạc trong tay Công Nghi Phi dừng lại trên không, trên trời đột nhiên bùng nổ một tiếng sấm kinh hoàng, thời gian ngưng lại trong tiếng sấm đó, chỉ có những ngọn nến vẫn cháy rùng rục. Công Nghi Phi vẫn cầm chiếc cốc bạc nghiêng người để lên bàn trà, định giơ tay buông bức rèm màu trắng trước giường.

Giọng cô căng thẳng, như níu giữ tay chàng: “Đệ còn nhớ mình có một người chị song sinh, tôi cũng chưa quên trên đời có một tiểu đệ cùng huyết thống. A Phi, thực ra chính đệ cũng thấy lạ, tại sao trông tôi giống đệ hơn là giống A Ninh, đúng không?”. Cô chờ chàng từ từ ngoảnh lại, “Bởi vì Khanh Ninh không phải là tiểu đệ của tôi, đệ mới là tiểu đệ của tôi. Chúng ta cùng huyết thống, là hai người cốt nhục gần gũi nhất trên thế gian”.

234. Chương 229

Trong ánh nến hồng, sắc mặt Công Nghi Phi trắng dần, khóe miệng vẫn nở nụ cười dịu dàng: “Tửu Tửu, nàng mệt rồi”.

Cô nhìn sâu vào mắt Công Nghi Phi, từ từ nhắm mắt như quá mệt mỏi: “Tại sao đệ không tin?”.

Chàng không nói.

Cô đứng dậy rời khỏi giường tân hôn, giày mềm bằng tơ đỏ giẫm lên chiếc bạc hình mặt trời để trước giường: “Ngôi trường tộc của Công Nghi gia không dung thứ song sinh, mười tám năm trước, tôi là kẻ bị vứt bỏ, thập tử nhất sinh sống lại chính là để hôm nay lấy lại những gì thuộc về mình. Tình cờ gặp gỡ, ca vũ kén chồng, từ đầu đến cuối tất cả đều được sắp đặt”. Hai người cách nhau không đầy ba bước, cô dừng lại nhìn thẳng vào chàng, “Chiếc gậy hình đầu rắn màu đỏ khảm hoa phật tang tượng trưng cho quyền lực của gia tộc Công Nghi do hai mảnh ghép lại, vợ chồng trường tộc mỗi người giữ một nửa. Đệ xem, ngoài lấy đệ, không nghĩ ra cách nào tốt hơn để tôi đường hoàng quang minh trở về Công Nghi gia, đường hoàng lấy lại những gì thuộc về tôi”.

Không gian như xẻ làm hai nửa, một nửa trôi chậm chậm, một nửa dừng lại, trong nửa dừng lại đó, sắc mặt Công Nghi Phi càng trắng bệch, cơ hồ không thể giả bộ cười được nữa.

Những lời đó sắc tựa dao, hơn nữa mỗi nhất đều là đòn chí mạng, phụt máu tươi, nhưng cô nhìn thần sắc trắng bệch như bị mất máu quá nhiều của chàng, giọng lại vẫn bình tĩnh như không: “Tôi đã biết đệ từ trước, từ trước khi đệ nhìn thấy tôi, hôm đó tôi cố tình đợi đệ ở Cô Trúc sơn, cố tình đánh rơi chiếc vòng ngọc, đệ tưởng tất cả là ý trời, nhưng ý trời lại chỉ là để chúng ta vừa sinh ra đã gánh chịu số mệnh bi thảm này”.

Công Nghi Phi cũng nhìn cô, đôi mắt trong như nước mùa thu, đào hoa sóng sánh, giờ đây đào hoa không còn, nước mùa thu cũng cạn. Ngũ quan tuấn mỹ phong lưu ngày xưa giờ trắng nhợt, nhưng vẫn cười một tiếng, nhìn vào khoảng không: “Ta vẫn nhớ, lúc đó nàng nói với ta, nàng không biết bơi, nếu ta không cứu, nàng sẽ chết”.

Thần sắc nhàn nhạt, cô nói: “Tôi lừa đệ”.

Chàng dừng một lát, lại tiếp: “Khúc ‘Thanh hoa huyền tường’ đó, nàng nói là tập đã lâu, đang chờ ta đến, muốn múa cho ta xem”.

Cô vẫn lạnh lùng: “Tôi lừa đệ”.

Chàng như không nghe thấy: “Đêm đó nàng nói đó là đêm vui nhất của nàng, sau này nhớ lại...”.

Cô ngắt lời: “Tất cả đều là lừa dối”, dừng một lát, trầm tư nhìn chàng, “Bộ dạng đệ thế này là đang hận vì mắc lừa tôi sao? Tôi đã cho đệ cơ hội, nhưng đệ lại bỏ qua”.

Đứng đối diện với nhau như vậy, chàng cao hơn cô một cái đầu, trông rất giống một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Chàng hơi nhướn mi, mày hơi cau, lại không nói gì. Cô nghiêm nghị nhìn chàng một lát, bắt chọt cau mày: “Cho phép tôi đoán thử, phải chăng là đệ thích tôi thật?”.

235. Chương 230

Chàng ngẩng phát đầu.

Cô nhìn thẳng vào mắt chàng: “Tôi nói đúng không?”.

Chàng nhếch mép: “Nàng nói xem?”.

Cô lạnh lùng nhìn chàng: “Buồn nôn”.

Câu này nhất định làm tổn thương Công Nghi Phi, dưới ánh nến, mắt chàng thâm trầm như biển, môi không sắc máu, lát sau bật cười một tiếng, một tay kéo cô ngã vào trong tấm chăn lớn màu đỏ.

Lại một tiếng sấm rền, khiến bức rèm trước giường rung lên, cũng lóng lánh như bức rèm châu treo trước sơn môn núi Cô Trúc. Tay chàng chống bên cạnh mái tóc buông xõa của cô, cúi nhìn cô, đôi môi không sắc máu nhếch lên đường cong theo thói quen, áp gần miệng cô: “Đêm xuân một khắc ngàn vàng, trước đây ta đã nghĩ câu nói này quá tục, định trong đêm tân hôn sẽ nói với nàng những lời hay hơn, đêm nay, bỗng nhiên cảm thấy những ý nghĩ đó thật nực cười, Tửu Tửu, những điều nàng nói, nàng tưởng là ta sẽ tin sao?”.

Tôi nghĩ chắc cô không ngờ đột nhiên bị chàng đẩy ngã, đến nỗi mãi không phản ứng được gì. Thầm nghĩ, Khanh Tửu Tửu thân thủ cao cường, cũng rất có thể một tay đẩy Công Nghi Phi đè lên người mình ra, đánh cho một trận, nếu vậy, cuộc động phòng này quả thật sẽ vô cùng thú vị.

Nhưng đợi mãi, không thấy cô ra tay, chỉ bình tĩnh nhìn lên đỉnh màn. Mối chàng áp gần má cô, cũng không thấy có hành động nào tiếp. Nói không tin là một chuyện, nhưng tôi nghĩ, chung quy chàng ta vẫn để bụng những điều cô nói, nếu không đã không bị tổn thương như vậy, nếu không đã vượt qua vạn hiểm hoàn tất đêm động phòng. Mà cái gọi là vạn hiểm đó rõ ràng không thể bao gồm hai người là ruột thịt. Đây là số mệnh, nếu chưa nghe chưa biết chưa có khả năng phản kháng thì số mệnh chung quy vẫn là số mệnh.

Bóng rèm khẽ lay, vẫn là cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng, thần thái hoàn toàn bình thản, như thể chàng lúc này không làm bộ thân mật âu yếm áp sát vào cổ cô, như thể hai người pha một ấm trà lạnh đang trình trọng tâm sự: “Từ lúc tôi hiểu biết đến giờ, lớn lên trong kỹ viện, từ ba tuổi đã bắt đầu học múa. Kỹ viện không phải là chốn bình thường, múa đẹp mới có miếng ăn, múa kém là đói bụng. Hai, ba tuổi còn đỡ, càng lớn càng phải làm nhiều việc nặng. Hồi đó thường phải làm lụng mọi việc trong khi bụng đói. Tôi rất ghét múa. Nhưng ngoài múa, múa đẹp, đẹp nữa, không còn con đường nào khác, khi sáu tuổi tôi đã nghĩ nên tìm một nghề khác để kiếm sống, không phải bán thân. Khi sáu tuổi, đệ nghĩ gì, A Phi?”. Giọng cô vẫn không đổi. Đây là lần đầu tôi thấy cô nói nhiều như vậy.

Công Nghi Phi không trả lời, cơ hồ cô cũng không bận tâm chàng có trả lời hay không: “Lúc tôi tám tuổi, cha nuôi mua tôi về, tôi mới hiểu thì ra tôi cũng có cha mẹ, cha tôi vẫn sống yên lành trên đời, ông ấy có thể nuôi tôi nhưng lại vứt bỏ tôi vì một tội lỗi tôi không gây ra. Mẹ lên cứu tôi, nhưng vì vậy bị cha lạnh nhạt, sau đó buồn phiền qua đời. Mẹ giấu tôi ở một nơi tự cho là an toàn, không ngờ cuối cùng tôi phiêu dạt vào kỹ viện. Một người duy nhất muốn tôi sống trên đời đã ra đi, mẹ của chúng ta, đời tôi chưa một lần được gặp mặt”. Cô ngừng lại, “Nhưng con gái của Ung Cẩn công chúa sao có thể trở thành ca kỹ, xem ra có vẻ quá hoang đường, nhưng suýt nữa, nếu cha nuôi không tìm thấy tôi, chuyện như vậy đã xảy ra. Có lẽ đệ sẽ gặp tôi ở một kỹ viện nào đó, bỏ ra ba ngàn lẻ năm đồng vàng mua đêm đầu tiên của tôi như mua những cô hoa khôi đó...”.

236. Chương 231

“Đừng nói nữa”. Công Nghi Phi ngẩng đầu khỏi vai cô, một tay ôm trán, nhắm mắt cười một tiếng, “Hoặc là để người ta chỉ yêu nàng, hoặc là để người ta chỉ hận nàng, Tửu Tửu, nàng như thế, thật không hay”.

Cổ áo cô hơi trễ, thản nhiên nhìn chàng. Tôi không biết cô nói vậy rốt cuộc có nên coi là quyết tâm đến cùng hay không, thực ra không phải là cô không bộc lộ tình cảm mà là hoàn toàn không có tình cảm. Lát sau, cô nhẹ giọng: “Đệ vẫn không tin chúng ta là ruột thịt ư? Phải thế nào để mới tin?”.

Lời vừa dứt đột nhiên tay rút chiếc trâm trên đầu. Chàng vội giơ tay ngăn lại, cán châm nhọn rạch một vết trên tay chàng, chàng để tay cô vào trong chăn: “Trích máu nhận người thân? Nàng nói đúng, huyết dịch không đánh lừa ai”. Mối chàng áp gần tai cô, “Vạn nhất nếu đúng thì sao. Tửu Tửu, ta không tin nàng là chị ta. Nàng mệt rồi, ngủ đi”.

Ánh nến kéo dài bóng chàng. Cô nằm trong chăn, chiếc trâm vàng nổi bật trên nền chăn đỏ tràn ngập bầu không khí tân hôn, nhưng phòng tân hôn đã không còn tiếng người. Cô chớp mắt, giơ chiếc trâm có dấu máu mờ mờ, nắm chặt trong tay.

Khanh Tửu Tửu nói cô đến đây vì quyền lực, cô đang nói dối. Nếu chỉ vì quyền lực, có thể dùng cách khác, không cần đánh đổi bằng hạnh phúc cả đời. Nhưng cô đã lựa chọn lấy Công Nghi Phi, đó là sự điên rồ. Nếu có một thứ có thể khiến người ta điên rồ như vậy, chỉ có thể là lòng hận thù và ý muốn hủy diệt. Quá yêu và quá hận ở một mức độ nhất định cũng như nhau, lâu dần biến thành tín ngưỡng, nếu vậy, yêu và hận thực ra đều mất đi ý nghĩa tự thân của nó.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy, có lẽ họ đúng là ruột thịt. Nếu không, tại sao cô phải đánh lừa Công Nghi Phi như thế?

Đoạn ký ức tiếp theo chỉ lướt qua, nhưng lại giúp tôi nhìn thấy dấu hiệu lụn bại của gia tộc Công Nghi. Trưởng tộc mất sớm như vậy, đem cả đại gia sản như thế trao vào tay Công Nghi Phi mới mười hai tuổi, do hai vị thúc thúc phò tá.

Hai vị đó mỗi vị nắm một phương thế lực, nếu không phải do Công Nghi Phi khi làm lễ kế vị trưởng tộc đã cắt máu tuyên thệ với thần hộ vệ Thiên Hà, có khả năng sai khiến Thiên Hà, thì hai vị thúc thúc đã sớm

đuổi đứa cháu mồ côi khỏi ngôi trưởng tộc. Cũng may Trần vương đời này tử tức hiếm hoi, chỉ có hai trai một gái, mà công chúa duy nhất đó lại nhỏ tuổi hơn Công Nghi Phỉ quá nhiều, vì thế Công Nghi Phỉ vốn từ lúc ra đời đã được định sẵn sẽ kết hôn với một công chúa của Trần vương mới được tự do hôn nhân, có thể tùy ý lựa chọn hôn thê.

Công Nghi gia xưa nay hành sự bí hiểm, thông hôn cận huyết mà thiên hạ cho là loạn luân đối với họ cũng bình thường, hơn nữa có thể thông hôn trong cùng một chi và thông hôn giữa các chi trong tộc. Hai vị thúc thúc mỗi người có một cô con gái, đều toan tính muốn gả cho đứa cháu trưởng tộc để củng cố quyền lực.

Nhưng người tính không bằng trời tính, họ quên là thiên hạ rộng lớn, mỹ nhân không hiếm, hơn nữa với địa vị gia thế và bản thân con người Công Nghi Phỉ sự lựa chọn dành cho chàng không phải là một, hai, mà là cả biển người. Vậy là trong khi hai vị thúc thúc đánh nhau vỡ đầu chảy máu để gả con gái cho đứa cháu, thì đứa cháu đã nhẹ nhàng rước đại tiểu thư Khanh Tửu Tửu của Vĩnh An Khanh thị vào phủ đệ của gia tộc.

Cô gái áo trắng lạnh như băng tạc đến đây để báo thù. Những quyền lực mà hai người đó tranh giành được xây dựng trên cơ nghiệp bao đời của gia tộc Công Nghi, nếu gia tộc bị hủy hoại phỏng còn gì để tranh giành. Có lẽ khi đó họ không nghĩ đến điều này.

237. Chương 232

Ngoài đêm tân hôn Công Nghi Phỉ ngủ ở trong thư phòng, hôm sau chàng sai gia nhân chuyển một cái giường mềm vào tân phòng, coi như quên hẳn chuyện đã xảy ra, đêm đêm ngủ trên chiếc giường đó.

Cô coi chàng là tiểu đệ, nhưng chàng chưa bao giờ gọi cô là tỷ tỷ, dường như cô là chính thê thật sự của chàng, để chàng trân trọng cưng chiều, sủng ái.

Mặc dù ngày ngày gặp mặt, nhưng thỉnh thoảng lại có gia nhân mang quà đến cho cô, một con bọ ngựa kết bằng cỏ lau, một con chim yến cắt bằng giấy vàng, những món đồ chơi tuy vụn vặt nhưng phải dụng công, tỷ mẩn, đường hoa ngô liễu không còn thấy bóng chàng, các cô gái lầu xanh thở dài.

Khanh Tửu Tửu cau mày nhìn chàng: “Trước đây đệ thế nào, thích cô ca kỹ nào, có thể mời về đây mấy ngày, không cần phải giày vò bản thân”. Chàng cười khẩy: “Nàng thật khoan dung”.

Khanh Tửu Tửu muốn làm gì, người ta cũng đoán được ít nhiều. Điều tôi quan tâm nhất trong câu chuyện này ngoài cô và Công Nghi Phỉ còn có Công Nghi San con gái của nhị thúc chàng.

Trong ấn tượng của tôi, cô gái đó luôn mặc áo hồng, có khuôn mặt như hoa tường vi, kiều diễm và rực rỡ như mặt trời giữa trưa hè. Quá khứ tôi nhìn thấy là thế này, nhưng trong hiện thực bảy năm sau lại là Khanh Tửu Tửu đã chết, Công Nghi San là chính thê của Công Nghi Phỉ.

Vốn nghĩ có kết quả như vậy, có lẽ là do từ nhỏ cô ấy đã yêu Công Nghi Phỉ. Nhưng xem hết đoạn ký ức này mới biết sự thật không phải thế, lúc này Công Nghi San yêu một thuộc hạ của tam thúc tên là Mạc Trọng, hai người lên tư tình, thề non hẹn biển, thậm chí hẹn nhau bỏ trốn. Tất cả đã sắp đặt xong xuôi, nhưng Mạc Trọng trong một lần đi làm nhiệm vụ ở Đường quốc đã bị đâm chết do sơ suất của Công Nghi Hàm con gái của tam thúc, để lại Công Nghi San đã mang thai hai tháng.

Hai tháng sau, khi hầu nữ Họa Vị từ Khanh gia đi theo hầu Khanh Tửu Tửu bẩm báo sự việc với cô, Khanh Tửu Tửu đang ngồi trong đình hóng mát bên đầm cho cá ăn, nghe tiếng thông thả ngẩng đầu: “Những người biết chuyện Mạc Trọng và San tiểu thư không biết giữ miệng, người biết nên làm thế nào chứ?”.

Họa Vị mím môi cười gật đầu: “San tiểu thư tính tình nóng nảy, gặp chuyện thế này, Hàm tiểu thư e là xúi quẩy rồi, nhị lão gia và tam lão gia nhiều năm tranh giành với nhau nhưng cũng không có thù oán lớn, xích mích nhỏ không đáng kể, lần này chính là thời cơ tốt khiến họ huyết hải thâm thù. Chuyện xảy ra vào lúc này thật đúng là ý trời, không cần tiểu thư nhọc công bố trí ván cờ, tiết kiệm được khối công sức”. Ngừng một lát, nói tiếp: “Nhưng tiểu thư, tiểu thư thế này e là quá nhọc lòng, cái giá phải trả quá lớn, không giống phong cách quyết liệt vốn có của tiểu thư”.

Cô vung tay ném hết chỗ thức ăn cho cá, rồi bám vào cột hoa đình bên cạnh, nói giọng nhẹ tênh: “Trên đời có những người tài, có thể đạp gió cười sóng, giữ cho cả tòa nhà lớn không đổ. Nhưng nếu tòa nhà đó bị

mỗi một đục dần từng chút bên trong, cô nói xem ai có thể cứu vãn số phận sụp đổ tan tành của nó?”.

Cô nhìn chiếc cột đình vững chắc, tay kia chậm chậm đưa lên xoa thân cột nhẵn bóng, ánh mắt hướng lên xà ngang chạm trở tinh xảo, thông thả nói: “Lúc đó, chỉ cần đẩy nhẹ là nó vạn kiếp không thể phục hồi”.

238. Chương 233

Mười ngày sau có tin Công Nghi Hàm con gái của tam thúc ngã ngựa chết.

Đêm đó Công Nghi Phỉ không trở về bản gia, phủ đệ của tam thúc nơi cử hành tang lễ cũng không thấy bóng chàng. Dưới ánh trăng thanh mát mẻ, Khanh Tửu Tửu tìm thấy chàng ở lầu xanh lớn nhất thành. Trước sân lầu tiếng đàn sáo rộn ràng, ngói ca nhân thể phồn hoa, đầm sen ở hậu viên xanh rì ngát hương. Trước tiểu lầu dành cho hoa khôi chỉ có một sân, một lối vào, tiểu nha đầu ngăn cô lại: “Công Nghi công tử và tiểu thư chúng tôi đã đi nghỉ, cô nương dù có việc gì, xin để sáng mai hãy đến”.

Khanh Tửu Tửu sắc mặt dừng dừng, hầu nữ Họa Vị phía sau mỉm cười bước lên: “Phiền cô nương thông báo một câu, nói là Công Nghi phu nhân đang đợi bên ngoài, đêm nay bất luận thể nào cũng nhất định phải gặp công tử”.

Tiểu nha đầu ngạc nhiên nhìn cô, giọng hơi sáng: “Công Nghi công tử đã dặn không gặp bất kỳ ai, phu nhân mời về cho”.

Họa Vị vẫn tươi cười, sợi dây thép đã ướm vào cổ nha đầu, cô gái hoảng sợ kêu thất thanh, cánh cửa gỗ hồ đào sau lưng cùng lúc mở ra.

Mỹ nhân thanh mảnh toàn thân xiêm áo trắng toát đứng sau cánh cửa khép hờ, mặt vẫn còn sắc hồng hơi rượu, lặng lẽ nhìn cô: “Công Nghi công tử mãi mới ngủ được, đêm khuya trăng lạnh cô nương có gì đến quấy rầy giấc mộng của người khác”.

Cô không thềm nhìn cô ta, bước thẳng vào sân, cô gái áo trắng ngây người, định bước tới ngăn cản liền bị Họa Vị đứng bên giữ lại. Một tiếng cười nhẹ vang lên trong sân, rèm hoa buông trước cửa lầu, Công Nghi Phỉ mà chủ tớ hoa khôi vừa rồi nói là đã ngủ giờ lại đang đứng dưới cây ngô đồng sum suê, chàng đi ra khỏi bóng cây, giọng đầy ngờ vực: “Cô đến có việc gì?”.

Khanh Tửu Tửu dừng bước, nhìn chàng từ trên xuống dưới, “Tang lễ của Hàm tiểu muội, thân là huynh trưởng, không ở linh đường bên tiểu muội nốt chặng cuối cùng, lại đến đây tìm lạc thú, còn ra thể thống gì, nếu tam thúc biết sẽ nghĩ sao về đệ?”.

Chàng vẫn cười: “Cô thân chinh đến đây tìm tôi là vì chuyện này?”. Không đợi cô trả lời đã quay gót vén rèm hoa đi vào, chậm rãi nói: “Sênh Sênh tiễn khách!”.

Cô gái áo trắng được gọi là Sênh Sênh đó khóe mắt lóe ánh cười, đang định bước tới, lại bị Họa Vị giữ lại.

Khanh Tửu Tửu liếc nhìn cô ta, lướt qua bộ quần áo trắng muốt giản dị và mái tóc đen chấm gót, cất giọng lạnh lùng: “Nhìn từ xa ăn vận thể này có vài phần giống tôi, A Phỉ, đệ thích tôi đến thế sao?”.

Cô gái áo trắng mặt biến sắc.

Công Nghi Phỉ từ sau rèm hoa sải chân bước nhanh ra, mặt dừng dừng nhìn cô. Bóng trắng xao động, quang ảnh chớp chờn, cô bước từng bước lại gần, cách ba bước dừng lại hơi cau mày: “Uống nhiều rượu lắm phải không? Đệ trở nên buông thả từ lúc nào vậy, trước đây đệ đâu có thế?”.

239. Chương 234

Tay chàng bất thần nắm tay cô, kéo lại gần, khóe mắt lại là nụ cười sòng sánh đào hoa: “Chẳng phải cô đang muốn tôi như vậy hay sao?”.

Cô hơi ngược mắt, lặng lẽ nhìn chàng.

Tay phải chàng khẽ nhấc lên, lát sau đặt vào lưng cô, ôm chặt cô như không thể kìm chế. Cô để cho chàng ôm, để chàng gục đầu lên vai mình.

Chàng khẽ cười bên tai cô, giọng nói lại lạnh như băng: “Rất nhiều lúc nhìn thấy vẻ lạnh nhạt vô tình thế này, tôi đã muốn bóp chết cô cho xong. Cô nói đúng, tôi thích cô đến mức này, có phải cô thấy quá buồn nôn? Trên đời không có yêu hận vô cớ, có lẽ cô nói đúng, huyết duyên đã trói chúng ta vào nhau, khiến tôi đau khổ không thể thoát ra, nhìn tôi thế này hẳn cô vui lắm?”.

Bàn tay chàng đan vào tay cô, xiết chặt, cô lại không vùng ra, bàn tay kia cũng sẽ sẽ nâng lên, cuối cùng vẫn buông xuống. Có lẽ bản thân cô cũng không hiểu tay mình định nắm cái gì. Môi mấp máy, cũng không nói ra được.

Môi chàng ghé sát tai cô, như đã quen sự trầm lạnh của cô, nói khẽ: “Cô muốn cho Công Nghi gia rối loạn, càng rối càng tốt, tôi không đến tang lễ của Hàm tiểu muội, tam thức sẽ ghét tôi, chẳng phải quá tốt sao? Hàm muội chết thế nào, sau đây cô định làm gì nữa? Không sao, Tửu Tửu, cho dù cô làm tôi điên đầu thế nào, tôi cũng vẫn ở bên cô. Cô đến để báo thù, nếu lời cô nói là thật, tôi đã nợ cô nhiều như vậy...”. Giọng nói lại giống như thăm thì với tình nhân.

Cô chỉ hơi cúi xuống, mặc cho môi chàng in lên tai mình: “Đệ say rồi, A Phi”.

Chàng từ từ buông cô ra, trên trời đêm một vầng trăng cô lạnh bàng bạc, chàng nhìn cô, gật đầu cười: “Cô nói đúng, tôi say”.

Ba ngày sau an táng Công Nghi Hàm. Cô gái mới mười bảy tuổi đã phải kết thúc cuộc đời ngắn ngủi, là Công Nghi San đã giết cô ta. Quả thật muốn hỏi trời xanh, ái tình là thứ chi mà khiến người ta tuyệt tình tuyệt nghĩa, nhẫn tâm như vậy.

Nửa tháng sau Bối Trung bước vào tháng tám nắng gắt, Công Nghi Phi trước nay luôn có thú chơi phong nhã hơn hẳn các bậc đại quý tộc khác, phía sau hoa viên chàng cải tạo rất nhiều cảnh trí mô phỏng thiên nhiên, trong đó có Tự Vũ đình ở phía đông hoa viên, dùng guồng lấy nước từ trong hồ phun lên đình hóng mát. Nước từ trên mái theo bốn góc mái hiên cong tí tách nhỏ xuống như mưa, khiến không khí trong đình dịu mát như mùa thu.

Quân Vỹ với lập trường của một tiểu thuyết gia từng ân cần giáo huấn tôi rằng những nơi phong nhã sẽ chỉ diễn ra những chuyện phong nhã, nếu không sẽ có lỗi với kiến trúc sư. Đây đúng là một lời giáo huấn chân thành đối với trẻ nhỏ. Tôi không biết những chuyện đó có phong nhã không, chỉ thấy đó là hạnh phúc bình thường nhưng lại quý hiếm như mộng ảo.

240. Chương 235

Khanh Tửu Tửu hình như rất sợ nóng, có lẽ là ám ảnh tâm lý do từ nhỏ lớn lên trong kỹ viện, chưa bao giờ được mặc những bộ quần áo mát mẻ, những ngày oi bức thường cùng Họa Vị mang bàn cờ đến Tự Vũ đình tránh nắng, thỉnh thoảng bắt gặp Công Nghi Phi nằm trên giường mây đọc sách ở đó.

Nhưng thâm tâm tôi cảm thấy, lần đầu là gặp ngẫu nhiên, còn những lần liên tiếp sau đa phần là do Công Nghi Phi cố ý đợi cô ở đó.

Bởi vì ở đó hai người trông hơi giống phu thê, có thể bình tâm chuyện trò với nhau, thỉnh thoảng lại nói những chuyện thú vị hồi nhỏ, bàn vài câu về cách chơi cờ. Thái độ cô trước sau vẫn lạnh nhạt, chàng cũng không bận lòng, hình như những lời ác độc muốn bóp chết cô đã thốt ra chỉ là nói trong lúc say.

Nghe tiếng guồng nước chuyển động kéo kẹt, nước tí tách nhỏ từ mái hiên, vẻ mặt an nhiên của chàng khi cúi đầu, ngôi đình hóng mát được ngăn cánh bởi hồ nước giống như một thế giới khác, quả thật có thể khiến người ta quên đi ít nhiều phiền muộn. Thỉnh thoảng Khanh Tửu Tửu cũng ngậy người nhìn chàng, nhưng khi chàng ngừng đầu khỏi trang sách, lại giả bộ chậm chậm nhìn ra bức tường rậm lá phía xa.

Nhưng Công Nghi Phi trước sau vẫn không lay chuyển được cô. Tôi từng cảm thấy Oanh Ca tim lạnh, chỉ là do tôi thiếu từng trải, so với Khanh Tửu Tửu, nói Oanh Ca có trái tim yêu thương e là có lỗi với cô ấy, mà phải nói là trái tim dào dạt yêu thương.

Đây là một cô gái cứng rắn, không ai có thể ngăn cản ý định của cô. Tôi từng nói, yêu và hận nếu trở thành tín ngưỡng sẽ mất đi ý nghĩa tự thân của nó. Tín ngưỡng khiến người ta như bị quỷ ám, khi bóng đen chiếm cứ trong lòng như một bông hoa màu đen xòe nở, cánh hoa đen thù hận sẽ che hết ánh sáng, khi không còn ánh sáng chính là lúc ngày tàn, người như thế sẽ hủy hoại bản thân, cuối cùng cô sẽ hủy hoại chính mình.

Khi thấy hầu nữ Họa Vị chuẩn bị thuốc mê theo lệnh Khanh Tửu Tửu, tôi không nén nổi hiếu kỳ, muốn xem tiếp, thềm nhủ mình phải kiên cường.

Một khắc trước Công Nghi Phỉ còn dịu dàng mỉm cười với cô, một khắc sau cô đã có thể thản nhiên đưa chén rượu bỏ thuốc mê cho chàng, dụ chàng uống hết cốc này đến cốc khác. Có lẽ nụ cười dịu dàng chân thật của chàng đối với cô hoàn toàn vô nghĩa, nó chỉ là công cụ để cô phục thù, nhưng tôi biết cô sẽ mất gì.

Hoàng hôn xuống dần, những tia nắng cuối ngày chiếu lên mái hiên cong lung linh ánh nước như sương khói. Trên chiếc giường mây, Công Nghi Phỉ đã ngủ say, cuốn “Vân Châu bát ký” chệp tay che mặt. Bên ngoài, bánh xe của guồng nước vẫn quay đều, hầu nữ Họa Vị biến đâu nửa ngày đã trở về, vòng qua hòn giả sơn bước vội đến, đi thẳng vào trong đình hóng mát, liếc nhìn Công Nghi Phỉ đang ngủ, nói nhỏ vào tai Khanh Tửu Tửu: “Đã bắt được nét chữ của Mộ Trung lưu bút ở phòng của San tiểu thư, có lẽ chỉ sau nửa tuần nhang cô ta sẽ đến”.

Cô gạt đầu tiện tay cầm lên cuốn “Vân Châu bát ký”, ngón tay vô ý chạm vào đôi môi nhợt nhạt của chàng, cuốn sách rơi xuống đất.

241. Chương 236

Họa Vị khẽ kêu: “Tiểu thư?”.

Cô ngẩng người nhìn tay mình, lẳng lặng trở gót ra khỏi đình hóng mát, lát sau nói: “Hai vị phu nhân của nhị lão gia và tam lão gia khi nào đến đây uống trà ngắm trăng?”.

Họa Vị mím môi khẽ nói: “Tất cả đều theo ý tiểu thư. Hai vị phu nhân đã nhận được thiệp mời, đầu giờ Tuất tiểu thư đến Thùy Nguyệt môn đón họ”.

Nước từ mái hiên nhỏ xuống làm ướt nửa ống tay áo của cô, qua màn nước mỏng Khanh Tửu Tửu ngoái nhìn Công Nghi Phỉ áo trắng nằm trên giường mây, cuối cùng nhắm mắt, lát sau ném ra một câu “Chuyện này nhất định phải làm thật tốt” rồi trở gót đi thẳng.

Hầu nữ Họa Vị không phụ kỳ vọng của cô, làm rất tốt, rất đẹp.

Khi Khanh Tửu Tửu lấy cốc uống trà thưởng nguyệt, đưa hai vị phu nhân đi đến Tự Vũ đình, từ xa, qua bức rèm mỏng thấp thoáng nhìn thấy bóng một đôi nam nữ đầu gục vào nhau trên giường.

Tài diễn xuất phi thường của Họa Vị giống hệt Mộ Ngôn, vừa nghi hoặc vén rèm, kêu ôi một tiếng, vẻ kinh hoàng như thật. Khanh Tửu Tửu còn chưa cất bước, hai vị phu nhân đã nhanh chân chạy đến.

Sau khi vén rèm, cảnh tượng trên giường thảm khốc không thể tả, dưới tấm chăn mỏng Công Nghi San tóc xỏa tung, nửa thân để trần gục trên ngực Công Nghi Phỉ xiêm áo xộc xệch, tư thế như vừa qua cuộc giao hoan, hai người đều nhắm mắt, trông như đang ngủ say.

Tôi cảm thấy đây có lẽ chỉ là dàn cảnh, xem ra lại giống như thật, có thể thấy Họa Vị đã bỏ không ít công sức, nếu không một cô gái còn trinh sao có thể biết hai người giao hoan xong là phải cởi xiêm áo chứ không phải mặc thêm xiêm áo? Trước khi chết tôi không biết những chuyện đó, thật vất vả cho cô gái này.

Bị kích động như vậy, hai vị phu nhân dường như không đứng vững, vị phu nhân trông như sắp ngã xỉu có lẽ là thân mẫu của Công Nghi San. Có thể là do không thấy có nha đầu nào ở bên dìu mình mới gắng gượng không ngã đi.

Công Nghi San mơ màng tỉnh dậy, kêu thét một tiếng, kéo vội tấm chăn che người lùi vào góc giường, mắt hoang mang kinh hãi.

Công Nghi Phỉ hơi nhú mày, từ từ mở mắt trong tiếng thét phẫn nộ đó, chàng ôm trán ngồi dậy. Tia sáng cuối cùng từ chân trời rơi đến, chàng hơi ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Công Nghi San y phục xộc xệch

ôm chần run lập cập một góc giường, lướt qua hai người thím mặt xám ngoét đứng trước giường, lướt qua Khanh Tửu Tửu sắc mặt trầm ngâm đang đứng cúi đầu nhìn chàng, lát sau chàng đột nhiên khẽ cười: “Nhờ hai thím đưa San muội về trước, sự việc hôm nay A Phỉ sẽ thừa lại với hai thím”. Dứt lời nụ cười lại hiện trên môi, đôi mắt đen nhìn đăm đăm phu nhân của mình, “Để A Phỉ nói chuyện riêng với Tửu Tửu”.

Họa Vị thấp một cây nến cao trên bàn đá, Công Nghi San chỉnh lại xiêm áo, nức nở khóc, được tam phu nhân dìu rời khỏi Tự Vũ đình. Thân mẫu cô này giờ sắc mặt vẫn khó coi, thực ra thâm tâm bà nằm mơ cũng mong con gái trèo được lên giường của Công Nghi Phỉ, thủ đoạn như vậy cũng từng nghĩ đến, hôm nay cuối cùng không ngờ lại thành hiện thực, vốn là chuyện vui nên nhảy múa mới phải, nhưng lại xảy ra trước mặt mấy người, cũng khiến bà có chút xấu hổ.

242. Chương 237

Ánh nền nhuộm một phía tiểu đình thành màu vàng nhạt như màu hoa phật tang, Công Nghi Phỉ vẫn trong tư thế co gối nhàn tản, chàng bảo mọi người đi hết, chỉ lưu lại một mình cô, nhưng lại ôm má nhìn ánh nền chập chờn có vẻ như không còn gì để nói.

Bên ngoài đình, bánh xe nước vẫn chậm chậm quay đều, nước vẫn tuôn xuống từ mái hiên, ánh mắt chàng thậm chí không nhìn cô: “Tôi cho là sự đã đến nước này, cô sẽ không so đo với tôi nữa. Tôi đối tốt với cô, cô cũng đã nhìn thấy”. Không đợi cô trả lời, ánh mắt chàng như cười, nhưng giọng lạnh như băng, “Có điều đối với những người mình không quan tâm, ai sẽ đi lo rốt cuộc họ sẽ thế nào. Trước giờ, cô chưa từng sợ làm tổn thương tôi, đúng không Tửu Tửu?”.

Có tiếng “khộc” phát ra từ guồng bánh xe nước bên ngoài, bàn tay cầm cốc của cô thoáng dừng, lát sau thông thả đi tới trước giường mây, cúi người nhìn chàng, giọng lạnh lùng: “Đệ hận tôi đã làm tim đệ tổn thương?”.

Bàn tay như men sứ lộ ra khỏi ống tay áo, tách tà áo trên ngực chàng, áp vào bộ ngực trần của chàng, “Không ai nói với đệ, A Phỉ, mỗi người phải tự bảo vệ tim mình”.

Chàng ngạc nhiên, hơi nghiêng đầu, hai người lặng lẽ nhìn nhau, không ai nhượng bộ, cứ giữ khoảng cách gần trong hơi thở như vậy. Cuối cùng chàng mím môi tự trào, “Cô nói đúng, Tửu Tửu”. Ánh mắt di chuyển đến mắt cô, đến bàn tay cô áp vào ngực chàng, “Vây lần này, cô sắp đặt như vậy, là muốn tôi thế nào?”.

Cô buông tay cúi đầu: “Chúng ta không thể có con cái, các bậc trưởng lão sớm muộn cũng ép đệ nạp thiếp, đệ cần một đứa con”.

Chàng gật đầu: “Nếu ta chỉ có mình cô là vợ, một năm sau nếu cô không sinh con, chưa biết chừng các bậc trưởng bối sẽ ép ta bỏ cô, ai cũng biết Công Nghi gia coi trọng tử tôn thế nào. Còn Khanh gia, nếu cô vì lẽ đó bị ruồng bỏ phải quay về nhà, họ cũng không có gì để nói. Cô nghĩ vậy, đúng không?”.

Chàng buồn bã thở dài: “Rốt cuộc là tôi cần đứa con hay cô cần tôi có đứa con?”.

Cô quay mặt, chăm chú nhìn ra ngoài đình, giống như bức tượng quay mặt ra hồ: “Cái đó có gì khác, hoặc là ngay từ đầu phải ngăn cản tôi, hoặc là phải tránh xa tôi, sự đến hôm nay, tất cả đã muộn, hãy nhanh chóng cưới Công Nghi San, cho dù cái thai trong bụng cô ta không phải là cốt nhục của đệ, nếu đệ muốn, đệ sẽ có con của mình”.

Nụ cười bên miệng tự rút như thủy triều, thần sắc lạnh như băng, nhìn cô một lát: “Trước giờ cô không hề biết, cô muốn gì tôi đều có thể đáp ứng, không phải cô thuyết phục tôi, chỉ là chính tôi muốn cô mãn nguyện”.

Chàng cúi đầu chỉnh sửa y phục, nhặt lên cuốn “Vân Châu bát ký” rơi dưới đất, “Cho dù tim cô làm bằng đá, bất luận tôi làm gì cũng không lay chuyển được quyết tâm của cô, nhưng tình yêu là thứ không phải nói cho là cho, nói lấy lại là lấy lại được, cô muốn gì tôi vẫn có thể đáp ứng, nhưng từ nay về sau, Tửu Tửu, từ nay về sau cô đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa”.

243. Chương 238

Khanh Tửu Tửu trang nghiêm ngồi một bên cúi đầu, cầm cái cốc, trông có vẻ bình thường, khi đưa cốc trà lên miệng nhấp, lại để nước trà sánh ra ngoài, nước trà ngấm vào vạt áo, loang lổ như nước mắt, nhưng cuối cùng cô vẫn uống cạn cốc trà. Đến nước này, hai người có lẽ đã kết thúc.

Nạp thiếp là chủ đề vĩnh hằng của đàn ông, Quân Vỹ từng đặt một giả thiết, nếu có một thời đại nào đó pháp luật đưa ra quy định cấm nạp thiếp, không biết sẽ xảy ra hậu quả thế nào. Tôi cảm thấy điều này đâu có gì đáng nói, hậu quả tất là đàn ông rồi việc sẽ đến lần xanh. Đây thật ra là chuyện tốt, có khi xã hội lại càng tốt đẹp hài hòa. Nhưng Công Nghi Phỉ nạp thiếp quả thật hơi oan, có lẽ chàng ta là người duy nhất ở Triều Châu bị chính thê ép nạp thiếp, vừa thấy thương cảm cho chàng lại có chút ngưỡng mộ chàng.

Công Nghi San suy cho cùng là tiểu thư của một chi trong đại gia tộc Công Nghi, cho dù làm thiếp hôn lễ cũng rất linh đình. Tân thiếp về phủ theo lệ phải dâng trà mời bố mẹ chồng, Công Nghi San áo gấm tân nương đỏ thắm ngẩng khuôn mặt đẹp như hoa tường vi, nhìn Khanh Tửu Tửu ngồi trên ghế hoa lê, môi khẽ nhếch: “Mời tỷ tỷ dùng trà”.

Cốc trà đưa lên không hiểu sao đột nhiên tuột tay rơi xuống nền choang một tiếng vỡ tan, cánh tay Khanh Tửu Tửu giơ ra đón cốc trà dừng lại trên không, cô vốn chưa bao giờ tỏ ra mất tự thế, lúc này cũng ngáy người nhìn tay mình, phong thái ung dung thường nhật bỗng chốc biến đâu mất, Công Nghi Phỉ bên cạnh lạnh lùng liếc nhìn mấy mảnh sứ vỡ trên nền, giơ tay đỡ Công Nghi San đứng dậy.

Tôi nghĩ có phải Khanh Tửu Tửu đã hối hận, nhưng lại không thể kiểm nghiệm, khi tôi đang hiếu kỳ theo dõi ký ức bị phong ấn của cô, càng xem càng cuốn hút, sắp đến lần động phòng thứ hai trong đời Công Nghi Phỉ, trong sân bắt chợt vang lên tiếng cười giòn giã.

Xem ký ức của người khác nhất thiết xung quanh phải trong trạng thái yên tĩnh hoàn toàn, không bị quấy rầy, tiếng cười giòn giã khiến cả hai chúng tôi giật mình, giá nền long phượng màu hồng cao vút trong sân phòng chớp mắt vỡ vụn, giống như hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, để lại những sóng nước lan tỏa, cảnh sắc trước mặt tan thành vô vàn điểm sáng, xem ra Công Nghi Huân sắp tỉnh, không thể xem tiếp ký ức được nữa.

Tôi mở mắt nhìn thấy cô nằm trên giường, vẫn chưa tỉnh, tức phát điên, tôi lao ra khỏi bức bình phong.

Chàng trai tươi cười từ phía xa chạy đến, dừng lại dưới bóng cây tử vi ở lối vào, trong ánh sáng lờ mờ, có thể nhìn thấy vẻ ngây ngô trên mặt anh ta. Những bông tử vi tươi thắm đang đưa trong tán lá trên đầu anh ta, môi dần nở nụ cười, anh ta giang hai tay đi về phía tôi: “A Phát”.

Đã lâu không gặp, tôi giang hai tay chạy như bay đến, băng trên lối đi hẹp lát đá xanh, giống như băng qua khoảng thời gian xa cách dài lâu, mãi mới đến đích, trào nước mắt ôm chặt con hổ dưới chân anh ta. Tiểu Hoàng thân thiết dụi mãi đầu vào vai tôi, khiến tôi phải ngửa cổ lên, nhìn thấy nét mặt khó hiểu của Quân Vỹ, tôi lạ lùng hỏi anh ta: “Huynh chìa tay ra làm gì?”.

Quân Vỹ ngập ngừng, môi hơi run run: “Không có gì, trên bàn tiệc nóng qua, huynh chạy ra ngoài định ôm thiên nhiên một chút”.

Tôi nghĩ một lát, chỉ cho anh ta khoảng cây xanh phía trước: “Vậy huynh ra kia mà ôm, ở đó không khí rất trong lành”.

Quân Vỹ lặng thinh liếc tôi một cái, ôm ngực, từ từ quay người bước ra khỏi cổng.

Chú thích:

(2) Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, một thốn xấp xỉ bằng 3,3 cm.

244. Chương 239

Chương 4

Trước đây chưa bao giờ Quân Vỹ dằn dỗi như thế, nhìn chung anh ta đều nghe lời tôi, lần này vừa gặp lại sau hai tháng chia tay đã giận dỗi bỏ đi, không biết cả chặng đường vừa rồi đã phải chịu đựng những gì.

Đúng là anh chàng yếu đuối. Anh ta còn chưa đi khỏi cổng, mới được vài bước đã bị chàng trai áo trắng cười ha hả lúc trước hớn hờ chạy ra kéo lại, lúc này mới nhìn rõ chàng trai đó thì ra là Bách Lý Tấn.

Có một việc khác đáng chú ý hơn so với việc tại sao hai người cùng xuất hiện ở đây, tôi hít một hơi dài, giơ tay xoa mũi, ngại ngừng hỏi: “Hai người vừa rồi sao lại đuổi nhau?”.

Quân Vỹ đứng nhìn tôi, ngoẹo đầu sang một bên, vẻ bất chấp. Cuối cùng Bách Lý Tấn thật thà rút ra một chiếc trầm bằng gỗ, bối rối nói: “Tôi đưa chiếc trầm Vỹ Vỹ tặng tôi đem tặng lại một cô ca kỹ trên bàn tiệc, khiến huynh ấy không vui, đuổi tôi đòi lại chiếc trầm”. Nói xong rút rè lùi về sau một bước, liếc nhanh Quân Vỹ một cái.

Đầu tiên tôi bị chấn động bởi cách xưng hô của anh ta, vừa rồi anh ta gọi Quân Vỹ là Vỹ Vỹ, khi tôi trấn tĩnh trở lại thấy Quân Vỹ xám mặt đang chồm đến túm lấy Bách Lý Tấn: “Không phải cậu định tặng người ta chiếc trầm tôi cho cậu! Cậu định tặng chiếc trầm ngọc bích của tôi! Giấu đầu rồi? Mau trả đây!”.

Nước trà như đặc quánh trong cổ, tôi ho sặc sụa túm cánh tay Quân Vỹ: “Huynh, huynh, huynh tặng trầm cho Bách Lý tiểu đệ sao?”.

Bách Lý Tấn đứng bên ngưỡng nghệu gật đầu, Quân Vỹ không nhìn thấy, khẽ nói: “Tặng một chiếc, nhưng...”.

Hai tay ôm trán, tôi hỏi: “Bởi vì anh ta đem tặng lại người khác nên huynh giận?”.

Bách Lý Tấn lại ngưỡng nghệu gật đầu, Quân Vỹ vẫn không nhìn thấy, khẽ nói: “Tôi rất giận, nhưng...”.

Tôi run người kéo ống tay áo anh ta, choáng váng như bị búa giáng vào đầu: “Đoạn thật rồi à?”.

Quân Vỹ không nói gì nữa, ngẩng đầu vẻ mặt như muốn hỏi gì, Bách Lý Tấn ngây người, bối rối cúi đầu vò vạt áo, mặt hơi đỏ: “Phải, đoạn rồi”.

Trước mặt dường như đã hiện lên cảnh Quân Vỹ bị Quân sư phụ dùng gậy đánh chết, tôi lão đảo lùi về sau, một tay bám vào thân cây để khỏi ngã, gằng gượng trấn tĩnh, lát sau bình tĩnh vỗ vai Quân Vỹ: “Thôi, đã sớm biết đàn ông viết tiểu thuyết, mười người thì chín người mắc chứng đó, không trách huynh, đây là bệnh nghề nghiệp, phong lưu một trận, lúc nào huynh bị Quân sư phụ đánh chết, cùng lắm muội chia cho nửa viên giao châu”.

Quân Vỹ nghiêng răng ngắt lời tôi: “Muội nghĩ đi đâu vậy?”.

245. Chương 240

Tôi à một tiếng: “Nhưng chẳng phải đã đoạn tụ(3) rồi sao?”.

Bách Lý Tấn xen vào: “Đoạn tụ ư?”. Tay giơ chiếc trầm ngọc bích bị gãy về phía Quân Vỹ, “Chiếc trầm này bị gãy, tay áo của của huynh cũng đứt à? Thật là đại cát đại lợi, đại cát đại lợi, không bắt hủ không thành văn, không gãy không thành đôi, ha ha ha”.

Tôi thấy chiếc trầm rất quen, nhìn kỹ nhận ra chính là chiếc trầm hồi nhỏ tôi tặng Quân Vỹ. Bách Lý Tấn vẫn đứng một bên ha ha cười nhạt thề: “Tôi không tặng cô ca kỹ chiếc trầm này thật mà, nhưng tôi đã hứa gán lại giúp huynh, nhất định tôi sẽ làm, huynh đừng thiếu tin tưởng người ta như vậy, chiếc trầm tôi vừa tặng cô gái đó chỉ là loại trầm rẻ tiền huynh mua đại bên đường, định tặng người nhà, nhân thể cũng cho tôi một chiếc”.

Tôi mới hiểu ra, thì ra họ hiểu lầm nhau. Mặt Quân Vỹ càng xám ngắt, ánh mắt liếc trộm về phía tôi, lại vội quay đi. Tôi ghé lại nhìn kỹ chiếc trầm ngọc bích trong tay Bách Lý Tấn, nhìn một lúc cười khinh khích nói với anh ta: “Không cần gán, cái này thực ra là đá giả ngọc, hồi nhỏ tôi mua rất nhiều tặng mọi người, tất cả mọi người trong tông phái trên dưới đều được tặng, ngay người quét dọn và người gác cổng cũng được tặng, một đồng tiền đồng có thể mua năm chiếc”. Quay lại nói với Quân Vỹ, “Nếu huynh thích sau này muội sẽ tặng huynh cái khác”. Nói xong lại dẫn đo: “Nhưng không biết bây giờ có lên giá không?”.

Bóng lưng Quân Vỹ cứng đờ, hai tay bám vai Bách Lý Tấn, khẽ nói: “Cậu dìu tôi”.

Tôi vội ghé lại đỡ một tay, không biết anh ta trở nên yếu đuối như vậy từ bao giờ, lo lắng hỏi: “Đây có phải là chứng thận hư như người ta nói?”.

Bách Lý Tấn gãi đầu, nhăn nhó: “Không biết, thận tôi chưa bị hư, không nghiên cứu về khoản đó”.

Quân Vỹ gắng bám thân cây, môi run run khó nhọc quay người, một tay ôm ngực: “Tôi đi trước, hai người cứ nói chuyện tự nhiên”.

Thư lần trước của Quân Vỹ chỉ nói hai người đang ở Bối Trung, bảo tôi đến ở cùng nhưng lại quên ghi địa chỉ, lại mãi không phát hiện ra, vẫn chờ tôi đến, Bối Trung rộng như vậy, cuối cùng lại gặp nhau, không biết cơ duyên thế nào.

Qua một hồi chuyện trò với Bách Lý Tấn mới biết hai người gặp nhau ở biên giới Khương - Trần, anh ta được Công Nghi Phỉ mời đến Bối Trung luyện thuốc, Quân Vỹ vừa hay đang định trở về nước Trần, vậy là thành bạn đồng hành. Mãi đến tối vừa rồi, hai người còn đang ở biệt phủ của Công Nghi gia dưới chân núi, sốt ruột chờ tôi đến, không ngờ gặp tiết hoà nguyệt được mời lên núi dự tiệc, không hẹn mà gặp ở đây.

Trong lúc tôi nói chuyện, Tiểu Hoàng cắn tay áo tôi giật giật, buộc tôi phải chú ý, tôi vừa liếc nhìn nó, nó lập tức choãi chân nằm nghiêng trên đất, lộ ra cái bụng vằn vện, còn khó nhọc nâng đùi muốn chìa cái bụng ra hơn nữa.

Bách Lý Tấn hiểu kỳ gờ tay vuốt bụng nó nhưng bị gạt ra, tôi đưa tay xoa bụng nó, bảo: “Béo ra rồi phải không, xem ra cha con chăm con rất tốt”.

246. Chương 241

Tiểu Hoàng tiu nghỉu cổ cúi đầu nhìn bụng mình, lát sau dứt khoát xoay người nằm ngửa chống bốn chi lên trời, ý bảo tôi sờ thử, Bách Lý Tấn bĩu môi: “Nằm như thế này cho dù béo núc sờ bụng cũng lép”.

Tiểu Hoàng mặc kệ anh ta, tứ chi chơi với mặt buồn thiu, ra ý mình rất khổ sở, rất khổ sở, tôi lại xoa tay lên bụng nó, giả bộ ngạc nhiên: “Ồi chao, gầy thật, ngày mai bảo nhà bếp cho con ăn gà rán, cha con chăm con thể nào vậy, đúng là người cha tồi, ngày mai chúng ta đánh cho huynh ấy một trận”.

Tiểu Hoàng mãn nguyện lăn hai vòng đứng dậy, dụi đầu vào chân tôi, nhưng hình như cảm thấy làm vậy có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát quá, không giống bị đói lâu ngày, lập tức gục xuống chân tôi, yếu ớt nhắm mắt giả bộ ngủ.

Tôi đang lo Tiểu Hoàng thế này làm sao đưa về được, ngẩng đầu nhìn thấy Bách Lý Tấn miệng há hốc đến nỗi có thể nhét vừa một con gà, theo ánh mắt anh ta tôi ngoái đầu, nhìn thấy Công Nghi Huân áo trắng pháp phới đứng sau tôi, thì ra cô đã tỉnh.

Bách Lý Tấn ngẩn ngơ hồi lâu, tôi giật mình, cảm thấy với danh tiếng thần y sau thánh dược, nhất định anh ta sẽ phát hiện đây là ma, còn chưa kịp lên tiếng giải thích, Bách Lý Tấn đã đỏ mặt, ngượng ngừng tay vò gấu áo, bẽn lẽn mở miệng: “Ồi, tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ tên gì vậy?”.

Cuối cùng cũng tổng khứ được Bách Lý Tấn đưa Tiểu Hoàng đi ngủ, dưới trời đêm mùa hạ, hoa tử vi dập dờn xung quanh, chỉ còn hai chúng tôi. Công Nghi Huân khép tà váy, lặng lẽ ngồi xuống ghế đá, đôi mắt trống rỗng hơi ngược lên: “Quân cô nương nhìn thấy gì trong ký ức?”.

Xem xong ký ức của tôi, hãy kể cho tôi nghe những phần tốt đẹp nhất. Cô đã nói như vậy. Tôi nghĩ một hồi, không biết bắt đầu từ đâu, hình như tất cả đều tốt, hình như tất cả đều không tốt, con người ta tại sao cứ cố bám lấy quá khứ đã qua, quá khứ không phải là mình, tương lai không phải là mình, chỉ lúc này mới là mình, người ta chỉ nên sống với hiện tại, nếu bị trói buộc bởi quá khứ và tương lai chỉ tự chuốc phiền não đau khổ không cần thiết mà thôi.

Tôi cúi đầu ngồi đối diện Công Nghi Huân, lát sau chậm rãi nói: “Chàng rất thích cô, tìm mọi cách làm cho cô vui, lại còn soạn riêng cho cô một ca khúc gọi là ‘Thanh hoa huyền tưởng’, cô đã sáng tác điệu múa phối với ca khúc đó, chỉ múa cho mình chàng xem, lúc đó tình cảm hai người rất tốt”.

Đêm đó cô đứng trước mặt chàng ngược nhìn chàng, nói đây là đêm vui nhất của cô, sau này nhớ lại cũng sẽ vui, nhưng cuối cùng cô vẫn quên tất cả, giống như cây cỏ đầy vườn sau khi bị thiêu cháy, tuy rễ vẫn cắm sâu trong đất, nhưng mùa xuân đến lại không thể nào ra hoa đẹp như trước. Tôi nói với cô chuyện đó, thậm chí có lẽ đó chính là những ký ức tốt đẹp mà cô nói.

Nét mặt Công Nghi Huân chăm chú như đang lần theo ký ức, lát sau cau mày: “Thanh hoa huyền tưởng? Tôi quên rồi, thì ra tôi từng biết múa?”.

Đôi đồng tử hơi xanh của cô lặng như mặt hồ ngược nhìn tôi, tôi gật đầu: “Cô múa rất đẹp, đó là điệu múa cô tự sáng tác, cô đã quên rồi, bây giờ có muốn học lại không?”. Tôi nắm tay cô, “Nếu muốn học lại, tôi sẽ dạy cô”.

247. Chương 242

Điệu múa đêm đó tôi vẫn nhớ, đó là điệu múa có thể xứng bốn chữ “danh chấn thiên hạ”.

Không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì dẫn tới kết cục như hôm nay, nhưng nếu điệu múa ‘Thanh hoa huyền tưởng’ xuất hiện trở lại, xuất hiện trước mặt Công Nghi Phi, chàng ta sẽ thế nào? Tôi hình dung sẽ có hai khả năng, một là Công Nghi Phi lương tâm thức tỉnh, sẽ sửa đổi, đối tốt với Công Nghi Huân, hai là Công Nghi Phi lương tâm vẫn không thức tỉnh... vậy là đành phải múa thêm mấy lần.

Ngày hôm sau, trời quang đãng, mới sáng sớm tôi đã đi đến tiểu viện của Công Nghi Huân dạy cô học múa, thực ra tôi không hề biết múa, sự phụ không dạy tôi. Lúc nhận nuôi tôi, ông đã ngoại lục tuần, một ông lão sao có thể dạy lễ nhạc múa hát uốn éo, đó là nguyên do tại sao cầm kỳ thi họa tôi đều biết ít nhiều, nhưng múa hát tuyệt nhiên không biết.

Trời vẫn còn rất sớm, trên núi không khí mát mẻ trong lành, đi qua một đình hoa nhỏ gió lùa mát rượi, nhìn thấy Quân Vỹ ngồi bên trong, vẫy tay với tôi như hôm qua không có chuyện gì xảy ra, Tiểu Hoàng ngủ gật dưới chân. Tôi nhìn quanh, không thấy Bách Lý Tấn, trời lại còn sớm nên thông thả rẽ vào.

Trên bàn để một bó hoa phật tang được buộc bằng sợi gai màu xanh. Quân Vỹ che miệng đằng hắng một tiếng: “Vừa hái lúc sáng sớm, nếu muội thích, tặng muội”.

Tôi dè dặt đón bó hoa, cảm thấy đột nhiên anh ta tốt với tôi như vậy, nếu trên đường không làm việc gì có lỗi với tôi thì cũng sắp làm.

Cả hai yên lặng một lát, sau đó anh ta lại rút ra một quả táo đỏ nhẵn bóng đưa cho tôi, tôi kinh ngạc há miệng, vừa thấp thỏm nghĩ sắp được nghe anh ta trình bày việc làm có lỗi với tôi, vừa đón quả táo bất giác đưa lên miệng cắn một miếng, đồng tai nghe.

Trông thần sắc Quân Vỹ có vẻ còn kinh ngạc hơn tôi, ngẩng người một lát, lên tiếng: “Thôi, nói chuyện chính trước. Gần đây hai nước Trần, Triệu xảy ra chuyện lớn, muội có biết không?”.

Tôi cắn miếng nữa, lắc đầu. Tay Quân Vỹ bám vào mép ghế, hạ giọng: “Chuyện ba tháng trước Trần thế tử Tô Dự bị một nữ nhạc sư sủng ái hành thích, có lẽ cô cũng nghe nói, nữ nhạc sư đó cũng có lai lịch nhất định, Triệu thái hậu và thân mẫu Tô Dự lại là chị em ruột, coi như là dì của Tô Dự.

Tháng hai năm nay, trong sinh nhật lần thứ bốn mươi của Triệu thái hậu, Tô Dự đến chúc mừng, gặp nhạc sư trong Triệu cung, vừa gặp đã mê, liền đưa về nước Trần, càng thêm sủng ái, nhưng không ngờ hai tháng sau bị nhạc sư đâm suýt chết. Sau đó Tô Dự buồn rầu vì tình duyên đi lang thang khắp thiên hạ, còn ở nước Trần và các nước chư hầu lại dấy lên tin đồn, nói là nhạc sư kia là do nước Triệu phái đến, trước khi vào cung được Triệu vương đặc biệt huấn luyện...”.

Tôi xua tay xen lời: “Cái gọi là huấn luyện đặc biệt có lẽ chỉ là chỉ dạy cô ta lễ nhạc, sắp xếp cho cô ta chân nhạc sư trong cung, chờ thời cơ mê hoặc Tô Dự”.

Tô Dự thích nhạc, rất am hiểu nhạc lý, thiên hạ đều biết, nghe đồn cuốn cầm phổ do anh ta soạn lưu lạc trong dân gian không biết thế nào bị xé thành hai nửa, do hai vị công chúa hai nước Đường - Lầu mỗi người giữ một nửa. Hai vị công chúa đều muốn có cả cuốn, cả hai đều sẵn sàng bỏ giá cao muốn mua nửa còn lại. Khi tôi còn là công chúa nước Vệ, nghe nói giá của nó là một tòa thành.

Nhưng tôi không hiểu hai vị công chúa kia sao lại phải làm vậy, đã có thể trả giá cao bằng một tòa thành, thà bí mật đi tìm Tô Dữ xin một cuốn, tôi dám cược Tô Dữ muốn duy trì hình ảnh hiền đức của mình, đừng nói một tòa thành, dù chỉ một viên gạch xây thành cũng không lấy, chung quy là tại hai vị công chúa kia nhất gan.

Quân Vỹ gật đầu tán thành ý kiến của tôi, nghĩ một lát, bổ sung: “Tất cả là lời đồn, Tô Dữ thích một người như thế nào, Triệu vương vốn là biểu huynh của anh ta biết rõ nhất, cho nên thiên hạ cho rằng, tin đồn này cũng có vài phần căn cứ. Sau khi chuyện xảy ra, ở các nước chư hầu lại lan truyền một tin đồn khác, nói là nước Trần biết nước Triệu phái thích khách hành thích thế tử của họ, vô cùng căm phẫn, đang ráo riết chuẩn bị lương thảo định khai chiến với Triệu. Triệu vương tuổi trẻ, thần tử triều đình cũng khí huyết sục sôi, coi chiến tranh lãng mạn như sử thi, định nhân cơ hội làm nên nghiệp lớn, trong buổi hội đàm trên triều đa phần chủ chiến, từ bốn tháng nay, quan hệ Trần - Triệu vẫn vô cùng căng thẳng, nhất là sau khi Trần quốc nhị công tử Tô Tạ do gây ra cung biến bị xử trảm tháng sáu vừa rồi, Tô Dữ nắm đại quyền, các nước chư hầu càng dấy lên dư luận, cho rằng sách lược của Tô Dữ nhất định là muốn thắng ngoại địch trước hết nội tình phải yên, sau này nhất định sẽ lấy cớ bị Triệu hành thích, xuất chinh thôn tính nước Triệu, Trần quốc đã có dấu hiệu xưng bá một phương, không ít chư hầu bí mật hành động, xem ra định kết đồng minh, nếu Trần có động tĩnh, rất có thể sẽ liên minh với nhau chống lại Trần”.

248. Chương 243

Quả táo trong tay chỉ còn hạt, Tiểu Hoàng thức dậy chớp mắt ngậy ra nhìn hạt táo trong tay tôi, tôi vỗ vai Quân Vỹ: “Còn táo nữa không? Cho Tiểu Hoàng một quả”.

Quân Vỹ cau mày: “Còn đâu, quả vừa rồi vốn định cho Tiểu Hoàng, cuối cùng muội lại ăn hết”. Nói xong ngẩng đầu: “Muội thấy thế nào?”.

Tôi nhìn hạt táo, lại nhìn Tiểu Hoàng tiu nghỉu gục đầu dưới chân tôi, làm bộ méo mồm: “Thấy thế nào, mua cho nó quả khác chứ sao”.

Khóe miệng Quân Vỹ giật giật: “Huynh hỏi chuyện hai nước Trần, Triệu cơ, muội thấy thế nào?”.

Quốc sự đối với tôi bây giờ đã là chuyện của đời trước, Diệp Trần đã chết, ở ngôi vị nào gánh vác trách nhiệm của ngôi vị đó, bây giờ tôi đã không còn là công chúa nước Vệ, cũng ít quan tâm chính trị, may mà thời còn là công chúa từng quan tâm, tư duy vẫn tốt, nghe Quân Vỹ kể cảm thấy tình hình trước mắt rồi ren như mê cung.

Chuyên tâm suy nghĩ một hồi, rút ra một cành phật tang từ bó hoa Quân Vỹ tặng, bứt cánh hoa, nhụy, cành, lá rải trên mặt đất dựng lên bản đồ cục diện Trần, Triệu và các vấn đề liên quan.

Khi Quân Vỹ thấy tôi bứt cánh hoa định nói gì lại thôi, cân nhắc một hồi tôi phân tích tình hình cho Quân Vỹ nghe: “Nước Triệu có vẻ như đang bị kẻ khác hãm hại, với quốc lực của họ, không có lý do chủ động khiêu chiến với Trần, hướng hồ giữa hai nước lại có quan hệ liên hôn. Giống như Tiểu Hoàng dù đói đến đâu cũng không ăn thịt muội và huynh. No bụng một bữa, bữa sau ai kiếm tiền mua gà rán cho mà ăn?”.

Nhưng lại nghĩ hình như Quân Vỹ trước nay cũng chưa kiếm tiền mua gà rán cho Tiểu Hoàng ăn, lại nói chừa, “À không, có thể cho nó ăn thịt huynh”, bị Quân Vỹ lườm một cái.

Tôi ngồi xuống nhìn bản đồ trên đất tiếp tục suy nghĩ, Quân Vỹ cũng ghé lại gần, tôi dùng cành hoa phật tang chỉ cho anh ta: “Đây nhất định là mưu kế của một nước khác ngoài hai nước Trần, Triệu, đưa thích khách vào Triệu cung mượn dao giết người, nếu giết được Tô Dữ là đại hoan đại hỉ, nước Trần mấy chục năm tới sẽ không xuất hiện một người kế vị tuổi trẻ tài cao như vậy, không có gì đáng sợ. Nếu Tô Dữ may mắn không chết, với tính cách anh ta, cho dù biết đó không phải do Triệu gây ra, cũng có thể giả bộ không biết, nhân cơ hội này thôn tính Triệu”.

Người chủ mưu gây ra tình hình này đã suy xét kỹ hai điểm đó. Tin đồn của các nước về hai nước Trần, Triệu từ tháng tư đến nay mà huynh nói, theo muội do chính kẻ chủ mưu cố tình tung tin, tất cả đều phát triển theo suy tính của kẻ đó, kẻ này chờ hai nước Trần, Triệu xảy ra chiến tranh, chư hầu liên minh kháng Trần, sẽ lợi dụng ở hội kiếm lời.

Cho dù Tô Dự nhìn thấu âm mưu đó, không xuất binh phạt Triệu, nhưng hiện tại không phải là vấn đề Trần có xuất binh hay không, huynh thử hình dung, một lũ mãng phu nước Triệu có khi lại tin vào lời đồn, bị kích động một chút, rất có thể lại chủ động xuất binh. Chuyện này thật vô cùng nguy hiểm, bất luận ai xuất binh trước, chỉ cần cuộc chiến Trần, Triệu bùng nổ, Tô Dự đã thua một nửa, đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt”.

249. Chương 244

Ngón tay Quân Vỹ chỉ vào vị trí của Hạo thành kinh đô nước Trần ở bản đồ trên mặt đất, trầm ngâm: “Theo muội, chủ mưu nước cờ này là ai?”.

Tôi tiếp tục: “Lân bang của Trần chỉ có bốn nước Vệ, Khương, Trịnh, Triệu, đạo trị quốc rất coi trọng viễn giao cận công, giao hảo với các nước ở xa, tấn công các nước gần. Kể e ngại Trần hùng mạnh nhất ắt là bốn nước lân bang kia, trong đó Vệ đã mất, Triệu là thân hôn của Trần, trước nay luôn cúi đầu tuân phục Trần, quốc lực cũng yếu, cho nên ai bố trí cục diện này nhắm mắt cũng đoán ra, không Trịnh thì Khương”.

Nghĩ một lát, cảm cảnh hoa trong tay lên vị trí của Hạo thành, “Nhưng nếu ngay từ đầu Tô Dự đã nhìn thấu âm mưu này, tương kế tựu kế đưa nhạc sư kia về nước, bất luận là Trịnh hay Khương, cái gọi là mưu kế tinh vi của họ thực ra lại nằm trong mưu kế lớn của Tô Dự mà thôi. Tô Dự mượn mưu của họ làm động thái giả nào đó liên loại bỏ được tiểu đệ dã tâm của mình, nếu huynh là Tô Dự, lâm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan này, huynh sẽ làm thế nào?”.

Hồi lâu không thấy trả lời, tôi mới nghĩ ra người trước mặt mình là một tiểu thuyết gia chuyên viết truyện tình cảm chứ không phải là tiểu thuyết gia viết truyện quân sự. Mặc dù hỏi Quân Vỹ nhưng tôi cũng âm thầm muốn đoán xem sao, nếu tôi là Tô Dự, trước cục diện trước mặt có báo sau lưng có hổ, Trần quốc bị chư hầu bao vây tứ phía, nhất định toàn quốc trên dưới đồng lòng chưa từng có, còn nước Triệu một bang lỗ mãng tiểu nhân tôi nên làm thế nào đây?

Ngoài tiểu đình, hoa phật tang rung rinh trong gió, sóng vàng nhấp nhô, Quân Vỹ đứng lên ngồi trở lại ghé đá: “Tất cả những điều muội dự đoán đều đúng. Sau khi chia tay đạo trước, huynh và cha luôn thăm dò theo sát tình hình, chủ sự là nước Khương, chủ mưu là thừa tướng Bùi Ý, một trọng thần có tài, nước cờ như thế vừa tinh vi vừa hiểm ác, huynh đoán chắc chắn Tô Dự cũng biết nhưng không lộ ra, thiên hạ đều cho lần này Trần thế tử bị dồn vào đường cùng, không ngờ...”.

Anh ta ngoái đầu nhìn tôi, “Trong khi tiếng hô về cuộc chiến Trần, Triệu dâng cao chưa từng có ở cả trong và ngoài hai nước, Tô Dự lại ung dung lựa chọn lễ vật đường hoàng đến Tiều đô, dâng thư lên thiên tử vốn từ lâu đã xa rời chính sự. Biểu thư đó niêm phong trong chiếc hộp gỗ hồng mộc, tôi đã lên xem, nói là anh ta từng thân thiết như huynh đệ thế nào với Triệu vương, Triệu vương lại coi anh ta như cái đinh trong mắt, mấy lần hãm hại, tháng trước anh ta bị hành thích không thể xác định là Triệu vương sai khiến, nhưng tuyệt đối chưa hẳn không phải. Có điều anh ta thấy Triệu thái hậu tuổi đã cao, Triệu, Trần tiền triều bang giao hữu hảo, lại thêm tất cả đều là chư hầu của thiên tử, trừ phi thất đạo, nếu không không thể công phạt lẫn nhau, chuyện lần này coi như cho qua, nên coi nữ thích khách là tội thần muốn báo tư thù, mong thiên tử có thể chuyện lớn hóa nhỏ”.

Tôi trầm trồ: “Nước cờ này đi rất tuyệt, hòa giải theo kiểu trong nhà, thiên tử đã lâu không được coi trọng, lần này Tô Dự đem chuyện lớn như vậy trưng cầu ý kiến, thiên tử nhất định rất cảm động, chắc sẽ làm theo ý Tô Dự, các chư hầu đang chờ kiếm lời chắc chắn há mồm kinh ngạc. Triệu vương nếu còn tỉnh táo, đương nhiên nên thuận đà xuống thang, lúc này không phải khai chiến trước, cũng khỏi nơm nớp lo bị Trần tấn công”.

250. Chương 245

Quân Vỹ gật đầu: “Không chỉ có thế, thiên tử cảm phục đức hạnh cao thượng của Tô Dự, mặc dù bị hành thích suýt chết cũng lấy đức báo oán, lại tôn vương sùng lễ như vậy, đặc biệt ban tước cho Tô Dự là Hiến Khanh, là tước vị cao hơn tước công, khi nào kế vị Trần hầu vương, địa vị sẽ cao hơn các chư hầu khác

trong thiên hạ. Thừa tướng Bùi Ý cơ mưu của nước Khương dù tức muốn chết cũng đành bó tay, thực ra ông ta cũng chẳng tổn thất gì”.

Tôi đứng dậy, quảng cảnh hoa Phật tang đã bị vật trụi trong tay, nghĩ một lát nói: “Cho dù năm xưa Vệ không bị thôn tính, có thể cầm cự thêm vài năm, nếu có ngày bị Trần để mắt đến cũng khó tránh khỏi số phận diệt vong”.

Quân Vệ khẽ nói: “Trần có Tô Dự, Vệ có Diệp Trần”.

Lần đầu tiên anh ta gọi tôi như vậy khiến tôi giật mình, bối rối nói: “Không dám, muội không phải là đối thủ của anh ta, phụ vương không cho muội can dự triều chính, muội chỉ đánh trận trên giấy vậy thôi”.

Quân Vệ ngẫm nghĩa tôi một lát, nghiêng đầu, “Nếu anh ta nhìn thấy muội, nhất định sẽ thích muội”.

Tôi há miệng: “Sao?”.

Quân Vệ lại tiếp: “Anh ta nhất định sẽ nhốt muội trong Trần cung, hoa nở hoa tàn, ngày tháng trôi nhanh, hai bên yêu yêu hận hận, âu yếm, giày vò, muội nhất định sống rất thê thảm”.

Tôi há miệng: “Hả?”.

Anh ta liếc tôi một cái, “Có gì lạ đâu, từ cổ những chuyện thế này đa phần là thế, cuối cùng không phải muội giày vò anh ta đến chết thì là anh ta giày vò muội đến chết, sau khi chết mới thấy giá trị của nhau, tóm lại không có kết cục tốt đẹp gì”. Anh ta thở dài, quay đầu chăm chú nhìn tôi, “Trước đây huynh luôn sợ muội đi tìm Tô Dự báo thù, cảm thấy anh ta tiêu diệt nước Vệ, muội sẽ hận anh ta, nhưng thực ra, A Trần, muội đánh giá rất cao Tô Dự phải không?”.

Tôi hoàn toàn không hiểu tâm tư hôm nay của Quân Vệ, lùi một bước, nói vẻ nghiêm túc: “Huynh đừng nói bừa, muội rất chung thủy với Mộ Ngôn”.

Anh ta lơ đãng nói: “Bởi vì cuối cùng muội phải hành thích Trần vương, huynh mới nói chuyện về nước Trần... nếu huynh nói với muội, Mộ Ngôn...”.

Tôi căng thẳng: “Mộ Ngôn làm sao?”.

Quân Vệ chăm chăm nhìn tôi, chưa bao giờ tôi thấy anh ta có bộ dạng nghiêm túc như thế, lát sau, anh ta lắc đầu: “Không sao, từ nhỏ muội đã thích anh ta, đến chết vẫn thích anh ta”.

Tôi ngồi đối diện Quân Vệ, anh ta dứt khoát quay lưng lại, cách một cái bàn đá lạnh ngắt, giọng lơ đãng truyền đến: “Nếu có một ngày muội phát hiện không thể ở bên anh ta thì cũng đừng buồn, A Trần, huynh, huynh luôn ở đây”.

Tôi ngây người: “Huynh định nói gì?”.

251. Chương 246

Vai Quân Vệ rung rung, tôi chờ đến phát ngủ gật anh ta cũng không nói nữa, Tiểu Hoàng dưới chân vẫn nhay nhay gấu vấy tôi, phía xa trên khóm hoa Phật tang có mấy con bướm màu bay lượn, xem ra nó muốn rủ tôi đi bắt bướm.

Thầm nghĩ có lẽ cảm hứng đến bất chợt, Quân Vệ cần yên tĩnh để sáng tác, không quấy rầy anh ta, tôi kéo Tiểu Hoàng nhảy nhót rời khỏi đình hóng mát.

Mộ Ngôn nói khi nào hoa Phật tang tàn, tôi sẽ đến đón em, sương mù vẫn vít dưới chân, hoa Phật tang bên đường vẫn đang nở rộ, tôi buồn bã ngồi xuống bên đường thầm nghĩ, hoa Phật tang đã rực rỡ khoe sắc hơn hai chục ngày rồi, hoa kỳ bền lâu kiên gan như vậy, bao giờ mới tàn.

Tiểu Hoàng nhảy nhót bắt bướm cạnh khóm hoa bên dưới, chạy vòng quanh đến mấy chục lần, chắc vắng đầu mối thông thả bò lên, nhìn nó chơi sung sướng như vậy tôi mới nhớ nhiệm vụ chính hôm nay là đi dạy Công Nghi Huân học múa, vội vàng dắt Tiểu Hoàng quay về hoa đình giao cho Quân Vệ.

Cách hoa đình gần chục bước, thấy Quân Vỹ vẫn ngồi y nguyên như lúc tôi rời đi, còn sau lưng anh ta chỗ tôi vừa ngồi là Bách Lý Tấn. Đang định đi đến chào hỏi, phát hiện thấy Bách Lý Tấn mặt lộ vẻ lúng túng, giọng Quân Vỹ lạnh lùng có phần nhấn nhá: “Cậu luôn nghĩ tôi chỉ nói đùa, nhưng những gì tôi nói đều rất thật lòng, tôi thích cậu lâu như vậy, cậu thật sự không biết hay giả bộ không biết(4)?”.

Bách Lý Tấn ngậy người ngồi yên, lúng túng: “Tôi không biết thật”.

Quân Vỹ nghe có tiếng động quay phắt đầu lại, do quá vội khuỷu tay đập vào mép bàn đá, đau há miệng không nói ra lời, Bách Lý Tấn vội đi đến: “Huỳnh... huỳnh đừng xúc động, tôi... tôi trở về suy nghĩ thêm, được không?”.

Quân Vỹ nén đau, khẽ nói: “Cậu...”.

Bách Lý Tấn giận dữ nhìn anh ta: “Huỳnh đẹp như vậy, tại sao không phải là con gái!”. Nói xong quay người chạy thẳng. Quân Vỹ phía sau bàng hoàng gơ tay cơ hồ muốn níu anh ta lại.

Tôi trấn tĩnh nấp sau khóm hoa vô đầu Tiểu Hoàng: “Cha con quả nhiên bữa bãi rồi, vẫn còn muốn giấu mẹ, nhưng chúng ta không nên coi thường huỳnh ấy, huỳnh ấy đã bữa bãi như vậy thì không xứng làm cha, nhưng không sao, mẹ đã tìm cho con người cha mới, cha mới rất đẹp trai, kiếm thuật cũng giỏi, lại còn rất biết kiếm tiền, con có vui không?”.

Tiểu Hoàng buồn bã vùi đầu vào lòng tôi.

Tôi nói thêm: “Kiếm được tiền sẽ mua thật nhiều gà rán cho con ăn”.

Tiểu Hoàng lại tươi tỉnh mặt mày.

Tôi dạy Công Nghi Huân điệu múa đã nhìn thấy trong ký ức của cô, ý thức quả rất thần kỳ, cho dù cơ thể được tái sinh, quên hết ký ức cũ, tôi chỉ biểu diễn sơ sơ, động tác cứng như que củi, ngay gia nhân mang trà và đồ điểm tâm đến cũng che miệng cười, vậy mà Công Nghi Huân vẫn dáng lạnh lùng, khúc hồi nguyên dạng vũ điệu ngày xưa, thân người mềm như sóng, từng động tác đẹp mắt lộ dần ra, giống như từ mầm cây mới nhú lớn dần, cành lá xanh tươi vươn thẳng lên trời, nở ra một vòm hoa rực sắc màu, huy hoàng không gì sánh được.

Tôi kinh ngạc thốt lên: “Roi chín khúc cô sử dụng tốt như vậy, múa cũng tuyệt vời, mặc dù không có ký ức quá khứ, nhưng cô không thấy cô như thế này chẳng phải chính là cô ngày xưa hay sao, không nên sống vì quá khứ”.

252. Chương 247

Cô dừng lại, bàn tay vươn cao quá trán, những ngón tay chụm lại thành một nụ hoa, vẫn giữ nguyên tư thế, mắt nhìn theo bàn tay đó, tiếng nói thoảng như tiếng gió: “Từ Khắc cũng nói như vậy, người ta không nên sống vì quá khứ, mà nên sống vì những người cần tới mình”. Lời vừa dứt bàn tay thu lại như nắm vật gì, “Tôi không biết có ai cần tôi, thế gian này cơ hồ không có ai thực sự cần tôi”.

Tôi gục đầu lên chiếc bàn thấp để cây đàn: “Công Nghi Phỉ cần cô, cô là ruột thịt của chàng ta”.

Công Nghi Huân hình như ngẩn ra, hơi ngược mắt, giọng nhàn nhạt: “Đệ đệ không cần tôi, mọi người tưởng là tôi không biết, thực ra tôi biết. A Phỉ và vợ đệ ấy đều rất ghét tôi, đối với đệ ấy, tôi chỉ là là người thừa. Rất nhiều chuyện đệ ấy không chấp với tôi, bởi vì cho rằng đầu óc tôi không bình thường”.

Cô dừng lại rồi nói tiếp: “Cho nên tôi nghĩ, chỉ cần trong cuộc đời trước đây có ai đó thực sự cần tôi vậy là tốt rồi”. Những lời đó cô nói ra với một giọng bình thản, nhưng khiến người nghe não lòng.

Bảy ngày sau là lễ hội săn thú. Nghe nói Công Nghi gia từ thuở lập nghiệp đã luôn giữ gìn truyền thống đó, để hậu thế tử tôn không chìm trong hưởng lạc mà lãng quên quá khứ gian nan và vàng son tổ tiên gây dựng đại nghiệp từ trên lưng ngựa.

Tôi cảm thấy chuyện này rất không nhân đạo, suy cho cùng, muốn ghi nhớ vinh quang của tổ tiên cũng không cần phải dựa vào bắt nạt mấy con thú yếu đuối, chúng đâu có tội tình gì, chúng cũng có mẹ.

May Công Nghi Phỉ lười biếng đã quen, truyền thống ưu tú của Công Nghi gia những gì bỏ được chàng ta đều bỏ hết, chỉ giữ lại lễ hội săn thú này nhưng cũng lược bỏ tính chất long trọng trang nghiêm, biến thành buổi dã ngoại ăn thịt nướng uống rượu, thưởng thức nghệ thuật mới nhất, không ngờ lại được hoan nghênh nhiệt liệt, nhất là những nữ khách khao khát muốn trở tài trước mặt nam khách.

Tất cả chỉ do tình yêu là chủ đề vĩnh hằng của loài người, hôn nhân là chủ đề phụ của chủ đề vĩnh hằng.

Tôi cảm thấy đây là thời cơ thích hợp. Tám năm trước, điệu múa kén chồng của Khanh Tửu Tửu đã chấn động thiên hạ hôm nay sẽ tái xuất, thiên hạ không cần nhớ dáng thước tha của tiểu thư áo trắng múa điệu “Thanh hoa huyền tưởng”, nhưng Công Nghi Phỉ cần nhớ.

Bên ngoài nắng hè oi bức, buổi sớm trên núi không khí đã phẳng phát hơi thu. Bữa tiệc tổ chức bên chiếc hồ nhỏ sau núi, trên bãi cỏ rộng kê những dãy bàn ghế dài, xung quanh là rừng trúc xanh ngút ngát.

Tôi đã bàn với Quân Vỹ, bất luận thế nào cũng không thể để Công Nghi Huân vô duyên vô cớ đứng ra nhảy múa khi mọi người đang mãi ăn uống, ai cấm họ không nghĩ là do hưng phấn hơi men hay bị thần kinh.

Tình huống chúng tôi sắp đặt như sau, khi bữa tiệc đang ở độ cao trào, Quân Vỹ đáng nhe nhả thật thà mượn cơ uống say mạnh dạn chấp tay trước Công Nghi Phỉ: “Nghe đồn trưởng nữ của Công Nghi gia vũ kỹ tuyệt thế, Quân mỗ mộ danh đã lâu, hôm nay hạnh ngộ Huân tiểu thư, thực muôn phần diễm phúc, dám mong tiểu thư ban cho một vinh hạnh được thưởng thức vũ điệu diệu kỳ của tiểu thư, Quân mỗ bội phần cảm tạ”.

253. Chương 248

Lời nói khiêm nhường như vậy Công Nghi Phỉ nhất định không thể chối từ, dẹp sự không hài lòng mà gạt đầu: “Quân công tử đã có lời như vậy, Huân tỷ nên đi chuẩn bị”. Đương nhiên chúng tôi đã sắp đặt đầu vào đó, không cần chuẩn bị nhiều, nhưng vẫn giữ ý ra ngoài một chút”.

Khi luyện nói những lời đó, Quân Vỹ phát biểu ý kiến: “Tại sao phải nói những câu sách vở như vậy?”. Tôi nhần nại giải thích: “Có lúc chúng ta cần dùng những lời thanh nhã để che đậy những suy nghĩ cảm thú, để khiến người ta không thể chối từ”. Quân Vỹ không hiểu: “Huynh có ý nghĩ cảm thú gì?”.

Tôi bực mình: “Ai biết huynh có ý nghĩ cảm thú hay không?”.

Tất cả diễn ra như dự tính của tôi, chỉ có điều người chơi đàn vốn định là tôi, cuối cùng lại thành Công Nghi Phỉ. Khi thử đàn chàng ta bình thản hỏi một câu: “Gây khúc gì?”.

Tôi ngẩng đầu đáp: “Thanh hoa huyền tưởng”. Chàng ta sững người, lập tức tươi tỉnh, khẽ cười: “Khúc này Phỉ cũng biết, hay là để Phỉ thay thế”. Nụ cười lộ lộ, nhưng mắt lại không cười.

Tiếng đàn dồn dập trong vắt như tiếng suối nguồn trong rừng trúc buổi sớm mai, những ngón tay trắng như tuyết của Công Nghi Huân lộ ra khỏi ống tay áo màu vàng rơm, đôi giày mềm lụa bạch giẫm lên tiếng đàn như một cánh hoa tươi duy nhất từ thân hình nở ra, lại bị xiêm áo tha thướt nhẹ nhàng trói chặt, những động tác có vẻ đẹp của thiên đóa còn gây chấn động hơn cái đêm cô múa cho Công Nghi Phỉ xem.

Do ngược sáng nên không nhìn rõ thần sắc của Công Nghi Phỉ đang chăm chú hòa khúc, điều làm tôi ngạc nhiên hơn nữa là chàng ta không hề đánh sai một nốt, khiến tân khách xung quanh không ai không nín thở, ngẩn ngơ, thỉnh thoảng có tiếng trầm trồ không nén nổi bật ra, lại chìm trong tiếng đàn sóng xao như nước, xem ra tân khách không hổ là những bậc văn nhân, trình độ thưởng thức nghệ thuật không tồi, toàn cảnh chỉ có mỗi Tiểu Hoàng ngủ gật.

Vũ khúc kết thúc, bốn bề im phẳng phắc. Khuôn mặt trắng như tuyết của Công Nghi Huân ửng hồng, tựa như đóa yên chi phớt hồng nở giữa biển băng, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Công Nghi Phỉ như không bận tâm, nhưng bàn tay lại nắm chặt giấu trong ống tay áo sau lưng. Cô muốn được một lời khen của chàng ta, cô đang đợi chàng ta khen ngợi, tâm trạng này tôi hiểu.

Người hầu bước ra chuyển đi chiếc bàn thấp trước mặt Công Nghi Phỉ, chàng ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô đang nhìn mình, thần sắc dừng dừng cười nhạt: “Vũ khúc thật đặc biệt, trước đây chưa thấy Huân tỷ múa bao giờ”.

Tôi đang thấy lạ, Công Nghi Huân vốn yên lặng, không ngờ lại lạnh lùng cất tiếng: “Sao lại chưa thấy bao giờ, họ nói khúc nhạc này ngày trước đệ phổ cho tôi, vũ khúc này tôi biên cho riêng đệ”.

Rừng trúc vốn tĩnh mịch càng thêm tĩnh mịch, nếu là chị em thật, những lời hai người vừa nói với nhau quả là không ổn, Công Nghi Phỉ thôi cười cau mày, Công Nghi San bên cạnh đứng phắt lên: “Cô!”.

Công Nghi Huân hơi nghiêng đầu, chậm rãi: “Lẽ nào không phải?”.

254. Chương 249

Xem ra hai người sắp cãi nhau, một giọng trẻ con ồm ồm vang lên từ bàn tiệc: “Không phải là vũ khúc cô cô soạn, nhạc khúc này chính mẹ dạy cha đàn, vũ khúc này mẹ cũng múa cho cha xem, tối qua mẹ còn múa cho chúng cháu xem, cô cô nói bừa”.

Đứa bé trai đó là con trai Công Nghi San, chuyện quá khứ tôi chỉ biết một nửa, không biết đây có phải là cốt nhục của Công Nghi Phỉ.

Công Nghi Huân đứng ngây, tôi cũng đứng ngây không hiểu, rõ ràng vũ khúc này chỉ có hai chúng tôi biết, tại sao Công Nghi San cũng biết.

Lúc này đã thấy Công Nghi Phỉ ôm cây đàn tiến lại, đó là cây đàn tôi đem đến, có lẽ chàng ta mang trả tôi.

Công Nghi Huân đã trấn tĩnh trở lại, cau mày: “Tôi sao có thể nói bừa, đó là tôi...”.

Lời chưa hết đã bị Công Nghi Phỉ ngắt lời, giọng rất nhỏ: “Đủ rồi, tỷ là tỷ tỷ của tôi, San muội là phu nhân tôi, cũng là tiểu muội của tỷ, có gì đáng tranh giành với cô ấy, sao chuyện gì tỷ cũng muốn hơn, nên nhường nhịn một chút, hãy ra dáng đại tỷ, suốt ngày cãi cọ với tiểu muội của mình còn ra gì nữa”.

Chút sắc hồng trên má Công Nghi Huân đã tan biến, thần sắc vẫn trấn định, tay càng nắm chặt ống tay áo, chàng ta đi ngang qua cô, cô giờ tay túm tay áo chàng ta, chàng ta vẫn không dừng lại, bóng áo màu bạc lướt qua cô.

Một giọng cười khinh thị vang lên giữa bàn tiệc ngổn ngang chén bát, Công Nghi San quàng tay ôm đứa bé trai bên cạnh vào lòng, mắt lạnh lùng nhìn cánh tay chơi vơi trên không của Công Nghi Huân. Công Nghi Phỉ cơ hồ không nhận ra tất cả những điều đó, mỉm cười đưa cây đàn cho tôi: “Cây đàn rất tốt, xin trả lại Quân cô nương”.

Sự việc không ngờ lại kết thúc như vậy. Vũ khúc “Thanh hoa huyền tưởng” Công Nghi Huân múa rất tuyệt, chưa bao giờ tuyệt đến thế. Nhưng Công Nghi Phỉ lại nói đủ rồi.

Chàng ta không hề biết cô đã luyện vũ điệu này vất vả thế nào. Ký ức đã mất, người dậy chỉ vụng về biểu diễn qua loa vậy mà cô thể hiện hoàn hảo hơn cả ngày xưa. Nếu không có một động lực mãnh liệt nào đó thôi thúc bên trong, sao có thể làm được như vậy.

Tôi không biết giữa cô và Công Nghi Phỉ rốt cuộc là quan hệ gì, tỷ đệ hay là quan hệ nào khác, nhưng dường như cô chỉ muốn dành cho chàng ta những gì tốt đẹp nhất, nếu có thể làm được, bất luận thế nào cô cũng quyết làm. Nhưng chàng ta lại cho là cô hiểu nhầm. Tôi nghĩ, có lẽ chúng tôi đã sai khi sắp xếp chuyện này.

Trên bàn tiệc tiếng đàn hát lại vang lên, Công Nghi Huân vẫn lặng lẽ đứng đó, giống như một cây tùng cô đơn, lạc lõng giữa chốn phồn hoa. Trên mặt hồ lăn tăn ánh vàng phía xa, một con cá nhỏ nhảy vọt lên khỏi mặt nước, rồi “bôm” một tiếng lại lao xuống, Công Nghi Phỉ tay cầm chén rượu bằng sứ màu lam ngảnh mặt nhìn ra, Công Nghi Huân lấy cây đàn trong tay tôi: “Về thôi, tôi hơi mệt”.

255. Chương 250

Ký ức của cô tối hôm trước dừng lại ở cảnh đại hỉ đường ngày hôn lễ của Công Nghi Phỉ và Công Nghi San. Sự đời có nhân có quả, hôm nay chàng ta lạnh lùng với cô như vậy ắt có căn nguyên, mặc dù biết chuyện chẳng liên quan đến mình, nhưng tôi lại nóng lòng muốn biết, cuộc đời trước của Khanh Tửu Tửu kết cục thế nào.

Nhưng chẵn ba ngày Công Nghi Huân không ra khỏi tiểu viện của mình.

Sáng sớm ngày thứ tư, Quân Vỹ thấy tôi ủ dột, cố nài tôi cùng đi chơi bóng. Thực ra trình độ chơi bóng của tôi rất siêu, do hồi nhỏ, tôi và Quân Vỹ không ai chịu rửa bát, nên thường chơi bóng để phân định thắng thua.

Nhìn chung là Quân Vỹ rửa, nếu thua, tôi khóc lóc chạy đi tìm sư phụ, cuối cùng vẫn là Quân Vỹ rửa. Có thể ôn lại chuyện xưa, tôi hào hứng cùng đi, đột nhiên sức nhớ, lúc chia tay Mộ Ngôn đã dặn phải chú ý chăm sóc bản thân, nên lại hơi do dự, một hoạt động mạnh như vậy ngộ nhỡ bị thương, Mộ Ngôn biết thì sao, ôm đầu nghĩ một hồi, đột nhiên đầu óc sáng láng, nghĩ ra là có thể nói dối mình bị mộng du, bị ngã trong khi mộng du, tinh thần lại lập tức phần chấn vẫy tay với Quân Vỹ: “Đi thôi, đi chơi bóng thôi”.

Biệt viện của Công Nghi gia quả rất rộng, đi vòng vo mãi mới tới sân bãi. Khác với Vệ vương cung, bãi bóng ở đây không có tường thấp bao quanh, chỉ vẽ ra trường địa, dựng lên hai cây trúc, có lưới chằng, hai đội đối kháng đội nào đá bóng vào lưới coi như được một quả, cuối cùng dựa vào số quả đá trúng phân định thắng thua. Hai đội đều là khách của Công Nghi Phủ, trong lễ hội săn thú này, không ai vào núi săn thú.

Trong nửa trận đầu, đối phương sợ làm tôi bị thương, chỉ cần thấy tôi đứng gần lưới là không dám mạo hiểm đá bóng qua, sợ bóng đập trúng tôi.

Sau đó mỗi khi thấy đối phương chuẩn bị đá, tôi đều tự giác đứng dưới lưới, đội tôi liên tục giành được thắng lợi quan trọng trong phòng thủ, tôi trở thành cát nhân của đội mình. Thủ thuật hồi nhỏ nghĩ ra để trốn rửa bát dưới sự phối hợp của Quân Vỹ cũng được phát huy ổn định, ngáng chân, cướp bóng, tôi cũng may mắn đá trúng ba quả.

Thật không hiểu nổi ngày trước, lúc thi vào sư môn tôi giở bài dưới gầm bàn, Quân Vỹ phát hiện, không những không phối hợp mà còn đứng lên tố cáo. Hồi đó quả thực anh ta không biết điều.

Đá xong nửa trận, mọi người chia nhau tản ra ngồi nghỉ dưới bóng cây, Quân Vỹ kéo tôi đến ngồi dưới một gốc cây to, gia nhân đưa khăn mặt ẩm lau mồ hôi. Bách Lý Tấn ở đội bên kia hớn hờ chạy lại định ngồi với chúng tôi, Quân Vỹ dùng chân vẽ một vòng tròn bên ngoài bóng cây, trợn mắt nói: “Đứng ở đó, cấm vào đây”.

Bách Lý Tấn lấy tay áo che nắng, rụt vai rụt cổ nói giọng tủi thân: “Tại sao?”.

Quân Vỹ nhướn mày: “Cậu nói xem”.

Bách Lý Tấn nghiêm túc nghĩ một hồi, mặt dần đỏ lên: “Có phải lúc tôi tranh bóng bị đội trưởng sờ vào đùi, chỉ là ngẫu nhiên, ngẫu nhiên, chơi bóng mà, khó tránh...”.

256. Chương 251

Nước trà trong miệng tôi suýt phun ra ngoài, Quân Vỹ nghiêng rằng: “Ông không biết mi bị ai sờ, ông hỏi mi tại sao đá hai quả đều trúng người A Phát?”.

Bách Lý Tấn ngớ ra, cúi đầu lẩm bẩm: “Vận... vận khí không tốt”.

Quân Vỹ gõ vào trán anh ta: “Đá vào người ta lại còn nói người ta vận khí không tốt”.

Bách Lý Tấn tủi thân xoa trán: “Tôi nói là tôi vận khí không tốt, tôi làm sao biết tôi đá trúng Quân cô nương, rõ ràng tôi không nhằm vào cô nương...”.

Quân Vỹ nhướn mày ngắt lời: “Nói vào trọng tâm!”.

Bách Lý Tấn dè dặt liếc Quân Vỹ rồi nhìn tôi: “Cho nên vừa nghĩ giải lao là tôi chạy đến định xin lỗi”.

Quân Vỹ bắn khoả hừ một tiếng. Tôi kéo Bách Lý Tấn vào bóng râm: “VẬY cậu mau xin lỗi đi”.

Bách Lý Tấn đỏ mặt gãi đầu: “Tôi...”.

Tôi nói: “Ấy, trước khi xin lỗi cậu hãy nói xem, làm thế nào cậu lại bị đội trưởng sờ đùi?”.

Bách Lý Tấn: “...”.

Quân Vỹ: “...”.

Cuộc đấu chưa kết thúc, trước ánh mắt mọi người ba tuyển thủ của hai đội đối địch khoác vai nhau cười nói vui vẻ, có thể thấy nửa trận sau ba chúng tôi sẽ không có cơ hội ra sân.

May vừa rồi tôi đã chơi rất vui, bao nhiêu phiền muộn bay biến, ngẩng nhìn trời cao gió thoảng, phía xa nước biếc mây ngàn. Tôi uống một cốc trà lạnh, lại uống thêm cốc trà lạnh nữa, nhớ lại hồi nhỏ thường cùng Quân Vỹ mang ấm nước ra đình hóng mát ngồi chơi, dạo đó còn ngây thơ khờ khạo, Quân Vỹ cũng vậy, vốn tưởng sẽ trở thành nhân tài kết quả lại trở thành lãng tử.

Đang mệt mỏi buồn ngủ, loáng thoáng nghe tiếng Bách Lý Tấn tranh luận với Quân Vỹ về trận bóng vừa rồi, chợt anh ta reo lên: “Này, mọi người nhìn xem, cô gái áo vàng kia xinh quá!”.

Tôi giật mình bởi tiếng reo phấn khích của anh ta, cốc trà trong tay sánh ra ngoài một nửa, thầm nghĩ không biết cô gái nào xinh đẹp mà mình lại không nhìn thấy, vừa nhìn theo ánh mắt sáng rực của anh ta, bỗng trong đầu như có gì bùng nổ. Cuối tầm mắt tôi, màu áo lam trang nhã nổi bật giữa biển hoa phật tang vàng rực, tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Mộ Ngôn. Trước lúc đi chàng nói, khi nào hoa phật tang trên núi tàn, chàng sẽ quay lại đón tôi. Từ đó mỗi ngày trước khi đi ngủ, tôi nghĩ đến câu đó, ghi nhớ trong lòng, tâm niệm cầu mong ngày hôm sau tôi tìm thấy dù chỉ một bông hoa tàn, như vậy có thể sớm được gặp chàng.

Tôi dụi mắt, lại dụi mắt, xác định không phải mình nằm mơ, còn chàng đang rẽ hoa đi đến, càng đến càng gần, nhàn tản ung dung, như bước trên vệt sáng thời gian chờ đợi của tôi.

257. Chương 252

Tôi cảm thấy không thể kiềm chế, muốn chạy ra lao vào lòng chàng, gót chân đã nhón đi một bước, một ý nghĩ lại vụt qua đầu như tia chớp, chàng đã dặn nếu không nghe lời chàng tự bảo vệ mình, nhất định sẽ bị đánh đòn, do dự một lát cảm thấy không nên gặp nhau lúc này, hơn nữa bây giờ người đầy bụi bặm lem nhem, càng không thể gặp chàng, vội vàng lùi trốn sau lưng Quân Vỹ.

Không biết tại sao chàng lại đi nhanh thế, vừa núp sau lưng Quân Vỹ đã nghe thấy tiếng bước chân rất gần. Thực ra tôi rất muốn nhìn chàng, nhưng lại sợ bị lộ, mà lần nào gặp lại cũng bị chàng bắt gặp trong bộ dạng chẳng ra gì, lần này quyết không để tái diễn, nhất định phải tạo ra một cảnh trùng phùng thật lãng mạn, phải vận bộ cánh thật đẹp, ngồi trong đình hóng mát ung dung ôm đàn hay nhàn tản cho cá ăn, tóm lại phải làm chàng kinh ngạc.

Tiếng bước chân vừa đi qua trước mặt, tôi vừa thở phào, vừa không hiểu sao lại cảm thấy một chút thất vọng, hơi ló đầu ra khỏi lưng Quân Vỹ, Bách Lý Tấn vẫn đang trầm trồ reo khe khẽ: “Chà chà, sao mà đẹp thế, thực ra màu vàng rất kén người, mặc màu vàng cũng có thể đẹp đến thế, thật là quốc sắc thiên hương...”.

Quân Vỹ sầm mặt lườm anh ta, Bách Lý tiểu đệ lại đổi giọng: “Dù quốc sắc thiên hương đến mấy tôi cũng chẳng có ý nghĩ gì với cô ta”. Tay vuốt sống mũi, bổ sung, “Thoáng nhìn đã biết cô ta và công tử áo xanh bên cạnh rất xứng đôi, cho dù tôi nghĩ gì cũng vô ích”.

Tóm được bốn chữ “công tử áo xanh” tôi mới nghĩ ra, vừa rồi nhìn Mộ Ngôn, bên cạnh chàng hình như quả thật có một cô gái vận váy vàng... lập tức trợn mắt lườm Bách Lý Tấn: “Cậu không có mắt hay sao!”.

Anh ta ngạc nhiên: “Sao cơ?”.

Tôi nhần nhịn, lại không nhịn nổi: “Họ xứng đôi chỗ nào, rõ ràng không xứng tí nào”.

Bách Lý Tấn nét mặt bần thần.

Tôi dứ nắm đấm về phía anh ta: “Mau nói lại đi, họ không xứng tí nào, cậu muốn ăn đấm hay sao, dám nói trước mặt tôi, Mộ Ngôn xứng đôi với cô gái khác!”.

Bách Lý Tấn ngớ người: “Mộ Ngôn? Ai cơ?”.

Tôi lườm anh ta: “Công tử áo xanh cậu vừa nói đó, chàng là...”, đột nhiên cảm thấy ngại ngùng, nhưng nghĩ Mộ Ngôn đã thổ lộ với tôi, tôi đã nhận lời, vậy là lấy hết dũng khí trợn mắt nhìn cậu ta nói, “... là hôn phu của tôi”.

“Choang!”. Không hiểu sao Quân Vỹ tuột tay đánh rơi cốc trà xuống phiến đá dưới chân, nước trà bắn lên cả người tôi. Bàn tay anh ta vẫn dừng trên không, vẻ chần động, miệng há mấy lần nhưng không nói ra tiếng, Bách Lý Tấn ghé lại ngắt lời: “Là hôn phu của cô? Vậy sao vừa rồi không đứng ra chào hỏi?”.

Tôi nhìn mũi giày dưới chân: “... sẽ bị đánh đòn”.

258. Chương 253

Bách Lý Tấn đột nhiên im lặng, chắc là không tin, tôi vội giải thích: “Nếu chàng biết tôi không nghe lời chàng, chạy ra ngoài chơi bóng, bị ngã lăn trên đất, bị bóng ném vào người, nhất định tôi sẽ bị đánh đòn...”.

Đang sau giọng nói khoan thai du nhàn vang lên: “Ồ, vậy rất đáng ăn đòn”.

Tôi tiếp tục nói với Bách Lý Tấn: “Trời nắng quá, hình như hơi nhức đầu...”. Nói xong, rất tự nhiên người tôi ngã ra như sắp ngã, bàn tay ai sau lưng đỡ đỡ, bên tai là tiếng nói quen thuộc: “Lại giả trò rồi”.

Tôi mở hé một bên mắt, lập tức bắt gặp ánh mắt tươi cười của Mộ Ngôn, tôi lập tức mỉm cười như phản xạ có điều kiện, nụ cười càng hiện rõ trong mắt chàng, tôi bỗng nhớ ra bây giờ không phải lúc cười, lập tức ngoan ngoãn từ trong lòng chàng đứng lên, ngoan ngoãn cúi đầu: “Em sai rồi”.

Những ngón tay thon dài của Mộ Ngôn từ từ gấp cái quạt giấy, giọng nói từ trên đầu tôi vọng xuống: “Sao? Nhận tội nhanh thế, nói mau, sai ở đâu?”.

Tôi cúi đầu càng thấp: “Diễn không giỏi bằng chàng...”.

Mộ Ngôn trầm mặc một lát: “... Nhìn nhận rất sâu sắc”.

Tôi cười nhạt, nhích lại gần, dè dặt nhìn chàng, thử nắm tay áo chàng: “Vừa rồi là em nói bừa, chàng đừng giận, em không nên chạy ra đây chơi bóng, em nên ở trong sân chơi đàn, hoặc ngồi bờ ao cho cá ăn, nhưng anh ta nhất định kéo em đi”. Nói xong lừ mắt nhìn Quân Vỹ, anh ta hiểu ý, cười gật đầu: “Đúng, là tôi rủ A Phát đến đây”.

Tôi nghiêng đầu, phát hiện quả nhiên không phải do ánh sáng, ngạc nhiên hỏi Quân Vỹ: “Sắc mặt huynh sao trắng thế”. Vừa nói vừa đến gần để nhìn anh ta, bị Mộ Ngôn nắm tay kéo lại.

Quân Vỹ còn chưa mở miệng, cô gái áo vàng được Bách Lý Tấn ca ngợi là quốc sắc thiên hương lại ngay thơ nói thật: “Bất luận thế nào con gái đều không thể đá bóng với đàn ông, ở nước chúng tôi, con gái như thế sau này sẽ không có đàn ông nào muốn lấy”.

Nói xong tự cảm thấy lỗ lòi, nhún vai lè lưỡi, liếc sang tôi lại bổ sung một câu, “Dù gì, là con gái cũng không nên tùy tiện ở bên đàn ông, mặc dù tôi từ nhỏ lớn lên ở chốn dân dã, cũng chưa bao giờ chơi với con trai”.

Tôi căng thẳng hỏi: “Cô và Mộ Ngôn có cùng một nước không?”.

Cô ta lắc đầu, “Không, tôi là người nước Đường”.

Tôi vỗ ngực thở phào, vỗ xong vẫn chưa thấy yên tâm, ngẩng đầu hỏi Mộ Ngôn: “Ở nước chàng có phong tục đó không? Vậy em thường xuyên chơi đùa với Quân Vỹ có phải là rất không hay? Nhưng Quân Vỹ là sư huynh của em...”.

Mộ Ngôn cười ngắt lời: “Mộ Nghi cũng thích chơi bóng, không thích các trò chơi khác, thường rủ hộ vệ của ta cùng chơi. Trần quốc không có phong tục như Đường quốc”.

259. Chương 254

Tôi thở phào, lại dẫn đo: “Nếu vậy, em không sai, tại sao phải nhận lỗi?”.

Mộ Ngôn thông thả phe phẩy quạt, nhìn tôi tán đồng: “Em cứ thử được nước lần tới xem”.

Vừa nói xong, trận bóng lại bắt đầu, ba chúng tôi quả nhiên bị loại khỏi sân, nhân lúc mọi người tập trung xem bóng, tôi nén cười xích lại gần Mộ Ngôn: “Được nước lần tới có phải là thế này không?”.

Chàng ngây người, bật cười, giơ tay kéo tôi vào lòng chàng, tự nhiên như hái một bông hoa, cúi đầu khẽ cười: “Đúng, chính là như thế”.

Cô gái áo vàng đứng lúc ngoài đầu, mặt hớn hỏ: “Mộ ca ca”. Chợt tròn mắt nhìn chúng tôi, im bật, có lẽ là Đường quốc của họ đầu óc quá bảo thủ, tôi chun mũi làm mặt xấu với cô ta, cô ta cắn môi, hừ một tiếng ngoảnh mặt đi.

Đoán là cô ta định hỏi Mộ Ngôn về cách chơi bóng, Bách Lý Tấn lại bảo cô ta và Mộ Ngôn rất xứng đôi, khiến tôi rất khó chịu, nắm tay Mộ Ngôn khẽ hỏi: “Một cô gái ngay chơi bóng cũng không biết là người không có văn hóa đúng không?”. Mộ Ngôn xoa đầu tôi, cười cười lắc đầu: “Em nói thế nào thì là như thế”.

Cô gái cùng đến với Mộ Ngôn nghe nói tên là Doãn Đường, là con gái một người bạn thân giao của Mộ gia, hai người gặp nhau ở Cô Trúc sơn, vì cô ta muốn lên núi ngắm hoa phật tang, nên chàng để cô ta cùng đi. Vốn tưởng hết mùa hoa phật tang mới được gặp lại Mộ Ngôn, mặc dù sớm hơn lời hẹn, nhưng không phải chàng đến đón tôi, chỉ là dừng lại nghỉ mấy ngày trên đường đi nước Triệu, tôi cảm thấy hơi buồn, nhưng nghĩ tới lần gặp này là được thêm ngoài dự kiến, nên đổi buồn thành vui.

Chàng định đến nước Triệu, thực ra là chàng đi đường vòng đến đây, cho dù muốn gặp Công Nghi Phỉ thương lượng chuyện quan trọng, nhưng đâu phải không có chim bồ câu đưa thư. Nghĩ tới đó lòng lại rưng rưng ngọt ngào.

Mộ Ngôn rõ ràng bận hơn trước nhiều, buổi sáng cùng tôi xem bóng một lúc, sau bữa trưa lại đóng cửa mật đàm với Công Nghi Phỉ, mãi đến bữa tối vẫn chưa thấy bóng dáng, tôi nghĩ, trước khi đi ngủ sẽ tìm chàng, lựa chọn đúng lúc chàng sắp quay lại, đang định đi ra, lại sực nhớ một vấn đề vô cùng khẩn cấp... chàng ở phòng nào? Muộn thế này một cô gái lang thang đi dò hỏi, thật không tiện chút nào, đành buồn bã khép cửa sổ chuẩn bị đi ngủ.

Cộc, cộc, cộc, đang định tắt đèn, chợt có ba tiếng gõ vào cánh cửa sổ, viên giao châu trong ngực tôi cơ hồ nảy lên. Tôi vội ra mở, nhưng cánh cửa sổ chưa đóng chặt, tự bật ra, Mộ Ngôn tay ôm mấy cuốn sách nhảy qua cửa sổ vào phòng, ném mấy cuốn sách lên bàn, ngồi lên chiếc ghế hoa lê giơ tay vẫy tôi: “Lại đây”.

Tôi trở mắt đi đến ngồi đối diện chàng, ngoái nhìn cửa sổ, lại nhìn chàng: “Tại sao cửa chính không đi lại nhảy qua cửa sổ?”.

Chàng dùng một cái kim bạc dài khêu to bắc đèn, mắt cười lấp láy nhìn tôi: “Bí mật hẹn hò có ai đi cửa chính bao giờ”.

260. Chương 255

Tôi cắn phải lưỡi: “Chàng đến là để bí mật hẹn hò với em? Nhưng... nhưng em không biết nên hẹn hò thế nào, chưa ai dạy em”.

Vai chàng hơi rung, tôi sốt ruột hỏi: “Có phải chàng thấy em quá ấu trĩ? Nếu biết sớm em đã đi hỏi Quân Vỹ, xem các cô gái bí mật hẹn hò thế nào, tuy em không biết nhưng em có thể học”.

Ngọn đèn sáng hơn một chút, chàng đứng lên, để cái kim bạc xuống bàn tôi mới phát hiện, thì ra người ta đang cười, chân tay tôi luống cuống không biết để vào đâu, chàng vẫn cười, tôi vừa giận dỗi lườm chàng vừa nghĩ, đây chính là người của lòng tôi, chàng cười thật đẹp, chờ chàng cười đủ, lại giơ tay vuốt lông mày tôi, hỏi như chưa có chuyện gì xảy ra: “Sao lại cau mày, gặp tôi không vui sao?”.

Tôi ngoảnh mặt đi: “Nhưng chàng cười em”.

Chàng bật cười ngồi trở lại ghế, tay chống đầu: “Sao tôi có thể cười em, nếu em biết hết những chuyện đó tôi mới không vui”.

Tôi hoài nghi: “Thật không? Vậy hôm nay chàng đến để dạy em?”.

Chàng lắc đầu: “Tôi đã hai mươi mấy tuổi, lần đầu nghe nói dạy hèn hò”. Nói đoạn nhấc ấm trà tự rót cho mình: “À, sáng nay em đang định nhận lỗi với tôi thì bị ngắt lời, thế nào, bây giờ nghĩ ra mình sai ở đâu chưa?”.

Tôi đứng dậy rời khỏi ghế: “Em rửa mặt đi ngủ đây...”. Bị chàng kéo lại: “Vẫn chưa nghĩ ra ư?”.

Thực ra hết trận cầu tôi đã nghĩ, lúc tôi trốn sau lưng Quân Vỹ, người đi qua lúc đó nhất định không phải Mộ Ngôn, chàng không thể đi nhanh như vậy, hơn nữa có Doãn Đường đi cùng, thế nào cũng phải nghe thấy hai tiếng bước chân. Nếu vậy, tôi vừa nhìn chàng đã trốn mất, nhất định chàng đã nhìn thấy, nhất định chàng đang nói chuyện này, nhưng nên giải thích thế nào? Giải thích thế nào để mình khỏi ngượng...

Quả nhiên chàng hỏi: “Nhìn thấy tôi sao lại trốn?”.

Cúi đầu đứng trước ghế chàng ngồi, vừa ngước lên lại bắt gặp ánh mắt chàng, tôi cố cãi: “Không...”.

Ngón tay chàng gõ nhẹ lên thành ghế, mắt cười cười: “Vậy để tôi đoán nhé”. Làm ra vẻ suy nghĩ, mắt liếc nhìn tôi: “Là bởi vì gặp lại tôi mà chưa kịp đeo trang sức đẹp nhất, mặc y phục đẹp nhất, để cho tôi phải lóa mắt, đúng không?”.

Tôi kinh ngạc: “Sao chàng...”. Vừa nói đến đó lại nghĩ, nếu thừa nhận như vậy thì quá mất mặt, vội nói chữa: “... à không!”.

Mắt chàng như có ngàn ánh sao, lát sau kéo tôi vào lòng: “Không trang điểm cũng không sao, còn rất nhiều thời gian, em có thể từ từ trang điểm cho tôi ngắm”.

Tôi gục lên vai chàng, sục sục lắc đầu: “Chàng không được nhìn thấy em lúc em đẹp nhất, khi em mười bảy tuổi mặt không có vết sẹo này, ngay phụ thân cũng nói em là đứa con gái đẹp nhất của ông, nếu lúc đó chàng nhìn thấy em có phải tốt biết bao, nếu chàng...”. Nhưng không thể nữa rồi.

261. Chương 256

Chuyện đó luôn khiến tôi đau lòng, tôi lau nước mắt, ôm chặt cổ chàng, nói ra câu định nói lúc gặp chàng: “Em rất nhớ chàng”.

Chàng yên lặng, ôm tôi chặt hơn, hơi thở ngay bên tai, đây là thời khắc tôi mong mỏi nhất, ngẩng đầu nhìn thấy ánh đèn vàng nhạt, giống như điểm sáng hy vọng duy nhất trong đêm lạnh mênh mông, trên bức tường in bóng hai người áp sát vào nhau, nếu thời gian dừng lại, ước gì thời gian dừng lại, không có chia ly, không có đau buồn.

Nửa đêm về sáng, một trận mưa lớn đổ trên núi, sáng sớm ra không khí trong lành mát rượi, Mộ Ngôn đến ăn sáng cùng tôi. Còn mang theo một con gà rán cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng vui sướng ngoáy đuôi rối rít, bày tỏ sự thích thú đặc biệt đối với người cha mới, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra mâu thuẫn gì.

Thu dọn xong xuôi, chúng tôi cùng đi ra ngoài, đến cổng nhìn thấy cô gái áo vàng Doãn Đường đang chạy vội đến, đứng trước chúng tôi, tay chống eo thở dốc, đôi mắt cong ngầy thơ nhìn Mộ Ngôn: “Mộ ca ca, hôm nay ca đưa Đường Đường đi ngắm hoa được không? Cô Trúc sơn đường núi quanh co, Đường Đường đi một mình e bị lạc”.

Tôi hỏi: “Sao có thể bị lạc, Công Nghi Phỉ đã lát một con đường đá lên núi để ngắm hoa phật tang, cô cứ men theo đường lát đá mà đi, đi hết thì quay lại, không lo bị lạc”.

Doãn Đường cắn môi, ý chừng muốn nói lại thôi.

Tôi vừa đẩy Mộ Ngôn đi làm việc của chàng, vừa thân mật, khẳng khái nói: “Mộ ca ca của cô buổi sáng còn bận chính sự, Quân tử tử của cô vừa may đang rồi, nếu Doãn cô nương không chê, Quân tử tử sẽ đưa cô đi ngắm cảnh thưởng hoa ~”.

Thấy Mộ Ngôn gật đầu như sắp bỏ đi, Doãn Đường vội trợn mắt nhìn tôi: “Nếu tôi không muốn đi với cô thì sao, tôi không muốn đi con đường đó thì sao?”.

Cô ta chưa dứt lời, Mộ Ngôn đã bị tôi đẩy ra xa, chậm chậm nhìn về phía tôi, e ngại cười cười đi khỏi, tôi quay người nghiêm mặt nhìn Doãn Đường, gật đầu: “Được, dù sao tôi cũng chỉ buột miệng nói vậy, cô không thích thì thôi”. Nói xong nhón gót đi thẳng.

Doãn Đường chân chừ một lát, giậm chân: “Cô quay lại ngay!”.

Tôi vẫn bước nhanh, vẫy tay: “Cô đến đây”.

Tôi quả thực muốn đi dạo, cũng quả thực không ưa cô gái tên Doãn Đường này, suốt ngày cô ta nhìn Mộ Ngôn với ánh mắt lạ lùng, tôi không đánh cô ta một trận là tử tế lắm rồi, nhưng tôi còn kiềm chế chủ yếu là bởi vì không biết nếu đánh thật liệu có thắng. Lúc này là cơ hội tốt, tôi dự định vẫn nên dùng cách làm của người văn minh, nghĩa là vừa ngắm hoa vừa giảng đạo lý cho cô ta.

Hai bên đường bạt ngàn hoa và cây xanh, sau cơn mưa hoa càng tươi thắm, cây xanh càng xanh ngắt ẩn hiện trong màn sương, lãng đãng như tiên cảnh. Tôi đang suy nghĩ nên mở đầu thế nào, Doãn Đường phía sau đã lên tiếng, bàn tay đẹp lộ ra dưới ống tay áo màu vàng, ngắt một bông phật tang vừa nở: “Cô đã nghe chuyện kể về hoa phật tang chưa?”.

Tôi ngẩng đầu: “Sao?”. Cô ta hơi ngược mắt, nhìn bông hoa trong tay: “Chuyện kể rằng, một công tử thế gia yêu cô hầu của mình, bị cha chàng phát hiện, thiếu gia lập tức được cử đi làm việc ở xa, ngay buổi tối hôm thiếu gia rời đi, cô gái bị ném xuống chiếc giếng cạn ở hậu viên. Họ nói với thiếu gia cô gái ốm chết, không lâu sau, thiếu gia cưới một tiểu thư môn đăng hộ đối. Đêm tân hôn, từ trong giếng cạn ở hậu viên mọc ra một cây hoa rất to, nở một bông hoa dị thường, đó là hoa phật tang. Cô đã nghe thấy tiếng gió thổi qua cây phật tang chưa, giống như tiếng khóc của cô gái”.

Tôi dừng bước: “Cô muốn nói gì?”.

262. Chương 257

Cô ta nhìn tôi, quay đầu đi, giọng cố trang nghiêm nhưng vẫn mang nét ngây thơ: “Có thể cô sẽ cảm thấy tôi rất đáng ghét, nhưng bất luận cô ghét hay không tôi đều muốn nói, giống như câu chuyện hoa phật tang, người đời không thể dung thứ tình yêu không môn đăng hộ đối, nhất định sẽ xảy bi kịch”.

Cô ta mím môi, ngược nhìn tôi, “Từ thượng cổ đến nay đều như thế, cô và Mộ ca ca cũng vậy. Cô không xứng với Mộ ca ca”.

Cạnh con đường đá có tiếng nước chảy róc rách, ánh nắng sớm xiên qua tán lá nhảy nhót trên mặt đường lát đá xanh. Thực ra tôi cũng biết mình không xứng với Mộ Ngôn. Không phải là khoảng cách về thân phận, mà là khoảng cách giữa sống và chết, suy cho cùng tôi chỉ là xác chết sống nhờ viên giao châu, một tồn tại trái quy luật tự nhiên, còn chàng vẫn là người sống đang hoàng.

Nhưng lòng biết là một chuyện, bị người khác nói ra thực sự khó nhẫn nhịn, nhưng càng những lúc như vậy càng phải bình tĩnh. Tôi trấn tĩnh nhìn cô ta, thông thả nói: “Chàng nói chàng thích tôi, chỉ cần chàng thích là chúng tôi tương xứng”.

Doãn Đường hơi xúc động: “Đó là bởi vì cô không biết Mộ ca ca xuất sắc thế nào”. Cô ta đỏ mặt, “Mộ ca ca xuất sắc như vậy, nhất định chỉ có một công chúa cũng xuất sắc như thế mới xứng với chàng. Mà công chúa đó thế gian chỉ có một, đó là Quỳnh Hoa tử tử của tôi”.

Tôi kinh ngạc nhìn cô: “Tử tử của cô là Đường quốc Quỳnh Hoa công chúa? Vậy cô là...”.

Cô ta cũng sưng ra, như sức nhớ vừa rồi lỡ miệng làm lộ thân phận, cắn môi hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu: “Chắc cô cũng đoán ra, tôi là Dục Đường, công chúa út của Đường quốc”.

Cô dừng lại, “Cái đó cũng chẳng có gì ghê gớm, tôi không muốn dùng phân phận để ép cô, nhưng vương tử của tôi từ nhỏ đã thích Mộ ca ca, tôi không lớn lên trong vương thất không biết Mộ ca ca thế nào, còn thấy lạ vì sở thích của vương tử, nhưng thảng trước Đường quốc gặp nạn, Mộ ca ca...”.

Nói đến đây mặt cô ta bỗng ửng đỏ, cô ta phần nộ nhìn tôi, “Nói với cô những chuyện đó cũng chẳng ích gì, cô chỉ cần biết, vì bản thân chàng, Mộ ca ca sẽ biết nên thành thân với ai thì tốt. Cô không giống chúng tôi, không biết thân ở ngôi cao, hôn nhân tượng trưng cho cái gì, cô chẳng giúp gì cho chàng, gia tộc chàng cũng không cho phép chàng lấy cô, những cô gái như cô trong thiên hạ không thiếu, nhưng Đường quốc Quỳnh Hoa công chúa thiên hạ chỉ có một. Bất luận thế nào kết cục cũng là chia ly, tại sao không chấm dứt sớm đi? Cô cũng muốn có kết cục như hoa phật tang sao?”.

Lời cô ta thực ra rất có lý, tôi vốn định nhân buổi đẹp trời hoa nở chim ca, tâm trạng mọi người đều tốt, thuyết phục cô ta không ngờ cuối cùng lại thành ra tôi bị cô ta thuyết phục.

Trở thành Quân Phát đã lâu, dường như gần quên mất, hôn nhân chốn vương thất đa phần bị bóp méo, mọi người đều cho rằng hôn nhân nhất định phải đổi được cái gì.

Mặc dù tôi không phản đối liên hôn vương thất vì lợi ích quốc gia, giống như Thẩm Ngạn và Tống Ngưng năm xưa, nhưng thâm nghĩ, một quân vương có trách nhiệm không nên dựa vào hy sinh hôn nhân để đổi lấy lợi ích quốc gia, liên hôn là thủ đoạn chính trị không cần thiết.

263. Chương 258

Giá trị của công chúa, vương tử lẽ nào chỉ có thế, yêu cầu của quốc gia đối với họ cao hơn thế nhiều, mọi người có thể nỗ lực theo hướng khác.

Nhưng những lời đó cho dù nói ra cũng không thuyết phục được vị công chúa này, tôi nghĩ thực ra cô ta nói đạo lý lớn lao với tôi, chẳng qua là bởi vì cô ta thích Mộ Ngôn, không tiện nói ra, nên mượn cớ môn đăng hộ đối, nhất định mượn danh nghĩa tỷ tỷ của cô ta.

Cô ta nhìn tôi hỏi: “Sao không trả lời, cô đang nghĩ gì?”.

Tôi cười: “Tôi đang nghĩ, một cô gái như tôi quả thật rất nhiều, không có gì đặc biệt, Quỳnh Hoa công chúa của Đường quốc quả thật chỉ có một. Nhưng trên đại lục này không chỉ có một công chúa”.

Tôi biết nói thế nhất định cô ta sẽ nổi giận, quả nhiên cô ta nổi giận, nghiêng rằng kèn kẹt hồi lâu, cười khẩy: “Ngoài Văn Xương công chúa Diệp Trần của Vệ quốc đã tuân tiết, đại lục này tuy nhiều công chúa nhưng ai có thể túc trí đa mưu sánh bằng vương tử tôi? Nếu cô từng nghe danh Quỳnh Hoa công chúa thì chắc biết Đường quốc coi vương tử như viên minh châu, nếu vì cô mà khiến Đường quốc công chúa phải chịu nhục, chính là khiến quốc thể Đường quốc chịu nhục, Đường quốc quyết không cam lòng, quan hệ Đường - Trần nhất định xấu đi, một trận ác chiến là khó tránh. Còn cô không những không thể giúp Mộ ca ca, trái lại khiến chàng rơi vào khốn cảnh, cô không áy náy sao?”.

Tôi cảm thấy kinh ngạc, cô gái trước mặt đích thực là quốc sắc thiên hương, cho dù nóng giận trong giọng nói cũng có vẻ rất ngây thơ, nhưng lời nói ra lại không giống công chúa một nước chút nào, không biết cả ngày cô ta nghĩ gì.

Tôi quay đầu đứng thẳng nhìn cô ta: “Vương tử của cô quý là bởi thân phận công chúa, nhưng có biết thế nào là công chúa không, thân là do phụ mẫu sinh ra, nhưng nuôi dưỡng nên người là muôn dân thiên hạ. Một cuộc chiến tranh phải trả giá bằng tính mệnh muôn dân, lẽ nào có thể khinh suất phát động? Con dân thiên hạ hiến dâng tính mệnh là để bảo vệ mỗi tác quốc thổ dưới chân chứ không phải vì tình yêu của một cô công chúa ngu ngốc. Tôi chưa bao giờ thấy một cuộc chiến tranh ấu trĩ như thế, cũng chưa từng thấy một công chúa khiến mẫu quốc xấu hổ như thế”.

Cô ta sững người nhìn tôi, lát sau cơ hồ suýt khóc: “Cô có tư cách gì nói tôi như thế, tôi phải đi tìm Mộ ca ca, xem có thật chàng bằng lòng vì cô mà làm xấu đi quan hệ với Đường quốc chúng tôi. Thực ra sao chàng có thể thích cô, ngay đến thân phận thực sự của mình chàng cũng không cho cô biết”.

Đột nhiên cảm thấy có thứ gì trào ra cổ họng, vẫn cố nói “Im miệng” nhưng thứ đó đã tràn ra miệng, tôi sững người nhìn máu phun trên mặt đất, nhưng không ngăn được chất đó trào ứ trong cổ họng, vừa há miệng máu lại phun đỏ đất. Dục Đường kinh hoàng trở mắt, tôi lau miệng, nói sảng: “Chưa bao giờ nhìn thấy máu sao. Không được nói gì với Mộ Ngôn”. Lời chưa dứt đã ngã lảo ra và ngất đi.

Đối với tôi tất cả chỉ trong chớp mắt, khoảnh khắc lúc mất đi ý thức tôi đã hiểu đang xảy ra chuyện gì. Khi xuống núi, Quân sư phụ đã dặn tôi, viên giao châu kế mệnh cứ mười tháng sẽ có ba ngày trập phục, trong ba ngày đó mọi pháp lực đều bị thu hồi, lúc đó tôi hoàn toàn giống một người đã chết, phải đề phòng kẻo bị người ta đem chôn.

264. Chương 259

Tính ra viên giao châu đã ở trong người tôi vừa tròn mười tháng, tôi lại quên mất chuyện này, khi ý thức vừa khôi phục, tôi kinh hãi nghĩ, liệu người ta có cho tôi vào quan tài đóng chặt chuẩn bị đem chôn.

Đó là dự đoán tình huống xấu nhất, nhưng không ngờ vừa mở mắt, lại thấy đang nằm trong tay Mộ Ngôn. Tôi đã sợ cứng người, nhìn đôi mắt nhắm nghiền của chàng, hàng mi hơi khép, khuôn mặt nhìn nghiêng trắng lạnh, trông chàng lúc này cũng giống một người chết.

Lát sau, tôi run run lay chàng, nghe thấy giọng mình khản đặc không ra tiếng, se se như gió lùa qua tán lá: “Mộ Ngôn, chàng sao thế?”.

Vừa nói xong, bàn tay kia đã bị nắm chặt, tôi còn đang thấp thỏm lo âu đã thấy chàng mở mắt, dưới ánh đèn vàng vọt, đôi mắt lặng như mặt hồ của chàng lóe sáng: “Cuối cùng em đã tỉnh rồi? Hay là...”. Chàng ngừng lại, “... ta vẫn đang mơ?”.

Tôi không hiểu gì, nhìn đôi mắt chàng vừa lóe sáng lại tối sầm mông lung, đột nhiên hiểu ra, gắng mỉm cười nhưng không cười được.

Tôi đã quên một việc quan trọng, không nói trước để chàng yên tâm, chàng nhất định tưởng tôi đã chết.

Ngực tắc nghẹn, tôi ngẩng người nhìn chàng, khuôn mặt kề sát lại mỗi lúc càng nhòà đi, tôi giơ tay lau nước mắt, còn chưa kịp lau, nước mắt đã trào ra rơi xuống môi chàng.

Chàng sững người, ánh sáng đã trở về trong mắt chàng, dùng tay lau nước mắt trên má tôi, rất lâu, rất lâu, lâu đến mức đủ thời gian cho một hạt nẩy mầm: “A Phát, em tỉnh rồi?”. Giọng chàng như nói thầm.

Tôi bám lấy cánh tay giơ ra lau nước mắt cho tôi, cắn môi hỏi chàng: “Em làm chàng sợ phải không?”.

Chàng để tôi nằm trên ngực mình, ánh nến mờ mờ sau bức bình phong, những ngón tay thon mảnh ấm áp của chàng vuốt ve đuôi mắt tôi, đầu ngón tay như tỏa hương mai thanh khiết. Ngón tay run run dừng trên đuôi mắt tôi, giọng lại vô cùng bình tĩnh: “Tôi biết, em sẽ tỉnh lại, em không nỡ xa tôi”. Tôi vẫn gục lên ngực chàng, như một cô gái e lệ, nghe vậy lập tức phản bác: “Chàng nói bừa”. Nhưng lòng thầm tán đồng, chàng nói đúng, tôi không muốn xa chàng. Chàng ngừng lại, khẽ nói: “Thật ư? Tôi đi hỏi Quân Vỹ rằng em có ước nguyện gì, anh ta bảo em muốn lấy tôi, từ nhỏ em đã muốn lấy tôi”.

Tôi bỗng căng thẳng, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ. Lát sau, hơi nướn cảm nhìn vào đôi mắt cười lấp lánh của chàng, nghe thấy giọng chàng: “Em bắt đầu thích tôi từ bao giờ?”.

Mặc dù bối rối, nhưng chỉ thoáng qua, sau đó nỗi tủi thân âm thầm bao năm bỗng ập đến, tình yêu day dứt âm ỉ, đến chết cũng không phai, cuối cùng chàng đã hỏi câu đó, nước mắt vốn đã kim được lại một lần nữa ứa ra. Tôi cắn môi, nghẹn ngào: “Chàng còn nhớ ba năm trước trên núi Nhạn Hồi, chàng đã cứu sống một cô bé bị rắn cắn, cô ấy đã tặng chàng bức tranh dùng cành cây vẽ trên mặt đất”. Tôi chỉ vào người mình, “Cô bé ấy là em”.

Nói xong, mắt cay sè, đỏ hoe, tôi vội giơ tay chẹn lên mắt, hít một hơi cố ép nước mắt vào trong, gắng nói hết câu: “Từ lúc đó em đã thích chàng, tìm chàng suốt ba năm, tìm mãi, tìm mãi, nhưng không tìm thấy”.

265. Chương 260

Nước mắt như suối tuôn qua kẽ ngón tay, nỗi buồn bị nén chặt như bột ra, không thể kiềm chế. Từ lần gặp đầu tiên trên núi Nhạn Hồi đến phút cuối cùng trước khi chết, ba năm tìm kiếm đằng đằng. Trong hồi ức toàn những hình ảnh đẹp, nhưng sự tuyệt vọng tủi hờn chỉ một mình tôi biết.

Tôi che mắt vùi đầu vào ngực chàng: “Bao người đến cầu thân, phụ thân muốn gả em đi, nhưng em không đồng ý, em phải tìm được chàng. Bức tranh tặng chàng em đã nhờ người ta khắc lên giường đá trong hang, em nghĩ nếu có một ngày chàng trở lại hang núi đó, nhìn thấy bức tranh sẽ biết cô bé ấy đang đợi chàng”.

Nước mắt lọt qua kẽ ngón tay, làm ướt ngực áo chàng, tôi sịt mũi ngẩng đầu, xua đi những hồi ức và tâm trạng bi thương, dùng tay áo lau nước mắt, cố mỉm cười: “Cũng may, cuối cùng em đã tìm được chàng”.

Chàng lặng lẽ nhìn tôi, khiến tôi bắt đầu lo lắng, nhưng chàng chỉ im lặng gỡ dải lụa buộc tóc của tôi. Mái tóc xõa xuống, tôi thấp thỏm nghĩ vừa rồi có nói câu nào sai, còn chưa kịp nghĩ ra đã bị kéo xuống, đầu đặt nghiêng trên chiếc gối mặt đối mặt với chàng, chiếc chăn dày chèn chắc sau lưng, người tôi quả thực lạnh, nhưng lại không thấy lạnh.

Tay trái chàng chống đầu, tay phải vuốt ve tóc mai tôi, lát sau khẽ nói: “Những điều em nói tôi vẫn nhớ, lúc đó tôi thấy em vẫn còn là một đứa trẻ, chớp mắt em đã lớn như vậy, có thể thành hôn cùng tôi”.

Tôi gối đầu trên gối sứ, tay nắm ngực áo chàng, thầm nghĩ, chàng vẫn nhớ, vậy là chàng vẫn nhớ, không kìm nổi sung sướng hôn lên cằm chàng. Hôn xong mới biết mình vừa làm gì, bỗng giật mình nghĩ tới câu chàng vừa nói, có phải chàng vừa nói, tôi có thể thành hôn với chàng?

Tôi sững người, nhồm dậy nhìn quanh, kinh ngạc nhận ra chiếc giường đang nằm lúc này không phải là chiếc giường ở phòng tôi, gơ tay vén bức màn sa trắng thêu nổi những bông hoa phù dung, đập vào mắt là chiếc bục nhỏ trước giường bằng gỗ hồng đàn, bên ngoài là một bức rèm khác màu đỏ.

Màn vén ra, ánh nến sáng hơn, nhìn rõ hai giá nến long phượng lơ mờ sau bức rèm đỏ.

Tôi khó nhọc quay đầu, Mộ Ngôn gối đầu lên cánh tay nhìn tôi, lúc này tôi mới nhận thấy chàng vận đại hỉ bào đỏ chói, mái tóc đen lấp lóa trên chiếc gối sứ trắng, nửa người đắp chăn đỏ thêu đôi uyên ương nghịch nước, trên ngực áo một đám đỏ thẫm ướt, rõ ràng là nước mắt tôi. Qua cửa màn hé mở, khắp phòng là màu đỏ. Tay run run, tôi ôm lấy ngực, cảm thấy thứ bên trong lồng ngực mình nảy rất mạnh, nhất định là ảo giác, tôi nhắm nghiền mắt, thầm nghĩ sao có thể, đang mơ hồ lại bị kéo xuống gục lên ngực chàng, giọng ai thanh thanh, vẻ trêu chọc quen thuộc vang bên tai: “Nếu nương cũng muộn rồi, tôi đã phải ôm em đi qua bốn đỉnh bia, hành đại lễ bái thiên địa, một trăm năm sau em nhất định sẽ được táng trong mộ phần của Mộ gia”.

Tôi vẫn nhắm mắt, mặt vẫn áp lên ngực chàng, nghe thấy tiếng nói run run của mình: “Nhưng, nhưng...”.

Chàng lặp lại: “Nhưng?”.

Tôi vòng tay ôm chàng, mãi mới nói được: “Tại sao?”.

266. Chương 261

Chàng trầm mặc một lát, khẽ nói: “Tôi không còn cách nào khác”.

Tôi không hiểu, ngẩng đầu hỏi chàng: “Chàng nói gì?”.

Chàng cau mày, giọng lơ đãng: “Một trang hảo hán cho dù bất tài, ít nhất cũng phải giữ được hai thứ, mảnh đất dưới chân và người đàn bà trong lòng mình”. Ngừng một lát, chàng thông thả nói tiếp: “Lúc đó em bất động nằm trước mặt tôi, mà tôi lại không biết làm thế nào”.

Tôi suy nghĩ một lát, hơi nhồm người, chăm chú nhìn vào mắt chàng: “Chàng không có gì là không làm được”.

Cùng nhìn nhau một lát, nụ cười ngập tràn trong mắt chàng: “Phải, quả thực không có gì tôi không làm được”.

Tôi ngây ra: “Chàng thiếu khiêm tốn quá, lúc này người ta thường khiêm tốn một chút, sẽ nói đại loại như thực ra cũng không vạn năng đến thế, rất nhiều sự việc không thể nào kiểm soát được, phải nói như thế chứ...”.

Chàng thần nhiên: “Em lại định làm gì?”.

Tôi lại gục xuống ngực chàng: “Sau đó có thể em sẽ dịu dàng an ủi chàng”.

Chàng khẽ cười: “Vẫn như ngày trước, vẫn trẻ con như thế”.

Tôi phụng phịu: “Chàng chê em hả?”.

Chàng khẽ cười: “Cũng tạm”.

Tôi nghiêm giọng: “Nếu chàng dám chê em, em cũng chê chàng”.

Chàng cười: “Nói xem, em định chê ta thế nào?”.

Tôi nghĩ mãi, quả thực không biết chê chàng thế nào, ngẩng mặt lừ mắt nhìn chàng, nhưng lại không có sức uy hiếp chút nào, thâm nghĩ, thôi không nên tính toán với người ta, định khuyên người ta ngủ trước, chính sự ngày mai hăng hay, thì đã bị người ta kéo lại, đặt tay lên eo, nhẹ nhàng xiết vào người.

Giọng nói nhẹ như tiếng gió đùa tơ liễu vang bên tai: “Lúc đó tôi đã nói với em, mọi chuyện đã có tôi, em chỉ cần sống đến lúc tôi tìm ra cách nào đó, em còn nhớ không?”.

Tôi không biết chàng hỏi câu đó làm gì, chỉ nói: “Lúc đó em đã đồng ý với chàng”.

Chàng cười, để tay lên ngực tôi: “Phải nhớ ở chỗ này, trước khi tôi tìm ra biện pháp, phải sống thật tốt, em là vợ của tôi, đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của người vợ, tuyệt đối không được chỉ nói suông như trước”.

Tôi nằm trên ngực chàng, gật đầu lia lịa, nhưng lại thấy không ổn, tôi luôn nói lời giữ lời, chỉ nói suông lúc nào? Nhưng tôi không biết chàng có thể làm gì để cho tôi sống, có lẽ chàng tưởng tôi chỉ không có hơi thở không có cảm giác, khác với người sống bình thường chỉ là do luyện Hoa Tư dẫn mà thành.

Tôi không thể nói với chàng, kỳ thực tôi đã chết, cho dù nhảy nhót trước mặt chàng cũng là do viên giao châu mà thôi, có lúc muốn chàng biết, nhưng có lúc muốn chàng vĩnh viễn không biết.

Cứ nằm như vậy, tôi thiu thiu sắp ngủ, chàng vén mái tóc tôi xoa xuống trán, ngón tay dừng lại ở đó, giọng nhẹ nhàng: “Có một số chuyện tôi mãi chưa hỏi em, không phải tôi không muốn biết”.

Nghe vậy tôi đã tỉnh ngủ một nửa, bỗng thấy căng thẳng. Đúng là giấu chàng quá nhiều, nhưng những gì giấu giếm, không chuyện nào có thể kể cho chàng nghe. Tôi khẽ nói: “Muộn rồi, em buồn ngủ...”.

Mọi lần nếu tôi nói vậy, nhìn chung chàng sẽ chiều theo, nhưng lần này lại như không thấy sự phản kháng của tôi, chàng nâng cằm tôi lên để tôi có thể nhìn rõ chàng. lát sau, chàng khẽ nói: “Tôi là người nước Trần, em là người nước Vệ, Trần đã tiêu diệt Vệ, A Phát, em có hận tôi?”.

Tôi thở phào, thì ra là chuyện này, may quá.

267. Chương 262

Trước nay Quân Vỹ luôn lo sợ điều đó, nhưng quả thực chẳng có gì đáng lo, giả sử tôi chưa tuân tiết cùng Vệ quốc, vẫn là một công chúa vong quốc, để không có lỗi với những binh sĩ đã xả thân vì đất nước, về tình về lý đều không nên giao hảo với nước Trần.

Nhưng Vệ quốc công chúa Diệp Trần đã chết.

Tôi chưa bao giờ hối hận năm xưa đã nhảy từ trên tường thành xuống, cũng không cảm thấy chuyện đó có gì cao quý, họ Diệp thống trị Vệ quốc tám mươi sáu năm, cuối cùng bị mất ở triều đại phụ thân tôi, xã tắc sụp đổ một cách bình an, còn uy danh vương thất tạo lập hơn tám mươi năm tiêu tan mây khói, họ Diệp vốn không còn mặt mũi nào sống trên đời.

Mặc dù không hiểu tại sao trừu tôi, mọi người dường như sống rất bình an. Về sau cũng nghĩ ra, suy nghĩ của tôi và họ khác nhau, những gì tôi coi trọng chưa hẳn người khác coi trọng, mà cũng chưa hẳn tôi đúng, họ sai, chỉ là mỗi người sống trên đời đều có nguyên tắc riêng.

Quân sư phụ cứu sống tôi, đặt cho tôi cái tên Quân Phát, hy vọng tôi quên hết mọi sự trong cuộc đời trước. Những chuyện không vui, những trách nhiệm không phải gánh vác có thể quên, nhưng những ký ức đẹp, những tình cảm lưu luyến tại sao phải quên.

Nếu trở thành Quân Phát mà phải quên Mộ Ngôn, sống trở lại như một tờ giấy trắng, giống như hồn ma được nhập vào thân xác khác, như thế cho dù sống lại thì cũng có ý nghĩa gì. Nghĩ đến đó bỗng hiểu ra tâm tư của Công Nghi Huân, những hồi ức đẹp nên nhớ suốt đời.

Mộ Ngôn hỏi tôi có hận chàng, vẻ mặt lại nghiêm túc như vậy, ngẫm nghĩ cảm thấy hơi ngạc nhiên, tôi nép sâu vào lòng chàng: “Chàng rất để tâm chuyện nước Trần diệt Vệ phải không?”.

Chàng không nói gì.

Tôi trầm ngâm: “Kỳ thực nếu Vệ đủ mạnh, mà Trần lại yếu nghèo, Vệ cũng nhất định tìm thời cơ thôn tính Trần, mặc dù em chưa từng trải cũng hiểu quan hệ giữa hai nước Trần, Vệ không đơn giản như thiên hạ nghĩ, Vệ không thể tồn tại, không phải do trời vô đạo, mà do Vệ vương thất bất nhân, không phải Trần cũng sẽ là nước khác đến thôn tính. Mọi sự bại hoại đều từ trong mà ra, ngoại nhân suy cho cùng chỉ là thúc đẩy, mặc dù mất nước khiến người đau lòng nhưng cũng khó trách Trần, trong thời loạn thế quần hùng tranh bá như vậy, chàng là tướng quân Trần quốc, dốc sức vì mẫu quốc, binh sĩ Vệ quốc cũng xả thân vì xã tắc, mỗi người đều có bổn phận riêng, không thể nói người này đúng, người kia sai”.

Nói xong cảm thấy tư thế nằm không thoải mái, đang định ôm chàng nhích lên một chút, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt chàng: “Vừa rồi em nói tôi là ai?”.

Tôi vẫn nhích lên chút nữa, liếc trộm chàng, đoán: “Tần Tử Yên nói chàng là tướng quân chinh phạt, giết tướng phá thành, em biết nước Trần có một danh tướng hiền hách cũng họ Mộ, tên là Mộ Tuy Phong, là chàng ư?”.

268. Chương 263

Tôi mạnh dạn ôm cổ chàng, “Nhưng em vẫn thích gọi chàng là Mộ Ngôn, đó là cái tên chàng nói với em”.

Ngón tay chàng sục vào tóc tôi: “Vậy còn Trần thế tử Tô Dự, em không hận tướng soái dưới trướng anh ta, cũng không hận sĩ tốt trong tay anh ta nhưng em hận anh ta gây ra cuộc chiến đó ư?”.

Tôi trầm ngâm một lát: “Muôn dân Vệ quốc sống lầm than nhưng vẫn một lòng chống lại sự tấn công của Trần là bởi vì họ hiểu nỗi thống khổ nhục nhã của nô lệ mất nước. Mặc dù cuối cùng Tô Dự thắng, anh ta có thể tùy ý xử lý Vệ quốc, nhưng em thầm mong muôn dân Vệ quốc có thể sống khá hơn dưới sự cai trị của anh ta. Tuy nhiên, có lẽ đó chỉ là hoang tưởng, lịch sử chưa có tiền lệ như vậy, người dân mất nước xưa nay đều gánh chịu đủ mọi sự ức hiếp nhục nhã, bị đối xử thấp hơn so với dân bản quốc”.

Tôi nói xong lại cảm thấy buồn, nói: “Sao chúng ta lại bàn quốc sự trong đêm tân hôn, mặt dù em chưa thành hôn, nhưng cũng không nghe nói đêm động phòng phải bàn chuyện đó, chàng đừng cho là em không biết gì mà làm bừa”. Rồi lại nghĩ, khó khăn lắm mới được thành hôn, bao nhiêu nghi lễ quan trọng lại không được chứng kiến, mặt nhăn nhó, “Mà những nghi thức long trọng đó em đều không nhìn thấy, tính lại đã nằm trên giường, chẳng có chút cảm giác tân nương gì hết”.

Chàng không phản bác, lại nhiệt thành hôn trán tôi, không trả lời câu hỏi của tôi, “Một ngày khác tôi sẽ bù cho em”.

Tôi ôm chàng, yên tâm gặt đầu: “Được rồi, cho chàng nợ”.

Ánh nến nhạt dần, nghĩ là nến hỉ sắp cháy hết, mơ màng nghe thấy tiếng chàng nói khẽ: “Ta nghe nói đêm tân hôn, nếu nến long phượng cháy hết, đôi phu thê đó sẽ bình an sống đến bạc đầu”.

Tôi ngẩn người lập tức nhồm dậy.

Chàng ần xuống: “Đang ngoan lại sao thế?”.

Tôi vẫn một mực nhồm dậy vén màn, vừa ngoái đầu lườm chàng: “Em đi giữ lửa, sao chàng không nói sớm, ngộ nhờ nến tắt thì sao. Ấy, buông em ra”.

Nhưng chàng không buông: “Sắp cháy hết rồi, nhiều nhất không quá mười tiếng đêm nó sẽ tắt, không tin em đếm đi”.

Tôi đếm nhắm đến mười, quả nhiên chưa đếm đến mười, trong phòng đã tối om, tôi không tin truyền thuyết đó nhưng vẫn yên tâm nghĩ, nến long phượng đã cháy hết, dù tương lai bất luận thế nào, đây cũng là một đêm lành, sẽ mang đến dũng khí và an ủi cho người ta những lúc khó khăn.

Tôi ôm cổ Mộ Ngôn, lòng rất vui, hỏi chàng: “Này, nói thật đi, chàng bắt đầu thích em từ bao giờ?”.

Chàng ngập ngừng: “Nói thật là tôi không muốn nói”.

Tôi nhồm dậy: “Không thẳng thắn chút nào, không muốn thành hôn sao!”.

Chàng không kéo tôi lại, thông thả nói: “Đã thành hôn rồi, bây giờ là động phòng. Em về cũng tốt, kéo đêm nay tôi ngủ không yên”.

269. Chương 264

Tôi quay lại, lao lên người chàng, ra sức dụi đầu vào ngực chàng: “Vây em không đi nữa, để chàng ngủ không yên”.

Chàng không trả lời, tôi hiểu kỳ dụi tiếp, nghe thấy giọng nén nhịn của chàng trên đầu: “Xuống đi”.

Tôi nghĩ một hồi, bỗng nghĩ đến điều gì, mặt đỏ bừng, nhón chân nhón tay khê khằng trèo xuống. Tự đấu tranh trong lòng một hồi, lại áp đến hôn lên mắt chàng, lại còn dùng lưỡi liếm láp, tỏ ý an ủi.

Vốn định hôn xong sẽ lùi vào góc tường ngủ thì bị chàng tóm được, tôi giương mắt nhìn đôi môi mỏng mím thành một đường cong như cười của chàng, từ từ áp lại, ép vào môi tôi hôn thật mạnh, hôn mãi, thông thả nói: “Em lại dám”.

Tôi mới tỉnh lại, cơ thể còn yếu, chàng nhất định không dám, tôi cảm thấy lúc này không dám còn đợi lúc nào, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạng lạng của chàng, liền tủi thân lăn vào một góc.

Chú thích:

(3) Đoạn tự: Đồng tính nam, bắt nguồn từ một điển tích, Hán Ai Đế sủng ái một mỹ nam tên là Đồng Hiền, cho chàng ta ăn cùng, ngủ cùng. Một hôm Hán Ai Đế ngủ dậy, thấy Đồng Hiền còn ngủ say, nằm đè lên tay áo mình, không nỡ đánh thức liền sai người dùng kéo cắt đứt tay áo.

(4) Ngôi xưng hô trong tiếng Trung không phân biệt giới tính, tuổi tác.

270. Chương 265

Chương 5

Mặc dù chuyện tôi tỉnh lại khiến bao người kinh ngạc nhưng không ai phát hiện ra bí mật của tôi, mấy ngày sau cũng không bàn tán gì nữa, còn mang quà đến với đủ kiểu danh nghĩa.

Bách Lý Tấn đến thăm tôi, nói bao nhiêu lời tốt đẹp chẳng đâu vào đâu. Cuối cùng như nhớ ra chuyện gì, gãi đầu nói: “Đã chuẩn bị lo hậu sự, mời đến những đầu bếp có tiếng nhất Bối Trung, ai ngờ cô tỉnh lại, đành mời họ ra về”.

Giọng có vẻ luyến tiếc, như muốn tôi lại chết lần nữa. Nghe anh ta than vãn một hồi, tôi lặng lẽ rót trà cho khách. Bách Lý Tấn “à” một tiếng giơ tay đón, hai tay lại cứng đờ dừng trên không, rồi run run đặt cốc trà cạnh mép bàn, vừa gượng cười vừa đi giật lùi ra phía cửa, chớp mắt đã mất hút sau cánh cửa.

Mộ Ngôn ngồi bên xem sách thông thả liếc lại: “Độc được trong nước trà hình như hơi nhiều”.

Tôi nhìn nước trà vẫn giữ nguyên màu trong cốc, ngạc nhiên: “Rõ ràng Quân Vỹ nói với em đây là độc được không mùi không vị, sao chàng biết em cho cả gói?”.

Chàng trầm ngâm một lát: “... Lượng độc nhiều, làm nước trà hơi sáng màu”.

Tôi phì cười gật đầu.

Thấy tôi ủ rũ, chàng buông sách giả bộ vui vẻ hỏi: “Là loại độc gì?”.

Tôi bỗng hứng thú giải thích: “Là thuốc xổ”.

Mộ Ngôn: “...”.

Nghỉ ngơi ba ngày trong phòng, tôi đã bình phục hoàn toàn, Mộ Ngôn đồng ý cho tôi xuống giường, có lúc Tiểu Hoàng cũng đến chơi với tôi một lát, nhưng thường lại bị Mộ Ngôn đuổi thẳng, khiến nó nhìn chàng với ánh mắt thù hận ra mặt, vừa nhìn thấy chàng là tiu ngủi ngoẹo đầu ngoẹo cổ, chỉ có dùng gà rán mới mua chuộc được nó.

Khi không có gà rán để gặm, Tiểu Hoàng tỏ ra chán ngán, trước đây không có tôi thì Quân Vỹ chơi với nó, nhưng bây giờ Quân Vỹ đang ngủ bù, không có thời gian để ý đến nó.

Về chuyện Quân Vỹ ngủ bù, nói ra thì dài, bí mật về viên giao châu trập phục tôi tưởng Quân Vỹ cũng biết, bây giờ mới phát hiện hóa ra anh ta không hề biết.

Nghe Bách Lý Tấn nói loáng thoáng, trong ba ngày tôi hôn mê, Quân Vỹ rất buồn, đêm nào cũng ngồi thừ đến sáng, khi tôi tỉnh lại, vừa lăn lên giường là ngủ liền ba ngày, Bách Lý tiểu đệ hỏi tôi suy nghĩ gì về chuyện này. Tôi còn có suy nghĩ gì, chỉ thấy Quân Vỹ rất tốt, rất tình nghĩa.

271. Chương 266

Quân Vỹ ngủ đúng ba ngày, nhưng sau khi ngủ đủ, tinh thần cũng không khá hơn, sang ngày thứ tư, mới sáng sớm đã xuất hiện ở tiểu viện của tôi, bộ dạng thiếu ngủ như bị chà đạp cả trăm lần, sắc mặt xanh xám, môi tím nhợt, mắt vô thần.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta hồi lâu: “Quân Vỹ...”.

Quân Vỹ nhìn tôi mấy lượt từ đầu xuống chân, ngược mắt: “A Phát, lấy anh ta muối có vui không?”. Giọng nói thoảng như làn gió, như lập tức bay mất.

Tôi không biết có phải Quân Vỹ đang mộng du, nghĩ đến những chuyện kể đáng sợ về mộng du, tôi rùng mình, không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Anh ta lặng lẽ nhìn tôi một lát, chống tay lên trán: “Chúc mừng”.

Tôi vẫn không dám lên tiếng.

Tay anh ta giơ ra, xem chừng sắp chạm vào tóc tôi, lại rút vội về, giống như chạm phải lửa. Tôi nghi hoặc cố nhướn mắt nhìn món tóc đó, khi ngẩng lên đã thấy bóng anh ta loạng choạng đi xa.

Anh chàng quả nhiên đang mộng du.

Quân Vỹ đi không lâu, Dục Đường công chúa lại đến.

Hình dung ra rất nhiều lý do cô ta đến tìm tôi, đều liên quan đến Mộ Ngôn, kết quả cô ta đến cáo biệt lên đường khiến tôi sung sướng như mở cờ trong bụng. Tuy tôi không thích cô ta, nhưng cũng không ghét đến mức không muốn gặp mặt, mặc dù cô ta làm tôi tức mấy lần, đằng nào tôi cũng trả đũa được rồi, huống hồ cô ta sắp ra đi.

Hai bên mắt to mắt nhỏ nhìn nhau một hồi, tôi hắng giọng, lòng vui khôn tả, nhưng vẫn tỏ vẻ bình thường, cất giọng nói: “Cô Trúc sơn là thắng cảnh đẹp thế này, công chúa đã sớm bỏ đi như vậy, e hơi đáng tiếc”.

Cô ta gật đầu như rất tán đồng: “Tôi cũng thấy...”.

Tôi hoảng hồn, vội nói: “Có điều, cũng không nên chìm đắm trong hưởng lạc, mọi việc nên lấy đại cục làm trọng, đi lo việc lớn là rất đúng, không giữ công chúa nữa, cô lên đường bình an”.

Cô ta ngây ra hồi lâu, trợn mắt nhìn tôi: “Tôi thì có việc lớn gì, chỉ là...”. Cô ta cắn môi, “ ... Tôi từ bỏ”.

Tôi rót trà không nói gì.

Mắt cô ta đột nhiên đỏ lên: “Mộ ca ca mà tôi quen là một người trầm tĩnh, tháng trước Trần quốc trợ Đường kháng Tấn, trong trận chiến ở Lâm Khâu, liên quân Trần, Đường dùng mười vạn quân phá ba mươi vạn địch quân, tin thắng trận báo về Hạo thành, Mộ ca ca đang ung dung pha trà, nghe vậy chỉ cười nhạt, lệnh cho binh sĩ báo tin nói nhỏ một chút, kéo kinh động trà trong ấm”.

272. Chương 267

Cô ta phẫn nộ nhìn tôi, “Nhưng lần này, ngay tiểu thánh y Bách Lý Tấn cũng chẩn đoán cô không thể cứu được nữa, chàng lại nhất quyết cùng cô bái thiên địa, bế cô đến bái bốn đình bia. Cô biết không, ở Trần quốc của họ chỉ có phu nhân cưới hỏi dâng hoàng mới có tư cách được phu quân bế đến bái bốn đình bia lễ, hiếu, trung, thứ như vậy”.

Một giọt nước từ đôi mắt đỏ hoe của cô ta lăn ra: “Tôi vốn không đến Cô Trúc sơn ngắm hoa phật tang gì hết, chỉ là khó khăn lắm mới gặp chàng, muốn ở bên chàng. Nhưng tận mắt nhìn thấy chàng bế cô đã chết trên tay đến đình bia...”.

Cô ta dừng lại, dùng ống tay áo lau nước mắt, “Thật không hiểu chàng nghĩ gì, chàng có thể có được những thứ tốt hơn”. Nước mắt giàn giụa, “Nhưng tôi hiểu tôi nên từ bỏ, vương tử không được, tôi cũng không được. Chỉ có điều tôi không cam lòng, cô có thích Mộ ca ca thật không? Vì chàng, cô không nên ở bên chàng”.

Tôi lặng lẽ nhìn cô ta, cô gái này có thể còn ít tuổi hơn tôi, cô ta đau lòng như vậy, những giọt nước mắt long lanh dưới ánh mặt trời, giống như bao đêm không tìm thấy Mộ Ngôn, tôi ngồi một mình bên cửa sổ, nước mắt cũng lăn trên má như thế, chỉ có khác không long lanh bởi ánh mặt trời mà nhạt nhòa dưới ánh trăng khuya.

Trong phòng chỉ có tiếng nước nở của Dục Đường, tôi nhìn cốc trà trong tay: “Lần trước cô đã kể cho tôi nghe câu chuyện hoa phật tang, giờ tôi cũng kể cho cô nghe một câu chuyện”.

Cô ta nghi hoặc.

Tôi ngừng một lát thông thả nói: “Ngày xưa có một cô công chúa, cô phải xa người yêu, cô tìm người đó mãi nhưng ông trời không tốt với cô lắm, cho đến lúc chết cô vẫn không tìm được người cô yêu. Lúc cô chết trời đổ một cơn mưa lớn, nước mưa xối trên người cô. Cô thầm nghĩ, đau đớn quá, nếu trước khi chết có thể được gặp chàng một lần thì tốt biết bao, đầu chỉ đứng nhìn từ xa, công chúa lặng lẽ chết, trong lòng ôm ấp ước nguyện bé nhỏ như vậy”.

Dục Đường ngừng khóc, ngây người nhìn tôi.

Tôi tiếp tục: “Tôi đã nghe rất nhiều lời khuyên như vậy, vì muốn tốt cho chàng, cô nên thế này nên thế kia, nếu không thì không phải thật lòng yêu chàng, nhưng yêu đâu phải là chuyện của một người, tại sao không để hai người được bên nhau, tốt cho cả hai thay bằng chỉ tốt cho một người?”. Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta: “Cô đã bao giờ đến chết vẫn không từ bỏ ước nguyện? Không phải chết trong tưởng tượng mà chết thực sự, ước nguyện quay cuồng trong đầu cô khiến cô không thể từ bỏ, không thể quên?”.

Cô ta không trả lời.

Tôi cười: “Nếu có cô sẽ hiểu, có những thứ cho dù phải trả một giá thể nào cô cũng bằng lòng đánh đổi”. Hình ảnh cho đến thời khắc cuối cùng trước khi chết vẫn bám riết trong óc tôi là ảo giác được tạo nên do tôi khư khư bám lấy ước nguyện, chàng trai trẻ vận áo chùng đen cầm chiếc ô sáu mươi tư nan thông thả đi đến, trước ánh mắt nhòe máu của tôi hiện ra một rừng mai trắng.

273. Chương 268

Hai tay tôi đưa lên ôm ngực: “Tôi rất thích chàng, vì vậy càng phải ở bên chàng”.

“Cạch” một tiếng, chiếc cốc rơi trên bàn trà, cô ta sững người giơ tay định thu dọn, nhưng tay vừa chạm chiếc cốc gốm đổ trên mặt bàn liền vỡ rớt sâu vào trong ống tay áo, mắt khê ngược, trên mặt không còn nét ngây thơ nữa mà bàng hoàng như nghĩ ra điều gì khó tin.

Tôi chờ cô ta phản bác, nhưng không ngờ cô ta lại dễ thuyết phục như vậy, cô ta ngồi ngây một lát, không nói gì, đi ra, trước khi đi còn dăm dăm nhìn tôi, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Sau khi Dục Đường đi khỏi, tôi thu dọn ấm chén. Lặng lẽ ngồi thần một hồi, thầm nghĩ Mộ Ngôn đi đến chỗ Công Nghi Phỉ không thể một lúc về ngay. Lập tức quả quyết đi giày, đẩy cửa lên ra như một tên trộm, thử đi mấy bước trên sân đầy ánh nắng, không thấy ai chạy ra ngăn cản, xem ra những hộ vệ của Mộ Ngôn cũng không bí mật giám sát, tôi tạm yên tâm. Bóng tôi đổ dài trên khoảng sân rộng lát gạch, nhớ lại hồi nhỏ chơi trò giẫm bóng với Quân Vỹ, vậy là nhón chân một mình giẫm bóng mình chơi cũng rất khoái trá.

Đột nhiên phía cổng có tiếng nói vang lên “Đang làm gì vậy?”.

Tôi ngẩng đầu, dẫn đo gọi một tiếng: “Mộ ca ca”.

Chân Mộ Ngôn hình như vấp phải vật gì, người hơi chúi về trước, tôi vội làm ra vẻ muốn chạy lại đỡ, may chàng không ngã, chàng đi đến vừa đưa tôi trở về phòng vừa hỏi: “Ai dạy em vậy?”.

Tôi xoa mũi, “Dục Đường chẳng phải gọi chàng như vậy sao?”. Ngoẹo đầu mắt không nhìn chàng, “... lại còn gọi rất thân mật nữa”.

Chàng cười nói: “Quân muội muội”.

Tay tôi hơi run: “A... A Phát là được rồi...”.

Tất cả đều yên ổn, chỉ có Công Nghi Huân khiến tôi lo lắng, tính ra đã nửa tháng không gặp, sau khi tôi tỉnh lại gia nhân của cô mang đến biểu hai củ nhân sâm quý nhưng cô không đến thăm.

Tôi hỏi người hầu, được biết cô vẫn thế, chỉ có điều hầu như không ra khỏi cửa .

Tôi thầm nghĩ, bề ngoài lạnh băng của Công Nghi Huân đâu có dễ để người khác đoán ra tâm trạng, có điều không ra ngoài đã đủ nói lên rất nhiều điều. Nhưng đây không phải chuyện tôi cần lo lắng quan tâm.

Tôi chờ cô đến tìm tôi, nhưng lòng biết, nếu nửa tháng cô không đến nghĩa là sẽ không đến nữa. Xem ra tính hiếu kỳ muốn biết những ký ức đẹp trong cuộc đời trước của cô đã tiêu tan.

Nhưng đúng lúc tôi cảm thấy dường như cô đã hiểu ra, không còn day dứt về cuộc đời trước của mình, an phận sống như bao người thì tối hôm đó, con người tưởng đã nghĩ thông mọi chuyện đó lại đến tìm tôi. Nửa tháng trước cô nói không muốn biết những ký ức không vui, nửa tháng sau cô đứng dưới bóng trăng lặng lẽ nhìn tôi: “Tôi muốn biết, năm xưa rốt cuộc tôi chết thế nào”.

274. Chương 269

Chuyện này không thể cho Mộ Ngôn biết, nhưng giấu chàng lại không làm được. Thực ra tôi đã khỏe hẳn, có thể hoạt động bình thường nhưng vẫn bị cấm không được thế này không được thế kia, nếu lúc này dám nói định dùng Hoa Tư dẫn giúp người, chàng nhất định không đồng ý. Suy nghĩ một lát, đành tìm Quân Vỹ nhờ giữ chân Mộ Ngôn, để cho tôi và Công Nghi Huân có chút thời gian.

Công Nghi Huân nói muốn biết mình chết thế nào, tôi cũng muốn biết, có gì có thể khiến người ta hiếu kỳ hơn là bí mật của một gia tộc lừng danh? Không ai bằng lòng với một nửa bí mật.

Cơ hội đến rất nhanh, tối hôm sau có sứ giả từ nước Triệu đến, Mộ Ngôn phải nghị sự với họ. Chàng vừa đi khỏi, tôi đã điểm huyết cô hầu được cử đến phục vụ tôi, mặc áo của cô, lên ra khỏi cửa.

Công Nghi Huân đã chuẩn bị xong xuôi, phải tranh thủ thời gian, vừa lau mồ hôi trán, tôi đã khởi động giao châu đi vào ý thức của cô.

Vừa định bước vào, tay đã bị túm lại. Tôi cứng người quay đầu, cười gượng: “A ha, Mộ Ngôn, chàng cũng tản bộ đến đây sao. Thật khéo”. Nói xong đã thấy ký ức bị phong ấn của Công Nghi Huân hiện ra.

Mộ Ngôn lạnh lùng nhìn tôi, giọng cũng lạnh đến phát run: “Làm thế nào thoát ra được?”.

Tôi nghĩ có lẽ chàng kéo tay tôi đúng lúc viên giao châu đã khởi động, nếu không, sao chàng có thể theo vào, thậm chí Quân Vỹ vô dụng, cúi đầu nói khẽ: “Khi Công Nghi Huân tỉnh mới thoát ra được”.

Chàng giơ tay ôm trán, “Em đúng là. Không để người ta được yên chút nào”.

Tôi thầm liếc chàng, cảm thấy hình như chàng cũng không giận lắm, lập tức tấn công: “Để người ta được yên không phải là chuyện tốt”.

Chàng không dao động: “Lý lẽ vớ vẩn gì thế?”.

Tôi nản lòng: “Chẳng có lý lẽ vớ vẩn nào cả, thân mẫu em luôn để cho người ta được yên, cho nên cha em mới lấy nhiều mỹ nữ như vậy”. Lại bổ sung thêm: “Đằng nào em cũng là người hay sinh sự, hay là sau này chàng cũng lấy thật nhiều mỹ nữ, ngày ngày em cần nhằn bên chàng, khiến đầu chàng nẩy đom đóm”.

Chàng bật cười: “Em định cần nhằn tôi thế nào?”.

Tôi cân nhắc một lát, buồn bã quay đầu đi: “Nếu có ngày đó, em sẽ bỏ chàng mà đi”.

Chàng cau mày, “Ai cho em nói thế?”. Tôi nheo mắt nhìn chàng, xoa mũi nói: “Chẳng ai hết, nhưng hôm nay chàng cảm thấy em hay sinh sự, nhất định chàng bắt đầu ghét em rồi”.

Nói xong lại quay đi, chàng để cán quạt dưới cằm tôi từ từ nâng lên, giống như những công tử nhà giàu phóng đảng đùa giỡn con gái nhà lành, còn làm bộ hứng thú nhìn tôi một lượt từ đầu xuống chân.

Lát sau, chàng thông thả buông quạt lắc đầu: “Lại giở trò trẻ con gì đây, môi mím thành sợi chỉ rồi, tôi ghét em bao giờ?”.

275. Chương 270

Tôi lẩm bẩm: “Vậy chàng nói đi, chàng rất bằng lòng để em chạy ra ngoài làm việc này”. Không đợi chàng trả lời, lại bổ sung “Nếu không nói tức là ghét em”.

Chàng nhìn tôi không nói, lát sau mới thông thả phán: “Em rất biết cách đối phó với tôi. Nhưng chỉ lần này thôi, lần sau không được thế”.

Tôi cúi nhìn mũi giày: “Chàng vẫn chưa nói, có phải chàng giận rồi không?”.

Chàng làm bộ lạnh nhạt: “Em nói xem?”.

Tôi sịt mũi, giơ tay định lau nước mắt, tay vừa giơ đã bị chàng nắm lấy: “Thôi, tôi không giận”.

Tôi liếc trộm chàng, thấy ánh mắt chàng di chuyển đến lại vội cúi đầu: “Vậy... vậy chàng gọi em là ‘bảo bối’ nghe nào”.

Vừa nói xong cằm lại bị nâng lên, lần này không dùng cán quạt, mắt chàng như cười: “Em định trêu chọc tôi phải không?”.

“... Bị chàng lật tẩy rồi”.

Mãi phân trần với Mộ Ngôn không dám phân tâm quan sát cảnh trước mắt, khi định thần theo dõi ký ức của Công Nghi Huân thì phát hiện đã đến đoạn nửa năm sau lễ cưới của Công Nghi Phi và Công Nghi San. Lần trước mới đến cảnh hôn lễ của hai người.

Mộ Ngôn nhìn vẻ bần thần tiếc rẻ của tôi, đứng bên giải thích: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là sau khi nạp thiếp Công Nghi Phi chuyển ra khỏi phòng tân hôn, từ đó hai người không gặp lại. Còn nữa, Công Nghi San sinh con trai”.

Tôi nghĩ có lẽ chàng không biết chuyện, chần chờ một lát, kể cho chàng nghe nhân duyên của Công Nghi Phỉ và Khanh Tử Tử. Một câu chuyện ly kỳ như vậy, chàng lại không ngạc nhiên chút nào: “Họ là ruột thịt, có thể kịp thời nhận ra như thế cũng tốt”.

Tôi không tán thành: “Cũng chưa hẳn đúng là ruột thịt, em lại thấy chuyện này có uẩn khúc”. Ngừng một lát lại tiếp: “Chàng đã được nhìn thấy con bộ ngựa tét bằng cỏ lau, con chim yến cắt bằng giấy bóng vàng chưa?”. Tôi giơ tay phác ra kích cỡ hai món đồ chơi: “Chính là ngày trước Công Nghi Phỉ tự tay làm cho Khanh Tử Tử”.

Mắt chàng nhìn phía trước: “Có phải những thứ kia không?”.

Thuận theo ánh mắt chàng nhìn ra, trước mắt là cảnh trăng nước khói phủ, tất cả như ẩn sau màn sương lạnh, những ký ức được phong ấn đang hiện ra cảnh Công Nghi Huân đến thăm Công Nghi San vừa ở cũ, còn con bộ ngựa và con chim yến mà tôi vừa nhắc với Mộ Ngôn đang để trên chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường Công Nghi San.

Công Nghi Phỉ đang ngồi một bên, thông thả mở nắp cốc trà. Hầu nữ Họa Vị tay bưng chiếc hộp đựng một chiếc khóa ngọc chế tác tinh xảo, Khanh Tử Tử nghiêng người nhìn đứa trẻ ngủ say, đón chiếc khóa ngọc từ tay Họa Vị để bên cạnh đứa trẻ: “Không có quà gì, đánh một chiếc khóa ngọc bình an tặng tiểu công tử, cốt nhục của Công Nghi gia nhất định phải được chăm sóc thật tốt”. Mắt liếc những món đồ chơi trên bàn, giọng nhẹ nhàng, “Mấy hôm trước Họa Vị thu dọn phòng tìm thấy những đồ chơi này, nó rất đẹp nên mang đến cho tiểu công tử chơi”.

276. Chương 271

Ánh mắt Công Nghi San thoáng hốt hoảng, cũng phải thôi, ẩn ý những câu nói vừa rồi của Khanh Tử Tử dường như rất rõ, vừa như biết hết mọi chuyện vừa như không, Công Nghi San không lo sao được.

Bàn tay Công Nghi Phỉ đang nâng cốc trà dừng lại rất lâu, trong phòng yên tĩnh khác thường, chàng khẽ cười hướng về mấy hầu nữ: “Đại phu nhân đã nói thế, các người còn đứng ngây ra đấy, mau thay nhị phu nhân mang đồ cất đi”.

Tam thê tứ thiếp thường là thế, thiếp bao giờ cũng được sủng ái, Công Nghi San về làm thiếp, vốn không có tư cách gọi là phu nhân, nhưng lúc này Công Nghi Phỉ lại gọi cô là nhị phu nhân, phòng càng yên tĩnh, chỉ có kẻ gây sự vẫn bình thần uống trà, sắc mặt Khanh Tử Tử trắng như tuyết, nhưng cũng có thể tôi nhìn nhầm, cô vốn đã trắng, hơn nữa ở khoảng cách hơi xa.

Thời gian nửa năm tiếp theo, cảnh trong ký ức lướt qua rất nhanh. Nhưng con đường sụp đổ của Công Nghi gia từng bước cơ hồ nằm trong tính toán của Khanh Tử Tử, con người ta chúng quy cần lựa chọn. Tôi đã đánh giá thấp cô, chưa bao giờ cô quên mình phải làm gì.

Tháng chín mùa thu mát mẻ, Khanh Tử Tử được gả vào Công Nghi gia một năm có lẽ, chưa có chuyện gì xảy ra, còn Công Nghi San hưởng phúc nhờ con, sống ở cư gia tộc trưởng như cá gặp nước, mặc dù những người trong cuộc đều biết lại lịch đứa trẻ đó.

Dần dần lan ra tin đồn, nói rằng phụ thân Công Nghi San ngầm liên thủ với các vị trưởng lão trong họ tộc khuyên Công Nghi Phỉ bỏ vợ, với lý do một nửa quyền thế của gia tộc rơi vào tay người đàn bà không thể sinh con nối dõi. Một thời gian, mọi người trong nhà đều nhìn Khanh Tử Tử với con mắt thương cảm, nhưng không ai biết chính cô tung ra tin đồn đó.

Mặc dù xem ra nhị thúc của Công Nghi Phỉ luôn nhòm ngó ngôi cao, cũng đích thực muốn đuổi Khanh Tử Tử ra khỏi Công Nghi gia, để con gái trở thành chính thê, nhưng trong chuyện này quả thực ông ta bị oan.

Lời đồn quả có sức mạnh ghê gớm, nhị thúc vốn không có động tĩnh gì bức bối bởi lời đồn mới tương kế tựu kế đi trước một bước, ngồi chờ tai họa giáng xuống chỉ bằng ra tay trước. Trong một đêm mưa to gió lớn cuối tháng chín, Khanh Tử Tử khoác áo choàng trắng bước vào cổng lớn cư gia tam thúc lúc này vẫn còn đang để tang con gái.

m mưu cơ mật này được thực thi rất nhanh.

Những việc cô muốn làm, việc cô đã làm cuối cùng tôi đã hiểu, mặc dù trước đây cũng dự đoán nhưng lúc này mới tin, quả nhiên cô đến báo thù Công Nghi gia. Từ lợi dụng cái chết của Công Nghi Hàm, khiến hai vị thúc thúc huyết hải thâm thù, đến cường ép buộc Công Nghi Phỉ nạp Công Nghi San làm thiếp, từng bước dẫn tới cục diện hôm nay, tất cả đều được tính toán tỉ mỉ đầu vào đấy.

Người ngoài chỉ biết Khanh Tử Tử không sinh được con, còn Công Nghi San được Công Nghi Phỉ sủng ái, rốt cuộc thật giả thế nào không ai biết, họ chỉ cảm thấy người kế vị trưởng tộc sẽ là con trai của Công Nghi San.

277. Chương 272

Hai vị thúc thúc ngấm ngầm tranh giành đã lâu, nhưng cũng không có xung đột lớn, bởi họ vẫn nhớ câu chuyện ngụ ngôn “cò vạc tương tranh, ngư ông đắc lợi”, dưới sự sắp xếp cơ mật của Khanh Tử Tử, Công Nghi gia rõ ràng hình thành hai phe đối lập, hai vị ngư ông đều bị kéo xuống nước. Một người bị cò cướp đi, người kia đến tìm vạc làm hậu thuẫn cho mình.

Tam thúc đồng ý giúp Khanh Tử Tử, ở đời, trong thế tương tranh, kẻ này thịnh ắt kẻ kia suy, nhị thúc đắc thế, tam thúc đương nhiên thất thế, huống hồ hai bên còn có mối thâm thù là cái chết của Công Nghi Hàm.

Nhưng tôi nghĩ họ đã bị Khanh Tử Tử lợi dụng, họ cho rằng loại bỏ đối phương là mình sẽ đứng đầu, hơn nữa thời cơ cuối cùng đã đến, nhưng lại quên mất đạo lý bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ đi ngay sau, họ không biết có một người đứng ngoài mong đợi họ huynh đệ tương tàn, lại không ai quy định một người đã là ngư ông thì không thể làm chim sẻ.

Hai phe đã tranh giành đến lúc này, nếu tôi là Khanh Tử Tử, ôm mối hận như vậy đến nơi này, mục đích chỉ là tiêu diệt Công Nghi gia, sức nhớ tới trận đại hỏa hoạn của Công Nghi gia bảy năm trước, bỗng giật mình, có lẽ cuối cùng cô đã hoán gọi được hộ thần Thiên Hà đó...

Người bỗng cứng đờ, Mộ Ngôn ngồi bên nắm chặt tay tôi, khẽ nói: “Chuyện đã xảy ra, còn lo làm gì cho một”.

Tôi dựa vào chàng: “Công Nghi Phỉ nhất định đã tiên liệu được cô ta muốn hủy gia tộc của chàng ta, tại sao không ngăn cản?”.

Chàng cười nói mập mờ: “Có lẽ cái cũ không hủy, cái mới khó nảy sinh”.

Lá trên cây rụng dần, trời chuyển sang đông. Thời gian thấm thoát trôi đi, chớp mắt đã đến ngày mồng bốn tháng chạp, ngày tế tổ của Công Nghi gia, cũng là ngày khởi sự của Khanh Tử Tử.

Đêm mồng ba, canh khuya trắng lạnh, Công Nghi Phỉ sau khi nạp thiếp chưa từng quay lại tiểu viện của chính thê giờ lại rẽ hoa, giẫm ánh trăng bước vào viện môn quanh quẽ. Gió lạnh thổi bật cánh cửa chính đường, trùng trùng rèm sa phấp phới, thấp thoáng nhìn thấy một mỹ nhân ngồi trước đài trang sau những bức rèm, giống như chìm trong màn sương mỏng, toát ra hàn khí yêu dị. Còn bóng hoa in lên cửa sổ trông giống những chữ tròn khéo léo cắt ra từ câu đối.

Gió cuốn cao bức rèm, lộ ra Khanh Tử Tử toàn thân xiêm áo đỏ thẫm, cặp mày dài thanh mảnh tựa nét vẽ trên băng, môi hồng, giữa trán điểm một đóa tử kim hoa đỏ chói, ngay đêm tân hôn cũng không thấy cô trang điểm lộng lẫy như vậy.

Tiếng tinh tang phát ra từ bức rèm châu ngũ sắc, trong ánh nến lay động, cô từ từ chìa tay về phía Công Nghi Phỉ sắc mặt đờ đẫn đứng ở cửa phòng, cô hơi nhướn mi, ánh mắt dịu dàng xôn xao như sóng.

Công Nghi Phỉ sững sờ, nhưng không bước đến nắm bàn tay chìa ra đó, ánh mắt dừng lại trên gương mặt dịu dàng hiềm hoi của cô, “Đã là canh hai, phu nhân còn chưa ngủ, cho Họa Vị mời ta đến có việc gì gấp?”.

278. Chương 273

Cô bước ra mấy bước, chiếc váy dài xúng xính sát đất, hơi nghiêng đầu nhìn chàng: “Tôi tưởng đệ không đến, nhưng đệ đã đến, đến rồi cũng không dám nắm tay tôi”. Cô cúi đầu cầm tay chàng, áp vào ngực mình, nhích dần lên trên, như muốn bàn tay đó ôm ấp má mình, nhưng lại dịch sang bên dừng lại ở tai. Cô chăm chăm nhìn chàng: “Đang run”, trong mắt có gì lóe qua, “... Tôi đáng sợ thế sao?”.

Chàng tê từng ngón tay cô, thần sắc dừng đứng thu tay về: “Cô uống nhiều rồi”.

Cô nhìn chàng rất lâu, gờ tay vuốt trán, như đầy nghi hoặc: “Uống say không tốt sao? Lúc nhỏ tôi ở lâu xanh, nhìn thấy khách mua vui nếu thấy cô gái nào bị chuốc say họ sẽ rất vui”. Cô ngẩng nhìn chàng, hơi nghiêng đầu, “Còn đệ, A Phi, tôi say rồi đệ có thấy vui không?”.

Trong phòng yên tĩnh, chàng cười khê: “Cô muốn kéo tôi quay lại chăng?”.

Đôi môi đỏ của cô hơi mím.

“Tôi đã đoán sai?”. Chàng cười gật đầu, “Phải, sao cô có thể muốn kéo tôi quay lại, ngày xưa tôi thích cô, cô đã phát buồn nôn, hôm nay làm đến nước này, tôi lại cản đường cô ư?”. Nói đoạn bước tới trước đài gương, cầm lên bình rượu bằng ngọc, “Hôm nay muốn chúc cho tôi say để làm gì? Muốn làm tôi ngủ say như chết, hay là hôn mê bất tỉnh?”. Nhìn ngắm bình rượu trong tay, mặt hiện ra nụ cười kỳ quái, ngoài đầu nhìn cô: “Chắc không đến nỗi định giết tôi chứ?”.

Mặt cô cứng đờ, sắc hồng trên má tiêu tan, chỉ có cặp môi đầy đặn thắm đỏ như đoá anh đào đầu cành giữa trời tuyết, một khuôn mặt đẹp như băng tạc, nụ cười lạnh từng tác: “Thì ra đệ nghĩ tôi như thế”.

Chàng nhướn mi, môi hơi cong dịu dàng như cười, lời nói ra lại sắc như lưỡi dao: “Có lúc tôi đã nghĩ rốt cuộc cô có gì tốt, nghĩ suốt nửa năm”.

Chàng nâng cầm cô, giống như đánh giá món đồ trang sức trong cửa hiệu, “Hồi đó sao tôi lại thích cô nhỉ?”.

Chàng tiến lại gần cô, “Tôi đã nói rồi, bất luận cô làm gì tôi đều không ngăn cản”. Nộ sắc từ đáy mắt lan ra, chỉ thoáng qua, thần thái lại ung dung, “Nhưng tại sao cô luôn muốn gây chuyện với tôi?”.

Cô ngậy người: “Nếu tôi nói lần này thì không, đệ có tin?”.

Chàng buông cô ra, lắc đầu cười: “Cô luôn nghĩ tôi dễ đánh lừa, cô nói gì tôi cũng tin, nhưng bây giờ không phải là một năm trước”.

Chàng quay người bước thẳng ra khỏi cửa, không hề lưu luyến, bóng khuất sau viện môn, trời có tuyết nhỏ, giống như muôn cánh hoa bé xíu từ mặt trăng rơi xuống. Gió to làm tắt mấy ngọn nến, trong ánh nến tàn, cô cầm lên bình rượu, từng ngụm uống cạn bình.

Đó là lần cuối cùng hai người ở bên nhau.

Ngày bốn tháng chạp, tuyết rơi dày. Cành cây khô oằn xuống bởi tuyết đọng, thỉnh thoảng có cành gãy rơi xuống.

279. Chương 274

Trước cửa tông miếu của Công Nghi gia, gia nhân bận rộn đi lại, hương thơm, nước sạch đã bày sẵn lên hương án, ba tiếng trống đồng ngân vang, đại lễ tế tổ bắt đầu.

Ngày tế tổ mừng bốn tháng chạp của Công Nghi gia nghe đồn là cát nhật được một thuật sư bấm tính từ bảy trăm năm trước. Nhưng ngày hôm đó, từ sắc trời u ám đến bảy quạ rào rào trước tông miếu đều báo hiệu điềm không lành.

Giờ tốt đã đến, đại tế mỗi năm một lần nhưng nhị thức lại vắng mặt, tam thức không thấy đâu, Công Nghi San như có linh cảm gì, ôm chặt đứa bé trong lòng, vẻ căng thẳng, tay mỗi lúc càng run, càng xiết chặt.

Chủ tế đốt nến, thắp hương, tiểu công tử trong tay Công Nghi San đột nhiên khóc một tiếng, trưởng lão cau mày, đang định nhắc nhở, Công Nghi Phi đã gờ tay đón đứa trẻ trong lòng Công Nghi San. Khanh

Tửu Tửu hơi ngẩng đầu, mắt liếc qua, rửa tay trong tịnh bồn gần đó, thản nhiên lấy ba nén nhang, thông thả châm lửa, không cắm vào bát hương tiên tổ, lại cắm ngay ngắn trước bài vị của Ung Cẩn Công chúa, phu nhân tộc trưởng đời trước.

Tàn hương rơi trúng tay cô, người khẽ run, Công Nghi Phỉ lạnh lùng theo dõi mọi cử động của cô, khi ánh mắt cô liếc lại, chàng dừng đứng ngoảnh mặt đi.

Chủ tế đọc văn tế, tụng ca công đức bảy trăm năm của liệt tổ liệt tông, giữa thời khắc xem ra rất mực bình yên đó, cánh cửa tông miếu bị đẩy “rầm” một tiếng, một người áo xám loạng choạng lao vào, bất chấp lễ tiết thần sắc hốt hoảng bước vội đến bên nói với Công Nghi Phỉ: “Xảy ra chuyện lớn rồi, nhị lão gia và tam lão gia đánh nhau, cả hai đều đem theo rất đông gia nhân nô bộc, có vẻ quyết đấu đến cùng, đại nhân...”.

Chưa kịp xong, Công Nghi San bên cạnh đã lao ra cửa, Công Nghi Phỉ kéo lại: “Định đi đâu?”.

Công Nghi San hai mắt đỏ hoe, một tay bịt miệng, nén khóc cầu xin: “Đừng ngăn em, em phải đi tìm cha!”. Chàng trầm giọng: “Đợi ta cùng đi”. Tiểu công tử giao cho trưởng lão, Công Nghi Phỉ lướt qua Công Nghi Huân, nắm tay Công Nghi San, bước vội khỏi tông miếu.

Lát sau Khanh Tửu Tửu cũng mượn cớ bỏ đi. Đàn quạ đen trước cửa đã bay mất tăm, loài chim ăn xác thối đó chắc đã đánh hơi thấy mùi chết chóc.

Công Nghi gia có một chiếc đài cao gọi là Phù Vân đài, cao ba ngàn bậc đá, trên đài có ngôi đình Phù Vân cột bằng bạch ngọc, từ đó nhìn ra có thể nhìn khắp cả mười dặm vuông.

Bốn bề yên tĩnh, tuyết rơi lả tả như lông ngỗng, Khanh Tửu Tửu đứng trên Phù Vân đài, tóc đen, áo trắng giống như một nét bút đầy thi vị trong tờ tuyên biểu trắng tinh.

Trên cao như vậy vẫn có thể nghe thấy tiếng hô giết chóc, cô cúi đầu nhìn thảm cảnh do tay mình gây ra, đôi mắt đen thất thần. Họa Vị bên cạnh khẽ nói: “Công Nghi gia đến nước này vận số đã hết, tiểu thư hà tất hao tâm tổn lực, nhất định hoá gọi hung thú Thiên Hà, găng với Phỉ thiếu gia như thế, quả thực không cần thiết”.

280. Chương 275

Cô gơ tay ra, hoa tuyết lọt qua kẽ ngón tay rơi xuống: “Chắc người đã nghe câu nói cà cuống đến chết còn cay. Phải triệt để hủy hoại Công Nghi gia, nhất định phải thế”.

Cô nói như vậy thực ra tôi có thể hiểu, nghe nói trưởng tộc Công Nghi cả đời chỉ có thể hô gọi Thiên Hà một lần, vị hộ thần đó cũng chỉ có thể tung hoành trên trần gian một canh giờ. Nếu Công Nghi gia vận số vẫn còn, cho dù hô gọi được Thiên Hà cũng không hoàn toàn hủy diệt được họ. Điều cô muốn chính là lợi dụng Thiên Hà giáng cho Công Nghi gia một đòn chí mạng, kết thúc vận số của họ.

Họa Vị vội nói: “Nhưng nếu làm thế thật, Phỉ thiếu gia sẽ không tha thứ cho tiểu thư”.

Nói xong tự biết lỡ lời, nhưng vẫn không kìm được, tiếp tục khuyên can: “Ngày trước, ngoài phục thù trong mắt tiểu thư không có gì khác, nhưng bây giờ, chẳng phải tiểu thư rất coi trọng Phỉ thiếu gia...?”.

Bàn tay Khanh Tửu Tửu sững lại trên không, chậm chậm thu về: “Có phải người cảm thấy tiểu đệ đó của ta rất vô dụng?”. Ống tay áo cô gió lùa căng phồng lên như con bướm khổng lồ giương cánh, “Trong cuộc đời phù phiếm này, mọi người đều đang tranh giành, tranh hư danh, tranh hư lợi, người thắng ít, người thua nhiều, có biết tại sao không?”.

Cô thu tay áo, chậm rãi tự trả lời: “Bởi vì người ta thường khinh địch”.

Lát sau cô ngẩng đầu nhìn bầu trời hoa tuyết bất tận, “Cậu ta không ngăn ta, không phải không ngăn được, chỉ là việc ta muốn làm, cậu ta cũng muốn. Ta vì phục thù, cậu ta muốn là kim thiên thoát xác, để gia tộc thoát khỏi sự khống chế của Trần vương, làm lại cuộc đời. Mấy năm nay tài sản của Công Nghi gia có thể di chuyển được, cậu ta đều lạnh lùng di chuyển hết, những người tài, mưu sĩ Công Nghi gia không thể thiếu cũng bị cậu ta phân tán đến các nước, Công Nghi gia bây giờ chỉ còn cái khung rỗng. Ta không phải không biết, chỉ là...”.

Cô dừng lại, “Ta có thể giả bộ không biết”.

Họa Vị tay nắm chặt gấu áo, mặt kinh ngạc chấn động.

Cô vẫn đứng quay lưng lại, tay bám vào lan can bạch ngọc, thông thả nói: “Trước giờ ta vẫn cho rằng, không có sự phản bội huyết thống nào có thể tha thứ, cũng không có sự phản bội tình yêu nào đáng bận lòng, người thấy A Phỉ thuộc loại nào?”.

Họa Vị thăm thì: “Những cái tốt của Phỉ thiếu gia đối với tiểu thư có vẻ không phải là giả”.

Lát sau cô nhẹ giọng: “Khi chúng tôi gần nhau nhất là trong bụng mẹ, hai bên tựa vào nhau, ta không biết ta là ai, cậu ta không biết cậu ta là ai, sự ra đời của người khác là để đoàn tụ, sự ra đời của chúng tôi là để chia ly”.

Tiếng hô “giết” bên dưới đài vẫn không dứt, cô hơi ngẩng đầu nhìn tuyết rơi bên ngoài, “Tất cả đã là định mệnh”.

Phía xa, dãy núi u ám, dòng đại hà như một con mãng xà khổng lồ màu trắng nằm vắt ngang Bối Trung tuyết ngập trời.

281. Chương 276

Thời khắc cuối cùng đã đến.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, bộ y phục trắng muốt trên người Khanh Tử Tử hôm nay long trọng khác thường. Gió lồng lộn quần đảo trên đầu, rít lên như tiếng thú gầm. Khanh Tử Tử khép mắt, hai tay đặt trước ngực tạo một thủ ấn phức tạp, môi mấp máy, lời hoán truyền xa xăm vang lên, lan trong không trung.

Từng hồi chuông không biết từ đâu vọng đến, tôi nắm chặt tay Mộ Ngôn, nghĩ tới hung thú Thiên Hà say ngủ bao năm dưới đáy sông bị đánh thức, không biết sẽ là kỳ quan thế nào.

Nhưng kỳ lạ là lời hoán gọi đã niệm sắp hết, hộ thần Thiên Hà trong truyền thuyết lại chưa thấy phá sóng, tung nước vọt lên, Khanh Tử Tử mắt mở to, chớp đảo, môi mím chặt, lời hoán truyền cuối cùng đã tan trong gió tuyết.

Tôi sững người, cô và Công Nghi Phỉ là chị em song sinh, theo lý Thiên Hà nhất định nghe lời hoán gọi của cô nhưng lại không thành công, lẽ nào hung thú ngày xưa không phân biệt được song sinh giờ đột nhiên tiến bộ?

Tôi nói ra suy nghĩ đó với Mộ Ngôn, chàng trầm ngâm, lát sau khẽ nói: “Có lẽ Khanh Tử Tử không phải là chị của Công Nghi Phỉ”. Tôi à một tiếng, nghi hoặc ngoái đầu, lập tức hiểu ra đây mới là đáp án có khả năng nhất.

Tôi không nghĩ đến điều đó bởi vì trước giờ Công Nghi Huân vẫn đĩnh ninh như vậy, hơn nữa đã làm mọi việc cực đoan như thế, không phải bởi vì Công Nghi Phỉ là tiểu đệ của cô sao?

Tuyết đã phủ một lớp dày trên Phù Vân đài, Khanh Tử Tử sắc mặt trắng bệch, loạng choạng bước đi như đột nhiên không thể gượng được nữa, Họa Vị vội chạy đến đỡ, giọng run run: “Tiểu thư, thử lại lần nữa xem sao, lời hoán truyền dài như vậy, liệu có...”.

Cô ngắt lời: “Không sai, một chữ không sai”. Người đứng không vững nhưng lại đẩy Họa Vị ra, mắt nhìn xuống cuối đài, bỗng giật mình. Theo ánh mắt cô nhìn ra, thấy Công Nghi Phỉ đang đứng trong gió, không biết đã đứng bao lâu, tóc đen, áo trắng phấp phới trong gió lộng.

Hai người nhìn nhau từ hai mé đài cao, giữa họ là màn tuyết rơi. Lát sau, Công Nghi Phỉ từng bước đi đến, dừng hai bước trước mặt cô, gơ tay vuốt má cô, nhìn đôi môi tím ngắt của cô, khóe miệng nhếch ra nụ cười giễu cợt, lạnh lùng cất tiếng: “Nàng cho rằng mình là chị ta, bởi vì phụ thân nàng nói thế, bởi vì khuôn mặt nàng có vài phần giống ta, thiên hạ không hiếm người giống nhau, nhưng hôm nay, Khanh Tử Tử, nàng còn dám khẳng định nàng là chị ta không?”.

Cô lùi xa chàng hai bước, vẻ bàng hoàng đã tiêu tan. Xưa nay cô vẫn giấu tình cảm, khi ngẩng đầu, đôi mắt đen đã lại trở nên băng lạnh, dường như lại trở về là Khanh gia trưởng nữ trước khi gả về Công Nghi gia, cho dù đi ngang qua chàng cũng không dừng bước.

282. Chương 277

Cô lạnh lùng nhìn chàng: “Tôi không phải là chị của chàng, chẳng phải chàng nên vui sao? Chàng hãy nói đi, thế nào là yêu, thế nào là hận, ai đã nói tình yêu không phải muốn cho là cho được, muốn lấy lại là lấy được?”.

Chàng từ từ kéo cô lại gần, đôi mắt bùng nổ khí: “Sự đã đến nước này, những điều nàng muốn nói với ta chỉ có thể sao? Nàng không bận lòng chút nào ư?”.

Cô để chàng nắm vạt áo mình, “Tại sao chàng lại giận như vậy?”. Hai tay nắm tay chàng, để trước ngực mình, mắt nhìn thẳng vào mắt chàng: “Bởi vì tôi không phải là chị của chàng, không thể hoán gọi Thiên Hà, chàng cũng muốn hủy diệt gia tộc này, nhưng lại không nhẫn tâm ra tay...”.

Tôi tưởng với câu nói gây tổn thương như vậy, có lẽ Công Nghi Phỉ lập tức đánh cho cô một trận, nhưng kết quả khiến tôi thất vọng, ánh mắt Công Nghi Phỉ vừa tràn nổ khí bỗng trở nên ngờ ngác thất thần, hai tay dưới ánh mắt điều khiển của Khanh Tử Tử đã kết thành thủ ấn phức tạp.

Tôi bỗng lặng người, nếu không đoán nhầm, thần sắc này của Công Nghi Phỉ có lẽ là đang bị thôi miên. Trong truyền thuyết, thuật thôi miên này gây tổn hại không nhỏ đối với người thực thi phép thuật, nhưng nếu thành công lại có thể khống chế hành vi và tư tưởng của người khác, khiến người đó làm theo ý mình.

Không ngờ Khanh Tử Tử lại biết bí thuật đó, cô làm vậy có phải muốn Công Nghi Phỉ đích thân hoán gọi Thiên Hà? Mới nghĩ đến đó, những lời hoán chuyển cổ xưa một lần nữa được hô lên. Giống như một vùng đất hoang phong ấn đã lâu đột nhiên khai động, mọi văn minh đều không tồn tại, mây đen cuộn cuộn phía chân trời, ào ào chuyển động như thoát khỏi sức hút của tinh cầu, khiến toàn bộ vùng Bối Trung chớp mắt tối đen như mực.

Ba vì sao ló ra từ tầng mây đen kịt, rõ ràng là ban ngày trên bầu trời lại chỉ thấy ánh sao. Một tiếng gầm từ xa lan tới, mặt đất rung chuyển, đột nhiên thêm một tiếng gầm từ phía dòng đại hà như phá tầng không ập đến, luồng ánh sáng trắng chói chang nóng như lửa chiếu rọi nửa vùng trời. Tôi mở to mắt, chăm chú nhìn dị vật vọt ra từ luồng sáng trắng đó, sừng vàng, vảy bạc, giống ngựa nhưng lại có vảy, giống rồng nhưng lại có bốn chân, chính là... thần thú Thiên Hà.

Tiếng động quá mạnh, không nghe rõ Công Nghi Phỉ ra mệnh lệnh gì, chỉ nhìn thấy bốn vó của Thiên Hà tung lên, nửa bầu trời tức thì bùng lên chùm tia sét như vạn móc câu, luồng ánh sáng phía sau là gió lửa, tuyết bị hơi nóng làm tan thành mưa, bỗng chốc mưa trút xuống.

Đó không phải là điều Công Nghi Phỉ muốn mà là Khanh Tử Tử muốn, chàng đang cố vùng vẫy thoát khỏi thôi miên. Tôi không biết tại sao, cô không phải là con gái của Ung Cẩn công chúa, những đòn báo thù đó chẳng có ý nghĩa gì, Công Nghi gia không nợ cô, cô đã biết vậy nhưng vẫn cố tình muốn hủy hoại Công Nghi gia, rốt cuộc là vì sao?

Chùm sáng từ miệng Thiên Hà phun ra, móc vào cơ thể con người giống như mũi tên, khoét ra những lỗ hồng chỉ chút đầy máu. Tiếng thét thê thảm như tiếng quỷ khóc chốn địa ngục. Một cảnh tàn sát thảm khốc chưa từng có.

283. Chương 278

Tôi nép vào lòng Mộ Ngôn, chỉ hé mắt tiếp tục quan sát thảm cảnh, một địa ngục trần gian dưới Phù Vân đài, trên đài lại vẫn có tuyết rơi.

Cuối cùng Công Nghi Phỉ vùng vẫy thoát khỏi thuật thôi miên đẩy Khanh Tử Tử ra, ánh mắt lướt qua những thi thể dưới Phù Vân đài rồi quay lại nhìn Khanh Tử Tử, “Tôi tức giận vì cô không hoán gọi được Thiên Hà ư? Tôi không nhẫn tâm tự ra tay ư? Cô rất biết tìm cho mình cái cớ!”.

Chàng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống: “Dù cô không giết họ, những người đó hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết, nhưng cô, một ngoại nhân, có tư cách gì giết người của Công Nghi gia? Tôi cứ nghĩ cô bản tính lạnh lùng, thì ra tôi đã đánh giá thấp cô, báo thù gì? Cô chỉ là một kẻ ác tâm, một kẻ thú tính”.

Họa Vị rơi nước mắt đỡ Khanh Tử Tử đang gục trên đất, hiểu tính chủ nhân, vừa đỡ đứng lên là vội buông tay, nhưng đã bị cô níu lại. Bí thuật thôi miên chỉ dùng một lần tinh lực tổn thương tám phần, xem ra cô không còn sức đứng lên nữa.

Tay bám lấy Họa Vị, cô ho mấy tiếng, lấy ống tay áo che miệng, rồi lại chấp tay sau lưng, sắc mặt vẫn trắng bệch, khẽ nói: “Tôi có lỗi với chàng, sau khi chuyện kết thúc, hãy cho tôi một kẻ ước chia tay”.

Chàng cười khẩy một tiếng, mắt lóe hận như muốn bóp chết cô: “Cô tưởng làm thế coi như bù đắp cho tôi sao? Ngoài chạy trốn, cô còn biết làm gì?”.

Cô chưa trả lời, tôi nghĩ không phải cô không muốn trả lời mà là không có sức lực, phía xa đột nhiên lại bùng nổ một tiếng động phá trời, ngẩng nhìn, thấy một tia sáng hình mũi tên từ miệng Thiên Hà phun ra không hiểu sao lại bay về phía Phù Vân đài.

Tôi lập tức đoán ra, nhưng cảm thấy mũi tên hình như hơi lệch hướng, tôi kêu lên một tiếng, biến cố xảy ra trước mắt khiến người ta tức thở. Tất cả chỉ trong chớp mắt, thấy Công Nghi San tay ôm đứa trẻ đột nhiên từ bậc đá trên cùng bước lên Phù Vân đài, mũi tên ánh sáng đang nhắm cô lao tới.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, thân hình dong dỏng của Công Nghi Phỉ đã lao đến chắn trước Công Nghi San. Nhưng sau khi tia sáng lóe lên, mũi tên đó cuối cùng lại xuyên qua ngực Khanh Tử Tử.

Nguyên nhân không có gì khác, trong chớp mắt Công Nghi Phỉ lao ra cứu Công Nghi San, là cô đã kịp thời lao đến chắn trước chàng. Công Nghi San kêu thét một tiếng ngắt đi, đứa bé trong lòng không hiểu sao không khóc. Công Nghi Phỉ dường như vô thức đỡ lấy Khanh Tử Tử, chùm tia sáng hình mũi tên từ trên không bay vút tới, hung khí tuyệt đẹp đó giống như một chùm pháo hoa, nhưng khi tới gần chàng lại tan thành những điểm sáng lóng lánh. Chàng nắm chặt tay cô, đôi môi tái nhợt vừa rồi còn lạnh lùng thốt ra những lời độc địa như lưỡi dao đâm vào tim cô cho hả hận, lúc này lại run run không thốt lên lời.

Họa Vị cũng bị thương, gắng gượng bò đến nhưng không thể chạm tới gấu váy chủ nhân.

Chàng ôm riết Khanh Tử Tử vào lòng với một vẻ chiếm hữu, xiêm y trắng muốt trên người cô đã nhuộm máu đỏ. Màu trắng chỉ còn điểm tuyết, giống như mây hóa mai trắng nở trên mảnh đất đỏ, đẹp vô cùng, cũng lạnh vô cùng.

284. Chương 279

Cô thở dốc từng hơi trong lòng chàng, sau mấy tiếng ho, máu từ miệng phun ra, nhưng vẫn cố nói: “Bất chấp tính mạng của mình cứu cô ta, chàng thực sự thích cô ta!”.

Giọng chàng khàn đặc, hơi run, liên tục dùng tay áo lau vết máu bên miệng cô: “Đừng nói bừa, ta đưa nàng đi tìm đại phu”.

Nhưng máu vẫn không ngừng tuôn, ướt đầm vạt áo cô. Cô vẫn gắng gượng muốn nói, lời vẫn rõ ràng mạch lạc, giống như vết thương chí mạng kia chỉ là vết thương giả.

Có lẽ đây là lần duy nhất yếu đuối trong đời cô. Nhưng thần trí cô đã bắt đầu mê man, nếu không cô đã không hỏi chàng câu này: “Tại sao chàng không thích em nữa, chàng có biết những lời của chàng làm em buồn biết mấy”.

Lúc này đôi đồng tử của cô đã giãn ra, không còn in được hình bầu trời bao la tuyết, không in được hình khuôn mặt trắng bệch và ánh mắt đau đớn điên dại của chàng, nhưng cô lại cất tiếng: “Chàng nói em là kẻ

ác tâm, nhưng trong định mệnh phải có một trận tàn sát, em đến ra tay không phải càng tốt sao, chỉ cần một người xấu là đủ”.

Một giọt nước từ khóe mắt cô lăn xuống, “Em không biết thì ra em xấu xa như vậy. Nhưng, cũng không sao, chưa bao giờ em nghĩ, em có thể sống qua ngày hôm nay”. Giọng nhỏ nhẹ, trầm tĩnh, nhưng lại như mũi dao nhọn, từng lời, từng câu chích vào lòng người.

Tay chàng run run vuốt ve má cô, khi nhích lên chạm vào vết nước ở đuôi mắt cô lại càng run lấy bầy như bị lửa đốt nhưng vẫn không rút tay về.

Chàng ôm tấm thân đầm máu của cô, áp mặt vào trán cô: “Nàng không có gì xấu hết, những lời ta nói lúc trước chỉ là do quá giận mà thôi. Nàng đến Công Nghi gia tất cả đều rất tốt, duy nhất không tốt chỉ là không chịu sinh cho ta một đứa con”.

Mắt chàng như cười, tay nắm tay cô, “Nhưng không sao, ta cũng không bận lòng”.

Cô tựa vào chàng ho mãi, hàng mi đọng nước mắt, lại bật cười: “Cuộc đời em thật nực cười, bị cha mẹ bỏ rơi, bị cha nuôi lừa gạt, lại đi lừa người, cuối cùng bản thân... trận tuyết rơi này rất tốt, mọi hoen ố đều bị vùi lấp, tất cả đều kết thúc trong ngày hôm nay...”.

Cô nhìn chàng, mắt thoáng có ánh sáng lướt qua, giọng thoảng như tiếng gió: “Sự đã đến nước này, chàng vẫn an ủi em như vậy, em rất vui”. Run run gơ tay, như muốn vuốt nếp nhăn trên trán chàng, cuối cùng không đủ sức tay thông xuống, lời thốt ra tan trong gió tuyết: “A Phi, chàng hãy sống thật vui”.

Tuyết vẫn rơi không ngớt, tuyết đọng trên Phù Vân đài tan chảy dưới sức nóng của chùm mũi tên ánh sáng, lộ ra những phiến đá ngọc thạch lỏng lách, trong sắc màu long lanh của máu đỏ pha lẫn tuyết trắng ánh lên hai bóng người áp sát vào nhau.

Chàng muốn bế cô lên nhưng lại ngã khụy, nước mắt lăn rơi trên mặt cô, nhưng cô đã không còn cảm thấy được nữa. Chàng cố giữ giọng bình tĩnh để cô nghe thật rõ: “Ta không dối nàng, người ta thích vẫn luôn là nàng, ta cứu Công Nghi San bởi vì mũi tên của Thiên Hà không giết được chủ nhân của nó, nàng không phải chị ta, ta rất vui, những lời khiến nàng buồn chỉ là nói dối”.

Nhưng cô đã không thể đáp lời. Môi chàng áp sát môi cô, giọng nhẹ nhàng như thể cô vẫn đang còn sống, chàng lay gọi cô, nói với cô nỗi tủi trong lòng: “Rất cuộc nàng nhìn nhận ta thế nào? Tiểu đệ của nàng hay một người đàn ông?”. Nhưng cô đã không thể trả lời.

Mây đen tan dần, Thiên Hà đã ngủ dưới lòng sông.

Khanh Tửu Tửu đã chết như vậy, đó chính là ký ức cuối cùng được phong ấn của Công Nghi Huân, cảnh cuối cùng chúng tôi nhìn thấy trước khi tất cả chìm trong đêm tối là dưới bầu trời tuyết vô tận của Bối Trung, Công Nghi Phi ôm Khanh Tửu Tửu loạn choạng lê bước trong tuyết, như thể thế gian chỉ còn lại hai người.

285. Chương 280

Chương 6

Thoát ra khỏi ký ức của Công Nghi Huân, cô vẫn đang ngủ. Bên cạnh chiếc giường mây, ngọn nến an thần đã cháy được một nửa, mặc dù không ngửi thấy hương nến, nhưng nhìn sắc diện Công Nghi Huân là biết hương nến tác dụng rất tốt.

Tôi rất đắn đo có nên nói với cô kết cục đó. Thực ra mục đích của cô ngay từ đầu không phải là để người khác giải đáp bí ẩn cho cô, cô nói muốn biết mình chết thế nào chẳng qua là do trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, cuối cùng cô trở nên hoài nghi đối với sự tồn tại của mình mà thôi.

Cô vốn cho là mình nhập hồn trở lại là để báo đáp, nhờ tôi xem giúp ký ức cũ cũng chỉ là muốn xác nhận, nếu mọi ân oán tình thù đều đã kết thúc ở cuộc đời trước, vậy thì sự tồn tại hôm nay của cô là vô nghĩa, cô hy vọng tôi nói với cô, suốt cuộc đời cũ từ đầu đến cuối cô đều có lỗi với Công Nghi Phi, cô nợ chàng ta rất nhiều.

Tôi biết điều đó là do khi đi vào ký ức của cô, có một thời khắc nào đó thần trí của chúng tôi tương thông, tôi đọc được điều đó.

Nhưng sự thực không phải thế, những gì cô phụ lòng Công Nghi Phỉ, Khanh Tửu Tửu cuối cùng đã lấy cái chết để trả. Cô lưu luyến nhân gian cũng không phải là do cô nợ chàng.

Cũng may sau năm năm, cô đã trở lại, nhưng rất khó lý giải tại sao sau khi cô trở lại, thái độ của Công Nghi Phỉ lại như thế, chẳng phải đến lúc cô chết chàng vẫn yêu cô sâu nặng hay sao? Lẽ nào một tình yêu dù sâu nặng đến mấy cũng không chống lại được sự tàn phá của thời gian?

Trầm ngâm hồi lâu, tôi để lại cho Công Nghi Huân mảnh giấy, nói với cô thăm cảnh Công Nghi gia bị cô hủy hoại bảy năm trước, còn cô bị chết bởi mũi tên của hung thủ Thiên Hà trong cơn gia biến đó.

Rất nhiều vấn đề còn khúc mắc, cho nên nếu lúc này tôi đường đột giải thích với cô sẽ chỉ khiến cô tự hủy hoại bản thân, là một hồn ma tái sinh để trả ơn, cô không cần quá tỉnh táo, nhưng cũng không thể quá hồ đồ, cho dù vốn không nên sống chỉ để trả nợ, trước tiên tạm thời cho là thế cũng được, ít nhất cũng để tôi có thời gian làm rõ chuyện này.

Tôi vừa suy nghĩ vấn đề nghiêm túc đó vừa ra khỏi tiểu viện, định trở về vẽ sơ đồ các liên hệ bên trong sự việc để tiện phân tích, hoàn toàn quên bên cạnh còn có Mộ Ngôn, vừa không chú ý là đã va vào người chàng, tôi xoa trán, chàng xoa tay cúi nhìn tôi: “Chẳng phải em nói khi Công Nghi Huân tỉnh lại chúng ta mới có thể thoát ra sao?”.

Tôi sững người, bỗng nhớ ra nửa canh giờ trước đã lừa chàng thế nào, trước sự thực rành rành, mọi biện bạch đều vô ích, lúc này ngoài dĩ bất biến ứng vạn biến không còn cách nào khác.

Tôi trấn tĩnh nói: “Chàng nghe nhầm”.

Chàng nhướn mày: “Sao?”.

286. Chương 281

Tôi gạt đầu: “Đúng, chàng nghe nhầm”.

Chàng bật cười: “Lại còn biết chối nữa, rất tốt”.

Tôi ưỡn ngực, hiên ngang: “Chàng nói em chối cãi, có chứng cứ gì không”.

Chàng rút trong tay áo một con búp bê bằng ngọc tạc rất đẹp, thoát nhìn hơi giống tôi, nói nhẹ như gió: “Tối qua được miếng ngọc rất đẹp, tạc cái này vốn định tặng em”.

Tôi không ưỡn ngực nữa, nín cánh tay chàng “Từ nay em không bao giờ cãi chàng nữa, đúng là em không tốt, em quá xấu”. Nhận sai xong gơ tay cướp con búp bê.

Chàng gơ cao tay, cười cười: “Cầu xin đi”.

Tôi nói ngay: “Cầu xin chàng!”. Thấy chàng không có phản ứng, túm ống tay áo chàng: “Cầu xin, cầu xin chàng!”.

Chàng ngẩn ra, vừa đỡ lấy người tôi kiễng lên túm áo chàng, đặt tôi đứng xuống, vừa để con búp bê vào lòng bàn tay xòe ra của tôi: “... Em có nên không kiên định như vậy?”.

Tôi chăm chú ngắm nghía con búp bê bằng ngọc, phát hiện quả nhiên hơi giống mình, lòng rất vui, sự nhớ lời chàng vừa nói, ngắm nghĩ: “Thế thì phải kiên định một chút vậy, tối nay chàng không nên ngủ trên giường nữa, ngủ dưới đất đi”.

Mộ Ngôn: “...”.

Tôi cảm thấy tôi nên làm nghề bán mộng, cái nghề này nghe vừa thần bí vừa cao sang, nhưng những việc làm gần đây chẳng việc nào liên quan đến bán mộng, những việc đã làm chỉ loanh quanh ngoài rìa câu chuyện mà thôi.

Mấy ngày trước tình cờ gặp Quân Vỹ, từ ngày xưa Quân Vỹ luôn cho rằng nhất định có ngày tôi sẽ trở thành Bách Hiểu Sinh(5), cái gì cũng biết, mở một phòng thám tử tư, chuyên điều tra phá án, cho rằng vừa hoạt động đã có thể nổi tiếng khắp Cửu Châu.

Tôi nghĩ tương lai thế nào quả thực khó đoán, quan trọng là hiện tại, tôi phải làm thế nào để biết Công Nghi Phi rốt cuộc đang nghĩ gì? Để Quân Vỹ đi quyến rũ có vẻ không ổn, Công Nghi Phi hình như không có hứng thú về khoản đó... không, hay là để anh ta đi quyến rũ phu nhân Công Nghi Phi?

Tôi trần trọc trên giường, suy nghĩ nên nói thế nào để Quân Vỹ đồng ý làm việc này, một tia sáng lóe ra trong đầu, đột nhiên nghĩ ra một câu thuyết phục rất thần kỳ, vội vàng xuống giường ghi ra giấy.

Mộ Ngôn đang ngồi tựa đầu giường đọc sách, tóc để xỏa, mình vận áo ngủ bằng tơ, một chân hơi co chần ở mép giường. Tôi nhón chân nhón tay đang định bò qua chân chàng, bị chàng kéo lại, ngẩng đầu khỏi trang sách, “Đứng ngồi không yên như vậy hình như đã khỏe hẳn rồi?”.

287. Chương 282

Tôi đỏ mặt, giả bộ đau khổ ho hai tiếng, giọng yếu ớt: “Chưa, chưa đâu...”. Nhưng vẫn muốn xuống giường, quả thực tôi nhớ rất kém, lúc này không ghi lại, sáng mai ngủ dậy có khi lại quên. Nhân lúc chàng không để ý lại lén nhích dần về phía cuối giường.

Chàng làm như không nhìn thấy động tĩnh của tôi, tay vẫn giở sách, đột nhiên hỏi: “Chuyện của Công Nghi Huân em nhất định phải quan tâm?”.

Tôi ngớ người: “Sao chàng biết em quan tâm?”.

Chàng bật cười nhìn tôi: “Em có gì mà tôi không biết?”.

Tôi bĩu môi: “Chuyện hồi nhỏ của em chàng không biết”.

Chàng gấp sách, co chân lên, tay chống cằm: “Vậy em kể ta nghe”.

Nếu bình thường tôi đã phần khởi chuyển hướng câu chuyện, nhưng lần này thì khác.

Tôi nhìn thấy Công Nghi Huân giống như nhìn thấy bản thân mình, không thể tưởng tượng, nếu trong ngực không có viên giao châu, cho dù tôi có thể phục sinh cũng chỉ có thể là hồn ma nhập vào thân xác, không biết gì về cuộc đời trước của mình, không nhớ được Mộ Ngôn cũng như cô ấy không nhớ được Công Nghi Phi.

Tôi gục đầu vào gối Mộ Ngôn, khẽ nói: “Em muốn giúp Công Nghi Huân. Có lẽ em là người duy nhất trên đời có thể giúp được cô ấy, chàng nghĩ xem, nếu ngay em cũng không chịu giúp cô ấy, nếu có ngày em cần ai đó giúp nhưng người duy nhất có thể làm được lại không bằng lòng giúp thì biết làm sao?”.

Nén cháy to, bóng lửa chập chờn hắt lên bức bình phong, yên lặng rất lâu, tôi cảm thấy có lẽ không thuyết phục được chàng, giọng chàng từ trên đầu vọng xuống: “Để em vất vả ngược xuôi như vậy chỉ bằng tôi nói cho em biết”.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy chàng nghiêng người thối nền ở đầu giường, trước giường chỉ còn ánh trăng, chàng quay người kéo tôi vào chăn, đắp cẩn thận, chuẩn bị cho giấc ngủ ngon xuôi, mới chậm rãi nói: “Chuyện Công Nghi Huân được nhập hồn hai năm trước do Trần thế tử Tô Dự giúp, có lẽ em đã biết”.

Đầu tôi gối lên cánh tay chàng gật gật tỏ ý biết.

Chàng hỏi: “Theo em tại sao Trần thế tử Tô Dự lại giúp cô ấy?”.

Tôi đáp: “Nghe nói Ung Cẩn công chúa, thân mẫu của Công Nghi Phi là tiểu muội của Trần vương, vợ chồng Công Nghi Phi tính ra là biểu huynh, biểu tỷ của Tô Dự”, lại tiếp, “... nhưng điều đó cũng chưa đủ, vương gia không giống thường gia, đâu có sự giúp đỡ thân thích đơn giản như vậy”.

Chàng tỏ ra tán đồng: “Em nói đúng, vương gia không có sự giúp đỡ thân thích đơn giản như vậy. Tô Dự chịu giúp Công Nghi Huân là bởi vì mấy ngày trước khi Công Nghi gia xảy ra sự biến, nhận được thư của cô ấy, trong thư gửi kèm bí thuật đúc kiếm gia truyền của Công Nghi gia, cô ấy trả công bằng cái đó, muốn

Tô Dự nghĩ cách để cô ấy tái sinh. Muốn sống một cuộc đời nữa để báo đáp Công Nghi Phỉ. Giá trị của bí thuật đúc kiếm bằng mấy tòa thành, Tô Dự đồng ý vụ trao đổi này, lấy tài sản trị giá bằng một tòa thành mời thuật sĩ cao tay bỏ thời gian năm năm khiến cô ấy tái sinh, đưa trở về bên Công Nghi Phỉ.

Đám sương mù lần lượt trước mắt cơ hồ cuối cùng hé ra một tia sáng, nhưng nghĩ lại cảm thấy không ổn, tôi ranh mãnh liếc chàng: “Đây là chuyện cơ mật, sao chàng biết rõ thế?”.

Chàng cười: “Chuyện này đương nhiên do tôi làm”.

Thấy tôi không có ý bắt bẻ, lại tiếp: “Tái sinh là chuyện không dễ, ngay thuật sĩ cũng không dám chắc, cho nên chuyện này phải giấu Công Nghi Phỉ. Vốn tưởng lúc đó chỉ cần đưa người đến trước mặt anh ta, sẽ là một niềm vui bất ngờ to lớn đối với anh ta, không ngờ năm năm sau, Công Nghi Phỉ đã không nhận ra cô ấy”.

288. Chương 283

Tôi kinh ngạc: “Sao có thể, mới năm năm, hình dạng cô ấy cũng không thay đổi nhiều”.

Chàng dường như rơi vào trầm tư nào đó, rất lâu mới sực tỉnh, khẽ nói: “Anh ta đã uống thiên nhật vong”.

Tôi không hiểu: “Thiên nhật vong?”.

Chàng giải thích: “Đó là một loại kỳ dược, uống vào sẽ quên nhiều chuyện. Công Nghi Phỉ uống kỳ dược đó, đã quên Khanh Tửu Tửu”.

Tôi há mồm kinh ngạc, Mộ Ngôn trở mình nằm nghiêng, tôi gối đầu lên cánh tay chàng, lập tức biến thành tư thế nằm gọn trong lòng chàng. Tôi nhích ra, lùi về sau, bị chàng kéo lại, cười: “Định trốn hả?”.

Nhưng chàng không tiếp tục đùa tôi như mọi khi, chỉ điều chỉnh tư thế, giọng như kể chuyện: “Đó thực ra cũng là lời đồn, nghe nói hai trăm năm trước Tô gia từng có ơn đối với Công Nghi gia, để trả ơn, Công Nghi gia đã có thể ước thề đời đời phụng sự Tô gia. Về sau thiên tử phong chư hầu, họ Tô được phong làm Trần vương đất Trần, Trần vương cần một số văn thần võ tướng làm mưu sĩ, cần đội quân bí mật rải khắp nơi, Công Nghi gia chính là đội quân bí mật đó”.

Chàng ngừng lại, “Công Nghi gia ở Bối Trung là một đội quân ngầm tuyệt mật của Trần vương, dùng vào những vụ ám sát tuyệt mật nguy hiểm nhất. Người của gia tộc này đi ám sát người, cũng bị người ám sát, trưởng tộc các đời không có ai sống quá bốn mươi tuổi, đến đời Công Nghi Phỉ có lẽ anh ta muốn gia tộc thoát khỏi số mệnh đó, mới xảy ra những chuyện em đã nhìn thấy trong ký ức của Công Nghi Huân”.

Tôi trầm ngâm một lát, buồn bã nói: “Nhưng cái giá phải trả quá lớn”.

Chàng hơi cúi đầu, hơi thở thoảng qua tai tôi, người tôi lại nóng bừng, giọng chàng vẫn bình thường: “Cái giá đó thực ra không lớn, chỉ là nhìn nhận ở những góc độ khác nhau. Công Nghi Phỉ có lẽ không ngờ Khanh Tửu Tửu sẽ chết, chung quy là do hai người không thật hiểu nhau. Những gia sản của Công Nghi gia đã được di chuyển nếu không dựa vào Công Nghi Phỉ thì không thể duy trì, nhưng có lẽ cái chết của Khanh Tửu Tửu đã khiến anh ta suy sụp hoàn toàn. Nghe nói sau hôm đó, Công Nghi Phỉ đóng cửa không tiếp khách, suốt ngày mượn rượu giải sầu, sự vụ trong tộc không cai quản, Công Nghi San cực chẳng đã mới tìm mọi cách mời thánh dược Bách Lý Việt luyện thiên nhật vong, ép anh ta quên Khanh Tửu Tửu”.

Tôi cảm thấy kỳ lạ, dứt khoát trườn ra khỏi chăn, chỉ trích chàng: “Nhưng rõ ràng các người đã thu ký ức của Khanh Tửu Tửu, tại sao lại đem phong nó lại? Về sau khi cô ấy đã trở về bên Công Nghi Phỉ, các người cũng không để cho Công Nghi Phỉ nhớ lại chuyện cũ!”.

Chàng gơ tay tóm lấy tôi, kéo xuống: “Còn động dậy lung tung, bắt dậy chép tam tự kinh bây giờ”.

Thấy tôi bị dọa, ngoan ngoãn không động dậy nữa, mới khẽ nói: “Giúp Khanh Tửu Tửu lấy ra ký ức đó là do Tô Dự không biết họ là chị em, về sau được biết họ song sinh, cảm thấy ký ức đó quá đau khổ, mới đem phong ấn vào hai viên ngọc châu để vào mắt Khanh Tửu Tửu, lúc đó đã mang cái tên mới là Công Nghi Huân. Công Nghi Phỉ uống thiên nhật vong nên đã quên hết, tưởng rằng Khanh Tửu Tửu sau khi được nhập hồn chính là Công Nghi Huân, cốt nhục lưu lạc bên ngoài của Công Nghi gia, một lòng coi cô ấy

là đại tỷ của mình, cô ấy cũng tưởng anh ta là tiểu đệ, quan hệ ruột thịt thuần túy đó thực ra chẳng phải cũng tốt sao?”. Không đợi tôi trả lời, chàng than thở: “Ít nhất lúc đó xem ra cũng ổn, nhưng không ngờ hai người họ thật ra không phải chị em”.

Tôi nghĩ một lát, cảm thấy chàng nói có lý, nhất thời không nói gì.

289. Chương 284

Bức rèm trước giường được vén lên, ánh trăng vàng lặng lẽ chiếu qua, dịu dàng trải lên tấm chăn gấm uyên ương. Mộ Ngôn cúi đầu nhìn tôi: “Sự việc Công Nghi Phỉ coi như xong, sao em lại ngoạ đầu ngoạ cổ như không muốn nhìn ta... là thế nào?”.

Tôi hơi dịch ra ngoài, giọng dần đo: “Chàng đừng nói bên tai em, em... em sẽ căng thẳng”. Nói xong len lén hé mắt nhìn chàng.

Chàng ngậy người mỉm cười, nhắc tay khỏi trán tôi, tôi đang lấy làm buồn đã bị chàng ấn vào chăn.

Muốn cự quây nhích ra cũng khó, lòng bồn khoăn tự hỏi, lẽ nào đêm nay phải hoàn tất việc động phòng? Lại nghe thấy giọng chàng như cười: “Thì ra đúng là căng thẳng thật”.

Tôi giận dữ, rõ ràng đang giỡn người ta, định đẩy chàng ra, tay chàng đã lại mân mê vết sẹo trên trán tôi, dịu giọng: “Ngày mai ta phải khởi hành đi nước Triệu nhưng không thể đưa em đi cùng”.

Bàn tay gờ ra định đẩy cuối cùng chống vào ngực chàng, ánh trăng rất sáng, thậm chí có thể nhìn rõ bóng mình in trong mắt chàng. Lại là chia ly. Mặc dù nghe nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng đang tân hôn đã phải tiểu biệt, thực quá tàn nhẫn.

Trong khoảng không êm ả giữa những bức rèm ngăn, những bông tuyết phù dung nở trên đỉnh màn, người nằm bên tôi có khuôn mặt tuyệt đẹp và nụ cười dịu dàng ẩn dưới hàng mi là nỗi lưu luyến không thể từ bỏ của tôi ở nhân gian.

Tôi nói khẽ: “Tân phòng của chúng ta sau này nhất định phải có một cái giường thật lớn, phải có rất nhiều rất nhiều rèm che, giống như một nơi ngăn cách với trần thế không ai biết, chỉ có hai chúng ta”. Chàng gật đầu, môi dán lên môi tôi, tôi nhắm mắt, ôm chặt cổ chàng,

Lúc ra đi, Mộ Ngôn để Chấp Túc lại cho tôi, nghe nói là tối qua cô mới đến Cô Trúc sơn, lại còn thêm mấy hộ vệ thân thủ cao cường, bên cạnh mình tự dưng có thêm bao nhiêu người như vậy, cảm thấy quá phức tạp, phiền hà, ở Công Nghi gia còn được, rời khỏi Công Nghi gia, làm thế nào giải quyết ngày ba bữa ăn cho đám người này?

Tôi suy nghĩ mãi, đành để họ tự giải quyết, tôi có thể giả bộ không biết có hộ vệ đi theo.

Mộ Ngôn nói không muốn tôi tiếp tục nhúng tay vào chuyện của Công Nghi Phỉ, lại cho đông người như thế bảo vệ tôi, xem ra chàng không tin tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi đợi chàng ở Cô Trúc sơn.

Tôi cũng không định tiếp tục lưu lại đây. Chàng nói chuyện của Công Nghi Phỉ coi như xong, tôi không cho rằng mọi chuyện nên kết thúc ở đây, tối hôm qua trước lúc ngủ tôi đã quyết định, đợi chàng đi khỏi tôi sẽ kéo Bách Lý Tấn rời Công Nghi gia, đi tìm ông ngoại Bách Lý Việt của anh ta xin thuốc giải thiên nhật vong.

Thực ra là tôi hay quan tâm những chuyện không đâu, rõ ràng làm trái triết lý xử thế trong thời loạn sự phụ đã dạy, không phải do có lòng tốt, chỉ là khi hạ quyết tâm đột nhiên nghĩ tới Công Nghi Huân.

290. Chương 285

Cô nói: “Con người không nên sống vì quá khứ, mà nên sống vì có người cần mình, nếu trong cuộc đời trước có ai đó thực sự cần tôi, thế cũng tốt rồi”.

Không biết khi Khanh Tửu Tửu viết bức thư nhờ Tô Dự giúp cô tái sinh, tâm trạng thế nào, thời gian như bóng câu qua cửa, chớp mắt đã bảy năm, khó khăn bền bỉ mãi mới nhập hồn trở lại trở thành Công Nghi Huân, cô vẫn đang đi tìm ý nghĩa sự tồn tại của mình ở trên đời, nếu không có ai cần cô, cô sẽ không do dự tự hủy bản thân.

Ngày thứ hai sau khi Mộ Ngôn ra đi, tôi chuẩn bị ít hành lý từ biệt Công Nghi Phỉ, cố nhiên mang theo Tiểu Hoàng, Quân Vỹ và Bách Lý Tấn.

Công Nghi Phỉ cũng không níu giữ nhiều, tôi nhìn chàng ta mấy lần, định nói lại thôi, cuối cùng vẫn không mở miệng. Những chuyện đó cho dù nói ra, bây giờ chàng ta cũng không tin, cũng không cần thiết nói với Công Nghi Huân, đợi khi lấy được thuốc giải thiên nhật vong tất cả sẽ tốt đẹp. Lúc đó tôi đã lạc quan nghĩ như vậy.

Phóng ngựa một mạch, bảy ngày sau đã đến thành Tùy Viễn, tìm đến một sơn cốc, chính là nơi ẩn cư của Bách Lý Việt, nơi ẩn cư của cao nhân thần bí chắc chắn phải qua lớp lớp thành lũy tường cao hào sâu, đứng thẳng mà vào, nằm ngang mà ra, tôi đang tưởng tượng Tiểu Hoàng vốn bò ngang vào liệu có thể đứng thẳng đi ra, nhưng chẳng gặp gì hết, nhất lộ hanh thông không trở ngại gì, rất bình an suôn sẻ đứng trước mặt Bách Lý Việt.

Quá trình xin thuốc giải cũng vô cùng thuận lợi, hoàn toàn không gặp phải những yêu cầu mà một cao nhân nhất định nêu ra, ví dụ, “Muốn tôi cứu một người thì phải giết một người”. Hoặc là “Muốn tôi cho thuốc giải phải để lại đây một người phục vụ tôi mười sáu năm” vân vân...

Xem ra thế đạo này vẫn chưa đến nỗi khiến người ta tuyệt vọng, về sau Quân Vỹ nói đây hoàn toàn là do tôi có cao kiến kéo Bách Lý Tấn cùng đi, đột nhiên lại thấy thế đạo này quả nhiên vẫn khiến người ta tuyệt vọng.

Có được thuốc giải, cơ hồ đi suốt ngày đêm về Bối Trung, không kịp tắm rửa lập tức đi tìm Công Nghi Phỉ.

Gia nhân đưa tôi đến một ngôi đình hóng mát, dưới trời nắng oi, màn mưa như bức rèm chảy theo mái hiên xuống, thì ra nơi này cũng có Tự Vũ đình. Vén rèm mưa bước vào, Công Nghi Phỉ đang một mình uống rượu vẽ tranh, ngẩng đầu nhìn tôi một cái, không chào hỏi gì.

Tôi cảm thấy có gì không ổn, nhưng không tìm được niềm vui cuối cùng đã lấy được thuốc giải mang về, vội vàng lấy chiếc bình sứ nhỏ đựng thuốc giải để lên mặt bàn đá, “Mang về cho huynh một thứ rất tuyệt”.

Chàng ta vẫn cầm cúi vẽ, tôi đẩy cái bình đến trước mặt: “Chẳng phải huynh vẫn luôn muốn biết Công Nghi Huân nhìn nhận huynh thế nào ư? Uống cái này, tự huynh đi hỏi cô ấy”.

291. Chương 286

Mãi chàng mới ngẩng đầu: “Cô đến tìm Huân tỷ?”. Khuôn mặt vốn luôn tươi cười đó lúc này không chút cảm xúc, “Tỷ ấy chết rồi”.

Tôi há miệng, cảm thấy như nằm mơ: “Sao?”.

Chàng ta dừng bút, nhưng không nhìn tôi: “Tỷ ấy chết rồi, chín ngày trước”.

Tôi cắn môi, “Sao có thể?”.

Chàng khẽ nhắc lại: “Sao có thể?”. Đột nhiên bật cười, “Tôi được lệnh đi giết thừa tướng Khương quốc Bùi Ý, nhiệm vụ rất nguy hiểm, nhất định phải thành công, Công Nghi gia ngoài tôi không ai làm được, tỷ ấy lo cho tôi, đi thay tôi, chuyện là thế”.

Chàng cúi đầu nhìn bức họa trước mắt: “Tỷ tỷ làm rất tốt, tự hủy dung mạo, quyết hành thích bằng được Bùi Ý, không để lại manh mối nào, họ đem thi thể treo trên cổng thành, mưa tuôn nắng xối, ba ngày sau đem thiêu rã tro tể trước mộ Bùi Ý, tôi không thể làm gì được, vì Trần quốc thậm chí không thể bảo toàn di thể tỷ tỷ, cũng không thể tổ chức một tang lễ cho tỷ tỷ”.

Chân tôi như nhũn ra, bám lấy bàn đá, rất lâu mới mở miệng: “Huynh đang... hỏi hận? Cô ấy chết rồi, chết thảm như vậy, huynh lại chỉ có hỏi hận thôi ư?”.

Thần sắc chàng ta băng lạnh: “Nếu tôi biết tỷ ấy đi làm việc đó, tôi sẽ ngăn cản”.

Tôi lắc đầu: “Đương nhiên huynh không biết, lâu quá rồi huynh không quan tâm đến cô ấy”.

Vốn tưởng câu nói sẽ khiến Công Nghi Phỉ nổi giận, nhưng chàng ta lại như không nghe thấy, ánh mặt trời xuyên qua màn mưa trước đình, chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của chàng ta, một hồi lâu, giọng chàng ta nhỏ nhẹ: “Cô nói đúng, tôi không quan tâm tỷ từ lâu rồi. Ngày cuối cùng đó, tỷ đến tìm tôi, nói là tôi đã từng nhờ giúp tỷ ấy một điều vũ, có phải tôi đã quên. Có những lúc tỷ ấy hơi khác thường, nhưng chưa bao giờ như hôm đó, tôi nên nhận ra mới phải, nhưng tôi lại trách mắng tỷ, lúc ra đi tỷ rất đau lòng. Tôi không biết tỷ nói gì, vũ điệu tỷ múa vào ngày lễ hội săn thú sao tôi không nhớ, mỗi biểu cảm động tác của tỷ tôi đều nhớ. Vừa nhìn thấy, tôi đã biết tỷ là một mỹ nhân”.

Chàng ta hơi ngẩng đầu, mắt lại trống rỗng, “Có lúc, tôi rất hận tỷ ấy là tỷ của tôi”.

Tôi kinh ngạc, những lời nói của Công Nghi Huân mà Công Nghi Phỉ vừa nhắc tới chứng tỏ cô đã nhớ ra chuyện cũ, tôi không xác định lần cuối cùng khi sử dụng ảo chi đồng, liệu có bắt cần mở ra phong ấn của cô.

Nhưng cô đã chết.

Tôi nhìn chàng ta: “Cho dù huynh đối tốt với cô ấy, huynh cũng nhất định không biết lòng cô ấy nghĩ gì, cô ấy nói với tôi, huynh rất ghét cô ấy, coi cô ấy là vật thừa, nhiều việc huynh không chấp với cô ấy là bởi cho rằng đầu óc cô ấy có vấn đề, bị huynh nói như vậy, cô ấy bắt đầu cảm thấy bản thân có vấn đề thật. Cô ấy cũng không biết sống để làm gì, cô ấy đã mệt mỏi rồi”.

Chàng ta ngáy người nhìn tôi, sắc máu trên môi biến mất dần: “Tỷ đã nói như vậy ư?”.

292. Chương 287

Tôi đẩy bình sứ lại gần chàng ta, thông thả nói: “Ngày trước tôi gặp một cô gái bị chồng phụ bạc, tôi rất bất bình cho cô ấy, rất ghét người chồng đó”.

Nghĩ tới tất cả những chuyện đó, bỗng dưng cảm thấy sự nghiệt ngã đáng sợ của số phận, bất luận nỗ lực thế nào, cuối cùng vẫn không thoát khỏi bàn tay vô tình của nó. Tôi đứng lên, cúi đầu nhìn chàng ta một lát, “Nhưng tôi không ghét huynh, suy cho cùng, mọi người đều bị số phận giày vò, huynh và Khanh Tửu Tửu, cả hai đều đáng thương”.

Nghỉ ngơi ở nhà Công Nghi Phỉ đúng ba ngày, Quân Vỹ mang đến bức thư của Quân sư phụ do chim bồ câu đưa tới, Trần vương thất có động tĩnh mới, có lẽ đã đến lúc khởi sự.

Tôi nên ở đây đợi Mộ Ngôn đến đón nhưng lại không thể làm trái lời hứa với Quân sư phụ, suy nghĩ rất lâu, lưu lại một bức thư cho Mộ Ngôn, định nhờ Công Nghi Phỉ chuyển giúp. Nhưng không gia nhân nào biết chàng ta ở đâu, cuối cùng lại là Công Nghi San đường đột xuất hiện chủ động đưa tôi đi gặp chàng ta.

Càng đi con đường này càng thấy quen, hai bên đường nhỏ lát đá xanh, hoa Phật tạng vẫn nở, cuối thảm hoa trải dài là một ngôi viện lợp ngói xanh, đó là tiểu viện của Công Nghi Huân.

Tôi còn nhớ viện nội trồng rất nhiều hoa tử vi lả lướt trong gió đêm như sóng. Đẩy cổng vào quả nhiên nhìn thấy hoa tử vi đầy vườn đung đưa trong gió, mới không lâu trước Công Nghi Huân còn nằm ngủ dưới gốc cây bên sân, bây giờ hoa vẫn thế, cây vẫn còn đây, chỉ có người không thấy.

Đi qua những khóm tử vi, nhìn thấy cửa chính đường đóng chặt, Công Nghi San nhìn tôi khẽ hất hàm, tôi hồ nghi đẩy cửa, ánh mặt trời rơi vào căn phòng tối om, giống như mở ra một chặng quá khứ xa xưa, xung quanh phòng vải đen che kín, tít cuối phòng có một ngọn đèn dầu.

Tôi đứng ở cửa ngáy người nhìn Công Nghi Phỉ áo trắng bên cạnh ngọn đèn dầu, trong tay chàng cầm một con dao khắc, có giọt máu nhỏ từ chuôi dao rớt xuống đất, trước mặt chàng là... tôi cơ hồ bị miệng kêu lên, định thần mãi mới phát hiện đó chỉ là bức tượng của Khanh Tửu Tửu, một bức tượng có hồn như thật, mái tóc thả dài chấm gót chân, nửa bàn tay lộ ra dưới ống tay áo cầm chiếc ô cán trúc.

Công Nghi Phỉ thất thần đứng mãi, như sự nhớ ra, rút trong ống tay áo chiếc vòng ngọc màu đen, chìa ra trước bức tượng gỗ, nhẹ nhàng: “Chiếc vòng này có phải của cô nương?”.

m thanh trống rỗng vang lên trong căn phòng mờ mờ ánh đèn, nhưng không thấy tiếng trả lời. Chàng ta lại không bận tâm, ánh mắt tươi cười, giọng vẫn nhẹ: “Hình như tại hạ đã gặp cô nương ở đâu?”.

Nghe đến đây tôi đã biết câu sau chàng ta sẽ nói gì.

Đó là cảnh tượng lần đầu họ gặp nhau, cuối cùng chàng ta vẫn uống thuốc giải thiên nhật vong. Quả nhiên chàng ta nắm tay cô nói khẽ: “Tại hạ là Công Nghi Phỉ ở Bối Trung, dám hỏi quý danh cô nương”.

Như có tiếng thanh thanh vắng lại: “Vĩnh An, Khanh Tửu Tửu”. Nhưng tất cả đã không thể quay trở lại.

Nhìn cảnh Công Nghi Phỉ rơi nước mắt, Công Nghi San bên cạnh gơ tay bịt miệng, quay người bỏ chạy như không thể chịu đựng hơn. Tôi từ từ khép cửa.

Bên ngoài chợt một trận gió mạnh thốc tới, hoa tử vi trên cây rụng lả tả như một trận tuyết rơi.

Bối Trung tháng chín, trận tuyết rơi màu tím. Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, giữa tầng mây trắng dường như thấp thoáng bóng áo trắng, tôi ngửa mặt thốt lên: “Khanh Tửu Tửu, rốt cuộc cô yêu chàng thế nào?”.

Nước mắt ứa ra, có lẽ đây là lần duy nhất tôi rơi nước mắt vì khách hàng của mình.

Chú thích:

(5) Nhân vật trong tiểu thuyết của Cổ Long, là một người hiểu rộng, biết nhiều.

293. Chương 288

Phần 4: Trọn đời bình an

Trong khoảnh khắc bị trường kiếm của chàng đâm vào ngực, tôi đã nghĩ người này là phu quân tôi, tôi chỉ muốn cùng chàng sống trọn đời bình an.

Chương 1

Ngày hôm sau chúng tôi rời Bối Trung, Chấp Túc đi theo còn được, nhưng Bách Lý Tấn một mực đòi đi theo thì quả rất thú vị.

Tôi và Quân Vỹ dự định giữa đường tìm cách bỏ rơi Chấp Túc và đám hộ vệ, cho nên biện pháp cuối cùng nghĩ ra là để Bách Lý Tấn đeo mặt nạ đóng giả tôi, còn tôi đeo mặt nạ đóng giả anh ta, ra khỏi Bối Trung đoàn sẽ chia làm hai ngã, Bách Lý Tấn đưa Chấp Túc, Tiểu Hoàng và đám hộ vệ tìm một lý do nào đó đi về hướng bắc, về hướng bắc, lại tiếp về hướng bắc, còn tôi và Quân Vỹ cưỡi ngựa truy phong đi Hạo thành, kinh đô Trần quốc gặp Quân sư phụ.

Lúc đầu Bách Lý Tấn phản đối rất dữ, nhưng ngoài anh ta chỉ có cách để Tiểu Hoàng đóng giả tôi, nếu vậy quả là quá khó.

Chuyện hành thích Trần vương tôi đã suy nghĩ rất nhiều, làm người phải giữ chữ tín, tôi được Quân sư phụ tái sinh trở lại nhân gian, sau khi chết vẫn có thể viên tròn ước nguyện mà suốt cả cuộc đời trước luôn day dứt tiếc nuối, cho nên bất luận thế nào cũng không thể nuốt lời, cho nên nhất định phải hành thích Trần vương.

Mộ Ngôn là tướng quân nước Trần, tôi biết, từ thượng cổ lương tướng trung thần có người trung thành với xã tắc, có người trung thành với quân vương, nhưng quả thực không thể đoán Mộ Ngôn thuộc loại nào, không dám hình dung chàng sẽ thế nào nếu biết tôi sẽ giết quân vương của chàng.

Ở đời có khi chuyện càng đơn giản càng khiến người ta đau đầu. Bất luận suy tính thế nào, đều khẳng định là thật thà chỉ có đường chết, muốn vẹn toàn cả hai, chuyện này chỉ có thể giấu Mộ Ngôn. Tôi nghĩ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này là đời này tôi không nợ ai nữa, từ đó có thể theo chàng suốt đời đến tận chân trời góc bể.

Trên đường một lần nữa nghe tin thừa tướng Khương quốc Bùi Ý bị giết, dư luận xôn xao, cơ hồ thiên hạ đều cho rằng chuyện do nước Triệu gây ra, bàn tán rất nhiều, rằng Triệu vương bản tính nham hiểm, hành xử hà khắc. Trước giết Tô Dự, sau giết Bùi Ý, lòng lang dạ sói.

294. Chương 289

Những lời đồn đó từ đâu ra đại khái có thể đoán được, Bùi Ý thực ra là bị Công Nghi Huân giết, Công Nghi Phỉ nói đó vốn là nhiệm vụ của chàng ta, tất cả đều vì nước Trần, xem ra Tô Dự bắt đầu báo thù.

Ngày trước Khương vu cho Triệu giết Tô Dự, lúc này Trần giết Khương thừa tướng, lại tung ra tin đồn như vậy nhất định khiến Khương rối loạn, dễ cho rằng đó là đòn báo thù của Triệu, đâu có ngờ người đứng sau âm mưu này lại chính là nước Trần từng được thiên tử phong thưởng.

Mộ Ngôn đi Triệu chuyển này có lẽ là phụng mệnh của Tô Dự liên minh với Triệu vương, chắc chắn sẽ tiết lộ với Triệu chuyện Khương vu oan cho Triệu, từ đó xúi bẩy Triệu gây chiến với Khương, có lẽ không lâu nữa, chiến tranh Triệu, Khương sẽ khai hỏa.

Theo tôi, chộc vào người khó chộc còn nguy hiểm hơn yêu người không nên yêu, Bùi Ý cả gan chộc vào Tô Dự, quả nhiên bị mất mạng.

Trần thế tử Tô Dự, con người luôn khiến thiên hạ xoay như chong chóng, đằng sau tiếng thơm nhân hậu hiền đức che giấu bao thủ đoạn hiểm ác, vậy mà trên thiên tử dưới lê dân, ai cũng cho là thanh liêm chính trực, trượng nghĩa, thủ tín, đóng kịch giỏi như vậy quả thật là bậc quân vương bẩm sinh, nước Vệ bị diệt dưới tay anh ta tôi tâm phục khẩu phục.

Nhưng nói vậy thôi, lúc đó Vệ đã hủ bại đến thế, bị diệt bởi tay ai tôi cũng tâm phục khẩu phục.

Phóng ngựa đi hai ngày đường, qua bao nhiêu cảnh vật làng quê, cuối cùng đến Hạo thành. Thành ngoại có sông bao quanh, rộng mười trượng, hai bên bờ trồng liễu, mùa hè nắng gắt liễu soi mình tỏa bóng xuống sông, thỉnh thoảng có tiếng ve trong lá. Một toà thành thơ mộng như vậy, đâu đâu cũng một cảnh tượng du nhân, trên đường phố thỉnh thoảng lại thấy những công tử nhà giàu phóng dăng tay cầm lông chim dẫn theo vài ba nô tài đùa giỡn trên chộc con gái nhà lành.

Quân Vỹ rất không tán đồng, cho rằng nhất định chúng tôi đi sai phương hướng, làm gì có kinh đô nào phóng túng như vậy, thực ra có lẽ anh ta chưa từng trải. Hạo thành kinh đô Trần quốc, một trong những kinh đô phồn thịnh nhất đại lục, nói trắng ra là người ta thế này là che mắt thiên hạ, sức mạnh ẩn dưới vẻ phù hoa hào nhoáng bên ngoài, trông càng phong lưu phóng dăng, ý chí càng kiên định khó lay.

Quân Vỹ nói đùa, nói vậy nghĩa là nơi ý chí kiên định khó lay nhất đại lục có lẽ là kỹ viện. Tôi lại thấy biết đâu đấy, sao dám khẳng định không phải thế.

Quân sư phụ chờ chúng tôi ở Tứ Hải Lâu, lầu quán lớn nhất Hạo thành, sư phụ cho rằng ở nơi hỗn tạp, rộng, rần chen nhau như vậy mới dễ che mắt thiên hạ,

Chúng tôi được biết, thì ra động tĩnh mới của Trần vương thất chỉ là lễ mừng thọ Trần vương, lúc đó bá quan vào cung chúc tụng, tương đối dễ trà trộn vào, nhưng rút cục sư phụ định bố trí thế nào, tôi và Quân Vỹ cũng chưa biết, chỉ đoán là đây chính là nguyên do sư phụ từ núi Quân Vu cách xa ngàn dặm đích thân lặn lội đến đây.

295. Chương 290

Đang đêm Quân sư phụ gọi tôi và Quân Vỹ đến phòng, vốn tưởng bàn chuyện cơ mật gì, không ngờ sư phụ dùng dao rạch nhẹ ngón tay tôi, thản nhiên uống mấy giọt máu của tôi pha với nước trà lạnh, giống như Tống Ngưng đã làm ngày trước.

Không biết sư phụ định làm gì, tôi và Quân Vỹ băn khoăn nhìn nhau, đột nhiên nghe thấy sư phụ hỏi: “Lai lịch Hoa Tư dẫn thế nào, chắc hai con đã nghe nói?”. Thấy tôi và Quân Vỹ lắc đầu, sư phụ hơi ngừng lại, bỏ chiếc cốc trong tay xuống, chậm rãi giải thích: “Viên giao châu được phong ấn Hoa Tư dẫn thế gian chỉ

có độc nhất một viên, không phải là thánh vật gì của Quân Vu giáo, mà là di vật của sư phụ ta để lại cho ta. Sư phụ của ta có lẽ hai con cũng từng nghe, mang họ kép Mộ Dung, tên là An.

Tôi cũng người. Mộ Dung An. Đã sớm nghe danh sư xuất cao đồ, cao nhân như Quân sư phụ mặc dù từng nghĩ sư phụ của ông ắt phải là bậc cao nhân, nhưng nghĩ trăm lần cũng không thể nghĩ ra lại chính là Mộ Dung An.

Cái tên đã trở thành truyền kỳ, phàm những người liên quan đến bí thuật không ai không biết. Một trong những bí thuật sĩ cao minh nhất đông lục, có một tư dung siêu phàm trác việt vượt hết thủy thổ gian, sư phụ Huệ Nhất tiên sinh của tôi đã từng vinh hạnh được gặp, ca tụng là nhan sắc tuyệt thế.

Ngồi lặng mãi mới cất lên lời, tôi kinh ngạc hỏi: “Nghe đồn Mộ Dung An chết hai mươi năm trước trong trận chiến Lịch Khâu giữa hai nước Khương - Trần, không biết năm đó có phải Mộ Dung An bị Trần vương hãm hại?”

Ông nhắm mắt, rất lâu sau, giọng mơ hồ vang lên: “Trần vương Tô Hoàn là sư đệ của ta”. Tôi lại lần nữa chấn động.

Trong đêm thu bóng nguyệt chan chứa, Quân sư phụ để cho chúng tôi nhìn thấy Hoa Tư diệu của ông, nói về quá vãng đã chôn vùi hơn hai mươi năm trước, cũng là nguyên nhân ông nhất quyết hành thích Trần vương.

Giọng ông khe khẽ, vang lên trong ánh nến yếu ớt: “Chuyện năm xưa sư phụ chưa bao giờ nói với ta, người biết chuyện chỉ cảm thấy Tô Hoàn còn trẻ tuổi, sư phụ ta đã sai, nhưng họ quên mất một điều, sư phụ là một vong hồn, không quan tâm đến đạo đức nhân luân, còn Tô Hoàn năm xưa tuy tuổi còn trẻ nhưng chưa chắc trong lòng đã không hiểu rõ, ta không tin định mệnh, nhưng rất nhiều năm sau hồi tưởng lại cũng không khỏi cảm thấy, gặp Tô Hoàn có lẽ là hung mệnh của sư phụ ta...”

Trong tiếng nhạc trầm trầm, từng cảnh trong câu chuyện Quân sư phụ vừa nói tới hiện ra trước mắt tôi, chuyện bắt đầu từ một đêm giữa hạ hai mươi năm năm trước.

Tôi nhìn thấy một rừng phong lụi tàn, trăng sáng treo trên trời cao, tỏa ánh rạng ngời. Nhưng rừng phong dưới ánh trăng lại đượm màu chết chóc yêu ma, tháng sáu vốn là mùa lá phong nảy nở tươi xanh, nhưng ở đây thân khô cành héo, lá úa vàng lay lắt trên cành, có gió thổi lại không thấy rung lay.

Cả khu rừng im lìm như chết, không tiếng chim, không tiếng côn trùng, không sinh khí.

296. Chương 291

Tôi đang nghi ngờ trước mắt là bức tranh hay là cảnh thực, bỗng thấy một thiếu niên áo đen cười tuấn mã màu đen phi như bay vào rừng phong, móng ngựa đập xào xạc trên lớp lớp lá khô tích tụ, quạ đêm không biết từ đâu kêu oang oác, rào rào rơi xuống như lá rụng.

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên phía sau chàng thiếu niên, tiếng vó ngựa dồn dập truy bức gần tới nơi, mấy mũi tên vút qua lá phong cắm vào thân cây, con tuấn mã của chàng thiếu niên đột nhiên giương vó hí vang một tiếng, có lẽ bị trúng tên. Tôi nhìn mà sờn da gà, cảm thấy thiếu niên bị truy đuổi cùng đường, chắc chắn phải chết, trong rừng bất chợt vang lên tiếng lục lạc tinh tang.

Tiếng vó ngựa phi gấp, tiếng tên lao vun vút, tiếng lục lạc tinh tang, cảnh tượng trước mắt giống như ảo giác. Càng lạ lùng hơn, cùng với tiếng lục lạc tinh tang mỗi lúc càng rõ ràng tiến càng gần, rừng phong tàn im lặng như chết trong chớp mắt như được hồi sinh, như một bức tranh thủy mặc trải ra, rễ đâm tua tủa bên dưới đám lá mục, trên cành nảy chồi xanh, cảnh tiêu điều từ từ chìm xuống, cả rừng phong lập tức sống lại tràn trề sinh khí.

Sương mù từ mặt đất bốc lên, lẫn quất trong lá cây, trên không truyền đến tiếng cười trong như tiếng chuông bạc, một cái bóng màu đỏ thoáng vút trong sương mù, nhanh đến không kịp nhận ra, chỉ có tiếng lục lạc tinh tang vang vọng, tiếng ngựa hí, tiếng người kêu thảm loạn trong màn sương, lát sau tất cả đã yên tĩnh không một tiếng động. Sương mù tan dần, một thiếu nữ áo đỏ lộng lẫy tay cầm trường kiếm đứng trên cành phong, xung quanh hàng đàn bướm đỏ bay dập dờn.

Thiếu niên áo đen ngồi trên lưng ngựa, hơi ngửa mặt nhìn ân nhân cứu mạng, dưới ánh trăng, đôi đồng tử đen in bóng áo đỏ, cặp mày thanh, mắt hạnh đào, trên trán in hình con bướm đỏ giương cánh. Mái tóc đen thướt tha, dưới gấu váy đỏ lộ ra đôi chân trần trắng như tuyết, trên cổ chân nhỏ nhắn đeo chuỗi lục lạc bằng bạc sáng loáng.

Kiểm trong tay vẫn nhỏ máu, cô không bận tâm, nghiêng đầu liếc qua những xác chết ngổ ngang trên mặt đất, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt đẹp của thiếu niên đang lặng lẽ nhìn mình: “Người là ai? Tại sao lại đến đây?”.

Khóe mắt hơi nhếch lên, tươi cười, lời nói ra lại lạnh như băng: “Lẽ nào người không biết, tự tiện xông vào rừng lá đỏ Phương Sơn ắt phải chết?”.

Thiếu niên thúc ngựa tiến lên hai bước, ánh mắt liếc qua gót chân trần của cô: “Cho dù là đêm mùa hạ, cô nương đi chân trần thế này, e sẽ bị cảm lạnh”.

Bướm đỏ đã bay mất từ lúc nào, trường kiếm cũng không thấy đâu, tiếng lục lạc lại vang lên trong không trung, gót hồng đã đậu trên đầu tuần mã chàng thiếu niên đang cười, tuần mã vẫn đứng yên.

Cô hơi cúi xuống, tay phải nâng cầm chàng thiếu niên: “Người không sợ ư?”.

Chàng hơi ngẩng đầu, nhìn cô: “Tại sao ta phải sợ?”.

Cô ngậy ra một lúc rồi bật cười: “Thật là một nam nhi thú vị, người nói thế khiến ta không muốn giết người nữa”.

297. Chương 292

Chàng trai thấy mình được an toàn vẫn không đổi sắc mặt, ánh mắt một lần nữa liếc qua gót chân trần của cô: “Cô không đi giày”.

Cô nghiêng đầu: “Thế thì sao?”.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nghiêm trang hơi lạnh của chàng thiếu niên, giọng nói nhẹ như tuyết bay gió thoảng: “Trông cô thế này, cô định đi đâu?”, hơi dừng lại: “... Để tôi đưa cô về nhà”.

Thiếu niên thúc ngựa phóng về phía tay cô vừa chỉ, rừng phong phía sau chớp mắt lại trở về cảnh tượng chết chóc ban đầu. Vó ngựa vừa vút qua, một thiếu niên áo xanh từ sau cây phong chỗ cô gái vừa đứng ló ra, tay cầm đôi giày lụa thêu màu đỏ, khe thở dài, nhìn kỹ nhận ra đó chính là Quân sư phụ lúc tuổi đôi mươi.

Thời gian vụt trôi, thì ra cô gái áo đỏ đó chính là Mộ Dung An, còn thiếu niên áo đen chắc là Trần vương Tô Hoàn thừa thiếu niên. Chăm chú xem cảnh đó, hai mươi tư năm trước Tô Hoàn mười sáu tuổi, đứng rồi, lúc đó ông ta vẫn chưa là Trần vương, mà là Trần quốc Hoàn công tử.

Nghe nói tự cổ chí kim, phàm những trang giai nhân tuyệt sắc tình trường đều trắc trở, nhưng Mộ Dung An mà sử sách ghi chép cơ hồ không bị vướng vào oan nghiệt đó, trái lại chính những trang nam nhi gặp cô, tình lộ ai ấy đều trở nên truân chuyên, trắc trở.

Trong số đó người nghĩ quần nhất phải kể đến tứ công tử Trang Kế của Hạ quốc. Không nhớ rõ bộ dã sử nào ghi chép, nói Trang Kế muốn cưới Mộ Dung An, sự không thành, đành ôm hận mà chết, mẫu thân chàng muốn xin Mộ Dung An một món tóc để táng theo chàng, nhưng vị công tử đã chết vì mình là ai Mộ Dung An cũng không biết.

Sử sách chỉ dừng ở đó, vốn tưởng chỉ là truyền thuyết dân gian không đáng tin, lúc này thông qua Hoa Tư điệu của Quân sư phụ mới thấy hóa ra chuyện có thật.

Ba tháng sau khi Trang Kế công tử qua đời, Mộ Dung An xuất hiện ở lầu xanh lớn nhất Hạo thành, mỗi ngày đều tiếp hai vị khách, khách lên lầu thù tạc họa thơ thưởng nguyệt không cần ngàn kim vạn bạc, nhưng nhất thiết phải kể cho cô nghe một câu chuyện tình. Bởi vong hồn trở lại trần thế đương nhiên không hiểu thể thái nhân luân, điều đó nói lên cái chết của Trang Kế công tử đã làm cô xúc động, ít nhất cũng khiến cô bắt đầu hiểu chữ tình rốt cuộc là gì?

Nhưng tình duyên của Mộ Dung An và Tô Hoành một khi đã bén không gì ngăn được, có ai ngờ, một con người lãnh đạm kiêu ngạo như Tô Hoành lại đến lầu xanh, gọi đích danh Mộ Dung An, mặc dù lầu chủ nói rõ, cô gái này hơi đặc biệt, không bán thân không bán nghệ, cô đến nơi này thuần túy chỉ vì muốn kiếm nghiệm khổ ải của nhân sinh...

Mộ Dung An trí nhớ không tốt. Khi Tô Hoành vén rèm bước vào mặc dù dung quang chẳng khác lần gặp ban đầu, ngoài không cười tuấn mã đen, thậm chí xiêm áo cũng giống hệt đêm đó, nhưng cô ngẩn người không nhận ra chàng, vẫn ung dung co gối ngồi trên ghế quý phi, thần thái khoan thai, không nhìn khách thêm một lần: “Đêm nay chàng đến là để kể chuyện cho ta? Chàng mang đến câu chuyện thể nào?”.

298. Chương 293

Mắt cô vẫn nhìn đi nơi khác: “Ta biết một chàng công tử yêu một cô gái, mắc bệnh tương tư mà chết, câu chuyện của chàng liệu có ly kỳ như thế?”.

Chàng để cốc trà xuống bàn, “Chuyện đó có gì ly kỳ, chẳng qua là một người yếu đuối, vì không được thỏa mãn tham vọng, chết bất đắc kỳ tử mà thôi”.

Cô ngẩn người, cuối cùng quay lại nhìn chàng: “Vậy chàng đến đây không phải để kể chuyện ư?”.

Chàng nhìn qua cửa sổ, một khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng tuấn tú, thông thả nói: “Nàng nói đúng, ta xưa nay không biết kể chuyện. Chỉ là hai tháng trước ta không cẩn thận xông vào một khu rừng phong, được một cô gái áo đỏ cứu mạng, về sau chúng tôi chia tay, ta không thể nào tìm thấy nàng. Ta đến đây để hỏi có lẽ nàng biết cô gái ta cần tìm ở đâu?”.

Mắt cô lộ vẻ mơ màng, chăm chú nhìn chàng một lát, nhếch môi cười: “Là chàng sao?”.

Chàng không nói.

Cô hơi nghiêng đầu, như hồ nghi, tôi không nhận ra động tác của cô, khi định thần đã thấy cô chân trần đứng trước mặt chàng, giống như lần đầu họ gặp nhau, cô cúi xuống nhìn chàng, trước khi mở miệng còn giả bộ suy nghĩ nghiêm túc: “Chàng tìm ta... chàng tìm ta... là muốn gì?”.

Chàng bình tĩnh ngẩng đầu: “Nàng nói xem?”.

Nhìn cô hình như bắn khoản thật, chàng chậm rãi nói: “Một người đàn ông trăm phương ngàn kế tìm một cô gái, ngoài muốn có được cô ấy, còn có thể vì cái gì?”.

Cô như giật mình: “Có được cô ấy? Chàng định làm gì để có được cô ấy?”.

Nụ cười tinh nghịch dâng lên trong mắt chàng: “Cho nên ta đến thỉnh giáo nàng, phải làm thế nào để có được cô ấy”.

Cô quả thật sững ra một lát, lát sau, cuối cùng hiểu ra chàng định nói gì, nụ cười hiện dần trong mắt: “Thật thú vị!”.

Dưới ánh đèn, con bướm đỏ trên trán lạnh lẽo yêu mị, ánh mắt cô dừng lại trên bàn tay thanh tú của chàng: “Nếu chàng đánh bại cô ấy, đương nhiên sẽ có được cô ấy. Ngoài ra không còn cách nào khác”.

Tôi trầm nghĩ, thôi rồi, lại một cuộc đấu võ kén chồng. Nhưng cái gọi là đấu võ chẳng qua cũng chỉ là chinh phục và bị chinh phục. Thực ra, tại sao nhất thiết phải lấy người chinh phục mình, lấy người mình chinh phục cũng tốt chứ sao, như vậy nếu xảy ra bạo lực gia đình mình cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong.

Nhưng rõ ràng Mộ Dung An không nghĩ thế, có lẽ chỉ là một cách thoái thác, cô vốn không muốn lấy ai, chắc chắn những lời từ chối đó chính là nguyên nhân mấy người đàn ông không thể có được như cô, như Trang Kế công tử, bởi không ai có thể thắng cô.

299. Chương 294

Đêm hôm đó Tô Hoàn không nói gì ra về, cũng không rút kiếm thử với cô vài chiêu. Nhìn bóng chàng rời đi, Mộ Dung An thản nhiên giơ tay vuốt trán, môi lạnh lùng cười khẩy một tiếng, có lẽ cô cho rằng Trần quốc Hoàn công tử thực ra cũng chỉ thế mà thôi.

Mộ Dung An là người thế nào, cả đông lục không ai tường tận, trước đây tôi chỉ biết qua những truyền thuyết thiên hạ truyền tụng về cô, các đạo sĩ cho rằng may mà cô quá siêu phàm khó bắt chước, nếu không đã có vô khối thiếu nữ sùng bái cô mà đi lệch đường.

Bây giờ nhìn thấy việc làm của cô, cảm thấy mối lo của các đạo sĩ là thừa.

Quân sư phụ nói gặp Tô Hoàn là hung mệnh của Mộ Dung An nhưng xem đến đây cảm thấy tất cả đều trái ngược.

Mộ Dung An thần thái ung dung, người đấm đuổi mê muội lại là Tô Hoàn. Thì ra vốn tưởng hai người sẽ âm thầm nảy sinh tình cảm do tình sư phụ, đệ tử sớm tối bên nhau, bây giờ xem ra giả thiết đó đã bị lung lay.

Nửa năm sau Tô Hoàn trở thành đệ tử của Mộ Dung An. Một ân nhân của Mộ Dung An đưa Tô Hoàn đến rừng lá đỏ Phương Sơn bá sư, nói rõ muốn học kiếm thuật của Mộ Dung An.

Tôi không biết chuyện này rốt cuộc là do Tô Hoàn cố ý bày ra hay là duyên phận. Quân sư phụ lại không nói, nhưng lần thứ ba gặp lại, nhìn thấy Tô Hoàn xuất hiện trong rừng lá đỏ, Mộ Dung An rõ ràng sững người, lát sau mỉm cười, “Lại là người”.

Cô vốn là một hồn ma sinh ra từ sát khí ngưng tụ trên chiến trường cổ, bao nhiêu năm nhân sự như phù vân lướt qua trước mắt, rất ít người khiến cô nhớ được, nhưng cô lại nhớ được Tô Hoàn, không chỉ nhớ chàng, xem ra còn nhớ những lời chàng nói đêm đó.

Dưới vầng trăng tròn, Mộ Dung An vẫn tư thái ung dung đứng dưới một cây phong khô héo, hứng thú nhìn đệ tử mới nhập môn trước mặt: “Mặc dù có câu băng vốn từ nước mà thành nhưng lạnh hơn nước, xanh vốn từ lam nhưng đậm hơn lam, đệ tử không nghĩ chỉ cần bá ta làm sư là sẽ có ngày thắng được ta đấy chứ?”.

Thiếu niên áo chùng đen đi lướt qua cô, đến chỗ sâu trong rừng phong, bóng đổ dài dưới trăng, giọng nói thanh lạnh tản trong gió: “Sư phụ nghĩ nhiều rồi”. Kính cẩn tới mức có vẻ như trước nay chàng ta chỉ coi cô là sư phụ, con người ngang nhiên hỏi cô làm thế nào để có được cô nửa năm trước cơ hồ chưa từng tồn tại.

Trên Phương Sơn, sau khu rừng lá đỏ kỳ dị đó có một thiên động, có sơn thủy bốn mùa xanh tươi, có cỏ thụ um tùm râm mát, một ngôi lầu trúc thấp thoáng dưới bóng cây, chính là biệt cư của Mộ Dung An.

Từ khi bá sư, Tô Hoàn cư xử dứt đúng đạo, ngôn hành nghiêm cẩn, đối với Mộ Dung An rất mực lễ độ, ngoài ăn ngủ, hầu như chỉ chuyên tâm luyện kiếm pháp, như một đồ đệ tôn sư trọng đạo, say mê kiếm thuật, tư chất thông minh lại chuyên cần nỗ lực.

300. Chương 290

Đang đêm Quân sư phụ gọi tôi và Quân Vỹ đến phòng, vốn tưởng bàn chuyện cơ mật gì, không ngờ sư phụ dùng dao rạch nhẹ ngón tay tôi, thản nhiên uống mấy giọt máu của tôi pha với nước trà lạnh, giống như Tống Ngưng đã làm ngày trước.

Không biết sư phụ định làm gì, tôi và Quân Vỹ bắn khoăn nhìn nhau, đột nhiên nghe thấy sư phụ hỏi: “Lai lịch Hoa Tư dẫn thế nào, chắc hai con đã nghe nói?”. Thấy tôi và Quân Vỹ lắc đầu, sư phụ hơi ngừng lại, bỏ chiếc cốc trong tay xuống, chậm rãi giải thích: “Viên giao châu được phong ấn Hoa Tư dẫn thế gian chỉ có độc nhất một viên, không phải là thánh vật gì của Quân Vu giáo, mà là di vật của sư phụ ta để lại cho ta. Sư phụ của ta có lẽ hai con cũng từng nghe, mang họ kép Mộ Dung, tên là An.

Tôi cũng người. Mộ Dung An. Đã sớm nghe danh sư xuất cao đồ, cao nhân như Quân sư phụ mặc dù từng nghĩ sư phụ của ông ấy phải là bậc cao nhân, nhưng nghĩ trăm lần cũng không thể nghĩ ra lại chính là Mộ Dung An.

Cái tên đã trở thành truyền kỳ, phạm những người liên quan đến bí thuật không ai không biết. Một trong những bí thuật sĩ cao minh nhất đông lục, có một tư dung siêu phàm trác việt vượt hết thấy thế gian, sư phụ Huệ Nhất tiên sinh của tôi đã từng vinh hạnh được gặp, ca tụng là nhan sắc tuyệt thế.

Ngồi lặng mãi mới cất lên lời, tôi kinh ngạc hỏi: “Nghe đồn Mộ Dung An chết hai mươi năm trước trong trận chiến Lịch Khâu giữa hai nước Khương - Trần, không biết năm đó có phải Mộ Dung An bị Trần vương hãm hại?”

Ông nhắm mắt, rất lâu sau, giọng mơ hồ vang lên: “Trần vương Tô Hoàn là sư đệ của ta”. Tôi lại lần nữa chấn động.

Trong đêm thu bóng nguyệt chan chứa, Quân sư phụ để cho chúng tôi nhìn thấy Hoa Tư diệu của ông, nói về quá vãng đã chôn vùi hơn hai mươi năm trước, cũng là nguyên nhân ông nhất quyết hành thích Trần vương.

Giọng ông khe khẽ, vang lên trong ánh nến yếu ớt: “Chuyện năm xưa sư phụ chưa bao giờ nói với ta, người biết chuyện chỉ cảm thấy Tô Hoàn còn trẻ tuổi, sư phụ ta đã sai, nhưng họ quên mất một điều, sư phụ là một vong hồn, không quan tâm đến đạo đức nhân luân, còn Tô Hoàn năm xưa tuy tuổi còn trẻ nhưng chưa chắc trong lòng đã không hiểu rõ, ta không tin định mệnh, nhưng rất nhiều năm sau hồi tưởng lại cũng không khỏi cảm thấy, gặp Tô Hoàn có lẽ là hung mệnh của sư phụ ta...”

Trong tiếng nhạc trầm trầm, từng cảnh trong câu chuyện Quân sư phụ vừa nói tới hiện ra trước mắt tôi, chuyện bắt đầu từ một đêm giữa hạ hai mươi năm năm trước.

Tôi nhìn thấy một rừng phong lụi tàn, trăng sáng treo trên trời cao, tỏa ánh rạng ngời. Nhưng rừng phong dưới ánh trăng lại đượm màu chết chóc yêu ma, thảng sáo vốn là mùa lá phong nảy nở tươi xanh, nhưng ở đây thân khô cành héo, lá úa vàng lay lắt trên cành, có gió thổi lại không thấy rung lay.

Cả khu rừng im lìm như chết, không tiếng chim, không tiếng côn trùng, không sinh khí.

301. Chương 291

Tôi đang nghi ngờ trước mắt là bức tranh hay là cảnh thực, bỗng thấy một thiếu niên áo đen cười tuần mã màu đen phi như bay vào rừng phong, móng ngựa đập xào xạc trên lớp lớp lá khô tích tụ, quạ đêm không biết từ đâu kêu oang oác, rào rào rơi xuống như lá rụng.

Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên phía sau chàng thiếu niên, tiếng vó ngựa dồn dập truy bức gần tới nơi, mấy mũi tên vút qua lá phong cắm vào thân cây, con tuần mã của chàng thiếu niên đột nhiên giương vó hí vang một tiếng, có lẽ bị trúng tên. Tôi nhìn mà sờn da gà, cảm thấy thiếu niên bị truy đuổi cùng đường, chắc hẳn phải chết, trong rừng bất chợt vang lên tiếng lục lạc tinh tang.

Tiếng vó ngựa phi gấp, tiếng tên lao vun vút, tiếng lục lạc tinh tang, cảnh tượng trước mắt giống như ảo giác. Càng lạ lùng hơn, cùng với tiếng lục lạc tinh tang mỗi lúc càng rõ càng tiến càng gần, rừng phong tàn im lặng như chết trong chớp mắt như được hồi sinh, như một bức tranh thủy mặc trải ra, rễ đâm tua tủa bên dưới đám lá mục, trên cành nảy chồi xanh, cảnh tiêu điều từ từ chìm xuống, cả rừng phong lập tức sống lại tràn trề sinh khí.

Sương mù từ mặt đất bốc lên, lẫn quất trong lá cây, trên không truyền đến tiếng cười trong như tiếng chuông bạc, một cái bóng màu đỏ thoáng vút trong sương mù, nhanh đến không kịp nhận ra, chỉ có tiếng lục lạc tinh tang vang vọng, tiếng ngựa hí, tiếng người kêu thảm loạn trong màn sương, lát sau tất cả đã yên tĩnh không một tiếng động. Sương mù tan dần, một thiếu nữ áo đỏ lộng lẫy tay cầm trường kiếm đứng trên cành phong, xung quanh hàng đàn bướm đỏ bay dập dờn.

Thiếu niên áo đen ngồi trên lưng ngựa, hơi ngửa mặt nhìn ân nhân cứu mạng, dưới ánh trăng, đôi đồng tử đen in bóng áo đỏ, cặp mày thanh, mắt hạnh đào, trên trán in hình con bướm đỏ giương cánh. Mái tóc đen

thướt tha, dưới gấu váy đỏ lộ ra đôi chân trần trắng như tuyết, trên cổ chân nhỏ nhắn đeo chuỗi lục lạc bằng bạc sáng loáng.

Kiểm trong tay vẫn nhỏ máu, cô không bận tâm, nghiêng đầu liếc qua những xác chết ngổ ngang trên mặt đất, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt đẹp của thiếu niên đang lặng lẽ nhìn mình: “Người là ai? Tại sao lại đến đây?”.

Khóe mắt hơi nhếch lên, tươi cười, lời nói ra lại lạnh như băng: “Lẽ nào người không biết, tự tiện xông vào rừng lá đỏ Phương Sơn ắt phải chết?”.

Thiếu niên thúc ngựa tiến lên hai bước, ánh mắt liếc qua gót chân trần của cô: “Cho dù là đêm mùa hạ, cô nương đi chân trần thế này, e sẽ bị cảm lạnh”.

Bướm đỏ đã bay mất từ lúc nào, trường kiếm cũng không thấy đâu, tiếng lục lạc lại vang lên trong không trung, gót hồng đã đậu trên đầu tuấn mã chàng thiếu niên đang cười, tuấn mã vẫn đứng yên.

Cô hơi cúi xuống, tay phải nâng cằm chàng thiếu niên: “Người không sợ ư?”.

Chàng hơi ngẩng đầu, nhìn cô: “Tại sao ta phải sợ?”.

Cô ngậy ra một lúc rồi bật cười: “Thật là một nam nhi thú vị, người nói thế khiến ta không muốn giết người nữa”.

302. Chương 292

Chàng trai thấy mình được an toàn vẫn không đổi sắc mặt, ánh mắt một lần nữa liếc qua gót chân trần của cô: “Cô không đi giày”.

Cô nghiêng đầu: “Thế thì sao?”.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nghiêm trang hơi lạnh của chàng thiếu niên, giọng nói nhẹ như tuyết bay gió thoảng: “Trông cô thế này, cô định đi đâu?”, hơi dừng lại: “... Để tôi đưa cô về nhà”.

Thiếu niên thúc ngựa phóng về phía tay cô vừa chỉ, rừng phong phía sau chớp mắt lại trở về cảnh tượng chết chóc ban đầu. Vó ngựa vừa vút qua, một thiếu niên áo xanh từ sau cây phong chỗ cô gái vừa đứng ló ra, tay cầm đôi giày lụa thêu màu đỏ, khe thở dài, nhìn kỹ nhận ra đó chính là Quân sư phụ lúc tuổi đôi mươi.

Thời gian vụt trôi, thì ra cô gái áo đỏ đó chính là Mộ Dung An, còn thiếu niên áo đen chắc là Trần vương Tô Hoàn thừa thiếu niên. Chăm chú xem cảnh đó, hai mươi tư năm trước Tô Hoàn mười sáu tuổi, đứng rồi, lúc đó ông ta vẫn chưa là Trần vương, mà là Trần quốc Hoàn công tử.

Nghe nói tự cổ chí kim, phàm những trang giai nhân tuyệt sắc tình trường đều trắc trở, nhưng Mộ Dung An mà sử sách ghi chép cơ hồ không bị vướng vào oan nghiệt đó, trái lại chính những trang nam nhi gặp cô, tình lộ ai ấy đều trở nên truân chuyên, trắc trở.

Trong số đó người nghĩ quần nhất phải kể đến tứ công tử Trang Kế của Hạ quốc. Không nhớ rõ bộ dã sử nào ghi chép, nói Trang Kế muốn cưới Mộ Dung An, sự không thành, đành ôm hận mà chết, mẫu thân chàng muốn xin Mộ Dung An một món tóc để táng theo chàng, nhưng vị công tử đã chết vì mình là ai Mộ Dung An cũng không biết.

Sử sách chỉ dừng ở đó, vốn tưởng chỉ là truyền thuyết dân gian không đáng tin, lúc này thông qua Hoa Tư điệu của Quân sư phụ mới thấy hóa ra chuyện có thật.

Ba tháng sau khi Trang Kế công tử qua đời, Mộ Dung An xuất hiện ở lầu xanh lớn nhất Hạo thành, mỗi ngày đều tiếp hai vị khách, khách lên lầu thù tạc họa thơ thưởng nguyệt không cần ngàn kim vạn bạc, nhưng nhất thiết phải kể cho cô nghe một câu chuyện tình. Bởi vong hồn trở lại trần thế đương nhiên không hiểu thể thái nhân luân, điều đó nói lên cái chết của Trang Kế công tử đã làm cô xúc động, ít nhất cũng khiến cô bắt đầu hiểu chữ tình rốt cuộc là gì?

Nhưng tình duyên của Mộ Dung An và Tô Hoành một khi đã bén không gì ngăn được, có ai ngờ, một con người lãnh đạm kiêu ngạo như Tô Hoành lại đến lầu xanh, gọi đích danh Mộ Dung An, mặc dù lầu chủ nói rõ, cô gái này hơi đặc biệt, không bán thân không bán nghệ, cô đến nơi này thuần túy chỉ vì muốn kiếm nghiệm khổ ải của nhân sinh...

Mộ Dung An trí nhớ không tốt. Khi Tô Hoành vén rèm bước vào mặc dù dung quang chẳng khác lần gặp ban đầu, ngoài không cười tuấn mã đen, thậm chí xiêm áo cũng giống hệt đêm đó, nhưng cô ngẩn người không nhận ra chàng, vẫn ung dung co gối ngồi trên ghế quý phi, thần thái khoan thai, không nhìn khách thêm một lần: “Đêm nay chàng đến là để kể chuyện cho ta? Chàng mang đến câu chuyện thế nào?”.

303. Chương 293

Mắt cô vẫn nhìn đi nơi khác: “Ta biết một chàng công tử yêu một cô gái, mắc bệnh tương tư mà chết, câu chuyện của chàng liệu có ly kỳ như thế?”.

Chàng để cốc trà xuống bàn, “Chuyện đó có gì ly kỳ, chẳng qua là một người yếu đuối, vì không được thỏa mãn tham vọng, chết bất đắc kỳ tử mà thôi”.

Cô ngẩn người, cuối cùng quay lại nhìn chàng: “Vậy chàng đến đây không phải để kể chuyện ư?”.

Chàng nhìn qua cửa sổ, một khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng tuấn tú, thông thả nói: “Nàng nói đúng, ta xưa nay không biết kể chuyện. Chỉ là hai tháng trước ta không cẩn thận xông vào một khu rừng phong, được một cô gái áo đỏ cứu mạng, về sau chúng tôi chia tay, ta không thể nào tìm thấy nàng. Ta đến đây để hỏi có lẽ nàng biết cô gái ta cần tìm ở đâu?”.

Mắt cô lộ vẻ mơ màng, chăm chú nhìn chàng một lát, nhếch môi cười: “Là chàng sao?”.

Chàng không nói.

Cô hơi nghiêng đầu, như hồ nghi, tôi không nhận ra động tác của cô, khi định thần đã thấy cô chân trần đứng trước mặt chàng, giống như lần đầu họ gặp nhau, cô cúi xuống nhìn chàng, trước khi mở miệng còn giả bộ suy nghĩ nghiêm túc: “Chàng tìm ta... chàng tìm ta... là muốn gì?”.

Chàng bình tĩnh ngẩng đầu: “Nàng nói xem?”.

Nhìn cô hình như bắn khoản thật, chàng chậm rãi nói: “Một người đàn ông trăm phương ngàn kế tìm một cô gái, ngoài muốn có được cô ấy, còn có thể vì cái gì?”.

Cô như giật mình: “Có được cô ấy? Chàng định làm gì để có được cô ấy?”.

Nụ cười tinh nghịch dâng lên trong mắt chàng: “Cho nên ta đến thỉnh giáo nàng, phải làm thế nào để có được cô ấy”.

Cô quả thật sững ra một lát, lát sau, cuối cùng hiểu ra chàng định nói gì, nụ cười hiện dần trong mắt: “Thật thú vị!”.

Dưới ánh đèn, con bướm đỏ trên trán lạnh lẽo yêu mị, ánh mắt cô dừng lại trên bàn tay thanh tú của chàng: “Nếu chàng đánh bại cô ấy, đương nhiên sẽ có được cô ấy. Ngoài ra không còn cách nào khác”.

Tôi trầm nghĩ, thôi rồi, lại một cuộc đấu võ kén chồng. Nhưng cái gọi là đấu võ chẳng qua cũng chỉ là chinh phục và bị chinh phục. Thực ra, tại sao nhất thiết phải lấy người chinh phục mình, lấy người mình chinh phục cũng tốt chứ sao, như vậy nếu xảy ra bạo lực gia đình mình cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong.

Nhưng rõ ràng Mộ Dung An không nghĩ thế, có lẽ chỉ là một cách thoái thác, cô vốn không muốn lấy ai, chắc chắn những lời từ chối đó chính là nguyên nhân mấy người đàn ông không thể có được như cô, như Trang Kế công tử, bởi không ai có thể thắng cô.

304. Chương 294

Đêm hôm đó Tô Hoàn không nói gì ra về, cũng không rút kiếm thử với cô vài chiêu. Nhìn bóng chàng rời đi, Mộ Dung An thần nhiên giơ tay vuốt trán, môi lạnh lùng cười khẩy một tiếng, có lẽ cô cho rằng Trần quốc Hoàn công tử thực ra cũng chỉ thế mà thôi.

Mộ Dung An là người thế nào, cả đông lục không ai tường tận, trước đây tôi chỉ biết qua những truyền thuyết thiên hạ truyền tụng về cô, các đạo sĩ cho rằng may mà cô quá siêu phàm khó bắt chước, nếu không đã có vô khối thiếu nữ sùng bái cô mà đi lệch đường.

Bây giờ nhìn thấy việc làm của cô, cảm thấy mối lo của các đạo sĩ là thừa.

Quân sư phụ nói gặp Tô Hoàn là hung mệnh của Mộ Dung An nhưng xem đến đây cảm thấy tất cả đều trái ngược.

Mộ Dung An thần thái ung dung, người đấm đuổi mê muội lại là Tô Hoàn. Thì ra vốn tưởng hai người sẽ âm thầm nảy sinh tình cảm do tình sư phụ, đệ tử sớm tối bên nhau, bây giờ xem ra giả thiết đó đã bị lung lay.

Nửa năm sau Tô Hoàn trở thành đệ tử của Mộ Dung An. Một ân nhân của Mộ Dung An đưa Tô Hoàn đến rừng lá đỏ Phương Sơn bá sư, nói rõ muốn học kiếm thuật của Mộ Dung An.

Tôi không biết chuyện này rốt cuộc là do Tô Hoàn cố ý bày ra hay là duyên phận. Quân sư phụ lại không nói, nhưng lần thứ ba gặp lại, nhìn thấy Tô Hoàn xuất hiện trong rừng lá đỏ, Mộ Dung An rõ ràng sững người, lát sau mỉm cười, “Lại là người”.

Cô vốn là một hồn ma sinh ra từ sát khí ngưng tụ trên chiến trường cổ, bao nhiêu năm nhân sự như phù vân lướt qua trước mắt, rất ít người khiến cô nhớ được, nhưng cô lại nhớ được Tô Hoàn, không chỉ nhớ chàng, xem ra còn nhớ những lời chàng nói đêm đó.

Dưới vầng trăng tròn, Mộ Dung An vẫn tư thái ung dung đứng dưới một cây phong khô héo, hứng thú nhìn đệ tử mới nhập môn trước mặt: “Mặc dù có câu băng vốn từ nước mà thành nhưng lạnh hơn nước, xanh vốn từ lam nhưng đậm hơn lam, đệ tử không nghĩ chỉ cần bá ta làm sư là sẽ có ngày thắng được ta đấy chứ?”.

Thiếu niên áo chùng đen đi lướt qua cô, đến chỗ sâu trong rừng phong, bóng đổ dài dưới trăng, giọng nói thanh lạnh tản trong gió: “Sư phụ nghĩ nhiều rồi”. Kính cẩn tới mức có vẻ như trước nay chàng ta chỉ coi cô là sư phụ, con người ngang nhiên hỏi cô làm thế nào để có được cô nửa năm trước cơ hồ chưa từng tồn tại.

Trên Phương Sơn, sau khu rừng lá đỏ kỳ dị đó có một thiên động, có sơn thủy bốn mùa xanh tươi, có cỏ thụ um tùm râm mát, một ngôi lầu trúc thấp thoáng dưới bóng cây, chính là biệt cư của Mộ Dung An.

Từ khi bá sư, Tô Hoàn cư xử dứt đúng đạo, ngôn hành nghiêm cẩn, đối với Mộ Dung An rất mực lễ độ, ngoài ăn ngủ, hầu như chỉ chuyên tâm luyện kiếm pháp, như một đồ đệ tôn sư trọng đạo, say mê kiếm thuật, tư chất thông minh lại chuyên cần nỗ lực.

305. Chương 295

Tôi nghi ngờ có lúc Mộ Dung An như đang thăm dò Tô Hoàn, có lẽ cô không biết thiếu niên đó nghĩ gì, hoặc là thái độ một người tại sao trước sau lại khác xa như vậy. Trước đây tôi có nghe Quân Vỹ kể một câu chuyện, cũng là sư phụ và đệ tử, kể rằng một buổi tối, đệ tử luyện kiếm trở về nhìn thấy sư phụ nằm ngủ dưới bóng cây, đệ tử không thể kìm lòng đã mạo phạm sư phụ, sau đó bắt đầu một mối tình nồng nàn dai dẳng.

Nhưng rõ ràng Tô Hoàn kìm chế hơn nhiều so với đệ tử đó, có một thời gian Mộ Dung An ngày nào cũng ngủ trưa ở trong khu rừng chàng luyện kiếm, còn đặc biệt cho đặt một chiếc giường mây ở chỗ chàng thường ngồi nghỉ khi luyện tập mỗi mệt, chàng lại bỏ đi chỗ khác như một người có giáo đường, không hề có biểu hiện bất kính nào đối với sư phụ.

Nhưng càng như thế Mộ Dung An dường như càng hiểu kỳ. Lúc đầu khi Tô Hoành mới báỉ sư cô chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện, đa phần là lúc Tô Hoành gặp khó khăn, thông thả đưa vài câu chỉ giáo đại loại “Muốn chiêu thức nhanh hơn mắt của mình, thì không nên nhìn bằng mắt”. Những câu người bình thường nghe không hiểu hoặc nghe rồi cũng không biết nên làm theo thế nào.

Về sau lại hầu như ngày nào cũng tập với Tô Hoành, chỉ dẫn kiếm pháp cẩn thận hơn trước nhiều, thỉnh thoảng hứng lên lại cầm kiếm thử vài chiêu với chàng, nhưng cũng chỉ dừng ở mức hướng dẫn đồ đệ vận dụng kiếm pháp tốt hơn mà thôi, còn độ sức chính thức chưa bao giờ xảy ra.

Nhưng ngày hôm đó cơ hồ hơi khác thường.

Đó là ngày đại tuyết tháng mười một, tuyết phủ ngập núi, khu rừng luyện kiếm tuyết chồng chất, lạnh đến nỗi hơi thở ra lập tức đóng băng, cây tùng lá kim bị tuyết đóng thành cột băng, khắp rừng toàn những cột băng lạnh nhấp nhô trong tuyết.

Mặt trời trên đầu chỉ là quãng trắng lơ mờ, hắt ra tia lạnh, kiếm trong tay hai người vun vút loang loáng, hoàn toàn không có điểm dừng như mọi khi, đòn ra tay, đòn đánh trả đều quyết liệt. Kiếm pháp giống hệt nhau, khinh thủ trọng công, không có chiêu thức nào khác, một đòn ra chỉ là xem ai nhanh hơn ai, lá kim trên cây rơi xuống ào ào như nước, họ đã hoàn tất ba lần đánh giáp lá cà.

Trong rừng chỉ thấy tiếng tuyết rơi và tiếng kiếm va vào nhau chan chát trong tuyết lạnh cô đơn, phẳng phất màu thiên.

Sau một ánh kiếm lóe lên, cột băng bên cạnh Mộ Dung An đổ rầm, người cô hơi lùi lại né sang phải một cách bản năng, chỉ trong tích tắc, thân hình áo đen của Tô Hoành đã như một con rồng đen vút qua, không nhìn rõ chàng ra chiêu thế nào, trường kiếm trong tay cô đã bị chàng đánh bật, trước khi rời khỏi tay cô đã kịp vạch trên người chàng một vệt máu dài với những hạt máu li ti, đầu kiếm dính máu, từ trên không cắm phập xuống tuyết, để lại một vệt đỏ trên tuyết trắng chỗ lưỡi kiếm cắm vào, còn kiếm của chàng bình ổn ép vào cổ cô.

Lại một cột băng nữa bị phật đổ, vụn tuyết bắn lên, hai người thở gấp, lưỡi kiếm của chàng vẫn không thu lại, mắt đăm đăm nhìn cô: “Còn nhớ lúc đó đã nói gì không, sư phụ”.

306. Chương 296

Cô gơ tay đẩy lưỡi kiếm trên cổ ra, nghiêng đầu: “Ta đã bắn khoản, thấy chàng say mê kiếm thuật như vậy, ta đã tưởng những lời chàng nói ở thanh lâu mấy tháng trước là ta nhớ nhầm”.

Chàng thu kiếm vào bao, máu vẫn chảy nhưng chàng không bận tâm: “Nếu không dùng bí thuật ly hồn, chỉ đơn thuần dùng kiếm thuật, hôm nay nàng đã không thể thắng ta, nếu nàng sử dụng ly hồn thuật đối với ta, cả đời này ta cũng không thể thắng nàng, tình cảm của ta chưa bao giờ thay đổi, tất cả chỉ phụ thuộc vào nàng”.

Chàng từng bước tới gần cô, tuyết lạo xạo dưới chân, nhưng không át nổi tiếng chàng: “Nàng muốn dùng ly hồn thuật đối với ta sao?”.

Cô không trả lời, lại gật đầu tán đồng nửa câu trước của chàng: “Chàng nói đúng, nếu có ngày kiếm vẫn còn mà ta lại thua, đó là bởi vì ta muốn thua”.

Cô hơi ngược mắt, đôi mắt đen láy lóng lánh ánh cười, chân bước tới, từng bước thu hẹp khoảng cách với chàng, hơi kiễng chân, môi cơ hồ dán vào tai chàng: “Hôm nay, ta thua rồi”.

Chàng mãi không có phản ứng, còn cô đã thản nhiên lùi ra, gơ tay che ánh nắng ngược nhìn trời, nói như than: “Chưa ăn gì đã giao chiến, bụng hơi đói”.

Nói xong nhặt thanh kiếm lên. Nhưng vừa quay người chưa kịp bước đã bị người phía sau nắm lấy tay. Tội bật ra hơi thở này giờ vẫn vút trong cổ họng từ lúc họ bắt đầu giao thủ, xem ra qua một lúc lâu như thế Tô Hoành cuối cùng mới hiểu ý câu nói vừa rồi của cô. Cô quay người tươi cười nhìn chàng: “Ôi, chàng làm đau ta rồi”. Nhưng chàng vẫn không buông tay, tay kia gơ lên thận trọng vuốt ve con bướm đỏ xinh xắn trên trán cô như vuốt ve một thánh vật, đầu hơi cúi, đôi môi nhạt màu áp lên cánh bướm.

Cô khẽ cười một tiếng: “Gan của chàng chỉ có vậy thôi?”. Không đợi chàng phản ứng, cô đã kiễng chân ôm cổ chàng, môi ép vào môi chàng. Sau phút sững sờ, chàng quàng tay ôm cô, ép vào thân cây tùng phía sau lưng, mặt vẫn ngơ ngẩn, đôi mắt thâm trầm như nước dịu dàng nhìn cô: “Nàng cũng thích ta, đúng không?”.

Lại một năm mùa xuân hoa nở, mùa hạ lá xanh, từ khi Tô Hoành lên núi báisư, rừng cây trên núi đã hai lần thay lá, tình cảm nảy sinh giữa sư phụ và đệ tử nhìn từ góc độ lễ giáo là trái nhân luân, đạo đức xã hội khó dung.

Nhưng đây là thế giới của Mộ Dung An, cách biệt nhân thế, tuyệt đối không có ai chỉ trích họ, người duy nhất cảm thấy không thỏa chỉ có Quân sư phụ, nhưng Quân sư phụ lúc này quả thực không có quyền phát ngôn.

Thời gian hơn một năm hai người sớm tối bên nhau, giống như hầu hết những đôi vợ chồng bình thường trên đời, đêm trừ tịch năm đó, Mộ Dung An treo trên cửa bức hoành phi bốn chữ “nhất thể trường an”(6).

307. Chương 297

Nhất thể trường an, đơn đơn giản giản bốn chữ, một dấu hiệu tốt lành, nhưng sự đời đâu đơn giản như vậy, Tô Hoành là công tử Trần quốc. Không biết ai đó nói, tòa lâu đài xây thì lâu như vậy, trải qua bao nỗ lực như vậy, phá hủy nó lại chỉ cần thời gian một cái chớp mắt, câu nói quả chí lý.

Mùa xuân năm Trần Văn hầu thứ hai mươi ba, Trần quốc công tử Tô Hoành tổ chức đại hôn lễ, cưới Mộ Chỉ, trưởng nữ của Mộ Hành tướng quân làm vợ, Mộ Dung An rời khu rừng lá đỏ đi đâu không ai biết.

Sự việc thực ra rất đơn giản, chẳng qua Văn hầu vương dồn ép, giữa vương vị và Mộ Dung An, Tô Hoành chỉ có thể chọn một, cuối cùng Tô Hoành lựa chọn vương vị.

Tháng chín, Trần hầu vương báo với thiên tử lập công tử Diển (Tô Hoành) làm thế tử, gia phong Mộ Chỉ làm thế tử phi. Một đêm, Quân sư phụ ôm một đứa trẻ vừa đầy tháng xuất hiện ở thư phòng của Tô Hoành, nói là Mộ Dung An đã chết, để lại cốt nhục này, mong chàng nghĩ đến tình sư đệ năm xưa, đối xử tốt với đứa bé.

Đứa bé được bọc trong tã khóc oe oe không ngớt, Tô Hoành ôm nó ngồi trong thư phòng thức trắng đêm, khi rời khu rừng lá đỏ chàng không biết Mộ Dung An đã có thai.

Nhưng tôi luôn cảm thấy Mộ Dung An chưa chết. Mặc dù ma đích thực không thể mang thai sinh con, nếu có cũng dễ bị chết trong quá trình mang thai và sinh nở, nhưng Mộ Dung An mạnh mẽ như vậy, nếu một hồn ma mạnh mẽ như vậy cuối cùng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn khó sinh mà chết, quả khiến người ta thất vọng. Tuy nhiên căn cứ quan trọng nhất vẫn là theo dã sử lưu truyền, Mộ Dung An chết ở chiến trường Lịch Khâu trong cuộc chiến giữa hai nước Trần, Khương...

Quân sư phụ nói Tô Hoành là hung mệnh của Mộ Dung An, đến giờ tôi mới tin. Tính cách Mộ Dung An như vậy có lẽ không dễ yêu, một khi đã yêu là yêu suốt đời suốt kiếp, còn Tô Hoành, con người này rất bí hiểm, khó dò.

Tình cảm của chàng ta đối với Mộ Dung An không có vẻ giả dối, nhưng cũng có thể sẵn lòng từ bỏ.

Tôi nghĩ người chàng ta yêu nhất trước sau chỉ có Mộ Dung An, nhưng bất luận thế nào cô cũng không thể địch nổi giang sơn xã tắc, không địch nổi vương vị dưới một người trên vạn người. Nhưng dùng giang sơn vạn dặm vô cương đổi lấy cuộc sống vạn dặm cô đơn có phải là điều chàng muốn?

Nghĩ lại, cảm thấy mình thật ấu trĩ, có giang sơn vạn dặm nghĩa là có mọi mỹ nhân trong thiên hạ, tuy có lẽ không được thứ mình muốn có nhất, nhưng lại có số lượng bù lại, làm gì còn cô đơn.

Tôi chờ đợi Mộ Dung An xuất hiện lần nữa, những sự việc xảy ra sau đó chỉ là chuyện vụn vặt không đáng nói, hai sự việc tương đối lớn đó là, năm đầu tiên sau khi Trần vương băng hà, Tô Hoành kế vị, năm sau hai nước Trần - Khương do tranh chấp biên giới nổ ra cuộc chiến tranh lớn.

Trong cuộc chiến Khương - Trần, Trần vương Tô Hoàn đích thân xuất chinh. Tôi đã đọc cổ sử đó trong sách sử, trong đó nói, Trần quốc thượng võ, các đời Trần vương đều trường thành trên lưng ngựa, Tô Hoàn cũng thế, từ nhỏ theo cha chinh chiến biên cương trận mạc, tác chiến vô cùng mau lẹ cơ mưu,

308. Chương 298

thường đích thân đi tiên phong, dẫn một đội khinh kỵ tinh nhuệ thâm nhập vào quân doanh đối phương thăm dò tình hình, hoặc đánh chọc sườn, giúp quân chủ lực có cách tác chiến thích hợp.

Vốn nghĩ có lẽ khi thân đã ở ngôi cao chàng sẽ không mạo hiểm tính mạng như vậy, nhưng qua trận Lịch Khâu, có thể thấy con người này cho dù đã trở thành quốc vương cũng không thay đổi phong cách tác chiến. Đêm trước khi xảy ra đại chiến, Tô Hoàn vẫn mang hai mươi khinh kỵ lên vào trận địa Khương quân, vùng kiếm đánh thẳng vào trận địa đối phương, sau đó lại vừa đánh vừa quay ra, đích thân cảm nhận thực lực địch quân.

Phương thức thăm dò địch tình này đối với chàng không là gì, thời thiếu niên thường làm như thế, nghe nói mấy lần lọt vào hiểm cảnh đều dựa vào sự bình tĩnh mưu trí mà an toàn thoát hiểm, thực là một kỳ tài.

Nhưng đêm đó, chàng mang hai mươi khinh kỵ luồn sâu vào quân doanh địch, lúc quay ra bất ngờ vấp phải mấy ngàn phục binh của đối phương mai phục trên đường. Khi thâm nhập vào quân doanh địch, đội khinh kỵ mang theo đã bị hao tổn, hơn nữa chiến mã cũng bị trúng tên, nếu không tìm ra diệu kế, rất khó hy vọng phá vây.

Sử sách không thấy ghi chép những tình huống hiểm nguy trước có phục binh, sau có truy binh chàng từng gặp khi còn là thế tử.

Trong rừng núi tối tăm, vòng vây mỗi lúc càng hẹp dần, đuốc đột nhiên sáng trưng, trống trận vang lừng, trống trận vốn là để cổ vũ sĩ khí, nhưng trong tình huống này lại có phần nực cười.

Trên sườn núi, ngồi trên lưng chiến mã đồ ấu, mũi phun hơi phì phì, thống lĩnh tướng quân Khương quốc đắc ý cười ha hả: “Không ngờ Trần vương nức tiếng mưu dũng hôm nay lại bỏ mạng ở đây, xem ra cái gọi là mưu dũng cũng chỉ đến thế, là mưu dũng của kẻ phạm phu mà thôi, các huynh đệ, các huynh đệ thấy có phải không?”.

Lời vừa dứt, thủ cấp đã rơi bịch xuống đất lặn lông lốc. Một thanh kiếm dính máu cắm phập trên vách núi gần đó, thủ cấp đâm máu của Khương tướng quân lặn mấy vòng, nụ cười đắc ý vẫn còn cứng đờ trên mặt.

Một tình cảnh thật khó tưởng tượng, tôi nhìn mà đau thay cho ông ta, bất giác giơ tay sờ vào cổ mình, may cái đầu vẫn yên vị trên cổ.

Nhưng nhất kiếm chém phẳng thủ cấp Khương tướng đó không phải là của Tô Hoàn hay thuộc hạ của Tô Hoàn, trường kiếm của họ vẫn nắm trong tay, tôi tròn mắt quan sát cảnh tượng trong Hoa Tư mộng trước mắt, muốn tìm ra manh mối, đồng thời trong đầu cũng lóe lên ý nghĩ, liệu có phải một binh sĩ nào đó của phía Khương quân do ngưỡng mộ tài năng Tô Hoàn mà ra tay cứu giúp. Cũng không biết tại sao chợt nghĩ đến Mộ Dung An.

Khi cái tên đó lóe lên trong đầu như một tia chớp, trên không trung bỗng vang lên tiếng lục lạc tinh tang. Tôi nhìn thấy đôi mắt mở to của Tô Hoàn, vừa rồi bị Khương tướng làm nhục như vậy vẫn không nổi sóng giờ đột nhiên thất sắc, nhìn thẳng về phía phát ra tiếng lục lạc, bàn tay cứng đờ nắm dây cương.

309. Chương 299

Đối phương dường như cuối cùng đã hiểu ra chuyện gì, phó tướng trên lưng ngựa thét lên hạ lệnh khép vòng vây xông tới. Đúng lúc binh sĩ lăm lăm trường mâu trong tay dồn lên, trong ánh đuốc nhựa thông sáng rực, những đàn bướm đỏ không biết từ đâu vèo vèo bay ra

Chính thời khắc đó, rừng cây cổ thụ chọc trời bừng bừng sinh khí xung quanh đột nhiên lá cành bắt đầu héo rũ, chớp mắt đã biến thành cảnh rừng chết xác xơ, gió lớn bật đất mà lên, ánh lửa đuốc sáng rực nửa

ngọn núi chớp mắt tắt ngấm, gió như trường đao cắt vụn màn đêm, trên bầu trời tĩnh lặng lại hiện ra một vầng trăng tròn.

Đàn bướm đỏ bay liệng trên không, toàn thân phát hồng quang rực rỡ, còn tiếng lục lạc cũng rõ dần, trong sắc đêm cuối cùng lộ ra bóng hoa phục màu đỏ của cô gái, mái tóc như dòng thác thả xuống tận gót chân, con bướm trên trán giương cánh như muốn bay, dáng mỹ miều băng lạnh, khoe miệng liên tục nhếch lên vẫn không thành nụ cười.

Tôi không ngờ Tô Hoàn lại bất chấp nguy hiểm thúc ngựa qua, trong tình huống hiểm nghèo đó, chỉ cần động đây là trở thành mục tiêu cho trận mưa tên của đối phương. Tôi biết chàng chỉ muốn phóng đến bắt cô, chàng tưởng cô đã chết, nhưng cô lại xuất hiện trước mặt chàng.

Chàng cơ hồ đã trấn tĩnh trở lại, ánh mắt dán chặt không rời khỏi cô, trận mưa tên bay vào chàng, chàng cũng chỉ bình tĩnh khua kiếm đỡ. Cô cúi xuống mắt lạnh lùng nhìn chàng, hai ống tay áo vừa phất, có tiếng “phù” trong gió, vạn vật xung quanh đột nhiên dừng lại như bị đóng băng, im phăng phắc, bao gồm cả vòng vây của binh sĩ Khương quốc vừa rồi còn nhốn nháo, bao gồm cả mũi tên bay đến, bao gồm cả Tô Hoàn và con ngựa tung vó phi tới, thậm chí bao gồm cả những ngọn đuốc bốc khói.

Tiếng lục lạc khẽ vang, cô đứng trên đầu ngựa ngẩng cao của chàng, cúi đầu nhìn ánh mắt đen cầu khẩn của chàng, khẽ cười một tiếng: “Cuối cùng chàng vẫn yêu ta, ta không thua ai, chỉ thua vương vị của chàng”. Giọng thanh lạnh vang trong không gian tĩnh mịch như ném viên sỏi xuống mặt hồ, sóng loang ra mấy vòng rồi tiêu tan.

Tiếng lục lạc dưới chân lại tinh tang tinh tang, cô đã đạp gió tung người lên không, liếc nhìn trận địa bất động dưới chân, chậm chậm giơ bàn tay phải. Gió thổi tung mái tóc đen của cô, năm ngón tay mảnh dẻ kết thành hình nửa đoá hoa sen.

Một giọt máu từ tâm sen nhỏ xuống, đàn bướm đỏ bay liệng trong màn đêm đột nhiên hóa thành những mũi kim dài sáng chói. Hoàn toàn không nhìn rõ những mũi kim đó bay thế nào, chỉ cảm thấy trên bầu trời đêm đột nhiên bùng phát một đám khói cực lớn, trong ánh sáng màu đỏ, binh sĩ Khương quốc đang đứng như trời trồng chớp mắt biến thành những bộ xương trắng chồng chất.

Từ đồng xương trắng nẩy ra vô vàn ấu bướm đỏ. Sức nhớ tới những ghi chép trong sách sử, tôi từng sờ mãi mới hiểu ra, Mộ Dung An đã dùng bí thuật cổ trên quy mô lớn - ly hồn thuật.

Bí thuật hoa mỹ và tàn khốc trong truyền thuyết đó khi thực thi phong ấn cả không gian và thời gian của một khu vực, bướm đỏ ký sinh trong bí thuật hóa thành kim trăm hút máu thịt người sống, những cánh bướm kia đã nhuộm máu đỏ, càng nhiều bướm đỏ bay ra, xương trắng càng chồng chất.

310. Chương 300

Nhìn cảnh đó tôi thầm nghĩ Mộ Dung An khi sinh con đã hao tổn bao nhiêu tinh lực, lại thực thi ly hồn thuật trên trận địa lớn như vậy, làm sao trụ nổi?

Sự thực cho thấy lo lắng của tôi có lý.

Vầng trăng tròn dần dần hiện ra màu đỏ quái dị, gió thổi phồng ống tay áo, Mộ Dung An nhắm hai mắt, máu từ miệng không ngừng trào ra, giữa vầng trán hơi nhăn, con bướm đỏ yêu dị đó đột nhiên vẩy cánh bay mất, miệng cô thổ ra một ngụm máu tươi, không gian phong ấn đột nhiên mở ra, thân người loang máu hơi ngửa về sau, như sắp rơi xuống đồng xương khô nhưng nhúc ấu bướm trên chiến trường. Con chiến mã phía xa đột nhiên tung bờm hí vang, bóng áo đen của Tô Hoàn rời lưng ngựa lao đến như một mũi kiếm.

Cô rơi xuống trúng ngực chàng, chàng nằm trên đồng xương ôm chặt cô. Những con bướm đỏ chết chóc bay quanh cô, sắc mặt cô trắng bệch, môi lại vẫn đỏ. Chàng run run giơ tay lau vết máu dính trên miệng cô: “Tại sao phải đến cứu ta, nàng nên giấu ta, sống bình yên ở một nơi ta không hay biết mới phải”.

Cô cau mày: “Chàng là đệ tử của ta, là đồ đệ ta đích thân truyền dạy, cho dù chàng sai, khiến ta giận, ta có thể giận chàng, giáo huấn chàng, bắt chàng chịu khổ, nhưng những kẻ kia họ có là gì, đồ đệ chân truyền của ta sao có thể để bọn chúng hạ nhục?”.

Chàng ôm cô, bàn tay đặt trên eo cô, từ từ ép cô vào người, trong đôi mắt thâm trầm chứa bao nỗi niềm, lát sau giọng khàn khàn, chàng trầm thì: “Sư phụ, hãy trở về bên đồ đệ”.

Cô giơ tay, máu rỉ ra giữa các ngón tay, một con bướm theo vết máu bay đến, dừng lại giữa ngón tay cô, cô nhìn con bướm đó, môi cong cong khẽ nhếch thành nụ cười: “Trở về ư?”. Lại chậm chậm lắc đầu: “Không về được nữa, ta sắp chết”.

Bờ vai rộng của chàng run lên, thất kinh nhìn cô, giọng nói lại mơ hồ: “Sao có thể, cho dù ta sai, nàng vẫn nên trở về giáo huấn ta, bắt ta chịu khổ”.

Cô ngẩng đầu nhìn chàng một lát, đột nhiên mỉm cười: “Người của Trần vương thất nói ta thế nào, ta không bận lòng, chàng nghĩ gì ta cũng không bận lòng, chỉ là cảm thấy ta đã sống quá lâu trên đời, lâu đến mức cảm thấy vô vị, chàng khiến ta hiểu được chữ tình, nếm trải niềm hoan lạc của nó, cũng nếm trải nỗi đau của nó, một trải nghiệm viên mãn như vậy đối với một hồn ma không phải là chuyện kỳ thú sao? Giống như một bữa đại yến, sơn hào hải vị trời nam biển bắc đều có, vui vẻ thưởng thức hết các món, khách nhân nên giải tán”. Cô nói trơn tru, tinh thần vẫn tốt, nhưng sắc mặt đã dần trong suốt, bướm đỏ bay quanh càng nhiều, giống như chờ đợi thời khắc tổng biệt cuối cùng.

Chàng nắm chặt áo cô, giọng rên rỉ như mãnh thú bị thương: “Cho dù nàng không cần ta nữa, nhưng vẫn còn cốt nhục của chúng ta, Tô Dự rất thông minh, nàng còn phải nhìn nó lớn lên, nhìn nó kế thừa xã tắc đại Trần”.

Chàng ghen ngào nhưng vẫn cố nói, dường như không cho cô cơ hội nói, không cho cô cơ hội chối từ, chỉ cần cô không từ chối, chàng sẽ giữ được cô.

311. Chương 301

Cô chỉ mỉm cười nhìn chàng, nụ cười đó bao hàm ý nghĩa gì không ai biết.

Một trận gió thổi qua, bóng chàng ôm cô đột nhiên cứng đờ, mãi sau, chàng loạng choạng đứng lên, trong tay chỉ còn bộ hoa phục màu đỏ.

Hoa Tư mộng đột ngột dừng lại, tôi ngồi ngây người hồi lâu mãi không thể định thần, Mộ Dung An quả nhiên chết ở chiến trường Lịch Khâu, sử sách không ghi chép tí mảy, thì ra cô chết như vậy.

Con người đó, sống tự tại vô song, chết tư phong tuyệt đại, đó là Mộ Dung An, bí thuật sĩ cao minh nhất đông lục, là... thân mẫu của Tô Dự. Thì ra thân mẫu anh ta không phải là Mộ Chỉ.

Kể hết câu chuyện đó, Quân sư phụ cau mày chìm trong suy tư, thì ra đối với ông đây không phải là hồi ức đẹp, tôi và Quán Vỹ nhìn hoa đèn ngây người không biết nói sao.

Xem hoàn chỉnh quá khứ đó, tôi cảm thấy câu chuyện chẳng liên quan đến Quân sư phụ, không hiểu tại sao sư phụ lại thâm thù Trần vương, muốn giết ông ta. Nhưng trước mặt sư phụ, không dám nói ra với Quán Vỹ, chỉ giao lưu bằng ánh mắt không hé ra tư tưởng gì, một mình suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy cách giải thích hợp lý nhất chỉ có thể là Quân sư phụ cũng có tình với Mộ Dung An, mới có thể thù hận Tô Hoàn đã làm cô ấy chết như vậy. Nhưng lại nghĩ, Mộ Dung An không thể xúi quẩy đến thế, cả đời chỉ thu nạp hai đồ đệ, mà hai đồ đệ đó lại có tình cảm thâm kín không thể nói ra với mình như vậy.

Tôi còn chưa nghĩ ra nguyên do, Quân sư phụ đã nói: “Xem xong Hoa Tư mộng này, có lẽ con đã biết ta muốn con làm gì rồi chứ?”.

Tôi ôm đầu, buột miệng hỏi thử: “Sư phụ muốn con dệt mộng cho Trần hầu vương, giữ ông ta ở lại trong mộng?”.

Quân sư phụ cười, nhưng mắt vẫn lạnh tanh: “Đúng, Tô Hoàn năm xưa từ bỏ sư phụ ta lựa chọn vương vị, chuyện này mặc dù sư phụ không nói ra, nhưng sự đau khổ của sư phụ hồi đó ta đều nhìn thấy hết. Sư phụ vốn có thể tiến xa hơn nữa, nhưng lại bị Tô Hoàn ngăn đường. Đáng hận bởi vì sư phụ đã từ bỏ tất cả vì ông ta, nhưng ông ta lại không biết trân trọng, nếu mọi chuyện quay trở lại, ta muốn xem sau bao nhiêu năm đau khổ Tô Hoàn sẽ lựa chọn thế nào. Nếu tình của ông ta đối với sư phụ bằng ấy năm vẫn không thay đổi, bằng lòng ở lại trong Hoa Tư mộng, ở bên sư phụ, ta sẽ bỏ qua cho ông ta, coi như kết thúc niềm

tiếc nuôi cuối cùng của sư phụ trên trần thế. Nếu ông ta vẫn lưu luyến ngôi báu vinh hoa, ta đành phụ lòng sư phụ, nhất định khiến ông ta chết không có chỗ chôn”.

Tôi băn khoăn nhìn Quân sư phụ, cảm thấy áp lực rất lớn. Nghe sư phụ nói vậy, nghĩa là ông muốn tôi dặt cho Tô Hoàn một Hoa Tư mộng tái hiện quá khứ, để ông ta lựa chọn có lưu lại trong mộng hay không.

Nhưng chuyện này không giống với tình hình của Tống Ngưng, trong tình cảnh hiện tại của Tô Hoàn, bất luận ông ta lựa chọn thế nào kết cục vẫn là cái chết, chỉ có khác chủ động chết và bị động chết mà thôi. Tôi cần moi suy nghĩ, khẽ nói: “Rõ ràng có thể có bao nhiêu cách phục thù, sư phụ lại nhất định muốn con thực thi Hoa Tư dẫn đối với Tô Hoàn, thực ra sư phụ chỉ muốn biết, năm xưa Mộ Dung An hy sinh tính mạng cứu ông ta rút cục có đáng hay không, con nói đúng chứ?”.

Ông không trả lời, những gì chất chứa trong mắt ông tôi khó lòng hiểu được.

Tôi nghĩ, một sử đoạn nhạy cảm bị che đậy bao năm, bị thời gian hơn hai mươi năm xói mòn, chẳng còn gì nữa, chỉ khắc thù hận vào lòng người sống, vật vả muốn có một kết quả cuối cùng trước khi quên lãng, nhưng cùng với thời gian cả người và việc đã thành cát bụi, cái gọi là đáng hay không, cho dù có được câu trả lời cũng chẳng để làm gì. Tôi không biết vì sao Quân sư phụ quyết chí báo thù Trần vương mỗi thù không phải của mình, nhưng nhìn ánh mắt ông lúc này lại đột nhiên cảm thấy có lẽ ông chỉ muốn dùng Hoa Tư dẫn khảo vấn nhân tâm một lần mà thôi.

Chú thích:

(6) Nghĩa là: Trọn đời bình an.

312. Chương 302

Chương 2

Ngày mười hai tháng chín mừng thọ Tô Hoàn. Nghe đồn Trần hầu vương bệnh nặng đã lâu, đầu tháng tám đã di giá tới tỉnh dưỡng ở An Lạc cung trên núi Trà, việc triều chính do thế tử Tô Dự lo liệu. Vì vậy ngày mừng thọ bá quan sẽ đến An Lạc cung chúc tụng.

Bắt đầu từ ngày mồng mười, trên công khanh dưới cung nhân, quà mừng thọ đã tới tấp chuyển đến núi Trà, vết xe ngựa để lại hai rãnh sâu trên con đường lên núi, không biết bên trong đựng những gì.

Thực ra tặng quà cho cấp trên cũng là một nghệ thuật, quà tặng phải mới mẻ để chứng tỏ tâm huyết nồng hậu của người tặng, nhưng lại không thể quá mới mẻ, chứng tỏ người tặng giữ đúng thân phận. Quân Vỹ do cơ duyên thế nào kiếm được danh mục lễ vật đó, kết quả chúng tôi thất vọng phát hiện hầu như toàn những thổ đặc sản quý hiếm của các vùng miền địa phương, quả nhiên vừa mới vừa không quá mới.

Riêng thái thú quận Tề An hơi khác người, quà mừng thọ Trần vương là một mỹ nữ nhạc sư. Quân Vỹ cảm thán lắc đầu: “Tề An thái thú này quả là quá nóng muốn hưởng hậu lộc, khác người thế này e là khiến khối người ghen tức”.

Tôi ngẫm nghĩ nói: “Quận Tề An xưa nay nổi tiếng trong các nước chư hầu bởi nghệ thuật ca vũ phồn thịnh, nhạc sư chẳng phải chính là đặc sản của họ hay sao, ha ha”. Còn chưa cười xong đã thấy Quân sư phụ bước vào, mang đến ba chiếc mặt nạ da người, theo sư phụ giải thích, một cái là Tề An thái thú, một cái là người hầu Tề An thái thú, còn một cái chính là mỹ nữ nhạc sư, “đặc sản” mà tôi nói...

Chúng tôi phải làm như vậy thể lọt vào An Lạc cung trên núi Trà, nhưng khi tôi thử đeo chiếc mặt nạ đó, hiển nhiên nhận ra bóng dáng Mộ Dung An hiện lên trong chiếc gương lớn viền gỗ chạm trổ hoa văn.

Quân sư phụ nhìn rất lâu khuôn mặt tôi trong gương, thông thả nói: “Trong tiệc mừng thọ, con xuất hiện với khuôn mặt này, Tô Hoàn nhất định sẽ tìm gặp riêng con để hỏi han, lúc này phải linh hoạt một chút, tìm cơ hội để ông ta uống mấy giọt máu của con, xem Hoa Tư diệu của ông ta”.

Tôi cúi đầu nhìn mũi giày dưới chân mình: “Nhất định phải dùng hình dạng này sao, chắc chắn sẽ xảy ra bi kịch, trong các vở kịch thường như vậy, công tử hào hoa thời trẻ tình cờ gặp gỡ thực nữ yếu điệu, khi thực nữ chết, suốt đời công tử đi khắp chân trời góc bể tìm người giống nàng. Tô Hoàn nhìn thấy con nhất định

cho rằng đó là Mộ Dung An tái sinh, lúc đó con sẽ bị ông ta coi là thể thân của Mộ Dung An đưa vào hậu cung, có khi còn phong là phu nhân cũng nên...”.

Quân sư phụ chống tay vuốt trán ngắt lời tôi, quay đầu nói với Quân Vỹ, “Con nói với A Phát xem, một người đàn ông bình thường hơn hai mươi năm sau khi người đàn bà của mình chết đi, lại nhìn thấy một cô gái trẻ rất giống người đó, ý nghĩ đầu tiên của ông ta là gì?”.

313. Chương 303

Quân Vỹ gãi đầu, bộc lộ chính kiến với lối tư duy của một tiểu thuyết gia, nói về đoán đo: “Ông trời đoái thương nỗi lưu luyến nhớ nhung bao năm đối với nàng, cho nàng tái sinh tiếp tục mối lương duyên?”.

Quân sư phụ kinh ngạc nhìn hai chúng tôi, khoe miệng hơi run nói: “Theo ta, ý nghĩ đầu tiên của ông ta có lẽ là cô gái này liệu có phải con gái của mình...”.

Vào An Lạc cung theo đúng kế hoạch. Quân sư phụ đeo mặt nạ đóng giả thái tử quận Tề An diễn xuất như thật, ngang nhiên tung hoành trước bao người quen của thái thú, không ai phát hiện có gì khác thường, đảm bảo an toàn tuyệt đối cho tôi và Quân Vỹ.

Mấy ngày sau, gần đến giờ Ngọ, Trần vương mở đại yến khoản đãi quần thần ở bên dưới Tử Hoa lầu, văn võ bá quan theo thứ bậc phẩm hàm từng người tiến vào dâng tiến vạn thọ tửu.

Cung nữ dẫn tôi đợi ở phía sau mấy cây hoa quế, là một địa điểm hoàn toàn không bị ai nhìn thấy. Từ xa truyền đến âm thanh hỗn tạp, lát sau, thị quan cuối cùng xuống đến tên tôi. Chỉ thấy một giọng kim the the vang lên: “Tuyên, Tề An Mộ Dung Diệp”.

Tôi ôm cây đàn đi trên hành lang dài lát đá xanh dưới bao nhiêu ánh mắt, bụng nghĩ, ngoài lần tuần tiết chết cùng Vệ quốc, cả đời chưa bao giờ được nhiều người chú ý như vậy. Ánh mắt bá quan với đủ loại hàm ý đan xen tựa như một tấm mạng nhện khổng lồ giăng trước mặt tôi, chắc chắn họ cảm thấy Mộ Dung An rất đẹp, giống như ý nghĩ của tôi khi lần đầu nhìn thấy cô.

Đột nhiên có cảm giác dị thường, cảm giác thân này không phải là mình, còn từng bước chân di chuyển bên dưới giống như có tiếng lục lạc tinh tang vô hình. Khi tiến đến gần cầm đài, cuối cùng nhìn rõ người đàn ông tay chống cằm ngồi trên bảo tọa, đó chính là Tô Hoành hai mươi ba năm sau. Nước Trần vượng thủy sung bái màu đen, ông ta toàn thân mặc huyền bào, tuổi tính ra đã ngoại tứ tuần, nhưng dung quang vẫn rất trẻ trung, sắc diện có xanh xao bệnh tật nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghi của một quốc vương, sau bao thăng trầm dâu bể khí chất càng trầm tĩnh lạnh lùng, khác xa so với với chàng thiếu niên nằm rạp trên lưng ngựa lao vào khu rừng lá đỏ ngày xưa.

Tôi có thể miêu tả chi tiết diện mạo ông ta là bởi vì tôi đứng đúng góc độ, ánh mắt ông ta dừng trên mặt tôi rất lâu, chưa bao giờ tôi thấy ánh mắt hàm ẩn phong phú như vậy, ưu sầu tựa lá vàng thê lương, mông lung tựa ánh nguyệt thâm trầm, lấp lánh tựa muôn tinh cầu chói lọi, nhưng tất cả cuối cùng lại trở về một màu đen tĩnh lặng. Tôi chơi hết khúc đàn trong ánh mắt đó, không sai một âm, cảm thấy mình thật trọng nghĩa, mặc dù đóng giả nhạc sư cũng không hay gì nhưng lại giúp quận Tề An một lần nữa quảng bá mạnh mẽ nghệ thuật ca vũ của họ...

Tất cả đúng như Quân sư phụ nói, sau khi nhận lời chúc tụng của quần thần, Trần vương đã rời bàn tiệc rất sớm, lát sau tôi được một thái giám đưa lên Trường An lầu, là nơi Tô Hoành thường nghỉ ngơi. Gần tới giờ Mùi, mặt trời mùa thu nhợt nhạt, người đó đứng quay lưng về phía tôi, đang lau một thanh lợi kiếm dài. Thị quan bước ra, tiếng cánh cửa đóng sập sau lưng, cuối cùng ông ta quay người lại, kẻ lợi kiếm vào cổ tôi: “Người là ai?”.

Quân sư phụ nói tôi càng giống Mộ Dung An, Tô Hoành càng tin tôi là con gái ông ta, hơn nữa do công lực của viên giao châu, máu của tôi có thể tương hòa với các loại huyết dịch khác, như vậy càng tiện cất máu nhận người thân, nếu tôi có thể dùng cách đó khiến Tô Hoành tin tưởng, chuyện để ông ta uống vài giọt máu của tôi, nhìn thấy Hoa Tư diệu của ông ta dễ như trở bàn tay.

Mặc dù cảm thấy chuyện này có phần nguy hiểm, nhưng dưới ánh lợi kiếm lạnh lùng cơ hồ cũng không có cách nào tốt hơn. Tôi gơ tay đẩy kiếm ra, nghiêng đầu nhìn ông ta, đó là động tác Mộ Dung An thường

làm, còn đôi mắt hơi nhướn lên, lúc đó luôn mê hồn nhất: “Theo lời sư phụ tôi dẫn lại trước lúc qua đời, tôi có một sư huynh song sinh, tên là Tô Dự, mẫu thân tôi là Mộ Dung An ở khu rừng lá đỏ trên Phương Sơn, cha tôi là Trần vương Tô Hoành”.

Trường kiếm trên vai run run khựng lại. Tất cả đều có thể xảy ra, chuyện này ông ta không có lý do không tin. Bởi nếu năm xưa Mộ Dung An sinh đôi thật, theo tính cách của cô, hoàn toàn có khả năng cô giữ lại nuôi dưỡng đứa con gái. Trong vẻ sững sờ của ông ta có vài phần chấn động, tôi tiến lại gần, khẽ nói: “Cha có muốn gặp mẹ một lần nữa không, cha”.

Trường kiếm rơi choang xuống đất, ông ta ngoảnh mặt đi, sắc mặt trắng bệch lộ vẻ đau khổ, giọng khàn khàn: “Hai người rất giống nhau”.

314. Chương 304

Hoa Tư điệu trầm trầm vang lên từ lầu Trường An, giai điệu nhuốm màu thiên, yên bình đến mức không nhìn ra bất kỳ tình cảm nào. Tôi chỉ không ngờ lại dễ dàng đưa Tô Hoành vào Hoa Tư mộng như vậy, bản thân cũng thấy khâm phục sự bình tĩnh cơ mưu của mình, Mộ Ngôn nói từ khi lấy chàng tôi trở nên thông minh hơn nhiều, coi như chàng nói đúng.

Thực ra trong suốt hai mươi ba năm qua, có thể nhận ra Tô Hoành chưa bao giờ quên Mộ Dung An, nhưng nếu tất cả quay trở lại, trở lại lúc Văn hầu vương bức ép ông ta, liệu ông ta sau khi trải qua bao đau đớn có lựa chọn khác ngày xưa hay không, quả thực tôi không dám chắc.

Trong cuộc đời mỗi người, có những nỗi đau khổ có thể tránh, có những nỗi đau khổ không thể tránh. Tôi không biết lòng Tô Hoành thế nào khi mất Mộ Dung An, hơn hai mươi năm không có cô, rốt cuộc hối hận nhiều hơn hay yêu nhiều hơn? Hay là ông ta không hề do dự để tôi dệt mộng cảnh này chỉ là muốn gặp lại cô một lần rồi đoạn tuyệt mãi mãi?

Dải ánh sáng lờ mờ thông đến mộng cảnh xuất hiện trước mắt, tôi ôm cây đàn đang định bước vào luồng sáng đó, Quân sư phụ không biết từ đâu xuất hiện, khi tôi nhận ra đã thấy hai thầy trò rơi vào một khu rừng đỏ rực như lửa cháy, nhìn quanh khắp lượt, nếu nhớ không nhầm đây chính là khu rừng lá đỏ trên Phương Sơn. Ban ngày tràn trề sinh khí, ban đêm im lìm như mộ địa.

Tôi đang định hỏi, Quân sư phụ đã lên tiếng trước: “Thật khéo, đúng vào ngày Văn hầu vương cho người đến đón Tô Hoành về kinh”. Ngừng một lát lại nói: “... là ngày sư phụ bị bỏ rơi”. Nhìn theo ánh mắt sư phụ, quả nhiên thấy bên cạnh đầm nước phía xa có hai người đàn ông ăn vận kiêu võ tướng đang đứng, tôi quay đầu hỏi: “Sư phụ theo con vào đây làm gì”.

Khi hỏi thế đã biết câu trả lời, nhưng nghe sư phụ nói vẫn không khỏi giật mình, bởi vì trong lòng tôi Quân sư phụ đầu phải là người thích giết người, suốt đời ông chỉ nghiên cứu những độc dược độc cơ uống vào trông giống hệt bị đầu độc chết, thực ra chỉ là chết giả. Một Quân sư phụ như vậy lúc này gương mặt lại hằn lên vẻ dữ tợn: “Ta đã nói nếu lần này ông ta vẫn lựa chọn vương vị, ta sẽ cho ông ta chết không có chỗ dung thân”.

Hoa Tư mộng là dùng giấc mộng đẹp trói buộc những ai không tự vượt qua được chính mình, chìm đắm trong mộng đẹp, lần này lại chỉ là tái hiện quá khứ khiến Tô Hoành lựa chọn lần nữa, không có gì gọi là mộng đẹp, nếu Tô Hoành lựa chọn vương vị, mọi chuyện sẽ giống như trong hiện thực, tức là không đưa ông ta ra khỏi giấc mộng, ông ta sớm muộn cũng tỉnh lại, nếu muốn ông ta không tỉnh lại, chỉ cần giết ông ta trong mộng cảnh.

Tôi nghĩ, có thể trong ý nghĩ Quân sư phụ cảm thấy Tô Hoành sẽ vẫn lựa chọn vương vị, điều này cũng giống như ban đầu khi tôi tuần tiết cùng Vệ quốc, mặc dù sống lại nhờ viên giao châu vẫn có bao điều bất tiện, nhưng nếu thời gian quay lại, tôi vẫn sẽ nhảy từ trên tường thành Vệ quốc xuống.

Ngồi trên một cây phong, chỗ Tô Hoành nhất định phải qua khi ra khỏi khu rừng lá đỏ, cây đàn để trên đầu gối, tay lơ đãng vuốt trên dây đàn vang lên những âm điệu ngẫu nhiên, tiếng vó ngựa phi gấp đến, dừng lại cách cây phong mười trượng. Chàng thiếu niên đáng thanh tú hơi ngẩng đầu nhìn tôi: “Sư phụ đợi ở đây là có gì sai bảo?”.

315. Chương 305

Tôi nhìn kỹ ông ta, nhìn khuôn mặt đẹp vẫn còn non nớt trước mắt, hoàn toàn không nhận ra nỗi bi thống giãy vò về sau, có lẽ người ta đều thế, từ bỏ điều gì đó để có được thứ tưởng là có giá trị hơn, sau khi mất đi mới trân trọng, tiếc nuối thì đã muộn. Tôi ôm cây đàn chống tay vào má, lặng lẽ ngắm nhìn ông ta, sau khi nhìn đủ, lắc đầu: “Tôi không phải là Mộ Dung An, nhưng Tô Hoàn, công tử có muốn nghe tôi kể chuyện?”.

Trong hiện thực gãy Hoa Tư điệu, cảnh trong giấc mộng sẽ hiện lên trong thế giới hiện thực, trái lại, trong giấc mộng gãy Hoa Tư điệu, cảnh trong hiện thực lại hiện ra trong mộng, gãy nốt cuối cùng, trong ánh mặt trời bị cành cây khẳng khiu cắt vụn, từng sự kiện trong hiện thực lại phản chiếu trên không trung.

Trong ánh nến long phượng sáng rực, vị phu nhân vừa cùng ông ta bái đường lặng lẽ ngồi tựa mép giường, còn ông ta thần thờ ngồi bên song cửa, liên tục tự rót rượu uống cạn hết chén rượu này đến chén rượu khác.

Đêm ông ta được phong thế tử, trong màn đêm khi những chùm pháo hoa chúc mừng tan hết, Quân sư phụ ôm Tô Dự mới đầy tháng xuất hiện trong thư phòng trước mặt ông ta: “Cô ấy chỉ là vong hồn, để sinh được con đã khổ cực khó khăn thế nào? Cô ấy đã chết, đây là cốt nhục của hai người, hãy chăm sóc cho tốt”.

Trong cái đêm bị bao vây ở Lịch Khâu, con bướm đỏ trên trán cô vẫy cánh bay đi, nằm trong lòng ông ta, cô mỉm cười: “Trở về ư? Ta không trở về được nữa rồi”.

Hoa Tư điệu đột nhiên dừng lại, dừng lại lúc Mộ Dung An chết.

Tô Hoàn ngồi trên lưng ngựa, cặp mày cau lại, đôi đồng tử đen đặc đáng sợ: “Đó là... là gì vậy?”. Bàn tay nắm dây cương run run.

Tôi thu lại cây đàn: “Ông cảm thấy đó là gì?”.

Ông ta mím môi, dăm dăm nhìn tôi.

Tôi đứng trên cao nhìn ông ta một lát, thở dài: “Ông cũng đoán ra rồi phải không, đó là sự thật, những chuyện đó xảy ra hơn hai mươi năm rồi, cảnh tượng mà ông tưởng là thực chẳng qua là giấc mộng người ta ủy thác tôi dệt cho ông, mặc dù Mộ Dung An đã chết hơn hai mươi năm, ông đối với cô ấy thế nào đã hoàn toàn vô nghĩa, nhưng người ủy thác tôi muốn biết, nếu tất cả quay trở lại lần nữa, ông sẽ lựa chọn thế nào...”.

Trán ông ta toát mồ hôi: “Chuyện quá hoang đường...”.

Tôi nghĩ một lát, nhẹ giọng: “Bây giờ tôi nói với ông, ông có thể lựa chọn lại, nếu vẫn lựa chọn vương vị thì lại trở về hiện thực tiếp tục cô đơn ở ngôi cao, nếu lựa chọn Mộ Dung An...”.

Tôi dừng lại: “Ông sẽ không quay trở lại hiện thực được nữa, nhưng Mộ Dung An sẽ đợi ông ở ngôi lầu trúc nơi hai người đã chung sống hai năm, chờ để cùng ông sống trọn đời bình an”.

316. Chương 306

Tôi đánh lừa ông ta, nếu ông ta lựa chọn vương vị, Quân sư phụ trốn sau cây phong nhất định sẽ một nhất kiếm lấy mạng ông ta. Nhưng lựa chọn bao giờ chẳng thế, sự chênh lệch giữa hai thứ so sánh càng lớn mới càng thử thách lòng người.

Gió xuân tháng hai làm vương tầm nhìn, trong chớp mắt con tuấn mã màu đen đã hí vang một tiếng tung vó lao về phía sâu trong rừng, bỏ lại vết móng ngựa hằn sâu trên cỏ.

Tôi ngoái đầu cười với Quân sư phụ phía sau: “Sư phụ đoán xem, ông ta đi đâu?”. Vừa nói tay vừa gãy hai âm trên dây đàn, chớp mắt đã ở bên ngoài ngôi lầu trúc của Mộ Dung An.

Tôi và sư phụ nhanh chóng tìm một chỗ nấp để quan sát bên trong.

Trong phòng không thấy Tô Hoàn, qua chấn song ô cửa sổ không đóng, nhìn thấy Mộ Dung An đang đứng lặng trước bức bình phong. Vốn tưởng cô đang ngắm nghía bức tranh phong thủy vẽ trên đó, nhưng đợi mãi không thấy cô nhúc nhích.

Tôi không dám chắc hai âm tôi vừa gảy trên dây đàn khiến chúng tôi tới vào thời điểm nào, về lý có lẽ là sau một tuần trà, nếu Tô Hoàn quay lại tìm Mộ Dung An thì chắc cũng sắp xuất hiện, lẽ nào ông ta phi ngựa phóng đi không phải đến tìm cô?

Tôi nhìn Quân sư phụ về thăm dò, nhưng sư phụ hoàn toàn không để ý đến tôi, ánh mắt đắm đắm hướng vào Mộ Dung An. Cửa phòng bị đẩy “xịch” một tiếng, ngón tay thanh mảnh của chàng thiếu niên dừng trên then cửa, tôi ôm ngực, cảm giác hòn đá tảng đè nặng đã rơi xuống đất, thân người Mộ Dung An khẽ động nhưng không quay lại: “Ta đã nói thế nào? Nếu đã ra đi thì đừng quay trở lại, mới chưa quá nửa ngày chàng đã quên?”.

Trong phòng chợt lắng lại, những ngón tay của Tô Hoàn cuối cùng ngừng run khi nhìn thấy cô, cách năm bước, giơ ra định nắm lấy cô, nhưng bị cô dừng dừng né tránh, tuy nhiên động tác của chàng vẫn nhanh hơn cô giống như sau lần đầu đầu đầu kiếm thắng cô, chàng đều vừa vặn nhanh hơn cô nửa chiêu.

Cô cuối cùng vẫn bị chàng nắm được tay, kéo giật cô vào lòng, giống như trước giờ chàng luôn biết khi nào dùng cách gì có thể khiến cô khuất phục. Cầu xin tha thứ là vô ích, chỉ có thể khiến cô khuất phục.

Chàng nhắm mắt, xiết cô thật chặt: “Ta sẽ không bao giờ xa nàng nữa. Ta đã sai một lần, không thể sai lần nữa”.

Tay cô che mắt, hơi ngửa đầu, nước mắt lọt qua kẽ ngón tay, lăn qua má, từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi trên vai chàng.

Cùng Quân sư phụ ra khỏi Hoa Tư mộng của Tô Hoàn, mãi không thấy sư phụ nói gì, thực ra câu chuyện này coi như kết cục mỹ mãn, không biết sư phụ còn gì không hài lòng.

Có lẽ là vì ông thấy tiếc cho Mộ Dung An, loanh quanh mãi cuối cùng Tô Hoàn cũng hiểu ra điều ông ta mong muốn nhất là gì, nhưng Mộ Dung An lại không thể nhìn thấy. Tuy vậy ở đời làm gì có chuyện mọi sự thập toàn thập mỹ, thập toàn thập mỹ sẽ khiến người đời đổ kỵ, thập toàn cửu mỹ là tốt lắm rồi. Ví như Mộ Ngôn, trước giờ tôi vẫn luôn lo lắng chàng tài năng như thế liệu có lam nhan bạc mệnh, may chàng lấy tôi, người mà chàng gọi là vợ đó chỉ là một người chết, nhân duyên không hoàn mỹ này có lẽ sẽ khiến thần linh cảm thấy công bằng mà tha cho chàng.

317. Chương 307

Quân sư phụ đến không ai biết, đi không ai hay, không hổ là đồ đệ của Mộ Dung An.

Trên giường, Tô Hoàn sắc diện bình thường như ngủ say, tôi biết ông ta đã chết. Điều cần làm ngay là mau chóng rời khỏi lầu Trường An quay về An Lạc cung bởi vì muộn nhất sáng mai cung nhân sẽ phát hiện Trần vương đã chết, mới ở tuổi này chưa đến nỗi đột tử trong giấc ngủ trưa, bất luận thế nào tôi cũng là người bị nghi ngờ đầu tiên.

Tô Hoàn đương nhiên chết trong Hoa Tư mộng, nhưng tôi không cảm thấy mình là thích khách, chỉ thấy giống như vừa thực hiện một vụ giao dịch, chỉ là giúp người khác thỏa mãn nguyện vọng mà thôi.

Trải qua bao vinh hoa thế tục, điều ông muốn nhất vẫn là cùng Mộ Dung An sống trọn đời bình an, mặc dù đã rời khỏi cõi trần, ông đã dùng tính mạng của mình đổi lấy mộng cảnh cô vẫn còn sống, ông vẫn được sống bên cô, quả rất đổi công bằng.

Đẩy cánh cửa lớn bên ngoài, một tiểu thái giám đứng hầu ngoài cửa ân cần cúi chào, tôi lấy tay ra hiệu giữ yên lặng, khẽ nói: “Bệ hạ khó khăn lắm mới ngủ được, công công nên chăm sóc cẩn thận, nhất định không được để ai quấy rầy sự yên tĩnh của bệ hạ, dây đàn của tôi bị đứt, không biết có chỗ nào sửa được, phải nhanh chóng sửa xong trước khi bệ hạ tỉnh lại, tấu hầu bệ hạ đoạn hai của khúc nhạc”.

Tiểu thái giám không chút nghi ngờ, vội sai cung nữ dẫn tôi đi sửa dây đàn, còn mình lại hiên ngang đứng thủ bên ngoài tầm cư của Tô Hoàn.

Ngoài lại nhìn lầu Trường An, những mái hiên cong rực rỡ tỏa ánh vàng dưới ánh mặt trời mùa thu, ngôi lầu cao tới tám chục trượng đổ một bóng thẫm màu khổng lồ trên mặt đất. Tô Hoàn đã tìm được chốn trường an của ông ta, nhiệm vụ hành thích Trần vương đã hoàn thành, tôi phải nhanh chóng đến gặp Bách

Lý Tẩn đổi lại thân phận của mình, quay về Bối Trung chờ đợi Mộ Ngôn, tôi cũng tìm được chốn trường an của mình.

Nghĩ đến đây lòng thấy vui vui. Trên đầu, ánh mặt trời mùa thu dịu dàng, bên tai là tiếng côn trùng rả rích, trước mặt là cây lá rậm rạp, dưới chân là cỏ mùa thu xanh um, trường an, trường an, thật là hai chữ tốt lành.

Khi bên tai vang lên tiếng kiếm va vào nhau, tôi đang suy nghĩ làm thế nào thoát khỏi cô cung nữ một mực muốn dẫn tôi đi sửa dây đàn này, giật mình quay đầu, nhìn thấy hai mũi trường kiếm giao nhau chia ra trước cánh cửa điện.

Trong phút sững sờ, phát hiện trước mặt rất nhiều thị vệ áo đen không biết xuất hiện từ lúc nào tay cầm vũ khí xông tới, còn Quân sư phụ vừa rồi đã tưởng không biết đi đâu lại đứng chắn trước người tôi vung kiếm đỡ.

Phản ứng đầu tiên là dùng tay đánh ngất cung nữ bên cạnh, phản ứng thứ hai là xem ra tình hình không đơn giản như tôi nghĩ, chuyện Trần vương chết có lẽ đã bại lộ.

Kiểm thuật của Quân sư phụ được Mộ Dung An truyền dạy, mặc dù không nhanh bằng Tô Hoàn nhưng thắng ở sự di chuyển linh hoạt mau lẹ, đường kiếm không bỏ thẳng mà lựa chọn điểm đâm chính xác, tôi từng một lần chứng kiến sư phụ giao chiến, hầu như ra một chiêu là đánh ngã một người, nhưng lần này xem ra có chút khó khăn, toán thị vệ áo đen phối hợp quá hoàn hảo.

Ánh kiếm loang loáng trước mặt, Quân sư phụ chỉ có thể chắn đằng trước bảo vệ tôi lùi từng bước, không lâu sau đã lùi đến bên rìa một vách núi. Tôi được biết không rõ đời Trần vương nào đã cho xây cất lầu Trường An ở trên sườn núi, mục đích là đưa vách núi vào hậu hoa viên trong cung, tạo nên thắng cảnh thiên nhiên thơ mộng. Nhưng bây giờ Quân sư phụ chủ động đưa tôi đến chỗ này, rất có thể là để nếu không còn đường rút có thể từ đây nhảy xuống vực bên dưới, nhưng nhìn lối xuất chiêu của ông, cảm thấy nhiều khả năng là để tìm cho chúng tôi một chỗ chốn dễ thủ dễ công.

Quả nhiên, tôi bị đẩy ra một mỏm đá hình quạt nhô ra, ba phía đều là khoảng không, phía những người áo đen có thể tấn công đã bị Quân sư phụ thủ giữ chặt chẽ, hơn nữa lại có những cành cây hoa chi chít không biết là hoa gì la đà che chắn, vả lại không có tôi bám đằng sau rõ ràng ông được rảnh chân rảnh tay hơn.

Tình thế cơ hồ đã bắt đầu chuyển hướng có lợi cho chúng tôi, mấy thị vệ áo đen đã bị mất mạng dưới kiếm của Quân sư phụ, đột nhiên từ phía trước hơi chếch sang phải lóe ra một ánh kiếm thăm khốc.

Tôi không hiểu kiếm pháp, nhưng trong tích tắc đó cũng có thể cảm thấy tốc độ khủng khiếp của nó, lực gió kèm theo mạnh đến nỗi làm rung những cành hoa la đà như tấm bình phong trước mặt, sượt qua vai sư phụ mang theo vệt máu, nhưng trong tích tắc lại chuyển hướng đâm thẳng vào tôi, đó là một thế kiếm ưu nhã cách gần trăm bước có thể xuyên thấu hoa rụng lá rơi, nhất kiếm quyết liệt đầy sức mạnh lại nhanh như ánh chớp. Tôi nhìn rõ người đó, thậm chí nhìn rõ miếng thạch ngọc màu lam khảm trên chuôi kiếm lóe ra muôn tinh quang long lánh.

Mộ Ngôn. Trong tích tắc trường kiếm chưa đâm vào ngực tôi, tôi đã nghe thấy tiếng viên giao châu rạn nứt, giống như một nụ hoa đột nhiên giật mình bùng nổ trong màn đêm tịch mịch.

Một tay tôi nắm chặt thanh lợi kiếm cơ hồ đang định đâm sâu hơn, máu tuôn ra từ ngón tay, định kêu lên ngăn lại, nhưng sinh mệnh mất quá nhanh khiến tôi cơ hồ không có sức để mở miệng, ánh mặt trời mùa thu bằng bạc thẩm đậm, cổ đại lay động trong gió, người đó lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt sắc lạnh vô tình: “Đám cải trang thành thân mẫu ta để hành thích phụ vương ta, các người tưởng Trần quốc không còn ai để các người mặc sức tung hoành ư?”.

Tôi cảm thấy mình như chiếc lá khô lay lắt đầu cành, chưa hiểu người đó nói gì, thậm chí nghĩ có lẽ đó là ảo giác, Quân sư phụ bị vây giữa đám thị vệ nhìn thấy vậy, thét lên: “A Phát”.

Ánh mắt mờ dần, tôi thấy sắc mặt băng lạnh của Mộ Ngôn đột nhiên trắng bệch, toàn thân chàng cứng đờ, bàn tay cầm kiếm dừng lại trên không, mũi kiếm vẫn cắm trong ngực tôi, tôi lắp bắp: “Mộ... Ngôn...”.

Tôi ho ra máu, ký ức như chiếc đèn kéo quân xoay không ngừng trước mặt, một tia chớp như rạch ngang mảng ký ức hỗn loạn, tôi bàng hoàng sực tỉnh.

Chàng chính là Trần quốc thế tử, sao tôi không nhận ra.

318. Chương 308

Tô Dự, Mộ Ngôn. Chàng lấy họ mẹ, chữ “dự” bỏ đi chữ “hưng” thành chữ ngôn, đáng tao nhã bẩm sinh của người xuất thân trong cung đình quý tộc, khí chất uy nghi tàng ẩn của người ở ngôi cao, Tô Dự huyền thoại dùng mười vạn thiết binh đẹp bằng Vệ quốc, khiến thiên hạ quay như chong chóng, sinh ra là để trở thành một bậc quân vương.

Chàng chính là người trước mặt tôi, là phu quân tôi.

Thảo nào đêm thành hôn chàng hỏi tôi Trần quốc diệt Vệ tôi có hận chàng, lại để mặc tôi tưởng chàng là một tướng quân. Thảo nào chàng chưa bao giờ hỏi xuất thân của tôi, thấy bao điều dị thường về cơ thể tôi cũng không hề ngạc nhiên, bởi vì chàng biết, chàng biết hết.

Nhưng tại sao lại giấu tôi, tôi đã nói Vệ quốc diệt vong là do Vệ vương thất vô đạo, công chúa tuân tiết cùng xã tắc là bốn phận của người ở ngôi cao, Quân Phất bây giờ đã không còn là Diệp Trần ngày xưa, mọi nỗ lực hiện tại chỉ là muốn sống cho riêng mình.

Suy cho cùng là do chàng không tin tôi có thể thật sự nhìn nhận vấn đề như vậy, nếu sớm hiểu lòng tôi, nói thẳng với tôi chàng là Tô Dự, thì đâu đến nỗi xảy ra bi kịch này? u cũng là ý trời. Nhưng ý trời quả nhiên vô tình như dao.

Khó nhọc gơ tay áo lau miệng, nhìn thấy bàn tay rất mực thanh tú của chàng gơ ra, những ngón tay run run lẫn sát đường viền trên trán bóc lớp mặt nạ của tôi.

Một chuyện đơn giản như vậy, chàng làm rất lâu mới xong, khoảnh khắc lớp mặt nạ rơi ra, người chàng run bần bật, sắc mặt trắng như sáp.

Cuối cùng tôi cũng thở ra được một hơi, nhưng không thể khống chế sinh mệnh trong viên giao châu mất dần từng tắc. Do sinh mệnh mong manh, không ít lần hình dung ra cảnh cùng chàng vĩnh biệt, không ngờ lại như thế này.

Khi viên giao châu hoàn toàn vỡ nát, thân thể này chớp mắt sẽ trở thành khói bụi, vậy mà kỳ lạ là tôi không hề thấy sợ, thực ra tôi không hề nhát gan...

Chỉ là không muốn để Mộ Ngôn nhìn thấy tôi biến mất trước mắt chàng, nhất định không được. Tôi vẫn có thể nặn ra nụ cười, ít nhất cũng khiến chàng nhớ nét mặt cuối cùng của tôi là tươi cười, không biết nên nói gì, có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng tôi chỉ lắc đầu cười: “Em không biết ông ấy là phụ thân chàng, đừng hận em”.

Khi người tôi bay xuống vực, còn nghe thấy tiếng chàng thất thanh gọi tên tôi, âm thanh bị gió cắt vụn, tôi âm thầm nghĩ không thể ngờ tất cả lại kết thúc nhanh như thế, cuối cùng nước mắt vẫn trào ra.

Nước mắt còn chưa kịp rơi trên má, thất lưng đã bị ai túm lấy, tiếng mũi kiếm cắm vào vách đá chói tai, tôi khó khăn há miệng: “Tại sao lại đuổi theo...”.

Chàng khàn giọng: “Em nói sẽ chờ tôi ở Bối Trung”.

319. Chương 309

Có lẽ là sự tỉnh táo và sức lực cuối cùng bùng phát, tôi nói năng trơn tru, nhắm mắt, không dám nhìn mặt chàng: “Không phải em muốn thanh minh cho mình, nhưng cha chàng ra đi rất thanh thản, ông tự nguyện để em lấy đi tính mạng, ông luôn thương nhớ thân mẫu chàng, ông tình nguyện ở lại trong thế giới có thân mẫu chàng, có lẽ chàng cho rằng, em nói dối để cứu vãn, nhưng...”.

Chàng ngắt lời tôi: “Tôi tin, tôi tin. Ngoan nào, đừng nói nữa, chúng ta lên đã”.

Tô Dự là người thông minh, khi tôi nhảy xuống vực có lẽ chàng hiểu, không phải tôi cố tình khiến chàng đau đớn, mà là không còn cách nào khác, nhưng vẫn cố nhảy xuống cứu tôi, chưa bao giờ tôi thấy chàng tự lừa dối mình như vậy.

Tôi ôm cổ chàng, vùi đầu vào hõm vai chàng: “Nếu em chết, có phải chàng cũng không sống nổi, cũng muốn đi theo em?”.

Cánh tay chàng nhẹ run, giọng run run: “Nếu thích tôi, em hãy sống tiếp, ở bên tôi suốt đời suốt kiếp”.

Tôi cười, cổ phần chấn tinh thần: “Đừng lên vội, chàng cứ ôm em thêm lát nữa, quê hương em có một truyền thuyết kể rằng, người ta sau khi chết linh hồn vẫn còn, có một nơi gọi là cầu Nại Hà, các linh hồn quy tụ ở đó để chờ qua cầu, bên kia cầu là một nhân thể mới, họ gọi qua cầu Nại Hà là luân hồi”.

Một tay chàng giữ thanh kiếm cắm vào vách núi, tay kia ôm tôi lơ lửng trên không, xiết chặt đến nỗi như ấn sâu vào xương cốt, tôi khẽ nhích ra, nhìn vào mắt chàng: “Nếu đúng là có một nơi như thế, em sẽ chờ chàng dưới chân cầu Nại Hà. Chàng sinh ra đã là quân vương của Trần quốc, chàng cần lập đại nghiệp, làm rạng danh xã tắc. Không nên bi lụy vì tình. Chúng ta hẹn nhau ba mươi năm, sau ba mươi năm chàng hãy đến tìm em, chúng ta cùng qua cầu Nại Hà, bắt đầu kiếp luân hồi, chưa biết chừng trong vạn kiếp luân hồi, chúng ta có thể làm vợ chồng ở một kiếp nào đó”.

Ánh mắt chàng đau đớn, tôi muốn giơ tay xóa đi nỗi đau đớn ấy, môi chàng chạm vào tóc tôi: “Nhưng nếu không có tôi, em sợ thì sao? Nếu không muốn cùng tôi ở cõi trần, hãy để tôi đi cùng em, có được không?”.

Chàng thản nhiên nói ra những lời đáng sợ đó, tôi sững sờ hồi lâu, lòng đột nhiên cay đắng: “Thực ra không có chàng, em cũng sẽ không sợ, em lớn rồi, chỉ là thường giả bộ làm nũng trước mặt chàng, khiến chàng cảm thấy không thể bỏ em mà thôi, chàng xem, có phải em xảo quyệt quá không...”.

“Nhưng tôi sợ”. Chàng khẽ ngắt lời tôi: “Không có em tôi sẽ rất sợ”.

Tôi giơ tay vuốt tóc chàng: “Vậy em không chờ chàng ở đó nữa, sau khi chết em vẫn đi theo chàng, đợi đúng hẹn ba mươi năm, chúng ta cùng qua cầu Nại Hà. Nhưng nếu chàng đến trước sẽ không tìm thấy em, chàng phải lập đại công, phải trở thành minh quân thánh chủ được người đời ca tụng, chàng mang đầy chiến tích quang vinh đi gặp em. Kiếp này em và chàng... kiếp này là không thể, kiếp sau em nhất định...”.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt chàng lại bất giác ngừng lời, rồi cố nở nụ cười: “Chàng giận gì kia, cười một cái cho em xem nào”.

Lưỡi kiếm lại cắm vào vách núi, chạm vào đá tóe lửa, chàng ôm tôi nhảy lên phía trên một đoạn, giọng khàn đặc: “Không cần hứa hẹn đời sau kiếp sau, ta chỉ cần em đời này kiếp này”.

Cổ họng nghẹn ứ, đời này kiếp này quả thật không thể. Tôi nắm chặt dao găm trong tay áo, nhân lúc chàng bung người bật lên, run run thích nhẹ vào cánh tay ôm tôi, cánh tay như xiềng xích đó bị đâm bất ngờ, lập tức buông ra.

Khi cơ thể tôi rơi vun vút xuống dưới, tôi nghe thấy giọng mình lẫn trong gió: “Hãy nhớ, đừng quên em, nếu sau này thích cô gái khác, nhất định không được để em biết”. Nhưng không biết chàng có nghe thấy không.

Cảnh cuối cùng nhìn thấy là vẻ mặt đau đớn không thể tưởng tượng của chàng, bóng áo lam nhạt nhòa trong nước mắt. Dưới bầu trời thu, gió truyền đến giọng chàng, nhưng tôi không còn nghe thấy.

Chết đi như vậy cũng tốt. Chỉ có điều nếu sớm biết sẽ phải chia ly nhanh như vậy, tôi nhất định sẽ luôn đi theo chàng, không để những ngày tháng cuối cùng chia xa nhiều như vậy.

Nhưng nghĩ lại, ông trời cũng vẫn tốt với chúng tôi. Từ giữa đông năm ngoái đến mùa thu năm nay giống như một giấc mơ, trong giấc mơ đó, tôi được một báu vật, chàng luôn là báu vật của tôi.

Đời người không coi trọng ngắn dài, có lúc một khắc cũng bằng một đời dài lâu, có lúc một đời chỉ là một khắc ngắn ngủi, tất cả đều là số mệnh, năm xưa có vị trưởng môn đã phán tôi là người bạc mệnh, lời của ông quả nhiên linh ứng, hôm nay tôi chết cũng nằm trong số mệnh mà thôi.

Nhưng còn Mộ Ngôn, tôi nghĩ chàng nhất định sẽ dần vật đau buồn, có cách nào khiến chàng không buồn như vậy, nếu tôi không chết thì tốt quá.

320. Chương 310

Chương 3

Tháng mười là mùa thu hoạch, người ta đem ngũ cốc ủ rượu, những cánh đồng lúa bát ngát dưới chân núi Nhạn Hồi, xem ra Mộ Ngôn trị vì Vệ quốc rất tốt.

Phải cảm ơn Quân sư phụ đã dạy tôi bí quyết làm mặt nạ da người, từ nước Trần đến nước Vệ, đi một mạch trở về núi Nhạn Hồi, hai mươi ngày vừa đi vừa nghỉ, ngoài cơ thể thỉnh thoảng hơi khó chịu, dọc đường đều thuận lợi.

Hai mươi ngày trước, tôi tỉnh lại ở ven sông Khúc Diệp, đại khái là từ vách núi Trà lăn xuống vực rơi xuống dòng sông, trôi theo dòng nước chảy dạt đến sông Khúc Diệp, lúc vĩnh biệt Mộ Ngôn, tôi đã tưởng viên giao châu sẽ vỡ vụn trong tích tắc, nhưng khi tỉnh lại, đột nhiên lơ mơ nhìn thấy ảnh hình viên giao châu, viên minh châu lóng lánh như băng tuyết, một nửa đã vỡ, nửa kia đầy vết rạn.

Tôi nghĩ đó chính là nguyên nhân tôi vẫn còn sống, vậy là ông trời cũng có đức hiếu sinh, nhưng hiếu sinh chưa triệt để, những vết rạn mỗi ngày một sâu thêm là mang đi một phần tính mạng của tôi.

Theo đó, nhiều nhất tôi còn có thể gắng gượng ba, bốn tháng nữa. Tôi đã nghĩ có nên trở về tìm Mộ Ngôn, trên đời duy nhất có chàng khiến tôi không yên tâm, cảm thấy được nhìn chàng dù một lần cũng tốt.

Nhưng lại nghĩ, cuối cùng mình vẫn không thoát khỏi đoản mệnh, cho chàng hy vọng rồi lại khiến chàng thất vọng thì quá tàn nhẫn, hơn nữa, nếu gặp lại chàng, tôi sẽ không chịu nổi hiện thực tôi chỉ còn sống ba, bốn tháng trên đời. Nghĩ đi nghĩ lại, quyết định ba tháng còn lại này sẽ trở về nơi gặp chàng lần đầu, có những hồi ức đó về chàng là đủ để tôi vui trong những ngày cuối cùng.

Trên đường trở về núi Nhạn Hồi, đâu đâu cũng nghe thấy dân chúng bàn tán chuyện Trần vương qua đời, thế tử Tô Dự kế vị, ngày làm lễ đăng quang cũng là ngày phong vương hậu, nhưng ngự ở ngôi Trần vương hậu cao quý lại không phải là một phu nhân đoan trang mà là một linh vị bằng ngọc.

Tôi nhớ đến lần trong chiếc sân nhỏ xung quanh nở đầy hoa thiên quế, chàng từng nhàn nhó nói với tôi: “Cô nương định nói là âm hôn? Nhưng Mộ gia chúng tôi không thể tuyệt hậu, đa tạ thịnh tình của cô nương”.

Mộ Ngôn, bởi em không cam lòng, trước lúc vĩnh biệt đã dặn chàng như vậy, cho dù chết vẫn muốn độc chiếm chàng. Nhưng... nhưng em chỉ nhất thời nói vậy thôi, chàng không cần nghiêm chỉnh thực hiện.

Nhưng nhất thời vẫn không thể kìm lòng, âm thầm rơi lệ.

321. Chương 311

Núi Nhạn Hồi vẫn như xưa, tính ra thời gian tôi rời đi cũng không dài, nhưng hai năm qua quả thực đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Góc mái cong của phủ đệ Thanh Ngôn tông ẩn hiện dưới bóng cổ thụ sum suê có rừng trúc bao quanh đã là nơi tôi không thể quay về.

Sơn động sau núi vẫn bảo tồn hoàn hảo, bức họa khắc trên giường đá cũng chưa mờ. Tôi tạm thời ở lại trong động.

Phong cảnh ở đây tôi đã chứng kiến suốt mười sáu năm. Mùa xuân gió nhẹ, mùa hè nắng chói, mùa thu mây phủ, mùa đông tuyết rơi, mặc dù vẫn cảnh trí quen thuộc, trong lòng vẫn thấy lưu luyến, muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy nó, nhưng thể lực yếu đi từng ngày như nhắc thời gian không còn bao nhiêu.

Đêm thu lạnh, thỉnh thoảng có gió từ cửa động lùa vào, nằm trên giường đá không tiện, may phát hiện vách động có một cái hõm, phía trước có những dây leo rủ xuống, có thể tránh gió tránh rét.

Tôi đã chuẩn bị cho sự kết thúc của mình như vậy, thăm nghĩ nếu có thể biến thành tro bụi bay đến nơi này cũng coi như có thủy có chung. Không ngờ đêm thứ bảy, sau khi Mộ Ngôn vừa lên ngôi đã quay lại nơi này, quả là một sự bất ngờ.

Vào lúc trăng lặn, tôi đang co người trong hõm đá sau những chùm dây leo, nghe thấy bên ngoài cửa động có tiếng bước chân quen thuộc và ánh đuốc le lói, Mộ Ngôn ôm cây đàn thất huyền, cầm bó đuốc trong tay vào vách đá, mắt nhìn khắp động hồi lâu, quay người ngồi xuống chiếc bàn đá, để cây đàn bên cạnh.

Ánh đuốc chiếu sáng khắp động, chàng vận áo chùng đen như thuở ban đầu. Vẫn dáng hào hoa như cái đêm giữa hạ đầy sao, nhưng đôi mắt đen u sầu, nụ cười trên miệng biến mất, nét mặt xanh xao bệnh tật.

Lòng tôi đau nhói. Chàng dừng lại trên khoảnh đất trống giữa động, cau mày cúi đầu ngẫm nghĩ, đó chính là chỗ tôi dùng cành cây vẽ bức tranh tặng chàng, bây giờ không còn nữa.

Rất lâu sau, như nghĩ ra điều gì, chàng sải mấy bước đến trước giường đá. Tôi thấy chàng cúi xuống, ngón tay thon dài lần từng tác bức họa khắc trên đó, lát sau thông thả nói: “Vẽ khá lắm, xem ra có tiến bộ, tôi vẫn nhớ bức họa em vẽ trên đất tặng tôi cũng không quá tồi. Kỳ thực tôi đã nhìn ra em định vẽ gì, chỉ là muốn đùa em một chút”.

Nếu là lúc thường tôi nhất định trợn mắt hét lên với chàng: “Chàng thật quá đáng”.

Nhưng hôm nay đành mím môi thật chặt, cố kiềm chế không để bật ra một tiếng, chàng thật quá đáng, luôn trêu chọc tôi, vậy mà lần nào tôi cũng tưởng thật, nếu như vẫn còn tương lai, tôi nhất định bắt đền chàng gấp mấy lần, nhưng tôi tuyệt nhiên không còn tương lai nữa.

Có điều, bây giờ tôi vẫn sống, lại trốn chàng như thể Quân Phát không còn ở trên đời, như thế chẳng phải đang đùa giỡn chàng ư? Không hiểu nếu chàng biết sẽ giận thế nào, nhưng mong chàng mãi mãi không biết.

322. Chương 312

Tiếng đàn du dương vang lên trong động, vầng trăng đã lặn cơ hồ lại mọc, chàng cúi đầu gảy đàn, dáng phong lưu tự tại đó không ai có thể bắt chước.

Thực ra nếu chàng không sinh ra đã là thể tử Trần quốc, có lẽ một ngày nào đó sẽ trở thành đệ nhất cầm sư trong thiên hạ, xem ra ở đời đúng là có được có mất.

Trong ánh đuốc hồng một con bướm đỏ không biết từ đâu bay đến, đôi cánh dập dờn quẩn quýt bên chàng, dường như cũng hiểu những thanh âm êm như nước chảy tuôn ra từ cây đàn. Tiếng đàn chột ngừng, khuôn mặt đỏ ửng của chàng đột nhiên chấn động, hiện ra vẻ dụi dằm quen thuộc.

Con bướm lặng lẽ đậu trên ngón tay chàng, giọng chàng run run: “A Phát, có phải em không?”.

Tôi bịt chặt miệng, ngăn tiếng nức nở bật ra, nhưng sao có thể là tôi, Mộ Ngôn, chàng trước nay thông minh lý trí, sao lúc này lại có liên tưởng dị thường như vậy.

Con bướm đậu một lát, vẫy đôi cánh mỏng định bay đi, chàng nhổm dậy định ngăn lại, trong lúc vội vàng chạm vào dây đàn, một chuỗi thanh âm ào ạt như nước trong nguồn phá đá trào ra, con bướm đỏ lại liệng một vòng rồi đậu xuống cây đàn.

Một con bướm kỳ lạ, có lẽ trong huyết mạch Mộ Ngôn cũng di truyền tố chất dụ bướm của Mộ Dung An, ngón tay chàng nhẹ nhàng gảy dây tơ, giọng lặng trầm đau đớn, khẽ nói: “Em muốn nghe ta đàn? Vậy em muốn nghe khúc nào?”.

Bướm không trả lời, tôi muốn trả lời nhưng không thể. Chàng đột nhiên mỉm cười, nụ cười thấm buồn của chàng mê hồn hơn bất cứ lúc nào, đau như dao cắt hơn bất cứ lúc nào: “Vậy, tôi sẽ đánh tất cả những khúc nhạc tôi biết cho em nghe, được không?”.

Đuốc cháy gần hết, bên ngoài trời đã rạng, rồi mặt trời lên, mặt trời lặn, tàn quang cuối cùng ánh lên tầng không đỏ như sắc máu. Quả nhiên chàng gảy hết những khúc nhạc đã biết, chẵn một đêm, chẵn một ngày, thanh âm như nước chảy không ngừng. Tôi náu trong hốc động, lòng quặn đau nhìn ngón tay chàng rớm máu, chỉ biết bịt miệng thật chặt, ngăn tiếng nấc.

Nỗi đau âm ỉ dường như dồn cả lại trong một ngày một đêm này, tôi có cảm giác mình đã chịu hết nỗi thống khổ chia ly của cả ba tháng cuối cùng trong đời. Trong cơn đau giằng xé, tôi bất giác muốn trách ông trời, tại sao trong tháng cuối cùng không cho tôi thanh thản, để tôi chứng kiến chàng đau đớn như vậy. Nhưng cùng với nỗi đau, một niềm hạnh phúc bị thương cũng âm thầm lan tỏa trong tôi.

Nếu không có Mộ Nghi can ngăn, không biết chàng sẽ còn gầy đến bao giờ, mặc dù từ trước tôi luôn mơ ước như vậy, mơ được chàng gầy cho nghe tất cả những nhạc khúc chàng biết, nhưng khi đêm đến, nghe thấy tiếng đàn như nước nguồn không dứt đó, nhìn những dây tơ dính máu dưới tay chàng, lòng lại âm thầm day dứt, sao chàng biết quá nhiều nhạc khúc như vậy.

Thanh âm vừa dừng, con bướm đỏ đậu trên thân đàn chắn một ngày đêm giống như được tạc trên đó đột nhiên giạt mình, vỗ cánh liệng một vòng rồi bay thẳng ra ngoài cửa động, mặc cho tiếng đàn lại vang lên như níu kéo. Mộ Ngôn vội đứng lên đuổi bắt, bị Mộ Nghi ngăn lại, trong động chỉ có tiếng nói nghẹn ngào của cô: “Nếu đó đúng là tẩu tẩu, tẩu ấy sẽ không bỏ ca ca một mình bay đi, nhưng cho dù đó là tẩu tẩu, lẽ nào ca ca định sống suốt đời với một con bướm?”.

Con bướm đỏ đã bay xa, mất hút trong ánh trăng mờ, Mộ Ngôn quay lưng lại, nhìn không rõ sắc mặt, chàng không đuổi theo nữa, cũng không nói gì. Có lẽ cuối cùng chàng tỉnh táo trở lại, biết đó không phải là tôi. Mộ Nghi nói đúng, nếu là tôi, tôi sẽ không bỏ chàng một mình, tôi không nỡ.

Đuốc lại được đốt lên, bóng chàng đổ dài in lên vách đá, gơ tay là có thể chạm vào, tôi định thử làm vậy, cuối cùng lại thôi. Trong không khí trầm mặc dài lâu, Mộ Nghi khẽ nói: “Ca ca, tẩu tẩu là người thế nào?”.

Trong động chỉ có tiếng đuốc cháy xèo xèo, giọng chàng trầm trầm: “Rất hay làm nũng, hay giận hờn, hay khóc”.

323. Chương 313

Mộ Nghi ngập ngừng, “Một tiểu thư như thế trong thiên hạ đâu chẳng có, huynh... huynh hà tất...”.

Chàng quay người: “Đó là lúc có ta ở bên...”. Chàng cúi xuống lầm lũi bỏ cây đàn vào bao: “... những khi không có ta, nàng kiên cường hơn bất cứ ai”.

Nước mắt nhập nhòa rồi tuôn như mưa xuống má, cũng không muốn lau. Một trận gió thổi tới, rẽ ra những sợi dây leo trước mặt, tôi hốt hoảng nép người về phía sau, nhưng chỉ là hoảng sợ vô ích, ngược mắt đã thấy bóng hai người một trước một sau chậm chậm ra khỏi cửa, trong động chỉ còn ánh đuốc tàn đỏ bóng xuống mặt đất.

Tôi tưởng tất cả sẽ kết thúc ở đó, không ngờ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Mộ Ngôn không phát hiện ra tôi, bởi trong động không có dấu vết của người sống. Tôi là người chết, không cần nổi niêu bát đĩa, cũng không cần đốt lửa xua đuổi dã thú, lại thêm sức lực yếu dần, trước khi chàng đến, tôi đã nằm lì hai ngày trong hốc đá.

Thầm nghĩ có thể họ sẽ quay lại, ngày hôm đó tôi vẫn không ra khỏi chỗ ẩn náu, sáng hôm sau đoán là sẽ không có gì sơ sẩy, mới loạng choạng ra khỏi động đến con suối gần đó. Mang mái tóc dài dẫm nước quay về, lại thấy người nhìn thấy cô gái áo xanh đứng cạnh chiếc giường đá cúi đầu chăm chú vẽ gì đó trên giấy.

Không kịp trốn, tôi ngẩng đầu, đôi mắt đen tròn như hạnh nhân của cô ấy bỗng mở to, nhìn chằm chằm bóng người ở cửa động. Tôi bước đến, nhẹ giọng hỏi: “Ba tháng không gặp, muội vẫn khỏe chứ, Mộ Nghi?”.

Bức họa trong tay cô hơi run, chằm chằm nhìn tôi, lát sau đôi tròng đen giàn giụa nước mắt: “Muội không biết tẩu tẩu là người hay là ma, có phải tẩu vẫn ở trong động này? Nhưng tại sao bây giờ mới xuất hiện, người tẩu cần gặp phải là ca ca của muội chứ”.

Không thể nói sự thật với cô, nhưng thấy cô khóc như vậy, tôi không đành lòng, mặc dù tôi cũng thường xuyên rơi nước mắt, nhưng sợ nhất người khác khóc trước mặt mình. Không biết làm thế nào, đành quay người định đi, đằng sau truyền đến tiếng khóc to hơn của Mộ Nghi: “Tẩu nhẫn tâm như vậy ư?”.

Bên ngoài có gió, mấy chiếc lá phong rơi trên cửa động, tôi dần lòng cảm cúi bước tiếp, được mấy bước, hai chân chậm dần, cuối cùng dừng lại.

Sau lưng là tiếng nói nghẹn ngào của Mộ Nghi: “Ngày tẩu rơi xuống vực, ca ca cũng nhảy theo, ca ca muốn đuổi theo tẩu, từ vách núi lăn xuống dòng sông nước xiết, vùng vẫy tìm kiếm cuối cùng chỉ vớt được chiếc áo tím của tẩu, tẩu không biết khi thị vệ tìm thấy, bộ dạng ca ca thế nào đâu, cơ hồ nửa mạng sống đã bị Diêm vương lấy đi, nhưng trở về hành cung tuyệt nhiên không nhắc tới tẩu nửa câu, nghỉ ngơi nửa ngày liền bắt tay lo liệu tang lễ cho phụ vương. Ca ca xưa nay dù gặp bất cứ việc gì cũng luôn điềm tĩnh, chúng tôi đều tưởng ca ca chỉ là mê muội nhất thời, dường như đã nghĩ thông, không ngờ lo xong tang lễ cho phụ vương, ca ca đóng cửa giam mình ba ngày trong phòng. Ngày đăng quang, tay bên linh vị của tẩu, đích thân đặt vào bảo tọa dành cho vương hậu sau lưng, tẩu nhất định không biết, linh vị đó ca ca tự tay tạc suốt ba ngày không ngủ”.

324. Chương 314

Tôi ngược mắt nhìn trời, tầng không thăm thẳm xanh ngắt bao la, mây trắng lững lờ. Đó là lỗi của tôi, là niềm lưu luyến của tôi, chàng không nên yêu tôi. Một người sống yêu một người đã chết làm sao có tương lai.

Ngày trước tôi chỉ muốn ở bên chàng, gần chàng hơn nữa, để sau khi ra đi không còn gì tiếc nuối, nhưng hoàn toàn không nghĩ nếu có ngày tôi rời xa chàng, chàng sẽ thế nào. Tôi đã sai.

Mộ Nghi từ phía sau bước đến, giọng vẫn run run nghẹn ngào: “Tại sao tẩu vẫn không ngoái lại? Tẩu cảm thấy như thế vẫn chưa đủ sao? Nếu muội nói với tẩu, giờ đây vì tẩu ngay cả kiếm ca ca cũng không muốn động vào nữa, tẩu có động lòng hay không?”.

Tôi quay phắt lại, khó nhọc nói: “Thế là thế nào?”.

Cô giơ ống tay áo lau nước mắt, cổ nở nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Ca ca kiếm thuật cao cường như vậy, gặp sự cố ra tay nhanh như chớp, khiến hộ vệ tùy tùng xấu hổ. Nhưng hôm đăng quang, trên yến tiệc có thích khách, rõ ràng có thể kịp thời tránh mũi kiếm, ca ca lại... muội đi xem vết thương của ca ca, hỏi mãi, ca ca chỉ nói, ca ca đã không thể dùng kiếm nữa. Về sau muội mới biết, do ca ca đã đâm nhầm tẩu nên không thể chạm vào kiếm nữa. Lần này cũng thế, để kịp sinh nhật tẩu, cơ thể ca ca dù chưa bình phục, vẫn vượt ngàn dặm trở về núi Nhạn Hối. Mặc dù ca ca không nói gì, nhưng muội cũng nghĩ, ca ca đến đây hoàn toàn là vì tẩu. Vậy mà tẩu lại nhẫn tâm như thế, nhẫn tâm đến mức rõ ràng vẫn sống mà lại giấu ca ca, ca ca ở trước mặt tẩu, tẩu cũng không lộ diện, tẩu nhẫn tâm để ca ca...”.

Hang động rất cao, lần đầu phát hiện thì ra trên đỉnh có nhiều chỗ bị xói mòn. Phải, sao lại nhẫn tâm đến thế, tôi không nhẫn tâm, nhưng nỗi đau trong lòng lại từ từ dâng lên, lát sau, tôi nghe thấy tiếng mình lạc giọng: “Mộ Nghi, giúp tôi một việc được không”.

Trên đường đến Hạo thành, nghe đồn hai nước Triệu - Khương khai chiến. Chuyện này vừa trong dự đoán lại vừa ngoài dự đoán. Cuối tháng tám, Mộ Ngôn đến Triệu, cùng hội đàm với Triệu vương, với tính cách nóng nảy của Triệu vương, tôi tưởng nhiều nhất không quá nửa tháng sẽ tuyên chiến với Khương, không ngờ lại kìm được cơn thịnh nộ, trì hoãn đến tận đầu tháng mười.

Nghe đồn hôm tuyên chiến, Triệu vương đích thân đứng trước trận tiền vạch ra bảy tội lớn của Khương quốc, trong đó tội lớn nhất vô cùng thú vị, nhân chứng vật chứng chỉ thẳng chuyện tháng tư vừa rồi Khương mượn dao giết người giá họa cho Triệu giết Trần quốc thế tử Tô Dự.

Triệu vương lời lời danh thép lên án Khương quốc lòng lang dạ sói, rắp tâm hùng bá một cõi, trăm phương ngàn kế chia rẽ hai nước Triệu, Trần hồng mưu lợi, may thay hai nước giao hảo đã lâu, lại có liên hôn tín ước mới tránh được cuộc chiến huynh đệ tương tàn. Không ngờ Khương vương đến chết không chừa, để che giấu tội bất nghĩa với hai nước Trần, Triệu, lại bày ra khổ nhục kế tự chặt tay mình, giết chết thừa tướng Bùi Ý, chủ mưu hãm hại Triệu rồi giá họa lên đầu Triệu, hành động này của Khương vương trăm lần trái đạo quân vương, trên bất trung với thiên tử, dưới bất nghĩa với trung thần, khiến thiên hạ rùng mình.

Tôi cảm thấy lời cáo trạng đó, đoạn trước còn được, đoạn sau quả thật oan uổng cho Khương vương. Có thể đoán ra, tháng trước Mộ Ngôn đã nói thế nào để đánh lừa Triệu vương, cũng có thể đoán ra tại sao Triệu vương nhất nhất tin lời chàng, quả nhiên xuất binh, không có nguyên nhân khác, tất cả nhờ vào tài diễn xuất bẩm sinh của Mộ Ngôn.

Lấy gậy ông đập lưng ông, nước cờ này Mộ Ngôn đi rất tuyệt, lúc đầu khi Khương quốc bày mưu giăng lưới đâu có ngờ dẫn đến kết cục hôm nay, cũng đâu ngờ người có tư cách thu lưới cuối cùng lại không phải là mình mà chính là con cá mình giăng lưới muốn bắt.

325. Chương 315

Nhưng tôi nghĩ, với quốc lực của Triệu, dám tuyên chiến với Khương lại không phải là sự mạnh động nhất thời, ắt là khi kết đồng minh Mộ Ngôn đã hứa, nếu hai nước khai chiến, Trần sẽ đứng sau hậu thuẫn cho Triệu. Nhưng khi Mộ Nghi bí mật đưa tôi trở về Hạo thành lại không hề nghe nói Triệu đã thu được lợi gì trong chiến sự này.

Trái lại, nghe nói Khương vương phần nộ bởi bản cáo trạng bày tội danh kia, lập tức điều binh khiển tướng kháng cự, toàn quốc trên dưới một lòng quyết kháng địch rửa hận, liên tục bảy ngày đại quân Triệu quốc không những không thể tiến thêm bước nào vào lãnh thổ của Khương, trái lại liên tục rút lui. Xem ra Mộ Ngôn đã không giữ lời khi kết đồng minh với Triệu.

Mộ Nghi với tầm mắt của một công chúa không hiểu gì thế sự, cũng cho rằng hai nước Khương, Triệu đều bại là tốt nhất, như vậy Trần quốc lắng giềng có thể kê cao gối ngủ yên vài chục năm.

Ngay Mộ Nghi cũng có thể nhìn ra bí ẩn đằng sau thế cục này, tin là Triệu vương đang lún sâu vào vũng lầy cũng hiểu ra, nhưng lúc này ngoài giương cờ trắng cầu Trần cứu viện ông ta còn có thể làm gì hơn. Mà khi hai nước chưa đến lúc sức cùng lực kiệt, tôi dám cược Mộ Ngôn quyết không xuất binh. Quả thực tôi rất hiểu chàng, chỉ cần tôi muốn.

Ngày hai mươi lăm tháng mười, trời u ám, từ khi chia tay ở Bích sơn, tôi và Mộ Ngôn đã tròn nửa tháng xa nhau, đối với chàng, quãng thời gian xa tôi còn dài hơn.

Chiến tuyến trải quá dài, Triệu vương cuối cùng không trụ nổi, hoảng hốt cấp tốc cử người đến Hạo thành xin cứu viện. Nghe Mộ Nghi nói, Mộ Ngôn viện cố ốm mệt, sáng không thiết triều, coi như phớt lờ sứ thần nước Triệu, buổi chiều mới truyền chỉ báo, sức khỏe đã khá lên, buổi tối sẽ mở tiệc ở Trần Long viên khoản đãi sứ thần nước bạn.

Mộ Nghi đứng bên an ủi tôi: “Sức khỏe của ca ca gần đây tuy có hơi kém, nhưng vết thương trên người không đáng ngại, chắc là do thức đêm giải quyết chính sự, không hề gì. Dạ tiệc hôm nay, muện một chút tẩu có thể nhìn thấy ca ca...”.

Lời vừa dứt mắt đã đỏ hoe, tôi cười chun mặt làm xấu với cô: “Nếu tối nay muội vẫn mau nước mắt như thế, không khéo chúng ta bị lộ tẩy, nếu chàng phát hiện thì biết làm sao, nếu bị ăn đòn muội phải đứng chắn cho tôi đấy”.

Cô ngăn người, lau nước mắt: “Chuyện buồn như vậy mà tẩu vẫn còn tâm trạng đùa giỡn, tẩu đúng thực như ca ca nói, khi không có ca ca ở bên...”. Trong đầu tôi hiện ra câu nói, “... khi không có ta, nàng kiên cường hơn bất cứ ai”.

Tôi phần chấn tinh thần, ôm đầu than thở: “Muội xem, chàng đã nói vậy, khiến tôi vốn định khóc lại không dám khóc, phải làm gương cho muội”.

Mộ Nghi rầu rĩ nhìn tôi, buồn bã nói: “Ngoài làm cho ca ca quên, không còn cách nào khác sao, tẩu tẩu?”. Tôi ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, nụ cười vụt tắt: “Đúng, không còn cách nào khác”.

326. Chương 316

Cuối cùng tôi đưa ra quyết định sẽ gảy một Hoa Tư điệu cho Mộ Ngôn, Hoa Tư điệu Tỷ Ngộ, lấy đi ký ức của chàng.

Thực ra phương thức có được Hoa Tư điệu Tỷ Ngộ không khác nhiều so với Hoa Tư điệu tôi thường tấu, chỉ là nhất định phải tấu vào giờ Tý, lấy viên giao châu làm khế ước, niệm lời chú để thôi động cây đàn tấu ra nhạc khúc chứ không phải dùng ngón tay.

Khúc nhạc tấu ra có thể dệt được ảo mộng đặc biệt cho người khác, ảo mộng này mặc dù cũng là tái hiện quá khứ nhưng không phải thu hút tính mạng của người đó mà là lấy đi tình cảm sâu sắc nhất trong lòng người đó.

Tý Ngọ là chỉ từ giờ Tý đến chính Ngọ, người rơi vào ảo mộng không thể thoát ra khỏi tình cảm đau đớn giày vò, tự mình thoát ra khỏi mộng cảnh, sau giờ Ngọ khi người đó tỉnh lại, phần tình cảm đó sẽ biến mất do bị ảo mộng thu hút. Nhưng ảo mộng mà Hoa Tư diệu Tý Ngọ dệt ra không giống ảo mộng thường ở chỗ, cho dù người được dệt mộng không thoát ra khỏi mộng cảnh, cũng không bị mất tính mạng, đến giờ Ngọ sẽ tỉnh lại còn mộng cảnh sẽ được tiếp diễn ở một không gian khác.

Đây có lẽ là bí mật lớn nhất của Hoa Tư dẫn, có lẽ ngay cả Quân sư phụ cũng không biết, đó là cấm thuật trái đạo lý. Bởi trên thế gian không nên có ai có quyền tước đi ký ức tình cảm của người khác, cũng không nên vạch ra khoảng không thời gian mà ngay trời cũng không nhìn thấy, cho nên phép thuật một khi thực thi thành công, tác dụng tương phản đối với người thực thi phép thuật sẽ rất lớn, lúc này viên giao châu mà Hoa Tư dẫn ký thác sẽ vỡ vụn, công lực của phép thuật cũng theo đó tiêu tan. Tất cả sẽ trở về cát bụi.

Trước kia, tôi muốn để Mộ Ngôn nhớ tôi, nhớ suốt đời. Nhưng nếu nhớ tôi chỉ khiến chàng đau khổ, chi bằng để chàng quên đi.

Buổi tối, Mộ Nghi dẫn tôi đến Trần Long viên dự tiệc. Theo phong tục nước Vệ, công chúa chưa xuất giá tuyệt đối không được lộ diện ở chốn xã giao cung đình, Trần và Vệ chỉ cách một con sông, phong tục về mặt này lại khác nhau.

Tôi phục trang vào vai người hầu của Mộ Nghi, theo sát bên cô, đi thẳng tới Trần Long viên, dưới bầu trời đêm thu, giữa trùng trùng đèn cung sáng rực, một biển hoa thiên trúc trải ra trước mắt, kéo tới tận chân vương tọa bằng ngọc tạc, giống như bữa tiệc được mở trên một biển hoa.

Cảnh trí trang nhã, du nhàn như bức họa mới tinh, vừa nhìn là biết đó là phong cách của ai. Từ xa truyền đến tiếng hô của thị quan, khéo mắt liếc thấy dải thắt lưng của hầu nữ bay bay trong gió, Mộ Nghi kéo tay tôi, lúc này mới phát hiện quần thần đã nhất loạt quỳ phục dưới vương tọa, khiêm nhường chờ đợi quân vương giá đáo.

Tôi quỳ theo mọi người, thầm nghĩ sau nửa tháng xa cách, không biết bây giờ trông Mộ Ngôn thế nào. Không nén nổi hơi ngẩng đầu, dưới ánh sáng cung đăng, cuối cùng tôi nhìn thấy bóng chàng khoan thai bước đến, nhưng không phải là áo chùng gấm màu lam như trước, mà là toàn thân long bào gấm đen tuyền, mái tóc đen ẩn trong vương miện, chín tua ngọc châu rủ quanh vương miện, bóng đổ xuống hơi che khuất sắc diện ngược chiều sáng của chàng. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng trong trang phục như vậy, ở ngôi cao xa vời như vậy, trông chàng càng bội phần tuấn tú.

Tất cả sau đó giống như trong một giấc mộng, luôn có cảm giác không thực, nghe tiếng chàng chỉ vài câu lạnh lùng đã khiến sứ thần nước Triệu đang thao thao bất tuyệt không nói tiếp được, vừa nghĩ bình thường chàng chẳng phải vẫn thế sao, lại vừa nghĩ bình thường chàng như thế thật sao?

Trong ký ức tôi cơ hồ có hai con người, một người là Tô Dự, một người là Mộ Ngôn. Một người là chính trị gia bẩm sinh, một người là phụ quân tôi.

327. Chương 317

Một người diễm tĩnh đối diện mọi nguy biến, ung dung điều hành triều chính, một người bỏ lại kinh thành phồn hoa, đêm ngày ngồi trong sơn động tấu ra những khúc đàn bi thương vì tôi.

Mặc dù hai người đó là một, nhưng nhìn thấy Mộ Ngôn lúc này, trong một khắc nào đó tôi không thể gán hai người đó làm một.

Tôi không biết rốt cuộc tôi muốn nhìn thấy chàng quên tôi, sống vui vẻ hay là muốn thấy chàng suốt đời đau khổ, có lúc bản thân cũng cảm thấy ý nghĩ của mình thực quái dị, nhưng không sao kìm được tình cảm mâu thuẫn đó, đành để nó lan tràn như cỏ dại.

Trên bàn tiệc, bá quan đang đua nhau nâng cốc chúc tụng, chợt có tiếng kêu “ôi” bật ra đầy kinh ngạc của Mộ Nghi, luồng suy nghĩ đang miên man đi xa bỗng quay về, mới phát hiện trên bàn tiệc, tiếng cười nói, tiếng chạm cốc một khắc trước còn ồn ào chợt im bật, trên đài cao nơi các ca kỹ cung đình múa hát, không biết lúc nào xuất hiện một thiếu nữ áo đỏ muôn phần xinh đẹp, sứ giả Triệu quốc đang hướng về phía Trần vương thao thao bất tuyệt gì đó.

Tôi đóng tai nghe, thấy ông ta tán tụng cô thiếu nữ xinh đẹp thế nào, đàn giỏi múa hay ra sao, tinh thông lễ nghĩa thế nào, cho dù mãi vẫn chưa đi vào chuyện chính, nhưng trong hoàn cảnh này, mang đến một mỹ nhân khuyên thành như thế, ai cũng hiểu ông ta muốn gì.

Không biết tại sao Mộ Nghi lại kinh ngạc như vậy, mặc dù xưa nay trong chuyện tình cảm tôi rất ích kỷ, chỉ muốn độc chiếm người mình yêu, nhưng trong hoàn cảnh này cũng không phải nghĩ không thông. Các nước tặng nhau mỹ nhân cũng bình thường như tôi và Quân Vỹ tặng nhau dưa gang, cũng không phải dưa gang nhận về đều ăn, mà đa phần đem tặng cho đầu bếp.

Trên trời sao ẩn hiện, theo tính cách Mộ Ngôn chàng vẫn giữ thái độ dửng dưng, không ngờ lời sứ giả vừa dứt, lại thấy chàng cúi nhìn cô gái áo đỏ rất lâu, đoạn trầm giọng nói: “Ngẩng đầu lên”.

Tôi bần thần nhìn lên đài cao, đúng lúc bắt gặp khuôn mặt từ từ ngẩng lên của cô gái. Hai hàng lông mày thanh như làn khói, đôi mắt hạnh nhân đen láy, chiếc mũi xinh, đôi môi nhạt như sắc xuân hơi mím.

Tôi kinh ngạc lùi lại một bước.

Chẳng trách Mộ Nghi chấn động như vậy. Khuôn mặt đó có vài phần giống tôi, một năm trước khi còn ở Vệ cung thường gặp. Cô gái áo đỏ đó chính là thập nhị tỷ Diệp Minh của tôi.

Tôi có mười bốn chị gái, cơ hồ tôi và Diệp Minh giống nhau nhất, nhưng sao tỷ tỷ có thể biến thành mỹ nhân do Triệu cống lên? Sau khi Vệ mất, tỷ tỷ đã cùng phụ hoàng và mẫu phi bị quản thúc ở biệt viện ngoại vi Hạo thành cơ mà?

Vẫn còn chưa hết bàng hoàng, lại nghe tiếng Triệu sứ giả gần như nói lại những lời tán tụng đã nói.

Mộ Nghi kéo váy tôi, dùng ngón tay chấm rượu viết lên bàn: “Cho dù ca ca thu nhận cô ấy, cũng bởi vì người ta giống tẩu, ca ca nhớ tẩu...”.

328. Chương 318

Chữ cuối cùng tôi không nhìn hết, trong lòng bất chợt như có nước băng thấm vào, lạnh đến tận đáy lòng. Thậm chí tôi còn chưa nghĩ đến điều đó, lúc này bị nhắc như vậy, đột nhiên nhớ lại chuyện này hình như đã từng có tiền lệ.

Nhưng sao có thể hoang đường như vậy, sao có thể vừa nhớ nhưng một người vừa thu nhận một người khác. Dung Viên yêu Oanh Ca như vậy nhưng cũng không nói yêu Cẩm Tước giống hệt Oanh Ca.

Tôi ngẩng đầu nhìn Mộ Ngôn trên cao, trong khi sứ giả vẫn đang tiếp tục thao thao bất tuyệt, có lẽ do góc độ của ánh đèn trên đài cao, tôi lại có thể nhìn rõ thần sắc của chàng sau những tua rèm vương miện, chàng hơi nghiêng đầu hướng về tể tướng Doãn Từ ngồi bên trái bàn tiệc: “Quả nhân xưa nay không mấy hứng thú với ca vũ, còn nhớ Doãn khanh rất có nhã hứng về khoản đó, vậy ban Mạnh Diệp cô nương cho Doãn khanh”.

Tôi thở phào.

Sắc mặt Triệu sứ giả đang đỏ hồng biến thành trắng bệch khi Mộ Ngôn nói vậy, nhưng nhất thời không biết đối đáp ra sao, Diệp Minh bên cạnh đã lạnh lùng lên tiếng: “Hai chân Mạnh Diệp đứng trên quốc thổ nào chỉ biết phục hầu người cường đại nhất của quốc thổ đó, bệ hạ nếu không muốn để Mạnh Diệp hầu hạ, lại ban cho người khác, chi bằng hãy giết chết Mạnh Diệp”.

Diệp Minh, Mạnh Diệp. Nói thật tôi hầu như không có tình cảm gì đối với người chị này, nhưng trong mười bốn chị gái có ai có thể khiến tôi thích một chút, người đó chính là Diệp Minh .

Nghe nói trước khi tôi trở về Vệ quốc, người phụ hoàng thích nhất là Minh tử. Vệ quốc thập nhị công chúa Diệp Minh kiều sa cao ngạo, trong cung không ai dám động đến. Nhưng tôi không hiểu, Diệp Minh tử tử của tôi tuy đã là công chúa vong quốc, nhưng với tôn nghiêm và hào quang đã có sao có thể hạ mình biến thành món cống vật trong tay người khác.

Tôi thấy Mộ Ngôn cười một tiếng, lòng đang run sợ liệu chàng có bị nhan sắc của Diệp Minh cám dỗ, lại nghe thấy giọng nói thanh lạnh quen thuộc: “Vương hậu của quả nhân rất hay ghen, thu nạp nàng rất dễ, nhưng vương hậu sẽ không vui, nàng nói xem, quả nhân nên để cho nàng không vui hay để cho vương hậu của quả nhân không vui?”.

Tay tôi nắm chặt run run, Mộ Nghi bật cười thành tiếng, trên bàn tiệc yên tĩnh, tiếng cười nghe rất rõ, ánh mắt Mộ Ngôn liếc lại, tôi vội cúi đầu. Lại nghe tiếng Diệp Minh không chút nao núng: “Bất luận vương hậu không vui hay Mạnh Diệp không vui đều không quan trọng, quan trọng là bệ hạ thuận theo tâm ý của người”.

Mộ Ngôn bỏ tay chống cằm để lên tay ghế: “Thuận theo tâm ý của quả nhân?”.

Chàng cười, thông thả nói: “Tâm ý của vương hậu là tâm ý của quả nhân”.

Hai tay nắm ống tay áo khẽ run. Quần thần bên dưới nhất định cảm thấy vui mừng vì vương hậu của họ chỉ là một linh vị, nếu không thì đây đúng là một hôn quân.

329. Chương 319

Cuối cùng Diệp Minh vẫn lựa chọn đi theo tể tướng Doãn Từ, không biết kết cục đó là tốt hay xấu, có nhiều lựa chọn, nhưng tử tử đã lựa chọn như vậy, cũng giống như có nhiều con đường, nhưng tôi lại lựa chọn tuân tiết cùng xã tắc, một việc không cho phép hối hận.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, Mộ Ngôn ban cho Mạnh Diệp một chén rượu, nhưng chén rượu của chàng lại do Mộ Nghi rót.

Lòng bàn tay dâm dấp ướt, tôi thầm mong mọi sự suôn sẻ, mấy giọt máu đọng trong lọ sứ đưa cho Mộ Nghi, cô đã thêm vào mấy giọt nước cổ đắng, hơn nữa chỉ cho vào rượu ba giọt, dù lưỡi chàng có tỉnh đến mấy cũng không thể nhận ra mùi máu mới phải.

Khi Mộ Nghi rót rượu, hình như Mộ Ngôn nói gì với cô, chỉ nhìn thấy bàn tay rót rượu của cô hơi run, Diệp Minh bên cạnh đón chén rượu từ tay hầu nữ, mặt bỗng trắng bệch, tay run đến nỗi cơ hồ không cầm nổi chén rượu.

Khi chàng uống cạn, dưới đài ca vũ đã ngừng, trên đài cao, Mộ Ngôn lặng ngời trên bảo tọa tay chống cằm, nửa người chìm trong bóng hai cánh chim khổng tước trên cao, không biết đang nghĩ gì.

Lát sau nhạc khúc thuộc về chàng vang vọng lên trong ánh đèn hắt ra từ cung Thiện Mộc, âm phù xao động như một khúc vũ điển nhã, từng chút, từng chút, đi vào lòng tôi.

Tất cả đều theo đúng kế hoạch, thuận lợi không ngờ, cũng may kế hoạch đã vạch định chu toàn, tâm thần mới không bị rối loạn bởi thắng lợi nhất thời, vẫn nhớ bước tiếp theo là tìm một nơi không bị ai quấy rầy đợi đến giờ Tý, niệm lời chú khởi động Hoa Tư diệu Tý Ngọ của Mộ Ngôn.

Nhìn bóng Mộ Ngôn rời bàn tiệc, tôi không thể kìm lòng, bước lên hai bước nhìn chàng. Đây là lần cuối cùng nhìn chàng trên đời, lại diễn ra trong màn đêm với mấy ngôi sao tàn trên trời, chỉ nhìn thấy bóng áo đen của chàng. Hoa thiên trúc trải đầy mặt đất, như nở ra từ gót chân chàng, sắc hoa ánh lên xiêm áo chàng, lung linh theo nhịp bước chân.

Mộ Ngôn. Em sẽ không quên những ngày đẹp nhất của chúng ta, nhưng đời này em không thể gặp lại chàng được nữa.

Mộ Nghi hỏi tôi: “Tẩu có biết vừa rồi ca ca nói gì với muội không?”.

Tôi lắc đầu.

Cô quay đi, khẽ nói: “Ca ca bảo ‘Đến bây giờ ta mới cảm thấy A Phất đã đi thật rồi, nhìn thấy cô gái giống cô ấy, ta không nén nổi ý nghĩ, tại sao người chết không phải là bọn họ mà lại là A Phất. Một mình cô ấy sẽ rất cô đơn, ta lại không thể ở bên cô ấy, nếu đưa những cô gái đó đến bên cô ấy để bầu bạn, không biết A Phất có vui”.

“Choang!”. Tôi tuột tay đánh rơi chiếc cốc, Mộ Nghi thở dài: “Đi thôi, muội đưa tẩu đến một nơi không ai quấy rầy. Tẩu nói không thể để ca ca nhớ đến tẩu nữa”. Cô ngoái đầu lại: “Cuối cùng muội đã thấy tẩu nói đúng”.

330. Chương 315

Nhưng tôi nghĩ, với quốc lực của Triệu, dám tuyên chiến với Khương lại không phải là sự mạnh động nhất thời, ắt là khi kết đồng minh Mộ Ngôn đã hứa, nếu hai nước khai chiến, Trần sẽ đứng sau hậu thuẫn cho Triệu. Nhưng khi Mộ Nghi bí mật đưa tôi trở về Hạo thành lại không hề nghe nói Triệu đã thu được lợi gì trong chiến sự này.

Trái lại, nghe nói Khương vương phần nộ bởi bản cáo trạng bảy tội danh kia, lập tức điều binh khiển tướng kháng cự, toàn quốc trên dưới một lòng quyết kháng địch rửa hận, liên tục bảy ngày đại quân Triệu quốc không những không thể tiến thêm bước nào vào lãnh thổ của Khương, trái lại liên tục rút lui. Xem ra Mộ Ngôn đã không giữ lời khi kết đồng minh với Triệu.

Mộ Nghi với tầm mắt của một công chúa không hiểu gì thế sự, cũng cho rằng hai nước Khương, Triệu đều bại là tốt nhất, như vậy Trần quốc lắng giềng có thể kê cao gối ngủ yên vài chục năm.

Ngay Mộ Nghi cũng có thể nhìn ra bí ẩn đằng sau thế cục này, tin là Triệu vương đang lún sâu vào vũng lầy cũng hiểu ra, nhưng lúc này ngoài giường cờ trắng cầu Trần cứu viện ông ta còn có thể làm gì hơn. Mà khi hai nước chưa đến lúc sức cùng lực kiệt, tôi dám cược Mộ Ngôn quyết không xuất binh. Quả thực tôi rất hiểu chàng, chỉ cần tôi muốn.

Ngày hai mươi lăm tháng mười, trời u ám, từ khi chia tay ở Bích sơn, tôi và Mộ Ngôn đã tròn nửa tháng xa nhau, đối với chàng, quãng thời gian xa tôi còn dài hơn.

Chiến tuyến trải quá dài, Triệu vương cuối cùng không trụ nổi, hoảng hốt cấp tốc cử người đến Hạo thành xin cứu viện. Nghe Mộ Nghi nói, Mộ Ngôn viện cố ốm mệt, sáng không thiết triều, coi như phớt lờ sứ thần nước Triệu, buổi chiều mới truyền chỉ báo, sức khỏe đã khá lên, buổi tối sẽ mở tiệc ở Trần Long viên khoản đãi sứ thần nước bạn.

Mộ Nghi đứng bên an ủi tôi: “Sức khỏe của ca ca gần đây tuy có hơi kém, nhưng vết thương trên người không đáng ngại, chắc là do thức đêm giải quyết chính sự, không hề gì. Dạ tiệc hôm nay, muện một chút tẩu có thể nhìn thấy ca ca...”.

Lời vừa dứt mắt đã đỏ hoe, tôi cười chun mặt làm xấu với cô: “Nếu tối nay muội vẫn mau nước mắt như thế, không khéo chúng ta bị lộ tẩy, nếu chàng phát hiện thì biết làm sao, nếu bị ăn đòn muội phải đứng chắn cho tôi đấy”.

Cô ngăn người, lau nước mắt: “Chuyện buồn như vậy mà tẩu vẫn còn tâm trạng đùa giỡn, tẩu đúng thực như ca ca nói, khi không có ca ca ở bên...”. Trong đầu tôi hiện ra câu nói, “... khi không có ta, nàng kiên cường hơn bất cứ ai”.

Tôi phần chấn tinh thần, ôm đầu than thở: “Muội xem, chàng đã nói vậy, khiến tôi vốn định khóc lại không dám khóc, phải làm gương cho muội”.

Mộ Nghi rầu rĩ nhìn tôi, buồn bã nói: “Ngoài làm cho ca ca quên, không còn cách nào khác sao, tẩu tẩu?”. Tôi ngừng đầu nhìn lên xà nhà, nụ cười vụt tắt: “Đúng, không còn cách nào khác”.

331. Chương 316

Cuối cùng tôi đưa ra quyết định sẽ gảy một Hoa Tư điệu cho Mộ Ngôn, Hoa Tư điệu Tỷ Ngộ, lấy đi ký ức của chàng.

Thực ra phương thức có được Hoa Tư điệu Tỷ Ngộ không khác nhiều so với Hoa Tư điệu tôi thường tấu, chỉ là nhất định phải tấu vào giờ Tỷ, lấy viên giao châu làm khế ước, niệm lời chú để thôi động cây đàn tấu ra nhạc khúc chứ không phải dùng ngón tay.

Khúc nhạc tấu ra có thể dệt được ảo mộng đặc biệt cho người khác, ảo mộng này mặc dù cũng là tái hiện quá khứ nhưng không phải thu hút tính mạng của người đó mà là lấy đi tình cảm sâu sắc nhất trong lòng người đó.

Tỷ Ngộ là chỉ từ giờ Tỷ đến chính Ngọ, người rơi vào ảo mộng không thể thoát ra khỏi tình cảm đau đớn giày vò, tự mình thoát ra khỏi mộng cảnh, sau giờ Ngọ khi người đó tỉnh lại, phần tình cảm đó sẽ biến mất do bị ảo mộng thu hút. Nhưng ảo mộng mà Hoa Tư điệu Tỷ Ngộ dệt ra không giống ảo mộng thường ở chỗ, cho dù người được dệt mộng không thoát ra khỏi mộng cảnh, cũng không bị mất tính mạng, đến giờ Ngọ sẽ tỉnh lại còn mộng cảnh sẽ được tiếp diễn ở một không gian khác.

Đây có lẽ là bí mật lớn nhất của Hoa Tư dẫn, có lẽ ngay cả Quân sư phụ cũng không biết, đó là cấm thuật trái đạo lý. Bởi trên thế gian không nên có ai có quyền tước đi ký ức tình cảm của người khác, cũng không nên vạch ra khoảng không thời gian mà ngay trời cũng không nhìn thấy, cho nên phép thuật một khi thực thi thành công, tác dụng tương phản đối với người thực thi phép thuật sẽ rất lớn, lúc này viên giao châu mà Hoa Tư dẫn ký thác sẽ vỡ vụn, công lực của phép thuật cũng theo đó tiêu tan. Tất cả sẽ trở về cát bụi.

Trước kia, tôi muốn để Mộ Ngôn nhớ tôi, nhớ suốt đời. Nhưng nếu nhớ tôi chỉ khiến chàng đau khổ, chi bằng để chàng quên đi.

Buổi tối, Mộ Nghi dẫn tôi đến Trần Long viên dự tiệc. Theo phong tục nước Vệ, công chúa chưa xuất giá tuyệt đối không được lộ diện ở chốn xã giao cung đình, Trần và Vệ chỉ cách một con sông, phong tục về mặt này lại khác nhau.

Tôi phục trang vào vai người hầu của Mộ Nghi, theo sát bên cô, đi thẳng tới Trần Long viên, dưới bầu trời đêm thu, giữa trùng trùng đèn cung sáng rực, một biển hoa thiên trúc trải ra trước mắt, kéo tới tận chân vương tọa bằng ngọc tạc, giống như bữa tiệc được mở trên một biển hoa.

Cảnh trí trang nhã, du nhàn như bức họa mới tinh, vừa nhìn là biết đó là phong cách của ai. Từ xa truyền đến tiếng hô của thị quan, khéo mắt liếc thấy dải thắt lưng của hầu nữ bay bay trong gió, Mộ Nghi kéo tay tôi, lúc này mới phát hiện quần thần đã nhất loạt quỳ phục dưới vương tọa, khiêm nhường chờ đợi quân vương giá đáo.

Tôi quỳ theo mọi người, thầm nghĩ sau nửa tháng xa cách, không biết bây giờ trông Mộ Ngôn thế nào. Không nén nổi hơi ngẩng đầu, dưới ánh sáng cung đăng, cuối cùng tôi nhìn thấy bóng chàng khoan thai bước đến, nhưng không phải là áo chùng gấm màu lam như trước, mà là toàn thân long bào gấm đen tuyền, mái tóc đen ẩn trong vương miện, chín tua ngọc châu rủ quanh vương miện, bóng đổ xuống hơi che khuất sắc diện ngược chiều sáng của chàng. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng trong trang phục như vậy, ở ngôi cao xa vời như vậy, trông chàng càng bội phần tuấn tú.

Tất cả sau đó giống như trong một giấc mộng, luôn có cảm giác không thực, nghe tiếng chàng chỉ vài câu lạnh lùng đã khiến sứ thần nước Triệu đang thao thao bất tuyệt không nói tiếp được, vừa nghĩ bình thường chàng chẳng phải vẫn thế sao, lại vừa nghĩ bình thường chàng như thế thật sao?

Trong ký ức tôi cơ hồ có hai con người, một người là Tô Dự, một người là Mộ Ngôn. Một người là chính trị gia bẩm sinh, một người là phu quân tôi.

332. Chương 317

Một người diễm tĩnh đối diện mọi nguy biến, ung dung điều hành triều chính, một người bỏ lại kinh thành phồn hoa, đêm ngày ngồi trong sơn động tấu ra những khúc đàn bi thương vì tôi.

Mặc dù hai người đó là một, nhưng nhìn thấy Mộ Ngôn lúc này, trong một khắc nào đó tôi không thể gắn hai người đó làm một.

Tôi không biết rốt cuộc tôi muốn nhìn thấy chàng quên tôi, sống vui vẻ hay là muốn thấy chàng suốt đời đau khổ, có lúc bản thân cũng cảm thấy ý nghĩ của mình thực quái dị, nhưng không sao tìm được tình cảm mâu thuẫn đó, đành để nó lan tràn như cỏ dại.

Trên bàn tiệc, bá quan đang đua nhau nâng cốc chúc tụng, chợt có tiếng kêu “ôi” bật ra đầy kinh ngạc của Mộ Nghi, luồng suy nghĩ đang miên man đi xa bỗng quay về, mới phát hiện trên bàn tiệc, tiếng cười nói, tiếng chạm cốc một khắc trước còn ồn ào chợt im bật, trên đài cao nơi các ca kỹ cung đình múa hát, không biết lúc nào xuất hiện một thiếu nữ áo đỏ muôn phần xinh đẹp, sứ giả Triệu quốc đang hướng về phía Trần vương thao thao bất tuyệt gì đó.

Tôi đóng tai nghe, thấy ông ta tán tụng cô thiếu nữ xinh đẹp thế nào, đàn giỏi múa hay ra sao, tinh thông lễ nghĩa thế nào, cho dù mãi vẫn chưa đi vào chuyện chính, nhưng trong hoàn cảnh này, mang đến một mỹ nhân khuyên thành như thế, ai cũng hiểu ông ta muốn gì.

Không biết tại sao Mộ Nghi lại kinh ngạc như vậy, mặc dù xưa nay trong chuyện tình cảm tôi rất ích kỷ, chỉ muốn độc chiếm người mình yêu, nhưng trong hoàn cảnh này cũng không phải nghĩ không thông. Các nước tặng nhau mỹ nhân cũng bình thường như tôi và Quân Vỹ tặng nhau dưa gang, cũng không phải dưa gang nhận về đều ăn, mà đa phần đem tặng cho đầu bếp.

Trên trời sao ẩn hiện, theo tính cách Mộ Ngôn chàng vẫn giữ thái độ dửng dưng, không ngờ lời sứ giả vừa dứt, lại thấy chàng cúi nhìn cô gái áo đỏ rất lâu, đoạn trầm giọng nói: “Ngẩng đầu lên”.

Tôi bắn khoả nhìn lên đài cao, đúng lúc bắt gặp khuôn mặt từ từ ngẩng lên của cô gái. Hai hàng lông mày thanh như làn khói, đôi mắt hạnh nhân đen láy, chiếc mũi xinh, đôi môi nhạt như sắc xuân hơi mím.

Tôi kinh ngạc lùi lại một bước.

Chẳng trách Mộ Nghi chấn động như vậy. Khuôn mặt đó có vài phần giống tôi, một năm trước khi còn ở Vệ cung thường gặp. Cô gái áo đỏ đó chính là thập nhị tỷ Diệp Minh của tôi.

Tôi có mười bốn chị gái, cơ hồ tôi và Diệp Minh giống nhau nhất, nhưng sao tỷ tỷ có thể biến thành mỹ nhân do Triệu cống lên? Sau khi Vệ mất, tỷ tỷ đã cùng phụ hoàng và mẫu phi bị quản thúc ở biệt viện ngoại vi Hạo thành cơ mà?

Vẫn còn chưa hết bàng hoàng, lại nghe tiếng Triệu sứ giả gần như nói lại những lời tán tụng đã nói.

Mộ Nghi kéo váy tôi, dùng ngón tay chấm rượu viết lên bàn: “Cho dù ca ca thu nhận cô ấy, cũng bởi vì người ta giống tẩu, ca ca nhớ tẩu...”.

333. Chương 318

Chữ cuối cùng tôi không nhìn hết, trong lòng bất chợt như có nước băng thấm vào, lạnh đến tận đáy lòng. Thậm chí tôi còn chưa nghĩ đến điều đó, lúc này bị nhắc như vậy, đột nhiên nhớ lại chuyện này hình như đã từng có tiền lệ.

Nhưng sao có thể hoang đường như vậy, sao có thể vừa nhớ nhưng một người vừa thu nhận một người khác. Dung Viên yêu Oanh Ca như vậy nhưng cũng không nói yêu Cẩm Tước giống hệt Oanh Ca.

Tôi ngẩng đầu nhìn Mộ Ngôn trên cao, trong khi sứ giả vẫn đang tiếp tục thao thao bất tuyệt, có lẽ do góc độ của ánh đèn trên đài cao, tôi lại có thể nhìn rõ thần sắc của chàng sau những tua rèm vương miện, chàng hơi nghiêng đầu hướng về tể tướng Doãn Từ ngồi bên trái bàn tiệc: “Quả nhân xưa nay không mấy hứng thú với ca vũ, còn nhớ Doãn khanh rất có nhã hứng về khoản đó, vậy ban Mạnh Diệp cô nương cho Doãn khanh”.

Tôi thở phào.

Sắc mặt Triệu sứ giả đang đỏ hồng biến thành trắng bệch khi Mộ Ngôn nói vậy, nhưng nhất thời không biết đối đáp ra sao, Diệp Minh bên cạnh đã lạnh lùng lên tiếng: “Hai chân Mạnh Diệp đứng trên quốc thổ nào

chỉ biết phục hầu người cường đại nhất của quốc thổ đó, bệ hạ nếu không muốn để Mạnh Diệp hầu hạ, lại ban cho người khác, chỉ bằng hãy giết chết Mạnh Diệp”.

Diệp Minh, Mạnh Diệp. Nói thật tôi hầu như không có tình cảm gì đối với người chị này, nhưng trong mười bốn chị gái có ai có thể khiến tôi thích một chút, người đó chính là Diệp Minh .

Nghe nói trước khi tôi trở về Vệ quốc, người phụ hoàng thích nhất là Minh tỷ. Vệ quốc thập nhị công chúa Diệp Minh kiêu sa cao ngạo, trong cung không ai dám động đến. Nhưng tôi không hiểu, Diệp Minh tỷ tỷ của tôi tuy đã là công chúa vong quốc, nhưng với tôn nghiêm và hào quang đã có sao có thể hạ mình biến thành món cống vật trong tay người khác.

Tôi thấy Mộ Ngôn cười một tiếng, lòng đang run sợ liệu chàng có bị nhan sắc của Diệp Minh cám dỗ, lại nghe thấy giọng nói thanh lạnh quen thuộc: “Vương hậu của quả nhân rất hay ghen, thu nạp nàng rất dễ, nhưng vương hậu sẽ không vui, nàng nói xem, quả nhân nên để cho nàng không vui hay để cho vương hậu của quả nhân không vui?”.

Tay tôi nắm chặt run run, Mộ Nghi bật cười thành tiếng, trên bàn tiệc yên tĩnh, tiếng cười nghe rất rõ, ánh mắt Mộ Ngôn liếc lại, tôi vội cúi đầu. Lại nghe tiếng Diệp Minh không chút nao núng: “Bất luận vương hậu không vui hay Mạnh Diệp không vui đều không quan trọng, quan trọng là bệ hạ thuận theo tâm ý của người”.

Mộ Ngôn bỏ tay chống cằm để lên tay ghế: “Thuận theo tâm ý của quả nhân?”.

Chàng cười, thông thả nói: “Tâm ý của vương hậu là tâm ý của quả nhân”.

Hai tay nắm ống tay áo khẽ run. Quần thần bên dưới nhất định cảm thấy vui mừng vì vương hậu của họ chỉ là một linh vị, nếu không thì đây đúng là một hôn quân.

334. Chương 319

Cuối cùng Diệp Minh vẫn lựa chọn đi theo tể tướng Doãn Từ, không biết kết cục đó là tốt hay xấu, có nhiều lựa chọn, nhưng tỷ tỷ đã lựa chọn như vậy, cũng giống như có nhiều con đường, nhưng tôi lại lựa chọn tuân tiết cùng xã tắc, một việc không cho phép hối hận.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, Mộ Ngôn ban cho Mạnh Diệp một chén rượu, nhưng chén rượu của chàng lại do Mộ Nghi rót.

Lòng bàn tay dâm dấp ướt, tôi thầm mong mọi sự suôn sẻ, mấy giọt máu đọng trong lọ sứ đưa cho Mộ Nghi, cô đã thêm vào mấy giọt nước cổ đắng, hơn nữa chỉ cho vào rượu ba giọt, dù lưỡi chàng có tỉnh đến mấy cũng không thể nhận ra mùi máu mới phải.

Khi Mộ Nghi rót rượu, hình như Mộ Ngôn nói gì với cô, chỉ nhìn thấy bàn tay rót rượu của cô hơi run, Diệp Minh bên cạnh đón chén rượu từ tay hầu nữ, mặt bỗng trắng bệch, tay run đến nỗi cơ hồ không cầm nổi chén rượu.

Khi chàng uống cạn, dưới đài ca vũ đã ngừng, trên đài cao, Mộ Ngôn lặng ngồi trên bảo tọa tay chống cằm, nửa người chìm trong bóng hai cánh chim khổng tước trên cao, không biết đang nghĩ gì.

Lát sau nhạc khúc thuộc về chàng vang vẳng vang lên trong ánh đèn hắt ra từ cung Thiện Mộc, âm phù xao động như một khúc vũ điển nhã, từng chút, từng chút, đi vào lòng tôi.

Tất cả đều theo đúng kế hoạch, thuận lợi không ngờ, cũng may kế hoạch đã vạch định chu toàn, tâm thần mới không bị rối loạn bởi thắng lợi nhất thời, vẫn nhớ bước tiếp theo là tìm một nơi không bị ai quấy rầy đợi đến giờ Tý, niệm lời chú khởi động Hoa Tư diệu Tý Ngọ của Mộ Ngôn.

Nhìn bóng Mộ Ngôn rời bàn tiệc, tôi không thể kìm lòng, bước lên hai bước nhìn chàng. Đây là lần cuối cùng nhìn chàng trên đời, lại diễn ra trong màn đêm với mấy ngôi sao tàn trên trời, chỉ nhìn thấy bóng áo đen của chàng. Hoa thiên trúc trải đầy mặt đất, như nở ra từ gót chân chàng, sắc hoa ánh lên xiêm áo chàng, lung linh theo nhịp bước chân.

Mộ Ngôn. Em sẽ không quên những ngày đẹp nhất của chúng ta, nhưng đời này em không thể gặp lại chàng được nữa.

Mộ Nghi hỏi tôi: “Tẩu có biết vừa rồi ca ca nói gì với muội không?”.

Tôi lắc đầu.

Cô quay đi, khẽ nói: “Ca ca bảo ‘Đến bây giờ ta mới cảm thấy A Phát đã đi thật rồi, nhìn thấy cô gái giống cô ấy, ta không nén nổi ý nghĩ, tại sao người chết không phải là bọn họ mà lại là A Phát. Một mình cô ấy sẽ rất cô đơn, ta lại không thể ở bên cô ấy, nếu đưa những cô gái đó đến bên cô ấy để bầu bạn, không biết A Phát có vui’”.

“Choang!”. Tôi tuột tay đánh rơi chiếc cốc, Mộ Nghi thở dài: “Đi thôi, muội đưa tẩu đến một nơi không ai quấy rầy. Tẩu nói không thể để ca ca nhớ đến tẩu nữa”. Cô ngoái đầu lại: “Cuối cùng muội đã thấy tẩu nói đúng”.

335. Chương 320

Chương 4

Giờ Tý đang nhích đến gần theo tiếng trống điểm canh, đây sẽ là đêm trắng cuối cùng của tôi trên đời.

Trên mặt cây đàn gỗ đồng mộc đặt trong động băng đã đọng hơi nước, tôi ngồi trước cầm đàn, bó người trong chiếc áo lông chồn rộng thùng do Mộ Nghi mang đến, khi ánh nến đầu tiên tắt phụt cùng với tiếng trống báo giờ Tý, tôi khẽ niệm lời chú từ những vết nứt của viên giao châu thoát ra quanh quẩn trong ý thức.

Tôi luôn cho là mình không đến nỗi phải dùng đến nó, những bậc tiền bối có kết cục bi thảm do tu luyện Hoa Tư dẫn, tôi biết khúc cuối cùng họ đều gây cho chính mình, hơn nữa đa phần chính là Hoa Tư diệu Tý Ngộ.

Mơ quá nhiều mộng đẹp, cuối cùng có ngày chìm đắm trong đó không thoát ra được, đó là tham vọng của con người, mặc dù tôi không vì bản thân nhưng cũng có ước vọng, luyến tiếc trong lòng không thể nói ra.

Tiếng đàn diu dặt cùng lời chú chậm chậm vang lên, băng động tối om đột nhiên bừng sáng, trong cảnh đất trời rung chuyển, một bóng trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt, bàn tay bị ai chộp lấy, bên tai vang lên tiếng thét như tiếng hổ gầm, tích tắc tôi đoán ra người đó là ai, khi cả người đã đi vào mộng cảnh do Hoa Tư diệu Tý Ngộ dệt ra, chân vừa chạm đất, ngẩng đầu quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt cau có của Quân Vỹ, cúi đầu lại thấy Tiểu Hoàng nằm phục dưới chân.

Tôi bỗng chốc không biết nói sao. Quân Vỹ nghiêng đầu nói: “Muội định làm gì, huynh đã nghe Mộ Nghi nói hết rồi, đừng trách cô ấy”. Ngừng một lát, cúi nhìn tôi, “Cha và huynh tìm muội mãi, khi muội vui, đương nhiên không cần đến huynh, nhưng khi muội buồn, A Phát, tại sao không đến tìm huynh?”.

Tôi cúi đầu vuốt ve Tiểu Hoàng: “Quân sư phụ có khỏe không? Nghe nói Mộ Ngôn không làm khó sư phụ”. Ngẫm nghĩ một lát, lấy giọng vui vẻ thoải mái nhất nói với anh ta, “Đại khái như huynh đã biết, đây là ngày cuối cùng của muội, thực ra huynh nên coi là muội đã chết, bắt đầu từ khi muội được tái sinh, huynh cũng biết ngày đó sẽ đến, phải không? Nhưng muội muốn dùng mấy ngày cuối cùng này làm một việc có ý nghĩa, huynh định ngăn cản muội sao?”.

Tiểu Hoàng sau một hồi hốt hoảng ra sức liếm tay tôi, đương nhiên nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giọng khàn đặc của Quân Vỹ từ phía trên vọng xuống: “Không, huynh đến là để giúp muội”.

Tôi kinh ngạc, không phải vì lời của Quân Vỹ, mà bởi vì giọng nói run run của mình: “Quân Vỹ, huynh hãy đỡ muội, chân muội tê không đứng lên được”.

336. Chương 321

Tôi nghĩ thấy mùi hương dưới ánh trăng, đó là mùi y phục của Quân Vỹ được xông hương, đã lâu không nghĩ thấy, tôi lại có thể khôi phục tri giác rồi sao?

Hơi thở lan ra trong không khí, ngừng thành làn sương trắng trắng, Tiểu Hoàng liếm tay tôi, răng nanh cào vào tay đau điếng, tôi nhắm mắt. Cuối cùng vẫn chưa dám tin, tri giác của tôi đã khôi phục thật rồi.

Quân Vỹ đưa cho tôi chiếc gương, trong gương hiện lên một vầng trán trắng ngần, vết sẹo khiến tôi buồn khổ bao ngày đã biến mất, dường như đã trở về thời hoàng kim, tuổi mười bảy đẹp nhất của tôi.

Phải, đây là lúc tôi đẹp nhất.

Xưa nay, tôi luôn muốn Mộ Ngôn nhìn thấy tôi như thế này. Quả là Hoa Tư diệu Tỷ Ngộ lấy sinh mệnh của mình gây cho người khác, không ngờ lại có thể khiến tôi được thỏa mãn ước nguyện của mình, tính mạng này quả thật đổi không oan.

Quân Vỹ mỉm cười nhìn vẻ kinh ngạc của tôi, đề nghị nhân dịp này nên đến tửu lầu ăn mừng một trận. Ý kiến rất hay, huống hồ Tiểu Hoàng vừa nghe nói đi tửu lầu đã sướng rơn lăn tròn một vòng, nhưng tôi vẫn sốt ruột nói: “Thời gian không còn nhiều, nên đi tìm Mộ Ngôn đã”.

Quân Vỹ cau mày, chỉ một câu đã hoàn toàn thuyết phục tôi: “Trong mộng cảnh này muối đã là một người sống, không phải như trước. Muối không ăn làm sao có sức đi tìm anh ta”.

Rất may chỗ đang đứng không phải là cánh đồng hoang, đi theo Quân Vỹ một hồi đã nhìn thấy tửu lầu. Có thể một lần nữa đi lại trên thế gian như một người sống, mặc dù trong mộng cảnh tôi cũng thấy sung sướng vô chừng.

Trên đầu có hạt mưa, từng giọt rơi xuống mặt sông, gợn lên những vòng tròn nhỏ lan tỏa, bầu trời mùa đông màu chì nặng nề, in bóng xuống mặt sông trong vắt, bên sông là tửu lầu. Bụng đói cồn cào, tôi sai bước đi vào cửa lớn, đang đảo mắt lựa chọn chỗ ngồi, ánh mắt lướt đến chiếc bàn bên cửa sổ, đột nhiên không thể nào di chuyển được nữa.

Hai cánh cửa mở toang, rèm trúc cuốn cao, một cảnh mai trắng để trên mặt bàn gỗ hình vuông. Sắc mai trinh trắng nổi bật bên cạnh bình rượu sứ màu lam nhẵn bóng long lanh như giọt sương đầu cành. Ống tay áo gấm đen huyền của chàng trai phủ trên bàn tay đang cầm bình rượu, trên sống mũi là chiếc mặt nạ màu bạc.

Mộ Ngôn. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Chàng hơi ngẩng đầu, hình như đang lắng nghe chàng trai trẻ vận áo trắng đối diện nói, do người đó quay lưng lại, chỉ có thể thoáng nhìn thấy chiếc vòng ngọc màu đen trong tay chàng ta.

Tôi cũng người, xem ra người ngồi cùng với chàng chính là Công Nghi Phỉ. Quân Vỹ có lẽ nhìn thấy cảnh đó, nhưng làm sao biết người đó là Mộ Ngôn, nên đẩy tôi đi vào phía trong. Tiểu nhị ra đón, cười nói ân cần: “Bên dưới đã hết chỗ, nhị vị quan khách xin mời lên lầu”.

337. Chương 322

Nhưng tôi không thể nào cất bước. Mộ Ngôn hơi nghiêng đầu, cuối cùng cũng ngoái lại, nhưng không nhìn tôi. Tôi túm tiểu nhị hỏi: “Tiểu nhị ca có biết năm nay là niên hiệu gì?”. Đã đi tới chiếu nghỉ ở lầu hai, tiểu nhị gãi đầu: “Năm Trang Công thứ hai mươi ba”.

Trang Công. Nếu nhớ không nhầm lúc đó thiên hạ chỉ có một vị Trang Công, chính là Lê Trang Công. Lê Trang Công năm thứ hai mươi ba, đó là năm tôi mười sáu tuổi, hai năm sau khi tôi gặp Mộ Ngôn ở núi Nhạn Hối. Ánh mắt lơ đãng đó rút cục là có nhận ra tôi nhưng lơ đi như không quen, hay là hoàn toàn không nhận ra?

Lên lầu hai ngồi vào bàn, tôi vốn định làm rõ đây là thời điểm nào, nơi nào, ít nhất cũng dành thời gian suy nghĩ cần làm gì khi gặp Mộ Ngôn, không ngờ lại gặp nhanh như vậy.

Tôi cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, cảm thấy để tránh đi vào vết xe đổ, điều cần làm chỉ có một, chính là để Mộ Ngôn nhanh chóng yêu tôi. Mộng cảnh này có thể tồn tại mãi, nhưng tôi lại không thể. Trong hiện thực, tôi vẫn còn sống được mấy tháng nữa, trong mộng cảnh tôi cũng còn chừng ấy thời gian sống. Nếu trong mấy tháng này Mộ Ngôn chưa yêu tôi, cuối cùng vẫn là kết cục Vệ quốc bị diệt, tôi vẫn tuân tiết, mộng cảnh này không mấy may thay đổi, vậy tôi hà tất phải dùng ba tháng tính mệnh của mình đổi cho chàng Hoa Tư mộng Tỷ Ngộ.

Thực ra mộng cảnh bắt đầu từ đây là tốt nhất, chỉ cần chàng có thể yêu tôi, nhiệm vụ của tôi coi như hoàn thành, lúc đó tôi sẽ để cho chàng bức thư, bảo chàng đến Vệ quốc cầu hôn tôi, mộng ảnh của tôi đang tìm chàng khắp nơi nhất định sẽ đối tốt với chàng, khiến chàng hạnh phúc, chàng sẽ không muốn ra khỏi Hoa Tư mộng này. Như vậy tôi sẽ yên tâm.

Ý đã thế, tôi vẫy tay ra hiệu cho Quân Vỹ ghé lại gần, nói: “Huynh xuống dưới lầu được không, giúp muội để ý vị khách đeo mặt nạ bạc, xem lúc nào chàng đi, thì ra ám hiệu cho muội”.

Quân Vỹ vừa rót trà vừa chau mày: “Muội định làm gì?”.

Kỳ thực tôi định tạo ra một cuộc tái ngộ bất ngờ thật đặc sắc, tham khảo những vở kịch đã xem, dự định khi Mộ Ngôn vừa ra khỏi tửu lầu, tôi sẽ nhảy từ lầu hai xuống, cố gắng rơi đúng vào tay chàng, gây ấn tượng thật sâu với chàng.

Đương nhiên không thể nói điều đó với Quân Vỹ, rất có thể anh ta sợ tôi cầm thẳng đầu xuống đất, sẽ ngăn cản không cho tôi thực hiện ý định. Nhưng không vào hang cọp sao bắt được cọp con, Quân Vỹ có lúc rất bảo thủ. Tôi nghĩ một lát rồi nói thật với anh ta: “Người đó chính là Mộ Ngôn”.

Tay Quân Vỹ hơi run, có vẻ chăm chú nhìn cốc trà trong tay, tôi tưởng anh ta đang mãi suy nghĩ, không nghe thấy tôi nói, không ngờ mãi lúc sau, anh ta chỉ đáp gọn lỏn: “Được”.

Quân Vỹ đứng đợi dưới lầu không biết bao lâu, tôi uống hết một cốc trà, một cốc nữa, lại một cốc nữa thì chợt nghe có tiếng huyết sáo, đang nhâm nhi cốc trà thầm nghĩ, chắc có ai trêu chọc Tiểu Hoàng, đột nhiên sực nhớ, có phải là ám hiệu của Quân Vỹ?

338. Chương 323

Vội vàng đến bên cửa sổ, ngó đầu nhìn ra, quả nhiên thấy Mộ Ngôn đứng cạnh gốc mai đang chuẩn bị giương ô, tôi còn chưa kịp suy tính nên nhảy như thế nào để tránh nguy hiểm, cả cơ thể đã bay khỏi cửa sổ rơi thẳng xuống không thể nào kiểm soát, mà Mộ Ngôn bên dưới lại không hề có phản ứng. Tôi đã nghĩ rất nhiều phương thức và tư thế tiếp đất, quả thực không nghĩ đến sẽ rơi thẳng vào người chàng. Vừa hét lên “Cẩn thận” thì mùi hương mai thanh khiết đã thoảng qua mũi, đầu va vào ngực ai, có tiếng nói vui vui như cười vọng xuống: “Cô nương mới cẩn cẩn thận một chút”.

Tay tôi hơi run, nắm chặt vạt áo chàng, chàng trai trẻ bên cạnh đã lên tiếng: “Chiếc ô làm khéo thế này mà bị hỏng, tiểu cô nương nên bồi thường cho chúng tôi mới phải”.

Dừng một lát, người đó lại tiếp, “Xem ra trận mưa chưa thể tạnh ngay, hay là quay lại ngồi lát nữa”. Nghe giọng nói, quả nhiên là Công Nghi Phi.

Tôi không có thời gian để ý gì khác, trong đầu mê mải cố nhớ câu mở màn đã nghĩ ra trong lúc uống trà, thầm nhắc đi nhắc lại mấy lần, một câu mở màn sao cho vừa nho nhã lại vừa khiến mình không bị mất giá. Nhưng chưa kịp nhớ ra, người đó đã định buông tay thả tôi xuống đất. Tôi buột miệng nói: “Chàng không muốn chịu trách nhiệm sao?”.

Im lặng một hồi, Mộ Ngôn vẫn buông tôi ra, thông thả nói: “Dám hỏi cô nương tại hạ sao phải chịu trách nhiệm?”.

Thực ra tôi cũng không biết tại sao lại buột miệng nói như vậy, nhưng không thể để lỡ cơ hội, đành cứng đầu nói bừa: “Ô nước chúng tôi, các cô gái chưa xuất giá nếu không cẩn thận bị đàn ông chạm vào, nhất định phải lấy người đàn ông đó, nếu không chỉ có nước tự vẫn. Chàng vừa ôm tôi thì phải chịu trách nhiệm đến cùng”. Nói xong trộm liếc sắc mặt chàng.

Mộ Ngôn không nói gì, Công Nghi Phỉ đã cười ha hả: “Tập tục này thật thú vị, nhưng có điều mưa to thế, hai người định tắm mưa hay sao?”.

Đương nhiên chẳng ai muốn tắm mưa, vẫn trở về ngồi ở bàn cũ, tiểu nhị hâm nóng rượu đem đến, tôi vẫn chờ phản ứng của Mộ Ngôn, đến khi chàng rót đầy ba chén rượu, mới nghe một giọng nhẹ tênh: “Quân cô nương là người nước Vệ, sao tôi không nghe nói nước Vệ có tập tục đó?”.

Tôi kinh ngạc vội ngừng đầu: “Chàng, chàng còn nhớ tôi?”.

Tôi có cảm giác môi chàng hơi nhếch lên sau lớp mặt nạ, như nghĩ ra điều gì: “Muốn không nhớ cũng khó...”. Thuận tay đưa cho tôi chén rượu đã hâm nóng, “Chắc có người cùng đi với cô? Người đâu?”.

Tôi liếc qua khoe mắt ra hiệu với Quân Vỹ lúc này đang đứng phía xa thỉnh thoảng liếc lại, ngầm ý bảo: Hãy nhớ bắt đầu từ bây giờ chúng ta không quen nhau. Ra hiệu xong tôi nhìn Mộ Ngôn lắc đầu: “Chẳng có ai, tôi đi một mình”.

Nghĩ một lát mạnh dạn bổ sung: “Đi tìm huynh”.

Chàng ngạc nhiên ngừng đầu: “Tìm tôi?”.

339. Chương 324

Gật đầu lia lịa, bụng nghĩ chẳng cần e dè giữ ý gì hết, thời gian không còn bao nhiêu, e dè giữ ý chỉ bằng tốc chiến tốc thắng, chỉ còn ba tháng ngắn ngủi làm sao có thể áp dụng chiến lược mưa dầm thấm lâu.

Tôi căng thẳng nắm chặt cái cốc trong tay: “Chắc chàng không biết, suốt hai năm qua, tôi đã tìm chàng, vừa rồi bị ngã là do nhìn thấy chàng xúc động quá...”.

Công Nghi Phỉ ngồi bên xen lời: “Cô nương nóng lòng tìm công tử đây là có việc gì gấp?”.

Mộ Ngôn không nói, chỉ nghịch chiếc cốc trong tay. Tôi đoán đo một lát, hơi ngừng đầu, dừng cảm nhìn chàng: “Giả sử tôi muốn gả tôi cho chàng, chàng có ưng không?”.

Công Nghi Phỉ bật cười, phun cả rượu trong miệng ra ngoài, một nửa bắn lên áo tôi.

Mộ Ngôn để cái chén xuống, ngồi im không nói, mắt nhìn cảnh mai để trên bàn. Mặc dù cũng biết không nên hy vọng nhiều, nhưng lòng không kìm được vẫn thầm hy vọng.

Lát sau, cuối cùng chàng lên tiếng, nhưng chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của tôi: “Cha mẹ cô nương có biết chuyện không?”.

Tôi hiểu ra, trang trọng gật đầu.

Chàng cười: “Họ có biết người cô nương muốn lấy là chủ hiệu tạp hóa?”.

Tôi ngớ người: “Sao?”.

Công Nghi Phỉ lại bật cười, rượu lại phun ra lần nữa, Mộ Ngôn thoáng liếc chàng ta, quay đầu nói với tôi: “Lấy tôi rất khổ, cô có bằng lòng?”.

Tôi ngẫm nghĩ, cuối cùng hiểu ý chàng, có lẽ chàng vẫn cảm thấy chuyện quá hoang đường, không muốn lấy tôi, nhưng lại sợ làm tôi tổn thương mới viện cớ đó để tôi nản chí tự rút lui. Nhưng chàng không biết nếu chàng đúng thật chỉ là chủ hiệu tạp hóa, nếu...

Tôi nghĩ mặt tôi nhất định nở một nụ cười thật tươi: “Nếu là ông chủ hiệu tạp hóa thì quá tốt...”.

Không kìm được nắm tay Mộ Ngôn: “Tôi có thể nuôi chàng”.

Lần đầu tiên cảm nhận vẻ mịn màng, êm dịu của bàn tay chàng, nhưng lòng còn xúc động hơn. Một giọt nước long lanh trên cành mai trắng, rơi trên bàn tay, cảm giác trên mặt hơi ươn ướt, vội lấy ống tay áo lau, không biết có phải từ lâu bị dột?

Cuối cùng Mộ Ngôn cũng đồng ý để tôi đi theo, thăm hiểu có lẽ chàng muốn đưa tôi về Vệ quốc, nhưng không có người hộ tống, lại không thể bỏ mặc tôi, không có cách nào khác, đành đưa tôi đi cùng.

Đi theo mấy ngày mới biết hai người bọn họ định đi đến Dĩnh Xuyên. Nghe nói ở đó có một người họ Hình làm nghề đúc kiếm nổi tiếng. Hình lão gia cơ hồ dùng tâm huyết nửa đời đúc được một thanh kiếm quý, mời các bậc anh hùng thiên hạ đến thử sức để tìm chủ nhân cho thanh bảo kiếm của mình. Chuyến đi này của họ là vì chuyện đó. Cũng phải nói thêm, đương kim gia tộc đúc kiếm nổi tiếng nhất phải là Công Nghi gia ở Bối Trung.

Mặc dù đến nay Công Nghi gia đã bị hủy hơn sáu năm, nhưng Mộ Ngôn đã lấy được từ Khanh Tửu Tửu bí thuật đúc kiếm gia truyền của họ, không hiểu sao vẫn có hứng với thanh kiếm của Hình gia.

Tôi quay sang hỏi dò Công Nghi Phi mới biết thì ra thanh kiếm Hình lão gia đúc không phải là kiếm thường, ngay từ khi cho thép vào lò đã chế vào máu người để tế lễ, bởi vậy đó là một thanh hung kiếm, một binh khí tùy thân lợi hại hiếm có, theo ông ta, mọi kiếm khách trong thiên hạ đều thích.

Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng có lý. Về điểm này tư duy của kiếm khách và lãng khách có thể cũng có chỗ tương đồng, chỉ là một người khao khát sưu tầm danh kiếm, một người khao khát sưu tầm mỹ nhân, không được sở hữu cũng phải sở một cái, không sở được, ít nhất cũng phải nhìn một cái, nếu ngay nhìn cũng không được thì đầu phải là kiếm khách hoặc lãng khách đích thực.

340. Chương 325

Không lâu sau, chúng tôi đến một thị trấn nhỏ tựa lưng vào núi, nghe nói bên kia núi chính là Dĩnh Xuyên. Có lẽ do tôi đeo bám Mộ Ngôn quá chặt, mười hai canh giờ trừ lúc đi ngủ tôi đều bám riết chàng, khiến chàng cảm thấy phiền hà, dù không cố ý tránh, nhưng không hòa nhã như lần đầu gặp ở núi Nhạn Hồi.

Tôi nhận ra vấn đề, nhưng không biết giải quyết thế nào, thời gian không còn nhiều, chỉ muốn nhanh chóng gây được thiện cảm với chàng. Buổi tối nhân lúc Mộ Ngôn và Công Nghi Phi có việc đi ra ngoài, Quân Vỹ vẫn lẻo đẻo theo chúng tôi suốt chặng đường cuối cùng tìm được cơ hội gặp tôi, dắt theo Tiểu Hoàng chỉ trích tôi: “Suốt ngày muội lẻo đẻo đi theo người ta nói là thích, là yêu phỏng ích gì, chỉ nói suông ai chẳng nói được? Yêu không phải chỉ nói, mà phải làm”.

Tôi ngớ ra hồi lâu: “Làm... làm ư? Ý huynh là bảo muội đêm nay...”.

Anh ta cũng ngớ ra, mặt đỏ bừng: “... Huynh nói chỉ là ý mặt chữ đơn thuần muội đừng suy diễn...”.

Ý kiến của Quân Vỹ xứng đáng là ý hay, xứng danh tiểu thuyết gia, trước giờ quả thật tôi coi đã thường anh ta. Làm thế nào để động lòng Mộ Ngôn, tôi vắt óc nghĩ mãi, cuối cùng quyết định nấu cho chàng một bữa cơm ngon, lúc đầu cũng chỉ thoáng nghĩ như vậy, nhưng khi chí đã quyết bỗng hưng phấn bừng bừng.

Tôi chưa bao giờ nấu ăn cho Mộ Ngôn, dù lúc đã lấy chàng cũng chẳng mấy khi đoàn tụ, mỗi người bận lo việc mình, không có cơ hội làm việc đó.

Những cảnh hạnh phúc đời thường vợ nấu nướng, giặt giũ cho chồng trong tiểu thuyết mô tả ngày trước tôi không mấy may quan tâm, bây giờ lại thấy trân trọng. Mặc dù tôi nấu ăn không thạo, may có Quân Vỹ giúp, hơn nữa có lẽ đây là việc duy nhất anh ta có thể có tự tin giúp đỡ mà không làm tôi bận thêm.

Đã nghĩ xong các món, tôi xuống bếp nhà trọ mượn dụng cụ, lại phát hiện thiếu hai loại gia vị đặc trưng của món ăn Vệ quốc, được nhà bếp gợi ý, tôi chạy thẳng đến hiệu tạp hóa, Quân Vỹ không yên tâm, dắt Tiểu Hoàng đi theo.

Một thị trấn nhỏ toàn những người dân chất phác như vậy không hiểu anh ta có gì không yên tâm. Mặc dù trời đã sẩm tối, nhưng lòng tôi lâng lâng ngọt ngào, nhảy chân sáo trên đường, lúc đi qua lầu xanh duy nhất của thị trấn lại còn khe khẽ hát, rồi bất ngờ ngẩng đầu nhìn lên, lại bất ngờ khựng chân.

Tôi dụi mắt, chàng trai trẻ đáng thực hào hoa nhàn tản đứng tựa song cửa sổ là... Mộ Ngôn?

Quân Vỹ không biết từ lúc nào đã đến sau lưng, kéo tôi đi một mạch, miệng lẩm bẩm, “Đó không phải là Mộ Ngôn, muội nhìn nhầm”. Cảm thấy anh chàng thật ngốc, tôi còn chưa nói người đó giống ai, anh ta làm vậy khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Bị anh ta kéo đi một đoạn, tôi hỏi: “Có phải huynh sợ muội buồn?”. Anh ta còn chưa kịp trả lời, tôi lại tiếp, “Kể ra thì cũng hơi buồn, nhưng biết làm sao, vả lại đây là mộng cảnh tái hiện quá khứ, lúc đó muội vẫn chưa tìm thấy chàng”.

Quân Vỹ ngập ngừng: “Nhưng bây giờ muội đã tìm thấy rồi”.

341. Chương 326

Phía xa màn đêm đã buông, tôi hà hơi sưởi bàn tay lạnh cóng, cười: “Vả lại chàng vẫn chưa thích muội”.

Quân Vỹ ngoái đầu nhìn tôi, thần sắc nghiêm túc chưa từng có: “A Phát, cho dù muội thích anh ta cũng không nên hạ mình như thế, trước đây muội có thể đâu?”.

Tôi sững người, buông tay, lát sau khẽ nói: “Đó là mộng cảnh, hoặc là chưa xảy ra trong hiện thực, hoặc đã thành quá khứ. Nếu có một người như muội, chỉ còn sống được ba tháng nữa, thiết nghĩ không nên, cũng không thể dùng quãng thời gian quý báu đó để dẫn đo câu nệ những chuyện bất đắc ý trong quá khứ, cho dù chỉ là một khắc. Huống hồ, vẫn chưa phải là quá khứ chung của muội và chàng. Chúng ta có lúc quyết chí muốn làm một việc nào đó, cuối cùng thường thất bại, không phải bởi vì không có khả năng, mà do trong quá trình thực hiện lại bận tâm vào những chuyện vụn vặt, dẫn tới xao nhãng mục tiêu ban đầu. Muội luôn luôn nhớ muội đến đây để làm gì, còn huynh, huynh còn nhớ không, Quân Vỹ?”.

Anh ta cau mày: “Huynh chưa hỏi muội, muội vì anh ta như vậy, anh ta có đáng không?”.

Tôi ngẩng đầu mỉm cười: “Đáng!”.

Cho dù trong mộng, có lúc nhắm mắt cũng có thể nghe thấy giọng trầm ấm của Mộ Ngôn dường như vẫn vang bên tai: “Nếu em không muốn cùng tôi ở trần gian, thì tôi sẽ đi cùng em, được không?”.

Phu quân của tôi, chàng là quân vương Trần quốc, chàng điềm nhiên nói ra những lời đáng sợ như vậy nhưng cũng khiến tôi vui. Chàng là người tôi thích nhất, tôi lưu luyến nhất trên trần thế.

Được sự giúp đỡ của Quân Vỹ, tôi hoàn thành một bàn thức ăn thịnh soạn, thực ra anh ta chỉ đứng bên chỉ dẫn, còn mọi khâu từ nhóm bếp, rửa rau, chặt thái xào nấu, đến bày lên đĩa đều do tôi tự tay làm. Chỉ có điều thao tác không quen, khi thái thịt bị đứt tay hai lần, lúc xào rau mỡ bắn ra làm phồng một nốt trên tay.

Mặc dù hơi đau, nhưng cảm giác từ ngón tay truyền đến não lại khiến người ta hoài niệm, quả thật quá lâu rồi không có cảm giác đau. Quân Vỹ đã rời đi khá lâu, Mộ Ngôn vẫn chưa trở về quán trọ, bếp vẫn còn củi, cũng đủ để hâm nóng nếu thức ăn bị nguội. Tôi gục đầu xuống bàn chờ chàng trở về, chờ mãi chờ mãi, ngủ thiếp lúc nào. Trong mơ màng thoảng thấy mùi hương mai thanh khiết, dưới ánh trăng mờ mang một cây mai cô đơn trở hoa, thần trí lơ mơ một hồi, đột nhiên tỉnh giấc, nhìn thấy Mộ Ngôn đang cúi xuống.

Từ khi rời thị trấn nơi gặp chàng trong mộng, chàng bèn bỏ mặt nạ, có lẽ ở đó có người chàng không muốn gặp, giống như trong hiện thực ngoài lần đầu gặp ở núi Nhạn Hồi hầu như chàng không đeo mặt nạ. Chỉ là thấy tôi tỉnh ngủ, chàng hơi lùi lại, đôi mắt đen trầm tĩnh như nước: “Muộn thế này sao không về phòng ngủ, ngồi ở đây làm gì?”.

Nếu như trước đây, nhất định tôi không khách khí trợn mắt đối lại: “Chàng cũng biết là muộn cơ đấy!”.

Nhưng bây giờ tôi hiểu, thực ra đó là một kiểu làm nũng, không phải ai cũng có thể nói với chàng như vậy, ngập ngừng một lát, tinh thần phấn chấn, miệng mỉm cười: “Em chờ chàng về cùng ăn cơm”.

Chàng nhìn thức ăn trên bàn: “Tôi...”.

342. Chương 327

Tôi giật thót, ngắt lời chàng: “Dù đã ăn ở ngoài cũng phải ăn một chút, chỉ một chút chút thôi, em đã chuẩn bị rất lâu”. Còn chưa nói hết, sức nhớ có lẽ thức ăn đã nguội, đúng lúc tiểu nhị đi qua, vội cầm bát canh nấu xong trước nhất, “Này tiểu nhị ca...”.

Tôi chưa nói xong, Mộ Ngôn đã ngồi vào bàn, cầm đũa hướng về đĩa bánh chẻo nhân tôm đặt giữa bàn, ngẩng đầu: “Tôi vẫn chưa ăn, cùng ăn đi”.

Tôi ngẩn người: “Chàng thích món này ư?”.

Mộ Ngôn ngẩng ngó chiếc bánh kẹp trên đũa, dường như nghĩ gì, lát sau mới trả lời: “Có ấn tượng lò mờ, không nhớ rõ, cô làm à?”.

Tôi gật đầu thật mạnh, háo hức chờ đợi thái độ tiếp theo của chàng, trong lòng có phần để ý cái gọi là ấn tượng lò mờ chàng vừa nói, nhưng chỉ lát sau lại xua đi ngay, cho dù có ấn tượng cũng không liên quan đến tôi, Hoa Tư diệu Tỷ Ngộ nếu dễ nhìn thấu sao có thể xứng được coi là khúc nhạc cuối cùng của đời người.

Ăn xong một chiếc bánh chẻo, chàng buông đũa, uống một ngụm trà, miệng hơi nhếch lên: “Vị không tồi, trông cô không có vẻ là người biết nấu ăn”.

Trong ánh nến lò mờ, tôi chống cằm khẽ nói: “Phải, em rất biết nấu ăn, vậy chàng... có thích em thêm chút nào không?”.

Bàn tay cầm cốc trà của chàng khựng lại, nụ cười tan dần, liếc nhìn hai ngón tay tôi băng bó như củ nhân sâm, không trả lời câu hỏi của tôi: “Tay cô sao thế? Cắt vào tay à?”.

Tôi vội vàng định giấu tay ra sau: “Không”. Nửa khắc trước nếu chàng hỏi câu đó, tôi không chỉ nói thật mà còn thêm dấm thêm ớt, biết đâu sẽ khiến chàng thương xót, nhưng vừa rồi đã hùng hồn khẳng định mình rất biết nấu ăn, bây giờ nếu thừa nhận bị cắt vào tay thì quá thiếu trí tuệ, đành thảm thở than, đã ăn xôi thì khỏi ăn thịt.

Chàng nhìn tôi từ đầu xuống chân, rõ ràng không tin: “Vậy sao lại băng bó thế kia?”.

Tôi há miệng, nhất thời không nghĩ ra cớ gì, lát sau nói: “... Băng bó chơi thôi”.

Chàng lẳng lặng kéo tay tôi, từ từ tháo lớp băng, khi vết thương lộ ra hết mới nói nhẹ tênh: “Còn chối nữa không?”.

Vết thương chạm vào vẫn hơi đau, nhưng tôi quả thật còn có lời muốn nói, ghé lại hỏi nhỏ: “Mộ Ngôn, các cô gái lầu xanh có đẹp không?”.

Những ngón tay cầm tay tôi hơi khựng lại, cảm thấy có lẽ chàng sẽ không trả lời, lát sau lại nghe thấy tiếng chàng dừng dừng: “Không để ý”. Dừng một lát, lại tiếp: “Tôi đến để bàn chuyện”.

Tôi cho là mình nên cười một cái, ghé lại gần hơn: “Em đẹp hay họ đẹp?”.

343. Chương 328

Chàng băng lại vết thương cho tôi, nghe hỏi vậy, tay thít chặt giải băng, tôi đau điếng rút tay về, vùi đầu vào cánh tay thô dài: “Sao chàng không thích em nhanh lên, em cũng thấy vất vả quá!”.

Chỉ nghe thấy tiếng vải băng cọ xát, cử động của chàng rất thành thạo duyên dáng, băng khéo hơn tôi và Quân Vỹ nhiều, chỉ có điều vẫn chưa trả lời tôi.

Nhưng cho dù vậy, lúc này tôi cũng thấy vui và mãn nguyện. Đời người nếu không nhìn về phía trước cũng không nhìn về phía sau, chỉ sống với hiện tại, sẽ chẳng có phiền não gì hết, có lúc chúng ta cảm thấy sống quá mệt mỏi chỉ là bởi vì suy nghĩ quá nhiều.

Quân Vỹ cho rằng từ khi tôi nấu ăn cho Mộ Ngôn, chàng đối với tôi khác đi rõ rệt, vậy mà tôi không nhận ra.

Hết một ngày, lại một ngày, thời gian lặng lẽ trôi, một ngày trôi qua là một bước tiến dần tới cái chết. Mộ Ngôn không phải là người dễ bị xao lòng bởi các cô gái đẹp, chàng yêu tôi... phải, sao chàng có thể yêu tôi?

Tôi lại chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, tôi chỉ biết đã cùng chàng trải qua nhiều chuyện, chàng tìm thấy tôi trong trận mưa như trút nước đêm đó, nói với tôi: “A Phát, tôi thích em”.

Những hồi ức đẹp đẽ đó tôi đã thầm ôn lại bao lần, bao đêm tuyết rơi trong giấc mộng này, mặc dù biết mưa dầm thấm lâu mới là vững bền, nhưng tôi không có nhiều thời gian.

Nếu chàng cao quý bởi thân phận thế tử chắc hẳn đã có bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp tìm mọi cách làm chàng động lòng, cho nên một chút thành ý của tôi lúc này có là gì? Nhưng liệu có cô gái nào từng tình nguyện vì chàng hy sinh đôi tay của mình?

Nếu tôi làm thế, liệu chàng có động lòng, liệu tất cả có như tôi mong muốn, cuối cùng chàng có thể quên tôi? Suy nghĩ mãi, cuối cùng cảm thấy thực ra có thể thử xem.

Mộ Ngôn đến Dĩnh Xuyên thuần túy chỉ là vì thanh bảo kiếm. Nhưng tôi được biết, thanh bảo kiếm đó của Hình gia cuối cùng không thuộc về Trần quốc thế tử.

Chuyện này rất nổi tiếng hồi đó, nghe đâu Hình gia cố tình mời quần hùng trong thiên hạ đến thử kiếm, quy định vốn là ai có thể phá hết thất tinh kiếm trận của gia chủ là có thể mang thanh kiếm đi.

Nhưng người muốn có thanh kiếm nhất lại là một vị phu nhân không hề biết kiếm thuật, phu quân đã qua đời của bà sinh thời nổi tiếng là người say mê kiếm. Tiểu thiếu gia được cưng sủng nhất Hình gia là một điều khắc sự tài năng nức tiếng thiên hạ, đặc biệt sở trường tạc tượng nữ giới, tác phẩm làm ra sống động có hồn như thật, nhưng duy nhất bàn tay của bức tượng luôn giấu trong tay áo, nghe đồn là do chưa tìm thấy đôi bàn tay khéo léo, khả dĩ đem ra giải phẫu nghiên cứu tỉ mỉ cấu tạo xương bàn, xương ngón, vì thế chưa thể tạc được đôi bàn tay ưng ý, liền dứt khoát bỏ lại.

Vị phu nhân muốn có thanh kiếm đó không biết dùng kiếm nhưng lại giỏi nữ công, tài thêu đứng đầu thiên hạ. Vậy là vị phu nhân tình nguyện hiến đôi tay vàng cho Hình thiếu gia, ngay đêm trước ngày diễn ra hội thi kiếm đã mang đến cho bảo kiếm gia chủ. Anh hùng thiên hạ từ ngàn dặm tề tựu ở Dĩnh Xuyên nhưng lại không được chiêm ngưỡng bảo kiếm, mặc dù hơi tiếc nhưng cũng cảm thấy bảo kiếm cho dù quý hiếm nhưng rốt cuộc cũng không thể sánh với đôi tay bằng xương bằng thịt.

Tôi không dám nói đôi tay tôi khéo léo hơn đôi tay quý phụ kia, nhưng có thể vẽ ra những bức họa khiến đương thế danh gia trầm trồ tán thưởng, biết gảy khúc đàn ngay Mộ Ngôn cũng không phê phán, tôi nghĩ có lẽ nó cũng có tư cách đối lấy bảo kiếm.

Dĩnh Xuyên không phồn hoa như trong tưởng tượng, chỉ có quá đông người, nhưng một nửa là khách vãng lai đến xem hội thi kiếm của Hình gia bảy ngày sau.

Tôi không hiểu tại sao Mộ Ngôn phải đến sớm như vậy, hai ngày sau phát hiện khách trọ đến sau đành trải chiếu ngủ ngoài sân mới biết hóa ra chàng rất có kinh nghiệm.

344. Chương 329

Mặc dù đồng hành suốt chặng đường nhưng Mộ Ngôn và Công Nghi Phỉ không quá bận tâm về tôi, cho nên vào một đêm không sao, trên trời chỉ có một vầng trăng đơn độc, tôi mới thuận lợi ôm đàn ra khỏi quán trọ đi đến biệt phủ của Hình gia gặp tiểu thiếu gia.

Thực ra là tôi hẹn anh ta, vừa đến Dĩnh Xuyên đã nhờ Quân Vỹ đưa thư hẹn, không ngờ lại rất suôn sẻ, hai ngày sau nhận được hồi âm của anh ta.

Xem ra tiểu thiếu gia rất hứng thú với đôi tay của tôi. Quân Vỹ dù không biết tôi viết gì trong thư, nhưng một mực theo tôi đến chỗ hẹn, may mà tôi kịp tìm cơ hội bỏ thuốc mê vào thức ăn của anh ta.

Nếu để Quân Vỹ biết, việc này nhất định không thành, cùng tôi đi vào Hoa Tư mộng Tý Ngọ, Quân Vỹ nói anh ta đến giúp tôi, cho rằng giúp tôi là bảo vệ tôi, nhưng lại không biết trong những ngày cuối cùng này, tôi không cần sự bảo vệ nào hết.

Tuy nhiên, nếu nói thẳng Quân Vỹ sẽ cảm thấy bị tổn thương, vả lại tôi cũng nghi ngờ, vấn đề tình cảm rắc rối như vậy liệu anh ta có hiểu?

Đi qua đình bia bằng bạch ngọc, bên ngoài biệt phủ của Hình gia toàn hoa lê trắng xóa, tựa hồ tuyết phủ, hai bên đường hoa lê đó còn có rất nhiều bức tượng phật bằng đá tọa trên đài sen, trên đài thấp nền, gió thổi ánh nền chập chờn lúc mờ lúc tỏ.

Thỉnh thoảng có những cô hầu vận áo dài tay cầm những cây đèn cao đến nửa người lướt dưới tán hoa lê, bóng đổ dài không biết do ánh trăng hay ánh đèn. Hình thiếu gia Hình Sở đã đứng chờ dưới mái hiên phòng trà mở rộng cửa, bên trong đèn thấp sáng trưng, trên chiếc bàn thấp giữa phòng để một cây đàn bằng gỗ đồng mộc, sát tường phía trong có chiếc bàn cao chân chạm trổ hình chân thú, bên trên để một thanh kiếm.

Hai thứ đó là chuẩn bị cho tôi. Hình Sở toàn thân áo chùng màu bạc như ánh trăng, tay ôm chiếc lò sưởi nhỏ, cũng trạc tuổi Quân Vỹ. Nhìn tôi đi đến, không hiểu sao thần sắc sững sờ, nói về bản khoán: “Quân cô nương?”.

Tôi cười: “Quân Phất vì sao đến đây, thiết nghĩ đã nói rõ trong thư, Hình công tử ắt đã hiểu rõ. Công tử muốn có đôi tay tôi, còn Quân Phất lại muốn thanh bảo kiếm”. Tôi hơi ngẩng đầu nhìn anh ta, “Không biết công tử có bằng lòng trao đổi với Quân Phất?”.

Anh ta xoa xoa cái lò sưởi trong tay, ánh mắt dừng trên đôi tay ôm đàn của tôi, khóe miệng khẽ nhếch, hiện ra nụ cười: “Tại hạ nghe đồn, hiện nay thiên hạ đệ nhất am tường nhạc lý không ai vượt qua Trần quốc thế tử Tô Dự, cầm âm tuyệt thế là Vệ quốc Văn Xương công chúa Diệp Trăn. Trong một nhạc khúc công chúa có thể biến hoá mười hai chỉ pháp không sai một âm, trong mắt tại hạ đó mới xứng là đôi tay khéo léo, hôm nay Quân Phất cô nương muốn trao đổi với tại hạ, nhưng không biết đôi tay cô nương liệu có xứng với thanh bảo kiếm tâm huyết nửa đời của thân phụ tại hạ?”.

345. Chương 330

Điều anh ta nói có lẽ là chuyện xảy ra lúc tôi mười lăm tuổi. Một nhạc sư người nước Lầu không hiểu sao biết được Huệ Nhất sư phụ là một cao nhân lễ nhạc, một lòng muốn cùng sư phụ so tài, sư phụ vốn cảm thấy mình không phải là người của hồng trần, không muốn tiếp khách nhân kiêu đó.

Nhưng người này rất ngoan cố, cho dù bị sư phụ quá tam ba bận từ chối vẫn không nản chí, ở liên mấy ngày trong tông phái không ăn không uống, khiến sư phụ rất phiền, cũng muốn nhượng bộ nhưng lại sợ sau đó sẽ mở ra tiền lệ, thiên hạ lại đua nhau tìm đến muốn so tài. Nghĩ đi nghĩ lại mới cho tôi ra ứng chiến. Nhưng nói thật, tuy tôi học đàn từ nhỏ, nhưng chỉ sau khi gặp Mộ Ngôn mới bắt đầu học nghiêm túc, chưa đầy một năm, chỉ có thể gọi là cao nhân bình thường, để khiến tôi ngay từ đầu đã đánh bại đối phương, sư phụ mới nhất thời dạy tôi vài chiêu.

Trong một khúc biến hoá mười hai chỉ pháp chỉ là trò vật, đến năm mười bảy tuổi là lúc tôi qua đời đã có thể trong một thời gian ngắn biến hoá hai mươi tư chỉ pháp trong một nhạc khúc mà ngón tay vẫn bay múa tự nhiên như lưu thủy hành vân.

Nhưng sư phụ không khuyến khích cái đó, ông cho rằng đại âm mà hy thanh, đại hình mà vô hình, trong nhạc lễ, cao minh nhất không phải là biến hoá bao nhiêu chỉ pháp phức tạp, mà là dựa vào một chỉ pháp đơn giản nhất có thể tấu ra những cầm âm khiến trăm hoa đua nở, bách điều quần tụ, trăm sông quy hải. Mặc dù giới hạn đó cả đời sư phụ cũng chưa đạt tới, tôi cũng vậy. Hình Sở liếc nhìn tôi mấy lần, như đang chờ tôi thấy khó mà lui. Tôi nhìn quanh một lượt, vầng trăng bạc, đêm thanh vắng, hoa lê trắng tuyết, ánh nền chập chờn, tượng phật bằng lạnh tỏa màu thiên.

Khung cảnh quá tuyệt để dạo một khúc đàn, tôi lẳng lặng lấy cây đàn khỏi túi vải bố, ôm đến ngồi trên chiếc chiếu trải dưới mái hiên, cúi đầu có thể nhìn thấy xiêm áo trắng muốt trên người hòa với màu hoa lê trên đất, khúc nhạc cuối cùng có thể được tấu lên ở một nơi tuyệt đẹp như vậy, nhìn theo cách khác âu cũng là một may mắn.

Hình Sở từ hành lang gỗ đi xuống, chậm chậm đến gần tôi: “Quân cô nương rất tự tin vào đôi tay mình. Nếu đôi tay có thể địch được đôi tay diệu kỳ của Văn Xương công chúa, tại hạ tự nguyện hai tay nâng bảo kiếm dâng lên, nếu không, Quân cô nương định thế nào?”.

Tôi cúi đầu thử đàn: “E là không phải tôi định thế nào, mà là Hình công tử định thế nào?”.

Anh ta cười: “Nếu cô nương bằng lòng ở lại một năm gảy đàn hầu tại hạ, tại hạ sẽ...”.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy có người muốn tôi hầu đàn, cảm giác cũng thật mới mẻ, tôi cúi đầu tiếp tục thử đàn: “Có phải Hình công tử cho rằng một quốc gia chỉ cần thành trì phồn hoa là phú cường? Một lữ quán chỉ cần trang trí hào nhoáng là thượng hạng? Một thiếu nữ chỉ cần sinh ra có bề ngoài đẹp đã là giai nhân? Nếu gặt đầu chắc tự công tử cũng cảm thấy rất nực cười? Vậy tại sao lại cho rằng một cầm sư chỉ cần giỏi múa mười ngón tay trên dây đàn là cầm kỹ cao siêu?”.

Gảy âm phù đầu tiên, ngẩng đầu bất gặp ánh mắt mông lung của anh ta, tôi bổ sung: “Tôi nói vậy không phải là tự tìm cớ rút lui, chỉ là cảm thấy nên cải chính một chút quan điểm của công tử”.

346. Chương 331

Ngón tay dán vào dây tơ phiêu du, dây tơ vẫn vút như đàn vào ngón tay, đó là chỉ pháp sư phụ đã dạy, lâu không dùng tới, nhưng đúng như sư phụ nói, mặc dù lúc học hơi vất vả nhưng một khi đã thành thực sẽ không bao giờ quên.

Cầm âm như nước chảy hòa với ánh trăng. Sư phụ nói một khúc đàn hay không chỉ là nhạc mà còn là họa, trong nhạc có họa nghĩa là không chỉ tạo ra những thanh âm đẹp mà còn khiến người ta nhìn thấy bức họa ẩn sau thanh âm.

Trước mắt tôi vốn là một bức tranh hoàn mỹ, tự cảm thấy không còn không gian để vẽ thêm hoa, nhưng vừa ngẩng đầu, một người tuyệt đối không thể xuất hiện lại hiện ra trong tầm mắt, ngẩng nhìn lần nữa đã không thấy bóng dáng.

Tôi thật ngốc, nếu không phải là ảo giác thì còn có thể là gì?

Một khúc nhạc vừa kết thúc, mấy cánh hoa lê rụng xuống đất, Hình Sở ngồi cách chỗ tôi ba bước nhìn tôi ánh mắt mông lung. Khi bấp gặp ánh mắt tôi, anh ta vỗ tay nồng nhiệt. Mấy cánh hoa lê rơi trên giày của tôi, anh ta thông thả nói: “Xin cho phép tại hạ mạo muội hỏi, Quân cô nương có đôi tay như vậy tại sao không trân trọng, lại đem đi đổi lấy một thanh sắt vô dụng?”.

Nếu là bình thường tôi cũng không hấn vì Mộ Ngôn thích thanh kiếm đó mà dùng đôi tay để đổi, nhưng bây giờ tôi sắp chết... một thời điểm đặc biệt như vậy.

Tại sao không trân trọng đôi tay, không phải không trân trọng mà bắt buộc dĩ phải làm thế, để thực hiện bằng được kế hoạch ban đầu, nhưng không cần thiết phải giải thích với anh ta.

Tôi vừa cho đàn vào bao vừa thông thả nói: “Đó không phải là thanh sắt vô dụng, người tôi thích rất muốn có nó. Thỉnh thoảng tôi cũng muốn chàng vui lòng”.

Thu xong cây đàn, tôi đứng lên nhìn anh ta: “Hình gia ở đất Dĩnh Xuyên vốn luôn trọng chữ tín, thiết nghĩ Hình công tử đã chuẩn bị xong bảo kiếm?”.

Nhưng anh ta không trả lời, chỉ nhìn phía sau tôi. Hiểu kỳ theo ánh mắt anh ta ngoái đầu, giật nảy mình suýt làm rơi cây đàn.

Mộ Ngôn đã đứng cách tôi không đầy ba thước, bên cạnh một cây lê hoa chi chít như tuyết phủ đầy cành, nặng trĩu như sắp rơi.

Còn chàng toàn thân áo chùng lam lóng lánh đứng dưới gốc cây như đang hẹn hò một giai nhân nào đó trong đêm trăng, nhưng sắc mặt lại dửng dưng, lạnh lùng nhìn tôi: “Cô cho rằng như vậy tôi sẽ vui?”.

Bước trên mặt đất rụng đầy hoa lê, đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt đen không chút hơi ấm, điềm nhiên nhắc lại: “Cô cho rằng dùng đôi tay cô đổi lấy bảo kiếm, tôi sẽ vui?”.

Chàng giận, nhất định chàng đang giận. Tôi không biết chàng sẽ đến, hoặc là đến sớm như vậy, trong kế hoạch ban đầu, tôi sẽ làm cho chàng cảm động, nhưng chàng nói như vậy đúng vào lúc này, nhìn rõ vẻ chế giễu khinh thường trong mắt chàng, đột nhiên cảm thấy thứ bấy lâu chống đỡ mình nhanh chóng mất đi,

một mỗi lùi hai bước, dựa vào bức tượng phật: “Em cứ nghĩ em có thể nuôi chàng, có thể bảo vệ chàng, nhưng chàng quá mạnh mẽ, chàng hoàn toàn không cần em, em chỉ muốn chàng vui, đây là điều duy nhất em có thể làm được, nhưng chàng vẫn không vui. Hay là tại em quá ép chàng, cho nên dù em làm gì, chàng cũng ghét em? Ngày trước chàng...”.

Tôi giơ tay bịt mắt, “... ngày trước chàng không thế”.

Chàng nhấc bàn tay đó ra, cau mày nhìn tôi: “Cô gái nhỏ mà tôi quen cũng không như cô bây giờ. Quân Phát, cơ thể được cha mẹ ban cho, bản thân cô không tự trân trọng như vậy, sao có thể yêu cầu người khác trân trọng?”.

Tôi như muốn cười, lại như muốn khóc, cuối cùng chỉ có thể ngẩng đầu thở dài: “Chàng chẳng biết gì cả”.

347. Chương 332

Đúng, chàng chẳng biết gì cả.

Miền cương vùng ra, lại bị Hình Sở chặn lại: “Quân cô nương đừng bước, trong thư chúng ta đã hẹn, bảo kiếm cũng chuẩn bị xong, không biết cô nương định giữ lời thế nào?”.

Vừa rồi có thể vùng khỏi tay Mộ Ngôn là vì chàng nắm không chặt, lúc này, cánh tay lại bị chàng nắm chặt kéo ra sau lưng, hoàn toàn không thể động đậy.

Nghe thấy chàng nói với Hình Sở, vẫn giọng lạnh nhạt: “Không biết công tử dựa vào đâu cho rằng thanh kiếm lệnh tôn đức đủ tư cách đổi lấy đôi tay của Quân cô nương?”.

Hình Sở ho một tiếng: “Bất luận có tư cách hay không khế ước là khế ước, lẽ nào công tử định hủy khế ước?”.

Chàng cười: “Hoặc là chúng ta so tài, tại hạ thắng sẽ hủy khế ước, hoặc là tại hạ lập tức hủy khế ước, Hình công tử tùy ý lựa chọn”.

Từ trước tôi đã biết có lúc chàng tương đối vô lý, ví dụ lúc bắt nạt tôi, nhưng không ngờ lúc này chàng cũng vô lý.

Hình công tử có lẽ cũng muốn xuống thang, lựa chọn so tài, cảm kỳ thi họa đều thử hết, kết quả thua thảm hại, tôi cảm thấy có lẽ chỉ có so tài nữ công anh ta sẽ thắng Mộ Ngôn một ván.

Tâm trạng tồi tệ của tôi không tốt lên chút nào khi thấy Hình Sở còn xúi quẩy hơn mình. Rốt cuộc tôi cũng có giới hạn của mình.

Tôi thầm quyết định không để ý đến Mộ Ngôn nữa, không phải là bỏ kế hoạch ban đầu đối với chàng, chỉ là tạm thời không quan tâm đến chàng nữa, những lời chàng nói như lưỡi dao, cho dù da dày đến mấy cũng bị tổn thương, huống hồ tôi thuộc loại da non bầm bầm.

Nhưng khi cùng về lầu quán, Mộ Ngôn lại chủ động nói chuyện với tôi: “Muốn tôi vui không cần làm những chuyện phiền rồ như vậy, cô có thể chơi cho tôi nghe khúc đàn đã chơi ở chỗ Hình Sở tối nay”.

Tôi băn khoăn: “Chàng cũng nghe thấy?”.

Chàng vượt lên trước, bóng đổ dài dưới trăng, dừng lại một lát: “Tôi đã nhìn thấy. Một khúc biến hoá hai mươi tư chỉ pháp, không sai một âm, khoan bàn về cầm âm, chỉ riêng hai mươi tư chỉ pháp đó cũng là hiếm có”.

Tôi cắn môi: “Nhưng chàng chơi đàn rất giỏi. Có phải chàng cảm thấy những lời nói với em lúc trước là rất quá đáng, cho nên tìm cách dỗ dành em?”.

Chàng lắc đầu, cơ hồ nhìn ra chỗ khác: “Cô đàn cho tôi nghe và tôi tự đàn là hai chuyện khác nhau, A Phát”.

Tôi ngẩng đầu nhìn trăng trên cao: “Nhưng em phải đàn cho chàng nghe bao nhiêu lần chàng mới thích em? Em muốn chàng lập tức thích ngay, cho dù thích chỉ vì cảm thấy có lỗi với em cũng không sao”.

348. Chương 333

Chàng dừng chân, ngoái đầu, ánh mắt bắn khoắn nhìn tôi, lát sau chậm rãi nói: “Cô vẫn còn quá nhỏ”.

Buổi tối đó kết thúc trong lời nói mập mờ như vậy. Ngày hôm sau tôi chạy đi hỏi Quân Vỹ, một người đàn ông nói với cô gái cô còn quá nhỏ nghĩa là sao, kết quả anh ta nhìn tôi hồi lâu, “Nói thật nhé, muội còn không được coi là một cô gái, nhiều nhất chỉ là một bé gái, không, bé gái cũng không được, phải thêm một chữ ‘bé’ vào nữa, gọi là ‘bé gái bé’ mới phải”.

Kết quả bị tôi đâm cho một trận. Nhưng tôi nghĩ câu nói đó của Mộ Ngôn đúng là ý đó, chàng cảm thấy tôi quá nhỏ, thấy tôi không đủ xinh đẹp, chưa trưởng thành.

Làm thế nào mới coi là xinh đẹp trưởng thành, tôi không biết. Giả sử chàng thích một cô gái như thế, tôi sẽ cố trở nên như thế. Vì yêu mà hủy hoại bản thân tôi cũng không tán thành, nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi không giống Oanh Ca, dù không toại nguyện nhưng cô vẫn còn thời gian, còn tôi không còn cơ hội nữa.

Chỉ cần đạt được mục đích, bất luận phương thức nào cũng có thể thử. Đây mới thử một lần, làm cho Mộ Ngôn thích thật quá khó. Nhưng cũng không thể trách chàng, chàng vốn là người không dễ động lòng.

Mặc dù tôi gây chuyện như vậy, khiến Mộ Ngôn và Hình gia bất hòa, nhưng hội thử kiếm hai ngày sau cũng không thấy chàng có động tĩnh chuẩn bị tham dự.

Mới sức nghĩ thực ra có thể chàng đến đây không hẳn vì thanh kiếm đó, chẳng qua tôi chỉ nghe một phía, tin lời Công Nghi Phi.

Con người quan trọng hơn kiếm, những người đưa tài trong hội thử kiếm cần phá được thất tinh kiếm trận của gia chủ, chính là lúc kiếm khách trong thiên hạ trở tài, rất có thể mục đích chính yếu của chàng là muốn tìm ra anh tài. Thế mới phù hợp tư duy của chàng.

Ban ngày, Mộ Ngôn và Công Nghi Phi hầu như không ở lữ quán, Quân Vỹ đến lầu xanh lớn nhất Dĩnh Xuyên tìm giúp tôi một hoa khôi ăn khách nhất, nói là để dạy tôi trở nên phong tình, chỉ có anh ta mới nghĩ ra chiêu đó, nhưng có lẽ là một chiêu tốc chiến tốc thắng.

Từ nhỏ tôi đã rất giỏi bắt chước, bằng chứng là tôi có thể vào vai Tống Ngưng và Mộ Dung An một cách tự nhiên, bởi vì tuy mang mặt nạ giống hệt họ, nhưng nếu cử chỉ dáng điệu không giống, công việc cũng khó thành công. Cho nên, mọi ánh mắt, nụ cười, cử chỉ của cô hoa khôi đó tôi lập tức ghi nhớ.

Làm thế nào đem ngàn vạn lời khó nói gửi vào một cái liếc mắt như gió thoảng mây bay, làm thế nào nâng cốc trà một cách tao nhã duyên dáng như nhành hoa lan, làm thế nào phẩy chiếc quạt hoa che nửa miệng một cách quyến rũ nhất. Học suốt một ngày cơ hồ đã có thể thành thực mọi động tác cô ta truyền dạy, khiến Quân Vỹ luôn mồm ngợi khen, nhưng trước sau tôi vẫn cảm thấy có gì không ổn.

Mãi đến khi cô hoa khôi giúp tôi trang điểm một khuôn mặt vừa cầu kỳ vừa đậm phấn son, mới đột nhiên phát hiện ra vấn đề, đợi Quân Vỹ sau khi tiễn khách quay về tôi mới ôm đầu, nói: “Cả ngày hôm nay coi như uống công, huynh cũng miễn cưỡng được coi là đàn ông, huynh có nhận ra những điệu bộ đó mặc dù duyên dáng, phong tình vạn độ, nhưng Mộ Ngôn nhất định vừa nhìn đã nhận ra muội học được ở đâu, lúc đó mười phần chắc chín bị ăn đòn...”.

Quân Vỹ phần nộ hét lên: “Cái gì? Sao lại nói huynh miễn cưỡng được coi là đàn ông!”.

Hét xong nhìn tôi chằm chằm, nói dối, “Kiểu gì muội cũng nói được, vừa muốn lả lơ quyến rũ vừa muốn hiền thực đoan trang, khó thể ai làm được...”. Đột nhiên mắt sáng lên, “Thân mẫu muội ngày xưa chẳng phải được gọi là phu nhân đoan nhã nhất Vệ cung sao? Muội có còn nhớ tư phong của phu nhân không?”.

Tôi ngây người: “Sao?”.

349. Chương 334

Quân Vỹ nói tiếp: “Thân mẫu muội đối với thân phụ muội thế nào, muội cứ đối với Mộ Ngôn như thế, thế là đơn giản nhất, coi như hôm nay mất tiền oan...”.

Tôi sáng mắt: “VẬY huynh nhìn giúp muội xem có giống không”.

Có điều Quân Vỹ không biết ấn tượng của tôi về mẫu phi thực ra rất mờ nhạt. Tình thân trong vương thất vốn đã nhạt, huống hồ từ nhỏ tôi không sống bên bà.

Từ năm mười sáu tuổi trở lại Vệ cung, những lần gặp bà cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trong ấn tượng của tôi, mẫu phi luôn trang điểm rất tinh tế, các bà phu nhân của phụ vương nhiều người múa giỏi hát hay, thân mẫu tôi lại khác, bà có tài thẩm định rượu.

Một lần phụ vương mang về một bình rượu quý do một thần tử dâng cống, bảo thân mẫu thẩm định, tôi nhìn thấy động tác cầm chén rượu của bà quả thực vô cùng mê ly.

Cốc và rượu đã có, ngoài cửa ánh trăng mờ, tôi thận trọng nâng thử chiếc cốc sứ mấy lần, Quân Vỹ dùng kim khâu cao bắc đèn.

Nghiêng đầu nhìn bàn tay nâng cốc in bóng lên tường, trông tựa như người chủ lễ dâng bình nước thánh. Nhớ lại hồi nhỏ sự phụ không cho chúng tôi xuống núi xem múa rối, tôi và Quân Vỹ chẳng một tấm vải bố rộng lên tường, đốt mấy ngọn nến, dùng ngón tay tạo hình các con thú in bóng lên tấm vải, chơi cũng rất hào hứng. Lúc này tôi dùng khuỷu tay hích Quân Vỹ ý bảo nhìn bóng tay tôi trên tường. Quân Vỹ cười nhắc cái cốc khỏi tay tôi, cũng dùng ngón tay làm ra hình con chuột, cho nó xông tới mổ bàn tay khum khum vẫn giữ tư thế cầm cốc của tôi. Tôi buông tay, con chuột ngã chúi.

Quân Vỹ cau mày: “Ấy, phải diễn nốt cảnh con chuột ăn vụng mỡ đã chứ”.

Tôi giơ ngón tay: “Muội đã chụm tay lâu như vậy mà huynh không chớp thời cơ. Đến lượt muội, đến lượt muội, mau làm hình con thỏ đi, lần này cho hai con thỏ đánh nhau”.

Quân Vỹ gãi đầu nhăn nhó, “Khó quá, huynh không biết làm thỏ, làm chim khổng tước đi, một con trống, một con mái cùng... cùng...”.

Tôi gật đầu: “VẬY được, hai con khổng tước trống tranh giành địa bàn, nhưng con của huynh phải đứng yên, để con của muội đến mổ”.

Mỏ khổng tước vừa mổ, Quân Vỹ hét lên, “... Ối, móng tay muội dài thế, lại còn mổ mạnh như vậy, muội thù gì huynh?”.

Ba tiếng gõ cửa vang lên, còn chưa kịp phản ứng cửa phòng đã mở. Mộ Ngôn khoanh tay trước ngực, mặt lạnh tanh, tựa khung cửa nhìn chúng tôi. Tôi và Quân Vỹ vẫn giữ tư thế buồn cười như vậy. Đèn hoa bỗng xèo một tiếng, không hề có dấu hiệu báo trước, Quân Vỹ rút tay vào ống tay áo, áp ứng: “Hai người nói chuyện đi”. Lúc đứng lên còn nháy mắt với tôi, ý bảo: Có chuyện gì cứ hét to lên, huynh ở phòng bên.

Quân Vỹ vừa đi, Mộ Ngôn liền đóng cửa, ung dung bước tới, ngồi bên tôi, tiện tay nhắc một chén trà, liếc nhìn bình rượu và chiếc cốc tiểu nhị vừa mang đến, nhưng không nói gì.

350. Chương 335

Nhưng càng im lặng như vậy càng khiến tôi thấp thỏm, tôi cảm thấy nhất định phải giải thích một chút, dẫn đo mở miệng: “Quân Vỹ là ca ca của em, chúng em từ nhỏ thường chơi trò này”.

Tay chàng rót trà chợt dừng lại: “Em có ba ca ca, Diệp Tề, Diệp Kỳ, Diệp Hy, sao không nghe nói em còn một ca ca tên là Quân Vỹ”.

Tôi kinh ngạc nhưng chỉ chốc lát, nghĩ cũng phải, sao chàng có thể để một cô gái lai lịch không rõ ràng đi theo. Nhưng nhìn thần thái chàng không có vẻ muốn nói chuyện phiếm với tôi, tôi nuốt nước bọt: “Là bạn hữu từ nhỏ cùng lớn lên với em, giống như ca ca vậy”.

Chàng xoay xoay cái cốc trong tay: “Ồ? Thì ra là đôi bạn thanh mai trúc mã”.

Tôi đột nhiên lo lắng, đầu lắc như trống bỏi: “Chúng em không có gì”.

Chàng lại cười, chậm rãi nói: “Trăng thanh, rượu nồng, hai tiểu đồng vô tư vui đùa”.

Chợt liếc tôi một cái, “Tối nay trang điểm thế này...”.

Sống lưng toát mồ hôi lạnh, trong những vở kịch, hiểu lầm thường xảy ra từ những lời nói như vậy, tôi vội ngắt lời chàng: “Có phải chàng cảm thấy không đẹp, vậy em sẽ đi rửa ngay”.

Nói xong chạy đi tìm cái gương, nhúng khăn mặt vào nước đang định lau mặt lại nghe giọng chàng lạnh lạnh sau lưng: “Thực ra cũng chẳng có gì khác biệt”.

Tôi ngẩn ra, gương cười, quay lại hỏi chàng: “Vậy rốt cuộc em nên lau hay nên để?”.

Chàng vẫn chăm chú nhìn cái cốc trong tay: “Can hệ gì đến tôi?”.

Nhìn mặt mình trong gương, khẽ hỏi: “Mộ Ngôn, rốt cuộc chàng thích kiểu thế nào?”.

Lời vừa nói, nước mắt đã tuôn. Tôi đã khóc bao lần trước mặt chàng, chẳng còn thấy ngượng nữa, chỉ là lúc đó biết chàng thương xót, có lúc cố ý khóc trước mặt chàng, lần này lại không thể.

Lấy ống tay áo lau nước mắt, giơ tay định nhấc then cửa, cổ kìm tiếng khóc: “Trà chẳng có gì ngon, Mộ công tử cứ thông thả thưởng thức, tôi có việc, đi trước...”.

Lời vừa dứt, bày tay để trên then cửa bị bàn tay khác đặt lên, giọng chàng từ phía trên vọng xuống, có vẻ nén giận: “Muộn thế này còn đi đâu?”.

Đã khiến tôi bực mình lại không cho tôi ra ngoài xả giận, tôi thấy bất hảo, quay người, vịn ra chút sức lực cuối cùng sau một ngày vất vả: “Chàng thích thế nào? Rốt cuộc phải thế nào chàng mới thích?”.

Có thể bộ dạng đó khiến chàng hoảng sợ, nét mặt vốn điềm tĩnh của chàng lộ vẻ hốt hoảng, cố giữ bàn tay đang giơ ra của tôi, nhưng tay bị trời vẫn có thể dùng chân đá, lúc này, sự kích động của tôi khiến chàng bất lực, dứt khoát một tay ôm tôi, ép chặt vào sau cửa: “Em sao thế, bình tĩnh một chút”.

Sao có thể bình tĩnh, tôi đã bình tĩnh quá lâu rồi, ngay Quân Vỹ cũng cảm thấy có lúc tôi quá... quá mất tự trọng. Chàng chẳng đã bảo tôi giống đứa trẻ đó sao?

351. Chương 336

Đằng nào tôi cũng chỉ là đứa trẻ, dằn dỗi như một đứa trẻ cũng chẳng sao. Lúc này bị chàng ép như thế khiến tôi khó chịu như vậy, vậy mà còn bảo tôi bình tĩnh.

Không hề biết mình có sức lực như thế, chàng có sức lực như thế, tôi cực lực chống lại, “Đằng nào tôi có làm gì cũng khiến chàng bực mình, nhìn thấy tôi là chán ngán phải không, vậy không nhìn thấy cho xong, tôi mệt rồi, chàng bỏ tôi ra để tôi bình tĩnh lại được không, sao chàng đáng ghét thế, chưa biết chừng tôi nghĩ thông rồi sẽ không đeo bám chàng nữa, tôi... tôi...”.

Đột nhiên cả phòng yên tĩnh lại, cảm giác âm ỉ ở môi khiến tôi bất chợt không phản kháng nữa, mà cảm giác đó vẫn không ngừng tăng, lại có ảo giác nó miên man không dứt. Lát sau tôi nghe thấy giọng mình: “Chàng, chàng đang... đang làm gì vậy?”.

Môi chàng kề sát tai tôi: “Đang ghen”.

Tôi ngừng nghẹn ngào, sững người hỏi: “Cái gì?”.

Chàng lùi ra một chút, giơ tay lau nước mắt cho tôi: “Không làm loạn nữa sao?”.

Tôi hơi lùi ra: “Câu vừa rồi chàng nói lại xem”.

Chàng lặng lẽ nhìn tôi, nhắc lại: “Tôi đang ghen”.

Tôi mở to mắt đăm đăm nhìn chàng, không hiểu sao tình thế lại bất ngờ chuyển ngoặt như vậy, chỉ cảm thấy trên đời không có gì ly kỳ hơn chuyện này: “Chàng nói... chàng nói chàng đang ghen? Sao có thể? Chẳng phải chàng... chàng không thích em, cảm thấy em rất chán hay sao? Mà em đã nói rồi, em với Quân Vỹ chỉ đùa vui thôi”.

Chàng ôm trán thở dài: “Tôi nói không thích em, nói em rất chán lúc nào?”.

Tôi nghĩ, hình như chàng không trực tiếp nói ra như vậy, nhưng lập tức tìm cách phản bác: “Nhưng chàng cũng chưa nói thích em”.

Chàng thở dài, vẻ bất lực: “Đầu óc em thế nào vậy? Tôi thích hay không em cũng không nhận ra?”.

Tôi lùi lại: “Không... không nhận ra mấy”.

Chàng xoa trán, “Thôi vậy”. Tay vừa buông, giọng lại nghiêm khắc, “Lớn như thế còn chạy đi tìm người khác chơi trò đó, không thấy quá trẻ con sao? Muốn chơi sao không đến tìm tôi?”.

Tôi tủi thân, “Không phải em chủ ý đi tìm Quân Vỹ, hôm nay vốn là mời người đến dạy em phong tư lễ nghĩa của một cô gái trưởng thành, nhưng cô ta dạy không tốt, em và Quân Vỹ thương lượng phải bắt chương tư thái bình dị của thân mẫu em, chẳng phải chàng thích các cô gái như thế sao?”.

Khăn tay để sang bên, bàn tay lau nước mắt cho tôi sưng lại: “ ... Ai bảo tôi thích các cô gái như vậy?”.

Tôi lườm chàng: “Chàng nói mà, chàng nói em còn quá nhỏ”.

Tay chàng lại ôm trán: “Câu nói đó không phải ý như vậy”.

352. Chương 337

Tôi liếc chàng: “Vậy ý thế nào?”.

Chàng im lặng một lát, đột nhiên một tay bế bổng tôi lên: “Được rồi, hôm nay em nghịch cả ngày, cũng khóc mệt rồi, ngủ sớm đi”. Nói xong đặt tôi lên giường, còn kéo chăn đắp cẩn thận. Bị bất ngờ bắt ép như vậy, tôi quên mất mình vừa nói gì.

Thấy chàng định đi ra, tôi vội níu áo: “Chàng ở lại với em lát nữa, nếu không em không ngủ được”.

Chàng cúi xuống: “Em đã nói tôi rất đáng ghét cơ mà?”.

“Ai nói...”. Tôi ngoeo đầu: “... Nhưng cũng không phải không khiến người ta ghét, vậy chàng đi đi”.

Chàng cười một tiếng, nằm xuống bên cạnh, ôm tôi qua lần chần: “Miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo”.

Tôi quay đầu nhìn khuôn mặt chàng kề sát: “Đợi em ngủ rồi chàng mới được đi, em muốn ở bên chàng thêm lát nữa”.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, lòng nhẹ nhõm như cất được gánh nặng, cuối cùng, cuối cùng vẫn làm được, chàng nằm nghiêng, nửa người tắm trong ánh trăng, thì ra nếu gặp nhau trước khi tôi tuần tiết cùng Vệ quốc, chúng tôi sẽ như vậy.

Cảm thấy ánh mắt tôi, chàng cười, dùng ngón tay úp lên mắt tôi, môi chạm nhẹ vào trán tôi, giọng trầm thì như tiếng gió: “Ngủ đi”.

Đó là câu tôi muốn chàng nói nhất, thầm thì bên tai, A Phát, ngủ đi, vậy là tôi có thể thỏa mãn ngủ không tỉnh lại nữa.

Ngày hôm sau, sáng sớm vừa mở mắt đã nhìn thấy Mộ Ngôn ngồi bên mép giường, chống tay bóp trán. Tôi hơi mơ hồ, không biết là thực hay là mộng, có ánh sáng nhẹ chiếu vào, nhưng không giống ánh mặt trời, phân vân hồi lâu mới nhìn thấy ngọn nến vẫn cháy, vậy là vẫn chưa sang ngày hôm sau.

Tôi khẽ động dậy, khi ngược mắt, bắt gặp ánh mắt tĩnh lặng của Mộ Ngôn, tôi dụi mắt, “Bây giờ là canh mấy rồi? Sao không về ngủ đi? Em đã nói em ngủ là chàng có thể về cơ mà?”. Lại nắm tay chàng, “Hay là chàng cũng không ngủ được?”.

Không thấy chàng có phản ứng gì, ánh mắt khó hiểu nhìn tôi.

Tôi ngẩn ra: “Sao thế?”.

Chàng gơ tay vén món tóc xòa trên trán tôi, cứ thế nhìn tôi đắm đắm: “Em còn dối tôi đến bao giờ, A Phát?”.

Tôi nắm chặt một góc chăn: “Sao?”.

353. Chương 338

Chàng chậm rãi: “Đây chỉ là một giấc mộng phải không? Tại sao em dệt mộng cho tôi, chạy vào giấc mộng của tôi là muốn giữ tôi ở lại đây sao? Vì thế mới muốn tôi lập tức yêu em? Dùng một người giả là em trối buộc tôi vĩnh viễn ở đây? Đúng không?”.

Ngực đột nhiên chấn động, nhất định là tôi đang mơ, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi. Nhắm mắt, lại mở ra, không được, lại nhắm, lại mở, vẫn không được. Chàng lại nắm tay tôi, ép tôi đối diện với chàng: “A Phát, có phải thế không?”.

Tôi lắc đầu lia lịa, thở hổn hển phản bác: “Không phải, không phải. Đây không phải là mộng cảnh gì hết, em ở đây, em đích thực đang ở đây, Mộ Ngôn, nhìn em đi, là em thật mà”.

Chàng nhìn tôi: “Sau khi em ngủ, tôi đã nghĩ rất nhiều, những gì không hiểu, tôi đi hỏi Quân Vỹ. Em nói đúng, em là thật”. Chàng dừng lại, “... nhưng tôi lại là giả”.

Trán toát mồ hôi lạnh, tôi lắp bắp: “Không... không thể, không ai có thể, xưa nay chưa từng có, chàng... chàng, sao có thể biết được... không, chàng nói dối em...”.

Chàng ngắt lời tôi, ánh mắt buồn thẳm: “Trước đây em đã nói với tôi, mỗi người đều bị ám ảnh bởi những ước nguyện không thành. Mỗi khi tôi nhìn em, những ký ức không nên thuộc về tôi lúc này lại giằng xé tôi. Em muốn dùng hư ảo để trối tôi ở đây, em tưởng trên đời không có ai có thể nhìn thấu Hoa Tư mộng ư, A Phát, đó là em tưởng vậy thôi”.

Tôi ngược nhìn chàng, cuối cùng bình tĩnh lại: “Rất cuộc chàng biết bao nhiêu?”.

Ánh nền mờ dần, giọng chàng rất nhẹ: “Tất cả. Đủ để tôi thoát ra khỏi giấc mộng em đang dệt cho tôi”.

Trong phòng đột nhiên nổi gió, mang đi ánh nền cuối cùng, từ xa hình như có tiếng móng ngựa đạp trên lá khô, nhưng tôi biết không phải, đó là mộng cảnh đang tan vỡ.

Tôi không nhìn thấy Mộ Ngôn, mảnh chăn găm trong tay biến mất, đầu choáng váng, đột nhiên cảm thấy một tia sáng chói mắt. Cố mở mắt, cùng với hơi thở và khứu giác biến mất, tôi nhìn thấy không biết bao nhiêu những mảnh băng nhấp nhô, đây là băng động của Trần cung. Mộ Nghi tròn mắt nhìn tôi và Quân Vỹ từ trên không rơi xuống cùng với Tiểu Hoàng đang ngủ gật, cô kinh ngạc không nói lên lời, phải một lúc lâu sau mới nói: “Mới canh năm, nền cũng mới cháy được một nửa, lẽ nào...”.

Tôi gơ ngón tay, chạm vào cây đàn đã đứt hết dây, gật đầu: “Muội đoán không sai, thất bại rồi”.

Viên giao châu trong ngực lại không vỡ tan như tôi đã nghĩ, thật là chuyện thần kỳ, có lẽ chưa từng có ai thoát khỏi Hoa Tư mộng Tỷ Ngộ, cho nên không ai biết thoát khỏi sẽ ra sao. Có lẽ tôi vẫn còn có thể sống thêm hai tháng nữa?

Mộ Nghi khẽ ối một tiếng, lại vội bịt miệng: “Vội ca ca...”.

Hơi lạnh thấm vào da thịt, tôi quần chặt áo lông chồn vào người, “Chàng sẽ tỉnh lại, những chuyện xảy ra trong mộng có lẽ chàng sẽ không nhớ được, thôi vậy, coi như tôi chưa dệt cho chàng giấc mộng đó, đành vậy, muốn ra sao thì ra”.

354. Chương 339

Quân Vỹ im lặng này giờ mới lên tiếng: “Huynh không muốn nói với anh ta, nhưng anh ta đã đoán ra gần hết”.

Tôi lắc đầu: “Không phải lỗi của huynh”.

Quân Vỹ thu lại cây đàn đồng mộc đứt dây: “Vẫn còn hai tháng, muội không muốn ở bên anh ta sao?”.

Tôi cúi xuống đánh thức Tiểu Hoàng, trầm ngâm rất lâu, vẫn nói: “Chàng không biết muội còn sống trên đời, để chàng nhìn thấy hy vọng, rồi lại tuyệt vọng, chi bằng...”.

Không biết là vật gì rơi xuống, sau lưng có tiếng động nhẹ và tiếng bước chân quen thuộc, toàn thân tôi đột nhiên cứng đờ, thâm nghĩ sao có thể như vậy, nhưng trên nền băng trơn sáng như một tấm gương trước mắt đã hiện lên rõ ràng bóng Mộ Ngôn. Mái tóc chưa búi, áo chùng tơ trắng tuyết, một chiếc áo rộng khoác hờ trên vai: “Em nói chi bằng thế nào?”.

Mộ Nghi giơ tay ra hiệu cho Quân Vỹ, cả hai đi khỏi, Tiểu Hoàng xem chừng không bằng lòng, bị Quân Vỹ kéo đi. Còn tôi sững sờ nhìn Mộ Ngôn, cặp mày đậm, sống mũi cao, đôi môi mỏng, một khuôn mặt đẹp hiếm có in trên nền băng tuyết lại như tỏa hơi lạnh.

Tôi tưởng ánh mắt nhìn chàng lúc tiệc tàn sẽ là lần cuối cùng tôi được nhìn chàng trên trần thế, không ngờ lại còn cơ hội này, vốn nên rất vui, nhưng nỗi buồn ập đến lớn hơn niềm vui... tôi giơ tay che mắt, không biết nên làm thế nào. Mộ Ngôn, không biết chàng có hiểu lòng em lúc này.

Nghe thấy tiếng băng vỡ.

Chàng ôm tôi từ phía sau. Ôm thật mạnh, cả người bị vòng tay chàng khóa chặt, như muốn hòa hai cơ thể làm một. Buông bàn tay che mắt, trên mặt băng trơn lóng tôi nhìn thấy chàng nhắm mắt, mái tóc đổ sau lưng, áp má vào má tôi, mặt không biểu cảm, từ hàng mi khép chặt lặn ra... một giọt lệ.

Tôi không thể nói, cảm thấy cơ thể run rẩy dữ dội, lát sau nghe thấy giọng chàng khàn đặc: “Trong giấc mộng đó tay em rất lạnh, khi tỉnh lại tôi nghĩ là em sẽ ở đây”.

Tôi vội ngắt lời: “Chàng nhớ được ư?”.

Chàng nhìn tôi, “Chỉ một ít”. Chàng kéo tôi vào lòng, “Quân Vỹ nói với tôi, em muốn dùng giấc mộng đó để tôi quên em. Có phải đó là điều em muốn?”.

Tôi há miệng, nhưng không thể cất lời, vùi đầu vào ngực chàng, cuối cùng tôi nghẹn ngào bật ra: “Không, em không muốn chút nào, nhưng thấy chàng đau buồn như vậy, Hoa Tư điệu Tỷ Ngộ không phải là cách tốt, nhưng nó có thể khiến chàng quên em, sau này chàng sẽ có hạnh phúc, em cũng yên tâm”.

Tay chàng để trên đầu tôi: “Nếu quên em, người đó chỉ là Tô Dự, không còn là Mộ Ngôn, nếu tôi đã không còn là tôi nữa, theo em tôi có hạnh phúc? Em có yên tâm?”.

Làm sao tôi biết, lúc đó tôi không còn trên đời nữa, chàng luôn thích đưa ra những vấn đề nan giải như vậy, nhưng không câu nào tôi có thể trả lời. Tôi sịt mũi: “Nhưng chàng biết không, em chỉ còn hai tháng nữa. Tại sao chàng không coi đó chỉ là một giấc mơ, tại sao còn đến tìm em?”.

355. Chương 340

Người chàng bỗng cứng đờ, bàn tay vuốt tóc tôi cũng dừng lại. Tôi không biết chàng sẽ phản ứng như vậy, tưởng chàng đến tìm tôi là chàng đã nghĩ thông mọi chuyện.

Lát sau tôi lại tiếp: “Nhưng đây là sự thực, chàng không muốn chấp nhận ư?”.

Lâu như chờ đợi một cái cây ra hoa, chàng khàn giọng: “Có lúc tôi vẫn hoài nghi, rốt cuộc có phải chính bàn tay này đã đâm kiếm vào em. Là tôi đã giết em. Hai lần, một lần tôi bức em nhảy từ tường thành Vệ quốc, một lần...”.

Tôi ôm chặt chàng: “Không phải lỗi của chàng. Có lúc em rất hận số phận đã khiến chúng ta nhầm lẫn, có lúc em lại cảm kích nó, không có nó khai ân em sẽ không được gặp chàng, cho nên cuối cùng cũng không phân định rõ hận bao nhiêu, cảm kích bao nhiêu. Em vốn nghĩ để chàng quên em sẽ tốt hơn, nhưng chàng cho là em sai. Vậy thì em sẽ cùng chàng, chúng ta sẽ để lại những hồi ức đẹp, cho dù hai tháng sau em...”.

Người chợt nhẹ bẫng, chàng đã bế bổng tôi lên, giọng điềm tĩnh khiến người nghe yên lòng: “Không chỉ có hai tháng, tôi sẽ tìm cách”. Không biết chàng an ủi tôi hay là an ủi chính mình. Ngừng một lát lại tiếp: “Em coi hồi ức là quan trọng, nhưng đối với tôi, hiện tại và tương lai quan trọng hơn quá khứ rất nhiều. Bây giờ em vẫn sống, không có gì tốt đẹp hơn điều này, quan trọng hơn điều này. Tôi sẽ tìm được cách, mặc dù em luôn không chịu tin tôi”.

Tôi phản bác một cách bản năng: “Không phải em không tin chàng”. Vừa nói vậy đã cảm thấy đó là lời nói dối.

Tôi quả thực không tin chàng, nếu tin, một khắc trước đã không trốn chàng. Bởi vì tôi chưa bao giờ nghĩ chàng có thể tìm được cách gì, tôi đành tuân theo số phận. Thực ra ngay đến bây giờ, tôi cũng không tin chàng sẽ tìm được cách gì. Nhưng chàng đã thoát khỏi Hoa Tư mộng, tìm thấy tôi. Chàng không thích tôi lựa chọn cho chàng, cuối cùng lại là chàng lựa chọn cho tôi.

Tôi phần chần chừ, vòng tay ôm cổ chàng: “Chàng định đưa em đi đâu?”.

Chàng dịu giọng: “Về đi ngủ, em không mệt sao?”.

Tôi lắc đầu, “Em vẫn khỏe, giấc mộng đó rốt cuộc chàng nhớ được bao nhiêu? Có nhớ em nấu ăn cho chàng, còn nữa, chúng ta đến Hình gia ở Đình Xuyên để cầu bảo kiếm. À phải rồi, chàng còn ghen nữa, nhớ không?”.

“... Không nhớ”.

Tôi nghiêm túc nhắc chàng: “Chàng ghen với Quân Vỹ, rõ ràng em trang điểm đẹp như vậy, chàng tưởng đó là vì Quân Vỹ, mới ám chỉ bảo em trang điểm không đẹp”.

“... Không nhớ”.

Tôi càng nghiêm túc nhắc lại: “Thấy em và Quân Vỹ chơi lại trò chơi hồi nhỏ, chàng đã ghen, còn bảo em muốn chơi cũng không nên tìm Quân Vỹ, mà nên...”.

Chàng bắt lực ngắt lời tôi: “Thôi, tôi nhớ rồi, em không cần nhắc lại”.

Nhưng tôi không kìm được hưng phấn: “Hơn nữa, chàng đối với em không tốt tí nào, lúc đó chàng lạnh lùng vô cùng, lại còn trách em không biết trân trọng cơ thể được cha mẹ ban cho, em không biết tự trân trọng, làm sao người khác trân trọng, đúng là quá đáng”.

“Được rồi, tôi hơi quá đáng”.

Một mảnh trăng lưỡi liềm đơn độc cuối trời, đêm đã tàn, trời sắp sáng, tiếng côn trùng cuối thu lẫn trong gió, hoa trong vườn bông nở bông tàn. Một chặng đường dài đã qua, tôi hồi tưởng lại những ngày tháng dường như đã rất xa xôi cùng với những kỷ ức đẹp. Sau lưng là ánh trăng lai láng, không biết nhiều năm sau, chuyện giữa tôi và chàng sử sách sẽ viết thế nào, những ngày hạnh phúc vô ưu, vui tươi đầu khẩu như vậy còn được bao lâu?

356. Chương 341

Đoạn kết

Từng ngày trôi qua, sức lực cạn dần, sự sống rời đi càng nhanh theo vết nứt mỗi ngày một sâu trên nửa viên giao châu. Trước đây chỉ không có hơi thở, khứu giác, vị giác và cảm giác đau, nhưng gần đây ngay đến xúc giác cũng không còn nhạy nữa.

Tôi không hy vọng sẽ có kỳ tích, nhưng mỗi sáng thức dậy, ý nghĩ đầu tiên luôn là về viên ngọc tàn trong ngực, dường như có thể nhận ra những vết nứt mới nhất, quả là sự giày vò đau khổ.

Tôi không nói với Mộ Ngôn chuyện đó nhưng tôi nghĩ chàng biết rất rõ, chỉ là trước mặt tôi tỏ vẻ cho dù trời sập cũng không sao, cơ hồ chỉ cần có chàng mọi việc đều có thể yên tâm.

“Nếu em làm việc gì đó, bản thân cũng không tin mình có thể làm được thì sao có thể thành công”. Chàng đã nói như vậy từ lâu. Ở bên chàng tôi học được nhiều điều, đây là một trong những điều đó, nhưng có một số việc, không phải cứ tin là có thể làm được.

Nhưng tôi muốn chàng thấy tôi một lòng tin chàng, thấy tôi yên tâm không chút nghi ngờ.

Từ hôm Mộ Ngôn tìm thấy tôi, trong cung bắt đầu xuất hiện rất nhiều pháp sư, tôi biết họ được mời đến làm gì. Mộ Nghi phần khởi nói với tôi, trong số họ có nhiều pháp sư có pháp lực cao cường trong thuật nhập hồn, tôi hiểu ý cô, nhưng linh hồn người đã bị Hoa Tư dẫn cảm cố tuyệt nhiên không thể ngưng tụ thành ma, điều này Mộ Ngôn cũng biết.

Ngày trước chàng ân cần dặn tôi, cố sống đến lúc chàng tìm ra biện pháp, bây giờ nghĩ lại, khi nói như vậy thực ra chàng đã biết tôi là người chết, cái gọi là tìm ra biện pháp chỉ là cố gắng khôi phục những cảm quan hoặc đã mất hoặc đã suy thoái của tôi.

Nghĩ lại hồi đó còn ôm hy vọng như vậy quả là xa xỉ, hôm nay, ngay giữ được thân xác nửa sống nửa chết này trên đời cũng trở nên vô vọng.

Phần lớn thời gian, chúng tôi luôn bên nhau như hình với bóng. Chỉ khi chàng bận luận đàm với pháp sư thì không đưa tôi đi cùng, có lẽ nội dung luận đàm duy nhất là chuyện sống chết của tôi.

Nhưng tôi không nghe lời như chàng nghĩ, từng đến ngự thư phòng nghe lén một lần. Cũng không khác nhiều so với nghị sự thông thường, đều là đầu tiên những người tham dự trình bày ý kiến, thông báo kết quả nghiên cứu mới nhất, sau đó tất cả luận bàn, chỉ ra những cái hay cái dở của kết quả đó, tranh luận gay gắt cuối cùng dẫn tới cãi nhau, điều này quả là bất ngờ. Kết quả là có tiếng cốc vỡ, cùng với giọng Mộ Ngôn nhàn nhạt: “Lỡ tay”.

Thư phòng im phăng phắc, giọng chàng trang nghiêm: “Nếu chia tính mạng của ta cho vương hậu, chứ vị ai có thể làm được?”.

Sau đó, tôi không muốn đi nghe lén nữa. Ở đời nhiều khi người ta bị tổn thương nặng nề bởi một câu nói, có lúc chúng ta đau lòng không phải bởi câu nói đó quá tàn nhẫn, mà bởi không thể chấp nhận.

357. Chương 342

Trước đây tôi không cần ngủ, lúc muốn có thể ngủ, không ngủ cũng không sao, bởi viên giao châu có thể hóa giải giấc ngủ, nhưng gần đây ngày càng buồn ngủ, xem ra viên giao châu ngày càng mất công lực.

Mà Mộ Ngôn cũng bắt đầu có bệnh, nửa đêm thường đánh thức tôi, bảo tôi nói mấy câu cho chàng nghe, sau đó mới để tôi ngủ tiếp. Mấy lần như vậy, có lúc đầu óc tôi lơ mơ, nghe giọng chàng run run, rõ ràng chúng tôi đắp một cái chăn dày, nhưng hai tay chàng ôm tôi vẫn lạnh ngắt.

Lúc đầu tôi không biết tại sao, sau hiểu ra, chàng sợ, chàng sợ tôi ngủ mãi, vĩnh viễn thiếp đi. Mỗi ngày mỗi đêm chàng đều sợ nhưng ban ngày không để tôi nhận ra.

Trời đã sang đông, nghe nói cuộc chiến Khương - Triệu ngày càng ác liệt. Lần này Triệu tự dẫn lửa đốt chân, chiến sự lan rộng đến từng hộ thường dân, mặc dù tướng sĩ trên dưới đồng lòng chiến đấu ngoan cường, nhưng rút cục do thực lực chênh lệch, thất bại thê thảm. Khương quốc rõ ràng biết lợi thế, được đà rất có thể đánh thẳng vào kinh đô Triệu. Sự thế đã đến nước này, chắc chắn Mộ Ngôn sẽ ra tay.

Đây quả nhiên là tấm lưới chàng tung ra. Thiên tử ban cho chàng hiệu Hiển Khanh, để chàng phân ưu với ông ta. Lý do xuất binh lần này hoàn toàn danh chính ngôn thuận - “Thay thiên tử điều đình bất hòa giữa chư hầu”. Tham gia cuộc chiến này, về lý mà nói, khắp đông lục ngoài thiên tử cũng chỉ có chàng thích hợp nhất, thiên tử không thể trực tiếp xen vào, trong mắt thiên hạ, chàng là người nên ra tay nhất. Trần quốc mặc dù dân phong cởi mở, nhưng cũng như Vệ quốc, nữ nhân vẫn không được tham dự triều chính.

Nhưng lúc nằm trên giường, Mộ Ngôn thường đem những chuyện đó kể cho tôi nghe trước khi ngủ, giống như ru ngủ. Chàng thích coi tôi là trẻ con, trước đây tôi không biết đó là cách chàng yêu một người. Cục thể đã sắp kết thúc, điều duy nhất khiến tôi hiếu kỳ là tông tích quân cờ ban đầu của cục thể này - Tần Tử Yên, bởi vấn đề quả thật khó suy đoán, cho dù nghe chàng kể rất nhiều, vẫn không thể lần ra manh mối. Dem khúc mắc hỏi Mộ Ngôn, nhưng chàng chỉ đáp gọn một câu: “Nếu còn sống có lẽ cô ta đang ở nước Triệu”.

Tôi vẫn băn khoăn, chàng giải thích: “Lần bí mật liên minh với Triệu, theo em, làm thế nào mới khiến Triệu vương hoàn toàn tin Khương giá họa cho Triệu?”.

Tôi không hề suy nghĩ: “Dựa vào tài diễn kịch của chàng!”.

Chàng tỏ vẻ không muốn tiếp tục câu chuyện: “... Chúng ta ngủ thôi”. Bị tôi bám riết mới hà tiện tiết lộ hai chữ: “Nhân chứng”, Tần Tử Yên là nhân chứng, đó chính là nguyên cớ chàng luôn tìm cô ta, cũng là nguyên do tại sao cuối cùng cô ta ở lại Triệu quốc.

Nằm gọn trong lòng chàng, bàn luận với chàng đại sự của thiên hạ như bàn chuyện trong nhà, nếu tôi có thể sống với chàng đến bạc đầu, chúng tôi suốt đời sẽ như vậy, tôi có thể làm một người vợ tốt của chàng.

Trước đây tôi luôn mơ ước một ngày có thể trở thành chỗ dựa của chàng, khi chàng cần đưa ra một phán quyết sáng suốt nào đó, tôi sẽ cùng chàng luận bàn cân nhắc với tầm nhìn đủ rộng, nếu có thể sống lâu và nỗ lực một chút, tôi nghĩ tôi cũng có thể làm được. Nhưng mỗi lần nghĩ tới chuyện đó, sâu trong lòng lại có tiếng nói lặng lẽ nhắc tôi, có nhìn thấy bóng đen sau lưng không? Bóng đen của chia ly và tử thần?

Tháng mười một, sau mấy trận sương mù, ngoài thành hoa mai nở rộ. Tôi mong thời gian trôi thật chậm, không nghĩ nhiều đến chuyện chia ly, về một mối trong mắt chàng ngày một tăng, chàng tưởng rằng đã giấu được tôi, tôi cũng giả bộ không biết.

358. Chương 343

Nhưng không biết có phải tuyệt cảnh dễ nảy phùng sinh, chính vào lúc khó khăn lắm tôi mới từ bỏ tất cả những ước vọng không hiện thực, vị pháp sư mới được mời đến lại mang đến một tin tốt lành mong đợi bao lâu: Thế gian có lẽ vẫn còn một viên giao châu khác được phong ấn Hoa Tư dẫn.

Theo lý luận của ông ta, thế gian thường không có độc vật, vạn vật vạn sự đều coi trọng tương sinh, đây là quy luật của tạo vật ngay từ thượng cổ xa xưa, bất luận Hoa Tư dẫn là bị siêu lực tự nhiên phong ấn hay bị con người phong ấn đều không trái nguyên tắc này, vậy thì ở Cửu Châu nhất định còn tồn tại một viên di ngọc lưu lạc đâu đó.

Nhưng thế nhân đa phần không biết sức mạnh siêu nhiên của nó, có thể nó bị phủ bụi từ lâu, hoặc chỉ được coi là món đồ thông thường.

Tôi không muốn nói đó là do ông trời có mắt, bởi không biết đây có phải là một trò đùa khác của số phận. Nói một cách có trách nhiệm thì số phận rất thích đùa tôi. Nhưng bất luận thế nào, Mộ Ngôn đã bắt đầu tìm tông tích viên ngọc huyền bí đó ở khắp Cửu Châu, cho dù không biết thực sự có tồn tại viên ngọc đó không.

Xem ra đời tôi vận may vẫn chưa hết.

Bảy ngày sau, Quân sư phụ đến Trần cung thăm tôi lại mang đến một tin, đó là trong tế miếu của Khương quốc đang thờ một viên minh châu, tương truyền là báu vật từ thời thượng cổ, viên minh châu đó cũng đúng là viên giao châu.

Ngày mười hai tháng mười một, Trần quốc xuất binh vây Khương cứu Triệu, lần này Mộ Ngôn thân chinh xuất trận, tôi biết ý chàng ở đâu.

Đêm trước hôm xuất binh, dưới ánh nến hồng, chàng vẽ một bông mai trắng trên trán tôi. Trong chiếc gương đồng, bông hoa mai ở góc trán như mọc ra từ tóc, e ấp và diễm lệ. Tôi không biết dụng ý của chàng là gì, rất lâu sau nghe chàng nói: “Vốn định vẽ lông mày cho em, nhưng lông mày của em thanh như nét vẽ, không cần tô điểm cũng đẹp”.

Thì ra là vậy, mặc dù chàng không thích tôi quá coi trọng hồi ức, nhưng đó là cử chỉ âu yếm vợ chồng, chàng cũng muốn lưu lại một hồi ức đẹp.

Chàng chống tay vào má, mắt cười cười nhìn tôi: “Đẹp không?”.

Tôi gật đầu, lại muốn trêu chàng: “Đẹp, một bông mai lúng liếng, khiến quân vương không thể dự buổi châu sớm”. Thấy chàng ngước mi, mắt nheo nheo, tôi vội lùi vào góc giường: “Em đùa đấy, chàng, chàng chàng đừng lại gần”.

Chàng dịch đến: “Lại gần thì sao?”.

Tôi tiếp tục lùi sâu vào trong: “Vậy chàng phải hứa không làm chuyện quá đáng”.

Chàng cười: “Em thấy có thể không?”.

“...”.

359. Chương 344

Hôm sau Mộ Ngôn xuất chinh, đó là một ngày đông lạnh hanh khô, tôi đứng trên thành lầu nhìn chàng, nhưng không tiễn chàng ra cổng thành. Chàng đã hứa sẽ nhanh chóng trở về, vậy đây không phải là một cuộc chia ly.

Hoặc là nếu tôi từ bỏ thế gian trước khi chàng trở về thì cũng sẽ gắng đi tìm chàng. Thư mỗi ngày như hồng nhận bay đến, đều là bút tích của chàng, vậy là chàng vẫn bình an. Thể lực tôi yếu dần, gần đây nhận ra thính giác cũng giảm sút. Hôm báo tin chiến thắng chính là ngày Hạo thành có trận tuyết đầu tiên kể từ khi vào đông, tuyết đầu mùa như cánh hoa mai bay lả tả trên bầu trời Hạo thành, rơi xuống tay hơi lạnh lạnh.

Ngày hai mươi bảy tháng mười một, một ngày đông buốt giá, tuyết rơi rất dày, tôi ăn vận thật ấm đứng trên tường thành, chờ đợi Mộ Ngôn khải hoàn trở về. Trên trán vẫn còn bông mai trắng chàng vẽ trước đêm xuất trận, dưới lớp áo choàng lông chồn nặng trĩu là chiếc váy màu lam lông lảnh dài bảy thước.

Dưới chân tường thành cao vút, quần thần trang nghiêm đứng thành hai hàng trên con đường lát đá xanh, phía xa bạt ngàn mai trắng nở rộ trong tuyết, tường tượng cũng thấy trong không gian tràn ngập hương mai lạnh.

Chấp Túc đứng bên đỡ tôi, không ngừng thuyết phục tôi quay về: “Thánh giá của bệ hạ phải đến giờ Mùi mới đến thành ngoại, bây giờ mới là giờ Ty, tuyết lại rơi dày thế này...”.

Tôi lắc đầu: “Chàng sẽ sớm trở về”.

Chấp Túc không tin. Nhưng cũng không biết làm gì.

Cuối giờ Ty, tiếng vó ngựa phi gấp cùng với tiếng quân hành rầm rập từ xa truyền đến, tôi mỉm cười khẽ hỏi Chấp Túc: “Nghe thấy chưa?”.

Chấp Túc chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng vó ngựa gấp gấp gõ trên mặt đường đá. Khoảng không giữa trời và đất lúc này tựa hồ không có âm thanh nào khác, chỉ có tiếng vó ngựa rõ dần gõ vào lòng tôi, hình bóng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt tôi. Tôi đẩy Chấp Túc ra, nâng váy chạy xuống thành lầu. Chiếc váy dài quét đất phấp phới trong gió, tôi nhìn chàng nhảy xuống ngựa, từ xa giang rộng hai tay bước về phía tôi. Thời khắc đó, cơ hồ có muôn ngàn tia sáng thấu qua tầng mây xám, những bông hoa tuyết như lông ngỗng lơ lửng biến thành những mẩu băng trong suốt long lanh. Tôi lao vào vòng tay chàng, ngón tay sượt qua chiến giáp lạnh ngắt, bất giác rung mình, nhưng nhìn đôi mắt đẹp nhuốm phong sương tươi cười đó lại thấy yên tâm, tôi soi bóng mình trong mắt chàng.

Tôi muốn vuốt ve mặt chàng, cuối cùng chỉ dừng lại trên hàng lông mày: “Em biết nấu cháo yến sào, về nhà sẽ nấu cho chàng ăn”.

Khóe miệng khẽ nhếch, chàng cầm tay tôi áp lên má mình: “Có thể ăn được thật sao?”.

Hết

Đường Thất Công Tử

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tu-dan>